ஸ்ரீரஸ்து.

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்.

மூன்றாவது பாகம்.

பெருமாள் திருமொழி, திருச்சந்த விருத்தம், திருமாலை, திருப்பள்ளி

யெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு,

இவ்வாறு பிரபந்தங்களும்,

———0———

இவற்றிற்கு

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித்தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

ஸ்ரீ ஸுதர்சன முத்ராக்ஷரசாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

——(*)——

காஞ்சீபுரம்.

1910

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

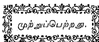
அ

ஆ

இ

உ

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

மணக்கால் நம்பிகள் அருளிச்செய்தது.
இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.

மூ.—இன்னமுதமூட்டுகே னிங்கேவா பைங்கிளியே
தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள்— ¶ பொன்னஞ்
சிலைசேர் நுதலியர்வேள் சேரலர்கோனெங்கள்
குலசேகரனென்றே கூறு. க.

ப—ரை.— பை— பசுத்த நிறத்தையுடைய, கிளியே— வாராய் மடக்கிளியே!, இன் அமுதம்— போக்யமான அம்ர்தத்தை, ஊட்டுகேன்— உனக்குக் கொடுக்கிறேன்; இங்கே வா— என்னருகே வா; தென்— தென்திசைக்குத் திலகமாயுள்ள, அரங்கம்— திருவரங்கம் திருப்பதி விஷயமாக, பாடவல்ல— பாடுகையில் சதுரராய், சீர்— பாகவத பக்தியாகிற குணவிசேஷ பரிபூர்ணராய், பெருமாள்— 'பெருமாள்' என்ற நிரூபக நாமத்தை யுடையராய், பொன்- ஸ்பர்ஹணீயமாய், அம்- அழகியதான சிலை- சிலைபோன்ற புருவத்தை, சேர்- முகத்திலே சேர்ந்துடைய, நுதலியர்- ஸ்த்ரீகளுக்கு, வேள்- காமன்போல் ரஞ்ஜநீயராய், சேரலர்— சேரவம்சத்திலவர்களுக்கு, கோன்— நிர்வாஹகராய், எங்கள் குலம்— ப்ரபந்நரான எங்கள் குலத்துக்கு, சேகரன்— சிரோரத்நமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், என்றே கூறு— என்கிற இந்தவாசகமொன்றையே சொல்லிப்போரு.

வ்யா. இன்னமுதமூட்டுகேன். "இன்னடிசிலொடுபாலமு தூட்டியெடுத்த வென் கோலக்கிளியை" என்னக்கடவதிறே. இங்கு * தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமத்தையிறே ஊட்டிவளர்த்தது; அதுதோன்ற ஆழ்வான் வலத்திருச்செவியிலே முன்பு ப்ரஸாதித்த த்வயத்தை மீளவும் ப்ரஸாதித்தருளிற்று. "இங்கேவா" என்று- திருநாமம் சொல் என்றத்தால் வடிவில் பிறந்த ஹர்ஷத்தைக் கண்டு வரவழைக்கிறது. பைங்கிளியே. பசுத்து மரகதம்போலேயிருக்கிற மடக்கிளியே. இத்தால் - "என்னுருயிர்க்காகுத்தன் நின்செய்யவாயொக்கும்வாயன்கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாம நிறத்தனன்" என்னும்படியான ரூபஸௌம்யத்தை சொல்லுகிறது. (க) * வாமஸௌந்தர்யவேதி யிறே. எதுக்காக வென்னை யழைக்கிறதென்ன; தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள் பொன்னஞ் சிலைசேர் நுதலியர்வேள் சேரலர்கோனெங்கள் குலசேகரனென்றே கூறு என்கிறது. தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாளாகையாவது - "இருளிரிய" "தேட்டருந் திறல்தேன்" "மெய்யில்வாழ்க்கை" என்கிற மூன்று திருமொழியிலும் பாடி, முடிவிலும் "யாவரும் வந்தடிவணங்க வரங்கநகர்த்துயின்றவனே" என்றும், மற்றும் திருமலை முதலாயிருக்கிற ஆராமங்களான திருப்பதிகளையும் "காகுத்தா கண்ணனே" என்றும் அர்ச்சாவதாரத்துக் கடியான அவதாரங்களையு மருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகையாலும், அவர்தாம், * செருவிலேயரக்கர் கோனைச்செற்ற நஞ்சேவகனாரானகையாலும், * வெண்ணெயுண்ட வாயனானகையாலும், எல்லாம் திருவரங்கத் திருப்பதி விஷயமாகலாமிறே. * பொன்னஞ் சிலைசேர் நுதலியர் வேளாகையாவது - ஸ்ப்ருஹணீயமான வில்லுக்கு ஸத்ருசமான புருவத்தை முகத்திலே சேர்ந்துடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு ரஞ்ஜநீயராயிருக்கிறவர். வேள் - காமன். (உ) "கந்தர்ப்பதுல்யமூர்த்திர்" "காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கு" என்னக்கடவதிறே.

¶ "பொன்னின்" என்றும் பாடம் காண்கிறது.

(க) "பரமஸாம்யமுபைதி" (உ) "கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமாந்"

இந்தால் - ஜ்ஞாநத்துக்கு மேலான ஸ்வரூபதாந்தியை யுடையவர்களுக்கு தர்சநீயமாயிருக்குமவரென்றபடி. சேரலர்கோன். சேரவம்சத்திலவர்கட்கெல்லாம் ராஜாவென்கை. (க) "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்." கோன் - ராஜா. குடிக்கு நிர்வாஹகரென்றபடி. எங்கள்குலசேகரன். ப்ரபந்நகுலசேகரனென்கை. "இராமாநுச னெங்குலக்கொழுந்து" என்னுமாப்போலே. குலசேகரனென்றே கூறு. * நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே, இன்குரல்நீமிழற்றாதே, குலசேகரனென்றே கூறு, கூறினவாய்க்கு * அமுதமாய திருமால் திருநாமமான * இன்னமுதமூட்டுகேன்; ஆகையாலே குலசேகரனென்றே கூறு. (உ) "வக்தவ்யம் ஆசார்யவைபவம்" என்னக்கடவதிறே. ... ... க.

அ. ஆரங்கெட. இதில் - அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் பக்ஷபதித் திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது-

கட்டளைக்கலித்துறை.

மூ.—ஆரங்கெடப் பரனன்பர்கொள்ளாரென் றவர்களுக்கே
வாரங்கொடுகுடப்பாம்பிற் கையிட்டவன்மாற்றலரை
வீரங்கெடுத்தசெங்கோற் கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன்குலசேகரன் முடிவேந்தர் சிகாமணியே. உ.

ப-ரை-. ஆரம் கெட— (மந்த்ரிகளுடைய க்ருத்ரிமத்தாலே) முக்தாஹாரம் காணாமல்போக, (விசாரித்ததில் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவுகண்டார்கள்' என்ற மந்த்ரிகள் பக்கல் சீறி,) பரன் அன்பர்— 'பரவஸ்துவிலே பக்திபண்ணுமவர்கள், கொள்ளார் என்று-பரவஸ்துவைக் களவுகொள்ளார்' என்று, அவர்களுக்கே வாரம்கொடு— அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே பக்ஷபதித்து, குடம் பாம்பில்— பாம்புக் குடத்தில், கை இட்டவன்— (பாம்பின் படத்திலேபட) கையையிட்டவர், மாற்றலரை— சத்ருக்களை, வீரம் கெடுத்த— பக்நவீர்யர்களாகப் பண்ணின, செங்கோல்— ஆஜ்ஞையை யுடையவராய், கொல்லி— 'கொல்லி' என்கிற நகரத்துக்கு, காவலன்— நிர்வாஹகராய், வில்லவர்— அவாந்தர ராஜர்களுக்கும், கோன்— அதிராஜராய், சேரன் குலம்— சேரனுடைய குலத்துக்கு, சேகரன்— சிரோபூஷண பூதராய், முடி— கிரீடதாரிகளான, வேந்தர்— அரசர்களுக்கு, சிகாமணி— சிகாமணியாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள். [திருநாமத்தின் அநுஸந்தாநமாத்ரமே போக்யமாயிருக்கை.]

வ்யா. ஆரங்கெடவென்றுதொடங்கி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்தில் அவர்க்குண்டான ப்ராவண்யத்தைக் குலைக்கவேணுமென்று மந்த்ரிகள் அவர் திருவாரத்தை யெடுத்து மறைவைத்து அவர்கள்பேரிலே ஆரோபிக்க; அத்தைக்கேட்டு பரனன்பர்கொள்ளாரென்று. பரவஸ்துவிலே பக்திபண்ணுமவர்கள் பரவஸ்துவைக் கொள்ளாரென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி. பரனன்பரல்லாதவர்களிறே * பிறர் நன்பொருள் தன்னை நம்புவது. இப்படியாகையால் அவர்களுக்கே வாரங்கொடு. அவ்வளவன்றிக்கே அவர்கள் விஷயத்திலே பக்ஷபதித்து. "குடம்பார்வாய் கைநீட்டல்பார்த்தி" என்கிறபடியே பாம்புக்குடத்திலே அதின்படத்திலே

(க) "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" (உ) "வக்தவ்யம் ஆசார்யவைபவம்"

படக் கைவிட்டு "அவர்கள் ஆபரணமெடார்கள்" என்று பணத்திலே கைவிட்டவர். அப்படி செய்தவர்தான் அல்பரோமவென்னில்; சத்ருக்களை நிரஸிக்கும் ஸார்வபௌமரென்கிறது மற்றலரைவீரங்கெடுத்த என்று. சத்ருக்கள் வீர்யத்தை நிர்வீர்யமாகப் பண்ணினவிது எத்தாலேயென்னில்; செங்கோல் - ஆஜ்ஞையாலே. "இருவாரிவிகொடச் செங்கோல் நடாவுதிர்." கோல்லிகாவலன். "குருகைகாவலன்" என்னுமாப்போலே. "கொல்லி" என்கிற நகரத்துக்கு நிர்வாஹகரென்கை. வில்லவர்கோன். அவாந்தராஜர்களுக்கும் அதிராஜரென்கை. அன்றிக்கே, "வில்லவர்கோன்" என்று - வில்லவரென்றுபேர். "கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்" என்றாரிறே. கோழி - உறையூர். உறையூருக்கும் இறையவரென்கிறது. அது சோழன்ராஜதாநி. சேரன்குலசேகரன். சேரனுடைய குலத்துக்கு சேகரன். குலசேகரர் - திருநாமம். இப்படி ராஜாதிராஜராகையாலே முடிவேந்தர்சிகாமணி என்கிறது. முடிவேந்தர் சிகாமணியாகையாவது - * மன்னர்குடந்தாழத் *துளங்கு நீண்முடியரசர், அடியிலே வணங்குகையாலே. "மாலடிமுடிமேல் கோலமாங்குலசேகரன்" என்று தமக்கிருக்குமாப்போலே தாமும் அவர்களுக்கு சிகாமணிபோலே சேகரிக்குமவராய் அலங்காரவஹராயிருக்கை. "பெருமணிவானவருச்சிவைத்த" (க) "ஈச்வராணாம் ஸ்ரீமத்கிரீடகடபீடிதபாதபீடம்" என்னக்கடவதிறே இவர் பெருமாளை. குலசேகரப்பெருமாளான விவர்பெருமையும் அப்படியே. இப்படி முடிவேந்தர் சிகாமணியான இவரும் ஒருவரேயென்னுதல்; இப்படி பெரியவேண்டப்பாட்டையுடையவரே குடப்பாம்பில் கைவிடுவரே! என்று ஈடுபாடாதல். இத்தால் - "அரங்கன் மெய்யடியார்கள் தம் எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்று மேவுமனத்தனாம்" என்றத்தை அநுஷ்டானபர்யவஸாயியாம்படி அநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... உ,

குலசேகரப் பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

(க) "ஈச்வராணாம் ஸ்ரீமத்கிரீடகடபீடிதபாதபீடம்."

வைதிவேசத்தையுடைய நுதலை, அரவு அணிந்து கொண்டிருக்கிற, பணங்கள் ஆயிரம்— ஆயிரம் பணங்களையும், ஆர்ந்த— பூர்ணமாக உடையனும், அரவு அரசு— 'நாகராஜன்' என்கிற இத்தால் உண்டான, பெருஞ்சோதி— மஹாதேஜஸ்ஸை யுடையனுன, அனந்தன் என்னும்— திரு அனந்தாழ்வானாகிற, அணி விளங்கும்— அழகுமிக்கு, உயர்— உயர்த்தியையுடைத்தாய், வெள்ளை— வெளுத்திருந்துள்ள, அணையை— திருப்படுக்கையை, மேவி— பொருந்தி, தென் நீர்— தெளிந்த நீரையுடைய, பொன்னி— காவேரியானது, திரை— அலைகளாகிற, கையால்— கைகளாலே, அடி வருட— திருவடிகளைத்தடவ, பள்ளிகொள்ளும்— திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, கரு மணியை— நீலரத்னம் போன்றவனும், கோமளத்தை— ம்ருதுஸ்வபாவனுமான எம்பெருமானை, என் கண் இணைகள்— என் கண்களானவை, கண்டுகொண்டு— ஸேவித்து, களிக்கும் நாள்— ஆநந்திக்கும் காலம், என்றுகொல் ஓ— எப்போதாக ப்ராப்தமாமோ!.

வ்யா. இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி. இருள் சிதறிப்போம்படி ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய மணிகள் விளங்குகிறநெற்றியையும். இனத்துத்தியணிபணை மாயிரங்களார்ந்த. இனமான துத்தி; அதாவது - இரண்டாய்ச்சேர்ந்த திருவடி நிலையென்று சொல்லுகிறவைக் கையுடைத்தான பணங்களாயிரத்தையும் பூர்ணமாகவுடையனும். அரவரசப்பெருஞ்சோதி. நாகராஜனென்னும் மஹாதேஜஸ்ஸையுடையனும். அனந்தனென்னும். எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிற்கிற ஸர்வேச்வரனை விளாக்குலை கொள்ளுகிற ஸ்வரூபகுணங்களை யுடையனுகையாலே அநந்தனென்று சொல்லப்படுகிற. என்னும். ஸுமுகன், வாஸுகி, தக்ஷகன் என்று முண்டிறே; அவர்களிற் காட்டில் பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியை யுடையதென்னும் ப்ரஸித்தியை யுடையவன். அணிவிளங்குமுயர் வெள்ளையணையைமேவி. அழகுமிக்கு ஓக்கத்தையுடைத்தாய் மறுவற்ற வெள்ளைப்படுக்கையாகிற திருவனந்தாழ்வானைமேவி. திருவரங்கப் பெருநகருள். (க) "வைகுண்டேது பரேலோகே" என்று சொல்லுமது அங்கே காணும்; இவர்க்குத் திருவரங்கமாகிற மஹா நகரத்திலே. தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட. தெளிந்த நீரையுடைய காவேரி, திரையாகிறகைகளாலே திருவடிகளைவருட. பள்ளிகொள்ளும் கருமணியை. திருவனந்தாழ்வான்மேலே ஒரு நீலரத்னம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. கோமளத்தை. கண்ணாலே துகைக்கவொண்ணாத ஸௌகுமார்யமுடையவனை. கண்டுகொண்டு. கலியர், "சோற்றைக் கண்டுகொண்டு" என்னுமாப்போலே. என் கண்ணிணைகள். பட்டினிவிட்ட வென்கண்கள். என்றுகொலோகளிக்கும் நாளே. அங்கேகண்டு. (உ) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று களிக்கும் களிப்பை இங்கேகண்டு களிப்பதென்றோ. ... ... க.

மூ.—வாயோரீரைஞ்ஞூறு துதங்களார்ந்த வளையுடம்பி லழலுமிழ்ந்தசெந்தீ
வீயாதமலர்ச்சென்னிவிதானமேபோல் மேன்மேலும்மிகவெங்கும் பரந்ததன்கீழ்க்
காயாம்பூமலர்ப்பிறங்கலன்னமாலைக் கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
மாயோனைமணத்தூணேபற்றி நின்றென்வாயாரவென்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே. உ.

ப-ரை.— துதங்கள்— துதிக்கைக்கீடாக, ஆர்ந்த— பொருந்தின, ஓர் இரு ஐந்நூறு வாய்— ஆயிரம் வாயையும், வளை— வெளுத்த, உடம்பில்— திருமேனியையும், விதா

(க) "வைகுண்டேது பரேலோகே" (உ) "அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்"

னம் போல் — மேற் கட்டிபோல், எங்கும்— மேற்பக்கமெங்கும், மிக பரந்து— மிகவும் பரந்திருப்பதாய், அழல்— (சத்ருக்கள் அணுகவொண்ணுதபடி) அழலாநின்றுள்ள, நாகம்— திரு அனந்தாழ்வான், மேல் மேலும்— இடைவிடாமல், உமிழ்ந்த— வாயால் உமிழுகிற, செந்தீ அதன் கீழ்— அக்நிஜ்வாலைகளாகிற அதன்கீழே, மலர் வியாத— பூமாருத, சென்னி— திருமுடியை யுடையனுமாய், காயா மலர்— காயாம் பூக்களால் தொடுக்கப்பட்டு, பூ— அழகிதாயிருந்துள்ள, பிறங்கல் அன்ன— மாலை போலேயிருக்கிற, மாலை — ஸர்வேச்வரனுய், கடி— அரணாகப்போரும்படியான திருமதிள்களையுடைய, அரங்கத்து—திருவரங்கத்திலே, அரவு அணையில்— சேஷசயநத்திலே, பள்ளி கொள்ளும் — திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற, மாயோனை— ஆச்சர்யபூதனை, மணம் தூண் பற்றி நின்று— ஆமோத ஸ்தம்பத்வயத்தைப் பற்றிநின்று, என் வாய் ஆர— என் வாய் நிரம்ப, வாழ்த்தும் நாள்—ஆகிக்குங்காலம், என்று கொல் ஓ— என்றோ!.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயோரீரைஞ்ஞூறு துதங்களார்ந்த. யசோதைப்பிராட்டி க்ர்ஷ்ண ஸ்பர்சத்தால்வந்த ஸுகத்துக்குப் போக்குவிட் டேத்துமாப்போலே பகவதநுபவ ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட் டேத்துகைக்காக ஆயிரம்வாயையும்; துதங்களாவது - ஸ்தோத்ராதிகளாய் புறப்படவிடுகை. ஸ்துதமிறே. வளையுடம்பிலழல் நாகம். வெளுத்த நிறத்தையுமுடையனாய், ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு வந்தணுகவொண்ணுதபடி அக்நிபவரியனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான். உமிழ்ந்தசெந்தீ வியாதமலர்ச் சென்னி விதானமேபோல் மேன்மேலும் மிகவெங்கும் பரந்ததன்கீழ். அவன்வாயாலே இடைவிடாதே யுமிழ்கிற அக்நிஜ்வாலைகளின் ஜ்யோதிஸ்ஸாகிற மேற்கட்டியின் கீழே, வியாதமலர்ச்சென்னி — பூமாருத திருமுடியை யுடையனுமாய். காயாம்பூமலர்ப் பிறங்கலன்னமாலை. காயாவின் அழகிய பூவாலேசெய்யப்பட்ட மாலைபோலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. கடியரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும். அரணாகப்போரும் மதிளையுடைய கோயிலிலே அப்படிப்பரிவனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற. மாயோனை. (க) "ஸயா வெவா பித ஸ்ரீராங்" என்னும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யபூதனை. மணத்தூணே பற்றிநின்று. ஆமோத ஸ்தம்பத்வயங்களைப்பற்றி நின்று. அழகிலே அகப்பட்ட ஹர்ஷத்தாலே தள்ளுண்ணுமே இரண்டு ஸ்தம்பங்களைப்பற்றிநின்று. வாயார என்றுகொலோ வாழ்த்துநாளே. கண்டால் கொள்வது வேறொரு ப்ரயோஜநமில்லையிறே; "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்னுமித்தனையிறே. ... ... ௨.

ரூ.—எம்மாண்பிலயனுங் நாவினலுமெடுத்தேத்தி யீரிரண்டுமுகமுங்கொண்டு
எம்மாடுமெழிற்கண்க ளெட்டினேடுந் தொழுதேத்தியினிதிறைஞ்ச நின்றசெம்பொன்
அம்மான்றன்மலர்க்கமலக் கொப்பூழ்தோன்றவணியரங்கத் தரவணையிற்பள்ளிகொள்ளும்
அம்மான்றனடியிணைக்கீழலர்களிட்டங் கடியவரோடென்றுகொலோ வணுகுநாளே. ௩.

ப-ரை.— எ மாண்பில்— எல்லாப்படியாலுமுண்டான மாட்சிமையுடைய, அயன்— ப்ரஹ்மாவானவன், நான்கு நாவினலும்— நாலு நாக்காலும், எடுத்து— தன்பரிவுக்குத்தக்கபடி எடுத்து, ஏத்தி— ஸ்துதித்து, இரு இரண்டு முகமும் கொண்டு— நான்கு முகங்க

(க) "ஸயயா போதிதச் ஸ்ரீராங்"

ளையுங் கொண்டு, எ †மாடும்— எல்லாப் பக்கங்களிலும், எழில்— அழகிய, கண்கள் எட்டுடனும்— எட்டுக்கண்களோடே, தொழுது— பத்தாஞ்ஜலி புடையுக்கொண்டு, ஏத்தி- ஸ்துதித்து, இனிது— சாஸ்த்ரோபக்பமாக [ஸாஷ்டாங்கமாக என்றபடி.] இறைஞ்ச நின்ற— ஸேவிக்கும்படி நின்றவனும், செம்பொன்— செம்பொற்கட்டிபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனும், அம்மான்தன்- ஸர்வகாரண பூதனுடைய, கமலம் மலர்— தாமரைமலரையுடைய, கொப்பூழ்— திருநாபியானது, தோன்ற— தோன்றும்படி, அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, அரங்கத்து— கோயிலிலே, அரவு அணையில்— சேஷசய்யையிலே, பள்ளிகொள்ளும்— பள்ளிகொண்டருளுகிற, அம்மான் தன்— எம்பெருமானுடைய, அடியிணை கீழ்— திருவடிகளின் கீழே, அலர்கள் இட்டு— புஷ்பங்களைப் பணிமாறி, அங்கு— அங்கே, அடியவரோடு— அந்தரங்ககிங்கரர்களோடு, அணுகும் நாள்— கிட்டும் நாள், என்று கொல் ஓ— என்றோ!. [† "மாடு— பொன், பக்கம், செல்வம்" என்று நிகண்டு.]

வ்யா.. மூன்றும்பாட்டு. எம்மாண்பில் அயன். எப்படிப்பட்ட மாட்சிமையுடைய ப்ரஹ்மா. அதாவது - ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணுந் தன்மை குறைவற்றிருக்கை. நான்கு நாவினாலும். ஸ்தோத்ராதிகளுக்கு பரிகரமான நாலுநாக்காலும். எடுத்தேத்தி. தன் ச்ரத்தைக்குத் தக்கபடி எடுத்தேத்தி. ஈரிரண்டு முகமுங்கொண்டு. நாலுவேதத்துக்குஞ் சமைந்த நாலுமுகமுங்கொண்டு. எம்மாடும். பின்னும் முன்னுமட்டங்களாகிற பர்யந்தங்களெங்கும். எழில்கண்களெட்டினோடும். அழகை யநுபவிக்கைக்குப் பல கண்டடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றான். தொழுதேத்தி யினி திறைஞ்சநின்ற. ப்ரீதி ப்ரேரிதனுப் கொண்டுதொழுது ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணுவது தண்டனிடுவ தாம்படி நின்ற. செம்பொனம்மான்றன் மலர்க் கமலக் கொப்பூழ்தோன்ற. ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் காரணமென்னும் மஹத்த்வம் தோற்றும்படியாயிருக்கிற தாமரைப் பூவையுடைய தன் திருநாபிதோன்ற. அணியரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளு மம்மான்றன். ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய. அடியிணைக்கீழலர்களிட்டு. அவன் திருவடிகளின்கீழே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைப் பணிமாறி. அங்கடியவரோ டென்றுகொலோ வணுகுநாளே. அங்கு அந்தரங்க வ்ருத்தி செய்யு மவர்களோடே ஸஜாதீயனுனநாளும் கிட்டுவதென்றோ. "அடியார்கள் குழாங்களை" இத்யாதி. ... ... ங.

மூ.—மாவினைவாய்பிளந்துகந்தமாலை வேலைவண்ணனை யென்கண்ணனை வன்குன்றமேந்தி
ஆவினையன்றுய்யக்கொண்ட வாயரேற்றை யமரர்கடந்தலைவனையந்தமிழின்பப்
பாவினையவ்வடமொழியைப்பற்றற்றூர்கள் பயிலரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
கோவினைநாவுறவழுத்தியென்றன்கைகள் கோய்மலர்தூயென்றுகொலோகூப்புநாளே. ச.

ப-ரை.— மாவினை— கேசியென்னுமஸுரனுடைய, வாய்— வாயை, பிளந்து— பிளந்து பொகட்டு, உகந்த— ஆச்ரிதவிரோதிபோகப் பெற்றோமென்று உகந்த, மாலை— ஆச்ரிதவ்யாமுக்தராய், வேலை வண்ணனை — கடலோடொத்த திருநிறத்தையுடையராய், என் கண்ணனை— எனக்கு பவ்யனான க்ருஷ்ணனாய், அன்று— இந்த்ரன் கல்மழை பெய்வித்த அக்காலத்திலே, வல்— பலிஷ்டமாயிருப்பதொரு, குன்றம்— கோவர்த்தந பர்வதத்தை, ஏந்தி- கையால் தாங்கி, ஆவினை— பசுக்களை, உய்யக்கொண்ட- ரக்ஷித்தவராய்,

ஆயர் ஏற்றை— * தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளிற்காட்டில் மேனாணித் திருக்குமவராய், அமரர்தம்— நித்யஸூரிகளிற்காட்டில், தலைவனை— ப்ரதாநராநவராய், அம்— அழகிய, தமிழ்— தமிழாலாகிய, இன்பம் பாவினை— பாட்டுப்போலே யினியராய், அ வடமொழியை— ஸ்ரீமந்நாராயணம்போலே இனியவராய், பற்று அற்றூர்கள்—தன்னையே பற்றிப்புறப்புள்ளவற்றை விட்ட அநந்யப்ரயோஜநர்கள், பயில்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, அரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்—, கோவினை— நாதனை, நா உற— நாத்தழும்பேறும்படி, வழுத்தி— ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி, என்றன்கைகள்— என்னுடைய கைகளானவை, கொய்— காலத்தில் பறிக்கப்பட்ட, மலர்— புஷ்பங்களை, தூய்— பணிமாறி, கூப்பும் நாள்— அஞ்சலிபண்ணும் காலம், என்றுகொல்— என்றோ.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவினை வாய்பிளந்துகந்தமாலே. கேசியை அநாயாஸேநப் பிளந்து, ''ஆச்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றோம்'' என்று உகந்த ஆச்ரித வ்யாமுக்தனை. வேலைவண்ணனை. ஆச்ரித விரோதிகளை வளர்த்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. என் கண்ணனை. வெறும் வடிவழகே யன்றியே எனக்கு பவ்யனானவனை. வன்குன்றமேந்தி யாவினையன்றுய்யக் கொண்டவாயரேற்றை. இந்த்ரன் வர்ஷிக்கிற கல்வர்ஷத்திலே வர்ஷிக்கிற கல்வர்ஷத்துக்குச் சலியாத மலையை யென்னுதல்; ச்ரமஹரமான குன்றமென்னுதல். ஆவினையன்றுய்யக்கொண்ட. உபகார ஸ்ம்ருதியுமில்லாத பசுக்களை ரக்ஷித்த. ஆயரேற்றை. தன்பருவத்தில் பிள்ளைகளைக்காட்டில் தான் மேனாணிப்புடையவனை. அமரர் தந்தலைவனை. தன்னோடு ஸாம்யாபத்தி பெற்றிருக்கிற நித்யஸூரிகளைக் காட்டில் தலைவனானவனை. அந்தமிழின்பப்பாவினை. * இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி போலே இனியவனை. அவ்வடமொழியை. ஸ்ரீமந்நாராயணம்போலே இனியவனை. பற்றற்றூர்கள் பயிலரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுங்கோவினை. தன்னையேபற்றிப் புறம்புள்ளவற்றை விட்ட அநந்ய ப்ரயோஜநர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நாதனை. நாவுறவழுத்தி. நாத்தழும்பேறும்படி ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி. என்றன் கைகள் கொய்மலர் தூயென்று கொலோ கூப்புநாளே. கைதழும்பேறும்படி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைப் பணிமாறி அஞ்ஜலி பண்ணப் பெறுவதென்றோ. ௪.

மூ.—இணையில்லாவின்னிசை யாழ்கெழுமி யின்பத்தும்புருவுநாரதனு மிறைஞ்சியேத்தத்
துணையில்லாத்தொன்மறை நூற்றோத்திரத்தாற் றொன்மலர்க்கணயன் வணங்கியோவாதேத்த
மணிமாடமாளிகைகள் மல்குசெல்வமதி ளரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் [நாளே.
மணிவண்ண னம்மானைக்கண்டுகோண்டேன் மலர்ச்சென்னியென்று கொலோவணங்கு

ப—ரை.— இன்பம்- பாட்டால்வந்த ஆநந்தத்தையுடைய, தும்புருவும் நாரதனும்— தும்புரு,நாரதனென்பவர்கள், இணை இல்லா— உபமாநரஹிதமான, இன்— இனிய, இசை— இசையையுடைய, யாழ்— வீணையை, கெழுமி— மீட்டி, இறைஞ்சி- திருவடிகளிலே விழுந்து, ஏத்த — ஸ்தோத்ரம்பண்ண, துணை இல்லா— ஒப்பில்லாததாய், தொல்— பழையதான, மறைநூல்— வேதசாஸ்த்ரமாகிற, தோத்திரத்தால்— ஸ்தோத்ரத்தாலே, தொல்— அநாதிஸித்தமான, மலர்க்கண்— திருநாபீ கமலத்திலிடத்திலிருக்கிற, அயன்— ப்ரஹ்மாவானவன், வணங்கி— திருவடிகளிலே ப்ரணாமம்பண்ணி, ஓவாது— இடைவிடாதே, ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி, மணி— ரத்நமயமான, மாடம் மாளிகைகள்-

மாடமாளிகைகளையும், மல்கு செல்வம்— மிக்க ஐச்வர்யத்தையு முடைத்தாய், மதிளரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்—, மணி— அழகிய, வண்ணன்— வடிவையுடையனை, அம்மானை— ஸர்வேச்வரனை, கண்டுகொண்டு— இடைவிடாமல் ஸேவித்து, என்— என்னுடைய, மலர்— பூமுடிசூடின, சென்னி— தலை, வணங்கும் நாள்— அவன் திருவடிகளிலே வணங்குங்காலம், என்றுகொலோ—.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. இணையில்லா வின்னிசை யாழ்கெழுமி. உபமாநரஹிதமான இனிய இசையையுடைய யாழைநெருங்கி. இன்பத்தும்புருவும் நாரதனு மிறைஞ்சியேத்த. பாட்டால் வந்த ஆநந்தத்தையுடைய தும்புருவும் நாரதனும் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ண. துணையில்லாத் தொன்மறைநூல் தோத்திரத்தால். ஒப்பில்லாதபழைய வேதசாஸ்த்ரமாகிற ஸ்தோத்ரத்தாலே. தொன்மலர்க்க ணயன் வணங்கி யோவாதேத்த. திருநாபீகமலத்தி னிடத்திலேயிருக்கிற ப்ரஹ்மா, திருவடிகளிலே ப்ரணாமம்பண்ணி இடைவிடாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி. மணிமாடமாளிகைகள் மல்குசெல்வம். மணிமயமான மாடங்களையும் மிக்க ஐச்வர்யத்தையுமுடைய. மதிளரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும். மிக்க அரணை பெரிய மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டருளும். மணிவண்ணனம்மானைக் கண்டுகொண்டு. அழகிய வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு கொண்டு. என் மலர்ச்சென்னி யென்றுகொலோ வணங்குநாளே. நான் பூமுடி சூடினதலை என்றோ அவன் திருவடிகளிலே வணங்குவது. ... ... ரு.

மூ.— அளிமலர்மேலயனா னிந்திரனோடேனை யமரர்கடங்குழவு மரம்பையருமற்றும்
தெளிமதிசேர்முனிவர்கடங்குழவு முந்தித்திசைதிசையின் மலர்தூவிச்சென்றுசேரும்
களிமலர்சேர்பொழிலரங்கத் துரகமேறிக்கண்வளருங் கடல்வண்ணர் கமலக்கண்ணும்
ஒளிமதிசேர்திருமுகமுங் கண்டுகொண்டென் னுள்ளமிகவென்றுகொலோவுருகுநாளே.

ப-ரை.— அளி— வண்டுகள் படிந்திருந்துள்ள, மலர்மேல்— திருநாபீகமலத்திலிருக்கிற, அயனோடு— ப்ரஹ்மாவும், அரனோடு— ருத்ரனும், இந்திரனோடு— இந்த்ரனும், ஏனை— மற்ற, அமரர்கள் தம் குழவும்— தேவஸமூஹங்களும், அரம்பையரும்— ரம்பைமுதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்களும், மற்றும்— இன்னுமுள்ள, தெளி மதி சேர்— (நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று) தெளிந்தஜ்ஞானத்தை யுடையரான, முனிவர்கள் தம் குழுவும்— ஸநகாதிபரமர்ஷிகளின் ஸமூஹமும், உந்தி— ஒருவர்க்கொருவர் நெருக்கித்தள்ளி, திசை திசையில்— பார்த்தபார்த்த விடமெல்லாம், மலர் தூவி— புஷ்பவர்ஷ்டியைப் பண்ணிக்கொண்டு, சென்று சேரும்— சென்று கிட்டுகிற, களி— தேன்மாறாத, மலர்சேர்- மலர்களையுடைத்தான, பொழில்— பொழிலையுடைய, அரங்கத்து— கோயிலிலே, உரகம் ஏறி— திருவனந்தாழ்வான் மேலேயேறி, கண்வளரும்— பள்ளிகொண்டருளுகிற, கடல்வண்ணர்— நீர்வண்ணருடைய, கமலம் கண்ணும்— தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும், ஒளி— புகரையுடைத்தான, மதி சேர்— சந்த்ரனையொத்த, திருமுகமும்— திருமுகத்தையும், கண்டுகொண்டு—, என் உள்ளம்— என் மநஸ்ஸானது, மிக உருகும் நாள்—மிகவும் உருகிப்போகுங்காலம், என்றுகொலோ—.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. அளிமலர்மே லயனா னிந்திரனோடு. வண்டுகள்படிந்த அரவிந்தத்தின் மேலேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவும், அவன் மகனான ருத்ரனும், அவர்களோடே

ஸஹபடிக்கப்பட்ட இந்த்ரனும் இவர்களுடனே. ஏனையமார்கள்தங் குழவும். அவர்கள் மூவரையு மொழிந்த தேவர்கள் திரளும். அரம்பையரும். ரம்பைமுதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்களும். மற்றுந் தெளிமதிசேர் முனிவர்கள் தங்குழவும். ப்ரம்ஹ பாவகையாய்ச் செல்லும் ஸநகாதிகள் திரளும். உந்தி. ஒருவர்க்கொருவர் நெருக்கித்தள்ளி. திசைதிசையில் மலர் தூவிச் சென்றுசேரும். பார்த்தபார்த்த விடமெல்லாம் புஷ்ப வர்ஷடியைப் பண்ணிக்கொண்டு சென்றுகிட்டும். களிமலர் சேர்பொழி லரங்கத்துரகமேறி. மதுமலரையுடைத்தான பொழிலையுடைய அரங்கத்திலே திருவனந்தாழ்வான் மேலேயேறி. கண்வளருங் கடல்வண்ணர் கமலக்கண்ணும். பள்ளிகொள்ளுகிற நீர்வண்ணர் கமலக்கண்ணும். ஒளிமதிசேர்திருமுகமுங் கண்டுகொண்டு. குளிர்த்தி;மிக்குப் புகரையுடைய சந்த்ரனை ஒப்புச்சொல்லலான அழகிய திருமுகத்தையுங் கண்டுகொண்டு. என்னுள்ள மிகவென்றுகொலோ வுருகுநாளே. என் நெஞ்சு குளிர்ந்து உருகுவதென்றோ. ... ... ௬.

மூ.—மறந்திகழுமனமொழித்துவஞ்சமாற்றி ¶ யைம்புலன்களடக்கியிடர்ப்பாரத்துன்பம்
துறந்திருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்க ணிலைநின்றதொண்டரான
அறந்திகழுமனத்தவர்தங்கதியைப் பொன்னியணி யரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
மிறந்திகழுமாயோனைக்கண்டேன் கண்கள்நீர்மல்கவென்றுகொலோ நிற்குநாளே. எ.

ப-ரை—. மறம்– கொலை முதலியவற்றால், திகழும்— விளங்காநின்றுள்ள; மனம்– மாஸ்ஸை, ஒழித்து– வாஸனையோடேபோக்கி, வஞ்சம்– பொய்யை, மாற்றி– போக்கி; ¶ஐம்புலன்கள்– பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அடக்கி– பட்டிபுகாமே கட்டி, இடர்– துக்கத்தை விளைப்பதான, பாரம் துன்பம்– * பாரமான பழவினையை, துறந்து– பற்றறுத்து, இருமுப்பொழுது– பஞ்சகாலங்களிலும், ஏத்தி— ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, எல்லை இல்லா தொல்நெறிக்கண்– மிகப் பழையமர்யாதையிலே, நிலைநின்ற–, தொண்டரான– தாஸபூதராய், அறம் திகழும்– தர்மத்தாலே விளங்குகின்ற, மனத்தவர்தம்–மாஸ்ஸையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, கதியை– பரமப்ராப்யனானவனாய், பொன்னி– காவேரியால் சூழப்பட்டு, அணி– லீலாவிபூதிக்காபரணமான, அரங்கத்து– கோயிலிலே, அரவு அணையில்–திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்ளும்– கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், திறம்திகழும்– அழகுநின்றங்கா நின்றுள்ள, மாயோனை— ஆச்சர்ய பூதனானவனுடைய வடிவழகை, என் கண்கள்—, கண்டு– கண்டுகளித்து, நீர் மல்க– ஆநந்தாச்ருப்ரவஹிக்கும்படி, நிற்கும்நாள்– நிற்குங்காலம், என்றுகொலோ–. [¶ " வன்புலன்கள் " என்றிருந்தால் மோனைக்குச்சேரும்.]

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மறந்திகழ மனமொழித்து. மறம்-கொலையும், சினமும், கொடுமையும். இவற்றால் விளங்காநின்ற மாஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி. வஞ்சமாற்றி. பொய்யைப்போக்கி. ஐம்புலன்களடக்கி. * வன்புலச் சேக்களைப் பட்டிபுகாமேகட்டி. இடர்ப்பாரத் துன்பந்துறந்து. மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து. இருமுப்பொழுதேத்தி. பஞ்சகாலமென்னுதல்; பெரியமுப்பொழு தென்னுதல்; இக்காலங்களிலேயேத்தி. எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான. அளவிறந்த பழையமர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான. அறந்திகழும் மனத்தவர்தங்கதியை. ஆநர்சம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருக்கு மவர்களுக்கு பரமப்ராப்யனானவனை. பொன்னி யணியரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும். * பொன்னி சூழரங்கத்திலே திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளும். அணி அரங்கம்.

லீலாவிபூதிக்கு ஆபரணமான கோயில். நிறந்திகழுமாயோனைக்கண்டு. அழகுவிளங்கு நின்ற ஆச்சர்ய பூதனைக்கண்டு. என்கண்கள் நீர்மல்கவென்றுகொலோவாகிற்குநாளே. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டு களித்து ஆநந்தாச்ரு ப்ரவஹிக்கிற்கும் நாள் என்றோ. ... ௭

மூ.—கோலார்ந்தநெடுஞ்சார்ங்கங் கூனற்சங்கக்கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்றவொள்வாள்
காலார்ந்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்கடும்பறவையிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்ப
சேலார்ந்தநெடுங்கழனிசோலைசூழ்ந்த திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
மாலோனைக்கண்டின்பக் கலவியெய்தி வல்வினையேனென்றுகொலோ வாழுநாளே. அ

ப-ரை.— கோல் ஆர்ந்த— திருச்சார்ங்கமோடுகூடி., நெடு— பெரிதாயிருக்குள்ள சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கமும், கூன்— பகவதநுபவத்தாலே வளைந்திருக்கிற, நல் — நன்னேசையாலே ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கும் நன்மையையுடைத்தான, சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், கொலை— சத்ருக்களைக் கொல்லுமவனான, ஆழி— திருவாழியாழ்வானும் கொடு— பார்க்கும்போதே பகைவர் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கிற, தண்டு— ஸ்ரீ கௌமோதகியென்னும் கதையும், கொற்றம்— ஜயத்தைத்தருமதாய், ஒள்—ப்ரகாசமிருக்கும் வாள்— ஸ்ரீநந்தகமென்னும் வாளும், கால்— காற்றின்வேகம்போலே, ஆர்ந்த— பொருந்தின, கடு கதி— மிகவும் வேகமான செல்லுகையையுடைய, கருடன் என்னும்— பெரிய திருவடியென்கிற பேரையுடையனும், வென்றி—ஜயப்ரதனுமான, பறவை இவை அனைத்தும்— பக்ஷிராஜனும்ஆகிய இவர்களெல்லாரும், புறம் சூழ்— நாற்புறமும் சூழ்ந்து, காப்பகாத்துக்கொண்டிருக்க, சேல்— சேல் மத்ஸ்யங்களாலே, ஆர்ந்த— நிரம்பின, நெடு-பெரிய, கழனி— கழனிகளும், சோலை — சோலைகளும், சூழ்ந்த — சூழ்ந்திருக்கிற திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் மாலோனை—, வல்வினையேன்—மஹாபாபியான நான், கண்டு— கண்ணாரக்கண்டு, இன்பம்—நிரதிசய ஆநந்தயுக்தனாய், கலவி எய்தி-ஸம்ச்லேஷித்து, வாழும் நாள்- அநுபவித்து வாழப்பெறுங்காலம், என்றுகொலோ—,

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கம். திருச்சங்கத்தோடே கூடின ஸ்ரீசார்ங்கம். "எப்போதுங்கைகழியான்" என்னுமாப்போலே எப்போது வில்வளைக்கவேண்டுமென்றறியாமையாலே திருச்சார்ங்கத்தைத் தொடுத்தபடியேயாய்த்து ஸ்ரீசார்ங்கமிருப்பது. கூன்நல்சங்கம். பகவதநுபவஜநிதப்ரீதியாலே நெருக்காலே கூனியாய்த்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிருப்பது. கொலையாழி. இவர்களபயத்தில் இழியப்போகின்றபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை இருதுண்டமாகவிடுகைபணிப் போருமாய்த்து திருவாழியாழ்வாரும். கொடுந்தண்டு. பிடித்தபிடியிலே உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படியாயிருக்கிற கதை. கொற்றவொள்வாள். ஐச்வர்யப்ரகாசகமான திருக்கொற்றவாள். கொற்றம்- வெற்றி. காலார்ந்த கதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்கடும் பறவை. காற்றினுடைய மிக்கவேகம்போலே யிருக்கிற கதியையுடையனாய் பெரியதிருவடி என்கிற பேரையுமுடையனாயிருக்கிற பறவை. இவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்ப. (க) "ராமேணக்ஷண மூஹாவஸ" என்னுமாப்போலே காட்டிலே வெளியில் ஸ்ரீலேனையெல்லாம் குழைச்சராக்காய், தாமும் தம்பியாருங் காக்குமாப்போலே பெரிய பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே பெரியதிருவடி முதலாக ஸ்ரீபஞ்சாயுதாழ்வார்

(க) "ராமலக்ஷ்மண குப்தாஸா"

கள் சுற்றுங் காத்துக்கொண்டாய்த்து நிற்பது. சேலார்ந்த நெடுங்கழனிசோலைசூழ்ந்த திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் மாலோனை. சேலாலே நிரம்பின கழனிகளும் சோலைகளும் சூழ்ந்த கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனை. கண்டின்பக் கலவியெய்தி. கண்டு நிரதிசயானந்தயுக்தனுப்படி. ஸம்ச்லேஷித்து. வல்வினையேனென்றுகொலோ வாழுநாளே. லோகாந்தரத்திலே போய்க்காணவேணுமென்னாதே இங்கே ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே அநுபவிக்கவொண்ணாத மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் அநுபவித்து வாழப்பெறுவதென்றோ. பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியாயுள்ளவையெல்லாம் பாபமாயிருக்குமிறே. ... ... அ.

மூ.—தூராதமனக்காதற்றொண்டர் தங்கள்குழாங் குழுமித்திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி
ஆராதமனக்களிப்போடழுதகண்ணீர் மழைசோர நினைந்துருகியேத்திநாளும்
சீரார்ந்தமுழவோசைபரவைகாட்டுந் திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
போராழியம்மானைக் கண்டுதுள்ளிப் பூதலத்திலென்றுகொலோ புரளுநாளே. ௯.

பதவுரை.— தூராத— ஒருக்காலும் தீராத, காதல்— ஆசையையுடைத்தான, மனம்— மனஸ்ஸையுடையராய், தொண்டர்தங்கள் குழாம்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளிலே, குழுமி— கலந்து, திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி— அவனுடைய குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றையும்பாடி, (அத்தாலே,) ஆராத— ஆராநிருக்கிற, மனக்களிப்போடு— மனக்களிப்பாலே, அழுதகண்— அழுதகண்களினின்றும், நீர்— ஆநந்தாச்ருக்கள், மழை— மழைபோலே, சோர— ப்ரவஹிக்க, நினைந்து— அவனை நினைத்து, உருகி— அத்தாலேயுருகி, ஏத்தி— ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி, நாளும்— நாடோறும், சீர் ஆர்ந்த— ஐச்வர்யப்ராகாசகமான, முழவு ஓசை— வாத்யகோஷங்கள், பரவை— ஸமுத்ர கோஷத்தை, காட்டும்— காட்டாநிற்கிற, திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்—, போர்,— யுத்தோந்முகமான, ஆழி— திருவாழியைக்கையிலேயுடைய, அம்மானை கண்டு— ஸர்வேச்வரனைக்கண்டு, துள்ளி— ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி, பூதலத்தில்— பூமியிலே, புரளும் நாள்— புரளுங்காலம், என்று கொலோ—.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தூராதமனக்காதல் தொண்டர்தங்கள்குழாங்குழுமி. "ஆராக்குழி தூர்த்தெனாளகன்றிருப்பன்" என்று- ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களிலே பலநாள் அநுபவித்தாலும் இந்த்ரியங்களை த்ருப்தியாக்கப் போகாதாப்போலே, பகவதநுபவம் ஒருக்காலும் ஆராதிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் குழாத்திலே பெண்ணையுங்கூடக் கலசி. திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி. அவனுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றையும்பாடி. ஆராதமனக்களிப்போடழுதகண்ணீர் மழைசோர. திருநாமங்களைச் சொன்னபடியாலே மநஸ்ஸுக்கு ஆராமையாலே ஹர்ஷத்தைப் அத்தாலே ஆநந்தாச்ரு ப்ரவஹிக்க. நினைந்துருகியேத்தி. இவர்கள் திரளிலேகூடி திருநாமத்தைச் சொன்னபடியாலே திருநாமத்வாராவிஷயத்தை நினைத்து அத்தாலேயுருகி, "உருகிவழிந்து புறப்பட்டசொல்" என்னும்படி ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி. நாளும்சீரார்ந்தவித்யாதி. ஐச்வர்யப்ராகாசகமான வாத்யகோஷங்கள் ஸமுத்ரகோஷத்தைக் காட்டாநிற்கிற கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற யுத்தோந்முகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை. கண்டு. ஸேவித்து. துள்ளி.ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி. பூதலத்திலென்றுகொலோ புரளுநாளே. விஹ்வலதையிலே இருமாந்திருக்கு மிருப்பொழிந்து ஹர்ஷத்தைப் பூமியிலே புரளுவதென்றுகொலோ. ... ... ௯.

மூ.—வன்பெருவானகமுய்ய வமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகின் மனிசருய்யத்
துன்பமிகுதுயரகலவயர் வொன்றில்லாச் சுகம்வளர வகமகிழுந் தொண்டர்வாழ
அன்போடு தென்றிசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளுமணியரங்கன் றிருமுற்றத்தடியார்தங்கள்
இன்பமிகுபெருங்குழுவு கண்டியானு மிசைந்துடனே யென்றுகொலோ விருக்குநாளே.

பதா.— வல்— நைமித்திகப்ரளயத்திலழியாததாய், பெரு— பெருமைதங்கிய, வானகம்—ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்கள், உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், அமரர்—தேவர்கள், உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், மண்— பூலோகம், உய்ய— உய்யவும், மண் உலகில்— பூலோகத்திலுண்டான, மனிசர்— மநுஷ்யர், உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கவும், மிகு துன்பம்— மிக்க துக்கத்தைவிளைப்பதான, துயர்— பாபங்கள், அகல— நீங்கவும், அயர்வு ஒன்று இல்லா— துக்கம் கலவாத, சுகம்—நித்யமான ஸுகமானது, வளர— வளரவும், அகம் மகிழும்— நிரதிசயாநந்தயுக்தரான, தொண்டர்— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழ— வாழவும், அன்பொடு— ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பக்கலுண்டான அன்பாலே, தென்றிசை நோக்கி— (“தென்திசையிலங்கைநோக்கி” என்கிறபடியே—)லங்கையைப் பார்த்தவண்ணமாக, பள்ளிகொள்ளும்— கண்வளர்ந்தருளுகிற, அணி அரங்கன்—பெரியபெருமாளுடைய, திருமுற்றத்து— உள்ளில் திருமுற்றத்திலே, மிகு இன்பம்— நிரதிசயாநந்தயுக்தராயிருக்கிற, அடியார் தங்கள் பெரு குழுவு கண்டு— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெரியதிரளைக்கண்டு, யானும்— நானும், இசைந்து— அவர்களிலே ஒருவனாகவிசைந்து, இருக்கும் நாள்— இருக்குங்காலம், என்றுகொலோ—.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வன்பெருவானகமுய்யவமரருய்ய. நைமித்திகப்ரளயபத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக மேலுண்டான லோகங்களுய்ய. அங்குண்டான ப்ரஹ்மாதிகளுஜ்ஜீவிக்க வாய்த்து ப்ரஹ்மலோகத்தில் கோயிலாழ்வார் எழுந்தருளியிருந்த படி. மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக அங்கு நின்றும் இங்கேற வெழுந்தருளுகையாலே பூமியும் பூமியிலுண்டான சேதநரு முஜ்ஜீவிக்க. துன்பமிகுதுயரகல. நித்யதுக்கத்தை விளைப்பிப்பதான பாபங்கள் அகல. அயர்வொன்றில்லாச் சுகம்வளர. துக்கம் விச்சலியாத நித்யமானஸுகம்வளர. அகமகிழுந் தொண்டர்வாழ. பகவதநுபவத்தாலே நிரதிசயாநந்தயுக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ. அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்து. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அத்திக்கைப்பார்த்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய உள்ளில் திருமுற்றத்திலே. அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழவுகண்டு. நிரதிசயாநந்தயுக்தராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளைக்கண்டு. யானுமிசைந்து. “அபிஷிக்தக்ஷத்ரியன்” என்று என்னை நினையாதே அவர்களிலே யொருவனாக விசைந்து. உடனே என்றுகொலோ இருக்குநாளே. என்னைச் சிலர் ஸேவிக்க நான் நியாமகனாயிருக்கு மிருப்பையொழிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ஸேவித்திருப்பதென்றோ. ... ... ௰.

அ. திருநாமப்பாட்டு. (க) “[illegible] ஸ்ரீ[illegible]॥ ”

(க) “ புவோபூத்வை பூபுஜாம்பூஸாராணும் திவோகுப்த்யை ச்ரேயஸேதேவதாநாம் । ச்ரியைராஜ்ஞாம் சோளவம்சோத்பவாநாம் ஸ்ரீமத்ரங்கம் ஸஹ்யஜாமாஜகாம.”

மு.—திடர்விளங்குகரைப் பொன்னிநடுவுபாட்டுத் திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
கடல்விளங்குகருமேனி யம்மான்றன்னைக் கண்ணாரக்கண்டுகக்குங்காதல்தன்னால்
குடைவிளங்கு விறற்றானைக்கொற்றவொள்வாள் கூடலர்கோன் கொடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
நடைவிளங்குதமிழ்மாலைபத்தும்வல்லார் நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ்நண்ணுவாரே. கக.

பதவுரை.— விளங்கு— விளங்காநின்ற, திடர்— மேடான, கரை— திருக்கரையை யுடைத்தான, பொன்னி— காவேரிசூழ்ந்த, நடுவுபாடு— மத்யப்ரதேசத்திலே, திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்—, கடல்— கடல்போலே, விளங்கு— ப்ரகாசிக்குமதாய், கரு— ச்ரமஹரமான, மேனி— திருமேனியையுடைய, அம்மான்தன்னை— ஸர்வேச்வரனை, கண் ஆர— கண்கள் நிறையும்படி, கண்டு உகக்கும் காதல் தன்னால்— கண்டு களிக்கவேணுமென்னு மாசையாலே, விளங்கு— விளங்குகிற, குடை— வெண்கொற்றக்குடையையும், விறல்— வெற்றியையுடைய, தானை— சேனையையும், கொற்றம்-ஐயப்ரதமான, ஒள்— ஒளிபொருந்திய, வாள்— வாளையுமுடையராய், கூடலர்— மதுரையிலுள்ளார்க்கு, கோன்— நிர்வாஹகருமாய், கொடை— கொடையையுமுடையரான, குலசேகரன்— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், சொல் செய்த— அருளிச்செய்ததாய், நடை விளங்கு— நடையால் விளங்குகிற, தமிழ்மாலைபத்தும் வல்லார்— தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப்பாட்டையும் சொல்லவல்லவர்கள், நலம் திகழ்—சீலாதிகுண பூர்ணரான, நாரணன்— பெரியபெருமாளுடைய, அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே, நண்ணுவார்— கிட்டப்பெறுவர்கள். [அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்.]

வ்யா. திடர்விளங்குகரை யித்யாதி. விளங்காநின்ற திருக்கரையை யுடைத்தாய்க் காவேரிசூழ்ந்த. திருவரங்கத் தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும் கடல்விளங்கு கருமேனியம்மான்றன்னை. கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனை. கண்ணாரக்கண்டு உகக்கும்காதல் தன்னால். கண்ணாலே கண்டநுபவிக்க வேணுமென்னும் ஆசைப்பாட்டோடே. குடைவிளங்கு விறல்தானைக் கொற்றவொள்வாள் கூடலர்கோன். விளங்குகிற வெண்கொற்றக் குடையையும் வெற்றியையுடைய ஸேனையையும், ஐச்வர்யப்ரகாசகமான ஆனையையுமுடையராய் மதுரைக்கு நிர்வாஹகருமான. கோடைக்குலசேகரன் சொற்செய்த. கொடைமாறுமே கொடுக்கும் பெருமாள் அருளிச்செய்த. நடைவிளங்கு தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் உள்ளில் அர்த்தத்திலிழிய வேண்டாதே, பதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்திகள் பார்க்கவேண்டாதே, இதுதானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கிற தமிழ்த்தொடை பத்தும்வல்லார். நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே. சீலாதிகுணபூர்ணராய், ஸர்வஸ்வாமியாய், வத்ஸலராயிருக்கும் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளின்கீழே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டாப்போலே கிட்டப்பெறுவர்கள்.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—இருள் வாய் எம்மா மாவினை இணை அளி மறம்
கோல் தூரா வன் திடர் தேட்டு.

ஆ. திருமொழி- க- க்கு பாட்டு, கக.

(*)

இரண்டாந்திருமொழி, தேட்டரும்- ப்ரவேசம்.

அ. பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார்க்கு வெப்பனிப்பன சில ஸ்வபாவங்களுண்டு; (ச) ["ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்."] ஆநுகூல்யமாவது - பகவத்விஷயத்திலும் பாகவதவிஷயத்திலும் பண்ணுமவை. பகவத்விஷயம் பூர்ணமாகையாலே இவனுக்கு ஆநுகூல்யம் பண்ணுகைக்குத் துறையில்லையிறே. இப்படி துறையில்லையென்று இவன் கைவாங்காமைக்கிறே இவனுகந்தத்ரவ்யமே தனக்குத் திருமேனியாகவும் இவன் திருமஞ்சனம் பண்ணினபோது திருமஞ்சனம் பண்ணியும், அமுதுசெய்யப்பண்ணினபோது அமுதுசெய்தும் அல்லாதபோது பட்டினியுமாம்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னை யமைத்துவைப்பது; இப்படி பார்த்த இல்லையாகில் பரிபூர்ணவிஷயத்தில் இவனுக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்குத் துறையில்லையிறே. (உ) "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்றும், (ந) "ஸர்வப்ராணாஹிதே ரதா:" என்றும், "பத்ராவி" என்றுமிருக்குமவனாகையாலே, ததீயவிஷயத்திலே பண்ணும் ஆநுகூல்யமும் பகவத்விஷயத்திலே பண்ணிற்றாமிறே. ஆகையாலே இவரும் தமக்கு இவையிரண்டும் பிறந்ததென்கிறார். பகவத்விஷயத்தில் பிறந்த ஆநுகூல்யம் சொன்னார்- கீழில் திருமொழியில்; ததீயவிஷயத்தில் ஆநுகூல்யம் பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

வ்யா. முதற்பாட்டு. தேட்டருமித்யாதி. முடிய பாகவதவிஷய முத்தேச்யமாகிறதும் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்தாரென்னுமதிறே. "இன்னான் அர்த்தமுடையவன், க்ஷேத்ரமுடையன்" என்று ஆச்ரயிப்பாரைப்போலே, பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுடையாரென்றிறே இவர்களைப்பற்றுகிறது. பகவத்விஷயத்திலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண இழிந்தவர் ஆசார்யவிஷயத்தை ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் புக்கு அவர்க்கு நிறமாகச்சொல்லிற்று பகவத் விஷயத்தில் ... ... யாயிறே; (ச) "ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே."

—தேட்டருந்திறற்றேனினைத் தென்னரங்கனைத்திருமாதுவாழ்
வாட்டமில்வனமாலைமார்பனை வாழ்த்திமால்கொள்சிந்தையராய்
ஆட்டமேவியலர்ந்தழைத்தயர் வெய்துமெய்யடியார்கள்தம்
ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலது காணுங்கண்பயனாவதே. க.

ப- ரை.— தேட்டு— ஸ்வயத்நத்தால் தேடுகைக்கு, அரு — அரிதாய், திறல்— தன்னை அநுபவிக்கைக்குத் தக்க பலத்தைக்கொடுக்கும், தேனினை— தேன்போலே பரம போக்யனாய், தென்— ஸ்ப்ருஹணீயமான, அரங்கனை— திருவரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், திருமாது— பெரியபிராட்டியார், வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய், வாட்டம் இல்— ஒருக்காலும் வாடாமல், வனம்— அழகு பெற்றிருக்கிற, மாலை— திருமாலை சாத்தியருளின, மார்பனை— திருமார்புடையவனை, வாழ்த்தி— அவனும் அவளுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, மால்கொள் சிந்தையராய்— பித்தேறின மநஸ்ஸையுடையராய், (அத்தாலே) ஆட்டம் மேவி— ஆடுகையிலே ஒருப்பட்டு, அலர்ந்து— ஊடலின் மிகுதியால்வருந்தி, அழைத்து— வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறக்கூப்பிட்டு,

(க) "ஆநுகூல்யஸ்யஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநம்." (உ) "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" (ந) "ஸர்வப்ராணாஹிதேரதா:" (ச) "ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே."

அபர்வு எய்தும்— மெய் மறந்து நிற்கிற, மெய்— அநந்ய ப்ரயோஜநரான, அடியார்கள் தம் ஈட்டம்— அடியார்கள் குழாங்களை, கண்டிட கூடுமேல்— காணக்கூடுமாகில், கண் பயன் ஆவது— கண்படைத்த ப்ரயோஜநமாகிறது, அதுகாணும்—அதுவேயாம்.

வ்யா. தேட்டரும். தாமேவந்து ஸுலபராமித்தனை யல்லது ஸ்வயத்நத்தால் காண வொண்ணாதென்கை. திறல்தேனினை. (க) "யசூதீரவஜா" என்னுமாப்போலே தன்னை யுங்கொடுத்துத் தன்னை யநுபவிக்கைக்கீடான பலத்தையுங்கொடுக்கும் தேன். தேனினைத் தென்னரங்கனை. ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருவரங்கத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே ஒருக்காலைக்கொருக்கால் செவ்விபெறுமாய்த்து இட்ட திருமாலை. வாழ்த்தி. "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அவளும் இவனும் சேர்ந்த சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி. மால்கொள்சிந்தையராய். பித்தேறின மநஸ்ஸையுடையராய். ஆட்டமேவி. ஆடவேணுமென்னும் கார்யபுத்யாவன்றி யிலே ப்ரேமம் ஒட்டாமையாலே ஆட்டம் மேவி. அலர்ந்தழைத்து. அலர்ந்து கார்யப்பாடறக் கூப்பிட்டு. அயர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள்தம். க்ரமப்ராப்தி பொறுமையாலே அறிவுகுடி போய் பரவசராய் அநந்யப்ரயோஜநராருடைய, ஈட்டம். இப்படியிருப்பார் உமக்குளத்தனை பேர் வேணுமென்ன; * அடியார்கள் குழாங்களைக் காணப்பெறில். கூடுமேல் அதுகாணும் கண் பயனாவதே. இது கூடிற்றாகில் ப்ரயோஜநம் கண்ணுக்குஇதல்லதில்லை. த்ர்ஷ்டப்ர யோஜநமிது. ... ... க.

மூ.—தோடுலாமலர்மங்கைதோளிணை தோய்ந்ததுஞ் சுடர்வாளியால்
நீடுமாமரஞ்செற்றது நிரைமேய்த்தது மிவையேநினைந்
தாடிப்பாடியரங்கவோ வென்றழைக்குந் தொண்டரடிப்பொடி
ஆடநாம்பெறிற்கங்கை நீர்குடைந்தாடும் வேட்கையென்னாவதே. உ.

ப-ரை.— தோடு உலாம்— இதழ்மிக்கிருந்துள்ள, மலர்— தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய, மங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய, தோள் இணை— திருத்தோள் களோடு, தோய்ந்ததும்— அணைந்தருளினதும், சுடர்— புகரையுடைய, வாளியால்— அம்பாலே, நீடு— உயர்ந்த, மாமரம்— மாமரங்களேழையும், செற்றதும்— (ஒருக்காலே துளைபாய்படி) எய்ததும், நிரை மேய்த்ததும்— பசு நிரையை மேய்த்ததும், (ஆகிய,) இவையே நினைந்து— இந்த சீலாதிகுணங்களையே நினைத்து, ஆடி— ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாதேயாடி, பாடி— அதுக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, ஓ அரங்க என்று அழைக்கும்— ஓ அரங்கனே என்று கூப்பிடுகிற, தொண்டர்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, அடி பொடி— பாதரேணுக்களிலே, நாம்—, ஆட பெறில்— அவகாஹிக்கும்படியான பாக்யத்தைப்பெற்றால், கங்கைநீர்— கங்காஜலத்திலே, குடைந்து— அவகாஹித்து, ஆடும்— நீராடுதலில் உண்டாகும், வேட்கை— ஆசையானது, என் ஆவது— என்ன ப்ரயோஜநத்தை யுடையது.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. தோடுலாமலர்மங்கை தோளிணைதோய்ந்ததும். இதழ்மிக் கிருந்த தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார் திருத்தோள்களிரண்

(க) "யஜூர்மநா பலநா"

டையும் தோய்ந்ததும். தனியன் பெருவெள்ளத்திலே யிழிந்து அநுபவிக்கத் தேடினாப்போலே தோய்த்ததும். சுடர்வாளியால். புகரையுடைய அம்பாலே, நீடுமாமரம்செற்றதும். ஔன்னத்யத்தையுடைத்தான மராமரங்களேழையும், பண்டேதுளையானவற்றிலே ஓட்டினாப்போலேயாய்த்து, அநந்தமாய் பலவத்தரமான ஸப்தஸாலத்தை நிரஸித்ததும். ஆச்ரிதரை விச்வஸிப்பிக்கும் செயலிறே. நிரைமேய்த்ததும். உபயவிபூதி நாயகனாயிருந்துவைத்து கையிலே ஒருகோலையுங்கொண்டு பசுமேய்த்ததும். இவையே நினைந்து. இந்த சீலகுணங்களையே நினைந்து. இவற்றை நினைக்குமதொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநத்தையும் கணிசியாதே. ஆடிப்பாடி. ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யிருக்கமாட்டாதே ஆடிப்பாடி. அரங்கவோ என்றழைக்கும். பெருமாள் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆற்றமாட்டாதே கூப்பிடும். தோண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில். பகவத்குணவித்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுக்களிலே அவகாஹிக்கப்பெறில். எப்போதுமொக்க பகவத்ஸம்பந்தமுடையராகையாலே தீர்த்தபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுக்களிலே அவகாஹிக்கப்பெறில், கங்கை நீர்குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே. காதாசித்கபகவத்ஸம்பந்தமேயாய்ப் பலசிக்குத்தலைகளிலே புக்கு உபகதிப்பட்ட கங்கையாடினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. [''நலந்திகழ் சடையான்'' இத்யாதி.] பொதுவானதிறே அது.

மூ.—ஏறடர்த்ததுமேனமாய் நிலக்கீண்டது முன்னிராமனாய்
மாறடர்த்தது மண்ணளந்ததுஞ் சொல்லிப்பாடி வண்பொன்னிப்பேர்
ஆறுபோல்வருங் கண்ணநீர்கொண்டரங்கன் கோயிற்றிருமுற்றம்
சேறுசெய்தொண்டர் சேவடிச்சேழுஞ் சேறெஞ் சென்னிக் கணிவனே. ௩.

ப-ரை.— ஏறு- ரிஷபங்களேழையும், அடர்த்ததும்- (நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக) ஒருக்காலேகொன்றதும், ஏனம்ஆய்- மஹாவராஹமாய், நிலம்- அண்டபித்திபிலே சேர்ந்தபூமியை, கீண்டதும்— (ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக) ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்ததும், முன்— இராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்தவன்று, இராமன்ஆய் — சக்ரவர்த்திதிருமகனாகத் திருவவதரித்தருளி, மாறு- எதிரியான ராவணனை, அடர்த்ததும்- கொன்றதும், (ஆச்ரிதனான இந்த்ரனுக்காக,) மண்- மஹாபலி கைக்கொண்டபூமியை, அளந்ததும் சொல்லி- அளந்து அவனுக்குக் கொடுத்ததும் ஆகிய சரிதங்களைச்சொல்லி, பாடி- ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாடி, வண்— பெருவெள்ளத்தையுடைய, பெரு- பெரிய, பொன்னி ஆறு- காவேரிபோலே, வரும்— வருகிற, கண் நீர் கொண்டு- கண்ணீராலே, அரங்கன்- அழகியமணவாளனுடைய, கோயில்- கோயிலின், (அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற,) திருமுற்றம்- உள்ளில் திருமுற்றத்தை, சேறுசெய்— சேறாக்கிவிடுகிற, தொண்டர்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, சே அடி— திருவடிகளால் துகைபுண்ட, செழு சேறு— அழகிய சேற்றை, என் சென்னிக்கு அணிவன்- என் சிரஸ்ஸிலே தரிப்பேன்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. ஏறடர்த்ததும். நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ரிஷபங்களேழையு மடர்த்ததும். ஏனமாய்நிலங்கீண்டதும். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியாய் அவர்களுக்கு ப்ரகாரமான பூமியை ப்ரளயங்கொள்ள உதவிற்றிலனென்னும் அவத்யம் வாராதபடி மஹாவராஹமாய் அண்டபித்திபிலே புக்கு ஒட்டினபூமியை ஒட்டுவிடுவித்து. முன்னிராமனாய்மாறடர்த்ததும். பிராட்டியைப் பிரித்த பையலே எதிரியாக்கிக் கொன்றதும். மண்ணளந்ததும்.

பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாப்போலே இந்த்ரனோடு விரோதித்த மஹாபலி கைக்கொண்ட பூமியைமீட்டு எல்லைநடந்து கொடுத்ததும். சோல்லிப்பாடி. இவ் வபதானங்களைச்சொல்லி ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலேபாடி. வண்பொன்னிப் பேராறுபோல் வருங் கண்ணநீர்கொண்டு. காவேரி, பெருவெள்ளமாய் மலைப்பண்டங்கொண்டு வருமாப்போலே அமைக்கவில்லாதே கடல்படியாக வெள்ளமிடுகிற கண்ணநீரைக்கொண்டு. அரங்கன்கோயில் திருமுற்றம் சேறுசெய்தொண்டர். அங்குப்பாங்காகத் திருவலகு திருப்பணிசெய்து வைத்தால் இவர்கள் அத்தைக் கண்ணீராலே சேறாக்குவர்களாய்த்து. சேவடிச்செழுஞ்சேறென் சென்னிக்கணிவனே. அமங்கலமான புழுதியைப்போலே அலங்கரித்துள்ள தோஷத்திர மங்களார்த்தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளில் அழகியசேற்றை யணிவன். ... ௩.

மூ.—தோய்த்ததண்டயிர் வெண்ணெய் பாலுடனுண்டலு முடன்றாய்ச்சிகண்
டார்த்ததோளுடையெம்பிரா னென்னரங்கனுக் கடியார்களாய்
நாத்தழும்பெழ நாரணாவென்றழைத்து மெய்த்தழும்பத்தொழு
தேத்தியின்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்து மென்னெஞ்சமே. ௪.

ப—ரை.— தோய்த்த- தடாக்களில் தோய்க்கப்பட்டிருப்பதாய், தண்- குளிர்ந்த, தயிர்- தயிரையும், வெண்ணெய்- உறியில் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயையும், பால்- குடங்களில் நிறைத்துவைத்த பாலையும், உடன்- ஒரே காலத்திலே, உண்டலும்- அமுது செய்தவாறே, ஆய்ச்சி- தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, கண்டு- பார்த்து, உடன்று- கோபித்து, ஆர்த்த- பிடித்துக்கட்டின, தோள் உடை- தோளையுடையனாய், எம்பிரான்- என்னை அடிமையாக்கினவனாய், என் அரங்கனுக்கு- எனக்கு சேஷியான அழகிய மணவாளனுக்கு, அடியார்கள் ஆய்- சேஷபூதராய், நா தழும்பு எழ- நாவானது தழும்பேறும்படி, நாரணா என்று அழைத்து- அவன் திருநாமத்தை அடைவுகெடச் சொல்லி, மெய் தழும்ப- மெய் தழும்பேறும்படி, தொழுது- ப்ரணாமம்பண்ணி, ஏத்தி- ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, இன்பு உறும்- ஆநந்தயுக்தராயிருக்கிற, தொண்டர்- ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, சே அடி- ஸ்ரீபாதங்களை, என்மனம்- என்மநஸ்ஸானது, ஏத்தி- ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, வாழ்த்தும்- மங்களாசாஸநம்பண்ணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தோய்த்த தண்தயிர் வெண்ணெய் பால். கடைந்துபிரித்த வெண்ணெய், அதுக்குறுப்பாகத் தோய்த்த தயிர், அதுக்கடியான பால். உடனுண்டலும். இவையடங்கலும் நிச்சேஷமாக ஒருக்காலே அமுதுசெய்தவாறே. உடன்று. உடைக்கொணவிட்டவாறே கோபித்தாள். [திங்கெகுளியளாய்] ஸ்நேஹத்துக்கு அவதியுண்டாகிலிறே கோபத்துக்கு அவதியுண்டாவது. ஆய்ச்சிகண்டு. வாயதுகையதுவாகக் கொண்டி யோடே கண்டுபிடித்தாளாய்த்து. ஆர்த்ததோளுடை யெம்பிரான். கண்டவாறே பிடித்துக் கொண்டு கட்டினாள். எம்பிரான். ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாமை காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். என்னரங்கனுக்கடியார்களாய். அவதாரகாலத்தில் இழந்தாரிழவுதீரவந்து ஸுலபரான பெரிய பெருமாளுடைய செயலாலே யெழுதிக்கொடுத்தவர்களாய்த்து. நாத்தழும்பெழ. நாவானது தழும்பேறும்படி. நாரணாவென்றழைத்து. "அம்மே" என்பாரைப்போலே திருநாமத்தை அடைவுகெடச்சொல்லி. மெய்த்தழும்பத் தொழுது. ப்ரணாமம் பண்ணினபடி தோற்ற உடம்பெல்லாம் தழும்பாகச் சிதியாத்தானேட

போலே யேத்தி. இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் சொல்லியேத்தி, இன்புறுந்தொண்டர்சேவடி மநஸ்ஸிலே வைத்தேத்துகையாலே விஷயத்தைக் கிட்டினால் பிறக்கும் நிரதிசயாநந்த யுக்தராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதங்களை. தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே. அவர்கள் தாங்கள் அகப்பட்ட ஙவநீதஸௌர்யத்தில் போகாது என்னெஞ்சு அதிலே யகப்பட்டவர்கள் தங்களை ஏத்திவாழ்த்து மித்தனை, ஏத்திவாழ்த்தும். இச்செயலுக்கு இவர்கள் நிலவராவதே! என்று ஸ்தோத்ரத்தைப்பண்ணி, இது நித்யமாக வேணு மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும் என்னெஞ்சு. ... ... ச

மூ.—பொய்சிலைக்குரலேற் றெருத்தமிறுத்துப் போரரவீர்த்தகோன்
செய்சிலைச்சுடர் சூழொளித்திண்ண மாமதிட் டென்னரங்கனும்
மெய்சிலைக்கருமேகமொன்று தன்னெஞ்சுணின்று திகழப்போய்
மெய்சிலிர்ப்பவர்தம்மையே நினைந்தென்மனம் மெய்சிலிர்க்குமே. ௫.

ப-ரை.—பொய்—க்ருத்ரிமமாய், சிலை— கோபத்தையு முடைத்தான, குரல் — த்வநியையுடைய, ஏறு— ரிஷபங்களினுடைய, எருத்தம்— கழுத்துக்களை, இறுத்து— முறித்தும், போர்— யுத்தோந்முகமான, அரவு— காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை, ஈர்த்த— நிரஸித்த, கோன்— நாதனானவனாய், சிலை— கல்லினாலே, செய்— செய்யப்பட்டு, சுடர் ஒளி— மிக்கஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய், திண்— திண்மையையும், மா— உயர்த்தியையுமுடைய, மதிள்— மதிள்களாலே, சூழ்— சூழப்பட்டு, தென்— ஸ்ப்ருஹணீயமான, அரங்கன் ஆம் — ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணும் அழகிய மணவாளனாகிய; மெய் — சரீரத்தில், சிலை— இந்த்ரதநுஸ்ஸோடு கூடின, கரு— கறுத்த, மேகம் ஒன்று— ஒருமேகமானது, தன் நெஞ்சுள் — என் மநஸ்ஸில், நின்று— நிலை பெற்று, போய்திகழ— மிகவும்விளங்கும்படி, மெய் சிலிர்ப்பவர் தம்மையே நினைத்து - புளகிதகாத்ரராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையே நினைத்து, என் மனம்— என் மநஸ்ஸானது, மெய்— மெய்யே, சிலிர்க்கும்— புளகியாநின்றது.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பொய்சிலைக் குரலேற்றெருத்தமிறுத்து. பொய்- க்ருத்ரிமம், சிலை-கோபம். அஸுராவேசத்தாலே க்ருத்ரிமமாய்கோபத்தையுமுடைத்தாயிருக்குமுள்ள ஏறு பிறுயப்பொருது. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதியானவையுமாய்ப் பொருகிறவையுமாய்ச் சிலைபோலே கோரமான த்வநியை யுடைத்தாயிருக்குமுள்ள ரிஷபங்களைக் கழுத்தை முறித்து. போரரவு ஈர்த்தகோன். திருவாய்ப்பாடியில் பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கவொண்ணுதபடி ஜலத்தை தூஷித்துக்கிடந்த காளியன், யுத்தோந்முகனாய்ப் புறப்படும்படி கலக்கிப் பொய்கையில்நின்றும் போகவிட்டு, அத்தாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்க்கு நாதனானவனை. செய்சிலைச்சுடர் சூழொளித்திண்ணமா மதிள் தென்னரங்கனும். கல்லாலே செய்யப்பட்டுப் பிறரால் அபிபவிக்கவொண்ணுதபடியான மதிப்பை யுடைத்தான நிலையாலும் ஒக்கத்தாலும் விஞ்சின திருமதிள்கள் பலவுஞ் சூழ்ந்திருக்கிற கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற. மெய்சிலைக் கருமேகம். உடம்பிலே வில்லையுடைய மேகமென்னுதல்; மெய்யே வில்லோடேகூடின மேகந்தானென்னுதல். ஒன்று தன்னெஞ்சுள் நின்றுதிகழப்போய். (க) "ஶோபயந் தண்டகாரண்யம்" என்னுமாப்போலே

(க) "சோபயந் தண்டகாரண்யம்"

மாணிக்கக்குப்பியில் உள்ளுநின்றதிலே புறம்பே தெரியுமாப்போலே பெரியபெருமாளைத் தங்கள் நெஞ்சிலே எழுந்தருளுவித்து வைக்கையாலே நிழலிடாநிற்குமிறே. மெய்சிலிர்ப்பவர். உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து புளகித காத்ராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மை நினைத்து, என்மனம் மெய்சிலிர்க்குமே, பெரியபெருமாளை யநுபவித்து அவர்களுடைய படிப்பாட்டை, அவர்களை யநுபவித்து என்னெஞ்சு படாநின்றது. ஸ்பர்சத்ரவ்யும் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது அவ்ருக்த த்ரவ்யம். ... ... ῾ ரு.

மூ.—ஆதியந்தமனந்தமற்புதமான வானவர்தம்பிரான்
பாதமாமலர்சூடும் பத்தியிலாதபாவிகளுய்ந்திடத்
தீதிலன்னெறிகாட்டி யெங்குந்திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே
காதல்செய்தொண்டர்க் கெப்பிறப்பிலுங் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே. கூ

ப-ரை.— ஆதி— ஜகத்காரணபூதனாய், அந்தம்—ப்ரளயகாலத்திலும் ஸவஷேஷ்யாயிருக்குமவனாய், அனந்தம்—கார்யகாரணங்களிலெங்கும் வ்யாபித்து நிற்குமவனாய், அற்புதம்— ஆச்சர்யபூதனாய், ஆன — எப்போதுமொக்க உளனாயிருக்கிற, வானவர்தம்பிரான்— நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, பாதம்— திருவடிகளிலே, மா— ச்லாக்யமான, மலர் தாமரைமலர்களை, சூடும்— ஸமாச்ரயிக்கைக்கீடான, பத்தி இலாத-பக்தி இல்லாத, பாவிகள்— பாபிகளானவர்கள், உய்ந்திட— உஜ்ஜீவிக்கும்படி, எங்கும்— தேசமெங்கும் புக்கு, திரிந்து— ஸஞ்சரித்து, தீது இல்— குற்றமில்லாத, நல் நெறி— நல்வழிபோம்படி, காட்டி— தாங்களநுஷ்டித்துக் காட்டி, எம்மான்— என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின, அரங்கனுக்கு— பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே, காதல்செய்— பக்தியையுடையராயிருக்கிற, தொண்டர்க்கு— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, என் நெஞ்சம்— என்மநஸ்ஸானது, எ பிறப்பிலும்— அநேக ஜன்மங்களிலே, (அவர்களுக்கு அடிமைசெய்யவேணுமென்று,) காதல்செய்யும்— ஆசைப்படாநின்றது.

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. ஆதி. ஜகத்காரணபூதன். அந்தம். ப்ரளயகாலத்திலும் ஸவஷேஷனாய் நிற்குமவன். அனந்தம். காரணாவஸ்தையிலும் கார்யாவஸ்தையிலு மொக்க வ்யாபித்து நிற்குமவன். அற்புதம். காரணாவஸ்தையோடு ஸதவஸ்தனாய் நிற்குமத்தோடு வாசியற நிற்குமிவைகள் வேறொருவிடத்தில் காணவொண்ணாதென்னும்படியிருக்கும் ஆச்சர்யபூதன். ஆனவானவர்தம்பிரான். ஆனபோதும் அபர்ந்தபோதும் எப்போதுமொக்க உளனாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நாதன். உபயவிபூதிநாதனென்றபடி. பாதமாமலர்சூடும் பத்தியிலாத. அவன் திருவடிகளாகிற செவ்வித்தாமரையைச்சூடும் பக்தியையுடையராயிருக்கையாய்த்து கர்த்தவ்யம்; அதில்லாத. பாவிகளுய்ந்திட. பக்தியில்லாத மஹாபாபத்தைப் பண்ணி, (க) "ஸஐவ" என்னும்படியிருக்கிற தேசமெங்கும் புக்கு ஸஞ்சரித்து அவர்களை பக்தியுண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. தீதிலன்னெறிகாட்டி. தீமையோடேகூடின நெறியன்றிக்கே, சேதநர் நல்வழிபோம்படி தாங்களாசரித்துக் காட்டி. எங்குந்திரிந்து. புகக்கடவதல்லாத தேசமெங்கும் புக்கு ஸஞ்சரித்து. அரங்கனெம்மானுக்கே காதல்செய் தொண்டர்க்கு. என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே பக்தி

(க) "அஸந்நேவ"

யுண்டாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. எப்பிறப்பிலுங் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே. அநேக ஜந்மங்கள் பிறந்து அவர்களுக்கடிமை செய்யவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்ற தென்னெஞ்சு. ... ... சு.

மூ.—காரினம்புரைமேனிநற்கதிர் முத்தவெண்ணகைச் செய்யவாய்
ஆரமார்பனரங்கனென்னு மரும்பெருஞ்சுடரொன்றினைச்
சேருநெஞ்சினராகிச்சேர்ந்து கசிந்திழிந்தகண்ணீர்களால்
வாரநிற்பவர்தாளிணைக்கொரு வாரமாகுமென்னெஞ்சமே. எ.

ப-ரை.— கார் இனம் புரை— மேகஜாலத்தையொத்த, மேனி— திருமேனியையும், நல்— நல்ல, கதிர்— ஒளியையுமுடைய, முத்தம்— முத்துக்களையொத்த, வெள்— வெளுத்த, நகை— திருமுத்துக்களையும், செய்ய— சிவந்த, வாய்— திருப்பவளத்தையும், ஆரம்— முக்தாஹாரம்பூண்ட, மார்பன்— திருமார்பை யுடையராய், அரங்கன் என்னும்— பெரியபெருமாளென்னும் திருநாமத்தையுடையராய், அரு பெரு சுடர்— நிரவதிகதேஜோரூபராய், ஒன்றினை— அத்விதீயரானவரை, சேரும்— கிட்டவேணுமென்கிற, நெஞ்சினர் ஆகி— மனஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு, சேர்ந்து— அவரைக் கிட்டி, கசிந்து இழிந்த— கரைந்துபெருகின, கண் நீர்கள் வாரநிற்பவர்— கண்ணீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நிற்பவர்களுடைய, தாள் இணைக்கு— திருவடிகளுக்கு, என் நெஞ்சம்— என்மனஸ்ஸானது, ஒரு வாரம் ஆகும்— ஒப்பற்ற பக்தியுடையதாநின்றது.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. காரினம்புரைமேனி. "தொக்கமேகப்பல் குழாங்கள்" "கார்த்திரளனையமேனி" என்கிறபடியே அழகிய திருமேனியையு முடையராய். நல்கதிர்முத்தவெண்ணகைச் செய்யவாய். கண்டாரைப் போகாமல் துவக்கவல்ல வெண்மையையுடைய முத்துநிரைபோலே யிருக்கும் தந்தபங்தியையும், இதுக்குப் பரபாகமான திருவதரத்தில் பழுப்பையுமுடையராய். ஆரமார்பன். "பெரிய வரைமார்பில் பேராரம்பூண்டு" என்று ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமாம்படி இட்டுப் பூணவேண்டும்படியுள்ள ஹாரத்தையும் திருமார்பிலேயுடையரா யிருக்கிற. அரங்கனென்னும் அரும் பெருஞ்சுடரொன்றினை. பெரியபெருமாளென்று உபயவிபூதியிலும் ப்ரஸித்தராய் நிரவதிகதேஜோரூபராய் அத்விதீயரானவரை. சேரும்நெஞ்சினராகி. அவர்வந்து கிட்டும்போது விலக்காமை யடியாகப் பிறந்த பக்தியையுடையராய். சேர்ந்துகசிந்திழிந்த கண்ணீர்களால் வாரநிற்பவர் தாளிணைக்கு. அவனைக்கிட்டி நிரதிசய பக்தியுக்தராய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நிற்குமவர்களுக்கு பக்திபாரவச்யத்தாலேயிறே என்று அங்குத்தைக்கும் இவர்களுக்குமாய் நில்லாதே இவர்களுடைய திருவடிகளுக்கு. ஒருவாரமாகு மென்னெஞ்சமே. அநந்யப்ரயோஜநமாய் நில்லாநின்ற தென்னெஞ்சு. ... ... எ.

மூ.—மாலையுற்ற கடற்கிடந்தவன் வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய்
மாலையுற்றவரைப் பெருந்திருமார்பனை மலர்க்கண்ணனை
மாலையுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந் தரங்கனெம்மானுக்கே
மாலையுற்றிடுந் தொண்டர்வாழ்வுக்கு மாலையுற்ற தென்னெஞ்சமே. அ.

ப-ரை.— மாலை உற்ற— அலையெறிகிற, கடல்— திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தவன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், வண்டு— வண்டுகள், கிண்டு— குடையாநின்றுள்ள,

— நல்ல, துழாய்மாலை உற்ற— திருத்துழாய்மாலைசேர்ந்து, வரை— மலைபோலே, ந்— விசாலமான, திரு மார்பனை— திருமார்பை யுடையராய், மலர்— செந்தாமரை போன்ற, கண்ணனை— திருக்கண்களை யுடைய பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே, மாலே னு— பக்தியையுடையராய், எழுந்து ஆடி— இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமை லே எழுந்து ஆடி, பாடி— ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடிக்கொண்டு, திரிந்து— சரித்து, அரங்கன்— கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, எம்மானுக்கு— என் டைய ஸ்வாமிக்கு, மாலையுற்றிடும்— பித்தேறித்திரியும், தொண்டர்— தாஸபூதரான வைஷ்ணவர்களுடைய, வாழ்வுக்கு— வைஷ்ணவலக்ஷ்மிக்கு, என் நெஞ்சம்— என்மன ானது, மால் உற்றது- பித்தேறு நின்றதென்கிறர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மாலையுற்றகடல் கிடந்தவன். ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே அலைமெ ற திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய் மாலையுற்ற வ ப பெருந்திருமார்பனை. வண்டுகள் நெருங்கியிருக்கிற செவ்வித் திருத்துழாய்மாலே சேர் வரைபோலேயிருக்கிற பெருந்திருமார்வை யுடையவரை. " மைபோல் நெடுவரை த்தாழ மருவிபோல் தார்கிடப்ப " என்னக்கடவதிறே. மலர்க்கண்ணனை. செவ்வித் ரைப் பூப்போலே மலர்ந்த திருக்கண்களை யுடையவரை. மாலையுற்றெழுந்தாடிப் பாடித் து. பக்தியையுடையராய் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலே எழுந்தாடு பாடுவதாய் ப்ரீதி ப்ரேரிக்க இருக்கமாட்டாதே ஸஞ்சரித்து. அரங்கனெம்மானுக்கே யுற்றிடுந் தோண்டர்வாழ்வுக்கு. கோயிலிலே ஸுலபரான வடிவைக்காட்டி. என்னை எழு ்தாண்ட பெரியபெருமாளுக்கே பக்திபாரவச்யத்தாலே பித்தேறித்திரியும் ஸ்ரீவைஷ்ண ளுடைய வைஷ்ணவலக்ஷ்மிக்கு. மாலையுற்றதென்னெஞ்சமே. பித்தேறுநின்றேனென் ர். ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. பித்தேறித்திரிவார்க்கோ நீர் பித்தேறுவதென்ன; ப்ரா ஷயத்தில் பித்தேறுமவர்கள் பித்தரன்றென்கிறர்.

மூ.—மொய்த்துக்கண் பனிசோர மெய்கள்சிலிர்ப்ப வேங்கியிளைத்துநின்று
எய்த்துக்கும்பிடு நட்டமிட்டெழுந்தாடிப் பாடியிறைஞ்சியேன்
அத்தனச்ச னரங்கனுக் கடியார்களாகி யவருக்கே
பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார்முற்றும்பித்தரே. கூ.

ப—ரை.— கண்— ஆநந்தபாஷ்பமானது, பனி— மழைத்தாரைப்போலே, மொ ய் சோர— (இரண்டு கண்களினின்றும்) இடைவிடாதேசொரிய, மெய்கள்— சரீ ள், சிலிர்ப்ப— மயிர்க்கூச்செறியவும், ஏங்கி— அவனைநினைத்து ஏங்கி, இளைத்து னு— இளைத்துச் சிதிலராய், எய்த்து—அசைவற்றுநின்று, கும்பிடுநட்டமிட்டு ஆடி— ம்ப்ரமந்த்தம்பண்ணி, பாடி— ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, இறைஞ்சி- தீர்க்க ரமம்பண்ணி, என்— எனக்கு, அத்தன்— தந்தையாய், அச்சன்— நாதரான, ங்கனுக்கு— பெரியபெருமாளுக்கு, அடியார்கள்- தாஸபூதரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு ஆகி— அடியார்களாகி, அவருக்கே— அவர்கள் விஷயத்திலே, பித்தராமவர்— தேறித்திரியுமவர்கள், பித்தர் அல்லர்கள்—, மற்றையார்முற்றும்—அவனுடைய தாஸ டத்தில் பக்திபண்ணுமதரெல்லாம், பித்தர்— பித்தராவர்களென்கிறர்.

வ்யா. மோய்த்துக்கண்பனிசோர. இரண்டுகண்ணாலே வர்ஷதாரைபோலே சொரிய. மேய்கள் சிலிர்ப்ப. புளகிதகாத்ரராய். ஏங்கிஇளைத்துநின்று எய்த்துக்கும்பிடு நட்டமிட்டெழுந்தாடிப்பாடி இறைஞ்சி. விஷயத்தை நினைத்தேங்கி இளைத்து சிதிலராய், அவ்வளவன்றியிலே ஸ்தப்தராய் நின்று. அந்நிலையும் நில்லாதே- கும்பிடு நட்டமிட்டு. ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணி. இறைஞ்சி. தீர்க்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி. என்னத்தனச்சன். எனக்குஜநகனுமாய் ஸ்வாமியுமானவன். அரங்கனுக்கடியார்களாகி. பெரியபெருமாளுக் கநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கடியாராகி. அவருக்கே பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள். இவர்க்கு பக்திமான்களாய் பக்திகார்யமாகப் பித்தேறித்திரிகிறவர்கள் பித்தரல்லர்கள். மற்றையார் முற்றும் பித்தரே. இந்த பக்திகார்யமான ¶பித்தரல்லாதவர்களடையப் பித்தரே. இக்கலக்கமில்லாதே ஸநகாதிகளேயாகிலும் அவர்கள் பித்தர். ... ... கூ.

மூ.—அல்லிமாமலர்மங்கை நாதனரங்கன் மெய்யடியார்கடம்
எல்லையிலடிமைத் திறத்தினிலென்று மேவுமனத்தனும்
கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்
சொல்லினின்றமிழ் மாலைவல்லவர் தொண்டர்தொண்டர்களாவரே. ம.

ப—தை.— அல்லி— அகவிதழையுடைத்தாய், மா— ச்லாக்யமான, மலர்மங்கை- செந்தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு, நாதன்— வல்லபரான, அரங்கன்— பெரியபெருமாளுடைய, மெய்— மெய்யான, அடியார்கள்தம்— தாஸபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, எல்லை இல்— அளவில்லாத, அடிமைத்திறத்தினில் — தாஸ்யத்திலே, என்றும்—என்றும் ஒருபடிப்பட, மேவும்—பொருந்தின, மனத்தனும்— திருவுள்ளத்தையுடையராய், கொல்லி— கொல்லிநகருக்கு, காவலன்— தலைவராய், கூடல்- மதுரைக்கு, நாயகன்— நாயகராய், கோழி— உறையூர்க்கு, கோன்— ராஜாவான, குலசேகரன்— குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்ததாய், இன் — இனிதான, சொல் — சப்தங்களையுடைய, தமிழ்மாலைவல்லவர்— தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள், தொண்டர்தொண்டர்கள்ஆவர்— அவனடியார்க்கு அடியாராவரென்கிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாமலர்மங்கைநாதனரங்கன். ஸ்ரியஃபதியான பெரியபெருமாளுடைய. மெய்யடியார்கள்தம். அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்று மேவுமனத்தனும். ஆத்மதாஸ்யத்திலேயென்றுமொக்கப் பொருந்தின திருவுள்ளத்தையுடையராம். கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன். கொல்லிக்கும் மதுரைக்கும் உறையூர்க்கும் நாயகரான பெருமாள். பெரிய உடையாருடைய இழவால்வந்த வெறுப்பாலே (க) "ஷநவாஸோ உமெஹாடயஃ" என்று போய், (உ) "ராஜ்யாதூஂமெஶாவமெநவாஸஃ" என்றுவந்ததுக்குப்போந்து அது ப்ரியமாயிருந்தவர் இவ்விழவாலே அடியில் போந்ததுவும் எல்லாம் தமக்கு வெறுப்புக்குடலாணப்போலே, "ஊனேறுசெல்வத்துடற்பிறவியான் வேண்டேன்" என்றும், "இவ்வரசும் யான்

¶ "பக்திகார்யமான பித்தரல்லாதவர்கள்" என்றதற்கு, பக்திகார்யமான பித்தத்தையுடையராகாதவர்கள் என்று பொருளாய், பக்திகார்யத்வத்துக்கு ஏகதேசாந்வயம் கொள்ளக்கடவது. (க) "வநவாஸோமஹோதயஃ" (உ) "ராஜ்யாத்ப்ரம்ஶோவநேவாஸஃ",

வேண்டேன் " என்றும் சொல்லுகிறவிவர்க்குத் ததீயசேஷத்வத்தைத்தந்த ஜந்மமென்று ராஜஜந்மந்தன்னையுங் கொண்டாடுகிறாரிறே. சொல்லினின்தமிழ்மாலை வல்லவர். இனிதான சப்தங்களையுடைய தமிழ்த்தொடையைவல்லவர்கள். தொண்டர் தொண்டர்களாவரே. இவரா சைப்பட்டுப்போந்த பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமாகிற புருஷார்த்தத்தை லபிப்பர்கள். ¶...௰.

குலசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—தேட்டு தோடு ஏறு தோய்த்த பொய் ஆதி காரினம்
மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்.
ஆ. திருமொழி- உ- க்கு பாட்டு, உக.

மூன்றுந்திருமொழி - மெய்யில்வாழ்க்கை, ப்ரவேசம்.

அ. " பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன் " என்று - பகவத்ப்ராவண்யம் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாய், அவர்களல்லது செல்லாமை பிறக்குமள வுண்டு, அது சொல்லிற்று - கீழில் திருமொழியில்; " எண்ணுதமானிடத்தை யெண் ணுதபோதெல்லா மினியவாறே " " மானிடவரல்லரென் றென்மனத்தே வைத்தேனே " என்றும், " பித்தரென்றே பிறர்கூற " என்றும் பிறக்கு மவஸ்தையுண்டு; - பகவத்ப்ரா வண்யத்தாலே முன்பிலதுக்கு ஸங்கல்பமேயாய்த்து வேண்டுவது; அடிமை அவர்கள் கொ ள்ளக் கொள்ளவிறே செய்வது. ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜித்தே நிற்கவேணும் பகவத்குணங் களோபாதி விபூதியும் ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுபாவ்யமென்று சொன்ன சாஸ்த்ரந்தானே யிறே இத்தை த்யாஜ்யமென்றதும். ஜ்ஞாநகார்யமாயிறே ததீயர் உத்தேச்ய மாகிறதும்; மோருண ப்ரசுரரோடு ஸஹவாஸம் பொருந்திற்றாகில் அஜ்ஞாநகார்யமிறே. (க) " ... " என்று- ஸாமாந்ய புத்திபண்ணின ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பூர்வாவஸ்தை யில், (உ) " ... " என்று - அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்த்தவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே மிஞ்சினவாறே அவனை விட்டுக்காட்டிக் கொடுத்தானிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஆந்தனை யும் ஹிதம்சொல்லிப் பார்த்துத் தன் ஹிதத்துக்கு மீளாத அவஸ்தையானவாறே, நெருப் புப் பட்டவிடத்தில் விலக்கவொண்ணுதபோது தம்மைக்கொண்டு தாம் தப்புவாரைப்போலே, ப்ராதிகூல்யம் அசலிட்டுத் தள்ளவும் வருமென்று தன்னைக்கொண்டு தான் தப்பினானிறே. ப்ராதிகூல்யமாகிறது - தேஹாத்மாபிமாநிகளாகையும், விஷயப்ரவணரா யிருக்கையும், பகவத்ஹாத்ம்ய திரிக்தும் வேறொரு வஸ்துவுண்டென்றறியா திருக்கையுமிறே. இப்படி இரு ப்பாரோடு எனக்குப் பொருந்தாதென்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளுமிவ்
வையந்தன்னோடுங் கூடுவதில்லையான்
ஐயனே! அரங்கா! என்றழைக்கின்றேன்
மையல்கொண்டொழிந்தே னென்றன்மாலுக்கே. க.

¶ " இத்திருமொழி - எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்; கலிவிருத்தமென் பரும் சிலர். (க) " மத்தஸ்ஸர்வமஹம் " (உ) " ... "

ப-ரை.—மெய் இல்— பொய்யான, வாழ்க்கையை— இஹலோகஸாம்ராஜ்யத்தை, மெய் என கொள்ளும்— நித்யமென்று நினைக்கிற, இ வையம் தன்னொடும்— இந்தலோகத்தோடே, யான்— தேஹாத்மாபிமானமற்ற யான், கூடுவது இல்லை- சேருவதில்லை; ஐயனே என்று — ஸர்வஸ்வாமியானவனே! என்றும், அரங்கா என்று— கோயிலிலேவந்து ஸர்வஸுலபனானவனே! என்றும், அழைக்கின்றேன்- கூப்பிடாநின்றேன், என்றன் மாலுக்கு- என்விஷயத்தில் வ்யாமுக்தனான அழகியமணவாளன் விஷயத்திலே, மையல்கொண்டொழிந்தேன்— பித்தேறுநின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும். மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் - நிலையில்லாமையையும், நிலைநிற்குமத்தையும் சொல்லுகிறது. நிலையில்லாததிலே, நித்யமான ஆத்மவஸ்துவில்பண்ணும் ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுமென்னுதல்; பொய்யிலேயுண்டான வாழ்க்கை என்னுதல். அதாகிறது - ப்ரக்ருதியைப் பற்றிவரும் ப்ராக்ருதபோகங்களிறே. இவ்வையந்தன்னொடுங்கூடுவேதில்லையான். தேஹாத்மாபிமாநிகளாயிருப்பாரோடு எனக்கொரு சேர்த்தியில்லை. ஐயனித்யாதி. தேஹாத்ம்ய நிரித்தம் வேறொருவருண்டென் றறிந்தவனென்கிறார். ஐயனே. நிருபாதிகபந்துவே. அரங்கா. அநந்தசயனமாகப் பர்யங்கமாக்கி மூதலித்தாப்போலே கோயிலிலே வந்து ஸுலபனானவனே. என்றழைக்கின்றேன். கார்யப்பாடறக் கூப்பிடாநின்றேன். மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. அவன் எனக்குப் பித்தேறினபடியைக்கண்டு நானும் அவனுக்குப் பித்தனானேன். க.

மூ.—நூலினேரிடையார் திறத்தேநிற்கும்
ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவேதில்லையான்
ஆலியாவழையா வரங்காவென்று
மாலெழுந்தொழிந்தே னென்றன்மாலுக்கே. உ.

ப-ரை.— நூலின் நேர்— நூல்போல் நுண்ணிதான, இடையார் திறத்து— இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளவயவத்திலே, நிற்கும்- வைத்தகண்ணைவாங்க மாட்டாதேநிற்கிற, ஞாலம் தன்னொடும்— லோகத்தோரோடே, யான் கூடுவது இல்லை—; அரங்கா என்று— பெரியபெருமாள் திருநாமங்களைச்சொல்லி, ஆலியா- களித்து, அழையா- அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு, என்றன் மாலுக்கு, மால் எழுந்தொழிந்தேன்- பித்தேறுநின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. நூலினேரிடையார் திறத்தேநிற்கும். நூல்போலே நுண்ணிய இடையையுடையராயிருக்கும் ஸ்த்ரீகள் திறத்திலேநிற்கும். ஒரு அவயவத்தை யநுபவிக்கப் புக்கால் மற்ற அவயவத்தில் போகமாட்டாதேநிற்கும். ஞாலந்தன்னொடுங் கூடுவேதில்லையான். ப்ராப்தவிஷயத்திலிருக்கக் கடவவிருப்பை அப்ராப்தவிஷயத்தேயிருக்குமவர்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லை. ஆலியாவித்யாதி. இவர்கள் அப்ராப்தவிஷயத்திலே படும்பாடெல்லாம் ப்ராப்தவிஷயத்தே படுமவன் நானென்கிறார். ஆலியாவழையா வரங்காவென்று. ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யிருக்கமாட்டாதே, ஆலியா, பெரியபெருமாள் திருநாமத்தைச்சொல்லி, அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. மாலெழுந் தொழிந்தே னென்றன் மாலுக்கே. (க) "தேநதேதமநுவ்ரதா:" என்னுமாப்போலே அவன் என்பக்கல் வ்யாமுக்தனானபடி கண்டு நானும்பித்தேறினேன். ... ... உ.

(க) "தேநதேதமநுவ்ரதா:"

மூ.—மாரனுர்வரிவெஞ் சிலைக்காட்செய்யும்
பாரினுரோடுங் கூடுவதில்லை யான்
ஆரமார்ப னரங்கனநந்தனல்
நாரணன் நரகாந்தகன் பித்தனே. ௩.

ப-ரை.— மாரனுர்— மன்மதனுடைய, வரி— தர்சநீயமாய், வெம்— யாவரையும் தன்வசமாக்கவல்ல, சிலைக்கு- வில்லுக்கு, ஆள்செய்யும்— அடிமை பண்ணிப்போருகிற, பாரினுரொடும்— பூலோகத்தாரோடே, யான்கூடுவதில்லை—; ஆரம்— முக்தாஹாரம் சாத்தியருளின, மார்பன்— திருமார்பை யுடையயான, அரங்கன்— அழகியமணவாளராய், (இங்கேவந்து ஸுலபராயிருக்கச் செய்தேயும்,) அநந்தன்— இப்படிப்பட்டவரென்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதவராய், நல் நாரணன்— குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளுமவராய், நரகாந்தகன்— ஆச்ரிதர்நரகத்தில் விழாதபடி காக்குமவரான பெரியபெருமாள் விஷயத்தில், பித்தன்— நான்பித்தனுனேன் என்கிறுர்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மாரனுர்வரி வெஞ்சிலைக் காட்செய்யும். காமனுடைய தர்சநீயமாய்த் தப்பவொண்ணுதபடி கொடிதாயிருக்கிற வில்லுக்குக் குடிமகனுய்த்திரியும் பாரினுரொடும் கூடுவதில்லையா னென்னுதல். * சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றனக்காட்செய்யுமவன் நான். ஆரமார்பனரங்கன். ஆகர்ஷகமான ஒப்பனையையுடைய பெரியபெருமாள். அநந்தன். மநுஷ்யத்வே பரத்வம் போலே இங்கேவந்து ஸுலபராய்க் கிடக்கச்செய்தே, பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடியிருக்கிறவர். நன்னுரணன். தன்னுடைமையை விடமாட்டாமையாலே அழுக்கை விரும்புமவன். நரகாந்தகன் பித்தனே. அவன் தன் வாத்ஸல்யத்தாலே மேல்விழாநிற்க நடுவேவிரோதியும் போய்க்கொடு நிற்குமிறே. இப்படியிருக்கிறவனுக்குப் பித்தனே. ... ... ௩.

மூ.—உண்டியேயுடையே யுகந்தோடுமிம்
மண்டலத்தோடுங் கூடுவதில்லையான்
அண்டவாணனரங்கன் வன்பேய்முலை
உண்டவாயன்ற னுன்மத்தன்காண்மினே. ௪.

ப-ரை.— உண்டி— ஆஹாரத்தையும், உடை— வஸ்த்ரத்தையும், உகந்து— விரும்பி, ஓடும்— கண்டவர்காற்கீழ் தலைமடுக்கிற, இ மண்டலத்தொடும்— இந்தலோகத்தாரோடே, யான் கூடுவது இல்லை—; அண்டம்— அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, வாணன்— நிர்வாஹகராய், வல்- கடிநசித்தையான, பேய்— பூதனையுடைய, முலை— விஷத்தோடு கூடிய முலைப்பாலை, உண்ட— தாய் முலைபோலே அமுதுசெய்த, வாயன்— திருப்பவளத்தையுடையயான, அரங்கன் தன்— அழகிய மணவாளன் விஷயத்திலே, உன்மத்தன்— பெரும்பித்தனுகா நின்றேன் என்கிறுர்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உண்டியேயுடையே யுகந்தோடும். உபாஸநத்துக்கு சரீரம் வேண்டுகையாலே அது தரிக்கவேண்டு மளவன்றியிலே எல்லாவற்றையும் அழியமாறி உண்டியுமுடையுமாக்கும். இம்மண்டலத்தோடுங் கூடுவதில்லையான். “ உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன் ” என்றிருக்க ஒரு விபூதியுண்டா

ணுப்போலே ப்ராக்ருத போகங்களை விரும்புகைக்கொரு விபூதியிறே யிதுவும். அண்டவாணன். அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகன். அரங்கன். இதுக்கு நிர்வாஹகனுமி ருக்கு மிருப்பொழிய இதினுள்ளேபுகுந்து ஸௌலப்யனுய்க் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனுனவன். வன்பேய் முலையுண்டவாயன்றன் உன்மத்தன் காண்மினே. இங்கேவந்தவதரித்து ப்ரதிபந்தகங்களைத் தானே போக்குமவனுக்குப் பித்தன் நான். தன் உன்மத்தன் காண்மினே. ஔஷதஸேவை பண்ணினுரை மீட்கவொண்ணுதாப்போலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களிலே அகப்பட்டுப் பித்தனுன வென்னைக் கேவல சரீர பரவசரோடே சேரவிடவொண்ணுமோ. ச.

மூ.—தீதினன்னெறி நிற்கவல்லாதுசெய்
நீதியாரோடுங் கூடுவேதில்லை யான்
ஆதியாயனரங்க னந்தாமரைப்
பேதைமாமணவாளன்றன்பித்தனே. ரு.

ப-ரை.— தீது இல்— குற்றமற்ற, நல் நெறி— ஸன்மார்க்கமானது, நிற்க— இருக்கச்செய்தே, அல்லாது செய் நீதியாரோடும்— க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களை விரும்புகையைத் தொழிலாக வுடையவர்களோடே, யான்கூடுவதில்லை—; ஆதி— ஜகத்காரண பூதராய், ஆயன்— க்ருஷ்ணனுய் வந்தவதரித்து ஸர்வஸுலபராய், அம்— அழகிய, தாமரை— செந்தாமரைமலரை இருப்பிடமாகவுடைய, பேதை— பெரியபிராட்டியாருக்கு, மா மணவாளன்— வல்லபரான, அரங்கன்தன்— அழகிய மணவாளன் விஷயத்திலே, பித்தன்— நான் பித்தனுனே னென்கிருர்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீதில் நன்னெறிநிற்க. தீமையோடு பிறவாத நல்வழிநிற்க. இவனையொழிந்த பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிப் பெறும்பேற்றில் இழவே நன்றென்னும்படியிறே யிருப்பது. அல்லாது செய் நீதியாரோடுங் கூடுவேதில்லையான். இதர புருஷார்த்தங்களை யாசைப்படுகையே யாத்ரையாயிருப்பாரோடும் கூடுவதில்லையான். ஆதி. ப்ரமாணங்கள் உபாஸ்ய வஸ்துவென்று சொல்லப்படுகிறவன். ஆயன். உபாஸ்ய வஸ்து தான் அரியதென்ன வொண்ணுதபடி யவதரித்து ஸௌலபனுனவன். அரங்கன். அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்து பிற்பாடரிழவாமே கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதானவர். அந்தாமரைப்பேதை மா மணவாளன் தன் பித்தனே. அழகிய தாமரைப்பூவைத் தனக் கிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபரானவர்க்குப் பித்தனுனேன் நான். ஓரடி இவன் புகுராநின்ருல் அத்தைக் $ குவாலாக்கி அவன்னெஞ்சிலே புண்படும்படி இவன் பண்ணின அபராதத்தை அவன் காணுதபடியிருக்கிற புருஷகார பூதை. மா மணவாளன். (க) [" அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ: "] இவருக்கு வல்லபனுகையாலேவந்த பெருமையையுடையவன் பித்தன்நான். ... ... ரு.

மூ.—எம்பரத்த ரல்லாரோடுங்கூடலன்
உம்பர்வாழ்வை யொன்ருகக் கருதிலன்
தம்பிரானமரர்க் கரங்கநகர்
எம்பிரானுக் கெழுமையும் பித்தனே. சு.

$ குவாலாக்கி - பெரிய ராக்காக்கி என்றபடி. (க) " அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ: "

ப-ரை.— எம்பாத்தர் அல்லாரோடும்— என்னைப்போலே அடிமைசெய்ய இராதவர்களோடே, கூடலன்— யான் கூடமாட்டேன், உம்பர் வாழ்வை— ஸ்வர்க்காதிலோக ஸுகங்களை, ஒன்ருக— ஒருபொருளாக, கருதிலன்— நினைக்கமாட்டேன், தம்பிரான்— * அமர்வருமமரர்களதிபதியாய், அரங்கம் நகர்— கோயிலிலே வந்து, எம்பிரானுக்கு— எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே, எழுமையும்— காலமுள்ளதனையும், பித்தன்— பித்தனுய்த் திரியுமவன் என்கிருர்.

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. எம்பரத்த ரல்லாரோடுங் கூடலன். என் யாத்ரையே யாத்ரையா யிராதாரை நாக்கு வளைத்திருப்பன். "இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுருமை" என்றும், "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்றும் இராதாரோடு ஸம்பந்தமில்லை. உம்பர் வாழ்வை யொன்ருகக் கருதிலன். ஸம்ஸாரத்தில் அருசியும் கைங்கர்யத்தில் ருசியுமில்லையாகில்; ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்பத்தேயாகிலும் த்ர்ணவத்கரிப்பன். தம்பிரானமரர்க்கு. * அமர்வருமமரர்களதிபதி. அரங்கநகரெம்பிரானுக்கு. நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் அநுபவிக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகளெல்லா மிழவாதபடி கோயிலிலே வந்து ஸுலபரானவர். எழுமையும் பித்தனே. இச்செயலுக்கு என்றும் பித்தனுய்த் திரியுமவன். ... ... ௬.

அ. ஏழாம்பாட்டு. இதரரோடு கூடாதகன்மை உமக்கு வந்தபடியென்னென்ன; நானடியாக வந்ததல்ல, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்ததென்கிருர்.

மூ.—எத்திறத்திலு மியாரோடுங்கூடுமச்
சித்தந்தன்னைத் தவிர்த்தனன் செங்கண்மால்
அத்தனே யரங்காவென்றழைக்கின்றேன்
பித்தனுயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே. எ.

ப-ரை.— எ திறத்திலும்— எப்படிப்பட்ட பொருள்கள் கிடைக்குமென்னிலும், யாரொடும்— அபாகவதரோடே, கூடும்— பொருந்தத்தக்க, அ சித்தம்தன்னை— அப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸை, செங்கண்மால்— புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேச்வரன், தவிர்த்தனன்— நீக்கினுன்; அத்தனே என்று— ஸர்வஸ்வாமியே! என்றும், அரங்கா என்று— அழகிய மணவாளனே! என்றும், அழைக்கின்றேன்— கூப்பிடாநின்றேன்; எம்பிரானுக்கு— இதரவிஷயப்ராவண்யரோடு பொருந்தாதபடி எனக்கு உபகரித்த பெரியபெருமாளுக்கு, பித்தனுய் ஒழிந்தேன்—.

வ்யா. எத்திறத்திலும். அபாகவதரோடு ஸம்பாஷிக்க அபிமத புருஷார்த்தங்களை எல்லாம் லபிக்கலாமென்னிலும் அத்தையுங் காற்கடைக் கொள்ளும்படியானேன். அச்சித்தந்தன்னைத் தவிர்த்தனன் செங்கண்மால். கண்ணாலே குளிரநோக்கி தன்வ்யாமோஹத்தைக்காட்டிப் பிறரோடு மநஸ்ஸூப் பொருந்தாதபடி பண்ணினுன். அத்தனே. எனக்குஸ்வாமியானவனே. அரங்காவென்றழைக்கின்றேன். அந்த ஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கைக்காகக் கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனேயென்று கூப்பிடாநின்றேன். பித்தனுயொழிந்தேனெம்பிரானுக்கே. இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தோடு பொருந்தாதபடி பண்ணின உபகாரகனுக்குப் பித்தனுனேன். ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எல்லாரும் விட்டாலும் ஒருவரல்லா ஒருவர் பற்றுவர்களிறே, அவர்களெல்லாரும் விடும்படியானேனென்கிறார்.

மூ—பேயரேயெனக்கியாவரும் யானுமோர்
பேயனேயெவர்க்கு மிதுபேசியேன்
ஆயனேயரங்காவென்றழைக்கின்றேன்
பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே. அ.

ப-ரை.— யாவரும்— அஸ்திரமானபுருஷார்த்தங்களை விரும்புமவர்களெல்லாரும், எனக்கு- பரமபுருஷார்த்தத்தை விரும்பிப்போருமெனக்கு, பேயர்- பேயராயிராநின்றார்கள்; யானும்— அவர்கள் நிலையில் நில்லாத யானும், எவர்க்கும்— எவர்களுக்கும், ஓர் பேயன்- ஒப்பற்ற பேயனாயிராநின்றேன்; இது— இவ்விஷயத்தை, பேசி— விஸ்தரித்துப்பேசுவதினால், என்— என்னப்ரயோஜநம்; ஆயனே என்றும்— க்ருஷ்ணனாயவதரித்து ஸுலபனானவனே! என்றும், அரங்கா என்று- பெரியபெருமாளே! என்றும், அழைக்கின்றேன்- கூப்பிடாநின்றேன்; எம்பிரானுக்கு— எனக்கு உபகாரகனான அழகிய மணவாளன் விஷயத்திலே, பேயனாயொழிந்தேன்— பித்தேறாநின்றேன் என்கிறார்.

வ்யா. பேயரே எனக்கு யாவரும். நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைவிட்டு அஸ்த்திரமான ப்ராக்ருத போகங்களை விரும்புவதே! பேயராயிருந்தார்களென்று விட்டேன் நான். யானுமோர் பேயனே யெவர்க்கும். கண்ணால் காண்கின்றதொழிய வேறேயொன்றுண்டென்று ப்ரமியாநின்றான், பித்தனாயிருந்தானென்று விட்டார்கள் இவர்களும் என்னை. இதுபேசியேன். இத்தைப் பரக்கச்சொல்லுகிறதென். ஆயனே. கண்ணாற் காண்கிறது பொய்யென்றிராதபடி வந்தவதரித்துத்தான் படித்தினபடிகளை எனக்குக் காட்டினவன். அரங்காவென்றழைக்கின்றேன். அவதாரத்திற்குப் பிற்பாடரிழவோடே தலைக்கட்டாதபடி கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளினபெரியபெருமாள் திருநாமத்தைச் சொல்லி அடைவுகெடக் கூப்பிடாநின்றேன். பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே. 'ஒரு விஷயத்திலே பித்தேறினவன் நமக்கினியாகான் காண், விடாய்' என்று இதரர் என்னை உபேக்ஷிக்கும்படியானேன். ... ... அ.

மூ.—அங்கையாழியரங்கனடியிணைத்
தங்குசிந்தைத்தனிப்பெரும்பித்தனாய்
கொங்கர்கோன் குலசேகரன் சொன்னசொல்
இங்குவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. கூ.

ப-ரை.— அம்— அழகிய, கை— வலத்திருக்கையிலே, ஆழி— திருவாழியாழ்வானை யுடையரான, அரங்கன்— அழகியமணவாளப் பெருமாளுடைய, அடி இணை- திருவடிகளிலே, தங்கு - பொருந்திய, சிந்தை— மநஸ்ஸையுடையராய், தனி பெரு பித்தன் ஆய்- மிகவும் பித்தேறினவராய்க் கொண்டு, கொங்கர்- மேற்றிசையிலுள்ளார்க்கு, கோன்- தலைவரான, குலசேகரன்- ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொன்ன- அருளிச்செய்த, சொல்— இவ்வொன்பது பாட்டுக்களையும், வல்லவர்க்கு- அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, இங்கு— இந்தலோகத்திலே, ஏதம் ஒன்று— அபாகவத ஸ்பர்சத்தால் வரும் துக்கம், இல்லை— உண்டாகாது. [கலிவிருத்தம்.]

யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கையாழியரங்கனடியிணை. அழகிய மணவாளப் பெருமாள்
டிகளிலே. தங்குசிந்தை. பெருமாள் திருவடிகளும் கவ்வருகு கந்தவ்ய பூமியில்லா
லே அங்கே தங்கு சிந்தையையுடைய. தனிப்பெரும்பித்தனும். பகவத் விஷயத்தில்
பாதி பித்தேறினர் வேறொருவரில்லாமையும், கிலவரால் மீட்க வொண்ணாமையு
பித்தனும். கோங்கர்கோன் குலசேகரன் சொன்னசொல். மேலைத்திக்குக்கு நிர்வா
ன ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்தது. இங்கு வல்லவர்க் கேதமொன்றில்
இவற்றை வல்லவர்களுக்கு இங்கேதமொன்றில்லையே. ஏதமாவது - அபாநவத
ாதல், பகவத் ப்ராவண்யத்தில் குறையாதல்; இவற்றால்வரும் துக்கம்போம். என்றும்
ஸாரத்திலிருக்கும் நாளில்லை,இத்தனை ப்ரஸங்கமுள்ளது இவ்விடத்திலேயிறே.
ற்றவர்களுக்கு இப்ரஸங்கமுள்ள தேசந்திலே யில்லை. ௧௦

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மெய் நூல் மாறன் உண்டி தீதில் எம்பரத்தர்
எத்திறம் பேய் அங்கை ஊன்.
ஆ. திருமொழி-௩-க்கு, பாட்டு- ௩௰.

—oo:o:oo—

நான்காந்திருமொழி- ஊனேறுசெல்வம், ப்ரவேசம்.

அ. பகவத்ஜ்ஞாநமும் பிறந்து, இதரவிஷயத்யாகமும் பிறந்து, குணநிகவிஷயத்
நுபவிக்கவேணுமென்னும் ருசியும் பிறந்து, அந்த குணம் பூர்ணமாக அநுபவிக்கலா
ந யநுபவிக்கவேணுமென்னு மாசையும் பிறந்து, " அடியார்கள் குழாங்களையுடன்
கூடுவதென்றுகொலோ " என்னுமாப்போலே "அடியார்கள்தமீட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல்"
மநோரதமும்பிறந்து; இப்படி பகவத்விஷயத்திலும் பாகவதவிஷயத்திலும் ஆநுகூல்யமும்
விஷயத்யாகபூர்வகமாகக் கண்ணழிவறப் பிறக்கச்செய்தே விரோதியும்போய் அநந்த
ல்லாபமாகவும் காணாமையாலே (க) "யஷிவாராவணஸ்வயமு" என்றும் "ஆள்
மூழிதருவாய் " என்றும் மேல்விழக்கடவ அவன்பக்கல் குறையில்லை, இதுக்குவேறே
ஹேற்தயமுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து, சரீரஸம்பந்தம் பகவல்லாபமாகில் பரிக்
ஈ சரீரம் க்ஷத்ரியசரீரமாய் போகங்களில் குறைவற்றிருந்த பின்பு சரீராவஸாநத்தள
யாகங்களை புஜித்து, பின்னை க்ரமத்தாலே பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுகிறோமென்று நினை
க்கிறேனென்று நினைத்து ஆறியிருந்தானாகவேணுமென்னுமத்தைத் திருவுள்ளத்தி
கொண்டு, தமக்கு க்ரமப்ராப்தி பொறுமை தோன்ற " ஒன்றியாக்கை புகாமையுய்யக்
வான் நின்ற வேங்கடம் " என்றும், " மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்
ப்பு நின்றான் " என்றும்- கீழநுபவித்த பெரியபெருமாள் தாமே ஸம்ஸார ஸம்பந்த
நக் கொடுக்கைக்கும் கைங்கர்யம்கொள்ளுகைக்கும் திருமலையிலே நிற்கிறானாகையாலே
வேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து விரோதியில் அருசியும் கைங்கர்யத்தில்
பிறந்த த்வரையையு மாவிஷ்கரிக்கிறார். ... ... *

(க) " யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம் "

அ. முதற்பாட்டு. ஊனேறித்யாதி. ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுள்ள மநுஷ்யஜந்மமாய், அதிலே பாரதந்த்ர்யத்துக் குறுப்பான க்ஷத்ரியஜந்மம் வேண்டா, கைங்கர்யத்தில் எல்லைநிலத்துக்குறுப்பான திர்யக்காய்ப் பிறக்கவமையும் நாமென்கிறார்.

மூ.—ஊனேறுசெல்வத் துடற்பிறவியான்வேண்டேன்
ஆனேறேழ்வென்றா னடிமைத்திறமல்லால்
கூனேறுசங்கமிடத்தான்றன் வேங்கடத்துக்
கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே. க.

ப-ரை.— யான்— அவனை சேஷியென்றறிந்த யான், ஆன் ஏறு ஏழ்— ரிஷபங்களேழையும், வென்றான்— (நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக)நிரஸித்த திருவேங்கடமுடையான் விஷயத்திலே, அடிமைத்திறம் அல்லால்— கைங்கர்யம் பண்ணுகையொழிய, ஊன் ஏறு— நாள்செல்ல நாள்செல்ல மாம்ஸம் வளர்ந்துவருமதாய், செல்வம் — அநித்யமான செல்வத்தோடுகூடின, உடல் பிறவி— மநுஷ்யஜந்மத்தை, வேண்டேன் — இச்சியேன்; கூன் ஏறு— சேஷத்வத்தால் வளைந்திருக்கிற, சங்கம்—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, இடத்தான் தன்— இடத்திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, வேங்கடத்து— திருமலையிலே, கோனேரி— திருக்கோனேரியில், வாழும்- வர்த்திக்கிற, குருகு ஆய் பிறப்பேன்—நாரையாகவாகிலும் பிறக்கக்கடவேன் என்கிறார்.

வ்யா. ஊனேறுசெல்வத்துடல்பிறவி யான்வேண்டேன். இந்த சரீரத்துக்குச் சொல்லுகிற குற்றமென்னென்ன; நாள்செல்ல நாள்செல்ல மாம்ஸப்ரசுரமாய் வருகையாலே சரீரம்தடித்து ஆத்மாக்களுக்கு பாதகமாமித்தனை; அத்தாலே வேண்டேனென்கிறார். தர்மியினுடைய ஸ்வரூபமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே (க) "அஸந்நேவ "என்கிறது ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பற்றவிறே; அப்படியே ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமதுவாகையாலே வேண்டேனென்கிறார். யான்வேண்டேன். தலையறுத்துக்கொள்ளுமவர்கள் சந்தநம் பூசித்திரியுமாப்போலே விழுக்காடறியாதான் வேணுமேயென்றிருந்தானுமித்தனை; விவேகஜ்ஞாநமுடையநான் வேண்டேன். சரீரத்தினுடைய ஹேயதையையும், ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், இதுதான் தனக்கேசேஷமென்னுமிடத்தையும் அவன்றானே அறிவிக்கவறிந்தநான்வேண்டேன். ஆனேறேழ்வென்றானடிமைத்திறமல்லால். அவன்தானே விரோதியைப் போக்கி கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்குமவனுனான். ஆனேறேழ்வென்றான். நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ரிஷபங்களேழையும்வென்றவன். மாதாவின் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணின பிதாவை யநுவர்த்திக்கும் புத்ரனைப்போலே அடிமைத்திறமல்லால். அடிமையிடையாட்ட மென்னுதல்; (உ) "அஹம்ஸர்வம் " என்றும், " வழுவிலாவடிமை " என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அடிமைத்திற மென்னுதல். கூனேறு சங்கமிடத்தான். கைங்கர்யருசி யுடையாரை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளுமவன். கூனேறு சங்கமிடத்தான். (௩) "ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம் " என்னுமாப்போலே பகவதநுபவச்செருக்காலே இளையபெருமாளைப்போலே காட்சிக்கு நோக்காயிருக்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வான். சங்கமிடத்தான். இடக்கையிலேகாணில் " சங்கமிடத்தான் " என்கிறார்; வலக்

(க) " அஸந்நேவ " (உ) "அஹம்ஸர்வம்" (௩) " ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம் "

கையிலே திருவாழியாழ்வானைக் கண்டவாகையாலே "வலக்கையாழி" என்கிருர்; திருமார்விலே பிராட்டியைக்கண்டவாறே "நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கை" என்கிருர். இவர்படியிதிறே. தன்வேங்கடத்து. அங்கேயடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கானதேச மாகையாலே யென்னதென்று இவன் விரும்பின திருமலையில். கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே. விரஜையைப்பற்றி அமாநவ வசத்திலே வர்த்திக்குமாப்போலே, கோனேரியைப் பற்றி வர்த்திக்குங் குருகாய்ப் பிறப்பேனென்கிருர். வாழும். கோயில் வாஸம்போலே காணும் திருக்கோனேரியில். வர்த்திக்குமென்கிறவிடத்துக்கு வேறே வாசகசப்தங்களுண்டாயிருக்கச் செய்தே "வாழும்" என்கிற சப்தத்தை யிட்டபடியாலே அங்குத்தை வாஸந்தானே போகரூபமாயிருக்குமென்கை. குருகாய்ப்பிறப்பேனே. ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் பண்ணுகைக் குறுப்பான மநுஷ்ய ஜந்மமுமாய் அதிலே பாரதந்த்ர்யத்துக் குறுப்புமாகையாலே புண்யசரீரமான க்ஷத்ரியஜந்மம் வேண்டாவென்கிருர். அது தர்மாநுஷ்டாநஹேதுவாகையாலே ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் பண்ணவும்மாட்டாதே பாரதந்த்ர்யத்துக் குறுப்புமன்றிக்கே பாபபோகியுமாயிருக்கிற திர்யக்காய்ப் பிறக்கவமையும் திருமலை யெல்லைக்குள்ளே பிறக்கப்பெறிலென்கிருர். "உடல்பிறவியான் வேண்டேன்" என்கிருர், "குருகாய்ப்பிறப்பேனே" என்கிருர். பிறவியன்றுபோலே காணும் அங்கேபிறக்கை. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இங்குத்தை போகங்களிற் காட்டில் நிலைநின்ற போகங்களுமாய் இதுபோலே ஸாவதியன்றியே நிரவதியுமாயிருக்குமிறே ஸ்வர்க்கத்தில் போகம்; அவைபெற்ருல் செய்வதென் நீரென்ன; அவையும் கீழில் கழித்த பூமியில் போகமும் இரண்டுங் கூடக்கிடைக்கிலும் வேண்டாவென்கிருர்.

மூ.—ஆனதசெல்வத் தரம்பையர்கள்தற்சூழ
வானளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும்யான் வேண்டேன்
தேனூர்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில்
மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே. உ.

ப-ரை.— ஆனத— அழியாத, செல்வத்து— யௌவநமாகிற ஸம்பத்தையுடையரான, அரம்பையர்கள்— ரம்பைமுதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், தன்— தன்னை, சூழ— சூழ்ந்திருக்க, வான் ஆளும் செல்வமும்— ஸ்வர்க்கத்தை ஆளுகையாகிற செல்வத்தையும், மண் அரசும்— பூலோகத்தை ஆளுகையையும், யான் வேண்டேன்—; தேன் ஆர்— தேன் மிக்கிருந்துள்ள, பூ— புஷ்பங்களையுடைய, சோலை— சோலைசூழ்ந்த, திருவேங்கடம்— திருமலையிலுண்டான, சுனையில் — சுனைகளிலே, மீனாய் பிறக்கும் விதி உடையேன் ஆவேனே— மீனாகவாவது பிறக்கத்தக்க விதியையுடையவனாக ஆவேனென்கிருர்.

வ்யா. ஆனதசெல்வத் தரம்பையர்கள். கெடாதஸம்பத்து. அதாவது - அழியாத யௌவந ஸ்ரீயையுடைய அப்ஸரஸ்ஸுக்கள். தற்சூழ. இவன்றான் தப்பநினைத்தாலும் தப்பவொண்ணாதபடி அவர்கள் மேல்விழ. வானளுஞ் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன். ஸ்வர்க்காதிகளநுபவிக்கும் ஸம்பத்தோடேகூட கீழில்கழிந்த ராஜ்ய ஸ்ரீயையும் கூட்டினும் வேண்டேன். வேண்டேனென்கிறது - இவற்றுக்குக் குறையுண்டாயன்று, தாம் நினைத்த புருஷார்த்த மல்லாமையாலே வேண்டேனென்கிருர். நீர் வேண்டியிருப்பதென்னென்ன; தேனூர்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச்சுனையில். தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலென்

ராஜாதிராஜன் என்னும் பெருமைதோன்றவிருந்து, இன்பு அபரும்— ஸகலபோகங்களையும் புஜிக்கத்தக்க, செல்வமும்- ஸம்பத்தையும், இ அரசும்- இந்த ராஜ்யமாளுகையையும், யான்— என்னை அத்தலைக்கு சேஷபூதனென்றறிந்த நான், வேண்டேன்— விரும்பமாட்டேன்; எம்பெருமான்— எனக்கு உபகாரகனுய், ஈசன்— ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய, எழில்— அழகிய, வேங்கடம் மலைமேல்— திருமலையிலே, தம்பகமாய் நிற்கும்— தம்பகமாமாய்நிற்கத்தக்க, தவம் உடையேன் ஆவேன்— தபஸ்ஸையுடையவனுக ஆவேன்.

வ்யா. கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின்மேலிருந்து. கண்டாரெல்லாம் நடுங்கும்படி மதிப்பையுடையயானை என்னுதல்; மதத்தாலே கம்பத்திலின்றும் விடவொண்ணுதபடி நிற்கும் யானையென்னுதல். ஒருவராலும் மேற்கொள்ளவொண்ணுதாகிலும் ராஜாக்களை மேற்கொள்ளவொட்டுமிறே யானைகள். எல்லார்க்கும் பயாவஹமான யானையைமேற்கொண்டு, தன் கருத்திலே நடத்தி. இன்பமருஞ்செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன். அங்கேயிருந்து எல்லாபோகங்களும் புஜிக்கும் ஸம்பத்தும் அதுக்கடியான ராஜதர்மமும் யான்வேண்டேன். நீர்வேண்டுவதென்னென்னில்; எம்பெருமானீசன். (க) * கலியுஜமஹாதி, கலைஜஹாதி. எழில்வேங்கடமலைமேல். எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணின என்னுதனதான எழிலுடைய திருமலையிலே. தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே. தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடையேனுவேனே. ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகாதே அங்கே மூத்தற்றுத் தியக்ஞபோவதொரு ஸ்தாவரமாம் தவமுடையேனுவேனே. அநேகஜந்ம தபபலமென் றிருக்கிறுர்காணும் இதுதன்னை. ... ... ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. ஸ்தாவரமானல் ஒருநாள் உண்டாய் ஒருநாள் இன்றியே போமிறே; அங்ஙனன்றியே என்றுமொக்கவுண்டாயிருந்த திருமலையில் ஏகதேசமாக வேணும் நானென்கிறுர்.

மூ.—மின்னனையநுண்ணிடையா ருற்பசியு மேனகையும்
அன்னவர்தம் பாடலோடு மாடலவையாதரியேன்
தென்னவெனவண்டினங்கள் பண்பாடும் வேங்கடத்துள்
அன்னனையபொற்குவடா மருந்தவத்தனுவேனே. ௬.

ப-ரை.— மின் அனைய— மின்போலே, நுண்— நுண்ணிய, இடையார்—இடையை யுடையரான, உற்பசியும்— ஊர்வசியையும், மேனகையும் அன்னவர்தம்— மேனகையையுமொத்த ஸ்த்ரீகளுடைய, ஆடலொடு— நர்த்தநமும், பாடல்அவை— பாட்டுமாகிறவைகளை, ஆதரியேன்— விரும்பமாட்டேன்; வண்டு இனங்கள்— வண்டுக்கூட்டங்களானவை, தென்ன என— தெனதெனவென்று ஆலாத்திவைத்து, பண் பாடும் — பண்கள் பாடுகிற, வேங்கடத்துள்- திருமலையிலே, அன்னனைய- ¶ உபமாநரஹிதமான, பொன் குவடு ஆம்— பொன்மலையாயிருக்கத்தக்க, அரு தவத்தன் ஆவேனே— அரிய தபஸ்ஸை யுடையவனுக ஆவேனென்கிறுர். (¶ "அப்படிப்பட்ட" என்பது சப்தார்த்தம்.)

வ்யா. மின்னனைய நுண்ணிடையா ரித்யாதி. மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையரான தேவஸ்த்ரீகளைப்போலே அழகியராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய ஆடல்பாடல்களி

(க) * அகிலஜகத்ஸ்வாமி, அஸ்மத்ஸ்வாமி.

லனைக்கு ஆதாமில்லை. தென்னவென வண்டினங்கள் பண்பாடும் வேங்கடத்துள். “தென தென” என்று ஆலத்தினைவத்து வண்டினங்கள் பண்பாடுகிற திருமலையிலே. அன்னையை பொற்குவடாம் அருந்தவத்தனுவேனே. அப்படிப்பட்ட பொற்குவடென்னுமித்தனை, வேறு உபமானமில்லை. அருந்தவத்தனுவேனே. திருவேங்கடமுடையானுக் கவ்வருகிருக்கிறீறே; ஆகையாலே, “அருந்தவத்தன்” என்னக்குறையில்லையிறே. ... ... ௬.

அ. ஏழாம்பாட்டு. திருமலையில் அதிகாரமானால் எல்லார் அநுபவித்து, மாட்டார் இழுக்குமதாயிருக்குமிறே; அப்படியின்றியே, எல்லார்க்கும் அநுபவபோக்யமாயிருக்கும் காணுக வேணும் நானென்கிருர்.

மூ.—வானாளுமாமதிபோல் வெண்குடைக்கீழ்மன்னவர்தம்
கோனுகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ்செல்வறியேன்
தேனுர்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
கானுறுய்ப்பாயுங் கருத்துடையனுவேனே. ஏ.

ப-ரை.— வான்— ஆகாசப்பரப்பையெல்லாம், ஆளும்— ஆளுகிற, மா—பெருமைதங்கிய, மதிபோல்— சந்த்ரனையொத்த, வெண் குடை கீழ்— வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே, மன்னவர்தம் கோன் ஆகி— ராஜாதிராஜனுய், வீறு இருந்து— பெருமைதோன்ற இருந்து— கொண்டாடும்— எல்லா ஜநங்களும் கொண்டாடத்தக்க, செல்வு— ஸம்பத்தை, அறியேன்— மலஸ்லாலும் ஒருபொருளாக நினைத்தறியேன்; தேன் ஆர் — தேன்மிக்கு, பூ— பூத்திருந்துள்ள, சோலை— சோலையையுடைய, திருவேங்கடம் மலைமேல்— திருமலையிலே, கான் ஆறு ஆய்— காட்டாறுய், பாயும்— நிலத்தில் சுவறவேணுமென்கிற, கருத்துடையன் ஆவேன்— கருத்துடையவனு யிராநின்றேன்.

வ்யா. வானாளும் மாமதிபோல் வெண்குடைக்கீழ். ஆகாசப்பரப்புக்கெல்லாம் சந்த்ரன் ஒருவனுமே யாளுப்போலே, லோகமெல்லாம் தன் வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே ஒதுங்கும்படியாக. மன்னவர்தம்கோனுகி. நக்ஷத்ரதாராகணங்கள் சந்த்ரனை ஸேவித்திருக்குமாப்போலே, ராஜாக்களெல்லாம் வந்து ஸேவித்திருக்கும்படி ராஜாராஜனுய். வீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வறியேன். † வீறுபடவிருந்து கொண்டாடும் ஸம்பத்து எனக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாயிருக்கிறதில்லை. தேனுர் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல். தேன்மிக்கிருந்துள்ள சோலையையுடைய திருமலைமேல். கானுறுய்ப்பாயுங் கருத்துடையனுவேனே. ஸஹ்யம் பற்றினதாகில் கீழே போமிறே; அங்கே சுவறிப்போம் காட்டாறுகளாயிருக்கியையுடையேனுகவேணும். ... ... ஏ.

மூ.—பிறையேறுசடையானும் பிரமனுமிந்திரனும்
முறையாயபெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான் மறையானுன்
வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனுவேனே. அ.

ப-ரை.— பிறை ஏறு— மூன்றும் பிறையை தரித்த, சடையானும்— ஜடையையுடைய ருத்ரனும், பிரமனும்— அவனுக்குத் தமப்பனுன ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும்— இந்த்ரனும்,

† “வேறுபட” என்றும் காண்கிறது.

முறை ஆய— தந்தாமுடைய அதிகாரா நுகுணமாகப் பண்ணும், பெரு— ச்லாக்யமான, வேள்வி— யாகங்களினுடைய, குறை முடிப்பான்— குறையைத்தீர்க்குமவனாய், மறை ஆனான்— வேதப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனெழுந் தருளியிருக்கிற; வெறி ஆர்— பரிமளம் மிக்கு, தண்— குளிர்ந்திருந் துள்ள, சோலை— சோலைசூழ்ந்த, திருவேங்கடம் மலைமேல்— திருமலைமேலே, (எப்போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாதரேணுபடும்படி,) நெறி ஆய் கிடக்கும்- வழியாய்க்கிடக்கும், நிலை உடையேன் ஆவேனே- துணிவுடையனாவே னென்கிறார்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பிறையேறுசடையானும். (க) ஸாதகவேஷம் தோற்றும்படி ஜடையோடே யிருக்கச்செய்தே ஸாதகப்ரதாகனென்று தோற்றும்படி பிறையை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஹரனும். பிரமனும். அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும், (உ) "வேப இந்த்ரா" என்னும்படியான இந்த்ரனும். முறையாயபெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான். தந்தாமுடைய அதிகாரா நுகுணமாகப் பண்ணும் யஜ்ஞபலமான அதிகாரங்களைக் கொடுக்குமவன். மறையானான். ப்ரஹ்மா திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமென்னும் வேதைகஸமதிகம்யனானவன். வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே. பரிமளம் மிக்குக் குளிர்த்தியையுடைய திருமலைமேலே; ஆறானால் ஒருக்கால் பெருகினால் விநியோகப்பட்டு,வற்றினால் விநியோகப்படாதேபோமிறே; அங்ஙனன்றியே,எப்போதும் போக்க வைஷ்ணவர்கள் ஸஞ்சரிக்கையாலே அவர்கள் பாதரேணு படும்படி வழியாய்க்கிடக்கும் துணிவுடையனாவேனே. "தொண்டரடிப்பொடி யாட நாம்பெறில்" என்றிருக்குமவரிறே.

மூ.—செடியாயவல்வினைகள் தீர்க்குந்திருமாலே
நெடியானே வேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல்
அடியாரும்வானவரு மரம்பையருங் கிடந்தியங்கும்
படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே. ௯.

ப-ரை.— செடி ஆய— பாபபலமான, வல் வினைகள்— ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை, தீர்க்கும்— அறுக்குமவனாய், திருமாலே— ஸ்ரிய:பதியாய், நெடியானே- ஸர்வாதிகனாய், வேங்கடவா- திருமலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனே, நின்— தேவரீருடைய, கோயிலின்- கோயிலினுடைய, வாசல்- திருவாசலிலே, அடியாரும்— சேஷபூதரும், வானவரும்- தேவதைகளும், அரம்பையரும்- ரம்பாஸ்த்ரீகளும், கிடந்து— கூடி, இயங்கும்— ஸஞ்சரிக்கிற, படி ஆய் கிடந்து — படியாகக்கிடந்து, உன்— தேவரீருடைய, பவளம்— பவளம்போன்ற, வாய்— திருவதரத்தை, காண்பேன்— காணவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும். தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தாருடைய பாபபலமான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்குமவனாய்த்து. செடி - பாபம். திருமாலே. அதுக்கு நிபந்தநம் கூடவிருந்து செய்விப்பாருண்டாகை. நெடியானே. அவளாலும் "என்னாலும் பொறுக்கப்போகாது" என்றபோது "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்று- ஆச்ரிதவிஷயத்தில் ¶ ஓரம் எல்லைகாணவொண்ணாதவன். வேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல். தேவரீருடைய திருவாசலிலே. அடியாரும்வானவரு மரம்பையரும் கிடந்தியங்கும் படியாய்க்கிடந்து. அநந்யப்ரயோஜநரும், ப்ரயோஜநாந்தர

(க) ஸாயகம், (உ) "வேஸந்த்ர:" ¶ ஓரம்—பக்ஷபாதம்.

பாரும் அம்பரருங்கிடந்து ஸஞ்சரியாகின்றால் ஒருநிலைவற்று அசேதநவத் கிடக்கவே ணும். உன்பவளவாய் காண்பேனே. பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அசேதநஸமாநியாகவும் வேணும், அது புருஷார்த்தமாகைக்குக் காணவும்வேணும். ... ... ௯.

அ. பத்தாம்பாட்டு. கிட்டுமளவும் 'வேண்டா' வென்கிறீர், கிட்டினவைகளை அநுப விக்கிறீரென்ன; அவைகிட்டினாலும் வேண்டா வென்கிறார்.

மூ.—உம்பருலகாண் டொருகுடைக்கீழுற்பசிதன்
அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றாலுமாதரியேன்
செம்பவளவாயான் றிருவேங்கடமென்னும்
எம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனுமாவேனே. ௰.

ப-ரை.— உம்பர் உலகு - மேலுலகங்களையெல்லாம், ஒரு குடை கீழ்— தன்னு டைய ஓர் முத்துக்குடை நிழலின்கீழே, ஆண்டு— அரசுசெலுத்தி, உற்பசிதன்— ஊர் வசியுடைய, அம்— அழகிதாய், பொன் கலை- மேகலாபரணமணிந்த, அல்குல்— அல் குலை, பெற்றாலும்— லபித்தாலும், ஆதரியேன் — அதனை விரும்பமாட்டேன்; செம்- சிவந்த, பவளம் வாயான்-பவளம்போன்ற வாயையுடையனும், எம்பெருமான் - என் நாதனு மாகிய ஒருவனுடைய, பொன்- ச்லாக்யமான, வேங்கடம் என்னும் மலைமேல்-திருமலையிலே, ஏதே னும் ஆவேன்— யாதேனுமொரு பதார்த்தமாக ஆவேனென்கிறார்.

வ்யா. உம்பருலகாண்டொரு குடைக்கீழ். உபரிதநலோகங்களெல்லாம் தன்னொரு முத்தின்குடைக்கீழே செலுத்தி. உற்பசிதன் அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றாலு மாதரியேன். அவற்றைக் கிட்டுவித்தாலும் எனக்கு ஆதரம் பிறவாது. செம்பவளவாயான். உற்பசியைக் கண்டால் அநாதரிக்கும்படியாய்த்து உள்ளே நிற்கிற விஷயத்தின்படி. திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமான் பொன்மலைமேல். என்னுடையனுடைய மலைமேல். என்னுடையனுடைய ச்லாக்ய மான திருமலையிலே. ஏதேனுமாவேனே. அனந்தாழ்வான் இவ்விடத்துக்கு "திருவேங் கடமுடையான்றானாகவுமமையும்" என்னும்; அதுக்குருந்தாத் பர்யமென்னென்னில்; சேஷ பூதர் திரளுக்குப் புறம்பான சேஷியாகிலு மமையுமென்கை. அங்ஙனன்றிக்கே பட்டாருளிச் செய்யும்படி;- "நாமறியவேண்டா, திருவேங்கடமுடையானு மறியவேண்டா, கண் டாருமறிந்து ச்லாகிக்கவும் வேண்டா, திருமலைமேலே யுள்ளதொரு பதார்த்தமாக வமை யும்" என்பர். ... ... ௰.

மூ.—மன்னியதண்சாரல் வடவேங்கடத்தான்றன்
பொன்னியலுஞ்சேவடிகள் காண்பான் புரிந்திறைஞ்சிக்
கொன்னவிலுங் கூர்வேல் குலசேகரன்சொன்ன
பன்னியநூல்தமிழ்வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே. ௧௧.

ப-ரை.— கொல் நவிலும்- சத்ருக்களை நிரஸிக்கையையே தொழிலாகவுடைய, கூர்- கூரிய, வேல்— வேலையுடையரான, குலசேகரன்— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்; மன்னிய- மாறாத, தண்— குளிர்த்திபொருந்திய, சாரல்— தாழ்வரையையுடைய, வடவேங்கடத் தான்றன் — வடக்குத்திருமலையை யுடையவனுடைய, பொன் இயலும் — ச்லாக்யமாய், சே அடிகள்— செந்தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளை, காண்பான் — ஸேவிக்கைக்காக,

புரிந்து— ஆசைப்பட்டு, இறைஞ்சி— தலையாலேவணங்கி, சொன்ன — அருளிச்செய்த தாய், பன்னிய— பாம்பின, நூல்— லக்ஷணபேதமான, தமிழ் — தமிழ்த்தொடை, வல்லார்— வல்லவர்கள், பாங்காய — அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கான, பத்தர்கள்— பக்தர்களாகப் பெறுவர்கள். [தரவுகோச்சகக்கலிப்பா.]

வ்யா. பதினோராம்பாட்டு. மன்னியதண்சாரல் வடவேங்கடத்தான்றன் பொன்னியலுஞ் சேவடிகள் காண்பான். கண்டால் கால்வாங்கமாட்டாதே பிணிப்புண்ணும்படி ச்ரமஹரமான பர்யந்தத்தையுடைய தமிழுக்கெல்லையான திருமலையை யுடையவனுடைய ச்லாக்யமான திருவடிகளைக் காண்கைக்காக. புரிந்திறைஞ்சி. காணவேணும்படி பக்தியையுடையராய்த் தலையாலே வணங்கிக் கவிபாடினாராய்த்து. கொன்னவிலுங் கூர்வேல் குலசேகரன்சொன்ன. ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லவல்லவேலையாய்த்துக் கவிபாடியிருக்கும்படியும். பன்னியநூல்தமிழ் வல்லார். பாம்பின லக்ஷணபேதமான தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள். பாங்காயபத்தர்களே. இங்கேயிருந்து “ அதுவாவேனும், இதுவாவேனும்” என்னாதே அவனுக்கு இஷ்டவினியோகார்ஹராவர்கள். ... ... கக.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஊன் ஆனாத பின் ஒண் கம்பம் மீன் வான் பிறை செடி உம்பர் மன்னிய தரு.

ஆ. திருமொழி- ச- க்கு, பாட்டு, சக.

ஐந்தாந்திருமொழி- தருதுயரம், ப்ரவேசம்.

அ. தருதுயரம். ‡ திருமந்த்ரத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து அநந்யார்ஹசேஷத்வமிறே; இந்த அநந்யார்ஹசேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதிதான் “ நான், என்னது ” என்றிருக்கும் அஹங்கார மமகாரமிறே; *அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும், *அஸ்வே ஸ்வத்வபுத்தியுமிறே ஸம்ஸாரமாகிற வ்ருக்ஷத்துக்கு பீஜமென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது; அது சேதநர்க்குப் பொதுவானதிறே. அப்படியன்றியே, ராஜாக்களாகையாலே அஹங்கார மமகார வாச்யராயிறேயிருப்பது. “நிலா, தென்றல், சந்தநம்” என்று சொல்லுகிற இவை பாரார்த்தமாகாதபோது ஸ்வரூபஸித்தியில்லையாயிறே. அப்படியேயிறே பாரார்த்தமானவஸ்துவுக்கும் அஹங்கார மமகாரத்தாலே ஸ்வரூபஸித்தியழியும்படி. இப்படி பாரார்த்தமென்னும்படிக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னில்; இவனை (க) “ யஸ்யாஸ்மி ” என்றும் ஓதி, அவனை (உ) “ பதிம்விச்வஸ்ய ” என்றும் ஓதுகையாலே இவனொன்றுக்குங் கடவனல்லன்; உடையவனானவன் எல்லாவற்றுக்குங் கடவனென்றதிறே. அப்படி ப்ரமாணங்களால் சொன்ன சேஷத்வப்ரதிபத்தியாவது- ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வமிறே. அப்படி தமக்குப் பிறந்திருக்கச்செய்தே அது பலப்ரதமாகக்கண்டிலர்; தான்தன்கருமம் செய்கிறானென்றுதல்; நாம் க்ரமந்தால் செய்கிறோமென்று ஆறியிருந்தானுதல்; நம்முடைய த்வரைக்கடியானருசியுமறியுமவனுகையாலேருசிபாகமானால்செய்கிறோமென்று ஆறியிருந்தானுதலாமித்தனை. நம்மை

‡ “ திருநாமத்தால் ” என்று பாடாந்தரம். (க) “ [illegible] ஸ்மி” (உ) “பதிம்விச்வஸ்ய”

ப்போலன்றியே, செய்தது அறிந்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞனுகையும், நினைத்தது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்தியாயிருந்துவைத்து ஆறியிருக்கும்போது சில ஹேதுக்களுண்டாகவேணுமிறே என்று பார்த்து, எனக்கு நானுமில்லை, பிறருமில்லை, பேற்றில் த்வரையாலே முடிக்கிறே னித்தனையல்லது ஸாதநாநுஷ்டாந க்ஷமனுமல்லேனென்னுமிடத்தை அநந்யகதிகளாயிருக்கும் பதார்த்தங்களை நிதர்சநமாக இட்டுத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை †திருவித்துவக்கோட்டுநாயனுர் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ்செய்கிறுர். ... ...*

மூ.—தருதுயரந்தடாயேலுன் சரணல்லால் சரணில்லை
¶விரைகுழுவுமலர்ப்பொழில்சூழ்†வித்துவக்கோட்டம்மானே
அரிசினத்தாலீன்றதா யகற்றிடினு மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே யழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே. க.

ப-ரை.— விரை குழவு— பரிமளம்மிக்க, மலர்— மலர்களையுடைய, பொழில் சூழ்— பொழிலாலே சூழப்பட்ட, வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டி லெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மானே— ஸர்வேச்வரனே, தரு— நீயே தருகிற, துயரம்— துக்கத்தை, தடாய் ஏல் — நீயேபோக்காயாகில், உன் சரண் அல்லால்— தேவரீர் திருவடிகளே உபாயமல்லது, சரண் இல்லை — வேறே உபாயமில்லை; ஈன்ற தாய்— பெற்றதாயாரானவள், அரி- அரிந்து பொகடவேண்டும்படியான, சினத்தால்- கோபத்தாலே, அகற்றிடினும்— தள்ளிவிட்டாலும், மற்று— பின்னையும், அவள் தன்— அந்தத்தாயாருடைய, அருள்— அருளையே, நினைந்து— நினைத்துக்கொண்டு, அழு— அவள்காலைக் கட்டிக்கொண்டழுகிற, குழவி அதுவே போன்று இருந்தேன்— குழந்தையை ஒத்திருந்தே னென்கிறுர்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தருதுயரந்தடாயேல். நீயே தருகிற துக்கத்தை நீயே மாற்றுயாகில். தன்னாலே தனக்கு விரோதிவந்ததென்றும் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே அதுபோக்கிக் கொள்வானென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லிக் கிடக்கச்செய்தே, இவர் அவனே துயர்தந்தானெ ன்பானென்னென்னில்; ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் ‡பண்ணி யிருப்பாரொருவ ராகையாலே சொல்லுகிறுர். தானே கர்மம் பண்ணினவன் தானே ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணித் தவிர்த்துக் கொள்ளுகிறுனென்று நம்மைப் பழியிட்டுத் தள்ள நினைத்தானுகிலும் நானும் தன்னைக் குறித்து பாதந்த்ரன், நான்செய்த கர்மமும் பாதந்த்ரம், நான் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு பலப்ரதன் தானுகையாலே அதுவுந் தன்னைக் குறித்துப் பாதந்த்ரமாகையாலே "தருதுயரம்" என்கிறுர். முதலிகளெல்லாருங் கூடப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாகவிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்கள் விசாரித்து எழுந்திருப்பார்களாய்த்து; ஒரு நாள், "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக் கடியென்"

† 'விற்றுவக்கோடு' என்றும் வழங்குவர்; "திருவிற்றுவக்கோடு சேர்ந்தாற் பிறவி, கருவிற் றுவக்கோடுங்காண்" என்றுர் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்: இத்திருமொழியின் இறுதிச்செய்யுளிலும் 'விற்றுவக்கோடு' என்று ஓதுதல் எதுகைக்கு மிகச்சேரும். ¶ "விரைகுழுவு" என்று சில ப்ரதிகளிற்பாடம். ‡ "பண்ணியிருப்பானெருவனுகையாலே" என்றும்காண்கிறது. ஔசித்யத்தை நிரூபித்துப்பார்க்க.

என்று விசாரிக்கச்செய்தே, ‡‡ யாதர்ச்சிக ஸுக்ர்தமென்ன, அஜ்ஞாத ஸுக்ர்தமென்னப் பிறந்தது; அவ்வளவில், கிடாம்பிப் பெருமாளிருந்தவன் - "நமக்குபகவத்ஸமாச்ரயணம்போலே ஸுக்ர்ததேவரென்று மொருவருண்டோ ஆச்ரயணீயன்" என்றான்; பிள்ளை திருநறையூரரையர், †† ஸுக்ர்தமென்று சொல்லுகிற நீர் தாம் நினைத்திருக்கிறது எத்தைக்காணென்றார். அதாவது - ஒன்றை ஆராயப்புக்கால் அதுக்கவ்வருகு வேறொன்றின்றி யிருப்பதிறே - அடியாவது; யாதொன்று பலப்ரதமானதிறே உபாயமாவது; அல்லது நடுவே அநேகாவஸ்தை பிறந்தால் அவற்றினளவில் பர்யவஸியாதிறே. இளைப்பாறுவது இந்நிலே சென்றிறே; நடுவு இளைப்பாறுதிறே; * தருதுயரமென்னலாமிறே.

தடாயேல். நீ விளைத்த துக்கத்தை நீயேபோக்காயாகில். (க) "[illegible]" என்றும், (உ) "[illegible]" என்றும் — நம்முடைய மாயை யொருவரால் கடக்கவொண்ணாது காணென்றும், இது கடக்கவேண்டியிருந்தவன் நம்மைப்பற்றிக் கழித்துக் கொள்வானென்றும் நீயேசொல்லி வைக்கையாலே நீயே துயர்தந்தா யென்னும்படி தோற்றப்படுகிறதிறே. துக்கத்தை விளைப்பானொருவனும் போக்குவானொருவனு மாயன்றிறேயிருப்பது. பண்ணினவன்றானே போக்குமித்தனையிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையர், " ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையல் ஒருவரால் அவிழ்க்கவொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி பிணைத்த பிணையை எளியெனும்பனானிவன் அவிழ்க்கவென்று ஒருகார்ய மில்லையிறே; அவன்றன்னையே கால்கட்டிப் போக்குமித்தனையிறே " என்றார். உன் சரணல்லால் சரணில்லை. இவ்வளவாக விளைத்துக்கொண்ட நான் எனக்கில்லை; பிறர் ரக்ஷகருண்டாகிலும் நான் அவர்களை ரக்ஷகராகக் கொள்ளமாட்டாமையாலே அவர்களுமில்லை; நான் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநமும் எனக்குக் கழுத்துக் கட்டியாகையாலே தேவரீர் திருவடிகளல்லது வேறுபாயமில்லை.

விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே. பரிமளப்ரசுரமான சோலையை யுடைத்தான திருவித்துவக்கோட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே. விரை குழவுமலர்ப் பொழில்சூழ். (ந) "[illegible]" என்கிற ப்ராப்யவஸ்து வந்துகிட்டின விடமென்று தோற்றியிருக்குமாய்த்து. வித்துவக் கோட்டம்மானே. உபாயமாம்போது ஸுலபமாக வேணுமிறே. அம்மானே. ப்ரஜை உறங்குகிற தொட்டிற்கீழே கிடக்கும் தாயைப்போலே இங்கேவந்து கிட்டினவனே. தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே தம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு தமக்கு அனைவையும் சொன்னார்; சேஷியாகையாலே தம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தன் அவனென்கிறார் - இப்போது; ஒருவன்பேற்றுக்கு ஒருவன் ஸாதநமாம்போது இத்தனைப்ராப்தி யுண்டானாலல்லது ஆகாதிறே. ப்ரஜையுடைய நோய்

‡‡ சிலர் "யார்த்ர்ச்சிகஸுக்ர்தம் ஹேது" என்றார்கள், சிலர் "அஜ்ஞாதஸுக்ர்தம் ஹேது" என்றார்கள் என்றபடி. †† இவ்விடத்தில் பங்க்திக்கு கஷ்டப்பட்டு அர்த்தமறியவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் நான்காம்ப்ரகரணத்தில் "பாஷ்யகாரர்காலத்திலே" இத்யாதி ஸூத்ரத்தின் ஜீயர்யாசார்ய வ்யாக்யாநத்திலும் பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவ்விடத்தில் அருமையற அறிந்துகொள்வது. (க) "மம மாயா துரத்யயா" (உ) "மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே" (ந) "ஸர்வகந்த:"

ப-ரை.— கண்டார்— பார்த்தவர்களெல்லாரும், இகழ்வனவே— இகழத்தக்க காரியங்களையே, காதலன்றான்— தன்கணவனானவன், செய்திடினும்— செய்தாலும், கொண்டானை அல்லால்— தன்னைக்கல்யாணம் செய்துகொண்ட புருஷனையொழிய, அறிய வேறொருபுருஷனை மனஸ்ஸாலும் நினைத்தறியாத, குலம் மகள்போல்- பதிவ்ரதையைப்போலே; விண்- ஆகாசத்தை, தோய்— அளாவிய, மதிள்— திருமதிள்கள், புடைசூழ் நாற்புறமும் சூழப்பட்டிருப்பதான, வித்துவக்கோட்டம்மா!—, நீ— தேவரீர், கொண்டு அடியேனை சேஷபூதனாகக் கொண்டு, ஆளாய் ஆகிலும்— அடிமைகொள்ளா விட்டாலு உன்— உன்னுடைய, குரை— சப்தியாநின்றுள்ள, கழலே- வீரக்கழலணிந்த திருவ களையே, கூறுவன்— ஸ்துதிப்பே னென்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும். தா அவனுமறிந்ததாகப் பிறக்கும் ப்ரணய கலஹங்களுக்கும் பரிஹாரங்களுக்கும் அவதியில் யிறே. அப்படியன்றியே, இவர்கள் கார்யங்கொண்டு கார்யமில்லாத உதாஸீநரும் இகழு படிக்கீடான அஸஹ்யங்களை அவன் பண்ணினாலும். காதலன். ப்ரேமத்தைவிட்டு நி பிக்கவேண்டி யிருக்குமவன். கொண்டானை யல்லாலறியாக் குலமகள்போல். இவ்வரு அவன் பண்ணும் அபகாரங்களைக் கற்கடைக்கொண்டு ஸம்பந்தத்தில் முதலடியிலே நி லைத் திருக்குமவளைப்போலே. கொண்டானையல்லா லறியாக் குலமகள்போல். அக்நிக்கு அந் யாமியான ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டவனையல்ல தறியாதவளைப்போலே. "கொ ண்டானையல்லாலறியா" என்கையாலே - பாதிவ்ரத்யஞ் சொல்லிற்று; "குலமகள் என்கையாலே - ஆபிஜாத்யம் சொல்லிற்று. விண்டோய்மதிள் புடைசூழ் வித்துவக்கோட் ம்மா. பிராட்டி ஸ்வயம் வரத்துக்கு ஸ்ரீமிதிலையில் புறச்சோலையிலே விட்டிருந்தாப்போலே இவரை ஸ்வயம் வரிக்கைக்காகவிறே திருவித்துவக் கோட்டிலே நிற்கிறது. நீ கொண்ட ளாயாகிலும். இவ்வளவாக உபகாரகனை நீ குறையுந் தலைக்கட்டாதே உபேக்ஷித்தாலு உன்குரைகழலே கூறுவனே. உன் திருவடிகளல்லது எனக்கு வேறு புகலில்லை. உபகா கனை நீ உபேக்ஷித்தாயென்று கைவாங்குமவனன்றானன்; "என தாவியார்? யானார்? என்று - நீ பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தலைசிய்க்கு மவன் நானென்கிறார். ... உ

மூ.—மீனேக்குநீள்வயல்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா என்
பால்நோக்காயாகிலு முன்பற்றல்லால் பற்றிலேன்
தானேக்காதெத்துயரஞ் செய்திடிலுந்தார் வேந்தன்
கோல்நோக்கிவாழுங் குடிபோன்றிருந்தேனே. ௩.

ப-ரை.— மீன்— பலவகைப்பட்ட மத்ஸ்யங்களும், நோக்கும்— நித்யவாஸம் பண் ணத்தேடுகிற, நீள் — ஜலஸம்ருத்தியையுடைய, வயல் சூழ்— வயலாலே சூழப்பட்ட வித்துவக்கோட்டம்மா!—, என்பால்— என்விஷயத்தில், நோக்காய் ஆகிலும்- கடாக்ஷிய திருந்தாயாகிலும், உன்பற்று அல்லால்— உன்னைத்தஞ்சமாகப் பற்றுகையொழிய, பற் இலேன்- வேறொருவரைத் துணையாகப் பற்றமாட்டேன்; தார்- ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்து தனிமாலையிட்டிருக்கிற, வேந்தன்றான்— ராஜாவானவன், நோக்காது- ப்ரஜைகளை ரக் யாமல், எ துயரம் செய்திடினும்— எவ்வகைப்பட்ட துன்பங்களைச் செய்தாலும், கோ நோக்கி— அவனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பின்சென்று, வாழும்— வர்த்திக்கிற, குடிபோன் இருந்தேன்— குடிகளைப்போலிருந்தே னென்கிறார்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மீன் நோக்கும் நீள்வயல்சூழ். மத்ஸ்யமென்று பேர்பெற்றவையடையக் கடாக்ஷிக்குந் தேசமாய்த்து. கடலில் மத்ஸ்யம், "கடல்வற்றினால் நமக்குப் புகலிடம்" என்று நினைத்திருக்கும் தேசமாய்த்து. வித்துவக்கோட்டம்மா. பரமபதத்திலுள்ளாரும் சீலகுணமநுபவிக்குந் தேசமாய்த்து. உத்கர்ஷம் தர்மிப்ராயுக்தமென்று ப்ரமாணத்தாலே நாம் கேட்டறியுமாப்போலே சிலாதிகள் தர்மிப்ராயுக்தமென்றிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; கண்டது பலிக்கலாவது இங்கேயிறே. வித்துவக்கோட்டம்மா என்பால் நோக்காயாகிலும். பரமபதமாகிற ஒருநாடாக நீ நோக்குகிற நோக்கை என்னையொருவனையுமே நோக்கிவந்து இப்போது என்னைக் கடாக்ஷியாதிருந்தாயாகிலும். உன்பற்றல்லால் பற்றிலேன். என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உன்னைவிட்டு பாதகராக ஸம்ப்ரதிபந்நராணாரைப் பற்றுவேனோ. நித்யஸம்ஸாரியாய் இவ்வளவாகச் சூழ்த்துக்கொண்டவென்னைப் பற்றவோ; என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் என்னோபாதியும் ப்ராப்தியில்லாத பிறரைப்பற்றவோ. தான்நோக்காதெத்துயரஞ் செய்திடினுந் தார்வேந்தன். ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்துத் தனிமாலையிட்டிருக்கிற ராஜாவானவன், ரக்ஷணத்திலே நெகிழநிற்குமளவன்றிக்கே, எல்லாதுக்கங்களையும் விளைவிக்கிலும். தார்வேந்தன்கோல்நோக்கி வாழுங்குடிபோன்றிருந்தேனே. ரக்ஷகனாயிருந்தானைந்து பாதகனானாலும் அவனுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணுங்குடிபோலே யிருந்தேன். சிறியத்தைப் பெரியது நலியாமல் காக்கத்தான்மாட்டான்; செங்கற்சீரைகட்டி ரக்ஷிப்பித்துக்கொள்ளும் முறை அவனுக்குண்டு; என் ரக்ஷணத்தில் எனக்கு அந்வயமில்லாதாப்போலே, ஸம்பந்தமுடைய நீயே ரக்ஷிக்குமித்தனை. நான் செய்யலாவதுமில்லை, நீமாட்டாததுமில்லை. ... ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. "ஒருவனையேலஹிதம்" என்றும், "பலத்திலே அந்வயமொருதலைக்கே" என்றும் அத்யவஸித்தால், ஹிதங்களையே ப்ரவர்த்திப்பா நின்றானென்று தோற்றினாலும் அவனே ரக்ஷகனென்று கிடக்கவிறே கடவது. பிள்ளை திருநறையூரரையரை பிள்ளைகள் "புகைசூழ்ந்தபடி ஸஹிக்கப்போகிறதில்லை" என்ன; "சற்றுப்போதன்றோ வ்யஸநப்படுவது, ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளிலே ஸ்வதேயிருக்கவன்றோ புகுகிறது" என்றாரிறே. தான் தஞ்சமாகப் பற்றினவிஷயத்துக்கு அந்யதாஸித்தி பிறந்ததோவென்று மீளும்படியிருக்கிற தசையிலே, ஹேத்வந்தரமது அவ்வருகில் பேற்றில் குறையில்லையென்னும் அத்யவஸாயமிருந்தபடியிறே; இதிலே மஹாவிச்வாஸமாகிறது- தோற்றுகிற ஆபாதப்ரதிதியைக்கண்டு மீளாதேயிருக்குமதிறே.

மூ.—வாளாலறுத்துச்சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாதகாதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக்கோட்டம்மாநீ
ஆளாவுனதருளே பார்ப்பனடியேனே. ௪.

ப-ரை.— வாளால்— சஸ்த்ரத்தாலே, அறுத்து—, சுடினும்— க்ஷாரத்தையிட்டுக்காய்ச்சிச் சுட்டாலும், மருத்துவன்பால்— வைத்யனிடத்தில், மாளாத காதல்— நீங்காத ப்ரேமத்தையு

¶ "பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷணஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் இவ்வைதிஹ்யம் விசதமாகக் காணலாம். வீரநாராயணபுரத்தில் வர்த்தாந்தம் சொல்லுகிறபடி.

டைய, நோயாளன்போல்— நோயாளியைப்போலே; வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டிலெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா— ஸர்வஸ்வாமியான, நீ—, மாயத்தால்— உன்மாயையாலே, மீளா— ஒருக்காலும் நீங்காத, துயர் தரிலும்— து:க்கத்தைவிளைவித்தாலும், அடியேன்— சேஷபூதனானநான், ஆளா— அடிமைசெய்கைக்காக, உனது அருளே— உன்னுடைய க்ருபையையே, பார்ப்பன்— புத்திபண்ணியிருப்பேனென்கிறார்.

வ்யா. வாளாலறுத்துச்சுடிலும். ஹிம்ஸகர், ஸாதநத்தைக்கொண்டு அறுப்பது சுடுவதானாலும். மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல்நோயாளன்போல். அஹிதங்களை மேன்மேலன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கச் செய்தேயும் பிஷக்கு, "அவன் நமக்கு ஹிதகாமன்" என்று அவனுக்குத் தன் ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுத்து அவன் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் வ்யாதியாளனைப்போலே. மாயத்தால் மீளாத்துயர்தரிலும். (க) "ஜிஜோயா" என்னும்படியே உன்னுடையதான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமே து:க்கத்தை விளைக்கிலும். வித்துவக்கோட்டம்மாநீ மீளாத்துயர்தரிலும். எனக்கு த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் குடிபேறியிருக்கிற நீ நித்யது:க்கத்தை விளைக்கிலும் பெற்றதாய் ப்ரஜைக்கு அஹிதஞ்செய்யிலிறே நீசெய்வது; அப்படியிருக்கிற நீ செய்யிலும். ஆளா. ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறுகைக்காக. உனதருளேபார்ப்பன். இப்போது தோற்றுகிற வ்யஸநங்களை புத்திபண்ணாதே உன் க்ருபையையே புத்திபண்ணி யிருப்பன். இப்படியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; அடியேனுகையாலே என்ஸ்வரூபத்தையும் உன் ஸ்வரூபத்தையும் நேராக அறிந்தவனாகையாலே. அன்றுகண்டாப்போலே கையும் வில்லுமாய் நிற்பன்; அவனுக்கு அச்சத்தாலே, தனக்கு உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நிற்பர்; நீரக்கழிய அபராதஞ்செய்த வெனக்கு அவர் க்ருபைபண்ணுவரோவென்று அவனுக்கு நினைவாகக்கொண்டு; (உ) [உ-ரா-டி-ஷ-பூஹ:] நீ அநுகூலனாய் ஓரடிவாநின்றால் அத்தையே நினைந்து நீபண்ணின அபகாரமெல்லாம் புத்திபண்ணுவரோ. அவர் புருஷோத்தமன்காண். [முன்பூழிகாணுன்] குற்றத்தை மறக்கும்; அன்றியே, "குற்றம்செய்த நாளை நினைக்கில் குற்றந்தோற்றுமென்று அந்நாளையும் மறக்குமவர்காண்" என்று பிராட்டி ராவணனுக்கருளிச்செய்தபடியே இனி நீரல்லது புகலில்லை என்கிறார். ... ச.

மூ.—வெங்கட்டிண்களிறடர்த்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மானே
எங்குப்போயுய்கே னுன்னிணையடியே யடையலலால்
எங்கும்போய்க்கரைகாணு தெறிகடல்வாய்மீண்டேயும்
வங்கத்தின்கூம்பேறு மாப்பறவைபோன்றேனே. ரு.

ப-ரை.— வெம்— வெவ்விய, கண்— கண்ணையும், திண்— திண்ணியநெஞ்சையுமுடைத்தான, களிறு— குவலயாபீடத்தை, அடர்த்தாய்— கொன்றவனே, வித்துவக் கோட்டம்மானே!—, உன்- உன்னுடைய, இணை அடியே- திருவடிகளே, அடையல் அலால்— தஞ்சமாமதொழிய, எங்கு போய்— வேறு யாரிடத்திலேபோய், உய்கேன்- உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறேன்; எங்கும்போய்- நாலுதிக்கிலும் போய்ப்பார்த்து, கரை காணாது— கரைகாணுமல், எறி— அலையெறிகிற, கடல்வாய்— ஸமுத்ரத்திலே, மீண்டு—

(க) "மமமாயா" ஜ அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான மோக்ஷமே என்றபடி. மோக்ஷவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநம் து:கப்ரயோஜகமாயிற் றென்றுகருத்து. (உ) "புருஷர்ஷப:."

திரும்பிவந்து, ஏயும்— அங்குவர்த்திக்கிற, வங்கத்தின்— கப்பலினுடைய, கூம்பு ஏறு— கப்பத்தில் ஏறிநிற்கிற, மா— பெரிய, பறவை போன்றேன்— பக்ஷியை யொத்திருந்தே னென்கிறார்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வெங்கட்டிண்களிறடர்த்தாய். வெவ்விய கண்களையும் திண்ணிய நெஞ்சையு முடைத்தான குவலயாபீடத்தைக் கொன்றவனே. ப்ரபலப்ரதிபக்ஷங்களுண்டேன் திருக்கைவேணுமோ தேவரீருள்ளீராயிருக்க. வித்துவக்கோட்டம்மானே. ப்ரதிபக்ஷம் போகிற்று அவதாரகாலத்திலேயிறே; அது தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளிற்றென்று பிற்பாடர்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி திருவித்துவக்கோட்டிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே. பரமபதம் கலவிருக்கையாக ஸ்வாம்யத்தை நிர்வஹிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந் தெழுந்தருளியிருக்கிறது. வித்துவக்கோட்டம்மானே எங்குப்போயுய்கேன். ப்ராப்தனுமாய்ப் பசியனுமானவன் வாசலிலேவந்து ''சோறுசோறு'' என்றுநிற்க, அம்பராய் நிரபேக்ஷரான வர்களை யுண்ண வழைப்பாரைப்போலே, உன்னைவிட்டு பரமபதத்திலேயிருக்கிற அவாப்த ஸமஸ்த காமனைப்பற்றவோ. எங்குப்போயுய்கேன். உஜ்ஜீவநஹேதுவாகப் போமிடமில்லை, விநாசஹேதுவாகப் போகில் போமித்தனையிறே. உகந்தருளின தேசங்களைவிட்டு தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுகையாவது - விநாசபர்யாயமிறே. உன்னிணைபடியே அடையலலால். அத்யவஸாயமாவது - புநர்பர்த்தமிறே. அவன்றானே வந்து கிட்டச்செய்தே, இழக்கிறார் இழக்கிறதும், பெறுகிறார் பெறுகிறதும் - அப்ரதிபத்தியாலும் விப்ரதிபத்தியாலுமிறே. எறிகடலிதியாதி. பெரிய க்ஷோபத்தையுடைய கடலிலே ஒரு மரக்கலமாவது, அதின்கொம்பிலே யிருந்ததொருபக்ஷி நாலுதிக்கிலும் போய்த்தேடிப்பறந்தாலும் கரைகாணவொண்ணாதிறே; மீண்டுவந்து கால்பாவலாவது இம்மரக்கலத்திலேயிறே. அப்படியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடக்கும்போது உகந்தருளின தேசமான திருவித்துவக் கோட்டைப்பற்றிக் கடக்கலா மத்தனையல்லது வேறுபாயமில்லையிறே. கடக்கைக்கு உகந்தருளின தேசத்தை யொழிந்ததெல்லாம் அக்கடல்போலேயிறே. மாப்பறவைபோன்றேனே. தானேதிட்டுக்கொண்ட அகலமெல்லாம் நீரிலே ஆழுகைக்குடலா மித்தனையிறே; அவன் கை நெகிழ்ந்தானென்று தோற்ற அடிமட்டையை யுரக்கப்பற்று மித்தனையிறே. ... ... ரு.

மூ.—சேந்தழலே வந்தழலைச் செய்திடினுஞ் சேங்கமலம்
அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்
வேந்துயர்வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா உன்
அந்தமில்சீர்க்கல்லாலகங் குழையமாட்டேனே. சு.

ப-ரை.— செம்— சிவந்த, தழல்— நெருப்பானது, வந்து— கிட்டி, அழலை செய்திடினும்- உஷ்ணத்தைப் பண்ணினாலும், செம்— அழகிய, கமலம்— தாமரைகளானவை, அந்தரம் சேர்— ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற, வெம் கதிரோற்கு அல்லால்- ஸூர்யனுடைய உஷ்ணத்துக்கல்லது, அலரா- மலராவாம்; வித்துவக்கோட்டம்மா-, வெம் துயர்- என்னுடைய க்ரூரமான துக்கத்தை, வீட்டாவிடினும்— நீ போக்காவிட்டாலும், உன்— உன்னுடைய, அந்தம் இல்— அளவில்லாத, சீர்க்கு அல்லால்— கல்யாணகுணங்களுக் கல்லது, அகம் குழையமாட்டேன்- என்னெஞ்சுகளிப்புறா தென்கிறார்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சேந்தழலே வந்தழலைச் செய்திடிலும். தாஹகமான அக்நி கிட்டி உஷ்ணத்தைப் பண்ணினாலும். செங்கமலமித்யாதி. தாமரையானது ஆதித்யன் தூர

ஸ்தனுனேயாகிலும் அவனுடைய கிருபைக்கு அவரூமத்தனையல்லது அந்நிகிட்டிற்றென்று அவனுடைய உஷ்ணைக்கு அலசாது. வெந்துயர்வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா. அநுபவவிநாச்யமான பாபங்களைப் போக்கி அதுக்கு விகாஸத்தை விளைப்பிக்க வந்திருக்கிற நீ உபேக்ஷித்தாயாகிலும். உன்னந்தமில் சீர்க்கல்லால். கல்யாணயுக்தமான வுன்குணங்களுக்கல்லது. அகங்குழையமாட்டேனே. என்னெஞ்சு நெகிழாது. ... சு.

மூ.—எத்தனையும்வான்மறந்தகாலத்தும்பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்தமாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல்
மெய்த்துயர்வீட்டாவிடிலும் வித்துவக்கோட்டம்மா என்
சித்தமிகவுன்பாலே வைப்பனடியேனே. எ.

ப-ரை.— பை— இளமைதங்கிய, கூழ்கள் — பயிர்களானவை, வான் — மேகமானது, எத்தனை மறந்தகாலத்தும்— பெய்யாதே மிகவும் மறுத்தகாலத்திலும், மைத்து— கறுத்து, எழுந்த— ஆகாசத்திலேயெழுகிற, மா முகிலே— பெரியமேகங்களையே, பார்த்திருக்கும்— பார்த்தவண்ணமாயிருக்கும், அவைபோல்— அப்பயிர்களைப்போலே, வித்துவக்கோட்டம்மா—, மெய் துயர்- அநுபவித்தே கழியவேண்டும் மெய்யான துக்கத்தை, வீட்டாவிடினும்— போக்காவிட்டாலும், அடியேன்—, என்சித்தம் — என்னுடைய மனஸ்ஸை, உன்பால்— உன்விஷயத்திலே, மிக வைப்பன்— மிகவும் வைப்பேனென்கிறார்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. எத்தனையும் வான்மறந்தகாலத்தும். கார்காலத்தில் வர்ஷியாதே மேகங்கள் மறுத்தகாலத்திலும், பைங்கூழ்களுண்டு-பயிர்கள். மைத்தெழுந்தவித்யாதி. ஆகாசத்திலே கறுத்தமேகங்களைப்பார்த்திருக்கு மத்தனையல்லது நீர்நிலந்தேடிப் போகவறியாதாப்போலே. மெய்த்துயர் வீட்டாவிடிலும் வித்துவக்கோட்டம்மா. (க) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபாபத்தைப்போக்கி ஸம்ஸாரஸம்பந்த மறுத்துக்கொடுக்க வந்திருக்கிற நீ அது செய்திலையாகிலும். என்சித்தமிகவுன்பாலே வைப்பனடியேனே. என் ரக்ஷணத்திலே நெகிழ்ந்தாயென்று தோற்ற ஒருக்காலுங்கொருக்கால் உன்பக்கலிலே நெஞ்சு ப்ரவணமாகாநின்றது. ... ... எ.

மூ.—தோக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித்தொடுகடலே
புக்கின்றிப்புறம்நிற்கமாட்டாத மற்றவைபோல்
மிக்கிலங்குமுகில்நிறத்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மா உன்
புக்கிலங்குசீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணியனே. அ.

ப-ரை.— ஆறு எல்லாம்— நதிகளெல்லாம், தொக்கு— திரண்டு, இலங்கி— ஒளியையுடைத்தாய், பரந்து— பார்த்தவிடமெங்கும் பரந்து, ஓடி—, தொடு — ஆழமான, கடல்— கடலிலே, புக்கின்றி— சென்று புக்கல்லது, புறம் — வேறோரிடத்தில், நிற்கமாட்டாத— நிற்கமாட்டாதவையாயிருக்கின்றன; அவைபோல்— அவ்வாறுகளைப்போலே, மிக்கு இலங்கு— மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள, முகில் — மேகம்போன்ற, நிறத்தாய் —

(க) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்"

திருநிறத்தையுடையனுப், வித்துவக்கோடு- திருவித்துவக்கோட்டிலெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா— ஸர்வஸ்வாமியான, புண்ணியனே—, புக்கிலங்கு— உள்புக உள்புக உஜ்வலமாகிற, உன் சீர் அல்லால்—உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையொழிய, புக்கிலன் காண்—வேறொருபுகலுடையேனல்லேன் காணென்கிறார்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடி. ஜலராசியெல்லாந்திரண்டு ஒளியையுடைத்தாய் பார்த்தவிடமெங்கும் பரந்தோடி. தொடேடவித்யாதி. ஆழ்ந்தகடலிலேசென்றுபுக்கல்லது புறம்புநிற்கமாட்டாத ஆறுகள்போலே. (க) "ஸமு-த்ர இவஸிந்-தூ:" என்னுமாப்போலே, இவைபுக்கால் கடல்நிறையும், இல்லையாகில் குறைபடுகிறதுமன்றிறே; இவற்றுக்குப் புறம்புதரிப்பு அரிதாயிறே புகுகிறன. மிக்கிலங்குமுகில் நிறத்தாய். மிக்கு உஜ்வலமான காளமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே. வித்துவக்கோட்டம்மா. அம்மேகம் படிந்தமல்ல. உன்புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண். உள்புக உள்புக உஜ்வலமான கல்யாணகுணங்களிலே யல்லது, உள்புக உள்புக மலிநமாயிருக்கும் குணங்களிலே அவகாஹித்திலேன்காண். இதுக்குநிபந்தநமென்னென்னில்; புண்ணியனே. ப்ரதமஸாக்ர்தம் நீயாகையாலே. ... ... அ.

மூ.—நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்
றன்னையேதான் வேண்டுஞ்செல்வம்போல் மாயத்தால்
மின்னையேசேர்திகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா
நின்னையேதான்வேண்டி நிற்பனடியேனே. கூ.

ப-ரை.— நின்னையேதான்வேண்டி— உன்னையேவேண்டி, நீள் செல்வம்— நிரவதிகமான ஸம்பத்தை, வேண்டாதான்றன்னையே— விரும்பாதவனையே, வேண்டும்— தான் மேல்விழுந்து கிட்டுகைக்கு அவஸரம்பார்க்கிற, செல்வம்போல்— ஐச்வர்யத்தைப்போலே, மின்— மின்போலே பளபளத்திருந்துள்ள, திகிரி— திருவாழியாழ்வானை, சேர்- இடைவிடாதே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, வித்துவக்கோட்டம்மா!—, மாயத்தால்- உன்மாயையாலே, (என்னை உபேக்ஷித்தாயாகிலும்,) அடியேன்— சேஷபூதனான, யான்— நான், நின்னையே- உன்னையே, வேண்டிநிற்பன்- விரும்பியிருப்பே னென்கிறார்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் றன்னையே தான்வேண்டும் செல்வம்போல். உன்னையேவேண்டி நிரவதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன்றன்னையே அவஸரப்ரதீக்ஷமாய்ப்பார்த்துநிற்கும் ஐச்வர்யம்போலே என்னுதல்; மோக்ஷலக்ஷ்மியைப்போலே என்னுதல். மாயத்தால் மின்னையே சேர்திகிரிவித்துவக்கோட்டம்மா. மின்போலே பளபளத்திருந்துள்ள திருவாழியை "எப்போதுங் கைகழலா நேமியான்" என்கிறபடியே சேர்ந்து, ¶ ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாய் என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இங்கே வந்திருந்துவைத்துக் காற்கடைக்கொண்டாயாகிலும், நின்னையே தான்வேண்டிநிற்பனடியேனே. தன்னைக்காற்கடைக்கொண்டவனை ஐச்வர்யம்விடாதாப்போலே நீ என்னை உபேக்ஷிக்க உபேக்ஷிக்க உன்னையே பற்றுநிற்பன். ... ... கூ.

(க) "ஸமுத்ரஇவ ஸிந்துபி:" ¶ ஆசு - ஆயுதத்தின்பிடி.

மூ.—வித்துவக்கோட்டம்மா நீ வேண்டாயேயாயிடினும்
மற்றாரும்பற்றிலே னென்றவனைத்தாள்நயந்த
கோற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன
நற்றமிழ்பத்தும் வல்லார் நண்ணார்நரகமே. ௰.

ப-ரை.— வித்துவக்கோடு— திருவித்துவக்கோட்டி லெழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மா— ஸர்வேச்வரனே, நீ—, வேண்டாயே ஆயிடினும் — என்னை உபேக்ஷித்தாயேயாகிலும், மற்று ஆரும்— வேறொருவரும், பற்று இலேன் என்று—துணையாவா ரில்லையென்று, அவனை— அவனுடைய, தாள்— திருவடிகளை, நயந்த — ஆசைப்பட்டவராய், கொற்றம்— ஜயப்ரதமான, வேல்— வேலையும், தானை— சைஙபத்தையு முடையரான, குலசேகரன்— ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொன்ன— அருளிச்செய்த, நல்— விலக்ஷணமாய், தமிழ்— த்ராவிடரூபமான, பத்தும்— பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்— அப்பஸிக்கவல்லவர்கள், நரகம் — ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை, நண்ணார் — கிட்டார்களென்கிறார். [தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.]

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வித்துவக்கோட்டம்மா நீ வேண்டாயேயாயிடினும். இதுக்கென்று வந்திருக்கிறநீ என்னை உபேக்ஷித்தாயாகிலும். மற்றாரும்பற்றிலே னென்றவனைத்தாள் நயந்த. வேறொருபுகலில்லை, நான் அநந்யகதியென்று அவன்திருவடிகளை யாசைப்பட்ட. கொற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன. ப்ரதிபக்ஷத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கவற்றான வென்றியையுடைய வேலையும் ஸேனையையுமுடைய பெருமாள்சொன்னவை. ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லுகைக்கீடான பரிகரமுடையாரைப்போலே யாய்த்து பகவத்ப்ராப்திக்கு பரிகரமாக இவருடைய அநந்யகதித்வமும். நல்தமிழ் பத்தும் வல்லார். கடல்போராமையிருக்கச்செய்தே உள்ளுள்ள பதார்த்தங்கள் தோற்றும்படியா யிருக்குமாப்போலே அர்த்தம் மிக்கிருக்குமாய்த்து இத்திருமொழி; இவைவல்லவர்கள். நண்ணார்நரகமே. ஸம்ஸாரமைட்பர்தத்துக் கடியான பாபத்தைப் பண்ணினார்களாகிலும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வந்து ப்ரவேசியார்கள். ... ... ௰.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—தரு கண்டார் மீன் வாளால் வெங்கட்டிண் செந்தழல்
எத்தனை தொக்கு நின்னை வித்து ஏர்மலர்.
ஆறு திருமொழி- ரு- க்கு - பாட்டு, ருக.

ஆறுந்திருமொழி - ஏர்மலர், ப்ரவேசம்.

அ. உகந்தருளின தேசத்தை அநுபவித்தார்- கீழ்; அவ்வநுபவம் அவதாரங்களில் அநுபவாபேக்ஷையைப் பிறப்பித்தது; அதில் தோள்தீண்டியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவித்தவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார். இத்தலையாலே வேறுசெய்ய

உன் ஸ்வரூபத்தை உணரவொட்டாதிறே உன்வார்த்தை. "நீயல்லது புகலுண்டோ? உன்னையல்லது நானறிவேனோ" என்று தாழ்ச்சிதோன்ற நீசொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டு கூர்மழைபோல் பனிக்கூதலெய்தி. மிக்கமழைபோலே பெய்கிற பனியால்வந்த குளிரிலேயகப்பட்டு. கூசி. ஆர்காண்கிறார்களோவென்று கூசி. நடுங்கி. அச்சத்தாலும் குளிராலும் நடுங்கி. யமுனையாற்றில். அது தான் ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேயோ, ஸர்வஸாதாரணமான தேசத்திலேயன்றோ. வார்மணல்குன்றில் புலரநின்றேன். நின்றதுதான் தனியே நிற்கலாந் தேசத்திலே நின்றேனோ,(க)போகத்துக் கேகாந்த ஸ்தலத்திலேயன்றோ. எல்லாரும்வந்து ஸஞ்சரித்தாக் காணும்போது ஸர்வஸாதாரணமான தேசத்திலே வந்தாளென்றிராமே (க)போகத்துக் கேகாந்தமான மணல் குன்றிலே விடியுமளவும் நின்றுளென்னும்படி. தோற்ற நின்றேன். வாசுதேவா. நீ அங்குநிற்கிறதென்னென்னில்; உன்னை விச்வஸித்தன்று, உன்பிதாவை விச்வஸித்து;- ஒருவார்த்தை யல்ல தறியாத ஸ்ரீ வஸுதேவர் பிள்ளையென்னுமத்தை விச்வஸித்து நின்றேன். உன் வரவு பார்த்தே. உன்னுடைய அழகு காணவேணு மென்னுமாசையாலே. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வேறொரு பிராட்டி வார்த்தை.

மூ.—கெண்டையோண்கண்மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத்தயிர்கடையக்
கண்டொல்லைநானுங்கடைவனென்று கள்ளவிழியைவிழித்துப்புக்கு
வண்டமர்பூங்குழல்தாழ்ந்துலாவ வாண்முகம்வேர்ப்பச்செவ்வாய்துடிப்பத்
தண்டயிர்நீகடைந்திட்டவண்ணந் தாமோதராமெய்யறிவன்நானே. உ.

ப-ரை.— தாமோதரா— கயிற்றின் தழும்புவயிற்றிலே காணலாம்படியான வடிவையுடையவனே, கீழை அகத்து— என்னுடைய அகத்துக்குக் கீழண்டை அகத்திலே, கெண்டை— கெண்டைமத்ஸ்யத்தின் கண்போலே, ஒள்— ஒளிபொருந்திய, கண்— கண்களையும், மடவாள்— மடப்பத்தையு முடையளான, ஒருத்தி— ஒருஸ்த்ரீயானவள், தயிர்கடைய— தனியேநின்று தயிர்கடையாநிற்க, கண்டு— அவளைப்பார்த்து, நானும்—, (உன்னுடன் கூடவிருந்து,) ஒல்லை கடைவன் என்று- சீக்ரமாகக்கடைவேனென்று சொல்லி, கள்ளம் விழியை விழித்து—திருட்டுவிழியை விழித்து, புக்கு— அவளருகேசென்று புக்கு, வண்டு— வண்டுகள், அமர்— படிந்திருந்துள்ள, பூ— மலர்களணிந்த, குழல்— குழலானது, தாழ்ந்து உலாவ— கணுக்காலளவும் தாழ்ந்தசையவும், வாள்— ஒளியையுடைய, முகம்— முகமானது, வேர்ப்ப— வியர்க்கவும், செவ்வாய்— சிவந்த அதரமானது, துடிப்ப— துடிக்கவும், தண் தயிர் – உன்னெஞ்சுக்குப் பொருந்தின குளிர்ந்ததயிரை, நீ—, கடைந்திட்ட வண்ணம்— கடைந்தபடியை, நான்–, மெய்- மெய்யே, அறிவன்— அறிவேனென்கிறாள் ஒரு கோபஸ்த்ரீ.

வ்யா. கெண்டையோண்கண் மடவாளொருத்தி. (உ) முக்தமான நோக்கையுடையளாய், சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யென்றிருக்கும் பருவத்தையுடையாளொருத்தி. கீழையகத்து. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில் ஒரு அகமுமுண்டாய் அதுக்குக் கீழையகமுமாய்ச் செல்லுகிறதுகாணும் இவர்க்கு. நீதான் மூலையடியே நடந்தது வேறோரிடத்தேயோ,

(க) ஹோம. (உ) முக்தமான.

என்னகத்துக்குக் கிழையகத்தேயன்றே. தயிர்கடையக்கண்டு. ஊரெங்கும் அடியொத்தித் திரியுமிறே தனியே நின்று தயிர்கடைவாருண்டோவென்று; ஒருத்தி தனியே நின்று தயிர் கடையக்கண்டவாறே அலப்யலாபம் பெற்றேனுப் ஓடிச்சென்றுபுக்கான். ஒல்லோமானுங் கடைவனேன்று. நீ தனியே நின்று தயிர் கடையில் ஒருக்காலும் வெண்ணெய்பட்டதாக மாட்டாது, சடக்கென வெண்ணெய்படுவது நானும் ஒருதலைபற்றிக் கடையிலாய்த்தென்று. "அன்று தேவாசுரர் வாங்க" என்று பிறர் கைவிட்டால் கடைவது பிரகாரம் பாகிலிறே; இங்கும் இவளும் ஒருதலைப்பற்றிலிறே தன் ப்ரயோஜநமாவது. கள்ளவிழியை விழித்துப் புக்கு. இவன் * கள்ளவிழி, அவள் * கொண்டையொண் கண்மடவாள். நோக்கும் நினைவும் செயலும் சொலவும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் அவளுக்கு, இவனுக்கு நோக்கொருபடியும் நினைவொருபடியும் சொல்லொருபடியும் செயல் வேறொருபடியுமாயிருக்கும். இவன் நோக்காலே எல்லாம் மெய்யென்று அவள் விச்வஸித்தாளாய்த்து. வண்டமரிந்பாதி. மேல்பண்ணின வ்யாபாரங்கள் ஒருமஹாபாரதமிறே. வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ. உன் குழலை விச்வஸித்த வண்டுகள் என்பட்டனவோ. வாண்முகம் வேர்ப்ப. ஒளியையுடைய முகம் வேர்ப்ப. செவ்வாய்துடிப்ப. அதரஸ்புரணம் பிறக்க. இவையெல்லாம் ப்ரார்சசிக்குறியிறே. தமிழர் "ஊடியாடல்" என்று ஒரு கலவியைச் சொல்லுமாப்போலே. தண்டயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம். உன்னெஞ்சுக்குப் பொருந்தின தயிர் கடைந்தபடி. இவள் சொன்னவாறே இங்ஙனேயிருப்பன சில எனக்கு உண்டோவென்ன; தாமோதரா மெய்யறிவன் நானே. உன்னுடம்பில் தழும்பை மறைக்கலாமாகிலன்றே உன்செயல்களை மறைக்கலாவது. உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வேறொருத்தி வார்த்தை.

மூ.—கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்தாங்கேயொருத்திதன்பால்
மருவிமனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்தொரு பேதைக்குப் பொய்குறித்துப்
புரிகுழல்மங்கையொருத்திதன்னைப்புணர்தி அவளுக்கும்மெய்யனல்லை
மருதிறுத்தாயுன்வளர்த்தியூடே வளர்கின்றதாலுன்றன்மாயைதானே. ங.

ப-ரை.— கரு— கறுத்த, மலர்— மலர்களணிந்த, கூந்தல்— மயிர்முடியையுடைய, ஒருத்திதன்னை— ஒருகோபஸ்த்ரீயை, கடைக்கணித்து— கடைக்கண்ணால் பார்த்து, ஆங்கே— அவள்பக்கல் கண்செல்லாநிற்கச்செய்தே, ஒருத்திதன்பால்— மற்றொருத்தி பக்கலிலே, மனம்— மநஸ்ஸை, மருவி வைத்து— பொருந்தவைத்து, மற்று ஒருத்திக்கு— மற்றொரு கோபஸ்த்ரீக்கு, உரைத்து- "உனக்கடியேன்" என்று சொல்லி, ஒரு பேதைக்கு— சொன்னவார்த்தையை நம்புமவளான வொருஸ்த்ரீக்கு, (இன்னவிடத்திலேபோய் நில்லு, நான் அங்கே வருகிறேனென்று,) பொய்— பொய்யாக, குறித்து— இடத்தைக் குறித்து, புரி— ஆசைப்படத்தக்க, குழல்— மயிர்முடியை யுடையளாய், மங்கை— யௌவநவயஸ்ஸையான, ஒருத்திதன்னை— ஒருஸத்ரீயை, புணர்தி— ஸம்ச்லேஷியாநின்றாய், அவளுக்கும்-, மெய்யன் அல்லை- பொய்யனாயிராநின்றாய்; மருது- யமளார்ஜுநமென்னும் மருதமரங்களை, இறுத்தாய்— முறித்தவனே, உன் வளர்த்தியூடே— உன்பிராயத்தோடே, உன் மாயை — உன்னுடைய வஞ்சனையும், வளர்கின்றது — வளர்ந்துவாரா நின்றதென்கிறாள் ஒருத்தி.

வ்யா. கருமலர்க் கூந்தலொருத்தி தன்னைக் கடைக்கணித்து. நெய்த்திருண்டு பூவையுடைத்தாயிருக்கிற மயிர்முடியையுடையா ளொருத்தியை, தான் அவள் மயிர்முடியிலே

தோற்றமை தோற்றச் சிருங்கணித்துப் பார்த்து, நேரே பார்த்தானுகிலிறே பொறுநோக்கு என்றிருக்கலாவது. ஆங்கேயொருத்திதன்பால் மருவிமனம்வைத்து, இவள்பக்கலிலே கண் செல்லாநிற்க வேறொருத்திபக்கலிலே " அவளையல்ல தறியேன் " என்னும்படி மாஸ்ஸை யங்கேவைத்து, மற்றொருத்திக்கு உரைத்து, மாஸ்ஸ அவள்பக்கலிலே யிருக்கச் செய்தே வேறேயொருத்திக்கு " அடியேன் " என்றுசொல்லி, ஒருபேதைக்குப் பொய்குறித்து சொன்னவார்த்தையை விச்வஸித்து அகவாயறியாதாளொரு (௧) முக்தைக்கு இன்னவிடத் திலேபோய்நில்லு, நான் அங்கேவருகிறேனென்று இடங்குறித்து, புரிகுழல்மங்கை பொருந்தி தன்னைப்புணர்தி. மயிர்முடி அலைந்திருலைநிபாய்ப்பேணுதே (௨) போகயோக்யையா யிருப்பா ளொருத்தியோடே ‡ ஸம்ச்லேஷித்து, அவளுக்கும் மெய்யனல்லை. அதுவும் மித்யாபரிசம்ப ணம். அதாவது - பொய்யே தழுவுகை. மருதிறுத்தாய், பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே இண்டிறுரைக் கொல்லப்புக்காய், உன்வளர்த்திபித்பாநி, உன்னுடைய வஞ்சநமும் நீ பிரா யம்புகப்புக அதுவும் ஒக்கப் பிராயம்புகா நின்றதிறே. ... ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. உகந்தருளின தேசங்களை யநுபவித்தார் - கீழ்; அவ்வருடை வம் அவதாரங்களை யநுபவிக்க வேணுமென்று மபேக்ஷையைப்பிறப்பிக்க, அதில் தோள் கீண்டியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவித்தவர்கள் பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—தாய்முலைப்பாலிலமுதிருக்கத் தவழ்ந்துதளர்நடையிட்டுச்சென்று
பேய்முலைவாய்வைத்துநஞ்சையுண்டு பித்தனென்றேபிறரேசநின்றாய்
ஆய்மிகுகாதலோடியானிருப்ப யான் விடவந்தவென்தூதியோடே
நீமிகுபோகத்தைநன்குகந்தாய் அதுவுமுன்கோரம்புக்கேற்குமன்றே. ௪.

ப-ரை.— தாய்— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டியுடைய, முலையில்— முலையிலே, அமுது— பரமபோக்யமான, பால் இருக்க— பாலிருக்கச்செய்தே, தவழ்ந்து—, தளர்ந டையிட்டு சென்று— தள்ளம்பற்றிச்சென்று, பேய்— பூதனையுடைய, முலை— முலை யிலே, வாய் வைத்து— திருப்பவளத்தைவைத்து, நஞ்சை— விஷம்கலந்தபாலை, உண்டு— விரும்பி யமுதுசெய்து, பித்தன் என்று — பித்தம்பிடித்தவனென்று, பிறர்— அயலா ரெல்லாம், ஏச நின்றாய் — ஏசும்படி நின்றாய்; யான்— நான், (உன்னை யணைகைக்கு,) ஆய்மிகுகாதலோடு இருப்ப— மிகவும் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, யான்— நான், விட— அனுப்ப, வந்த — உன்னிடம் வந்த, என்தூதியோடே — என்தூதியோடே, நீ—, மிகுபோகத்தை— மிகுந்தஸுகத்தை, நன்கு உகந்தாய்— நன்றாக அநுபவித்தாய்; அதுவும்— அச்செய்கையும், உன் கோரம்புக்கு— உன் தீம்புக்கு, ஏற்கும்— ஏற்றிருக்குமென்கிறாள் ஒரு கோபஸ்த்ரீ. [" அன்றே " என்றது - இது சொல்லவேணுமோ என்கை.]

வ்யா. தாய்முலைப்பாலி லமுதிருக்க. உன்னைப் பெறுகைக்கு நோன்புநோற்றுப் பத் துமாஸம் சுமந்து நீ முலையுண்ணில் தரித்தும் முலையுண்ணுவிடில் நெறித்து ஆற்றுளாயிருக் கிற வளுடைய, உனக்கு தாரகமாயிருந்த முலைப்பாலிருக்க. தவழ்ந்து தளர்நடையிட்டுச் செ ன்று. தவழ்ந்து நடக்கப்புக மாட்டாதே தள்ளம்பற்றிச்சென்று. பேய்முலை வாய்வைத்து நஞ்சையுண்டு. உன்பக்கல் பாவபந்தமில்லாத பூதனையுடைய முலையிலே வாய்வைத்து, வி நாசத்தை விளைப்பதான நஞ்சையுண்டு, பித்தனென்றே பிறரேசநின்றாய். ராகத்வேஷங்களுக்கு

(௧) பேதைக்கு. (௨) மொழ. ‡ இறுமேலோடு அணைதம்போலும்.

விஷயவிபாகம் பண்ணமாட்டாதே அடைவுகெட்டு நாட்டாரேசும்படி நின்றாய். நான் இப்போது விழுக்காடறியாதே செய்ததென்னென்ன; ஆய்மிகுகாதலோடு யானிருப்ப யான்விட வந்த வென்தூதியோடே. என் தூதவாக்யங்கொண்டு வந்தவளோடே. நீ மிகுபோகத்தை நன்குகந்தாய். ஆய் - ஆயம்- பொன். உன்னை யாசைப்பட்டு வைவர்ண்யத்தையுடைய நானிருக்க. 'ஆய்' என்று கடைக்குறைச்சலாய்க் கிடக்கிறது. என்னுடைய பரிமாறும் பரிமாற்றத்துக்கு அவ்வருகே என்நினைவுங்கொண்டு பரிமாறநினைத்தாலும் அவளுக்கு அந்நினைவு இல்லாமையாலே மாறுமவனிறே அவன். அதுவுமுன் கோரம்புக் கேற்குமன்றே. கோரம்பமாவது - தீம்பு. அதாவது - உன் தீம்புக்கேற்கு மித்தனையிறே யென்கை. ... ௪.

மூ.—மின்னொத்தநுண்ணிடையாளைக்கொண்டு வீங்கிருள்வாயென்றன்வீதியூடே
பொன்னொத்தவாடை குக்கூடலிட்டுப்போகின்றபோது நான்கண்டுநின்றேன்
கண்ணுற்றவளை நீ கண்ணாலிட்டுக்கைவிளிக்கின்றதுங் கண்டேநின்றேன்
என்னுக்கவளைவிட்டிங்குவந்தாய் இன்னமங்கே நடநம்பிநீயே. ௫.

ப-ரை.— மின் ஒத்த- மின்போலே, நுண்- நுண்ணிய, இடையாளை- இடையையுடையாளொருத்தியை, கொண்டு- அணைத்துக்கொண்டு, வீங்கு இருள்வாய்- மிக்கவிருளிலே, என்றன் வீதியூடே- என்னுடையவீதியிலே, பொன் ஒத்த ஆடை— பீதாம்பரத்தை, குக்கூடலிட்டு— முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு, போகின்றபோது- அவளும்நீயுமாகப்போகிறபோது, நான்— கண்டுநின்றேன்— பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; (அன்றியும்,) நீ—, கண்ணுற்றவளை— கண்ணில்புலப்பட்ட மற்றொருஸ்த்ரீயை, கண்ணாலிட்டு- உறைக்கப்பார்த்து, கை- கையாலே, (இன்னவிடத்துக்குவாவென்று,) விளிக்கின்றதும்— அழைத்துக்கொண்டுபோவதையும், கண்டேநின்றேன் — பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன்; அவளை விட்டு- அந்தஸ்திரீயைவிட்டு, இங்கு—என்னிடத்துக்கு, என்னுக்கு வந்தாய்—ஏதுக்குவந்தாய்; நம்பீ— ஸகலகுணபரிபூர்ணனே, இன்னம்- இனிமேலும், அங்கே நட-அவளிடத்திற்கே போவென்றாள் ஒருகோபஸ்த்ரீ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மின்னொத்த நுண்ணிடையாளைக்கொண்டு. மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையாளொருத்தியை அவ்விடை நுடங்காதபடி அணைத்துக்கொண்டு. வீங்கிருள்வாய். உன்னுடைய மூன்னடிதோற்றாதே போகைக்கீடான மிக்கவிருளுமுண்டாயிருந்ததிறே. என்றன்வீதியூடே. கொண்டுபோகிறதுதான் வேறொருதெருவேயன்றே கொண்டுபோவது. இது ஆர்தெருவென்றிருந்தாய்; இதென்ன அஞ்சாமைதான்!. பொன்னொத்தவாடை குக்கூடலிட்டு. மறைத்துக்கொண்டுபோகிறதுதான் இருளுக்கு ப்ரகாசத்தையிட்டன்றோதான். போகிறது போகிறாய்தான், இன்னாளைக்கொண்டுபோகாநின்றோம், இன்னாள்தெருவேபோகாநின்றோம், இன்னகாலத்திலேபோகாநின்றோமென்னும் துணுக்குமின்றியேயன்றோ போய்த்து. போகின்றபோது நான்கண்டுநின்றேன். உன்னைப்போலே அந்யபரையன்றோநான், நீபோனவிடமெங்கும் அடியொத்துமவளாகையாலே கண்டுநின்றேன். கண்ணுற்றவளை. இவளையணைத்துக்கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே வேறொருத்தி கண்ணுக்கு இலக்கானாள். அவளை. நீகண்ணாலிட்டு. கண்ணாலே அநந்யார்ஹையாம்படி நோக்கினாய். கைவிளிக்கின்றதும் கண்டேநின்றேன். இவளை ஒருகையாலேயணைத்து மற்றைக்கையாலே எதிர்ப்பட்டவளை இன்னவிடத்தேவாவென்று அழைத்துக்கொண்டு போகிறபடியையும் பார்த்துக்கொண்டுநின்றேன். என்னுக்கவளைவிட்டிங்குவந்தாய். அப்பாவி உன்னையறியாதவளாகையாலே மெய்யென்றிருக்கிறவள் வெறுக்கும்படி அவளைவிட்டு இங்கு என்செய்யவந்தாய்.

அங்ஙனே சிலவுண்டோவெனக்கு, அநந்பகதியன்றோவென்று அவன்சொல்ல; இன்னமங்(நட நம்பீயே. குறைவாளரைப்போலே சிலவார்த்தை சொல்லக்கடவீரோ, நீர் பூர்ணரல் ரோ, அங்கே நடவீர். ... ... (

மூ.—மற்பொருதோளுடைவாசுதேவா வல்வினையேன்துயில்கொண்டவாறே
இற்றையிரவிடையேமத்தென்னை யின்னணைமேலிட்டகன்றுநீபோய்
அற்றையிரவுமோர்பிற்றைநாளு மரிவையரோடமேணைந்துவந்தாய்
எற்றுக்குநீயென்மருங்கில்வந்தாய் எம்பெருமான் நீயெழுந்தருளே. ௬.

ப-ரை.— மல்- மல்லரோடே, பொரு- பொருத, தோள் உடை- திருத்தோள்களை யுடைய, வாசுதேவா- வஸுதேவபுத்ரனே, வல்வினையேன்-மஹாபாபத்தைப் பண்ணி. நான், துயில்கொண்டவாறே, தூங்கத்தொடங்கின உடனே, இற்றை இரவிடை— அன்ற வில், ஏமத்து— நடுராத்ரியிலே, இன்- கலவிக்குப் பாங்காயிருப்பதொரு, அணைமேல் படுக்கையிலே, என்னை—, இட்டு— கிடக்கவிட்டு, நீ—, அகன்றுபோய்— அகன். போன, அற்றை இரவும்— அன்றிரவும், ஓர் பிற்றைநாளும்— அதுக்குமறுநாளும், ¶ அ வையரோடும்— பஞ்சலக்ஷம்குடியிற் பெண்களெல்லாரோடும், அணைந்துவந்தாய்— ஸ ச்லேஷித்துவந்தாய்; நீ— இப்படிப்பட்ட நீ, என்மருங்கில்- என்னருகில், எற்றுக் வந்தாய்— எதுக்காகவந்தாய்; எம்பெருமான்- என்னுடையஸ்வாமியே, நீ—, எழு தருள்- அப்பால் எழுந்தருளுமென்கிறாள் ஒரு கோபஸ்த்ரீ.

[¶ அரிவை - இருபத்தைந்து வயதுப்பெண், தெய்வப்பெண், பெண்பொது.]

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. மற்பொரு தோளுடை வாசுதேவா. உன் செயல்கள், மூலையடி நடந்தாயென்ன வொண்ணுதபடி நிவாரகரில்லாதபிறப்பு. வல்வினையேன் துயி கொண்டவாறே. அப்போது உறங்காதிருக்கப் பெற்றிலேன் உன்மிகைச் செயல்களெல்லா காணும்படி, நித்ரையும் என்னைப் பகைமீளும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இற்றையி விடையேமத்தென்னை. அற்றையிரவில் நடுச்சாமத்திலே போகயோக்யமான காலத்திலே யன்றோ என்னை விட்டுப்போய்த்து. இன்னணைமேலிட் டகன்று நீபோய். போகயோக் மான காலத்திலே, படுக்கைவாய்ப்பாலே இவள் உறங்கும், உறங்கினவாறே போவோமெ ன்று, அகன்று நீபோய். அற்றையிரவுமோர் பிற்றைநாளும். இங்கே நின்று நினைத்து போனப்போலே செய்ய வொண்ணுதிறேயங்கு; அகன்ற அன்றிரவும் பிற்றைநாளும். அ வையரோடு மணைந்துவந்தாய். பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லாரோடும் ஸம்ச்லேஷித்த வந்தாய். "அரிவையரோடு மணைந்துவந்தாய்" என்றவாறே "இவனை ஆற்றும்போது அணைத்து ஆற்றவேணும்" என்று அவன் கிட்டப்புக; எற்றுக்கு நீ என் மருங்கில் வந்தாய் ஆரைத்தீண்டி வந்தாயென்று தெரியாது, என்னைத் தீண்டாதே, கடக்கநில்லு. எம்பெரு மான் நீ யெழுந்தளே. பூர்வ வாஸனையாலே "வந்தாய்" என்றவிடம் தப்பச்சொன்னேன் அத்தைப் பொறுத்து, நீர் முதலிகளன்றோ, நீர் எழுந்தருளும். ... ... ௬.

மூ.—பையரவினணைப்பள்ளியினுய் பண்டையோமல்லோநாம் நீயுகக்கும்
மையரியொண்கண்ணினுருமல்லோம் வைகியென்சேரிவரவொழிநீ
செய்யவுடையுந்திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு
பொய்யொருநாட்பட்டதேயமையும் புள்ளுவம்பேசாதேபோகுநம்பீ. ௭.

ப-ரை.— பை-படத்தையுடைய, அரவு இன் அணை-திருவநந்தாழ்வானாகிற இனிய படுக்கையை, பள்ளியினாய்-திருப்பள்ளியாக வுடையவனாய், நம்பீ — பூர்ணனானவனே, நாம்- நாங்கள், (உன்மாயையில் அகப்படுகைக்கு,) பண்டையோம் அல்லோம்— பழையவர்களன்று; (அன்றியும்;) நீ உகக்கும்—நீ விருப்பத்தக்கவர்களாய், மை—மையணிந்து, அரி- செவ்வரிபடர்ந்து, ஒண்—ஒளிபொருந்திய, கண்ணினாரும் அல்லோம்—கண்களையுடையவர்களுமல்லோம்; நீ—, வைகி— தங்கி, என்— என்னுடைய, சேரி— இருப்பிடத்தில், வரவு ஒழி- வாராதேகொள்; செய்ய— சிவந்த, உடையும்— திருப்பரியட்டத்தையும், திருமுகமும்— திருமுகமண்டலத்தையும், செம்— சிவந்த, கனி— கோவைக்கனியை யொத்த, வாயும்- திருப்பவளத்தையும், குழலும் கண்டு- திருக்குழலையும்கண்டு, பொய்- உன்னுடைய பொய்யானவார்த்தைகளை, (மெய்யென்றுநம்பி,) ஒருநாள்பட்டதே—ஒருநாள் பட்டபாடே, அமையும்— போதும்; புள்ளுவம் பேசாது-க்ர்த்ரிமமான வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல், போகு— இவ்விடம்விட்டுப் போவென்கிறாள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பையரவினணைப் பள்ளியினாய். நீ எனக்கு நல்லையல்லையாகிலும் நான் உனக்கு நல்லேன். ஆசைப்பட்டார்க்கு உடம்பு கொடுக்குமவன், எதிர்த்தலையினுடைய ரக்ஷா சிந்தை பண்ணுமவன் நான் என்று அவன்சொல்ல; பையரவினணைப் பள்ளியினாய் என்கிறாள். பண்டையோமல்லோம் நாம். அகப்படுத்துகைக்காக நீ முன்பு செய்யுஞ் செயல்களறிந்தவர்களாகையாலே பழையவர்களல்லோங்காண் நாங்கள். "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கு" என்றிருக்கும் நிலைதவிர்ந்தோங்காண் நாங்கள். தஞ்சமாக நினைத்திருக்கு மதிலேயும் அதிசங்கை பண்ணும்படி அவகாஹித்தார்களும் இவர். நீங்கள் பண்டையவர்களன்றாகிலும் நான்றான் பழையவனாகையாலே உகப்பேன் உங்களை யென்று அவன்சொல்ல. நீயுகக்கும்மையரியோண் கண்ணினாருமல்லோம். நீ இப்போது உகக்கிறவர்களு மல்லோங்காண் நாங்கள். முன்னடி தோற்றாதே உன்னை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணுகிற அவயவசோபையை யுடையவர்களல்லோங்காண் நாங்கள். ஆனால் என்னைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; என்சேரிவரவொழி நீ. எங்களுடைய இருப்பிடங்கள் எங்களுக்கே ஆஜ்ஞைசெல்லுவது, எங்களிருப்பிடத்தில் வார்த்தைகள் கேள். எல்லாரும் பரியாறுகிற உங்களிடத்தில் நான் வாராதொழிகிறதென்னென்ன; என்சேரிவரவொழி நீ. எல்லாரும் வரும்போதில் வரவேண்டாவென்கிறோமென்று ஆளற்றபோதாகப் போகாநின்றான், இவனுக்கு ஒரு நினைவுண்டென்று சங்கிக்கும்போது வரவேண்டாவென்கிறோ மத்தனையல்லது ஸர்வஸாதாரணமானபோது வரவேண்டாவென்றிலோமேயென்ன; இவர்கள் வரவேண்டாவென்னுதபடி ஆசிலே கைவைத்தான்; இவர்கள் வார்த்தையிலே தான் செயலற்றபடியாலே இவர்கள் வாய்மாறும்படி ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ப்ரயோகம் பண்ணப் பார்த்தான். செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு. திருப்பரியட்டத்தைப்பேணுவது, இவர்கள் முகங்களிலே முகத்தைக்காட்டுவது, ஸ்மிதம் பண்ணுவது, திருக்குழலைப்பேணுவதானான்; இப்படி செய்தவாறே இருய்த்தாள். அதாவது- கண்ணைச் செம்பளித்தாள். கண்படைத்த லாபங்காணாதே கண்ணைச் செம்பளிக்கிறதென்னென்று சொல்லக்கண்டு; பொய்யோருநாள்பட்டதேயமையும். உன்னுடைய செயல்களெல்லாம் மெய்யென்று ஒருநாள் பட்டதே அமையுங்காணென்கிறாள். "அடியேன், குடியேன்" என்று சிலவார்த்தைகளைச்சொல்ல; புள்ளுவம்பேசாதேபோகு. தாழ்ச்சிக்கு முன்னேகாண் ச்ரவணமும், அதுவுமெல்லாம் பண்டேசெய்தற்றது காண், இனி நீ சொல்லுகிறவற்

னுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. புள்ளுருவமாவது- வஞ்சநம். வஞ்சநங்களெல்லாமறிந்த
கள்பக்கல் ப்ரயோகியாதேபோ. என்னை "போ" என்கிறதென், உங்களையொழியப்புக
முண்டோவென்ன; நம்பி. பூர்ணராயிருக்கிற நீர் குறைவாளரைப்போலே சொல்லக்கடவீ
சொலவுக்கும் செயலுக்கும் அடியில்லை என்னும்படி நிரபேக்ஷரென்றறிந்தபின்பு சில ஸ
க்ஷரைப்போலே சொல்லக்கடவீரோ, நடவீர். ... ...

மூ.—என்னைவருகவெனக்குறித்திட் டினமலர்முல்லையின்பந்தர்நீழல்
மன்னியவளைப்புணரப்புக்கு மற்றென்னைக்கண்டூழறுநெகிழ்ந்தாய்
பொன்னிறவாடையைக் கையில்தாங்கிப் பொய்யச்சங்காட்டிநீபோதியேலும்
இன்னமென்கையகத்தீங்கொருநாள் வருதியேலென்சினந்தீர்வன்நானே. அ.

ப-ரை.— என்னை—, வருக என— இன்னவிடத்துக்கு வாவென்று, குறித்திட்
இடம் குறித்துவிட்டு, இனம்— குப்பல் குப்பலாக, மலர்— மலர்ந்திருந்துள்ள, மு
யின் பந்தர் நீழல்— முல்லைப்பந்தலின் நிழலிலே, மன்னியவளை— குடில்கட்டிக் காத்து
டந்தவளை, புணர புக்கு— ஸம்ச்லேஷிக்கப் புகுந்து, என்னை கண்டு— என்னைப்பார்த்
ஊழறு— கலங்கி, நெகிழ்ந்தாய்— அப்பாலே நடந்தாய்; பொன் நிறம் ஆடையை— தி
பீதாம்பரத்தை, கையில்— கையிலே, தாங்கி- தாங்கிக்கொண்டு, பொய்— பொய்
அச்சம் காட்டி.— பயப்பட்டதாக பாவித்துக்கொண்டு, நீ—, போதியேலும்- போவா
யாளுலும், இன்னம்— பின்பொருகாலத்திலாகிலும், (நான் ஸம்ச்லேஷிக்கும்படி.) ஈங்
இவ்விடத்து, என் கையகத்து— என்னிடத்தில், ஒருநாள்- ஒருநாளாகிலும், வரு
யேல்— வருவாயேயாளுல், என் சினம்- என்கோபத்தை, நான்-, தீர்வன் - தீர்த்து
கொள்வே னென்கிறாள்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னைவருகவெனக்குறித்திட்டு. ப்ராமாணிகத்வத்தாலே ஒ
த்தியை அநந்யார்ஹையாக்கினாய், அவளை இன்னவிடத்தே வாவென்று இடங்குறித்
விட்டாய். இனமலர்முல்லையின் பந்தர்நீழல். பரப்புமாறப்பூத்த முல்லைப்பந்தலின் நி
மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு. எக்காலத்திலே இடங்குறித்துவிட்டானிவனென்று தெரியா
அவள் அங்கே குடில்கட்டிக்காத்துக்கிடக்கிறது; அவளோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப்புக்கு. மற்
ன்னைக்கண்டூழறு நெகிழ்ந்தாய். ஒரு மஹாபாதகத்தைப் பாரித்துக்கொண்டுபுக்கு இவனை
கண்டவாறே கலங்கி எழுந்திருந்தான். பொன்னிறவாடையைக்கையில்தாங்கி. தன் திருப்பரி
ட்டத்தைக்கையிலேதாங்கி. பொய்யச்சங்காட்டிநீபோதியேலும். இவளைக்கைகழியப்போய், ெ
ய்யச்சஞ்செய்தத்தைப் பொய்யாக்கிச் சிரித்தான். பொய்யனென்று மெய்யே அஞ்சினானு
களவும் மெய்யாமிறே; களவுபொய்யாகைக்காகப் பொய்யே அஞ்சினானாகப்பாவித்தான். போ
தியேலும். அப்போதைக்கு இவளைத்தப்பப்போமதிறே உத்தேச்யம். அப்படியே கைகழல
போனான். இன்னமென்கையகத் தீங்கொருநாள்வருதியேல். நீ நியதஸ்வபாவனல்லாமைய
லே என்கையிலேயும் ஒருநாள்வந்து அகப்படக்கூடுமிறே; அகப்பட்டாயாகில். என்சின
தீர்வன்நானே. இத்தை ¶ உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்க எம்பார் பார்த்தெழுந்தருளியிருக்

¶ அரையர்களிலொருவர்; இவ்வைதிஹ்யம் * மின்னிடைமடவார் இரண்டாம்பாட்டின்
ஈட்டில் விசதம்.

ப-ரை.— இள ஆய்ச்சிமார்கள்— சிறியஇடைப்பெண்களானவர்கள், அல்லி— அகவிதழையுடைய, மலர்— செந்தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடையளான, திருமங்கை — பெரியபிராட்டியார்க்கு, கேள்வன்றன்னை— வல்லபனான க்ருஷ்ணனை, நயந்து— ஆசைப்பட்டு, எமம் எல்லி பொழுதினில்— மத்யராத்ரத்திலே, ஊடி—பிணங்கி, (அத்தாலே,) ஏள்கி உரைத்த உரையதனை— ஈடுபட்டுச்சொன்ன பாசுரங்களை; கொல்லிநகர்க்கு— கொல்லிநகருக்கு, இறை— தலைவனும், கூடல்— கூடலுக்கு, கோமான்— அரசனுன, குலசேகரன்— ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், இன் — இனிய, இசையில்— பண்ணிலே, மேவி— பொருந்தி, சொல்லிய— அருளிச்செய்த, இன் —பரமபோக்யமான, தமிழ்—தமிழாலாகிய, மாலே- மாலாரூபமான, பத்தும்—இப்பத்துப்பாட்டையும், சொல்லவல்லார்க்கு - சொல்லவல்லவர்களுக்கு, துன்பம் இல்லை— பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமாகிற துன்பம் வாராதென்கிறார்.

வ்யா. நிகமத்தில்; அல்லிமலர்த்திருமங்கை கேள்வன்றன்னை நயந்து. பரமப்ராப்யமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டு. இளவாய்ச்சிமார்கள். அவனைப்போலே எதிமதிந்தபருவமன்றியே பாடாற்றமாட்டாத இளவாய்ச்சிமார்கள். எல்லிப்பொழுதினிலேமத்து. விலக்குவாரில்லாத மத்யராத்ரத்திலே. ஊடியேள்கியுரைத்த உரையதனை. ஊடி அத்தாலே ஈடுபட்டு அவ்விடுபாடுதான் சொல்லாய்வழிந்து புறப்பட்டதென்னலாம்படியான பாசுரத்தை. கொல்லிநகர்க்கிறை கூடல்கோமான். கொல்லியென்று- சோழன்படைவீடு; கூடலென்று - பாண்டியன் படைவீடு; "கோழிக்கோன்" என்று முன்பே சொல்லிவைத்தார். மூன்றுராஜ்யத்துக்கும் கடவரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள். ஸ்ரீகோபிமார் தங்கள் ஸ்த்ரீத்வாபிமானமெல்லா மறுத்துச்சொன்னப்போலே இவரும் பெரிய அபிமானமெல்லாமறுத்தபடி. இன்னிசையில்மேவிச் சோல்லிய இன்தமிழ்மாலே பத்தும். (க) "வாழ்வெவெதைய வழு" என்னும்படியான தமிழ்த்தொடைபத்தும். சோல்லவல்லார்க்கில்லை துன்பந்தானே. இவருடைய பாவபந்தமில்லையாகிலும் இவை கற்றவர்களுக்கு பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதசங்கை பிறவாதே நிரந்தராநுபவமாய்ச் செல்லப்பெறுவர்கள். ஸம்போகமத்யே பிறக்குமதிறே- ஊடலாவது. உன்தலைபத்து என்தலைபத்து என்று முடிய ஊடலாய்ச்செல்லு மநுபவத்தைப் பெறுவர்கள். ... ... ௰.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஏர் கெண்டை கரு தாய் மின் மற்போரு
பையரவு என்னை மங்கல அல்லி ஆலே.

ஆ-திருமொழி- ௯- க்கு பாட்டு, ௯௯.

(க) "பாட்டுகேட்பச மதுரம்"

ஏழாந்திருமொழி - ஆலைநீள்கரும்பு, ப்ரவேசம்.

அ. பிராட்டி, திருவடியைக்கண்டவாறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, "* பித்ர்வசநபரிபாலநம் பண்ணிப்போந்தார்' என்றிறே பெருமாள் உங்கள் கோஷ்டியிலே ப்ரஸித்தராயிருப்பது; இப்போது அங்ஙனன்றாகாண்;- தம்மைவிச்வஸித்துக் கைகொடுத்தவென்னை விடுகைக்காகக்காண். (க) 'ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய' என்கிறத்தையும் விட்டார். இறே" என்று கிலாய்த்தாப்போலே கிலாய்த்தார் இவரும் கீழில்திருமொழியிலே; ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பிராட்டிமாரோபாதி ப்ராப்தியுண்டென்னுமபடி பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்தவராகையாலே இவர் கிலாய்த்தார்; இப்படி கிலாய்க்கைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கிறவிஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்தோமென்கிற இழவுவந்து தலையெடுத்து, முன் க்ருஷ்ணனைப்பெற்றுவைத்து பால்யாவஸ்தையில் அவன்செயல்களை அநுபவிக்கப்பெறாதே இழந்திருந்து கம்ஸவதபர்யந்தமாக முன்புள்ள விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி, தங்கள் முகத்திலே விழித்த க்ருஷ்ணனைக் கண்டபோது, பிற்அநுபவிக்கப்பெறாத இழவுகளைச்சொல்லிக் கூப்பிட்ட தேவகியார் பாசுரத்தாலே அநாதிகாலம் தாம் இழந்த இழவைச் சொல்லுகிறார்- இத்திருமொழியிலே. ... ... *

மூ.—ஆலைநீள்கரும்பன்னவன்தாலோ அம்புயத்தடங்கண்ணினன்தாலோ
வேலைநீர்நிறத்தன்னவன்தாலோ வேழப்போதகமன்னவன்தாலோ
ஏலவார்குழலென்மகன்தாலோ வென்றென்றுன்னையென்வாயிடைநிறையத்
தாலோலித்திடுந் திருவிலையில்லாத்தாயரில் கடையாயினதாயே. க.

ப-ரை.— நீள்— நன்றாக முற்றி, ஆலை— ஆலையிலிட்டுப் பிழிதற்குத்தக்க, கரும்பு அன்னவன்— கரும்பையொத்தவனே, தாலோ— தாலேலோ; அம்புயம் – தாமரையிதழையொத்து, தட — விசாலமாயிருக்குமுள்ள, கண்ணினன் — கண்களையுடையவனே, தாலோ— தாலேலோ; வேலைநீர்நிறத்து அன்னவன்— கடலின் நிறத்தையொத்த திருமேனியையுடையவனே, தாலோ— தாலேலோ; வேழம்போதகம் அன்னவன்—யானைக்கன்றையொத்த சரிதங்களையுடையவனே, தாலோ — தாலேலோ; ஏலம்— பரிமளிதமாய், வார் — நீண்ட, குழல்— திருக்குழலையுடைய, என்மகன்—என்மகனே, தாலோ— தாலேலோ; என்று என்று— இப்படிப்பலகாலுஞ்சொல்லி, உன்னை—, என்வாயிடை நிறைய— என்வாயிலே நிறையும்படி, தால் ஒலித்திடும் திருவினை இல்லா— தாலாட்டும் ஸம்பத்தில்லாத, தாயரில் — தாய்மார்களில், கடையாயின — கடையான, தாய் — தாயாயிராநின்றேன் நானென்கிறாள் தேவகி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆலைநீள்கரும்பன்னவன்தாலோ. சமையவளர்ந்த ஆலைக்கரும்பு போலே ரஸரேந்த்ரியத்துக்கு இனியனானவனே. அம்புயத்தடங் கண்ணினன்தாலோ. விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி மென்மையுடைய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களைக் கொண்டு என்னைக் குளிரநோக்குகிறவனேயென்று சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கு இனிதாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார். வேலைநீர்நிறத் தன்னவன்தாலோ. அவயவங்களைப் பிரித்துச் சொல்லவேணுமோ, அவயவியானமேனி ச்ரமஹரமான கடல்போலே யிருக்கிறவனே. வேழப்போ

(க) "ரக்ஷிதாஜீவலோகஸ்ய"

தக மன்னவன்தாலோ. ஆனைக்கன்றுபோலே வைத்தகண் வாங்காதே பார்த்தபடியே யிருக்க வேண்டும்படியான சரிதங்களையுடையவனே. ஏலவார்குழ லென்மகன்தாலோ. இப்படி உபமாநங்களால் சொல்லவொண்ணாமையாலே "என்மகன்" என்று மித்தனை. என்றென் றுன்னை யென்வாயிடை நிறையத் தாலோலித்திடுந் திருவிளையில்லா. இப்படி பலகாலுஞ்சொல்லி வாயாரத் தாலாட்டும் ஸம்பத்தில்லாத. தாயரில்கடையாயினதாயே. பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்றுப் பெற்றுவைத்து அநுபவத்தில் குறையநிற்கையாலே பிள்ளைகளைப் பெற்று அநுபவிக்குந் தாய்மாரெல்லாரிலும் கடையானேனிறே நான். ... ... க.

மூ.—வடிக்கொளஞ்சனமெழுதுசெம்மலர்க்கண் மருவிமேலினிதோன்றிினைநோக்கி
முடக்கிச்சேவடிமலர்ச்சிறுகருந்தாள் பொலியுநீர்முகிற்குழவியேபோல
அடக்கியாரச்செஞ்சிறுவிரலனைத்து மங்கையோடணைந்தானையிற்கிடந்த
கிடக்கைகண்டிடப்பெற்றிலேனந்தோ கேசவாகெடுவேன்கெடுவேனே. உ.

ப-ரை.— வடிக்கொள் — வடிக்கப்பட்ட, அஞ்சனம் எழுது — மையணிந்த, செம்மலர் — செந்தாமரை மலரையொத்த, கண் — கண்களாலே, மேல் — மேற்கட்டியில் தொங்கவிடப் பட்டிருக்கிற, ஒன்றினை — கிளிமுதலிய ரூபங்களில் ஒன்றை, இனிது — இனியதாக, மருவி நோக்கி — பொருந்திப் பார்த்துக்கொண்டும், கரு — கறுத்த, தாள் — புறந்தாளையுடைய, செம்மலர் — செந்தாமரை மலரையொத்து, சிறு — சிறுத்த, அடி — திருவடிகளையுடையனாய், நீர் — நீரையுண்டு, (அத்தாலே) பொலியும் — கறுத்து விளங்குகிற, முகில் குழவிபோல — மேகக்கன்றையொத்த, செம் — அழகிதாய், சிறு — சிறுத்திருந்துள்ள, விரல் அனைத்தும் — ஐந்துதிருவிரற்களையும், அங்கையோடு — உள்ளங்கையிலே, அடக்கியார — அடங்கும்படி, அணைந்து — மடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு, ஆனையில் கிடந்த கிடக்கை — ஆனைகிடக்குமாப்போலே பள்ளிகொண்டருளுமழகை, கண்டிட — கண்டுகளிக்கைக்கு, கெடுவேன் கெடுவேன் — மஹாபாபியான நான், பெற்றிலேன் — பாக்யம் பெறவில்லையே, அந்தோ — ஐயோ என்று விஷண்ணையாகிறாள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வடிக்கொளஞ்சனமெழுது செம்மலர்க்கண். கூர்மையையுடைய செம்மலர்க் கண்ணென்னுதல்; திருக்கண்ணுக்கீடாக வடிக்கப்பட்ட அஞ்சநத்தையுடைய கண்ணென்னுதல். செம்மலர் - சிவந்ததாமரைபோலே யிருந்துள்ள. மருவிமேலினிதோன்றினைநோக்கி. பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தி, அநந்யபரனாய்ப் பார்த்துக்கிடக்கைக்காக மேலேயொன்றைத்தூக்கி வைப்பார்களிறே, அத்தை இனியனாய்க்கொண்டு ஸதா தர்சநம் பண்ணிக் கிடக்குமிறே. முடக்கிச்சேவடி மலர்ச்சிறுகருந்தாள். அங்குக் கிடக்கும்படி சொல்லுகிறதுமேல்; - புறவாய்கறுத்து அகவாய் சிவந்த திருவடிகளை முடக்கி. பொலியும் நீர் முகிற்குழவியேபோல. கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப் பருகிற்றொரு மேகக்கன்றுபோலே. அடக்கியாரச்செஞ்சிறு விரலனைத்துமங்கையோடணைந்து. செறிந்து அழகிதான திருவிரற்களை உள்ளங்கையிலே யடங்கும்படி மடித்துப்பிடித்து. ஆனையில்கிடந்த கிடக்கை கண்டிடப் பெற்றிலேனந்தோ. ஆனை தன் அவயவங்களைப் பொகட்டுக்கொண்டு ஸ்வைரமாகக் கிடந்தாப்போலே தொட்டிலிலே கிடக்கும்போது அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்று 'ஐயோ!' என்கிறாள். கேசவாகெடுவேன் கெடுவேனே. அப்போதைத் திருக்குழலழகை அநுபவிக்கவும் பெற்றிலேன்; முன்பு மலடுநின்று இழந்தேன்; பின்பு பெற்றுவைத்தே அநுபவிக்கப் பெறுதொழிந்தேன். இரண்டாலும் மஹாபாபியிறே நான். ... ... உ.

மூ.—முந்தைநன்முறையன்புடைமகளிர் முறைமுறைதந்தங்குறங்கிடையிருத்தி
எந்தையேயென்றன்குலப்பெருஞ்சுடரே எழுமுகிற்கணத்தெழில்கவரேறே
உந்தையாவனென்றுரைப்ப நின்செங்கேழ்விரலினுங் கடைக்கண்ணினுங்காட்ட
நந்தன்பெற்றநன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன்வசுதேவன்பெற்றிலனே. ௫.

ப-ரை.— அன்பு உடை- மிக்க அன்புடையராய், முந்தை— தொன்றுதொட்டு வருகிற, நல் முறை உடை மகளிர்—, தாயார் பாட்டியார் கொள்பாட்டியார் என்கிற நல்லமுறையையுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லாரும், தம் தம்— தங்கள்தங்களுடைய, குறங்கிடை— துடைகளிலே, முறைமுறை- முறைமுறையாக, இருத்தி— வைத்துக்கொண்டு, எந்தையே- என்னுடைய தமப்பனே, என்றன் குலம்- எங்கள் குலத்துக்கு, பெரு சுடரே— உஜ்வலமான விளக்கானவனே, எழு— எழுவகைப்பட்ட, முகில் கணத்து— மேகஸமூஹங்களினுடைய, எழில்— அழகை, கவர்— கவர்ந்த, ஏறே— ஆண்சிங்கத்தை யொத்தவனே (என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி) உந்தை- உங்கள் தமப்பனார், யாவன் என்று உரைப்ப- யாரென்றுகேட்க; நின்— உன்னுடைய, செம் கேழ்— சிவந்தநிறமுள்ள, விரலினும்— விரலாலும், கடைக்கண்ணினும்-கடைக்கண்ணாலும், காட்ட-காண்பிக்க, (அவ்வழகை) நந்தன்-ஸ்ரீ நந்தகோபர், பெற்றனன்—பெற்றார், நல்வினை இல்லா நங்கள்—பாக்யஹீனையானவென்னுடைய, கோன்- பர்த்தாவான, வசுதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர், பெற்றிலன்—பெற்றாரில்லையென்கிறாள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. முந்தைநன்முறை அன்புடைமகளிர். தாய்மார், அவர்களுடைய தாய்மார், பாட்டிமாரெல்லாரும். முறைமுறைதந்தங் குறங்கிடையிருத்தி. தந்தம் அவ்வோ அடைவுகளிலே குறங்குகளிலே வைத்துக்கொண்டு. எந்தையேயென்றன் குலப்பெருஞ்சுடரே எழுமுகில் கணத்தெழில் கவரேறே. என்றன் தமப்பனே! எங்கள்குலத்துக்கு விளக்கானவனே! எழுவகைப்பட்ட மேகஸமூஹங்களினுடைய அழகைக்கவர்ந்த ஸிம்ஹம்போலேயிருக்கிறவனே. உந்தையாவனென்றுரைப்ப. இப்படி ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி, உங்கள் தமப்பனார் ஆரென்று கேட்க. நின்செங்கேழ் விரலினுங் கடைக்கண்ணினுங் காட்ட நந்தன் பெற்றனன். சிவந்தவிரலாலும் கண்ணாலுங் காட்ட ஸ்ரீ நந்தகோபர் பெற்றார். நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே. பாக்யாதிகையான யசோதைப்பிராட்டியைக் கைப்பிடித்த ஸ்ரீ நந்தகோபர்பெற்றார், பாக்யஹீனையான வென்னைக் கைப்பிடிக்கையாலே ஸ்ரீ வஸுதேவரும் இழந்தாரே. ... ... ௫.

மூ.—களிநிலாவெழில்மதிபுரைமுகமுங்கண்ணனே திண்கைமார்வுந்திண்டோளும்
தளிர்மலர்க்கருங்குழற்பிறையதுவுந் தடங்கொள்தாமரைக்கண்களும்பொலிந்த
இளமையின்பத்தையின்றென்றன் கண்ணாற்பருகுவேற்கிவள் தாயெனநினைந்த
அளவில்பிள்ளைமையின்பத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவிநில்லாதே. ௬.

ப-ரை. கண்ணனே — க்ருஷ்ணனே!; களி — ஆஹ்லாதகரமான, நிலா — நிலாவையுடைத்தான, எழில் மதிபுரை — பூர்ணசந்த்ரனையொத்த, முகமும்— திருமுகமும், திண்- திண்ணிதான, கையும்- திருக்கைகளும், மார்வும்— திருமார்பும், தோளும்- திருத்தோள்களும், தளிர்- தளிரையும், மலர்- மலரையுமுடைத்தாய், கரு — கறுத்த, குழல்- திருக்குழலின்கீழே, பிறை அதுவும்— மூன்றாம்பிறையையொத்த திருநெற்றியும், தடங்கொள்- விசாலமாய், தாமரை— தாமரையிதழ்போன்ற, கண்களும், திருக்கண்களு

யாய்க்கொண்டு, பொலிந்த- விளங்குகிற, (க்ர்ஷ்ணனுடைய,) இளமை இன்பத்தை- பெ வனாவஸ்தையினழகை, இன்று — இப்போது, என்றன் — என்னுடைய, கண்ணால்- கண்களாலே, பருகுவேற்கு— அநுபவிக்கிறவெனக்கு, இவள் தாய் எனநினைந்தவளவி தாயாரையொழிய வேறொருத்தரையறியாததசையிலே, பிள்ளைமை இன்பத்தை- இப்பிள்ளை பருவத்தின்னாநந்தை, இழந்த- இழந்துவிட்ட, பாவியேனெனது — மஹாபாபியா வென்னுடைய, ஆவி- ப்ராணனானது, நில்லாது- தரியாதென்கிறாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. களிநிலாவெழில் மதிபுரைமுகமும். செறிந்த நிலாவையுடை பூர்ணசந்த்ரனைப் போலேயிருக்கிற திருமுகமும். கண்ணனே திண்கைமார்வுந்திண்டே ளும். க்ர்ஷ்ணனே!, விலக்ஷணமாய் திண்ணிதாயிருக்கிற திருக்கையுந் திருமார்வு திருத்தோளும். தளிர்மலர்க்கருங்குழல் பிறையதுவும். தளிரையும் மலரையுமுடைத்தா இருண்டிருக்கிற திருக்குழலின் கீழே உத்தேயமான பிறைபோலே விளங்குகிற திருநெற் யும். தடங்கொள் தாமரைக்கண்களும். ஒருதாமரைப்பூவே தடாகமெல்லாம் விழுங்கு படி அலர்ந்தாப்போலே, திருமேனியெல்லாம் பரப்புமாறும்படி அலர்ந்த திருக்கண்களுப் பொலிந்தஇளமையின்பத்தை இன்றென்றன் கண்ணாற்பருகுவேற்கு. இவ்வவயவ சோபை காரல் விளங்காநின்றுள்ள யௌவனாவஸ்தையினழகை என்கண்ணாலே அநுபவிக்கிறவெ க்கு. இவள்தாயெனநினைந்தவளவில் பிள்ளைமையின்பத்தை இழந்தபாவியேன். தாயொரு தியையுமல்லது வேறொருத்தியையுமறியாத அதிசைசவமாயிருக்கிற பருவத்தையநுபவிக்க பெறுமையாலே, இப்போது கிட்டியநுபவிக்கச்செய்தேயும் இழவேதலையெடுக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். எனதாவிநில்லாதே. என்ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. ... ச

௫.—மருவுநின்திருநெற்றியில் சுட்டியசைதரமணிவாயிடைமுத்தம்
தருதலுமுன்றன் தாதையைப்போலும்வடிவு கண்டுகொண்டுள்ளமுள்குளிர
விரலைச்செஞ்சிறுவாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய்நின்றுரைக்குமவ்வுரையும்
திருவிலேனொன்றும்பெற்றிலேனெல்லாந் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றாளே. ௫

ப-ரை.- நின் திருநெற்றியில் மருவ- உன் திருநெற்றியில் பிறந்தாப்போலிருக்கிற, சுட்டி- திருச்சுட்டியானது, அசைதர— அசையும்படி, மணி— அழகிய, வாயிடைமுத் தம் தருதலும்— வாயில்முத்தங்கொடுக்கையும், உன்றன்தாதையைப்போலும்— உன்தமப் னைப்போலே, வடிவு— திருவடிவழகை, கண்டுகொண்டு— கண்டு, உள்ளம்- மநஸ்ஸா னது, உள்குளிர — உள்ளேகுளிரும்படி, செம்— சிவந்த, சிறு— குவிந்திருந்துள்ள, வாயிடை— திருப்பவளத்திலே, விரலை— திருவிரற்களை, சேர்த்து -, வெகுளியாய்நின்று- சீற்றத்தோடேநின்று, உரைக்கும்— சொல்லுகிற, அ உரையும் — மழலைச்சொற்களு மாகிய விவைகளில், ஒன்றும்— ஒன்றையும், திருவிலேன்— பாக்யஹீனையானநான், பெற் றிலேன்— அநுபவிக்கப்பெறவில்லை; தெய்வநங்கை— தேவஸ்த்ரீகளுக்கு ஸத்ர்சியான, யசோதை- யசோதைப்பிராட்டியானவள், எல்லாம் -. அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களை யெல்லாம், பெற்றாள்— அநுபவிக்கப்பெற்றாளென்கிறாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மருவுநின்திருநெற்றியில் சுட்டிஅசைதர. திருநெற்றியிலே கூடப் பிறந்தாப்போலேயிருக்கும் திருச்சுட்டியானது அசையும்படி. மணிவாயிடை முத் தந் தருதலும். அழகியவாயில் முத்தம். அதாமுத்தங்கொடுத்தாலும். உன்றன் தாதையைப்

ாலும். உன் நமப்பனைப்போலே. வடிவுகண்டு கோண்டேள்ள முள்குளிர. வடிவழகைக் ண்டு நெஞ்சமானது குளிர. விரலைச்செஞ்சிறு வாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய் நின்று ரக்குமவ்வுரையும். சிவந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்திலே திருவிரலைச் சேர்த்துச் ற்றத்தோடேநின்று சொல்லுகிற மழலைச்சொற்களும். திருவிலேனித்யாதி. பால்யாவஸ்தை ல் அநுபவங்களை அநுபவிக்க பாக்யஹீநையான நான் இழந்தேன். இழக்கைக்கு நானொ த்தி யுண்டானாப்போலே அநுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த யசோதைப்பிராட்டி எல்லாம் பற்றாளிறே. ... ... ௫.

மூ.—தண்ணந்தாமரைக்கண்ணனே கண்ணுதவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
மண்ணிற்செம்போடி யாடிவந்தென்றன்மார்பில் மன்னிடப்பெற்றிலேனந்தோ
வண்ணச்செஞ்சிறுகைவிரலனைத்தும் வாரிவாய்க்கொண்ட வடிசிலின்மிச்சில்
உண்ணப்பெற்றிலேன் ஓ கொடுவினையேன் என்னையென்செய்யப்பெற்றதெம்மோயே.

ப-ரை.— தண்— குளிர்ந்து, அம்— அழகிதான, தாமரை கண்ணனே— தா ரைப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடையனான, கண்ணே – க்ர்ஷ்ணனே, தவழ் ந— நீ தவழ்ந்துகொண்டு, எழுந்து- எழுந்திருந்து, தளர்ந்தது ஓர் நடையால்- தள டையாலே, செம்மண்ணின் பொடி— சிவந்தபுழுதியிலே, ஆடி- விளையாடி, வந்து- ந்கோலத்தோடேவந்து, என்றன் மார்பில்- என்னுடையமார்பிலே, மன்னிட- கட்டிக்கொ டு இலச்சிணைபடக்கிடக்க, பெற்றிலேன்- பெறவில்லையே, அந்தோ- ஐயோ!; வண்ணம்- நகிதாய், செம்— சிவந்த, சிறு— சிறிய, கைவிரல் அனைத்தும்—கையில் ஐந்துவிர லும், வாரி—, வாய்க்கொண்ட— அமுதுசெய்த, அடிசிலின் மிச்சில் — ப்ரஸாத ஷத்தை, உண்ணப்பெற்றிலேன்— உண்ணப்பெறவில்லையே; ஓ! கொடுவினையேன்— ப்படி)மஹாபாபிநியான, என்னை—, எம் மோய்— என்தாயாரானவள், என்செய்ய- நக்காக, பெற்றது— பெற்றாளென்கிறாள்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்ணந்தாமரைக்கண்ணனே. குளிர்ந்து அழகிதான தாம ப் பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய க்ர்ஷ்ணனே. தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் டயால். தவழ்ந்தெழுந்திருந்து நடக்கப்புகுவது தள்ளம்பாறுவதான தளர்நடையாலே. ணிற்செம்போடியித்யாதி. நிலப்பண்பாலே சிவந்த புழுதியை யாடிவந்து அக்கோலத் ாடே என்மார்விலேவந்து கட்டிக்கொண்டு கிடக்கப்பெற்றிலேன். வண்ணச்செஞ்சிறு கை லித்யாதி. அழகிதாய்ச் சிவந்த திருமார்வி லணைத்தாலும் வாரியமுதுசெய்த சேஷத்தை ணைப்பெறாத மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். என்னையென்செய்யப்பெற்ற தெம்மோயே. மஹிஷியாய், பிள்ளைகள் அளைந்த எச்சிலுண்ணுமைக்கோ எங்கள் தாயாரென்னைப் பெ து. "அமுதினுமாற்றவினிதே தம்மக்கள் சிறுகையளாவியகூழ்" "மக்கள் மெய்தீண்ட ற்கின்பம் மற்றவர்தம் சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு." ... ... சு.

மூ.—குழகனே என்றன் கோமளப்பிள்ளாய் கோவிந்தா என்குடங்கையில்மன்னி
ஒழுகுபேரெழி லிளஞ்சிறுதளிர்போ லொருகையாலொருமுலை முகம்நெருடா
மழலைமென்னகையிடையிடையருளா வாயிலேமுலையிருக்கவென்முகத்தே
எழில்கொள்நின்திருக் கண்ணிணைநோக்கந் தன்னையுமிழந்தே னிழந்தேனே. எ.

ப-ரை.-குழகனே- எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவனாய், என்றன் கோமளம் பிள்ளாய்- ஸௌகுமார்யத்தையுடைய என்மகனாய், கோவிந்தா- கோஸம்ர்த்தியை யுடையனானவனே, என் குடங்கையில்— என் உள்ளங்கையிலே, மன்னி— இருந்து, பேர் எழில்— அழகு வெள்ளம், ஒழுகு— பாய்ந்தோடும்படியான, இள சிறு — மிகவும் இளையதான, தளிர் போல் — தளிரையொத்த, ஒருகையால் — ஒரு திருக்கையாலே, ஒரு முலைமுகம் — ஒரு முலைக்கண்ணை, நெருடா— நெருடிக்கொண்டு, வாயிலே முலை இருக்க- வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, (முலை சுரக்கும்படியாக,) என்முகத்து— என்முகத்திலே, இடை இடை — இடையிடையே, மழலை மென் நகை அருளா— மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரித்து, எழில்கொள்— அழகிய, நின்— உன்னுடைய, திரு கண் இணை நோக்கந்தன்னையும்— திருக்கண்களால் பார்க்கிற பார்வையையும், (அநுபவிக்கப்பெறுமல்,) இழந்தேன்— பெற்ற வன்றே போகவிட்ட நான், இழந்தேன்— இப்போதும் இழந்தேனென்கிறாள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குழகனேயென்றன் கோமளப்பிள்ளாய். லோகயாத்ரையிலே அந்யபரையாய்த் தனக்குமுகங்கொடுத் திருந்தால் லோகயாத்ரையைக் கைவிட்டு உன்னையே பார்க்கவல்லேனும்படி கலக்கவல்லையாய்; ¶ காணப்பெறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடைய வனே. கோவிந்தாவென் குடங்கையில் மன்னி. கோஸம்ர்த்தியை யுடையவனே! என்கை யிலே யிருந்து. ஒழுகுபேரெழிலிளஞ் சிறுதளிர்போல் ஒருகையாலொருமுலைமுகம்நெருடா. அழகுவெள்ளம் பாய்ந்தோடும்படியான தளிர்போலே யிருக்கிற ஒருதிருக்கையாலே இவள் இரங்கி முலைகொடுக்கும்படி ஒருமுலைக்கண்ணை நெருடிக்கொண்டு. மழலைமென்னகை யிடை யிடையருளா வாயிலே முலையிருக்க வென்முகத்தே. வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே முலை சுரக்கும்படியாகத் தன்முகத்திலே யிடையிடையே மழலைச்சிரிப்பாகச்‡சிரியா. எழில்கொள் நின்திருக் கண்ணிணைநோக்கந் தன்னையுமிழந்தேனிழந்தேனே. அதுக்கும் இரங்காரும் இரங் கும்படி அழகிய திருக்கண்களாலே பார்க்கிறபார்வையும், பெற்றவன்றே போகவிட்டதுக்கு மேலே இவ்வவஸ்தையில் சேஷ்டிதங்களையு மநுபவிக்கப் பெற்றிலேன். ... எ.

அ, எட்டாம்பாட்டு. முழுதுமித்யாதி. நானிழந்த இழவெல்லாய்(திர)யசோதைப்பி ராட்டி பெற்றுளென்கிறாள்.

மு.—முழுதும்வெண்ணெ யளைந்துதொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ்சிறுத் தாமரைக்கையும்
எழில்கொள்தாம்புகோண் டடிப்பதற்கெள்குநிலையும் வெண்டயிர் தோய்ந்தசெவ்வாயும்
அழுகையுமஞ்சிநோக்குமந்நோக்கு மணிகொள்செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்
தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே. அ.

ய-ரை.— வெண்ணெய்— வெண்ணெய்க் குடத்திலே, முழுதும்— உள்ளளவும், அளைந்து—, ('மாளும்' என்று,) தொட்டு உண்ணும்— தொட்டுத்தொட்டு உண்ணு கிற, இள முகிழ்— இளந்தளிர்போலே ம்ருதுவாய், தாமரை— செந்தாமரை மலர்போ ன்ற, சிறு கையும் — சிறிய திருக்கைகளும், எழில்கொள் — அழகையுடைத்தான, தாம்புகொண்டு— தாம்பாலே, அடிப்பதற்கு - அடிக்க, எள்குநிலையும்— அதுக்குப் பை

¶ " காணப்பெறுத " என்று-அச்சிட்டப்ரதிகளில் காண்கிறது; அது அஸ்வரஸம்;- "வெடீஷூ ஸாலொகிலெ-தாரூரா திஃ" என்றதைஸ்மரிப்பது. ‡சிரியா- சிரித்து என்றபடி.

அழகிய, குரவை கோத்ததும்— குரவைக்கூத்தாடினதும், குடமாட்டும்— குடக்கூத்தாடினதும், கன்றினல்— தேநுகாஸுரனுகிற கன்றாலே, விளவு— கபித்தாஸுரனை, எறிந்ததும்— எறிந்துமுறித்ததும், காலால்— திருவடிகளாலே, காளியன்— காளியனுடைய, தலை— தலையை, மிதித்ததும் முதலா— மிதித்ததும்முதலாக, வென்றி— வீரப்பாட்டுக்கும், பிள்ளை— மௌக்த்யத்துக்கும், சேர்— சேர்ந்திருக்கிற, நல்— அதிமநோஹரமான, விளையாட்டம் அனைத்திலும்— எல்லாவிளையாட்டுக்களுள்ளும், என் உள்ளம்— என்மநஸ்ஸானது, உள்குளிர— உள்ளேகுளிரும்படி, அடியேன்— இவைகாண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற நான், ஒன்றும்— இந்த சேஷ்டிதங்களில் ஒன்றையும், கண்டிட பெற்றிலேன்— காணப் பெறவில்லை; இனி— இப்போது, காணும் ஆறு— நான் இவைகளைக்காணும்வழி, உண்டெனில்— உண்டானல், அருள்— க்ர்பைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றினல் குடைகவித்ததும். இடையரும் பசுக்களும் தொலையும்படியாக இந்த்ரன் கல்வர்ஷம் வர்ஷித்தபடியாலே மலையையெடுத்துக் குடையாக தரித்ததும். கோலக்குரவைகோத்ததும். தர்சநீயமான குரவைக்கூத்திலே கோபிமாரோடொக்கத் தன்னையுங்கோத்ததும். குடமாட்டும். குடக்கூத்தாடினதும். கன்றினல் விளவெறிந்ததும். ஒருவன்கன்றாய் ஒருவன் விளாவாய்வந்த இருவரையும் சேரமுடித்ததுவும். காலால்காளியன் தலை மிதித்ததுமுதலா. நான் ஆசைப்பட்டுப்பெறுத திருவடிகளைக்கொண்டு ஆலாஸ்யப்ரக்ருதியானகாளியன் தலையிலே மிதித்ததும்முதலாக. வென்றிசேர்பிள்ளை நல்விளையாட்டம். வீரப்பாட்டுக்கும் மௌக்த்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கிற அதிமநோஹரமானலீலை. அனைத்திலும் அங்கென்னுள்ளமுள்குளிர ஒன்றுங்கண்டிடப்பெற்றிலே னடியேன். இவைகாண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறநான் ஒன்றுங் காணப்பெற்றிலேன். காணுமாறினியுண்டெனிலருளே. நீ நினைத்தக்கால் செய்யவொண்ணாததில்லை, நான் இவைகாணும்படி அருளவேணும். ... கூ.

மூ.—வஞ்சமேவியநெஞ்சுடைப்பேய்ச்சி வரண்டுநார்நரம்பெழக்கரிந்துக்க
நஞ்சமார்தருசுழிமுலையந்தோ சுவைத்துநீயருள்செய்துவளர்ந்தாய்
கஞ்சனுள்கவர்கருமுகிலெந்தாய் கடைப்பட்டேன்வெறிதேமுலைசுமந்து
தஞ்சமேலொன்றிலே னுய்ந்திருந்தேன் தக்கதே நல்லதாயைப்பெற்றாயே. ய.

ப-ரை.— வஞ்சம்- வஞ்சநத்திலே, மேவிய- பொருந்தின, நெஞ்சு உடை— மநஸ்ஸையுடையளான, பேய்ச்சி- பூதனையுடைய, (மாம்ஸமும் உள்ளுண்டான உதிரமும்,) வரண்டு எழ- கொழித்துக்கொண்டு புறப்படவும், (சேஷித்தஉடம்பு,) நார்நரம்பு- நாரும் நரம்புமேயாமாம்படி, கரிந்து- கருகி, உக்க— உதிரும்படியாகவும், சுழி- தன்னிலே அகப்படுத்தவற்றாய், ஆர்தரு- மிகுந்த, நஞ்சம்— விஷத்தையுடைத்தான, முலை— முலைப்பாலை, நீ—, சுவைத்து அருள்செய்து— புஜித்தருளி, வளர்ந்தாய்— அத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு வளர்ந்தவனாய், கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய, நாள் — ஆயுஸ்ஸை, கவர் — அபஹரித்த, கரு- கறுத்த, முகில்- மேகத்தைபொத்து, எந்தாய்- என்னை எழுதிக்கொண்டவனே, முலை- முலையை, வெறிதே- வ்யர்த்தமாக, சுமந்து-, கடைப்பட்டேன்— தண்ணியாரிலுந்தாழ்ந்தவளாயிராநின்றேன்; தஞ்சம் ¶ ஒன்று- வேறொரு தாரகம், இலேன்— இல்லாதவளாயிராநின்றேன்; (ஆகையாலே,) உய்ந்திருந்தேன்- ப்ராணனைவருந்தி தரித்துக்கொண்டிருந்தேன்; (உனக்கு முலைப்பால் அபேக்ஷிதமானபோது,) தக்கது- உனக்குத்தகுதியான, நல்லதாயை— நல்லதாயாரை, பெற்றாயே- பெற்றாயேயென்றுதலையையாட்டிச்சொல்லுகிறாள். [¶ ஏல்- அசை.]

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வஞ்சமேவிய நெஞ்சுடைப்பேய்ச்சி. இவனைக்கண்டால் செவ்வியாக இருக்கவிறே கடவது, கண்டுவைத்து வஞ்சகத்திலே பொருந்தினபூதனை. வரண்டு நார்நரம்பெழக் கரிந்திக்க. மாம்ஸமும் உள்ளுண்டான உதிரமும் முலைப்பாலோடே கொழித்துக்கொண்டு புறப்பட, சேஷித்த உடம்பு நார்நரம்பும் தோலுமாம்படி கரிந்துக்க. நஞ்சமார் தருசுழிமுலையந்தோசுவைத்து நீயருள்செய்து வளர்ந்தாய். கிடந்த ஆச்ரயத்தையு மிழக்கவற்றாய் மிக்க நஞ்சையுடைத்தாய் கோபத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற முலைப்பாலை தாரகமாக உண்டருளிவளர்ந்தாய். கஞ்சன்நாள்கவர் கருமுகிலெந்தாய். கம்ஸனுடைய ஆயுஸ்ஸை அபஹரித்து அத்தாலே ஏறின புகரையுடைய வடிவையுடையனாய், அச்செயலாலும் வடிவழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. கடைப்பட்டேன் வெறிதேமுலைசுமந்து. முலைநெறித்தபோது உண்பாரொருபிள்ளையைப் பெற்றுவைத்துப் பெறாதே வ்யர்த்தமாயிருக்கையாலே நத்தையேலும் தண்ணியாரிலும் தாழ்ந்தேன். தஞ்சமேலொன்றிலேன் உய்ந்திருந்தேன். வேறுதாரகமில்லாமையாலே ப்ராணன்களை வருந்தி தரித்திருந்தேன். தக்கதே நல்லதாயைப் பெற்றாயே. முலைப்பால் அபேக்ஷிதமானபோது உனக்கு நல்ல தாயைப்பெற்றாயே. ... ௰.

மூ.—மல்லைமாநகர்க்கிறையவன்றன்னை வான்செலுத்திவந்திங்ஙனமாயத்
தெல்லையில்பிள்ளைசெய்வனகாணாத் தெய்வத்தேவகிபுலம்பியபுலம்பல்
கொல்லிகாவலன்மாலடிமுடிமேற் கோலமாங்குலசேகரன்சொன்ன
நல்லிசைத்தமிழ்மாலைவல்லார்கள் நண்ணுவாரொல்லைநாரணனுலகே. ௧௧.

ப-ரை.— மல்லை- மிக்கஸம்பத்தையுடைய, மா- ச்லாக்யமான, நகர்க்கு - ஸ்ரீமதுரைக்கு, இறையவன்றன்னை— ராஜாவான கம்ஸனை, வான்- வீரஸ்வர்க்கத்திலே, செலுத்தி— அனுப்பிவிட்டு, ஈங்ஙனம் வந்து— திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டினவனாய், எல்லை இல்— அளவில்லாத, மாயத்து - ஆச்சர்யச்செய்கையை யுடையவனான க்ர்ஷ்ணனுடைய, பிள்ளைசெய்வன- பாலசேஷ்டிதங்களை, காணா— காணப்பெறாத, தெய்வம்— இவனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான பாக்யத்தையுடைய, தேவகி — தேவகிப்பிராட்டி, புலம்பிய புலம்பல்— புலம்பிய பாசுரத்தை; கொல்லி காவலன்— கொல்லி என்கிற படைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகராய், மால் அடி-ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை, முடிமேல்— தம் திருமுடிக்கு, கோலம் ஆம்-அலங்காரமாக உடையரான, குலசேகரன்-ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொன்ன— அருளிச்செய்த, நல்— அழகிய, இசை— இசையோடேகூடின, தமிழ்மாலை வல்லார்கள்-தமிழ்த்தொடையைவல்லவர்கள், நாரணன்-ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, உலகு- பரமபதத்தை, ஒல்லை- சடக்கென, நண்ணுவார்— கிட்டப்பெறுவர்கள்.

[கீழ்த்திருமொழியும், இந்தத்திருமொழியும் எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.]

வ்யா. நிகமத்தில்; மல்லைமாநகர்க்கிறையவன்றன்னை. மிக்கஸம்பத்தையுடைய ஸ்ரீமதுரைக்கு நிர்வாஹகனான கம்ஸனைத் தான்கைதொட்டு முடிக்கையாலே வீரஸ்வர்க்கத்திலே போகட்டு. வந்தீங்ஙனமாயத் தித்யாதி. கம்ஸவதம்பண்ணி இங்கேவந்து கிட்டின ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு அவதியின்றியிலேயிருக்கிற க்ர்ஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்கள் காணாமையாலே. தெய்வத்தேவகி புலம்பியபுலம்பல். இவன் சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப் பெறாத இழவையுமுடையளாய் இவனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணின தேவகியார் புலம்பிய பாசுரத்தை, “கொல்லி” என்கிற படைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகரானவர், மாலடிமுடிமேல் கோலமாம்குலசேகரன். ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைத்

தமக்கு முடிமேல்மாலையாகவுடைய பெருமாள். சொன்னநல்லிசைத் தமிழ்மாலைவல்லார்கள். அழகிய இசையோடேகூடின தமிழ்த்தொடையை வல்லவர்கள். நண்ணுவார்சொல்லை நாரணனுலகே. இங்கேயிருந்து அவதாரத்திலேகமேதசத்தை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமேயிருந்து புலம்பாதே உபயவிபூதிநாயகனைப் பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... கக.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஆலை வடி முந்தை களி மருவு தண்ணம் குழகன் முழுது குன்று வஞ்சம் மல்லை மன்னு.

ஆறாந்திருமொழி- எ- க்கு பாட்டு, எக.

எட்டாந்திருமொழி - மன்னுபுகழ். ப்ரவேசம்.

அ. தேவகியாரிழந்த இழவு மாத்ரமேபோ, ஸ்ரீ கௌஸலையாய்த்தான் காணப்பெற்றேனோவென்று அஸ்ஸமகாலத்தில் தாமிழக்கையாலே அவளநுபவத்தைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மன்னுபுகழ்க்கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே
தென்னிலங்கைக்கோன்முடிகள் சிந்துவித்தாய் செம்பொன்சேர்
கன்னிநன்மாமதிள்புடைசூழ் கணபுரத் தென்கருமணியே
என்னுடையவின்னமுதே இராகவனே! தாலேலோ. க.

ப-ரை.— மன்னு— நிலைநின்ற, புகழ்— புகழையுடைய, கௌசலைதன்— ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய, மணி— அழகிய, வயிறு— வயிற்றிலே, வாய்த்தவனே- பிள்ளையாகப் பிறந்தவனாய், தென்— கட்டளைப்பட்ட, இலங்கை— லங்காநகரத்துக்கு, கோன்— அரசனான ராவணனுடைய, முடிகள்— பத்துத்தலைகளையும், சிந்துவித்தாய்— சிதறும்படி பண்ணினவனாய், செம்பொன்சேர்- செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டதாய், கன்னி— அழிவில்லாததான, மதிள்— மதிள்களாலே, புடை— நாற்புறமும், சூழ்— சூழப்பட்டிருக்கிற, கணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்குமவனாய், என்கருமணியே— எனக்கு நீலமணிபோன்றவனாய், என்னுடைய- எனக்கு, இன்— பரமபோக்யமான, அமுதே— அம்ர்தமானவனாய், இராகவனே- ரகுவம்சத்தாசனே, தாலேலோ—.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மன்னுபுகழ்க்கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே. "ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றாள்" என்ற நிலைநின்ற புகழையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய அழகிய வயிற்றிலே அவளுக்குப் பிள்ளையாகப்பெற்றவனே. தென்னிலங்கைக் கோன் முடிகள் சிந்துவித்தாய். இத்திருமொழியிறே ராமாவதாரத்தில் மிகை; ஆகையாலே இச்சந்தை. செம்பொன்சேர்கன்னிநன் மாமதிள்புடைசூழ்கணபுரத் தென்கருமணியே. அழிவில்லாதமதிளாலே சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே எனக்கு த்ர்ஷ்டிக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்

கிறவனே. என்னுடைய இன்னமுதே. தேவர்க ளமிர்தம் போலன்றியே எனக்கு அமிர்த மானவனே. இராகவனே தாலேலோ. தேவர்களுடைய அமிர்தம் உப்புச்சாறிறே; அதன் றிறே இவருடைய அமிர்த மிருக்கிறபடி. ... ... க.

மூ.—புண்டரீகமலரதன்மேற் புவனியெல்லாம் படைத்தவனே
திண்டிறலாள் தாடகைதன் னுரமுருவச் சிலைவளைத்தாய்
கண்டவர்தம்மனம் வழங்குங்கண்புரத் தென்கருமணியே
எண்டிசையுமாளுடையாய் இராகவனே தாலேலோ. உ.

ப-ரை.— புண்டரீகம் மலர் அதன்மேல்—திருநாபிகமலத்திலே, புவனி எல்லாம்—லோகங்களையெல்லாம், படைத்தவனே— ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், திண்— திண்ணிய, திறலாள் — திறலையுடையளான, தாடகைதன் — தாடகையுடைய, உரம் — மார்பிலே, உருவ— உருவிச் செல்லும்படியாக, சிலைவளைத்தாய்— வில்லைவளைத்து அம்பெய்தவனாய், கண்டவர்தம்— ஸேவித்தவர்களுடைய, மனம்— நெஞ்சுகளை, வழங்கும்— தாங்கள் இசைந்து கொடுக்கும்படியாய், கண்புரத்து-திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, என் கருமணியே — எனக்கு நீலமணிபோன்றவனாய், எண் திசையும் — எட்டுதிக்கிலுள்ளாரையும், ஆளுடையாய்— அடிமைகொண்டருளுமவனான, இராகவனே! தாலேலோ—.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. புண்டரீகமித்யாதி. திருநாபிகமலத்திலே லோகமெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தவனே. திண்டிறலித்யாதி. ஸ்ருஷ்டிக்கு மனவேயன்றியே, பயிசைச்செய்து களைபிடுங்குமாப்போலே ஆஸுரவர்க்கத்தையடையப் போக்கினபடி. திண்ணிய திறலையுடையளான தாடகை உரத்தை மறுபாடுருவ வில்லை வளைத்தவனே. கண்டவர்தம்மனம் வழங்கும் கணபுரத் தென்கருமணியே. கண்டவர்கள் நெஞ்சுகளைத் தாங்களுமிசைந்து கொடுக்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறவனே. எண்டிசையுமாளுடையா யிராகவனே தாலேலோ. அவதாரத்தில் பிற்பாடரான எட்டுதிக்கி லுள்ளாரும் வந்து வாழும்படி நின்றவனே. ... உ.

மூ.—கொங்குமலிகருங்குழலாள் கௌசலைதன்குலமதலாய்
தங்குபெரும்புகழ்ச்சனகன் திருமருகா தாசரதீ
கங்கையிலுந்தீர்த்தமலி கணபுரத் தென்கருமணியே
எங்கள்குலத்தின்னமுதே இராகவனே தாலேலோ. ௩.

ப-ரை.— மலி— மிக்க, கொங்கு – பரிமளம் வீசாநின்றுள்ள, கரு – கறுத்த, குழலாள்— கூந்தலையுடையளான, கௌசலைதன்— ஸ்ரீ கௌஸல்யாருடைய, குலம் — குலத்துக்கு, மதலாய்— உத்தாரகனாய், தங்கு – புகழென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாம் தங்கும்படி, பெரு— பெரிய, புகழ்— புகழையுடைய, சனகன் திருமருகா— ஸ்ரீ ஜநகராஜனுடைய மருமகனாய், தாசரதீ – தசரதமஹாராஜன் புத்ரனாய், கங்கையிலும் — கங்காநதியிற் காட்டிலும், தீர்த்தம் மலி — பரிசுத்தி மிக்கிருக்கிற தடாகங்களையுடைய, கணபுரத்தென்கருமணியே—, எங்கள்குலத்து– எங்கள் ராஜவம்சத்துக் கெல்லாம், இன் அமுதே— பரமபோக்யனான, இராகவனே! தாலேலோ—.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கொங்குமலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குலமத மிக்க பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற இருண்ட குழலையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடை லத்துக்கு உத்தாரகனானவனே. தங்கு பெரும்புகழ்ச் சனகன் திருமருகா. புகழென்று ட வையெல்லாம் தங்கும்படி பெரிய புகழையுடைய ஸ்ரீ ஜநகராஜனுக்கு மருமகனான தாசரதீ. அவனோடே வாத்ஸல்யஸம்பந்தம் பண்ணலாம்படியான பிறப்பையுடையவனே. கையிலுந் தீர்த்தமலி கணபுரத் தென்கருமணியே. காதாசித்க ஸம்பந்தத்தால்வரும் யோகமிறே கங்கைக்குள்ளது, ஸம்பந்தம் நித்யமாகையாலே அதிலும் சுத்திமிக்கிரு திருப்பொய்கையையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸுலபனானவனே. எங்கள் குல னமுதே இராகவனே தாலேலோ. ராஜவம்சத்துக்காக போக்ய பூதனானவனே. ..

மூ.—தாமரைமேலயனவனைப் படைத்தவனே தயரதன்றன்
மாமதலாய் மைதிலிதன் மணவாளா வண்டினங்கள்
காமரங்களிசைபாடுங் கணபுரத்தென்கருமணியே
ஏமருவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே தாலேலோ. ௪.

ப—ரை.— தாமரைமேல்— திருநாபீகமலத்திலே, அயனவனை— ப்ரஹ்மாவை, ப தவனே— ஸ்ரஷ்டித்தவனாய், தயரதன்றன்— தசரதமஹாராஜாவின், மா மதலாய்—ஜ்ே புத்ரனாய், மைதிலிதன் மணவாளா—பிராட்டிக்கு வல்லபனாய், வண்டு இனங்கள்—வ ங்களானவை, காமரங்கள் இசை- காமரமென்கிற பண்ணை, பாடும் — பாடுகிற, கண தென்கருமணியே—, ஏமரு— அம்பிலேமீட்கத்தக்க, வெம்— வெவ்விய, சிலை— ஸ்ரீசா ்தை வளைத்து அம்பெய்வதிலே, வலவா— வல்லவனான, இராகவனே! தாலேலோ—.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தாமரைமேலயனவனைப் படைத்தவனே. கீழ்ச்செ ஸ்ரஷ்டி பின்னாட்டினபடி. தயரதன்தன் மாமதலாய். அநுபதிஞாயிரமாண்டு மலடு சக்ரவர்த்தியினுடைய மலடுநீரப் பிறந்தவனே. மைதிலிதன் மணவாளா. பிள்ளைெ தின் மேலும் பிறப்பில்வந்த ஏற்றத்துக்குமேலே, (க) "யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா" ் பிராட்டியை உனக்கென்றிட்டுப் பிறந்த மேன்மையை யுடையவனே. வண்டினங்க ரங்களிசை பாடுங்கணபுரத் தென்கருமணியே. வண்டினங்கள் "காமரம்" என்கிற ணிலே இசைபாடுகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானவனே. ஏமருவெஞ்சிலை இராகவனே தாலேலோ. ஆரேனும் பிடிக்கிலும் ஏவிலே மீட்டும் ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை ்ளவிலே வரும்படி செலுத்த வல்லவனே. ... ...

மூ.—பாராளும்படர்செல்வம் பரதநம்பிக்கேயருளி
ஆராவன்பிளையவனோ டருங்கானமடைந்தவனே
சீராளும்வரைமார்பா திருக்கண்ணபுரத்தரசே
தாராரு நீண்முடியென் றாசரதீ தாலேலோ. ௫.

(க) "யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா"

ப-ரை.— பார்— பூமிப்பரப்படைய, ஆளும்— ஆளக்கடவதான, படர்— பெரிய, செல்வம்— ஸம்பத்தை, நம்பி— பாரதந்த்ர்ய குணங்களால் பூர்ணனுயிருக்கிற, பரதனுக்கு— ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அருளி— கொடுத்தருளி, ("ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டு நாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அடிமைசெய்கையில்,) ஆரா அன்பு—மிக்க ஆதரமுடையரான, இளையவனோடு— இளைய பெருமாளோடே, அரு— ஒருவராலும் ஸஞ்சரிக்கவரிதான, கானம்—தண்டகை முதலான காடுகளிலே, அடைந்தவனே— ப்ரவேசித்தவனே, சீர் ஆளும்— வீரஸ்ரீக்கு நிவாஸஸ்தாநமாய், வரை—மேருமலைபோலே விசாலமாய்த்திண்ணிதான, மார்பா— திருமார்பையுடையனுய், திருக்கண்ணபுரத்து அரசே— திருக்கண்ணபுரத்துக்கு நிர்வாஹகனுய், நீள்— எல்லாவுலகுக்கும் தலைவனென்கைக்குக் குறிப்பாய், தார் ஆரும்— மாலையோடுகூடின, முடி— திருவபிஷேகத்தையுடையனுய், என் தாசரதீ— என் சக்ரவர்த்திதிருமகனே, தாலேலோ—.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பாராளும் படர்செல்வம் பரதநம்பிக்கேயருளி. பூமிப்பரப்படைய ஆளக்கடவதான பெரியஸம்பத்தை, பாரதந்த்ர்ய குணங்களால் பூர்ணனுயிருக்கிற ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே அருளி. ஆராவன்பிளையவனோடருங்கானமடைந்தவனே. அவனைப்போலே நியமித்தவிடத்தில் பிரிந்திருக்கமாட்டாதே,(க) "கூருஷ்வ" என்னும் இளையபெருமாளோடேகூடி ஒருவராலும் இயங்கவொண்ணாத துஷ்டஸத்வ ப்ரசுரமான காட்டிலே ப்ரவேசித்தவனே. சீராளும்வரைமார்பா. வீரஸ்ரீக்கு நிர்வாஹகனைதுவும். தாராரும் நீண்முடியென்தாசரதீ தாலேலோ. ஆதிராஜ்யஸூசகமான மாலையோடேகூடின முடியையுடைய சக்ரவர்த்திதிருமகனே. ... ... ரு.

மூ.—சுற்றமெல்லாம் பின்றொடரத் தோல்கானமடைந்தவனே!
அற்றவர்கட்கருமருந்தே! அயோத்திநகர்க்கதிபதியே!
கற்றவர்கள்தாம்வாழுங் கணபுரத்தென்கருமணியே!
சிற்றவைதன்சொற்கொண்ட சீராமா! தாலேலோ. சு.

ப-ரை.— சுற்றம் எல்லாம்— பந்துக்களெல்லாரும், பின்— பின்னே, தொடர— தொடர்ந்துசேவித்துவர, தொல்— மநுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாமல் புதர்மூடிக்கிடக்கிற, கானம் அடைந்தவனே—காட்டிலே ப்ரவேசித்தவனுய், அற்றவர்கட்கு—அஹங்காரமமகாரங்களற்றவர்களுக்கு, அரு— ஒருவராலும்பெறுதற்கரிய, மருந்தே—அம்ர்தமானவனுய், அயோத்திநகர்க்கு— திருவயோத்யைக்கு, அதிபதியே— அதிபதியானவனுய், கற்றவர்கள் தாம்— வேதாந்தங்களைக்கற்று 'அவன் சேஷி, நாம் சேஷபூதர்' என்று அறிந்தவர்கள், வாழும்-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கணபுரத்து— திருக்கண்ணபுரத்திலே, என்— எனக்கு அநுபவிக்கலாம்படி, கருமணியே—நீலமணிபோலே யிருப்பவனுய், சிறு அவைதன்—சிறிய தாயாரான கைகேயியுடைய, சொல்— "வநவாஸம்செய்" என்றசொல்லை, கொண்ட— சிரஸாவஹித்துக் காட்டுக்கெழுந்தருளின, சீராமா! தாலேலோ—.

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத் தோல்கானமடைந்தவனே. "எல்லாரும் போனுர்களோ, சிறிதிடம்போய் மீண்டதென்றன்றோ சொல்லிற்றுய்த்து ;"—

(க) "குருஷ்வ மாம்"

(௧) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யுமிளையபெருமாள் கூடப்போகையாலே எல்லாபந்துக்களும் கூடப்போனார்களாய்த்திறே" என்று எம்பெருமானு ரருளிச்செய்தருளினர். அற்றவர்கட்கருமருந்தே. (௨) "கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:" என்றிருக்குமவர்களுக்கு. அருமருந்தே.(௩) "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்" என்றிருக்கும் மருந்தானவனே. அயோத்திநகர்க் கதிபதியே. பரமபதம்போலே அயோத்யையிறே இதுக்குப் பேர்; அப்படிப்பட்ட படைவீட்டுக்கு அதிபதியானவனே. கற்றவர்கள் தாம்வாழுங் கணபுரத்தேன்கருமணியே. கற்பது ஒருதேசத்திலேயிருந்து ஒருகாலத்திலேயாய் ப்ராப்யவஸ்துவைக் கிட்டி யநுபவிப்பது ஒரு தேசவிசேஷத்திலேயாகாமே, ப்ராப்யவஸ்து தெற்குத் திக்கிலேகாணலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்தில் நின்றவனே. சிற்றவைதன்சொல்கொண்ட சீராமாதாலேலோ. பெற்றதாயான நான் உம்மைப்பிரியில் தரியேனென்று ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பின்தொடரச்செய்தேயும் * மாற்றுத்தாயான கைகேயிசொல்லு மறுதே வாத்தே போந்தவனே. ... ... ௬.

மூ.— ஆலினிலைப்பாலகனா யன்றுலகமுண்டவனே!
வாலியைக்கோன் றரசிளையவானரத்துக் களித்தவனே!
காலின்மணிகரையலைக்குங் கணபுரத்தென் கருமணியே!
ஆலிநகர்க்கதிபதியே! அயோத்திமனே! தாலேலோ. ௭.

ப-ரை.— அன்று— மஹாப்ரளயம் வந்தபோது, ஆலின் இலை— ஒராலந்தளிரிலே, பாலகனாய்— குழந்தைவடிவாய்க்கொண்டு, உலகம்— ஸகலலோகங்களையும், உண்டவனே— திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தருளினவனாய், வாலியை- ராஜாவான வாலியை, கொன்று-, அரசு— வாநர ராஜ்யத்தை, இளையவானரத்துக்கு— ஸுக்ரீவனுக்கு, அளித்தவனே— கொடுத்தவனாய், காலின்— காற்றினாலே, மணி— உள்ளேக்கிடக்கிற ரத்நங்களை, கரை— கரையிலே கொடுவந்து, அலைக்கும்— ஏறிடுகிற, கணபுரத்து என் கருமணியே—, ஆலிநகர்க்கு அதிபதியே— திருவாலிக்கு நிர்வாஹகனாய், அயோத்தி— திருவயோத்யைக்கு, மனே— அரசனானவனே, தாலேலோ—.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. ஆலினிலைப்பாலகனா யன்றுலகமுண்டவனே. லோகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே அதுதான் விஞ்சுமென்னும்படி கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே. வாலியைக்கொன்றரசிளையவானரத்துக்களித்தவனே. வாலி, ஆரைத்துணையாக நீ விஜயம்பண்ணின ராவணனை வாலிலே கட்டிவைத்தான், அவ்வாலியைக்கொன்று அவனுக்கிடைந்து பர்வதகுஹைகளிலே கிடக்கிற மஹாராஜர்க்கு வாநரராஜ்யத்தைக் கொடுத்தவனே. காலின்மணியித்யாதி. காற்றாலே உள்ளேக்கிடக்கிற ரத்நங்களைக் கரையிலே யேறிடுமென்னுதல்; கால்வாய்களில் மணிகளைக் கொடுவந்து கரையிலே யேறிடுமென்னுதல். ஆலிநகர்க்கதிபதியே. திருவாலிக்கு நிர்வாஹகனானவனே. வாலியைக்கொன்று ஸுக்ரீவதன்னைத் துணையாகக்கொள்ளப்பெற்றதே. ௭.

(௧) " அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி " (௨) "கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:" (௩) "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் " ஸுக்ரீவ - குடியிருக்க இடமில்லாதவன்.

மூ.—மலையதனலணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவனே !
அலைகடலைக்கடைந் தமரர்க்கமுதருளிச்செய்தவனே !
கலைவலவர்தாம்வாழுங் கணபுரத்தென்கருமணியே !
சிலைவலவா ! சேவகனே ! சீராமா ! தாலேலோ. அ.

ப-ரை.-மலை அதனல்-மலைகளைக்கொண்டு, அணை கட்டி-சேதுபந்தம்பண்ணி, மதிள்-மதிளையுடைத்தான, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே- அழித்தவனுப், அலை- அலைகளையுடைய, கடலை-திருப்பாற்கடலை,கடைந்து-, அமரர்க்கு-தேவர்களுக்கு, அமுது அருளிச்செய்தவனே— அம்ருதம் கொடுத்தருளினவனுப், கலைவலவர்தாம்— ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் கைவந்திருக்குமவர்கள், வாழும்- நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கணபுரத்தென்கருமணியே-, சிலைவலவா- வில்தொழிலில் வல்லவனுப், சேவகனே- ஆச்ரிதர் ஏவிற்றுச்செய்யும் சேவகனான, சீராமா! தாலேலோ-.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மலையதனலணைகட்டிமதிளிலங்கையழித்தவனே.‡நிலத்திலே வர மலையைக்கொண்டு அரணுனமலையை யணையாகக்கட்டி. நீர்தானும் மிகையென்னும்படியான அரணையுடைத்தான லங்கையை மூலையடியே வழிபோக்கினவனே. அலைகடலைக்கடைந்தமரர்க் கமுதருளிச்செய்தவனே. அகாதமான ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி அஸுரர்கள் கையிலே தேவர்கள் சாவாதபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்தவனே. கலைவலவர் தாம் வாழும் கணபுரத்தென்கருமணியே. ஸகலவித்யாஸாரங்களும் கைவந்திருக்குமவர்கள் உன்னை அநுபவிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானவனே. சிலைவலவா. ஸ்ரீசார்ங்கம் கைவந்திருக்குமவனே. சேவகனித்யாதி. அதுதான் மிகையென்னும்படியான வீரப்பாட்டையுடையவனே. ‡ [நிலத்திலேவர-நிலத்தோடொக்க.] ... ... அ.

மூ.—தளையவிழுநறுங்குஞ்சித் தயரதன்றன்குலமதலாய் !
வளையவொருசிலையதனல் மதிளிலங்கையழித்தவனே !
களைகழுநீர்மருங்கலருங் கணபுரத்தென்கருமணியே !
இளையவர்கட்கருளுடையாய் ! இராகவனே ! தாலேலோ. கூ.

ப-ரை.- தளை அவிழும்- கட்டவிழும்படியான, நறு- நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள, குஞ்சி- மயிர்முடியையுடையனுப், தயரதன் தன் குலம்- தசரதசக்ரவர்த்திகுலத்துக்கு, மதலாய்- உத்தாரகனுப், வளைய- ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகள் வாய்மடியுமதாய், ஒரு- அத்விதீயமான, சிலையதனல்- வில்லாலே, மதிள்- மும்மதிளையுடைய, இலங்கை- லங்கையை, அழித்தவனே-அழித்தவனுப், களை- களையாகப் பறித்து, மருங்கு- பக்கத்துக்கரைகளிலே போகட்ட, கழுநீர்-செங்கழுநீர் மொட்டுகளானவை, அலரும்-மலராநின்றுள்ள, கணபுரத்தென்கருமணியே-, இளையவர்கட்கு அருள்உடையாய்- தம்பிமார்விஷயத்தில் மிக்க அருளையுடையனுய், இராகவனே- ரகுகுலதிலகனானவனே, தாலேலோ—.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தளையவிழுமித்யாதி. கட்டவிழும்படியான நறு நாற்றத்தையுடைய மயிர்முடியையுடைய சக்ரவர்த்தி குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே. வளையவொரு சிலையித்யாதி. ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகள் வாய்மடியுமுறை மநுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அவனுடையவூரை யழியச்செய்தவனே. களைகழுநீரித்யாதி. களையாகப்

பறித்துக் கரையிலேபொகட்ட செங்கழுநீர்கள் பொகட்ட விடங்களிலே கிடந்து தன்னிலத்தில் அலருமாப்போலே செவ்விபெற்றலருந் திருக்கண்ணபுரம். இளையவர்களித்யாதி. தம்பிமார்க்கு உறுப்பாகாதபோது என் ப்ராணன்களும் எனக்கு வேண்டாவென்னு மவரிறே.

மூ.—தேவரையுமசுரரையுந் திசைகளையும் படைத்தவனே
யாவரும்வந்தடிவணங்க வரங்கநகர்த்துயின்றவனே
காவிரிநன்னதிபாயுங் கணபுரத்தென் கருமணியே
ஏவரிவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே தாலேலோ. ய.

ப-ரை.— தேவரையும்—தேவதைகளையும், அசுரரையும்—அவர்களுக்குப் பகைவரான அஸுரர்களையும், திசைகளையும்—திருபலக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைத்தவனே—ஸ்ர்ஷ்டித்தவனும், யாவரும்—ஸகலசேதநரும், வந்து-, அடி வணங்க—ஆச்ரயிக்கும்படிக்கீடாக, அரங்கம் நகர் துயின்றவனே-கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனும், நல்—நீரோ மேடுகளிலும் ஏறிப்பாயும் நன்மையையுடைய, காவிரி நதி—திருக்காவேரியானது, பாயும்—எங்கும்பரவா நின்றுள்ள, கணபுரத்தென் கருமணியே—, ஏ—பாணத்திலே மூட்டக்கடவதாய், வரி—தர்சநீயமாய், வெம்—பிடித்தபிடியிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான, சிலை வலவா-ஸ்ரீசார்ங்கத்தை உன்கருத்தின்படி நடத்தவல்லவனே, இராகவனே! தாலேலோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே. ஸஹஜசத்ருக்களான தேவாஸுரர் முதலான பதார்த்தங்களையும் இவர்களுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணும்தேசங்களையும் ஸ்ர்ஷ்டித்தவனே. யாவரும்வந்தடிவணங்க அரங்கநகர்த் துயின்றவனே. ஸ்ர்ஷ்டிப்ரயோஜநமெல்லாம் தன்னை ஆச்ரயிக்கையிறே; இதுக்காகக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே. காவிரிநன்னதிபாயுங் கணபுரத்தென் கருமணியே. ஒருவர் ஏற்றிப் பாய்ச்சவேண்டாதபடி தானேவந்து எங்கும்பரக்கும் காவிரியையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸுலபனானவனே. ஏவரிவெஞ்சிலைவலவா இராகவனே. அம்பிலே மூட்டக்கடவதாய் தர்சநீயமாய்ப் பிடித்தபிடியிலே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியான ஸ்ரீசார்ங்கத்தை உன் கருத்திலே நடத்த வல்லவனே. ... ... ய.

மூ.—கன்னிநன்மாமதிள்புடைசூழ் கணபுரத்தென்காகுத்தன்
தன்னடிமேல் தாலேலோ வென்றுரைத்த தமிழ்மாலை
கொன்னவிலும் வேல்வலவன் குடைக்குலசேகரன் சொன்ன
பன்னியநூல்பத்தும் வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே. கக.

ப-ரை— கொல் நவிலும்—கொல்லுகையையே எப்போதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற, வேல்—வேல்யுத்தத்தில், வலவன்—ஸமர்த்தராய், குடை—வெண்கொற்றக் குடையையுடைய, குலசேகரன்-ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், கன்னி—அழியாததாய், நல்-அழகிதான, மா மதிள்—பெரிய திருமதிளாலே, புடை—நாற்புறமும், சூழ்-சூழப்பட்டிருப்பதான, கணபுரத்து—திருக்கண்ண புரத்திலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுமவனும், என்—என்னுடைய, காகுத்தன்றன்- ககுத்ஸ்த குலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய, அடிமேல்—திருவடி விஷயமாக, தாலேலோ என்று உரைத்த சொன்ன—தாலாட்டாக அருளிச்செய்ததாய், பன்னிய—பரம்பின, நூல்—லக்ஷணசாஸ்த்ரங்களால் குறைவற்றதாய், தமிழ்—த்ரா-

ராலும் ப்ரவேசிக்கவரிதான, கானம் படரப்போகு என்றாள்-காட்டுவழியிலேயே போகக் கடவாயென்று சொன்னவளாய், உனை பயந்த- உன்னைப்பெற்ற, கைகேசிதன்- கைகேயியுடைய, சொல்-சொல்லை, நான்-, கேட்டு-கேட்டு, உன்னை-, நால் நிலத்தை—பூமிப் பரப்பையெல்லாம், நன்றாக ஆள்வித்தேன்- அழகிதாக ஆள்வித்தேனென்று ஆர்த்தராகிறார் தசரதசக்ரவர்த்தி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வன்றாளினிணைவணங்கி. தானும் ராஜ்யப்பரப்பையெல்லா மாண்டானாயிருக்கச்செய்தே அவ்வளவன்றியே "வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்" என்னுமாப்போலே ஆஸ்ரிதரை எல்லாவவஸ்தையிலும் விடேனென்னும் திருவடிகளை வழிப்பட்டு. வளநகரந்தொழுதேத்த. திருவபிஷேகத்துக்கு அலங்கரித்திருக்கிற திருநகரியிலே அப்படியிருக்கிற திருநகரி தொழுதேத்த. மன்னனாவான்நின்றாயை. திருவபிஷேகத்துக்கு முன்புள்ள கர்த்தவ்யங்களெல்லாம் தலைக்கட்டித் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்குத் திருக்காப்புநாண்சாத்தி நிற்கிற வுன்னை. அரியணைமேலிருந்தாயை. ஸிம்ஹாஸனத்திலே பதஸ்தனாயிருந்தானென்னும்படி தோற்றச் சமைந்திருக்கிறவுன்னை. நெடுங்கானம்படரப்போகுவென்றாள். இப்படி ராஜாக்களல்லாதாரும் புகமாட்டாத காட்டை (க) "தேவநேவநமம்கவா" என்னுமாப்போலே இவ்வூரில் நின்றும் புறப்பட்டு வழியேபோய்க் காட்டிலே புகுமதன்றியே காட்டிலேயே போம்படியாய், நெடியகாட்டிலேயிறே போகச்சொல்லிற்று. எம்மிராமாவோ. நினைக்கவும் சொல்லவும் காணவும் தாபம்போம்படியான உம்மையிறே போகச்சொல்லிற்று. உனைப் பயந்த கைகேசிதன்சொல்கேட்டு. திருவபிஷேக கல்யாணவார்த்தை ஸ்ரீகௌஸல்யையாரிலுங் காட்டில் தனக்கு நான்சென்று சொல்லி ப்ரீதிகாணவேணுமென்னும்படி பெற்றதாயாய்ப் போந்த கைகேயிவார்த்தை கேட்டு. நன்றாக நானிலத்தை யாள்வித்தேன். வஞ்சநபரையென்றறியாதே தாயென்று இவளுக்குவார்த்தை சொல்லப்புகுந்து அவள் வார்த்தையிலே யகப்பட்டு பூமிப்பரப்பையெல்லா மழகிதாக உன்னையாள்வித்தேன். நன்மகனே யுன்னைநானே. நான் இப்படி செய்தவிடத்திலும் நீர் குறைநிகராம்படி நின்றீர், நான் நானும்படிசெய்தேன். க.

மூ.—வெவ்வாயேன்வெவ்வுரைகேட் டிருநிலத்தைவேண்டாதே விரைந்துவென்றி
மைவாயகளிறொழிந்து தேரொழிந்துமாவொழிந்து வனமேமேவி
நெய்வாயவேல்நெடுங்கண் நேரிழையுமிளங்கோவும் பின்புபோக
எவ்வாறு நடந்தனையெம் மிராமாவோ வெம்பெருமா னென்செய்கேனே. உ.

ப-ரை.– வெம்—க்ரூரமான, வாயேன்—வாக்கையுடையனான வென்னுடைய, வெம் உரை கேட்டு-கடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு, இரு—உம்மைப்பிரியில்தரியாத பெருமையையுடைய, நிலத்தை — நகரஜநங்களையெல்லாம், வேண்டாது— கைவிட்டு, விரைந்து — த்வரித்து ; வென்றி—ஜயத்தை விளைப்பதாய், மை—அஞ்சநகிரிபோலே, ஆய—பெரியவடிவையுடைத்தான, களிறு ஒழிந்து—யானைகளைவிட்டும், தேர் ஒழிந்து-தேர்களைவிட்டும், மா ஒழிந்து-குதிரைகளைவிட்டும், வனமே மேவி—காட்டிலேயே சென்று பொருந்தி, நெய்வாய—கூர்மை மழுங்காமைக்காக நெய்பூசப்பட்டிருந்துள்ள, வேல்—வேல்போலே கண்டாரை வருத்துமதான, நெடு—காதளவும் நீண்ட, கண்—திருக்கண்களையுடையளாய், நேர்—திருத்தமாகப் பண்ணப்பட்ட, இழையும்-ஆபரணங்களையுடையளான பிராட்டியும், இள கோவும்-இளைய பெருமாளும், பின்பு போக—பின்னேஸேவித்துவர, எ ஆறு நடந்தனை—எப்படி நடந்தாய் ; எம் இராமா-என்னை ஸந்தோஷிப்பிக்கவல்லனாய், எம்பெருமான்-எனக்கு உபகாரகனானவனே, என்செய்கேன்—நான் என்னசெய்யப்போகிறேன்.

(க) "தேவநேநவநம்கத்வா"

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வெவ்வாயேன் வெவ்வுரைகேட்டு. அநலாஸ்யனான வென்னுடைய, "காடேறப்போம், ராஜ்யத்தைத் தவிரும்" என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு. இருநிலத்தை வேண்டாதே. "உம்மைப்பிரியில் முடிவோம்" என்று வளைப்புக்கிடக்கிற நகரஜநங்களையெல்லாம் ஒளித்து அவர்களைக் கைவிட்டு. விரைந்து. "போகிறோம்" என்று விளம்பிப்போமாகில் "ராஜ்யத்தில் நசையாலே நின்றோமென்று கைகேயி நினைக்கும்" என்று விரைந்து. வெஞ்சினமைவாய களிறொழிந்து. வென்றியை விளைப்பதாய் அஞ்சநகிரிபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையென்ன, தேரென்ன, குதிரையென்ன, இவற்றையொழிந்து. வனமேமேவி. இவற்றையொழிந்தால் இந்ததேசத்துக்குப் போவிபானதேசத்திலே போய்ப்புகாதே, வநமேமேவி. நெய்வாயவேல்நெடுங்கண் நேரிழையுமிளங்கோவும் பின்புபோக. நீர் போய்ப் புக்காலும் புகுகைக்குத்தகாதவர்களைக்கூடக்கொண்டு. எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமா! ஓ! எம்பெருமான்! என்செய்கேனே. கால்நடை நடந்தறியாத நீர் இவர்களையுங் கூடக்கொண்டு பொல்லாதகாட்டிலே போனீர், என்னையனே! நானென்செய்கேன். ... ... ௨.

. மூ.—கொல்லணைவேல்வரிநெடுங்கட் கௌசலைதன் குலமதலாய்குனிவில்லேந்தும்
மல்லணைந்தவரைத்தோளா வல்வினையேன் மனமுருக்கும் வகையேகற்றாய்
மெல்லணைமேல்முன்றுயின்றா யின்றினிப்போய் வியன்கான மரத்தினீழல்
கல்லணைமேல்கண்டுயிலக் கற்றனையோ காகுத்தா கரியகோவே. ௩.

ப-ரை.— காகுத்தா!, கரியகோவே!—, கொல்—கொலைத்தொழிலை, அணை—மேற்கொண்டிருக்கிற, வேல்—வேல்போன்ற புகரையும், வரி—செவ்வரிகருவரிகளையும், நெடு—பரப்பையுமுடைத்தான, கண் — கண்களையுடையளான, கௌசலைதன்— ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய, குலம்—குலத்துக்கு, மதலாய்—உத்தாரகனாய், குனி—வளைந்த, வில்—வில்லை, ஏந்தும்—எப்போதும் தரித்தபடியேயிருப்பதாய், வரை—மலையையொத்து, மல் அணைந்த—பெரியமிடுக்கை யுடைத்தான, தோளா-திருத்தோள்களை யுடையவனே, (ஆயுதவழகாலும் தோளழகாலும்,) வல்வினையேன்-மஹாபாபியான வென்னுடைய, மனம்—மநஸ்ஸை, உருக்கும்—அழிக்கைக்கீடான, வகையே-வகையையே, கற்றாய்—அப்யஸித்தீர்; முன்—முற்காலமெல்லாம், மெல்—மார்துவான, அணைமேல்—படுக்கையிலே, துயின்றாய்—கண்வளர்ந்தருளினநீர், இன்று இனி—இன்றுமுதல்மேலுள்ள காலமெல்லாம், போய்—தண்டகாரண்யம் முதலிய காடுகளிற்சென்று, வியன்-இப்படியுமொரு காடுண்டோவென்று வெருவும்படியான, கானம்—காட்டிலே, மரத்தின் நீழல்-இலையில்லாத மரத்தினுடைய நிழலிலே, கல் அணைமேல்-பாறையாகிற படுக்கையிலே, கண் துயில-கண்வளரும்படி, கற்றனையோ—கற்றீரோ.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கொல்லணைவேல்வரிநெடுங்கண் கௌசலைதன் குலமதலாய். கொலையிலேயணைந்த வேல்போலே புகரையுடைத்தாய், செவ்வரி கருவரியையுமுடைத்தாய் பரப்பையுமுடைத்தான கண்ணையுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாருடைய குலத்துக்கு உத்தாரகனானவனே. குனிவில்லேந்தும் மல்லணைந்த வரைத்தோளா. வீரர்கள்வில் ஒருக்கால் நாணியிறங்கிடாமையாலே வளைந்தபடியே யிருக்குமிறே; அந்தவில்தானும் மிகையென்னும்படி, மலைபோலே பெரிய மிடுக்கையுடைய தோளையுமுடையவனே. வல்வினையேன் மனமுருக்கும் வகையேகற்றாய். ஆயுதவழகாலும் தோளழகாலும் என்னெஞ்சை யழிக்கவே கற்றவனே. மெல்லணைமேல் முன்துயின்றாய். அழகிய படுக்கையிலே முற்காலமெல்லாம்

கண்வளர்ந்த நீர். இன்றினிப்போய். பலமாளிகைகளிலே பலபடுக்கைகளிலே கண்வளர்ந்த நீர் இன்றுகவினிப்போய். வியன்கானமரத்தினீழல். காட்டில்வர்த்திப்பார் தாங்களும் வெருவும்படி காட்டிலே இலையில்லாத மரத்தின் நிழலின்கீழே. கல்லணைமேல்கண்துயிலக் கற்றனையோ. பாறைகளை அணையாகக் கண்வளரும்படி கற்றீரோ. காகுத்தாகரியகோவே. இச்செயல்கள் உம்முடைய குடிப்பிறப்புக்கும் சேராது, உம்முடைய வடிவழகுக்கும் சேராது.

மூ.—வாபோகுவாவின்னம் வந்தொருகாற்கண்டுபோ மலராள்கூந்தல்
வேய்போலுமெழிற்றோளிதன்பொருட்டா விடையோன்றன் வில்லைச்செற்றாய்
மாபோகு நெடுங்கானம் வல்வினையேன்மனமுருக்கும் மகனேயின்று
நீபோகவென்னெஞ்ச மிருபிளவாய்ப் போகாதே நிற்குமாறே. ௪.

ப-ரை.—வா-இங்கேவா என்றும், போகு-அங்கேபோ என்றும், இன்னம்- பின்னையும் போம்போது, வந்து-, ஒருகால் கண்டுபோ-ஒருதரம் கண்டுபோ என்றும்; மலர்—புஷ்பங்களை, ஆள்—இடைவிடாதே தரித்துநிற்கிற, கூந்தல்-மயிர்முடியையும், வேய்போலும்-மூங்கில்போலே யிருக்கிற, எழில்- அழகிய, தோளிதன்பொருட்டா - தோளையுடையளான பிராட்டிநிமித்தமாக, விடையோன்றன்வில்லை-ரிஷபவாஹநனான ருத்ரனுடையவில்லை, செற்றாய்--முறித்தவனே, வல்வினையேன் - மஹாபாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய, மனம்-ஹ்ருதயத்தை, உருக்கும்-நீர்ப்பண்டம்போலே உருகப்பண்ணுகிற, மகனே-,இன்று-, நீ-நீர், மா-மிருகங்கள், போகு-ஸஞ்சரிக்கிற, நெடு க்ரூரமான, கானம்-காட்டிலே, போக—, என் நெஞ்சம் என்மநஸ்ஸானது, இருபிளவாய் போகாதே—இரண்டு பிளவாய்ப் போய்விடாமல், நிற்கும் ஆறே-வலிதாயிராநின்றதிறேயென்று ஆர்த்தராகிறார்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாபோகுவித்யாதி. சற்றுப்போது காணவிட்டவாறே வரும்படி காண்கைக்காக ஸுமந்த்ரனை விட்டு அழைப்பிக்கும்; பிறகு பின்பும் பிறகுவாளியுங் காண்கைக்காகப்போவென்னும்; பின்னையும் கண்மறையப்போனவாறே வாவென்னும். இன்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ. வந்தவாறே இன்னம் போம்போது ஒருக்கால் கண்டுபோவென்னும்; இப்படியாக்கும் இவன் யாத்ரைதானிருப்பது. மலாராளித்யாதி. பூமாறுதேயாளும் மயிர்முடியையும். வேய்போலு மெழில்தோளிதன்பொருட்டா. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் ஒழுகு நீட்சிக்கும் வேய்போலேயிருக்கிற அழகிய தோளையுடையளா யிருக்கிற பிராட்டிநிமித்தமாக. விடையோன்றன் வில்லைச்செற்றாய். பெருமிடுக்கனான ருத்ரனுடைய வில்லைமுறித்தவனே. மாபோகுநெடுங்கானம். ஆனைகள் ஸஞ்சரிக்கிறகாடு. வல்வினையேன் மனமுருக்கும்மகனே. பால்யாவஸ்தைதொடங்கிப் பதினாலாண்டு உன் ஸௌந்தர்யாதி சேஷ்டிதங்களாலே மஹாபோகங்களை யென்னை யநுபவிப்பித்தவுன்னை முடிய வநுபவிக்கப்பெறாதே மஹாபாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய ஹ்ருதயத்தை சிதிலமாக்குமவனே. இன்று நீபோக வென்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப்போகாதே நிற்குமாறே. உன் ஸந்நிதியிலிருக்கிற வென்னெஞ்சானது நீ போனவாறே சிதிலமாகாதே வலித்திராநின்றதீ!, இதுக்கு ஹேது அறிகிறிலேன். ... ... ௪.

மூ.—பொருந்தார்கைவேனுதிபோல் பரல்பாயமெல்லடிக்கள் குருதிசோர
விரும்பாதகான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசிநோய்கூரவின்று
பெரும்பாவியேன்மகனே போகின்றாய் கேகயர்கோன் மகளாய்ப்பெற்ற
அரும்பாவிசொற்கேட்ட வருவினையே னென்செய்கேனந்தோயானே. ரு.

ப-ரை.— பொருந்தார் கை-சத்ருக்கள்கையில் தைத்த, வேல்-வேலினுடைய, நுதி போல்-நுனிபோலே, பரல்-பருக்கைக்கற்களானவை, பாய- பாய்வதினால், மெல்-ஸுகுமாரமான, அடிக்கள்- திருவடிகளினின்றும், குருதி- ரக்தமானது, சோர- இடைவிடாதேபெருக, விரும்பாத- கடிநஸ்வபாவருங்கூடப் போக இச்சியாத, கான் - காட்டை, விரும்பி-என் ஆஜ்ஞையாலே விரும்பி, வெயில்- வெய்யிலானது, உறைப்ப- மேலே உறைக்கவும், (நினைத்தபோது அமுது செய்யக்கிடையாமையாலே,) வெம் பசி நோய்- வெவ்விய பசியாகிற நோயானது, கூர- அதிகரிக்கவும், பெரு பாவியேன்—மஹாபாபியான என்னுடைய, மகனே—புத்ரனே, இன்று, போகின்றாய்—போகிறீர்; கேகயர்கோன்-கேகயமஹாராஜன், மகளாய்ப்பெற்ற- மகளாகப்பெற்றவளாய், அரு பாவி—மஹாபாபியானவளுடைய, சொல்கேட்ட—வார்த்தையிலே யகப்பட்டவனாய், அருவினையேன்யான்—அதுக்கு ஒருப்ரதிக்ரியை பண்ணாட்டாத நான், அந்தோ—ஐயோ!, என்செய்கேன்—என்ன செய்யப்போகிறேன்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பொருந்தார்கை வேல்நுதிபோல் பரல்பாய. சத்ருக்கள் கையில் வேல்முனையை யிட்டிருந்தாப்போலே பரற்களானவை பாய. மெல்லடிக்கள் குருதிசோர. நிலத்தையில் மிதிக்க ஸஹியாத ஸுகுமாரமான திருவடிகள் பாறைகள் மேலே மிதிக்கையாலே ரக்தத்தைப் புறப்படவிட. விரும்பாதகான் விரும்பி. ஸுகுமாரரல்லாதாரும் விரும்பாதகாட்டை நான் போகச்சொன்னேனென்னுமத்தாலே விரும்பி. வெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூர. மேலே வெய்யிலானதுஉறைப்ப, நினைத்தபோது அமுது செய்யக் கிடையாமையாலே வெவ்விய பசியானநோய் மிக. இன்று பெரும்பாவியேன்மகனே போகின்றாய். மஹா பாபியான என் வயிற்றிலே பிறக்கையாலேயிறே ஸுகுமாரரான நீர் காடேறப் போகிறது. கேகயர்கோன்மகளாய்ப் பெற்ற அரும்பாவி சொல்கேட்ட. கேகயராஜன் மகளாய்ப் பெற்றது ஒரு மஹா பாபத்தையாய்த்து; அவள் வார்த்தையிலே அகப்பட்ட. அருவினையேனன்செய்கே னந்தோ யானே. ப்ரதி க்ரியையில்லாத செயலைச்செய்த என்னால் செய்யலாம் பரிஹாரமில்லை. ... ... ரு.

மூ.—அம்மாவென்றுகந்தழைக்கு மார்வச்சொற்கேளாதே யணிசேர்மார்வ
மென்மார்வத்திடையழுந்தத் தழுவாதேமுழுசாதே மோவாதுச்சிக்
கைம்மாவின்னடையன்ன மென்னடையுங் கமலம்போல் முகமுங்காணது
எம்மானையென்மகனை யிழந்திட்ட இழிந்தகையே னிருக்கின்றேனே. கூ.

ப-ரை.—அம்மா என்று—ஐயர்! என்று, உகந்து அழைக்கும்—உகந்தழைக்கிற, ஆர்வம் சொல்—ஆசையான சொற்களை, கேளாது—கேளாமல், அணிசேர்—ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான, மார்வம்—மார்வைக்கொண்டு, என்மார்வத்திடை—என்னுடைய மார்விலே, அழுந்த—அழுந்தும்படி, தழுவாது—தழுவாமலும், முழுசாது—முழுசாமலும், உச்சி மோவாது- உச்சியை மோந்து கொள்ளாமலும், கை மாவின்- மத்தகஜத்தினுடைய, நடையன்ன- நடையையொத்த, மெல் நடையும்—ம்ருதுவான நடையழகும், கமலம்போல்—தாமரைமலரையொத்த, முகமும்—திருமுகத்தினழகையும், காணாது—காணாமலும், எம்மானை—நடையாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட, என்மகனை—என்னுடைய மகனை, இழந்திட்ட—இழந்துவிட்ட, இழிந்தகையேன்—தண்ணிய ஸ்திதியையுடைய நான், இருக்கின்றேனே—இருக்கின்றேனேயென்று துக்கிதராகிறார்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. அம்மாவென்றுகந்தழைக்கு மார்வச்சொல் கேளாதே. வேறொன்றைக் கணிசியாதே காரியப்பாடற "ஐயர்" என்றழைக்கும் ப்ரேமம்வழிந்து புறப்பட்ட

சொல்லக்கேளாதே. அணிசேர் மார்வம் என்மார்வத்திடை யழுந்தத் தழுவாதே. ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான திருமார்வைக்கொண்டு, (க) "ஸமாஶ்லிஷ்யஜ" என்னும்படி - ஏக தத்வமென்னும்படி தழுவி முழுசாதே. மோவாதுச்சி. முழுசி அநந்தரம் உச்சியை மோந்துகொள்ளாதே. கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும். (உ) "ஸ்த்ரீ கதம் மஹாபிந்த" என்னும்படி அமைந்திருக்கிற நடையழகும். கமலம்போல்முகமுங் காணாது. விகாஸம் செவ்விக்குத் தாமரை ஒரு போலியான திருமுகத்தைக்காணாது. எம்மானை யென்மகனை. நடையழகாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட வென்மகனை. இழந்திட்ட இழிதகையே னிருக்கின்றேனே. இப்படி தண்ணிய செயலைச் செய்தக்கால் மூடியவுமாகாதே யிருக்கவும் வேணுமோ நான். ... ... சு.

மூ.—பூமருவுநறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில்சேரல்குல்
காமசெழில்விழலுடுத்துக் கலனணியாதங்கங்க ளழகுமாறி
ஏமருதோளென்புதல்வன் யானின்றுசெலத்தக்க வனந்தான்சேர்தல்
தூமறையீரிதுதகவோ சுமந்திரனே வசிட்டனே சொல்லீரே. எ.

பதவு.— பூ மருவு—பூமாறாதேயிருப்பதாய், நறு—பரிமளிதமான, குஞ்சி—திருக்குழலை, புன்—பார்க்கவொண்ணாதபடி, சடையா புனைந்து—ஜடையாக்கி, பூ துகில்சேர்—அழகியவஸ்த்ரங்களை தரிக்கக்கடவ, அல்குல்—திருவரையிலே, காமர்—காண்கைக்கு ஆசைப்படத்தக்க, எழில்—அழகிய, விழல்—விச்வாமித்ரத்தை, உடுத்து—கயிறாக முறுக்கிச் சாத்தி, கலன் அணியாது—ஆபரணங்களை தரியாமல், (அத்தால்) அங்கங்கள்— திருமேனிக்குள்ள, அழகு மாறி— அழகுகெட்டு, ஏமரு—சத்ருக்கள் கலங்கத்தக்க, தோள்—தோள்களையுடைய, என்—என்னுடைய, புதல்வன்—புத்ரரானவர், யான்—, இன்று செலத்தக்க—இன்று போகத்தக்க, வனம்—காட்டிலே, தான்—போக (ஸௌக) யோக்யரான தாம், சேர்தல்—போகை, தூ—பரிசுத்தமான, மறையீர்—வேதத்தை நிரூபகமாகவுடையவர்களே, சுமந்திரனே—ஸுமந்த்ரனே, வசிட்டனே—வஸிஷ்டபகவானே, இது—, தகவோ— தர்மமோ, நீர்—நீங்கள், சொல்லீர்—சொல்லுங்கோள்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பூமருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையாப் புனைந்து. பூமாறாதே யிருப்பதாய் பரிமளத்தைப் புறப்பட விடாநிற்குந் திருக்குழலை, மநுஷ்யர்க்குப் பார்க்கவொண்ணாதபடி ஜடையாக்கி. பூந்துகில் சேரல்குல் காமரெழில் விழலுடுத்து. அநுபதினாயிரமாண்டு தேடின திருப்பரியட்டங்களில் நல்லவையெல்லாம் சாத்தக்கடவ திருவரையிலே, கண்டார் விரும்பும்படி விச்வாமித்ரத்தைக் கயிறாக முறுக்கிச்சாத்தி. கலனணியா தங்கங்க ளழகுமாறி. ஸ்வாபாவிகமான அழகொழியத் திருவாபரணங்கள் சாத்தாமையாலே அத்தால் வருமழகின்றியே. ஏமருதோ ளென்புதல்வன். விக்ரம் பண்ணினாரை அழியச்செய்து அபிஷேகம் பண்ணவல்ல என்மகன். யானின்றுசெலத்தக்க வனம் தான்சேர்தல். அநுபதினாயிரமாண்டு போகங்களைபுஜித்து வீதராகனான நான்போகக்கடவகாட்டிலே, ஸுகுமாரராய்(ங)போகயோக்யரான தாம் போகை. தூமறையீ ரிதுதகவோ. (ச) "வேதவிஸ்ஸஹ" என்று ஓதியிருக்கிற ப்ராஹ்மணரே! நீங்கள் இது சொல்லிகோள், இது தர்மமோ?. சுமந்திரனே வசிட்டனே

(க) "ஸம்காடம்பரிஷ்வஜ்ய" (உ) "மத்தமாதங்ககாமிநம்"
(ங) ஸௌமயௌவநு. (ச) "பந்திம்விச்வஸ்ய"

சொல்லீர்நீரே. ராஜதர்மத்தைப்பழகவறிந்து நடத்திப்போந்த ஸுமந்த்ரனே! சொல்லாய்; இவ்வம்சத்துக்கு குருவாய் ராஜதர்மங்களை உபதேசித்துப் போருகிற ஸ்ரீ வஸிஷ்ட பகவானே! சொல்லாய். ... ... ஏ.

மூ.—பொன்பெற்றரெழில்வேதப் புதல்வனையுந்தம்பியையும் பூவைபோலும்
மின்பற்றநுண்மருங்குல் மெல்லியலென்மருகியையும் வனத்திற்போக்கி
நின்பற்றநின்மகன்மேற் பழிவிளைத்திட்டென்னையும் நீள்வானிற்போக்க
என்பெற்றாய்கைகேசீ! இருநிலத்திலினிதாக விருக்கின்றாயே. அ.

ப-ரை.— கைகேசீ- கேகயராஜன்புத்ரியே, பொன்பெற்றார்- வித்யாதநத்தையுடைய உபாத்யாய ரிடமிருந்து, எழில்- அழகிய, வேதம்- வேதசாஸ்த்ரங்களைக்கற்ற, புதல்வனையும்- பெருமாளையும், தம்பியையும்- அவரையல்ல தறியாத இளையபெருமாளையும், பூவைபோலும்- நாகணவாய்ப்புள்ளையொத்த அழகையும், மின்பற்ற-மின்னலுங்கூட ஒப்பாகாத, நுண்— நுண்ணிதான, மருங்குல்—இடையையும், மெல் இயல்—ம்ருதுஸ்வபாவத்தையுமுடையளான, என் மருகியையும்—என் மருமகளான பிராட்டியையும், வனத்தில் போக்கி—காட்டிலேபோகவிட்டு, நின்—உன்னையொழிய வேறொருவரை, பற்ற—தாயென்று புத்திபண்ணாத, நின் மகன்மேல்—உன்னுடைய பிள்ளையான பரதாழ்வானுக்கு, பழி விளைத்திட்டு—“ப்ராத்ர்த்ரோஹி” என்னும்பழியை யுண்டாக்கிவிட்டு, என்னையும்—, நீள்—பெருமைபொருந்திய, வானில்—ஸ்வர்க்கத்திலே, போக்க—போம்படி செய்ததனாலே, என்பெற்றாய்—என்ன ப்ரயோஜநத்தையடைந்தாய்; இரு நிலத்தில்— இந்த மஹா ப்ருதிவியிலே, இனிதாக—ஸந்துஷ்டசித்தையாய்க்கொண்டு, இருக்கின்றாயே—இருக்கிறாயேயென்று துக்கிக்கிறார்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பொன்பெற்றாரெழில் வேதப்புதல்வனையும் தம்பியையும். தநமென்று எல்லாரும் சொல்லும்படியிருக்கிற உபாத்யாயர்களிடமேயிருந்து அழகிய ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களையும் ஓதியிருக்கிற பெருமாளையும், அவரையல்ல தறியாத தம்பியாரையும். பூவைபோலும் மின்பற்ற நுண்மருங்குல் மெல்லியலென்மருகியையும். பூவைபோலேயிருப்பாளுமாய் மின்னுக்கு ஒப்பான இடையையுடையாளுமாய் ம்ருதுஸ்வபாவையுமான என் மருமகளான பிராட்டியையும். வனத்தில்போக்கி. காட்டிலேபோகவிட்டு. நின்பற்ற நின்மகன்மேல் பழிவிளைத்திட்டு. உன்னையல்லது வேறொருவரைத் தாயென்றிராத பரதாழ்வான்க்கல் “ப்ராத்ர்த்ரோஹி” என்றொரு பழியையுண்டாக்கி. என்னையும் நீள்வானில்போக்க என்பெற்றாய் கைகேசீ. இச்செயல்களெல்லாம் செய்து நீபெற்ற ப்ரயோஜநமென். இருநிலத்திலினிதாக விருக்கின்றாயே. ஸம்ஸார ஸுகமாகிறது—புத்ரர்களோடும் பர்த்தாவோடுங் கூடியிருக்கையாய்த்து; உனக்குப் புத்ரரான பெருமாளைக் காட்டிலேபோக்கி என்னையும் ஸ்வர்க்கத்திலே போக்குகையாலே ஸம்ஸாரஸுகம் அழகிதாக அநுபவிக்கக்கடவையிறே. ... அ.

மூ.—முன்னொருநாள்மழுவாளி சிலைவாங்கியவன்றவத்தைமுற்றுஞ்செற்றாய்
உன்னையுமுன்னருமையையு முன்மோயின்வருத்தமு மொன்றாகக்கொள்ளா
தென்னையுமென்மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு வனம்புக்கவெந்தாய்!
நின்னையேமகனாகப்பெறப்பெறுவே னேழ்பிறப்பும்நெடுந்தோள்வேந்தே!. கூ.

ப-ரை.— முன் ஒருநாள்—முன்பொருகாலத்திலே, மழுவாளி—பரசுராமாழ்வானுடைய, சிலை—வில்லை, வாங்கி—வளைத்து அம்பேற்றிட்டு, அவன்—அவனுடைய, தவத்தை

முற்றும்—தபஸ்ஸையெல்லாம், செற்றாய்—அவ்வம்பாலே அழித்துப்போகட்டாய்; உன்னையும்—உன்பெருமையையும், உன் அருமையையும்—உன்னை நான் பெறப்பட்ட அருமையையும், உன்மோயின்—உன்னைப்பெற்ற தாயாரான ஸ்ரீகௌஸலையாருடைய, வருத்தமும்—வ்யஸநத்தையும், ஒன்றாக கொள்ளாது—ஒருபொருளாக மதியாமல், என்னையும்—உன் பக்கல் அன்புடையனானவென்னையும், என்மெய் உரையும்—என்னுடைய ஸத்யவசநத்தையும், மெய்யாக கொண்டு—ஸத்யமாக்கவேணுமென்று நெஞ்சிற்கொண்டு, வனம்புக்க—காட்டுக்கு எழுந்தருளின, எந்தாய்—என்னுடையநாதனே, நெடு—முழுங்காலளவும் நீண்ட, தோள்—தோளையுடைய, வேந்தே—அரசனானவனே, (நான் அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து,) எழ்பிறப்பும்—பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும், நின்னையே—உன்னையே, மகனாக—பிள்ளையாக, பெறப்பெறுவேன்—பெறப்பெறுவேனாகவேணும்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. முன்னொருநாள் மழுவாளிசிலை வாங்கி. முன்னொருகாலத்திலே மழுவை ஆயுதமாகவுடைய ஸ்ரீபரசுராமன்கையில் ஸ்ரீசார்ங்கத் திருவில்லை வாங்கி, அவன்தவத்தை முற்றுஞ்செற்றாய். அவன் லோகாந்தரங்களை ப்ராபிக்கக்கடவதாக ஆர்ஜித்த தபஸ்ஸை அவ்வம்பாலே அழித்துப்போகட்டாய். உன்னையுமுன் அருமையையும். உன் ச்லாக்யதையையும், (க) "ஸஹதா தவைவராமே" என்று-நான் உன்னைப்பெறப்பட்ட அருமையையும். உன்மோயின்வருத்தமு மொன்றாகக்கொள்ளாது. "உன்னைப்பிரியில் தரியேன்" என்று பின்தொடர்ந்த ஸ்ரீ கௌஸலையார் வ்யஸநத்தையும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது. என்னையுமென் மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கோண்டு வனம்புக்கவேந்தாய். உன்பக்கல் எனக்குண்டான பாவபந்தத்தை மெய்யாகவறியாதே, என்னைப் பிதாவென்றே நினைத்து, "நெடுநாள் ஸத்யம்சொல்லிப் போந்தவனை நான்தோன்றி அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாக்கவொண்ணாது" என்று எனக்கு ஸத்யவாக்த்வத்தை ஸத்யமாக்க வேணுமென்று நெஞ்சிலேகொண்டு காடேறப்போன என்னப்பனே. நின்னையேமகனாகப் பெறப்பெறுவே னேழ்பிறப்பும் நெடுந்தோள்வேந்தே. அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மந்தோறும் நீ எனக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும்படி பெற்றுடையேனாவேன். நெடுந்தோள்வேந்தே. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினை வல்லாது காவல்துடிப்புடைய தோளையுடையவனே. ... ... க.

மூ.—தேனகுமாமலர்க்கூந்தல்கௌசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ்சிந்தைநோவக்
கூனுருவிற்கோடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்டகோடியவடன்சொற்கோண்டின்று
கானகமேமிகவிரும்பி நீதுறந்தவளநகரைத் துறந்துநானும்
வானகமேமிகவிரும்பிப்போகின்றேன் மனுகுலத்தார்தங்கள்கோவே!. க0.

ப—ரை.— மனுகுலத்தார்தங்கள் கோவே- மநுகுலத் தரசனானவனே, தேன் நகு—தேனைப்புறப்படவிடா நின்றுள்ள, மா- ச்லாக்யமான, மலர்- மலரோடுகூடின, கூந்தல்- மயிர் முடியையுடைய, கௌசலையும்- ஸ்ரீ கௌஸலையாரும், சுமித்திரையும்- ஸுமித்ரையாரும், சிந்தைநோவ- மனம்வருந்த, கூன்- வளைந்த, உருவின்- வடிவையுடையளாய், கொடு-கொடிய மநஸ்ஸையுடையளுமான, தொழுத்தை - மந்தரையுடைய, சொல் - சொல்லை, கேட்ட—கேட்டவளாய், கொடியவள் தன்- க்ரூர ஹ்ருதயையுமான கைகேயியுடைய, சொல்-சொல்லை, கொண்டு—சிரஸா வஹித்துக்கொண்டு, கானகமே-வநவாஸத்தையே, மிக விரும்பி-மிகவும்

(க) "ஸஹதா தபஸாராமே"

விரும்பி, நீ துறந்த—நீ உபேக்ஷித்துவிட்ட, வளம்—அலங்க்ருதமான, நகரை—நகரத்தை, நானும்—, துறந்து—விட்டு, வானகம்—நீயில்லாத ஸ்வர்க்கத்துக்கு, மிக விரும்பி போகின்றேன்—மிகவும் ஆசைப்பட்டுப் போகாநின்றேன்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. தேனகுமாமலர்க்கூந்த லித்யாதி. தேனைப் புறப்படுவிக்கிற மலரோடேகூடின மயிர்முடியை யுடைய ஸ்ரீ கௌஸலையாரும் ஸுமித்ரையாரும் நெஞ்சுநோவ. கூனுருவித்யாதி. வடிவில் வக்ரம்போலே நெஞ்சும் வக்ரமாய்த் திண்ணிதான கூனியுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட கைகேயியுடைய வார்த்தையிலே அகப்பட்டு. கானகமேமிக விரும்பி நீ துறந்த வளநகரைத்துறந்து. "நான்போகச்சொன்னேன்" என்னு மத்தையே கொண்டு ஒருவர்க்கும் ஸஞ்சரிக்கவரிதான காட்டைவிரும்பி, திருவபிஷேகத்துக்கு அலங்கரித்திருக்கிற ஊரை நீ கைவிட்டாயென்று நானும் திருவயோத்யையைத் துறந்து. வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன். நீ இல்லாதநகரியிறே ; அத்தாலே ஸ்வர்க்கமேயாகிலும் நீயில்லாதவூரைவிட்டுப் போகின்றேன். மனுகுலத்தார்தங்கள்கோவே. மநுகுலோத்பவனானவனே!. ... ... ௧௦.

மூ.—ஏரார்ந்தகருநெடுமாலிராமனாய் வனம்புக்கவதனுக்காற்றாத்
தாரார்ந்ததடவரைத்தோட்டயரதன்றான் புலம்பியவப்புலம்பல்தன்னைக்
கூரார்ந்தவேல்வலவன்கோழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
சீரார்ந்ததமிழ்மாலையிவைவல்லார் தீநெறிக்கட்செல்லார்தாமே. ௧௧.

ப-ரை.— தார் ஆர்ந்த-வெற்றிமாலைமாறாததாய், தட - விசாலமாய், வரை-மலைபோலே திண்ணிதான, தோள்—தோளையுடைய, தயரதன்தான்—தசரதசக்ரவர்த்தியானவர் ; ஏர் ஆர்ந்த—ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் பூர்ணனாய், கரு—நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையனாய், நெடுமால்— ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன், இராமனாய்— சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் வந்தவதரித்து, வனம்புக்கவதனுக்கு—காட்டுக்கெழுந்தருளியதற்கு, ஆற்றா—ஸஹிக்கமாட்டாமல், புலம்பிய அப்புலம்பல் தன்னை—ப்ரலாபித்த பாசுரத்தை, கூர் ஆர்ந்த—கூர்மைமிக்க, வேல்—வேல் யுத்தத்தில், வலவன்—ஸமர்த்தராய், கோழியர்கோன்—உறையூருக்குத் தலைவராய், குடை— வெண்கொற்றக்குடையையுடையரான, குலசேகரன்— ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள், சொற்செய்த—அருளிச்செய்ததாய், சீர் ஆர்ந்த—பெருமைமிகுந்த, தமிழ்—த்ராவிடபாஷையாய், மாலை—மாலாரூபமான, இவை—இப்பத்துப்பாட்டுக்களை, வல்லார் தாம்—அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், தீநெறிக்கண்—விஷயாந்தரங்களிலே, செல்லார்—போகாரென்கிறார். [அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.]

வ்யா. நிகமத்தில். ஏரார்ந்தகருநெடுமாலித்யாதி. எல்லாப்ரகாரத்தாலும் பூர்ணனாய் ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் கர்மவச்யரோடே இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து, "கர்மவச்யரும்போகத்தகாதகாட்டில் புக்கான்" என்றதுக்கு ஆற்றமாட்டாதே. தாரார்ந்தவித்யாதி. அநுபதினாயிரமாண்டு ராஜ்யம்பண்ணுகையாலே மாலைமாறாத திண்ணிதான மலைபோலே தோளையுடைய சக்ரவர்த்தி ப்ரலாபித்த பாசுரத்தை. கூரார்ந்தவித்யாதி. கூர்மைமிக்க வேலையுடையருமாய் உறையூர்க்கு நியாமகருமாய் ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமான வெண்கொற்றக்குடையை யுடையருமான குலசேகரப்பெருமாளருளிச்செய்த. சீரார்ந்ததமிழ்மாலையிவை வல்

லார். (க) "வாசொஹெபெய ஃயஸாழ" என்று இவைபூர்ணமான தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், தீநெறிக்கண் செல்லார்தாமே. பகவத்விஷயத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு விஷய ப்ரவணராகார்கள். ... ... கக,

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வன்றாள் வெவ்வாய் கொல்லணை வாபோகு பொருந்தார்
அம்மா பூ பொன் முன் தேன் ஏரார் அங்கண்.
ஆ௨ திருமொழி - ௯ - க்கு - பாட்டு, ௬௨.

பத்தாந்திருமொழி - அங்கணெடுமதிள், ப்ரவேசம்.

*அ. அநாதிகாலம் இழந்த இழவை தேவகீதேவியார் பெற்றுவைத்து க்ர்ஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கப்பெறாதே யிழந்தவள் பாசுரத்தாலே பேசினார் — *ஆலைநீள்கரும்பில்; * மன்னுபுகழில் - ஸ்ரீ கௌஸல்யார் பெற்றபேற்றை அநுபவித்தார்; பால்யாவஸ்தையிலே யெல்லா மநுபவித்து ப்ராப்த யௌவநமானவாறே அநுபவிக்கப் பெறாதே யிழந்த சக்ரவர்த்தியோபாதி தமக்கு ப்ராப்தியுண்டாகையாலே அவன் பாசுரத்தாலே தம்மிழவைப் பேசினார் - * வன்றாளில்; இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பிறந்த இழவுகளெல்லாம் தீர சக்ரவர்த்தித்திருமகன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருச்சித்திர கூடமாகிற திருப்பதியிலே திருவவதாரந் தொடங்கி அந்தவவதார வ்ர்த்தாந்தத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் பேசி அநுபவித்தாப்போலே தம்முடைய ஜ்ஞாநவைசத்யத்தாலே ஸமகாலத்திற்போலே அநுபவிக்கிறார்.*

அ. முதற்பாட்டு. தேவர்களெல்லாரும் ப்ரார்த்தநாம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது.

மூ.—அங்கணெடுமதிள் புடைசூழயோத்தியென்னு மணிநகரத்துலகனைத்தும் விளங்குஞ்சோதி
வெங்கதிரோன்குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி விண்முழுதுமுய்யக்கொண்ட வீரன்றன்னைச்
செங்கணெடுங்கருமுகிலை யிராமன்றன்னைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந் தன்னுள்
எங்கள்தனிமுதல்வனை யெம்பெருமான்றன்னை யென்றுகொலோ கண்குளிரக்காணு நாளே. க.

ப-ரை.- அங்கண்- ஆகாசாவகாசமெல்லாம் தானேயாம்படி, நெடு- உயர்ந்த, மதிள்- மதிள்களாலே, புடை- நாற்புறமும், சூழ்- சூழப்பட்ட, அயோத்தி என்னும்- அயோத்யையென்று ப்ரஸித்தமாய், அணி- அலங்காரங்களால் குறைவற்ற, நகரத்து- திருப்படைவீட்டிலே, உலகு அனைத்தும்- ஸகலலோகங்களையும், விளங்கும்- விளங்கப்பண்ணுகிற, சோதி— தேஜஸ்ஸானது, வெங்கதிரோன் குலத்துக்கு- ஸூர்யவம்சத்துக்கு, ஓர்- அத்விதீயமான, விளக்காய் தோன்றி - உஜ்ஜ்வலதீபமாய் வந்தவதரித்து, விண்முழுதும் - தேவஜாதியையடைய, உய்யக்கொண்ட- உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின, இராமன்றன்னை- யாவரையும் களிப்பிக்கு

(க) "பாட்யேகேயேசமதுரம்"

மவனாய், வீரன்றன்னை- வீரனாய், நெடு- ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான, செங்கண் - செவ்விய கண்ணையுடையனாய், கருமுகிலை- காளமேகத்தையொத்தவனாய், தில்லைநகர்- தில்லைநகரென்று சொல்லப்படுகிற, திருச்சித்திரகூடந் தன்னுள்- திருச்சித்திர கூடத்திலே, எங்கள்- எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு, தனி- ஒப்பில்லாத, முதல்வனை - காரணபூதனாய், எம்பெருமான் றன்னை- நமக்கு ஸ்வாமியானவனை, கண்குளிர காணும் நாள் - என்கண்களின் விடாய்தீரக் காணும் நாள், என்றுகொலோ- என்றோவென்கிறார்.

வ்யா. அங்கணித்யாதி. போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களை யுடைத்தாய், ஆகாசாவகாச மெல்லாம் தானேயாம்படி நிமிர்ந்தமதிளாலே சூழப்பட்ட. அயோத்தி. "அயோத்யை" என்றும். "அபராஜிதை" என்றும் சொல்லப்படுகிற பரமபதம்போலே சத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதவூர். என்னும். பரமபதம்போலே சிலரறிந்து சிலரறியாதா யிருக்கையன்றிக்கே ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாயிருக்கை. அணிநகரம். அலங்காரங்களால் குறைவற்றவூர். உலகனைத்தும் விளங்குஞ்சோதி. ஸர்வலோகங்களையும் தன்தேஜஸ்ஸாலே, விளங்கப்பண்ணுகிற(க) "நாராயணபரோ ஜ்யோதி:" என்கிறபடியே- பரஜ்யோதிஸ்ஸாயுள்ளது. வெங்கதிரோனித்யாதி. ஜகத்திலந்தகாரமெல்லாம் நீக்கக்கடவ ஆதித்யன் வம்சத்திலே, அவனைப்போலே இரவுகலவாதே அத்விதீயமான தேஜஸ்ஸாய் வந்துதித்த. விண்முழுதுமுய்யக்கோண்ட வீரன்றன்னை. தன்வீர்யகுணத்தாலே தேவஜாதியையடைய உஜ்ஜீவிப்பித்தவனை. செங்கணெடுங்கருமுகிலை. தேவஜாதியன்றிக்கே ஜகத்தையடைய ரக்ஷிப்பதாகக் கடலில் மணலே சேஷமாகப்பருகின காளமேகத்தினுடைய வடிவையும் ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷணமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையு முடையவனை. இராமன்றன்னை. வடிவழகாலும் கண்ணழகாலும் அபிராமதையாலும் அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமின்றியே தோற்பிக்குமவனை. கீழில் "வீரன்" என்கிறதும் இங்கு அந்வயிக்கக்கடவது. (உ) "ஸத்யேந" இத்யாதிவத். தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந் தன்னுள். அவதாரத்தின் ஸமகாலத்தில் அநுபவிக்கப் பெறாத இழவுதீர, பிற்பட்டகாலத்தி லுள்ளார்க்கு முதவலாம்படி ஸந்நிஹிதனானவனை. எங்கள்தனிமுதல்வனை. அக்காலத்தி லநுபவிக்கப் பெறாத எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு ஒப்பில்லாத காரணபூதனானவனை. எம்பெருமான்றன்னை. வகுத்தசேஷியானவனை. என்றுகோலோ கண்குளிரக்காணு நாளே. இந்த ராஜ்ய தாந்தரதையிலே யகப்பட்டிருக்கிற நான், அன்று அவனைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்த கண்களானவைகண்டு விடாய்தீர்ந்து கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறலாவதென்றோ வென்கிறார். "என்றுகொலோ" என்று- காலதத்வத்துக்கு ஒரு அவதிபெற்றாகில் இன்றுகண்டதோ டொக்குங்கிடீர். ... ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. வந்தெதிர்ந்த. ராக்ஷஸவதத்துக்கெல்லா மடியாகவும், ரிஷியுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்கும் தாடகா தாடகேயரை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறது.

மூ.—வந்தெதிர்ந்ததாடகைதனுரத்தைக்கீறி வருகுருதிபொழிதர வன்கணையொன்றேவி
மந்திரங்கொள்மறைமுனிவன் வேள்விகாத்து வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண்மின்
செந்தளிர்வாய்மலர்நகைசேர் செழுந்தண்சோலைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அந்தணர்களொருமூவாயிரவரேத்த வணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான்றானே. உ.

(க) "நாராயணபரோஜ்யோதி:" (உ) "ஸத்யேந"

வ்யா. செந் தளிர்வாய்- சிவந்ததளிர்கள் நடுவே, நகை - விகஸியாநின்றுள்ள, மலர் சேர்—புஷ்பங்களையுடைத்தாய், செழு—அழகிதாய், தண்—ச்ரமஹரமான, சோலை—சோலையாலேசூழப்பட்ட, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்—, அந்தணர்கள் ஒருமூவாயிரவர்—அநந்யப்ரயோஜநரான மூவாயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஏத்த—மங்களாசாஸநம்பண்ண, அணி - ச்லாக்யமான, மணி - மாணிக்கங்களழுத்திச்சமைத்த, ஆசனத்து இருந்த - ஸிம்ஹாஸநத்திலேயெழுந்தருளியிருந்த, அம்மான் - ஸர்வேச்வரன்; வந்து - மிகைத்துவந்து, எதிர்ந்த- எதிர்த்த, தாடகைதன்-தாடகையுடைய, உரத்தை-மார்வை, கீறி-பிளந்து, (அத்தாலே,) வரு—புறப்பட்டுவருகிற, குருதி—ரக்தமானது, பொழிதர—மலையருவிபோலே கொழிக்கும்படி, வன்—பலிஷ்டமாய், ஒன்று—ஒப்பில்லாத, கணை—திருச்சரத்தை, ஏவி—நடத்தி, மந்திரம்—ஸகலமந்த்ரங்களையும், கொள்—தன்னிடத்திலேயுடைத்தான, மறை—வேதவேதாந்தங்களை அறிந்தவனாய், முனிவன்—மநநசீலனான விச்வாமித்ரனுடைய, வேள்வி— யாகத்தை, காத்து—ரக்ஷித்து, வல்—பெருமிடுக்கரான, அரக்கர்—மாரீசன் ஸுபாஹுவென்னும் ராக்ஷஸருடைய, உயிர் உண்ட—ப்ராணனைப் போக்கியருளின, மைந்தன்காண்மின்—பிள்ளைத்தனத்தையுடையவன் கிடீரென்கிறார்.

வ்யா. வந்தெதிர்ந்த தாடகை. தான்மிகைத்து வந்து மேலிட்ட தாடகை. நிக்ரஹிக்கொப்பில்லாதவள். * தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையிறே. தன் உரத்தைக்கீறி. பெருமாள் பக்கல்பொல்லாங்கு நினைத்தநெஞ்சை மலைபிளந்தாப்போலே பிளந்து. வருகுருதிபொழிதர. செம்பாட்டுத்தரையிலே மலையருவிவிழுந்தாப்போலே ருதிரம்வந்துகொழிக்க. வன்கணையொன்றேவி. வலிக்கு ஒப்பில்லாத திருச்சரத்தை நடத்தி. மந்திரங்கொள்மறைமுனிவன். ரிஷிதனக்கே- தனக்கென்றுதபடி நிர்ப்பரனாய்த் தன்னுடைய அநுஷ்டாநங்களெல்லாம் அடைவே அநுஷ்டித்து யாகத்தைத் தலைக்கட்டும்படிபண்ணி. வல்லரக்கருயிருண்ட. யஜ்ஞவிக்நகரான மாரீசஸுபாஹுப்ரப்ருதிகளை முடித்த பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனை. மாரீசன் பட்டானேவென்னில்; பின்னையிருந்தவிருப்பு மர்தப்ராயனென்றுகருத்து. செந்தளிர்வாய்மலர் நகைசேர். சிவந்த தளிர்கள்நடுவே விகஸியாநின்றுள்ள புஷ்பங்களையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான சோலையாலே அலங்க்ருதமானவூரிலே. அந்தணர்களொருமூவாயிரவர். அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் மூவாயிரம்பேர். ஏத்த. திரண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ண. அணிமணியாசனத்திருந்த. "கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம்" என்னும்படியே மஹார்க்கங்களான ரத்நங்களையுடைத்தான ஸிம்ஹாஸநத்திலே தன்மேன்மைதோற்ற விருந்த ஸர்வேச்வரன் கிடீரென்கிறார். ... ... உ.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. செவ்வரிநல். பிராட்டியோட்டைக்கலவிக்குவிரோதியைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது.

மூ.—செவ்வரிநற்கருநெடுங்கண் சீதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலையிறுத்துமழுவாளேந்தி
வெவ்வரிநற்சிலைவாங்கி வென்றிகொண்டுவேல்வேந்தர்பகைதடிந்த வீரன்றன்னை
தெவ்வரஞ்சநெடும்புரிசை யுயர்ந்தபாங்கர்த் தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எவ்வரிவெஞ்சிலைத்தடக்கை யிராமன்றன்னை யிறைஞ்சுவா ரிணையடியேயிறைஞ்சினேனே.

ப-ரை.— செவ்வரி - செவ்வரிகள்படர்ந்து, நல் - அழகிதாய், கரு - கறுத்து, நெடு—காதளவும் நீண்டிருந்துள்ள, கண்—கண்களையுடைய, சீதைக்காகி—பிராட்டிக்காக; சினம்—கோபத்தையுடைய, விடையோன்—வ்ருஷபவாஹநனான ருத்ரனுடைய, சிலை—வில்லை, இறு

ஞ—முறித்தும், மழுவாள் ஏந்தி- மழுவாகிற ஆயுதத்தையுடைய பரசுராமாழ்வானுடைய, வம்—க்ஷௌர்யத்தையுடைத்தாய், வரி—அழகிதாய், நல்—ச்லாக்யமான, சிலை—வில்லை, ங்கி - வளைத்து அம்பெய்து, வென்றிகொண்டு - அவனைவென்று, (தம்முடையகுலத்தின ப,) வேல்—வேலையுடையரான, வேந்தர்-ராஜாக்களுடைய, பகை தடிந்த—விரோதநிரஸ செய்தருளின, வீரன்றன்னை—வீரனை, தெவ்வர்—சத்ருக்கள், அஞ்ச—பயப்படும்படி ன, நெடு—உயர்ந்த, புரிசை—மதிளையும், உயர்ந்த—, பாங்கர்—$ அட்டாலைகளையுமு டத்தான, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்— திருச்சித்திரகூடத்திலே யெழுந்தரு பிருக்குமவனாய், எவ் அரி—எய்யவரிய, வெம்—க்ரூரமான, சிலை-வில்லை, தட—பெரிய, ; — திருக்கையிலேயுடைய, இராமன்றன்னை —, இறைஞ்சுவார் — ஸ்தோத்ரம்பண்ணுமவர் நடைய, இணை அடியே—திருவடிகளையே, இறைஞ்சினேன்—வணங்கினேனென்கிறார்.

வ்யா. செவ்வரியித்யாதி. (க) "கவிதெகக்ஷணா" என்கிறபடியே கண்ணழ ல தோற்று, சினத்தையுடைய ரிஷபத்தைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனான ருத்ரனு ய வில்லாய் ஒருவரால் கிட்டவொண்ணாதே யிருக்கிறவில்லை அநாயாஸேந முறித்து அச் யலிலே தோற்ற பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந் தெழுந்தருளா நிற்க, வழியிலேவந்து ாற்றின, தன்க்ஷௌர்யத்துக்குத்தக்க மழுவாகிற ஆயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வா டைய, வெம்மையை யுடைத்தாய் தர்சநீயமான வில்லைவாங்கி, இவனைவென்று, தான் திரு தாரம்பண்ணின க்ஷத்ரியகுலத்துக்குப் பகைதீர்ந்த வீரத்தையுடையவனை. தெவ்வரஞ்ச ம்புரிசையித்யாதி. சத்ருக்கள் அஞ்சும்படியான உயர்ந்தமதிளையும் $ அட்டாலைகளையு டைத்தான ஊரிலே வர்த்திக்கிற. எவ்வரியித்யாதி. (உ) "அவஷ்டப்யமஹத்தநு:" து- வேறொருத்தரால் அடக்கியாளவொண்ணாதே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் முடியும்படி ன ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடைய சக்ரவர்த்திதிருமகனை. இறைஞ்சுவாரிணையடியே. சக்ரவர்த்தித் மகனுடைய வீரத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தோ அவர்கள் திருவடிகளிலே. இறைஞ்சினேனே. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் குணங்களுக்குத் ற்ற ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வானைப்போலே. ... ... ௯.

—தோத்தலர்பூஞ்சுரிகுழற் கைகேசிசொல்லாற் றொன்னகரந்துறந்து துறைக்கங்கைதன்னைப்
பத்தியுடைக்குகன்கடத்த வனம்போய்ப்புக்குப் பரதனுக்குப் பாதுகமுமரசுமீந்து
சித்திரகூடத்திருந்தான்றன்னை யின்றுதில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எத்தனையுங்கண்குளிரக் காணப்பெற்றவிருநிலத்தார்க் கிமையவர்நேரொவ்வார்தாமே. ௰.

ப-ரை.— தொத்து—கொத்துக்கொத்தாக, அலர்-அலருகிற, பூ—பூக்களையுடை ய், சுரி-சுருண்ட, குழல்—குழலையுடையளான, கைகேசி— கைகேயியுடைய, சொல் -சொல்லாலே, தொல்-தங்கள் முன்னோர் தொடங்கி ஆண்டுவருகிற, நகரம்-அயோத்யா க்கை, துறந்து-விட்டு, பத்தி உடை— பக்தியையுடைய, குகன்— ஸ்ரீ குஹப்பெரு , கங்கை துறைதன்னை—கங்கைக்கரையை, கடத்த-தாண்டுவிக்க, வனம்-துஷ்டமர்கங் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே, போய் புக்கு—சென்றுபுகுந்து, பரதனுக்கு ஸ்ரீ பரதாழ்வா ந, பாதுகமும்-திருவடிநிலைகளையும், அரசும்—ராஜ்யபாரத்தையும், ஈந்து—கொடுத்து,

) "அவிகேக்ஷணு" $ அட்டாலை—மேல்மாடம். (உ) "அவஷ்டப்யமஹத்தநு:"

சித்திரகூடத்து இருந்தான்றன்னை — சித்ரகூடபர்வதத்திலே எழுந்தருளியிருந்தவ இன்று-, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்-, கண்-உன்னைக்காணப்பெறாதே விடாய் கண்கள், எத்தனையும் குளிர — நன்றாகக்குளிரும்படி, காணப்பெற்ற — கண்டநுபவிச் பெற்றவர்களான, இரு-ச்லாக்யமான, நிலத்தார்க்கு - பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு, இமையவ நித்யஸூரிகள், நேர் ஒவ்வார்— ஸத்ர்சாகார்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தோத்தலர். கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற பூக்களை டைய, சுருண்டு அழகிதான குழலையுடைய கைகேயி. இத்தால் - தன்னுடைப்பனையா அழகாலும் சக்ரவர்த்தியைத் தானிட்டவழக்காம்படி பண்ணி ப்ரமிப்பிக்க வல்லளான, கேசிசோல்லால். சக்ரவர்த்தி வாய்திறக்க மாட்டாதிருக்க, "பிள்ளாய்! உங்கையர் உன்னை காடேறப்போகச் சொல்லாநின்றார்" என்றுகைகேயி சொன்னவார்த்தையாலே. தே ணகரந்துறந்து. குல க்ரமாகதமாய்வருகிற படைவீட்டை ஸந்யஸித்து. இவள் சொன் னென்று போகைக்கு ப்ராப்தியில்லாமையைக் காட்டுகிறது. துறைக்கங்கைதன்னை. கங் யின் துறைதன்னை. பத்தியுடைக் குகன்கடத்த. தம்பிமாரைக் காட்டிலும் ஸ்நேஹத்த யுடையனாய், பிரியில் தரியாதபடி பெருமாள் நியமிக்கையாலே நின்றவனுமாய், ஸ்ரீ பர ழ்வானையுங்கூட அசிர்க்கும்படியான ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கங்கையைக் கடத்த. வனம்பே ய்ப்புக்கு. மநுஷ்யஸஞ்சார மின்றியே துஷ்டமர்கங்களேயான காட்டிலே போய்ப்புக் பரதனுக்குப் பாதுகமுமரசுமீந்து சித்திரகூடத் திருந்தான்றன்னை. சித்ரகூடத்திலே எழுந்த ளியிருக்கிற இருப்புத் தான் காணப்பெறாதே பிற்பட்டார்க்கு மிழவுதீர ஸர்வகாலத்திலு அநுபவிக்கைக்காகத் திருச்சித்திர கூடத்திலே வர்த்திக்கிறவனை. எத்தனையுங்கண்குளிர. இ னைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்தகண் குளிரும்படி. காணப்பெற்ற. கேட்டே போகையன் க்கே கண்டநுபவிக்கப்பெற்ற. இருநிலத்தார்க்கு. உகந்தருளின தேசங்களையுடைய ச்லாக் மான பூமியிலுள்ளார்க்கு, * ஸதாபச்யந்தி பண்ணியிருக்கையே ஸ்வபாவமான நித் ஸூரிகளும் ஒவ்வார். இங்கு, கண்ணுக்கு விஷயம் புறம்பேயுண்டாயிருக்கச்செய்தே அத்தைத்யஜித்துக் காண்கிறவர்கள்; அவர்கள், அதுவே ஆசையாக இருக்கிறவர்களிறே

மூ.-வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விராதைக்கொன்று வண்டமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங்

கலைவணக்குநோக்கரக்கி மூக்கைநீக்கிக் கரனோடு தூடணன்ற னுயிரைவாங்கிச்

சிலைவணக்கிமான்மரிய வெய்தான்றன்னைத் தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்

தலைவணக்கிக்கைகூப்பி யேத்தவல்லார்திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே. ரு.

ப-ரை.— வலி வணக்கு--எதிரிகள் வலியைத் தோற்பிக்கக் கடவதாய், வரை- மலை போலே, நெடு—திண்ணிதான, தோள்— தோள்களையுடைய, விராதை—விராதனை, கொன்று—, வண்—யாவர்க்கும் எளிதில்கற்கலான, தமிழ்— தமிழ்பாஷைக்கு நிர்வாஹகராய், மா—ரிஷிச்ரேஷ்டரான, முனி—அகஸ்த்யரிஷியானவர், கொடுத்த—, வரி—தர்சநீயமான, வில்--வில்லை, வாங்கி-வளைத்து, கலை--மானின் நோக்கை,வணக்கு--தோற்பிக்கக் கடவதான, நோக்கு—நோக்கையுடைய, அரக்கி— சூர்ப்பணகியுடைய, மூக்கை—, நீக்கி— அறுத்து, கரனோடு தூடணன்றன்—கரதூஷணர்களுடைய, உயிரை—ப்ராணனை, வாங்கி— முடித்து, மான்-மான்வடிவு கொண்டுவந்த மாரீசன், மரிய--முடியும்படி,சிலை வணக்கி-வில்லைவளைத்து, எய்தான்றன்னை-பாணப்ரயோகம் பண்ணினவனை, தில்லைநகர் திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள்-,

லேவளாக்கி-தன்டன் ஸமர்ப்பித்து, கைகூப்பி— அஞ்ஜலிபண்ணி, ஏத்தவல்லார்-ஸ்தோ ரம்பண்ண வல்லவர்கள், திரிதலால்— ஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாலே, தரணி— இந்த பூமி ானது, தவம் உடைத்து—பாக்யத்தையுடையது.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வலிவணக்கு. எதிரிகள்வலியைத்தோற்பிக்கக்கடவதாய் லேபோலே திண்ணிதான தோள்களையுடைய விராதனைக்கொன்று. வண்டமிழ் மாமு ரிகோடுத்த. அகஸ்த்யன்கொடுத்த தர்சநீயமான வில்லைவாங்கி. கலைவணக்கு நோக்கரக்கி. லைநோக்கைத்தோற்பிக்கும்படியான நோக்கையுடைய சூர்பணகியுடைய மூக்கைவாங்கி. ஞேடுதோடணின்றன் உயிரைவாங்கி. இவளுடையரூபவைரூப்யங்கண்டு பொறுக்கமாட் ாதே வந்தகாதூஷணர்களுடைய ப்ராணன்களை ஹரித்து. சிலைவணக்கிமான்மரிய எய்தான்ற னை. அதுகேட்டுப் பொறாத ராவணனாலே ப்ரேரிதனாய்வந்த மாரீசனென மாயாம்ருகத்தை லை எய்துகொன்றவனை. தில்லைநகரித்யாதி. அக்காலத்தில் காணப்பெறாத இழவெல்லாந் ரத்தலையுண்டான ப்ரயோஜநம்பெற வணங்கி, கையுண்டான ப்ரயோஜநம்பெறத் தொழுது, ாயுண்டான ப்ரயோஜநம்பெற ஏத்தவல்லார்திரிதலால், தவமுடைத்துத்தரணிதானே. இவர் ளுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு விஷயமாகையாலே பூமியானது பாக்யத்தை யுடையது. ரு.

மூ.—தனமருவுவைதேகி பிரியலுற்றுத் தளர்வெய்திச் சடாயுவைவைகுந்தத்தேற்றி
வனமருவுகவியரசன் காதல்கோண்டு வாலியைக்கோன் றிலங்கைநகராக்கர்கோமான்
சினமடங்கமாருதியாற் சுடுவித்தானைத் தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
இனிதமர்ந்தவம்மானை யிராமன்றன்னை யேத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே. சு.

ப-ரை.— தனம்—ஸ்தநத்தினழகாலே, மருவு—கூடியிருப்பதற்கு யோக்யையான, வைதேகி-விதேஹராஜன் திருமகளான பிராட்டியை, பிரியலுற்று-பிரிந்து, (அத்தாலே,)தளர் ாய்தி—மனம்வருந்தி,(பிராட்டிக்காக ராவணனோடே எதிர்த்து யுத்தம்செய்து ப்ராணனை ட்ட,) சடாயுவை ஜடாயுமஹாராஜரை,வைகுந்தத்து ஏற்றி பரமபதத்தேறப் போகவிட்டு, னம் மருவு-வாலிக்கு அஞ்சிக் காட்டிலே மறைந்து வர்த்திக்கிற,கவி அரசன்-ஸுக்ரீவமஹா ஜர்பக்கலுண்டான,காதல்கொண்டு—ஸ்நேஹத்தாலே,வாலியை கொன்று-, இலங்கைநகர்-ங்காநகரத்திலிருக்கிற, அரக்கர்—ராக்ஷஸர்களுக்கு, கோமான்—அரசனான ராவணனுடைய, னம்—கோபம், அடங்க—அடங்கும்படி, மாருதியால் – திருவடியாலே, சுடுவித்தானை– ாளுத்துவித்தவனை, தில்லைநகர் திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள்–, இனிது-இனிதாக, அமர் —எழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மானை—ஸர்வேச்வரனான, இராமன்றன்னை—சக்ரவர்த்தி திரு னை, ஏத்துவார்—ஸ்தோத்ரம்பண்ணு மவர்களுடைய, இணை அடியே—திருவடிகளையே, த்தினேன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பெற்றே னென்கிறார்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தனமருவு. திருமுலைத்தடத்தி னழகாலும் ஆபிஜாத்யத்தாலும் ியத்தகாத பிராட்டி பிரிவாலே பெருமாள் தம்மளவிலே நோவுபட்டு, பிராட்டிக்காக ராவ ணேடேயுத்தம்பண்ணி ப்ராணனைவிட்ட பெரியவுடையானைப் பரமபதத்தேறப்போகவிட்டு. னமருவுவைதேகி'' என்று (க) ''விஷ்ணோஃஸ்ரீஃ'' என்கிறபடியே-பெருமாளுக்குதகமான ாட்டியென்றுமாம்.வநமருவுகவியரசன்.வாலிக்கு அஞ்சிக்காட்டிலேமறைந்துகிடக்கிறகுரங்

(க) '' விஷ்ணோஃஸ்ரீஃ ''

ருகளுக்கு ராஜாவான ஸுக்ரீவனை ஸ்நேஹபூர்வகமாகக்கட்சிகொண்டு, அவனுக்காக அதிபராக்ரமனான வாலியை நிரஸித்து. இலங்கைநகர். லங்கைக்கு நிர்வாஹகனென்றும் ராவணேச்வரனென்றும் மோஹித்திருக்கிற வனுடைய அபிமாநமும் சீற்றமுமடங்கும்படி, திவடிவாளிலே நெருப்பையிட்டுச் சுடுவித்தவனை. தில்லைநகரித்யாதி. அக்காலத்தி லநுபவிக்கப் பெற்றிலோமென்னும் இழவுதீர இங்கே நித்யஸந்நிஹிதனாய் வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வரனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனை. ஏத்துவார். அவனுடைய வடிவழகிலும் ஸௌலப்யத்திலீடுபட்டேத்துமவர்கள் திருவடிகளை ஏத்தினேனே. ... ...

மூ.—குரைகடலையடலம்பால் மறுகவெய்துகுலைகட்டி மறுகரையையதனாலேறி
எரிநெடுவேலரக்கரொடு மிலங்கைவேந்த னின்னுயிர்கொண் டவன்றம்பிக்கரசுமீந்
திருமகளோடினிதமர்ந்த செல்வன்றன்னைத்தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசையல்லா லரசாகவெண்ணேன் மற்றரசுதானே. எ.

ப-ரை.— குரை—சப்தியாநின்றுள்ள, கடலை—ஸமுத்ரத்தை, அடல்— சத்ருக்களை வருத்தத்தக்க, அம்பால்—அம்பாலே, மறுக—கலங்கும்படி, எய்து—, குலைகட்டி- அணைகட்டி, அதனால்—அந்த அணையாலே, மறுகரையை ஏறி- அந்தக்கரையிலேபோய், எரி— சத்ருக்களை எரிக்கக்கடவதாய், நெடு- பெரிய, வேல் வேலையுடையரான, அரக்கரொடும்— ராக்ஷஸருடையவும், இலங்கைவேந்தன்— லங்காதிபதியான ராவணனுடையவும், இன்— இனிய, உயிர்- ப்ராணனையும், கொண்டு- அபஹரித்து, அவன் தம்பிக்கு- அவன் தம்பியான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு, அரசீந்து- ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பிரிவெல்லாம் மறக்கும்படி திருமகளோடு- பிராட்டியோடே, இனிது- இனிதாக, அமர்ந்த - அமர்ந்தருளிய, செல்வன்றன்னை- ஐச்வர்யமுடையவனை, தில்லைநகர்த்திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள்—, அரசமர்ந்தான் ராஜ்யம்பண்ணுமவனுடைய, அடிசூடும்—திருவடிகளை சிரஸ்ஸிலே தரிக்கையாகிற, அரசையல்லால்- அரசாட்சியையொழிய, மற்றரசு- இதராஜ்யத்தை, அரசாகவெண்ணேன்- அரசாட்சியாக நினையேனென்கிறார்.

வயா. ஏழாம்பாட்டு. குரைகடலை. கோஷத்தையுடைத்தான கடலை, சத்ருக்களென்றால் எப்போதோவென்று மேல்விழக்கடவதான அம்பைவிட்டு மறுகும்படியாக வெய்து. குலைகட்டி. அஞ்சின கடலானது என்மேலே தூர்த்துக்கொள்ளீரென்ன, அதின்மேலே மலைகளையிட்டுத் தூர்த்துவழிசெய்து அந்தக்கரையிலேபோய். எரிநெடுவேல். சத்ருக்களை எரிக்கக்கடவதாய் நெடிதான வேலையுடைய ராக்ஷஸரோடே லங்காதிபதியான ராவணனை அவனுகந்த ப்ராணனை ஹரித்து, அவன் தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பிராட்டியோடேகூட, பிரிந்த பிரிவெல்லாம் மறக்கும்படி இனிதமர்ந்தருளிய ஐச்வர்ய முடையவன்றன்னை. தில்லைநகரித்யாதி. ராஜ்யம்பண்ணியிருக்கிறவன் திருவடிகளைத் தொடுக்கையாகிற ராஜ்யமொழிய அதுக் கெதிர்த்தட்டாக ஸ்வதந்த்ரத்தைப் பார்க்கும் ராஜ்யத்தை ராஜ்யமாகவேண்டேன். ... ... எ.

மூ.—அம்பொனெடுமணிமாட வயோத்தியெய்தியரசெய்தி யகத்தியன்வாய்த் தான்முன்கொன்றான்
தன்பெருந்தொல்கதைகேட்டு மிதிலைச்செல்வியுலகுய்யத் திருவயிறுவாய்த்தமக்கள்
செம்பவளத்திரள்வாய்த் தன்சரிதைகேட்டான் றில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
எம்பெருமான்றன்சரிதைசெவியாற்கண்ணாற்பருகுவோ மின்னமுதமதியோமன்றே. அ.

ழ்வானை விடுவித்து, வானேற்றி—வீரஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுவித்து, முனிவன்வேண்ட—துர்வாஸச்சாபத்தாலே, திறல்விளங்கும்—பகைவரைவெல்லுகையில் மிக்கஸாமர்த்யமுடையரான, இலக்குமனை இளையபெருமாளை, பிரிந்தான்றன்னை—விட்டுப் பிரிந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, தில்லைநகர்த் திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள் உறைவானை- திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனை, மறவாதவுள்ளந் தன்னையுடையோம்—மறவாத மநஸ்ஸையுடையரான நாம், மற்று—இனிமேது, உறு— எப்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெறுமையால் வாக்கடவ, துயரமடையோம்—துக்கத்தையடைய மாட்டோமென்கிறார்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. செறிதவச்சம்புகனித்யாதி. மிக்கதபஸ்ஸை யுடையனுய் சூத்ரனுன சம்பூகனைத் தலையறுத்து. செழுமறையோனுயிர்மீட்டு. விலக்ஷணனுன ப்ராஹ்மண னுடைய புத்ரன்ப்ராணனைமீட்டு, அகஸ்த்யபகவான் கொடுத்த பெருவிலையனுன ஹாரத்தை யுஞ் சாத்தியருளித் திருவயோத்யையிலே புகுந்து. வைணுவனான ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வானை யிடுவித்து வீரஸ்வர்க்கத்திலே குடியேற்றுவித்து. முனிவனித்யாதி. துர்வாஸாவினுடைய சாபத்தாலே, (க) "த்விதீயம்மேந்தராத்மாநம்" என்கிறபடியே - தம்முடைய ப்ராண பூதரான இளையபெருமாளுக்கு விடைகொடுத்து, அப்படிப்பட்ட தன்னைப் பின்புள்ளார் காணப்பெறுத இழவுதீரத் திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. மறவாத வுள்ளந்தன்னை யுடையோம். இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யத்தை அநவரதபாவனை பண்ணி யிருக்கிற நமக்கு "எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெற்றிலோம்" என்கிற இழவு இனியில்லை. ... ... ௯.

மூ.—அன்றுசராசரங்களைவைகுந்தத் தேற்றியடலரவப்பகையேறியசுரர்தம்மை
வென்றிலங்குமணிநெடுந்தோள் நான்குந்தோன்றவிண்முழுது மெதிர்வரத்தன்றாமமேவி
சென்றினிதுவீற்றிருந்த வம்மான்றன்னைத்தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
என்றுநின்றானவனிவனென் றேத்திநாளுமிறைஞ்சுமினோ வெப்பொழுதுந்தொண்டீர்நீரே.

ப—தை.— அன்று - தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளுகிறவன்று, சராசரங்களை—, வைகுந்தத்து—பரமபதத்திலே, ஏற்றி—போகவிட்டு, அடல்—வலியையுடைய, அரவம்—ஸர்ப்பஜாதிக்கெல்லாம், பகையேறி—சத்ருவான பெரியதிருவடியைமேற்கொண்டு, அசுரர் தம்மை—அஸுரவர்க்கத்தை, வென்று—ஜயிக்கையாலே, இலங்கு—விளங்குகிற, மணி—அழகிய, நெடும் - நீண்ட, தோள்நான்கு - நான்கு திருத்தோள்கள், தோன்ற - தோன்றவும், விண் முழுதும் - பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லாம், எதிர் வர—எதிர் கொண்டுவர, தன்—தன்னுடைய, தாமம்—ஸ்தாநத்திலே, மேவிச்சென்று—போய்ப்புக்கு, இனிது—இனிதாக, ஸிம்ஹாஸநத்திலே, வீற்றிருந்த—தன்பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருந்த, அம்மான்றன்னை—ஸர்வேச்வரனை, தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்—, என்றும் நின்றான்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை; தொண்டீர்நீர்-அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள், அவன்-அப்படிப்பட்டவன், இவன்—இப்படிப்பட்டவன், என்று ஏத்தி—என்று ஸ்துதித்து, நாளும்—நாள்தோறும், இறைஞ்சுமின்—ஆச்ரயித்து க்ருதார்த்தராகுங்கோ ளென்கிறார்.

(க) "த்விதீயம்மேந்தராத்மாநம்."

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அன்று சராசரங்களை. (க) "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" என்று—வ்யதிரேகத்திலே அலைபட்ட தரிக்கருணகையாலே. (உ) "நோச்ச்வஸத்ததயோத்யாயாம் ஸுஸூக்ஷ்மமபித்ருச்யதே । திர்யக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:" என்கிறபடியே—இளையபெருமாளோபாதி பரமபதத்துக்குப் போகவிட்டு. அடலவப் பகையேறி. ஸர்ப்பஜாதிக்கு ஜந்மசத்ருவான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு அஸுரவர்க்கத்தைவென்று அந்த வீரஸ்ரீ விளங்குகிற திருத்தோள்களாலேகூட அங்குள்ளாரநுசுக்கும்படி எழுந்தருளி பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கு தன் மேன்மையெல்லாம் தோற்றும்படியான ஈச்வரனை. தில்லைநகரித்யாதி. அவ்விருப்பிலொன்றுங் குறையாமே காலதத்வமுள்ளதனையுமிங்கே நமக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை அநந்ய ப்ரயோஜநரான நீங்கள் ஆச்ரயித்து க்ருதார்த்தராகுங்கோள். ... ... கய.

மூ.—தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுட் டிறல்விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான்றன்னை
எல்லையில்சீர்த்தயரதன்றன் மகனாய்த்தோன்றிற்றது முதலாத்தன்னுலகம்புக்கதீருக் [ய்த
கொல்லியலும்படைத்தானைக் கொற்றவொள்வாள் கோழியர்கோன்குடைக்குலசேகரன்சொற்செ
நல்லியலின்றமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார் நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ்நண்ணுவாரே. கக.

ப-ரை.— தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள் -, திறல்விளங்கு-திறல்விளங்காநின்றுள்ள, மாருதியோடு - சிறியதிருவடியோடே, அமர்ந்தான்றன்னை - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, எல்லையில்—அளவில்லாத, சீர்—நல்லகுணங்களையுடையனான, தயரதன்றன்—தசரதசக்ரவர்த்திக்கு, மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலா—பிள்ளையாகப்பிறந்தது முதலாக, தன்னுலகம்புக்கதீறு—தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளினது முடிவாக, கொல்லியலும்—கொலையைமுயலாநின்றுள்ள, படை—வேலையுடைய, தானை—ஸேனையையுடையராய், கொற்றம்—வெற்றியையும், ஒள்—அழகையுமுடைய, வாள்—வாளையுடையராய், கோழியர்—உறையூரிலுள்ளார்க்கு, கோன் - தலைவராய், குடை - வெண்கொற்றக்குடையையுமுடையரான, குலசேகரன் - ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், சொற்செய்த - அருளிச்செய்ததாய், நல் இயல் - அழகிய இயலையுடைத்தாய், இன் - இனியதாய், தமிழ் - த்ராவிடபாஷையாய், மாலை - மாலாரூபமான, பத்தும் - இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார் - சொல்லவல்லவர்கள், நலம்திகழ் - நன்மைவிளங்காநின்றுள்ள, நாரணனடிக்கீழ் - ஸர்வேச்வரன்திருவடிகளை, நண்ணுவார் - கிட்டப்பெறுவர்கள். [அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.]

வ்யா. நிகமத்தில். தில்லைநகரித்யாதி. (ங) "ஸாகேதநாத் த்ருமஜுஷி" என்று அங்குப்போகவேணுமென்ற திருவடியை விடமாட்டாமே இங்கேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. எல்லையில்சீரித்யாதி. பஹுகுணனான சக்ரவர்த்திக்கு, (ச) "விதராம்ரோசயாமாஸ" என்று பிள்ளையாய்ப்பிறந்தது தொடக்கமாகப் பரமபதம்புக்கது முடிவாகவுண்டான ஸ்ரீராமாயணகதையை. கொல்லியலும்படைத்தானை. கொலையை முயலாநின்றுள்ள வேலையுடைய படையையுடையராய். கொற்றவொள்வாள். வெற்றியையும் அழகையுமுடைய

(க) "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" (உ) "நோச்ச்வஸத்ததயோத்யாயாம் ஸுஸூக்ஷ்மமபித்ருச்யதே । திர்யக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:"
(ங) "பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி." (ச) "பிதரம்ரோசயாமாஸ."

வாயையுடைய கோழியர்கோன். கோழியர்க்குக்கோன். கோழி - உறையூர். சோழராஜ வானவன். குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த. வெண்கொற்றக்குடையை யுடையரான ஸ்ரீ கு சேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்த. நல்லியலின் தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார். அழகிய இயல் யுடைய தமிழ்மாலை பத்தும்வல்லார். நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே. பரமபத திலே விளங்காநின்றுள்ள ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவர்கள். ... ௧

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அங்கணெடு வந்தெதிர்ந்த செவ்வரிநற் தோத்தலர்பூம் வலிவணக்கு தனமருவு குரைகடலை அம்பொன் செறிதவ அன்றுசராசுரம் தில்லைநகர் பூநிலாய.

ஆக திருமொழி - ௧௦ - க்கு பாட்டு, ௧௦௩.

பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

திருச்சந்தவிருத்தச் செய்யுளகராதி.

திருச்சந்தவிருத்தச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தத்தின்

தனியன்களுக்கு

பிள்ளைலோகஞ்சீய ரருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— தருச்சந்தப்பொழில். இதில் - திருச்சந்தவிருத்தஞ் செய்தருளின ருமழிசைப்பிரான் அவதாரஸ்தலமான *திருமழிசை வளம்பதியும் ஒருதேசமே! என்று திலே ஆழ்ங்காற்பட்டபடி சொல்லுகிறது.

மூ.—தருச்சந்தப் பொழில்தழுவு தாரணியின் துயர்தீரத்
திருச்சந்தவிருத்தஞ் செய்திருமழிசைப்பரன் வருமூர்
கருச்சந்துங் காரகிலுங் கமழ்கோங்கு மணநாறும்
திருச்சந்தத்துடன்மருவு திருமழிசைவளம்பதியே.

வ்யா. தருச்சந்தப்பொழில்தழுவு தாரணியின்துயர்தீர. தரு-கல்பகதரு. சந்து-சந்த ். *சந்தநப்பூமலர்சோலையிறே; இரண்டு சோலையாலும் சூழப்பட்ட. தாரணி-பூமி. பொ ழில்சூழ்வியிருக்கிற பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் துக்கம்தீர. அவர்கள் பகவத்விஷயத்தை றந்திருக்கிற துக்கம்தீர. அவர்கள்தான்போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களை விரு பி பகவத்விமுகராயத் திருப்பது. அதுக்குமேலே "அறியார் சமண ரயர்த்தார்பவுத் ர் சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிறபடியே அவர்கள் அந்யசேஷபூதராய் அநர்த்தப்படுகிறது; வற்றை நிவர்த்திப்பித்து ஸத்வவ்ர்த்தராக்குகைக்காக வாய்த்து- "திருச்சந்த விருத்தம்" ன்கிற திவ்யப்ரபந்தம் செய்தருளிற்று. அதிலே "புண்டரீகபாதபுண்யகீர்த்தி நும்செவி டுத்தாண்டு நும் முதுவினைத்துயருள் நீங்கியுய்ம்மினோ" என்றும், "நன்மாலை வாழ்த்தி ாழ்மினோ" என்றும்-பகவத் பஜநத்தையும் தேவதாந்தராஜ்ஞாநாசக்திகளை, *காணில்* காந்நம்* வண்டு *போதுகளிலே ஸுவ்யக்தமாக தர்சிப்பித்தும் திருத்தியருளிற்று. திருச்ச நவிருத்தம். சந்தோரூபமான வ்ர்த்தமென்றபடி. "கலித்துறை, விருத்தம், வெண்பா" ன்றுப்போலே சொல்லக்கடவதிறே. ஏவம்வித ப்ரபந்த நிர்மாணகராய்த் திருமழிசைக்கு ாதரான ஆழ்வாரவதரித்த ஊரிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. கருச்சந்தும் கார்கிலும்கமழ். ூகரத்தில் சந்தநாகருக்களாலும் பரிமளிதமாய்.

கோங்குமணநாறும். கோங்கென்கிற வ்ருக்ஷத்தினுடைய புஷ்பபரிமளத்தைப் போலே யத்தாய் எல்லாவற்றிலும் மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தாகையாலே * வைபோகதுக்கெஸிருப்பாளாய் ஸ்ரீ என்று திருநாமத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடன் பொருந்தி யிருக்கும் திருமழிசை. வளம்பதியே. இந்த விபூதியிலே இதொரு தேசமே! கோங்குநன்மணபரிமளமாகவுமாம். வளம்- அழகும், ஸம்பத்தும். ஆழ்வாராலே ஸமுந்நதமாயிருக்கிறது.

அ.—உலகுமழிசையும். இதில் திருமழிசை- "மஹீஸார க்ஷேத்ரம்" என்று மஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உலகுமழிசையு முள்ளுணர்ந்துதம்மில்
புலவர்புகழ்கோலால்தூக்க—உலகுதன்னை
வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர்மழிசையே
வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது.

வ்யா. உலகுமழிசையும். லோகங்களையும் விலக்ஷணமான திருமழிசையையும். உள்ளுணர்ந்து. மாஹாத்ம்யங்களை மநஸ்ஸிலே மநநம்பண்ணி. தம்மில் புலவர். பரஸ்பரம் மஹர்ஷிகளான மஹாகவிகள். புகழ்க்கோலால்தூக்க. இவற்றின் புகழை யென்னுதல்; புகழ்க்கோலாலேயென்னுதல். தூக்க- துலைப்படுத்தித் தூக்க. உலகுதன்னை வைத்தெடுத்தபக்கத்தும். லோகத்தைவைத்தெடுத்த துலையைகாட்டிலும். மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்தபக்கம்வலிது. மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய மஹீஸார க்ஷேத்ரத்தை வைத்தெடுத்த துலையே அதுலமாயிருந்தது. அகஸ்த்ய தூர்வாஸாதிகளிருந்த பக்கம்போலே ஆழ்வாருடைய வைபவமுந் தாழ்ந்துகாட்டிற்றிறே. ஜகந்நாதனிறே அங்கேஸ்த்யஸந்நிதிபண்ணுவது. (க) "ஸ்ரீமத் பதஸ்ஜ மஹாயம் விஷ்ணோர் ஸந்நிதம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸந்நிதியுள்ள தேசமாகவிருப்பது; அத்தாலே வைத்தெடுத்தப்பக்கம் வலிதாயிற்று. (உ) "யாகு ா ந-ஜி தாவைஷ்ஹி" என்னக்கடவதிறே. மாநீர்மழிசை-நீர்த்தம் திருமன்னுறைமண்டபமாஸ்தலம். "மழிசைக்கென்னமர் மருந்து" என்னக்கடவதிறே. * பக்தியான பாவநமான பக்திஸார வதாரத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குந் தேசமென்று அந்த இவ்வதேசவைபவம் சொல்லிற்றுப்பந்து.

(க) "காருபாஷேவ ராவி நஹுமுநவாம் நஜபுஷ்ய ।
ஷமவக்ஷிஸஹேவ ஸேஷ்பா நாட கிக்ஷகாமயிஷ்ட ॥"

என்கிறே தநிய வைபவமிருப்பது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) "சிந்தயேத் ஸஜகந்நாதம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதநம்" (உ) "நாத்தா ஜாவிதாலகுமஹீ" (௩) "துல்யாமலவேநாபி ஸ்வர்கம் நபுநர்பவம் । பகவத்ஸங்கிஸங்கஸ்ய மர்த்யாநாம் கிமுதாஸிஷஃ"

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்தத்திற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஆழ்வார் திருமழிசைப் பிரானுகிறார் க்ருஷ்ணாவதாரம் போலேயாய்த்துப் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும்;— யதுகுலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே வளர்ந்தாப் போலே, ரிஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து தாழ்ந்தகுலத்திலேயாய்த்து வளர்ந்தது. க்ருஷ்ணனும் யதுகுலத்திலே பிறந்தாப்போலே அங்கே வளர்ந்தருளினனாகில் ராமாவதாரந்தோபாதியா மித்தனை யென்று பார்த்தருளி, இடையரும் இடைச்சிகளும் பசுக்களும், "நம்மிலே யொருத்தன்" என்னும்படி தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்து கோபஸஜாதியனாய் வளர்ந்தருளிற்று; அப்படியே ஆழ்வாரும் பகவதபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் தாழ்ந்தகுலத்திலே வளர்ந்தருளினாராய்த்து. இவ்வாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக * மயர்வறமதிநலமருளி, தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும், ததாச்ரயமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களையும், உபயத்துக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், அநுக்கலங்காரமான கிரீடாதிபூஷணவர்க்கத்தையும், அத்தோடு விகல்பிக்கலாம்படியான சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும், இவையிற்றைக் காட்டிலேறிந்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கிற லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கத்தையும், அச்சேர்த்தியே தங்களுக்கு தாரகாதிகளாக வுடையரான பரிஜநபரிபர்ஹத்தையும், இப்போகத்துக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து ப்ரக்ருதிபுருஷாத்மகமான லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடையனா யிருக்கிறபடியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி உபயவிபூதிநாதனை எம்பெருமான் தன் பெருமையைக்காட்டிக் கொடுக்கையாலே பகவதநுபவைகபோகராய், (க) "𑌨𑍋𑌪𑌜𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரதோஷத்தை அநுஸந்திக்க இடமில்லாதபடி ஈச்வரன் தம்மை அநுபவிக்கையாலே மார்க்கண்டேயாதிகளைப்போலே சிரகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்த விவர், ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்று அவர்கள்பக்கலிலே கண்வைத்தார். தாம்பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலேபிறந்த அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களாலே, (உ) "𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍" என்றும், (ங) "𑌯𑍁𑌗𑌕𑍋𑌟𑌿𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌭𑍂𑌃। 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮" என்றும் (ச) "𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌧𑌨𑌮𑍍" என்றும் (ரு) "𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾" என்றும் குருபாதகாதிகளாலும் க்ஷேத்ரஜ்ஞதயா ஸம்ப்ரதிபந்நரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் பக்கலிலே, (சு) "𑌏𑌕𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃" (எ) "𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇"

(க) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்" (உ) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (ங) "யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்யபத்மபூ: புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதிசுச்ரும" (ச) "வேதாமேபரமம்சக்ஷு: வேதாமேபரமந்தநம்" (ரு) "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மா" (சு) "ஏகோருத்ர:" (எ) "ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே"

என்று இந்யாதிப்ரசம்ஸா வாக்யங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் பரத்வ புத்தியைப்பண்ணி, சேதநர் பகவத்விமுகராய் அநர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு பரமகாருணிகரான ஆழ்வார், பொதுக்கட்டாமையாலே நிர்தோஷ ப்ரமாணங்களாலும் ஸம்யக்ந்யாயங்களாலும் பரஸ்பரவிருத்தமான, அந்தஷ்டி நிரஸநபூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்தவிடத்திலும் அவர்கள் அதிமுக்கரித்தியாமையாலே, நாம் இவர்களைப்போலன்றியே ஜகத்காரண பூதனுப் பரமபத நிலயனுன ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யனென்று அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அறியப்பெற்றோம்; இனி இவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் பரவ்யூஹங்கள் தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே அஸ்மதாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாகமாட்டாது; அவதாரங்கள் காலவிப்ரகர்ஷதையாலே ஆச்ரயணீயங்களாகமாட்டாது; இரண்டுக்கும் தூரஸ்தரான பாக்யஹீநர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி அர்ச்சாபாதிநனுப் ஸர்வாபராதஸஹனுப் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனுப் வர்த்திக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தித்து ஆகிஞ்சந்யத்தை அதிகாரமாக்கி, ப்ராக்தநைய அதிகாரிவிசேஷணமாக்கி, பகவத்க்ருபையை நிரபேக்ஷோபாயமென்று அநுபவித்து அவனை யாச்ரயித்து அவன் க்ருபைபண்ணி முகங்காட்ட இவ்விஷயத்தை லபிக்கப்பெற்றோமென்று தமக்குப் பிறந்த லாபத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. (க) "ஹவீதஷ்டஹூரடஹூ" என்கிறபடியே ப்ரதான காரணமாய் ஸகுணமானப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்றிருக்கிற ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம். இவ்வர்த்தம் வேதாந்தப்ரமேயம் வைப்பதாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் நினைக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

மூ.—பூநிலாயவைந்துமாய்ப் புனற்கணின்ற நான்குமாய்த்
தீநிலாயமூன்றுமாய்ச்சிறந்த காலிரண்டுமோய்
மீநிலாயதொன்றுமாகி வேறுவேறுதன்மையாய்
நீநிலாயவண்ணநின்னையார் நினைக்கவல்லரே க.

ப-ரை.— பூ - பூமியிலே, நிலாய - வர்த்திக்கிற, ஐந்துமாய் - சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களைந்துமாய், புனற்கண்நின்ற - ஜலத்திலேவர்த்திக்கிற, நான்குமாய் - சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்கள் நான்குமாய், தீநிலாய - அக்நியிலேவர்த்திக்கிற, மூன்றுமாய் - சப்தஸ்பர்சரூபங்கள் மூன்றுமாய், சிறந்த — சேதநர்க்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பலத்தையுடைய, கால்நிலாய — காற்றிலேவர்த்திக்கிற, இரண்டுமோய் — சப்தஸ்பர்சங்களிரண்டுமோய், மீநிலாயது — ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற, ஒன்றுமாகி — சப்தகுணமொன்றுமாகி, வேறுவேறு தன்மையாய் — தேவாதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய், நீ - சிதசித்சரீரியானநீ, நிலாயவண்ணம் - காரணமான வஸ்துவிலே நிற்கும் ப்ரகாரத்தையுடையனாய், நின்னை - சிதசித்விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஜகதுபாதாந காரணமாய்நிற்கிற வுன்னை, ஆர் நினைக்கவல்லரே — நினைக்கவல்லார்.

வ்யா. பூநிலாயவைந்துமாய். பூமியிலே வர்த்திக்கிறசப்தாதி குணங்களைந்துமாய். (க) "ஶப்தவத்ஶ வாயுவீ" "தஸ்ய ஶப்தா ஶப்தகுணாஸ்தத:" என்று—பஞ்சகுணங்களாய் கந்தமாயிருக்க; சப்தாதிகளைந்தும் அதுக்கு குணமாகச்சொல்லுவானென்னென்னில்; (உ) "ஶப்தாதிபிர் ஶப்தகுணை: ஶஹதரை ஸம்பூதான்ஸ்த்ரோபஸ்பர்ஶகை:" என்கிறபடியே

(க) "பூதேப்போண்டம்" (ர) "கந்தவதீப்ருதிவீ" "தஸ்யாகந்தோகுணோமத:."
(உ) "சப்தாதிபிர்குணைப்ரஹ்மம் ஸம்யுதாம்யுத்தரோத்தரை."

காரணகுணநுவர்த்தியாலே சப்தஸ்பர்சரூப ரஸகந்தங்களையுங் கூட்டிச்சொல்லுகிறது.
புனற்கணின்ற நான்குமாய். அப்பிலேவர்த்திக்கிற சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களுமாய். (௧) "சப்தஸ்பர்சௌ ரூபரஸௌ ச ஜலஸ்யைவ குணா: ஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே தத்குணப்ரஸமாயிருக்க, அதிலும் காரணகுணநுவர்த்தியாலே சப்தஸ்பர்சரூபங்களையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறது.
தீநிலாயமூன்றுமாய். (௨) "ஜ்யோதிஷோ குணத்ரயம் ரூபம் ஸ்பர்சம் ச சப்தம் ச" என்கிறபடியே அக்நிகுணமான ரூபத்தோடே சப்தஸ்பர்சங்களைக் கூட்டி "மூன்றுமாய்" என்கிறது.

சிறந்தகாலிரண்டுமாய். ஸ்வஸஞ்சாரத்தாலே சேதநர்க்காதாரமான பலத்தையுடைய வாயுவினுடைய குணமிரண்டுமாய். (௩) "வாயோர் த்வௌ குணௌ ஸ்பர்சசப்தௌ" என்கிறபடியே வாயுகுணமான ஸ்பர்சத்தோடே ஆகாசகுணமான சப்தத்தையுங் கூட்டிச்சொல்லுகிறது.

மீநிலாயதொன்றுமாகி. மீதிலேவர்த்திக்கிற சப்தகுணமொன்றுமாய். (௪) "ஆகாசம் சப்தலக்ஷணம்" என்கிறபடியே ஆகாசகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறது. உச்சமான பூதபஞ்சகங்களுக்குக் காரணமான ஏற்றத்தாலும் ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணு மேற்றத்தாலும் "மீது" என்று - ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது.

அண்டகாரணம் ப்ருதிவ்யாதிகளாயிருக்க சப்தாதி குணங்களோடே ஸமாநாதிகரித்தது ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி தத்குணங்களும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே. ப்ருதிவ்யாதிகளோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவ ஸம்பந்த நிபந்தநம்; குணங்களோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் அவற்றினுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே. அண்டத்துக்கு மஹதஹங்காரங்களும் காரணமாயிருக்க பூதங்களைத்தையுஞ் சொல்லுவானென்னென்னில்; (௫) "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாச: ஸம்பூத:" என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார். (௬) "பூதேப்யோऽண்டம்" என்று ரிஷிகள் சொல்லுகிற பஞ்சீகரணத்தாலே - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மகாரணமாகையாலே சிதசித்பூதமான புருஷஸமஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இவ்வளவாக ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டி சொல்லிற்றாய்த்து.

வேறுவேறுதன்மையாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளாய் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய். ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்க "வேறுவேறு" என்கிறது கர்மத்தால்வந்த தேவாதிரூப பேதங்களைப்பற்ற. நீநிலாயவண்ணம். சிதசிச்சரீரியான நீ கார்யகாரணவர்க்கத்திலே நிற்கிற ப்ரகாரம். அதாகிறது - அசித்கதமான பரிணாமமென்ன, சேதநகதமான அஜ்ஞாநது:காதிகளென்ன இவை உன்பக்கல் ஸ்பர்சியாதபடி நிற்கை. நின்னை. சிதசித்விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஜகதுபாதாந காரணமானவுன்னை. ஆர்நினைக்கவல்லர். நினைக்கவல்லாரார். பரமாணுக்கள் உபாதாநகாரணமென்னும் வைசேஷிகர் நினைக்கவோ; ப்ரதாநம் உபாதாநகாரணம், சிதசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே

(௧) "ஸம்பவந்தித்தோம்பாம்ஸி ரஸாதாராணிதானிது" (௨) "ஜ்யோதிருத்பத்யதேவாயோஸ்தத்ரூபம் குண உச்யதே." (௩) "பலவாந்பகவாந்வாயுஸ்தஸ்ய ஸ்பர்சோ குணோமத:" (௪) "ஆகாசம் சப்தலக்ஷணம்" (௫) "...ஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" (௬) "பூதேப்யோऽண்டம்."

ஜகந்நிர்வாஹமென்னும் ஸாங்க்யர் நினைக்கவோ ; நிமித்தோபாதாநங்களுக்கு பேதஞ்சொல்லும் சைவர் நினைக்கவோ ; சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயங்களும் ப்ரஹ்மபரிணாமமென்னும் பேதாபேதிகள் நினைக்கவோ ; நிர்விசேஷவஸ்துவ்யதிரிக்தங்கள் அபாமார்த்தமென்னும் மாயாவாதிகள் நினைக்கவோ ; வேதாந்த ப்ரமேயம் கைப்பட்டாரொழிய ஆர்நினைக்கவல்லர் என்கிறார்.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (க) "ஸைஷாமெஜோஷ்ஜாஸுஷுஷா" என்கிறபடியே—காரணபூதனான அன்னுமேல ஸ்ரேஷ்டமான சேதநர்க்கு கர்மயோகம்முதலாக பாபக்தியர்யந்தமான பகவத்ஸமாராதநத்துக்கும் சுபாச்ரயமாகைக்கும் அந்த பரபக்தியுக்தர்க்கு ஸர்வவிதபோக்யமாகைக்கும் க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரிக்கும் உன்னுடைய நீர்மையை யார் நினைக்க வல்லரென்கிறார்.

மூ.—ஆறுமாறுமாறுமாயோரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
ஏறுசீரிரண்டு மூன்றுமேழுமாறு மெட்டுமாய்
வேறுவேறுஞானமாகி மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
ஊறொடோசையாயவைந்து மாயவாயமாயனே. உ.

ப-ரை.— ஆறும் — அத்யயநாதிகர்மங்களாறும், ஆறும் — வஸந்தாதிருதுக்களாறும், ஆறுமாய்—ஆக்நேயம்முதலான யாகங்களாறுமாய், ஓரைந்து—பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், ஐந்தும்—பஞ்சாஹுதிக்கும் ஆராத்யனாய், ஐந்துமாய்—பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவுமாய், ஏறு—ச்லாக்யமான, சீர் இரண்டும்—உபாஸநரூப பகவத்ஜ்ஞாநமும் இதரவிஷய வைராக்யமுமாகிற இரண்டுகுணங்களும், மூன்றும்—ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகள் மூன்றும், ஏழும்—விவேகம் விமோகம் முதலான ஏழுகளும், ஆறும்—ஜ்ஞாநம் பலம் முதலான ஆறும், எட்டுமாய்—அபஹதபாப்மத்வாதி எண்குணங்களுமாய், வேறுவேறுஞானமாகி—நிர்மலாந்தக்கரணரல்லாத பாக்யஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி. ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய், மெய்யுமாய்—முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனாய், பொய்யுமாய்-ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்துத் தான் அகலநிற்கையாலே பொய்யனாய், ஊறொடோசையாய ஐந்துமாய—சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களைந்துமாய், ஆயன்—கோபஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதரித்த, மாயனே—ஆச்சர்யபூதனே!, உன்னை உள்ளபடி பரிச்சேதிக்கறிய வல்லாரார்ரென்கிறார்,

வ்யா. ஆறுமாறுமாறுமாய். அத்யயநாதி ஷட்கர்மங்களும், அத்யயநத்தால் ஜ்ஞாதவ்யமான கர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான வஸந்தாதிருதுக்களாறும், அநுஷ்டேயமான ஆக்நேயாதிஷட்யாகங்களும். இது ஸர்வகர்மங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இவை ஆறு என்றது — இவற்றோடே ஈச்வரனை ஸமாநாதிகரித்தது. அத்யயநாதிகளிலே, (உ) "ததாதிவேஷ்டியோமதை" என்கிறபடியே - சேதநரை மூட்டியும் அவற்றுக்கேகாந்தங்களான காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயும், அநுஷ்டேய கர்மங்களுக்கு ஆராத்யனாயு மிருக்கையாலே ஸமாநாதிகரித்துச் சொல்லுகிறது. ஓரைந்து மைந்துமைந்துமாய். கீழ்ச்சொன்ன கர்மத்துக்கு அதிகாரஸம்பத்துக் கூடலாய், ப்ரதாநமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், பஞ்சாஹுதிக்குமு ஆராத்யனாய், பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவாயு மிருக்குமவன். பஞ்சமஹாயஜ்ஞமாவது—

(க) "ஸஹயஜ்ஞைப்ரஜாஸ் ஸ்ருஷ்ட்வா" (உ) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்"

(ச) "ஜேவயஜ்ஞ: வித்ருயஜ்ஞ: ஸம்தபஜ்ஞ: உதகஜ்யஜ்ஞ: வ்யாஹ்ருதய:" என்கிறவை. பஞ்சாஹுதிகளாவன - ப்ராணத்யாஹுதிகள். பஞ்சாக்நிகளாவன - கார்ஹபத்யாஹவநீய தக்ஷிணாக்நிகளும் ஸப்யாவஸத்யங்களும். ஏழுச்சிரண்டும். (உ) "பலே ஜனா பாவவே நஷ்தி" என்னும்படியே - விஹிதகர்மாநுஷ்டானத்தாலே மோக்ஷவிரோதி பாபம்போனால் இவன்பக்கலிலே பிறக்கும் உபாஸநரூப பகவஜ்ஜ்ஞானமும் தத்கார்யமான இதரவிஷயவைராக்யமுமென்கிற இரண்டு குணமும். * மாற்பால் மனஞ்சுழிக்கையும், மங்கையர்தோள் கைவிடுகையும். மூன்றும். உபாஸநபலமான ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவத் ப்ராப்திகள். அன்றிக்கே, ஜ்ஞானவைராக்ய ஸாத்யமான பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் மூன்றும். ஏழும். உத்தமானகர்மயோகாதி பரபக்தி பர்யந்தமான அவைகளை பலிக்கக்கடவ மனோநைர்மல்யத்துக் கடியான விவேகாதி ஸப்தகமும். அதாகிறது—விவேகவிமோகாப்யாஸ க்ரியாகல்யாண நவஸாதாநுத் தர்ஷங்கள். அதாகிறது - மனோநைர்மல்ய ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகயுக்தமாகிய க்ரியாசப்த வாச்யமான விஹித கர்மாநுஷ்டானத்தாலே உபாஸநநிஷ்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆறும். உக்தபக்தி வர்த்தகமாய் ஸ்வயம் ப்ராப்யமான ஜ்ஞான பலைச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாறும். எட்டோய். * அபஹத பாப்மத்வாதி குணாஷ்டகமுமாய். (௩) "ஸ்ரு நாம ஸர்வோ வண்மாஹி நிஷ்பத்யதே" என்கிறபடியே இது ப்ராப்யாந்தர்கதமிறே.

வேறுவேறுஞானமாகி. நிர்மலாந்த:கரணரல்லாத பாக்யஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனுய். மெய்யினோடுபொய்யுமாய். கீழ்ச்சொன்ன முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனுய், ப்ரயோஜநாந்தரபரரான க்ஷேத்ரர்க்கு ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து தான் அகல நிற்கையாலே பொய்யனுய். ஊரோடோஸ்ரயாய வைந்துமாய. பரமபக்தி யுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸர்வவித போக்யமானவன். "ஊறோடோசை" என்று - சப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்" என்றும், "செலேப் கண்ணிபரும் பெருஞ்செல்வமும்" என்னக்கடவதிறே. ஆயமாயனே. கோபஸஜாதீயனுயவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அதாவது - நான் நின்ற நிலையிலேநின்று ஆச்ரிதர்க்கு உபகரிக்கையன்றிக்கே, இவ்வளவுகள விக்ரஹத்தை ஸம்ஸாரிஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்து, உபாஸகர்க்கு சுபாச்ரயமாய் ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினர்க்கு விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீட்டுதானே போக்யமுமாய், * காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்கும் பரமபக்தியுக்தர்க்கு ஸர்வவித போக்யமுமான வடிவுகள். அவதாரந்தான் * ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் தர்மஸம்ஸ்தாபநத்துக்குமாகவிறே. ... ... உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான லீலாவிபூதியோகமென்ன, இரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன உபாயத்துக்கு பலமான நித்ய விபூதியோகமென்ன, ஆக இந்த உபய விபூதியோகத்தை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தேவரீர் காட்ட வருத்தமற நான் கண்டாப்போலே வேறு ஸ்வஸாமர்த்யத்தால் காணவல்லாரில்லையென்கிறார்.

மூ.—ஐந்துமைந்துமைந்து மாகியல்லவற்றுளாயுமாய்
ஐந்துமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனே!

(உ) "தேவயஜ்ஞ: பித்ருயஜ்ஞோ பூதயஜ்ஞோ மநுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ரஹ்மயஜ்ஞ:"
(௩) "தர்மேணபாபமபநுததி" (ச) "ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே"

ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி யந்தரத்தணைந்துநின்
றைந்துமைந்துமாய நின்னையாவர்காணவல்லரே. ௫.

ப--ரை.— ஐந்தும் - ஆகாசாதிபூதங்களைந்தும், ஐந்தும் - ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐந்துமாகி—வாய்முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகி, ஐந்தும்—ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், மூன்றும்—அஹங்காரம் மஹாந் ஸூக்ஷ்மமூலப்ரக்ருதி என்கிற மூன்றும், ஒன்றுமாகி-மநஸ்ஸுமாய், அல்லவற்றுள்-இப்படி இருபத்துநாலாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதியிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஆயுமாய்—அந்தர்யாமியாய், நின்ற—இவையழிந்தகாலத்திலும் ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டுநின்ற, ஆதிதேவனே - காரணபூதனே, ஐந்தும் - அப்ராக்ருதமாய் திவ்யசக்திமயமான திவ்யவிக்ரஹமும், ஐந்தும்—அதுக்கு இருப்பிடமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐந்தும் - கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகிற இவற்றுக்கு, ஆகி—நிர்வாஹகனாய், ஐந்தும்—சப்தாதிபோக்யங்களைந்தும், ஐந்துமாய—போகஸ்தாநம் போகோபகரணம் வைகுந்தத்தமரர் முனிவர் முமுக்ஷுக்கள் என்கிற ஐந்துகோடியுமாய், அந்தரத்து - பரமபதத்திலே, அணைந்துநின்று—பொருந்திநின்று, நின்னை - உபயவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற வுன்னை, யாவர்காணவல்லரே - ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காணவல்லாரார்.

வ்யா. ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி. ஆகாசாதிபூதங்களைந்தும், ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துமாகி. ஐந்து மூன்றும். ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், ஒன்றுக்கொன்று காரணமான அஹங்காரமென்ன மஹானென்ன ஸூக்ஷ்ம மூலப்ரக்ருதியென்ன இவை மூன்றும். ஒன்றுமாகி. (க) "ஜநவந" என்கிறபடியே - உத்தமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பந்த ஹேதுவாகைக்கும் மோக்ஷ ஹேதுவாகைக்கும் ஹேதுவான மநஸ்ஸுமாய். அல்லவற்றுளாயுமாய். இப்படி சதுர்விம்சதியாக விபக்தமான ப்ரக்ருதியிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டரான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய். அலலவற்றுள். அசித் வ்யாவ்ருத்தரான சேதநர்பக்கலிலே. நின்றவாதிதேவனே. ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்டனாய் நின்றாப்போலே, இவை அழிந்தகாலத்திலும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நின்ற காரணபூதனானவனே. ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி இதுக்குக்கீழே லீலாவிபூதியோகத்தைக்காட்டித் தந்தபடியைச் சொன்னாராய், மேல் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் காட்டித் தந்தபடியைச் சொல்லுகிறார். அப்ராக்ருதமாய் பஞ்ச சக்திமயமான திவ்ய விக்ரஹத்தையும், ததாச்ரயமானஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும் கர்மேந்த்ரியங்களைந்து மென்கிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய். இத்தால்—திவ்ய விக்ரஹயோகஞ்சொல்லிற்று.

அந்தரத்தணைந்துநின்று ஐந்துமைந்துமாய. சப்தாதிபோக்யங்களைந்தும், போகஸ்தானமென்ன, போகோபகரணமென்ன, "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்ற இரண்டுகோடியும், முக்தரும் என்ற அஞ்சுகோடியுமாய். அந்தரத் தணைந்துநின்று. (க) "ஸதேவ்யோமந்" என்றும், (உ) "பரமேவ்யோமந்" என்றும் ச்ருதி ப்ரஸித்தமான பரமபதத்திலே பொருந்திநின்று. இப்படி உபயவிபூதியுக்தனான நின்னையாவர் காணவல்லரே. ஸ்வஸாமர்த்யத்தால் காணவல்லாரார். மநுஷ்யரிற்காட்டில் ஜ்ஞாநாதிகரென்று தேவர்கள் காணவோ; உபாஸநாநிஷ்டரென்று ப்ரஹ்மாதிகள் காணவோ; ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டரென்று ஸநகாதிகள் காணவோ. ... ... ௫.

(க) "மநுஷ்ய." (க) "பரமவ்யோம." (உ) "பரமாகாசம்."

மித்வத்தாலும் ஜகதேககாரணத்வத்தாலும் ஸகலாதாரனாயிருக்கிற ஸ்வபாவத்தைத் திரளவறியு மித்தனையொழிய, தேவரீர்காட்ட நான்கண்டாப்போலே ஏவம்விதமென்று ஒருவர்க்குமறியவொண்ணாதென்கிறார்.

மூ—நின்றியங்குமொன்றிலா வுருக்கடோறுமாவியாய்
ஒன்றியுள்கலந்துநின்றநின்ன தன்மையின்னதென்
றென்றும் யார்க்கு மெண்ணிறந்தவாதியாய் நின்னுந்திவாய்
அன்றுநான்முகற்பயந்த வாதிதேவனல்லையே. ரு.

ப-ரை.— நின்று—ஸ்தாவரமாய் நின்றும், இயங்கும்—ஜங்கமமாய் ஸஞ்சரிக்கும், ஒன்றிலா—உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்றுக்கும் உறுப்பன்றிக் கேயிருக்கிற, உருக்கள்தோறும்—ஸகலசரீரங்கள்தோறும், ஆவியாய்—ஆத்மாவாய், ஒன்றி—எதிர்த்தலையில் ஹேயதையைப்பாராதே பொருந்தி, உள்கலந்துநின்ற—ஏகதத்வமென்னும்படி கலந்துநின்ற, நின்ன தன்மை— உன்னுடையஸ்வபாவம், இன்னதென்று—இப்படிப்பட்டதென்று, என்றும் —நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும், யார்க்கும்—பேரறிவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், எண் இறந்த—மநஸ்ஸால் நினைக்கைக்குமெட்டாத, ஆதியாய்—ப்ரதாநகாரணனவனே, அன்று—தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று, நின் உந்திவாய்—உன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே, நான்முகன்பயந்த—ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த, ஆதிதேவனல்லையே— ஜகதேககாரணனல்லையோ, உன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காணவல்லாரார்.

வ்யா. நின்றியங்குமொன்றிலா வுருக்கள்தோறும். ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமாய், தந்தாமுடைய உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்றுக்கு முறுப்பன்றிக்கேயிருக்கிற ஸகல சரீரங்கள் தோறும். ஒருபடிப்பட்டிராத சரீரங்களென்றுமாம். ஆவியாயொன்றியுள் கலந்துநின்ற. ஆத்மாவாய், எதிர்த்தலையில் ஹேயதையைப் பாராதேபொருந்தி, ஸமாப்ய - உள்புகுந்து, ஏகத்ரவ்யமென்னும்படி கலந்துநிற்கிற. நின்னதன்மை. உன்னுடைய ஸ்வபாவம். அதாகிறது - தத்கததோஷங்கள் தட்டாதே நிற்கையும், விபுவானதான் இவற்றிலே ஸமாப்யவ்யாபரிக்கையுமாகிற இவ்வாச்சர்யம். இன்னதென்று. ஏவம்விதமென்று. த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே உபபந்நமென்று. என்றும்யார்க்கும். வர்த்தமானகாலத்தோடு பவிஷ்யத்காலத்தோடு வாசியற அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும். எண்ணிறந்த. மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகாய்நின்ற. ஆதியாய். ப்ரதிநிவ்யவஹாரங்களிலே வந்தால் ப்ரதாநனானவனே. ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போது, “ நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால் ” என்கிறபடியே விசேஷ்யமான தேவரீர் ப்ரதாநராய் சேதநாசேதநங்கள் விசேஷணமாத்ரமாயிருக்கையும், வ்யவஹாரத்தில் வந்தால், (க) “ வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் ” என்கிறபடியே சப்தவாச்யங்களில் ப்ரதாநனாய் நிற்கையும். நின்னுந்திவாயன்று நான்முகற்பயந்த வாதிதேவனல்லையே. இதுகிடக்க, ஜகதேககாரணனாய் நிற்கிறநிலைதான் ஒருவர்க்குமறிய நிலமோ. * ஒன்றுந்தேவில்படியே தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று உன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே, (உ) “ யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த ஜகதேககாரணனல்லையோ. திருநாபீகமலோத்பத்தியைப்பார்த்தால் ப்ராக்ருதமென்னவொண்ணாது, க்ஷேத்ரஜ்ஞனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகமாகையாலே அப்ராக்ருதமென்னவொண்ணாது, இவ்வாச்சர்யத்தை ஏவம்விதமென்று கர்மவச்யராய் பரிமிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளறியவோ. ... ... ரு.

(க) “ வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் ” (உ) “ யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் ”

அ.—ஆரும்பாட்டு. ஸகலாந்தர்யாமித்வத்தால் வந்த ஸகலாதாரத்வம் சொல்லேற்றாய் நின்றது கீழ்; லோகத்திலே பொன்னுக்கொன்று தாரகமாயும் தார்யமாயும் போருகிற தில்லையோவென்று பகவதபிப்ராயமாக; அந்த பதார்த்தங்களுக்கும் தேவரீரே தாரகமென்று வேதாந்த ப்ரஸித்தமான இவ்வர்த்தம் தேவரீர் பக்கலிலே வ்யவஸ்திதமன்றோ, இவ்ஸர்வாதாரத்வமும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே வேறொருவர்க்கும் காணமுடியாதென்கிறார்.

மூ.—நாகமேந்துமேருவெற்பை நாகமேந்துமண்ணினை
நாகமேந்துமாகமாகமாக மேந்துவார்புனல்
மாகமேந்துமங்குல் தீயோர்வாயுவைந்தமைந்துகாத்
தேகமேந்திநின்றநீர்மை நின்கணேயியன்றதே. ௬.

ப—ரை.— நாகம்ஏந்து - ஸ்வர்க்கத்தைதரிக்கிற, மேருவெற்பை - மேருபர்வதத்தையும், நாகம் ஏந்து - திக்கஜங்களாலேதரிக்கப்படுகிற, மண்ணினை - பூமியையும், நாகம் - துக்கசந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே, ஏந்து—பூர்ணமான, மாகம்—பரமவ்யோமத்தையும், மாகம்—பரமபதத்தையும், மாகமேந்து—ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற, வார்புனல்—ப்ரவாஹத்தையுடைய கங்கையையும், மாகமேந்து - ஆகாசம்தரிக்கின்ற, மங்குல் - மேகத்தையும், தீ - வைச்வாநராக்நியையும், ஓர் - அத்விதீயமான, ஐந்துவாயு - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனையும், அமைந்துகாத்து—பொருந்திநின்றுரக்ஷித்து, ஏகம்—ஒருவஸ்துவானது, ஏந்திநின்ற—தரியாநின்றதென்னுச்ருதிசொல்லுகிற, நீர்மை—ஸ்வபாவம், நின்கணேயியன்றதே—தேவரீர் பக்கலிலேயே வர்த்திக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா. நாகமேந்து மேருவெற்பை. ஸ்வர்கத்தை தரிக்கிறமேருவாகிற பர்வதத்தை. மேருவுக்கு ஸ்வர்காதாரத்வம் மேருசிகரத்தில் தேஜோத்வாரத்தாலே. நாகமேந்துமண்ணினை. "திக்கஜங்களாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல்; பாதாளகதனுயிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல். நாகமேந்துமாகம். துக்கசந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே பூர்ணமான பரம வ்யோமம். "ஏந்தல்" என்று தேங்கலாய், ஆநந்த நிர்பரமான தேசமென்கை. "நாகம்" என்று - துக்கசந்தரஹிதமான ஸுகத்துக்கு வாசகமானபடி யெங்ஙனேயென்னில்; கம் - ஸுகம், அகம் - துக்கம், நாகம் - துக்கரஹிதமித்யர்த்தம். "நாகமேந்தும் ஆக" என்று - ஸம்புத்தியாய், திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்பட்ட திருமேனியை யுடையவனே.

இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தாரகபதார்த்தங்களும் பகவதாஹித சக்திகமாய்க்கொண்டு தரிக்கின்றனவென்றதாய்த்து. மாகமாகமேந்துவார்புனல். பரமபதமென்ன, ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற ப்ரவாஹரூபமான கங்கையென்ன, இவையும். மாகமேந்துமங்குல். ஆகாசம்தரிக்கிற மேகத்தையும். தீயோர்வாயுவைந் தமைந்துகாத்தும். வைச்வாநராக்நியையும் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன்களையும் ரக்ஷணதர்மத்திலே சமைந்துநின்றுரக்ஷித்து. "ஓய்வாயுவைந்துமைந்துகாத்து" என்று பாடமானபோது - தசதாவிபக்தமான வாயுவைச் சொல்லுகிறது. (க) "மேகோதயஸ்ஸாகரஸந்நிவ்ருத்திঃ" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற ஸகலபதார்த்தமும் ஈச்வரஸங்கல்பத்தாலே ஸஞ்சரிக்கிறதென்று சொல்லிற்றாய்த்து. (உ) "யதாகாசஸ்திதோநித்யம்" இத்யாதி.

(க) "மேகோதயஸ்ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்திঃ" (உ) "யதாகாசஸ்திதோநித்யம்".

ஏகமேந்தினின்றநீர்மை. ஒருவஸ்து தரிக்கிறதென்று ச்ருதிசொல்லுகிற ஸ்வபாவம். நின்க ணேயின்றதே. தேவரீர்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறது. இயத்தல் - நடத்தலும், வளர்த்தலும். "யாவர்காணவல்லர்" என்று கீழோடே அந்வயம். இஸ்ஸர்வாதாரத்வத்தைத் தேவரீர் காட்ட நான் கண்டாப்போலே வேறுகாண வல்லாரென்கிறார். ... ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. நாம் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமான பின்பு பரிச்சேதித்து அறிய மாட்டாதொழிகிறது ஜ்ஞாநசக்திகளின் குறைபன்றோ, "யார்காணவல்லரே" என்கிற தென்னென்ன; தேவரீர் இதரஸஜாதீயராய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கிறபடியை ஜ்ஞாநத்தாலும் சக்தியாலும் அதிகனான ருத்ரனுமறிய மாட்டானென்கிறார்.

மூ.—ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய் உறக்கமோடுணர்ச்சியாய்
ஒன்றிரண்டுகோலமாகி வேலைஞாலமாயினாய்
ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி ஆயனாயமாயனே
ஒன்றிரண்டுகண்ணினானு முன்னைபேத்தவல்லனே. எ.

ப-ரை.— ஒருமூர்த்தி—ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தியும், இரண்டுமூர்த்தியாய்—அப்ர தாநமான இரண்டுமூர்த்தியுமாய், உறக்கமோடு— அஜ்ஞாநத்துக்கும், உணர்ச்சி—ஜ்ஞாநத் துக்கும், ஆய்-நிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுகோலமாகி-ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸாகிற மூன்றுகுணா ங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், வேலை-கடல்சூழ்ந்த, ஞாலமாயினாய்—பூமிக்குநிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி- ஆஹவநீயம் கார்ஹபத்யம் தக்ஷிணாக்நிகளாகிற மூன்றக்நிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய், மாயனாய்—ஆச்சர்யபூதனான, ஆயனே-க்ருஷ்ணனே, ஒன்றிரண்டுகண்ணி னானும்-முக்கண்ணனானருத்ரனும்,உன்னை—ஸர்வநிர்வாஹகனானவுன்னை,ஏத்தவல்லனோ-உள் ளபடி அறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண சக்தனோவென்கிறார்.

வ்யா. ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய். ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தியும் அப்ரதாநமான இர ண்டுமூர்த்தியுமாய். ப்ரஹ்மருத்ரர்களை சரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டவதரித்து ப்ரயோஜநாந்தர பர ரோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனாய், உறக்கமோடுணர்ச்சியாய். ஜ்ஞா நாஜ்ஞாநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். (க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" என்கிறபடியே உறங்கினார்கணக்காய் விழுகையாலே, உறக்கத்தை - அஜ்ஞாநமென்கிறது. இத்தால் - மூன்று ம் ஏகாத்மா திஷ்டிதமென்றும் அநேகாத்மா திஷ்டிதமென்றும் அந்யோந்யம் ஸமமென்றும் அஜ்ஞாநத்துக்கும், மத்யஸ்தன் ரக்ஷகன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ரக்ஷ்யபூதர் என்கிற யாதாத் ம்யஜ்ஞாநத்துக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. ஒன்றிரண்டுகோலமாகி. ஜ்ஞாநஹேதுவான ஸத்வோத்தர காலத்துக்கும், அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவான ரஜஸ்த மோத்ரிக்த காலத்வயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். (உ) "ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" "ஸமௌளஜஹதுதிம்விஷ்ணு" என்னக்கடவதிறே. வேலைஞாலமாயினாய். கடல்சூழ்ந்த பூமி க்கு நிர்வாஹகனாய்.யதாவஜ்ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஆவாஸஸ்தாநமான கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய். (ங) "ஸப்தத்வீபவதீஸர்வா பூமிரேஷா ஸபர்வதா" என்கிறபடியே

(க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" (உ) "ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநமுச்யதே" "ஸமௌள ஜகத்பதிம்விஷ்ணும்" (ங) "அபந்துநவமஸ்தேஷாம் த்வீபஸ்ஸாகரஸம்வ்ருத:"

கள் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாக்கள்; இந்த்ரன் சதுர்த்தசமநுக்களாகிற இவர்கள் ஸ்திதிகர்த்தாக்கள் ருத்ரன் அக்நி யமன்முதலான இவர்கள் ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். "ஆதி" என்று—க்ருத்தவைச் சொல்லுகிறது. அண்டமாயவப்புறத்து ஆதியானவானவர்க்கும். அண்ட சப்தவாச்யமான லீலாவிபூதிக்கு அப்புறத்தில் பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற ஜகத்காரண பூதரான நித்யஸூரிகளுக்கும். அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயக்ரமத்தாலே நித்யஸூரிகளை ஜகத்துக்குக் காரணபூதராகச் சொல்லக்கடவதிறே. அதவா, (க) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்றும், (உ) "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" என்றும் சொல்லுகிற ஆதிதேவர்களென்றுமாம். ஆதியானவாதிநீ. இப்படி உபயவிபூதியிலும் ப்ரதாநரானவிவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவானப்ரதாநன்நீ. ஆதியானவானவாணரந்தகாலநீயுரைத்தி. இனிமேல் ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகமானகாலதத்வமும் தேவரீரிட்ட வழக்கென்கிறது. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தாக்களாய் ஸர்த்வலோகங்களுக்கு அத்யக்ஷராய் வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதங்களுடைய அவ்வவகாலத்துக்கு நியாமகனாய். "நீ உரைத்தி" என்கிறது—(ங) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது:" என்றித்யாதிகளிலே நீயருளிச்செய்திருக்கையாலே. ஆதியானகாலநின்னை. கார்யரூபமான ஜகத்தடைய சத்யவஸ்தப்ரளயபோலேலீநமாய், (ச) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர" என்கிறபடியே ஆதிகாலத்துக்கு நிர்வாஹகனை யுன்னை. யாவர்காணவல்லரே. தந்தாம் ஸத்தாதிகள் தேவரீரிட்ட வழக்காயிருந்தபின்பு தேவரீரை பரிச்சேதிக்க வல்லாருண்டோ. ... ... அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி அபரிச்சேத்ய வைபவனுகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரில் அக்ரகண்யனானருத்ரனும், வைதிகாக்ரேஸரராய் அநந்ய ப்ரயோஜநரான ஸாத்விகஜநங்களும் உன்னையே யாச்ரயிக்கையாலே ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனும் நீயே யென்கிறார்.

மூ.—தாதுலாவுகொன்றைமாலை துன்னுசெஞ்சடைச்சிவன்
நீதியால்வணங்குபாத நின்மலாநிலாயசீர்
வேதவாணர்கீதவேள்வி நீதியானகேள்வியார்
நீதியால்வணங்குகின்ற நீர்மைநின்கணின்றதே. ௯.

ப—ரை.— தாதுஉலாவு - தாதுகள்மிக்கிருந்துள்ள, கொன்றைமாலை - கொன்றைமாலையணிந்து, துன்னு - நெருங்கி, செம் - சிவந்த, சடை - ஜடையையுடைய, சிவன் - ருத்ரனானவன், நீதியால்—வேதோக்தப்ரகாரத்தாலே, வணங்கு—உபாஸிக்கிற, பாதம்—திருவடிகளையுடையனான, நின்மலா—சுத்தியோகத்தையுடையவனே, நிலாயசீர்—அமாநித்வாத்யாத்மகுணங்களோடும்சமதமாதி குணங்களோடும் கூடினவர்களாய், வேதவாணவர்- வேதார்த்தத்தையறிந்தவர்களாய், கீதம்—ஸாமகாநப்ரதாநமான, வேள்வி—யாகங்களிலே ப்ரவர்த்தரானவர்களாய், நீதியானகேள்வியார்-ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ஆசார்யன்பக்கலிலே வேதார்த்தத்தைக் கேட்டவர்கள், நீதியால் - கர்மாங்கமான அநவரதபாவனைபண்ணுகைக்கு, வணங்குகின்ற — உபாஸ்யனாயிற்கிற, நீர்மை - ஸ்வபாவம், நின்கணே - உன்பக்கலிலேயே, நின்றது - வர்த்திக்கிறதென்கிறார்.

(க) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (உ) "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜாயே புராணா:" (ங) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோவிது:" (ச) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர"

வ்யா. தாதுலாவித்யாதி. தாதுமிக்க கொன்றைமாலையென்ன, நெருங்கிச் சிவந்த ஜடையென்ன, இவற்றையுடைய ருத்ரன். கொன்றைமாலையைச் சொல்லுகையாலே - போக ப்ரதாநனென்னும், நிர்க்கதபாவனையாலே செறிந்து, ஸாதநாநுஷ்டாநாயத்தாலே சிவந்திருக்கிற ஜடையையுடையனாகையாலே, அந்த போகந்தான் ஸாதித்து லபித்ததென்னும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - போகமே புருஷார்த்தம், அதுதான் ஈச்வரனை ஆச்ரயித்தே பெற வேணுமென்கை. நீதியால் வணங்குபாத. தேவரீரை ஐச்வர்ய விசிஷ்டனாக ஆச்ரயிக்கச் சொல்லுகிற வேதோக்த ப்ரகாரத்தாலே அவன் உபாஸிக்கிற திருவடிகளையுடையவனே. நின்மலா. ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்கிறது, "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிற துர் மாநி ஆச்ரயித்தானென்று இத்தோஷங்களை நினையாதே, நம்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனும்ஸர்வ தானென்கிற குணத்தையே நினைந்து, அநந்யப்ரயோஜநருக்குமுகங்கொடுக்குமாப்போலே முகங்கொடுக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே. இப்படி விஷயீகரித்து அவனுக்குக்கொடுத்த ஐச்வர்யமேதென்னில், (க) "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ" என்கிறபடியே தேவதேவத்வத்தைக் கொடுத்தவனே. இது ப்ரயோஜநாந்தர பரரெல்லார்க்கு முபலக்ஷணம். நிலாயசீர். வர்த்திக்கிற குணங்கள். அதாகிறது - ஜ்ஞாந ஸாதனமான அமாநித்வா த்யாத்ம குணங்களாலும், உபாஸநாங்கமான சமதமாதி குணங்களாலும் ஸம்பந்நராயிருக்கை. அங்ஙனன்றியே, "நிலாயசீர்வேதம்" என்று வேதவிசேஷணமாய் - நித்யத்வா பௌருஷேயத்வ நிர்தோஷத்வங்களாலே காரணதோஷ பாதகப்ரத்யயாதி தோஷரஹித கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வேதவாணர். வேதங்களுக்கு நிர்வாஹக ரென்னலாம்படி வேதார்த்தத்தைக் கரைகண்டவர். நீதிவேள்வி. அந்த வேதார்த்தாநுஷ்டாநமாய், ஸாமகாத ப்ரதாநமான யாகங்களிலே ப்ரவர்த்தரானவர்கள். அதாவது - ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாக த்ரிவித பரித்யாகயுக்தராய், பகவத்ஸமாராதந புத்தியாலே அநுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞங்கள். நீதியானகேள்வியார். உத்தமான வேதார்த்த தாத்பர்யம் கைப்படுகைக்கும் தத்காரியமான கர்மயோகா த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு மடியான கேள்வியை யுடையவர்கள். நீதியான் கேள்வியாரகிறது - (உ) "பரீக்ஷ்ய லோகாந்" இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே நிர்வேதாவர்த்தியிறந்து ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ஆசார்யன்பக்கலிலே உபஸந்நராய், (ங) "ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய:" என்கிறபடியே ச்ரவண மநநங்களைப் பண்ணுகை. நீதியால் வணங்குகின்ற நீர்மை. (ச) "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிறபடியே - கர்மாங்கமான அநவரதபாவனை பண்ணுகைக்கு உபாஸ்யனாய் நிற்கிற ஸ்வபாவம். நின்கண்நின்றதே. உன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிற நித்தனை. அவதாரணத்தாலே - வேறு ஆச்ரயணீயரில்லை யென்கை. ... ... ௯.

அ. பந்தாம்பாட்டு. ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தால் வந்த உபாஸ்யத்வமே யன்றிக்கே, (ரு) "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே ஜகதுபாதாநகாரணவஸ்துவே ஸமாச்ரணீய மென்று சொல்லுகிற காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஆச்ரயணீயத்வமும் தேவரீருடையதென்று த்ர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமான உபாதாநகாரணத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(க) "மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ." (உ) "பரீக்ஷ்ய லோகாந்" (ங) "ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய:" (ச) "நிதித்யாஸிதவ்ய:" (ரு) "காரணந்து த்யேய:"

மூ.—தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தரங்கவெண்டடங்கடல்
தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவுந்திரிபவும்
நின்னுளேயடங்குகின்ற நீர்மைநின்கணின்றதே. எ.

பதவுரை.— தன்னுளே—தனக்குள்ளே, திரைத்து—வாயுவாலேகிளர்ந்து, எழும்—வீசாநின்றுள்ள, தரங்கம்—அலைகளையும், வெண்—வெண்மையையுமுடைத்தாய், தடம்—இடமுடைத்தான, கடல்—ஸமுத்ரமானது, வாயுவசத்தாலே, தன்னுளே—தனக்குள்ளே, திரைத்து—கிளர்ந்து, எழுந்து—மேலெழுந்து, அடங்குகின்ற தன்மைபோல்—அடங்கிவிடுகிற ஸ்வபாவம்போலே; நின்னுளே—உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, பிறந்து இறந்து—பிறந்துநசிக்கிற, நிற்பவும் திரிபவும்—ஸ்தாவரஜங்கமங்களும், நின்னுளேயடங்குகின்ற—தேவரீர் பக்கலிலே யடங்குகிற, நீர்மை—இந்தஸ்வபாவம், நின்கண்நின்றது—தேவரீரிடத்திலே யுள்ள தென்கிறார்.

வ்யா. தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்கவெண் டடங்கடலித்யாதி. த்ருஷ்டாந்தத்திலே அர்த்தத்தை சிக்ஷித்து தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேசிக்கிறார். "தன்னுளே" என்கிறவித்தால் - சரீரபூதசேதநா சேதநங்களும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், ஸ்வரூபாந்தர் பூதமென்கை. திரைத்தெழும்தரங்கம். நிஸ்தரங்க ஜலதியானது வாயுவாலே கிளர்த்தெழுந்து எங்குமொக்க ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள திரைகளையுடைத்தாகை. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் வாயுஸ்தாநீய பகவத்ஸங்கல்பமடியாக ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலேபிறந்த குணவைஷம்யம். வெண்தடங்கடல். ஸஞ்சாரியான திரையையும் அஸஞ்சாரியான வெண்மையையுமுடைத்தான இடமுடையகடல். இது, மேலே "நிற்பவும்திரிபவும்" என்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தடங்குகின்றதன்மைபோல். வாயுவசத்தாலே பரம்பின திரைகள் மற்றப்படி ஒன்றிலேயொன்று திரைத்தெழுந்து உபஸம்ஹரிக்கிற ஸ்வபாவம் போலே. இத்தால் - ஏகத்ரவ்யபரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கீழ்ப்பாட்டிலே உபாஸகம் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டிலே உபாஸ்யமான ஜகதுபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணம், ஸ்தூலசிதசித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமே கார்யமென்று வேதாந்தப்ரஸித்தமான அர்த்தம். இது எத்தாலே அறிவதென்னில்; (க) "நகர்மாவிபாகாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே. (உ) "ஸதேவ" என்கிற அவிபாகச்ருதியாலே அக்காலத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞரில்லாமையாலே கர்மமில்லையென்று பூர்வபக்ஷித்து, (ஙு) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ" (ச) "நித்யோ நித்யாநாம்" என்று க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கும் தத்கர்மப்ரவாஹத்துக்கும் அநாதித்வமுண்டாகையாலே அது அர்த்தமன்றென்று நிஷேதித்து நாமரூபவிபாகாபாவத்தாலே, "ஸதேவ" என்கிற அவதாரணம் உபபந்நமென்றதிறே. த்ருஷ்டாந்தம் ஏகத்ரவ்ய முகத்தாலே சொன்னாரிவரேயன்று, (ரு) "யதாஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" என்று உபநிஷத்து; (சு) "கடகமகுடகர்ணிகாதிபேதை:" என்று ஸ்ரீபராசரபகவாந். இத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேசிக்கிறார். நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்பவும்திரிபவும். உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே உத்பத்தியும்

(க) "நகர்மாவிபாகாத்" (உ) "ஸதேவ" (ஙு) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீசநீசௌ" (ச) "நித்யோ நித்யாநாம்" (ரு) "யதாஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" (சு) "கடகமகுடகர்ணிகாதிபேதை:"

விநாசமுமாய்ப் போருகிற ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தமும். நின்னுளேயடங்குகின்றநீர்மை. ப்ராக்ர்தோபஸம்ஹார வேளையிலே, (க) "தஸ்மிந்நேவ லீயந்தே" என்கிறபடியே - தேவரீர்பக்கலிலே அடங்குகின்ற இந்த ஸ்வபாவம். நின்கண்நின்றதே. தேவரீர் பக்கலிலே யுள்ளதொன்று, இவ்வுபாதாநகாரணத்வம் வ்யக்த்யந்தரத்தில் இல்லையென்கை. முதற்பாட்டிற்சொன்ன உபாதாநகாரணத்வத்தை பத்தாம்பாட்டிலே த்ர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமாகச்சொல்லி முடித்தாராய்விட்டது. ... ... ய.

அ.—பதினோராம்பாட்டு. (உ) "ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:" "ஹிரண்யகர்ப்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே" என்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணத்வஞ் சொல்லுகிற தில்லையோவென்ன; உன்னாலே ஸ்ர்ஷ்டராய் உன்பெருமையை ஓரோப்ரயோஜநங்களிலே பேசக்ஷமருமன்றிக்கே யிருக்கிறவிவர்கள் ஆச்ரயணீயராக ப்ரஸங்கமென்? கீழ்ச்சொன்ன காரணவாக்யமும் அவ்வஸ்துவைப்பற்ற அந்யபரமென்கிறார்.

மூ.—சொல்லினாற்றொடர்ச்சிநீ சொலப்படும் பொருளும்நீ
சொல்லினாற்சொலப்படாது தோன்றுகின்றசோதிநீ
சொல்லினாற்படைக்கநீ படைக்கவந்துதோன்றினார்
சொல்லினாற்சுருங்கநின் குணங்கள்சொல்லவல்லரே. கக.

ப-ரை.—சொல்லினால்—சப்தஸித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு, தொடர்ச்சி—உறவைப்பிறப்பிப்பாயும், நீ-; சொலப்படும்—ச்ருதிஸ்ம்ர்த்யாதிகளில் ஆச்ரயணீயராய்ச் சொல்லப்படுகிற தேவதைகளுக்கு, பொருளும்—அந்தராத்மாவும், நீ-;சொல்லினால்-வேதாந்தத்தாலே, சொலப்படாது தோன்றுகின்ற-பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தோன்றுகிற, சோதி-தேஜச்சப்தவாச்யன், நீ-;சொல்லினால்-நீகொடுத்தத்தை த்ர்ஷ்டியாகக்கொண்டு, படைக்க-ஜகத்ஸ்ர்ஷ்டி பண்ணுவாராக, நீபடைக்க-நீஸ்ர்ஷ்டிக்க,வந்து—உன் திருநாபீ கமலத்திலேவந்து, தோன்றினார்-தோன்றின ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள், நின்குணங்கள்-உன்னுடைய குணங்களை, சொல்லினால்- சொல்லப்புகுந்தால், சுருங்க - ஸங்க்ஷேபமாகவாகிலும், சொல்லவல்லரே—பேசமாட்டார்களென்கிறார்.

வ்யா. சொல்லினால்தொடர்ச்சிநீ. சப்தத்தாலே ஸித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு அதிலே உறவுபிறப்பிப்பாயும்நீ. தொடர்-உறவு. அதாவது-ப்ரத்யக்ஷவிஷயமான சப்தாதிகளைபுருஷார்த்தமென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளையொழியவேதாந்தமுகத்தாலேவைதிகஸமதிகம்யமான வஸ்துவையறிந்து, அவ்வஸ்துவைப்பெற ஆசைபட்டவர்களுக்கும் உபக்ரமதசையிலேருசிஜநகன்நீ;ப்ரஹ்மாதிகள் ப்ராப்தரான ஜநகரல்லாமையாலேருசிஜநகருமல்லர். சொலப்படும்பொருளும்நீ. ச்ருதிஸ்ம்ர்த்யாதிகளில் ஆச்ரயணீயராய்த் தோற்றுகிற தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவும்நீ. (ங) "ஏகமேவ தந்த்ரயம்" "சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி" (ச) "யேயஜந்தி" சொல்லினால் சொலப்படாது தோன்றுகின்ற சோதிநீ. வேதாந்தத்தால் பரிச்சேதிக்கப்படாதென்று தோன்றுகிற தேஜச்சப்தவாச்யன்நீ.

(க) "தமேவ்ப்பவதி" (உ) "நஸந்நசாஸச்சிவஏவகேவல:" "ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே" (ங) "ஏகமேகேவதந்த்யக்நிம்" "சதுர் ஹோதாரோயத்ர ஸம்பதம்கச்சந்தி" (ச) "யேயஜந்தி"

(க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" "பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய" "நாராயண பரோஜ்யோதி:" இத்யாதிக ளிலே உன் ஸ்வரூபாதிகள் அபரிச்சின்னங்களென்றும் பரஞ்ஜ்யோதிச் சப்தவாச்யன் நீயென்றும் சொல்லப்படா நின்றதிறே. சொல்லினல்படைக்க (உ) [யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை] நீ கொடுத்த வேதத்தைத் த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவாராக. (ங) "ஸஹஸ்ரசிதிவ்யாஹராக", நீபடைக்கவந்துதோன்றினர் (ச) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதாதி பூர்வம்" என்கிறபடியே - நீ ஸ்ருஷ்டிக்க உன் திருநாபீகமலத்திலேவந்து தோன்றின ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்கள். சொல்லினற்சுருங்க நின்குணங்கள்சொல்லவல்லரே. உன் குணங்களையறிந்து பரக்கப் பேசமாட்டாமையன்றியே, ஓரோ பர்யாயங்களிலே ஸங்க்ஷேபேண உன்குணங்களைப் பேசவும்மாட்டார். பரத்வஸாதகமான குணங்கள், ஜகத்காரணத்வஸாதகமான குணங்கள், ஆச்ரிதார்த்தமான குணங்கள் இவற்றிலே ஓரோகோடியைக் கரைகாணமாட்டார்கள். ... ... ௰க.

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணபூதனாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதி முகத்தாலே நின்று ரக்ஷிக்குமளவேயன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கும் உன்படியை லோகத்தில் ஆர் நினைக்கவல்லா ரென்கிறார்.

மூ.—உலகுதன்னைநீபடைத்தி யுள்ளொடுக்கிவைத்தி மீண்
டுலகுதன்னுளேபிறத்தி ஓரிடத்தையல்லை, ஆல்
உலகுநின்னொடொன்றி நிற்கவேறுநிற்றி, ஆதலால்
உலகுநின்னையுள்ளசூழல் யாவருள்ளவல்லரே. ௰உ.

பதவுரை.—நீ—ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின நீ, உலகுதன்னை—ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைத்தி-படையாநிற்றி, நித்யநைமித்திகாதிப்ரளயங்களிலே நாமரூபங்களை இழந்தபதார்த்தங்களை, உள்—உன் திருவயிற்றில், ஒடுக்கிவைத்தி—அடக்கிவைத்து ரக்ஷியாநிற்றி; மீண்டு—மறுபடியும், உலகுதன்னுளே—ஸ்ருஷ்டமான இந்தலோகத்திலே, பிறத்தி—அவதரியாநிற்றி: ஓரிடத்தையல்லை—ஒருஸ்தலத்தாயென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதவனுமாயிராநிற்றி; உலகு—ஜகத்து, உனக்கு சரீரமாகையாலே, நின்னொடொன்றிநிற்க—உன்னைப்பிரியாதே யிருக்க; அஸாதாரணவிக்ரஹ யுக்தனாய்க்கொண்டு, வேறுநிற்றி — வ்யாவ்ருத்தனாயிராநின்றாய்; ஆதலால்—ஒருவகையாலும் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாமையாலே, சூழலுள்ள—ஆச்சர்யமான வ்யாபாரத்தையுடைய, நின்னை—உன்னை, உலகு—லௌகிக புருஷர்களில், யாவர்—யார்தான்; உள்ளவல்லர்—அறியவல்லா ரென்கிறார்.

வ்யா. உலகுதன்னைநீ படைத்தி அசித்தை உபகரணமாகக்கொண்டு ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின நீ, ப்ரஹ்மாதி ஸகல தேவதாந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டியாநிற்றி. உள்ளொடுக்கிவைத்தி நித்ய நைமித்திக ப்ராக்ருத ப்ரளயத்திலும்

(க) "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" "பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய" "நாராயண பரோஜ்யோதி:" (உ) "யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" (ங) "ஸஹஸ்ரசிதிவ்யாஹராத்" (ச) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்"

களிலே நாமரூபங்களையிழந்த பதார்த்தங்களை உன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷியாநிற்றி. இத்தால் - ஸகல பதார்த்த ஸ்ருஷ்டிக்கும் கர்த்தாவாய் ஸகல ஸம்ஹாரங்களிலும் ரக்ஷகனுமாயிருக்கிறான்; அடியிலே, (க) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஜகதுபாதாநகாரணபூதனென்றதாய்த்து. மீண்டலகு தன்னுளே பிறத்தி. ஜகதேககாரணத்வத்தால் வந்த வைபவத்தினின்றும் மீட்டு உன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான இவ்வுலகத்திலே சில க்ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு புத்ரனாய் வந்தவதரியாநிற்றி. மீண்டே. அதுபோராமே இரியட்டு மென்றுமாம். ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஜநகனான நீ உன்னாலே ஸ்ருஜ்யனாயிருப்பானொரு க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஜநகனாகக்கொண்டு ஜநிப்பதே. ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உன் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த நீ ஒரு ஸ்த்ரீவயிற்றிலே கர்பபூதனாவதே!. (உ) "ஸ்ரீ த்ராக்ஷம் யாமயேஸாநம் யத்கம் யெ நாவிஷா ஜம்க" என்னக்கடவதிறே. ஓரிடத்தையல்லையால். ஒரு ஸ்தலத்தாயென்று நிர்ணயிக்க வொண்ணாதவனாகையாலே ஒருகோடியிலே சேர்த்தறியப்போகிறதில்லை. அதாகிறது - உபாதாநகாரணத்வத்திலே புரையில்லாமையாலே கார்யமென்ன வொண்ணாது, அவதாரத்தில் ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையில்லாமையாலே காரணமென்னவொண்ணாது, இது என்னபடியென்கிறார். உலகுநின்னொடொன்றி நிற்கவேறுநிற்றி. ஜகத்து உனக்கு சரீரமாகையாலே உன்னைப் பிரியாதேநிற்க, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு வ்யாவர்த்தனாயிருத்தி. அதாகிறது - விமுகரான காலத்திலே ஆத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், அபிமுகீகரித்தவன்று ஸுபாச்ரயனாகைக்கு அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்குமென்கை. ஆதலால். ஒரு வகையாலும் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாமையாலே. உலகில் நின்னையுள்ளசூழல் யாவருள்ள வல்லரே. ஆச்சர்யமான படிகளையுடைய வுன்னை லௌகிக புருஷர்களில் அறியவல்லவரார். சூழல்—சூழ்ச்சி. ... ... ௧௨.

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. இவ்வவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கறிய வொண்ணாதோ வென்னில்; கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த நீ காட்டித்தர உன்னைலக்ஷண்யம் காணும் தொழிய ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காணமுடியா தென்கிறார்.

மூ.—இன்னையென்றுசொல்லலா வதில்லையாதுமிட்டிடைப்
பின்னைகேள்வனேன்பருன் பிணக்குணர்ந்த பெற்றியோர்.
பின்னையாயகோலமோடு பேருமூருமாதியும்
நின்னையார்நினைக்கவல்லர் நீர்மையால்நினைக்கிலே. ௰௩.

ப-ரை.— உன்—உன்நிமித்தமாக ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்குமுண்டான, பிணக்கு உணர்ந்த—விவாதத்தை அநுஸந்திக்கிற, பெற்றியோர்—பண்டிதர்களானவர்கள், உன்னைப்பரிச்சேதித்தறியப்புக்கால், இன்னையென்று—இப்படிப்பட்டவனென்று, சொல்லலாவதுயாதுமில்லை—சொல்லலாவதொன்றுமில்லை, இட்டிடை—நேரிய இடையையுடைய, பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வனென்பர்—வல்லபனென்று சொல்லுவர்கள்; பின்னையாய—அவதாரஸமாப்தியில் இளைப்பாறுமிடமான, கோலமோடு—வ்யூஹவிக்ரஹமும், பேரும்—குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும், ஊரும்—அவதரித்த தேசப்ரபாவமும், ஆதியும்—அவ்விக்ரஹத்துக்கு நிதாநமும், ஆகிய இவற்றையுடையனான, நின்னை—உன்னை,

(க) "பஹுஸ்யாம்" (உ) "ப்ரீத்யாத்வம் தாரயேசாநம் தீர்த்தம்யோகிலம் ஜ..."

நீர்மையால்—தங்கள் நீர்மையால், நினைக்கில்—ஆராயப்புக்கால், யார்நினைக்கவல்லார்-அறியவல்லார் ஆர், ஒருவருமில்லையென்று கருத்து.

வ்யா. இன்னையென்று சொல்லலாவ தில்லையாதும். அவதரித்து நிற்கிற நிலையில் அஜஹத்ஸ்வபாவங்களென்ன, ஸௌலப்யாதிகளென்ன, இவற்றிலே ஒரு கோடியாலே உன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்புக்கால் ஏவம் விதனென்று சொல்லலாவ தொன்றுமில்லை. இட்டிடைப்பின்னை கேள்வனென்பர். (க) "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்கிறபடியே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவர்களும் "மிதுநமே ஆச்ரயணீயம்" என்று ஸஜாதீயரில் வ்யாவர்த்தனான வுன்னை உபதேசிப்பார்கள். நேரிதான இடையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனென்று சொல்லுவர்கள். "யாதுமிட்டு" என்று கீழோடேகூட்டின போது, சுபாச்ரயத்தையோதுகிற ப்ரகரணங்களில் அங்குஷ்டமாத்ரமென்றும் (உ) "அக்நிர் மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ர ஸூர்யௌ" என்கிறபடியே த்ரைலோக்ய சரீரனென்றும், இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற சுபாச்ரயங்களை யடங்கவிட்டு, (௩) "மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" என்று கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த நீளாவல்லபனே சுபாச்ரய மென்பர்கள். உன்பிணக்குணர்ந்தபெற்றியோர். உன்நிமித்தமாக ஆச்ரிதர்க்கும் அநாச்ரிதர்க்கு முண்டான விவாதத்தை அநுஸந்திக்கும் பண்டிதர்கள். அதாகிறது – "பேருமோராயிரம் பிறபலவுடைய வெம்பெருமான்" என்றுய்த்து ஆச்ரிதருடையவறிவு; பேருமோருருவமுமுளதில்லை" என்றுய்த்து அநாச்ரிதருடைய வறிவு. இவ்விவாதத்துக்கடிநீ யென்றறியுமவர்கள். பின்னையாயகோலமோடு பேருமுருமாதியும் நின்னை. இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கச்செய்தே ஸர்வ விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விக்ரஹமென்ன, அவதாரத்தில் குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களென்ன, அவதரித்த தேசப்ரபாவமென்ன, அவதாரவிக்ரஹத்துக்கு நிதாநமென்ன, இவற்றை யுடையனான வுன்னை. அதவா, அவதார ஸமாப்தியில் விச்ரமஸ்தலமான வ்யூஹ விக்ரஹங்களென்ன, தத்தத்குண சேஷ்டித வாசகங்களான திருநாமங்களென்ன, ஆமோதாதி வ்யூஹ நிதாநங்களென்ன, இவற்றுக்கடியான பரத்வமென்ன, இவற்றையுடைய வுன்னை யென்றுமாம். நீர்மையால் நினைக்கிலல்லது ஆர் நினைக்கவல்லர் - உன்னுடைய நீர்மையாலே நீ அறிவிக்க அறியு மத்தனையொழிய வேறு அறியவல்லாரார். அதாகிறது- (௪) "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" என்று தொடங்கி, (௫) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" என்று நீ அறிவித்தாப்போலே அறிவிக்க அறியுமத்தனை. ... கங.

அ.—பதினான்காம்பாட்டு. நம்மவதார ரஹஸ்யம் நீரறிந்தபடி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக திர்யக்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த உன்குணங்களை பரிச்சேதித்தறியமாட்டேனே யாகிலும், அவ்வடிவு வேதைகஸமதிகம்யமென் றறிந்தேனென்கிறார்.

மூ—தூய்மையோகமாயினாய்! துழாயலங்கல்மாலையாய்!
ஆமையாகியாழ்கடற்றுயின்ற வாதிதேவ! நின்
நாமதேயமின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்
சாமவேதகீதனாய சக்ரபாணியல்லையே. கச.

(க) "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" (உ) "அக்நிர் மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ர ஸூர்யௌ" (௩) "மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" (௪) "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" (௫) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்"

ப-ரை.—ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடேசேர்த்து அநுபவிப்பிக்கவல்ல, தூய் மையோகமாயினாய்—சுத்தியோகத்தையுடையனாய், துழாயலங்கல்மாலையாய்-திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், தேவர்களுக்கு அம்ருதங்கொடுக்கைக்காக, ஆமையாகி-கூர்மாவ தாரஞ்செய்தருளி, ஆழ்—மிக்க ஆழத்தையுடைய, கடல்—கடலிலே, மந்தரபர்வதம் அமி ழ்ந்தாதபடி உன்முதுகிலேநின்று சுழல, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவ—ஜகத் காரணபூதனானவனே, நின்-உன்னுடைய, நாமதேயம்—குணசேஷ்டிதங்களை, இன்னதென் ன வல்லமல்லவாகிலும்—இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லமாட்டேனேயாகிலும், சாமவேத கீதனாய—ஸாமவேதப்ரதிபாதிதனான, சக்ரபாணியல்லையே—திருவாழியுங் கையுமான திரு வுருவமுடையவனன்றோ, என்கிறார்.

வ்யா. தூய்மையோகமாயினாய். அசித்ஸம்ஸர்கத்தாலே அசுத்தனான ஸம்ஸாரிக்கு உன்க்ருபையாலே அசித்ஸம்ஸர்கத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே சேர்த்து உன்னை அநுபவிப்பிக்கவல்ல சுத்தியோகத்தையுடையவனே. ஸம்ஸாரி சுத்தியோகத்துக்கு நிர்வா ஹகனானவனே. இத்தால்-ஸம்ஸாரோத்தாரணத்துக்கு உபாயமும் நீயேயென்கை. ஹேய ப்ரத்யநீகனானவனேயிறே சேதநர்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற அசுத்தியைப்போக்கவல்லான். துழாய லங்கல்மாலையாய். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனான வனே. திருத்துழாய் நாதத்வசிஹ்நமாகையாலும், போக்யத்வ சிஹ்நமாகையாலும்,ப்ராப்ய பூதனும் நீயேயென்கை. ஆமையாகி. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக அம்ருத மதநத்துக்கு அநுகூலமான கூர்மவேஷத்தைக்கொண்டு. ஆழ்கடல்துயின்ற. அகாதமான கடலிலே மந்தரம் அமிழ்ந்தாதபடி உன் முதுகிலே அதுநின்றுசுழலக் கண்வளர்ந் தருளின வனே. (க) "க்ஷீரோதமத்யே த்வபவத் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி:" என்னக்கடவதிறே. ஆதிதேவ. ஜகத்துக்கு நீயே காரணபூதனென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. ப்ரயோ ஜநாந்தரபரரென்று பாராதே அவர்களாபத்துக்கு உன்னை யழிய மாறி உதவுகையாகிற விது உத்பாதகர்க்கல்லது கூடுமோவென்கை. நின்னாமதேயமின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும். கூர்மரூபியான தேவரீருடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதித்துச்சொ ல்லமாட்டேனேயாகிலும். "நின்னாமதேயம்" என்று - வாச்யமான குணசேஷ்டிதங்களை தத்வாசகமான சப்தத்தாலே லக்ஷிக்கிறது. சாமவேதகீதனாய சக்ரபாணியல்லையே. நீ அழிவு க்கிட்ட கூர்மவிக்ரஹம் சாந்தோக்யஸித்தமாய் கையும் திருவாழியுமான அதிரமணீய விக்ர ஹமென்றறிந்தேன். (உ) "ய ஏஷோ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" என்றும், (ங) "ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண: ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ... ... கச.

அ. பதினைந்தாம்பாட்டு. வேண்டிக ஸமதிகம்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ ஆச் ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது பாத சைவென்னும்படி அங்குநின்றும் ஆச்ரிதருகந்த ரூபத்தையே உனக்கு ரூபமாகக் கொண்டு வந்தவதரித்த உன்னுடைய நீர்மையை ஒருத்தரால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ வென்கிறார்.

(க) "க்ஷீரோதமத்யே த்வபவத் கூர்மரூபீஸ்வயம்ஹரி:" (உ) "யஏஷோந்தரா தித்யே ஹிரண்மய:புருஷோத்ருச்யதே" (ங) "ஸவித்ர்மண்டலமத்ய வர்த்தீநாராயண:" "ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட:"

மூ.—அங்கமாறுவேத நான்குமாகி நின்றவற்றுளே
தங்குகின்றதன்மையாய் தடங்கடற்பணத்தலைச்
செங்கணுக்கணைக்கிடந்த செல்வமல்குசீரினாய்
சங்கவண்ணமன்னமேனி சார்ங்கபாணியல்லையே. கரு

பதவுரை.—அங்கமாறும்—அங்கமான வ்யாகரணம்முதலிய ஆறும், வேதநான்கும் அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்கு, ஆகிநின்று—ப்ரவர்த்தகனாய்நின்று, அவற்றுளே—அங்கங்களோடுகூடிய வேதங்களினுள்ளே, தங்குகின்ற—ப்ரமேயமாய் வர்த்திக்கிற, தன்மையாய்—ஸ்வபாவங்களையுடையவனே, தடம்—இடமுடைத்தான, கடல்—கடலிலே, உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான, பணத்தலை—பணத்தின் தலையிலே, செம்—சிவந்த, கண்—திருக்கண்களையுடையனாய், அணை—திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளி, மல்கு—நிரவதிகமான, செல்வம்—ஐச்வர்யத்தையும், சீர்—கல்யாணகுணங்களையுமுடையவனே!; அங்குநின்றும் க்ருதயுகத்திலே சேதநர் விரும்புகைக்காக, சங்கவண்ணமன்ன—சங்கத்தின் நிறத்தையொத்த, மேனி—திருமேனியையுடையையாய்த் திருவ்வதரித்து, அதுக்குமேலே த்ரேதாயுகத்தில், ராவணாதிகண்டகரை நிரஸிக்கைக்காக, சார்ங்கபாணியல்லையே—க்ஷத்ரியகுலத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்தவதரித்து ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ, இப்படிப்பட்ட நீர்மையையுடையவுன்னை பரிச்சேதிக்கத் தறியவல்லாரரென்கிறார்.

வ்யா. அங்கமாவேத நான்குமாகிநின்று. சிக்ஷாத்யங்களாறும் அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்கு ப்ரவர்த்தகனாய்நின்று. அவற்றுளே தங்குகின்ற தன்மையாய். ஸாங்கமான வேதங்களினுள்ளே ப்ரமேயமாய் வர்த்திக்கிற ஸ்வபாவங்களையுடையவனே. ஆகிநின்றவற்றுளே. நிர்தோஷ ப்ரமாணமாய் நின்றவற்றுளென்னவுமாம். வேதப்ரதிபாத்யமான ஸ்வபாவங்களாவன—(க) "ஸத்யஞ்ஜ்ஞாநம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸர்வாதிகத்வமென்ன, (உ) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன கல்யாணகுணங்களென்ன, (ங) "விச்வம் நாராயணம்ஹரிம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன உபயவிபூதிநாதத்வமென்ன, (ச) "மஹாராஜ தவாஸ:" இத்யாதிகளிற்சொன்ன விக்ரஹயோகமென்ன, (ரு) "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:" இத்யாதிகளிற் சொன்ன அவதாரங்களென்ன, (சா) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன நித்யவிபூதியோகமென்ன இவை. தடங்கடலித்யாதி. வேண்டுக ஸமஸ்தமாய் ஸ்வபாவங்களைக் கேட்டே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி இக்குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. இடமுடைத்தான கடலிலே, உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணத்தின் தலையிலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, நிரவதிகமான ஐச்வர்யத்தையும் கல்யாணகுணங்களையுமுடையவனே. சங்கவண்ணமன்னமேனியித்யாதி. க்ஷீரார்ணவசாயித்வம் பரத்வ

(க) "ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்." (உ) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்." (ங) "விச்வம்நாராயணம்ஹரிம்." (ச) "மஹாராஜதவாஸ:" (ரு) "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:" (சா) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்"

யென்னும்படி அங்குநின்றும் க்ருதயுகத்திலே சேதநர்விரும்புகைக்காக சங்கம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடையையாயவதரித்து, அதுக்குமேலே த்ரேதாயுகத்திலே, ஆச்ரிதவிரோதிகளான ராவணாதிகண்டகரை நிரஸிக்கைக்கு க்ஷத்ரியகுலத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்ரீசார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ. இப்படி காலபேத நிபந்தநமான திருநிறத்தையுடைய மாறியும், (க) "ஆதீர்நஷோ ந ..." என்று பார்வத்தையுடையமாறியும் ரக்ஷித்தவுன்னுடைய சீர்மையை பரிச்சேதித்தறிய லாவாரரென்று வாக்யசேஷம் .... கரு.

அ. பதினாறும்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே நின்றும் இப்படி தேவமநுஷ்யாதிகளிலே அவதரித்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்தாவரபர்யந்தமாக சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியிலும் அவதரித்து உன்னை ஸர்வாநுபவ யோக்யமாக்கினாலும் ப்ரமாணகணங்கள் பரிச்சேதிக்க மாட்டாதபடியிறே உன்னுடைய அவதாரவைலக்ஷண்ய மிருப்பதென்கிறார்.

மூ—தலைக்கணத்துகட்குழம்பு சாதிசோதிதோற்றமாய்
நிலைக்கணங்கள்காணவந்து நிற்றியேலும்நீடிரும்
கலைக்கணங்கள்சொற்பொருட் கருத்தினால்நினைக்கொணா
மலைக்கணங்கள்போலுணர்த்தும் மாட்சிநின்றன்மாட்சியே. கரு.

ப—தைஃஜ்சோதி—அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானனனநீ, தலைக்கணம்—புண்ய யோநியான தேவஜாதியிலும், துகள்சாதி—பாபயோநியான ஸ்தாவரஜாதியிலும், குழம்புசாதி—புண்யபாப மிச்ரமான மநுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும், தோற்றமாய்—வந்து திருவவதரித்து, நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும்—ஸ்தாவரங்கள் உன்னை யநுபவிக்கும்படி வந்துநின்றாலும், நீடு—நித்யமாய், இரும்—பரப்புடைத்தான, கலைக்கணங்கள்—நான்கு வேதங்களும், சொல்—அபிதாநவ்ருத்தியாலும், பொருள்—தாத்பர்யவ்ருத்தியாலும், கருத்தினால்—நெஞ்சாலும், நினைக்கொணா—பரிச்சேதித்தறிய மாட்டாமையாலே, மலைக்கணங்கள் போல்—பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேத்யமாய் அபரிச்சிந்நமான உன்னுடைய அவதாரங்கள் சரித்ரங்களாலே, உணர்த்தும்—அறிவிக்கப்படும், மாட்சி—வைலக்ஷண்யம்; நின்றன்மாட்சி—உன் வைலக்ஷண்யம், என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா. தலைக்கணத்துகட்குழம்புசாதி. தேவகணமென்ன, க்ஷேத்ரக்ஞமென்ன, நடுவுண்டானமநுஷ்ய திர்யக்குக்களென்ன; சதுர்விதசரீரங்களிலே. குழம்புசாதி. தேவகணம் புண்யயோநியாய், ஸ்தாவரங்கள் பாபயோநியாய், மநுஷ்ய திர்யக்குக்களிரண்டும் புண்யபாபமிச்ரயோநிகளாகையாலே "குழம்புசாதி" என்கிறது. திர்யக்குக்களுக்கு மிச்ரயோநித்வம் ஆஹாரநித்ராதிகளாலே மநுஷ்யஸாம்ய முண்டாகையாலே. க்ஷேத்ரகணமென்று—ஸ்தாவரத்துக்கு உபலக்ஷணம். துகள்—குற்றமும், புழுதியும். சோதிதோற்றமாய். (உ) "வெறுமையாநிர்மலவபுஷா ..." என்கிற அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தை சதுர்வித ஜாதிகளிலும் ஸஜாதீயமாக்கியவதரித்து. ஸ்தாவரஜாதியிலும் குப்ஜாம்ரமாய் அவதரித்தானிறே. நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும். தேவாதிகளை யின்றியே ஸ்தாவரங்களும் உன்னை அநுபவிக்கும்படி வந்துநின்றாலும். அதாவது உன்னை ஸ்பர்சித்தவாயு அவற்றை

(க) ஸ்ரீ ஆநுசாஸநிகபர்வம் ..., (உ) ஸ்ரீ ... ஸ்தவம் ...

ஸ்பர்சிக்க ஸ்தாவரத்வ ஹேதுவான பாபம்போமென்கை. நீடிருங்கலேயித்யாதி. நீ இப்படி தாழநின்றாலும் ப்ரமாணங்கள் உன்னுடைய அவதாரவைபவத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது. நீடிரும்கலேக்கணங்கள். ஸ்வரூபேணவும் ப்ரவாஹரூபேணவும் நித்யமாய் பரப்புடைத்தாயிருந்துள்ள சதுர்தசவித்யா ஸ்தாநங்களும். "கலை" என்று வேதமும் அங்கமும். (க) "ஷடங்கமிஶ்ரா வேதா:" இத்யாதியாலே சதுர்தச வித்யாஸ்தாநங்கள் சொல்லப்பட்டதிறே. சொல்பொருள் கருத்தினால் நினைக்கொணா. அபிதாநவ்ருத்தியாலும் தாத்பர்யவ்ருத்தியாலும் ஒரோ அவதாரத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்க மாட்டாதபடியாலே. மலேக்கணங்களித்யாதி. பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேத்யமாய் அபரிச்சேத்யமான உன்னுடைய அவதாரகுண சரித்ரங்களென்றவற்றாலே அறிவிக்கப்படும் வைலக்ஷண்யம் உன்வைலக்ஷண்யம். மாட்சி - அழகு. ... ...

அ. பதினேழாம்பாட்டு. பரமபதநிலயனாயிருந்து நித்யவிபூதியை நிர்வஹித்து வ்யூஹம்முதலாக ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அவதரித்து லீலாவிபூதியை நிர்வஹித்தும் போகிற விவையோரொன்றே ப்ரமாணங்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்க, அதுக்குமேலே அர்ச்சாவதாரஸௌலபனாய் ஆச்ரிதருடைய இச்சாதீநனாய் தன்னைநியமித்த இஸ்ஸ்வபாவம் என்னாயிருக்கிறதோ! வென்று அதிலே வித்தராகிறார்.

மூ.—ஏகமூர்த்திமூன்றுமூர்த்தி நாலுமூர்த்திநன்மைசேர்
போகமூர்த்திபுண்ணியத்தின் மூர்த்தியெண்ணில் மூர்த்தியாய்
நாகமூர்த்திசயநமாய் நலங்கடற் கிடந்துமேல்
ஆகமூர்த்தியாயவண்ணமென் கொலாதிதேவனே. கஎ.

ப-ரை.— ஏகமூர்த்தி—பரமபதத்திலே நித்யஸித்தரும் முக்தருமநுபவிக்கும் அத்விதீயமான மூர்த்தியாய், மூன்றுமூர்த்தி—ஸங்கர்ஷணாதிரூபத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய், நாலுமூர்த்தி—வ்யூஹத்தோடுகூடின நாலுமூர்த்தியாய், நன்மைசேர்—போருளாகிற நன்மையையுடைய, போகமூர்த்தி—ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகயோக்யமான மூர்த்தியாய், புண்ணியத்தின்மூர்த்தி—அதுதான் பாக்யாதிகருடைய புண்யவிபாகத்திலே பலிக்கும் மூர்த்தியாய், எண்ணில்மூர்த்தியாய்—விபவஜாதீய விக்ரஹத்தையுடையனாய், இப்படி அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களைப் பண்ணினவிடத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமலிருக்கச்செய்தேயும், ஆதிதேவனே—ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதனான நீ, ரக்ஷணத்தில் ஆசையாலே, நலம்—ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரளயமட்டும் வஸிக்கையாகிற நன்மையையுடைய கடல்—திருப்பாற்கடலிலே, நாகமூர்த்தி—திருவநந்தாழ்வான் திருமேனியாகிற, சயநமாய்—கிடந்து—படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, மேல்—அதுக்குமேலே, "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே" என்கிறபடியே, ஆக—ஆச்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாகநினைத்த த்ரவ்யத்திலே, மூர்த்தியாயவண்ணம்—உனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹத்திலே பண்ணும்விருப்பத்தைப் பண்ணுகிற இந்த ஸ்வபாவம், என்கொல்—என்னாயிருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. ஏகமூர்த்தி. (உ) "வாஸுதேவோவஸிவரேண்ய:" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிஷட்குணபூர்ணனாய், நிஸ்தரங்க ஜலதிபோலே பரமபதநிலயத்திலே எழுந்தருளியிருந்து

(க) "அங்காநிசதுரோவேதா:" (உ) "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:"

தேமாற்றத்தை யுடையனுய் வைத்து, " திர்யக்குக்கள் " என்று இகழாதே அடிமைகொண்ட விருத்தைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கையாலே என்னுதனே யென்கிறார். அரங்கனே - கூறு தேறவேறிதே. "ஈச்வரன் ஒருவனுளன்" என்று அறியாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாச்ரித பக்ஷபாதத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக அர்ச்சையாய் வந்து கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் இத்தை விசேஷித்துத் தெரியவருளிச் செய்யவேணும். கிழ - வ்யூஹத்திலும் விபவத்திலும் சொன்னபக்ஷபாதங்கள்காணலாவது பெரியபெருமாள் பக்கலிலே யென்று கருத்து. ... ... உக.

அ.—இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே யெல்லாரையும், வடதளசாயியாய், ஸர்வசக்தித்வத்தோற்றச் சிறிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த தேவரீருக்கு " ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வத்ஸலர் " என்னுமிது ஒரேற்றமோ வென்கிறார்.

மூ.—பண்டுமின்றுமேலுமாயோர் பாலனாகிஞாலமேழும்
உண்மேண்டியாலிலைத் துயின்றவாதிதேவனே !
வண்டுகிண்டுதெண்டுழாயலங்கலாய் ! கலந்தசீர்ப்
புண்டரீகப்பாவைசேருமார்ப ! பூமிநாதனே ! உக.

ப—ரை.—பண்டுமாய்-ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு அசித்தாய்க்கிடந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்மேலே யேற்றிக்கொண்டுநோக்கியும், இன்றுமாய் - ஸ்ருஷ்டிவேளையில் கர்மாநுரூபமாக ஸ்ருஷ்டித்து தத்தநுரூபமாக ரக்ஷித்தும், மேலுமாய்—ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில், ஓர் அத்விதீயமான, பாலனாகி—முக்தசிசுவாய், ஞாலமேழும்—ஸகலலோகங்களையும், மண்டி—தன் பேறாகவிரும்பி, உண்டு—அமுதுசெய்து, ஆலிலை—ஓராலந்தளிரிலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவனே—ஜகத்காரணபூதனாய், வண்டு-வண்டுகளானவை, கிண்டு—கிளராநின்றுள்ள, தண்—குளிர்ந்த, துழாயலங்கலாய்—திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், கலந்த—நித்யஸம்ச்லேஷஸ்வபாவையாய், சீர்—ச்லாக்யமான, புண்டரீகம்— தாமரைப்பூவை ஜந்மபூமியாக வுடையளாய், பாவை திருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார், சேரும்-நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், பூமி—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு, நாதனே—நாதனானவன், ப்ரளயத்தில் ஒருவரில்லாதாரைப் போலே தனியே கண்வளர்ந்தருளாநின்றானென்கிறார்.

வ்யா. பண்டுமின்றுமேலுமாய். " பண்டு " என்கிறது—ஸ்ருஷ்டேः பூர்வகாலத்தை; " இன்று " என்கிறது—ஸ்ருஷ்டிகாலத்தை; " மேல் " என்கிறது—ப்ரளயவேளையை. (க) " ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் " என்கிறபடியே நாமரூபங்களை இழந்து அசித்விசேஷிதமாய் சோச்யதசாபந்நமான ஸகல பதார்த்தங்களையும், (உ) " தமேவ ஹி பவதி " என்கிறபடியே தன் பக்கலிலேயிட்டு நோக்கியும்; ஸ்ருஷ்டிவேளையில் கர்மாநுரூபமாக ஸ்ருஷ்டித்து தத்தநுரூபமாக ரக்ஷித்தும், ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் போருமவனுகையாலே. "ஆய்" என்றது-ஆகையாலே யென்று ஹேத்வர்த்தமாய்க்கிடக்கிறது. ஓர்பாலனாகி. அத்விதீயமான முக்த சிசுவாய். ஞாலமேழுமுண்மேண்டி. ஸகலலோகங்களையும் தன்பேறாகவிரும்பி யமுதுசெய்து சிறியவயிற்றிலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கின

(க) " ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் " (உ) " தமேவ ஹி பவதி "

அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தால் தேவரீருடைய ஐச்வர்யமான சக்தியை ப்ரகாசிப்பித்தபடி யி தெரிந்து. ஆலிலைத்துயின்ற வாதிதேவனே. ஒருபவனுன வாலிலையிலே ஜகத்காரணவஸ்து வென்று தோற்றும்படி கண்வளர்ந்தருளினவனே. வண்டுகிண்டு தண்டுழாயலங்கலாய். இப்படி ப்ரளயார்ணவத்திலே பரிவரொருவரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் ஸர்வாதிகன் என்கிறது இப்பாட்டில் சேஷமும். செவ்வியாலே வண்டுகள் புக்குப் படிந்தும் ஸ்வாதுவான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனே. கிண்டல்—கிளர்தலும், கிழிந் தலும். இத்தால் — ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனென்கை. கலந்தசீர்ப்புண்டரிகப் பாவைசேருமார்ப. ஸ்வரூபநிரூபகபூதை யாகையாலே நித்யஸம்ச்லே ஷத்வயாவையாய், தாமரைப்பூவை ஜந்மபூமியாக வுடையளாய், நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தை யுடைய பிராட்டி, "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவள் ஆதரிக்கும் திருமார்பையுடை யவனே. பூமிநாதனே. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாதனானவனே. இத்தால்— (க) "ஹ்ரீச்ச தேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" என்கிறபடியே ஸ்ரீபூமீஸஹிதனான ஏற்றத்தை யுடையவனென்கை. இப்படி ஸர்வாதிகன் கிடீர் ப்ரளயார்ணவத்திலே ஒருவரில்லாதாரைப்போலே தனியே கண் வளர்ந்தருளுகிறதென்கை. ... ... ௨௨.

அ. இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு. ப்ரளயாபத்ஸகனுகைக்கு வடதளசாயியான அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தை யன்றிகே தேவரீருடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை, (உ) "நாஸ்யார்த்த நம் கர்த்வர் ஸிம்ஹஸ்யார்த்த நம் ததா" என்கிறபடியே ஏகதேசத்தை மநுஷ்யஸஜாதீயமாக்கியும் ஏகதேசத்தை திர்யக்ஸஜாதீயமாக்கியும் இப்படி யோநி த்வயத்தை ஏகவிக்ரஹமாக்கி, அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக பிதாவாலே புத்ரனுக்குப்பிறந்த ஆபத்தை தேவர் பொறுக்க மாட்டாமையாலே தூணிலே தோற்றின அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தை அநுஸந்தித்து இத்தையாவர் பரிச்சேதித்து அறியவல்லாரென்கிறார்.

மூ.—வாணிறத்தோர் சீயமாய்வளைந்த வாளேயிற்றவன்
ஊணிறத்துகிர்த்தல மழுத்தினுயுலாயசீர்
நாணிறத்தவேதநாவர் நல்லயோகினுல் வணங்கு
பானிறக்கடற்கிடந்த பற்பநாபனல்லையே. ௨௩.

ப-ரை.— வால்நிறத்து—வெளுத்தநிறத்தை யுடைத்தாய், ஓர்—அத்விதீயமான, சீயமாய்—நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளி, வளைந்த—வளைந்து, வாள்—ஒளியையுடைத்தான, எயிற்றவன்—பற்களையுடைய ஹிரண்யனது, ஊன் நிறத்து—சரீரத்தில்—மார்பிலே, உகிர்த்தலம்—திருவுகிரை, அழுத்தினாய்—அழுத்தினவனே, உலாய—ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான, சீர்—ப்ராமாண்யத்தை யுடைத்தாய், நால்நிறத்த—உதாத்தாநுதாத்தஸ்வரித ப்ரசயரூபமான நாலுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய, வேதம்—வேதத்தை, நாவர்—நாவிலேயுடைய வைதிகர், நல்லயோகினால்—பக்தியோகத்தாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கிற, பால்நிறக்கடல்—க்ஷீராப்தியிலே, கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளின, பற்பநாபனல்லையே—பத்மநாபனன்றோ வென்கிறார்.

(க) "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (உ) "நாஸ்யார்த்தநம் கர்த்வர் ஸிம்ஹஸ்யார்த்தநந்ததா"

மாகிறதோவென்று கூசாதேயென்னுதல். அதவா, " கூசமொன்றுமின்றி - கூறுதேற " என்று அந்வயித்து தன்படிகளைச் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லையென்று அதிகாரிவிரஹத்தால் கூசாதே யென்றுமாம். அதாவது - மேன்மையைச்சொல்லி துஷ்ப்ராபமென்று அகலுதல்; நீர்மையைச் சொல்லிக் காற்கடைக்கொள் டகலுகையின்கை. மாசுணம்படுத்து. நீருருத்தாமே திருவநந்தாழ்வானை விரித்து. வேலைநீர்பேச. ஸ்வஸங்கிதாநத்தாலே வந்த ப்ரீதியாலே கடல்நீர் கோஷியாநிற்க. நின்றதேவர். ஜகத்ரக்ஷண தர்மத்திலே வ்யவஸ்திதராய் நின்ற ப்ரஹ்மாதிகள், பேசநின்ற தேவரென்றுமாம். " பேசநின்றசிவன் " என்னக்கடவதிறே. வந்துபாட. ஊர்த்வலோகங்களில் நின்றும் வந்து தங்களுடைய அபிமதஸித்திக்காக ப்ரீதிப்ரேரிதராயேத்த. முன்கிடந்ததும். ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விதுவும். ஸமுத்ரகோஷத்தோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு, அநந்ய ப்ரயோஜநரான ச்வேதத்வீபவாஸிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு வாசியற முகங்கொடுத்து நிற்கிற விது என்ன சீலமென்று கருத்து. பாசநின்றநீர்வாமுமையானகேசவா. ஸமுத்ர மதநவேளையில் வருணபாசங்களை யுடைத்தான கடலிலே முதுகிலே மந்தரம் சுழலுகிற விது ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்து கூர்மஸஜாதீயனானவனே. " பாசநின்றநீர் " என்று - பரமபதத்திற்காட்டில் ப்ரேமஸ்தலமான கடலிலே யென்னவுமாம். கேசவா, ப்ரஹ்மாதிகள் சரணம்புகுர தத்ரக்ஷணார்த்தமாக கூர்மஸஜாதீயனுகையாலே அவ்வளவாலும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனான மேன்மை யழியாதிருக்கிறபடி. ஏசவன்று நீ கிடந்தவாறு. தேவதைகளடங்க ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, ஸர்வாதிகனான நீ, உன்படி யறியாதார் " ஆமையானன் " என்று உன்னுடையாரை பேசும்படி, மந்தரம் முதுகிலே நின்று சுழலக் கண்வளர்ந்தருளின ப்ரகாரம். கூறுதேறவேறிதே. தெரியும்படி யெனக்கருளிச் செய்யவேணும். ஆமையான நீர்மையிலே ஸர்வாதிகத்வமும் ப்ரகாசியாநின்றது, ப்ரஹ்மாதிகளைத்தக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே நீர்மைப்ரகாசியா நின்றது, இவற்றைப் பிரித்துத் தெரிய வருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து. ... ... உ0.

அ. இருபத்தோராம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதநவேளையில் ஆமையான நீர்மைக்குமேலே ஸகல வ்யாபாரங்களையும் தேவரீரே செய்தருளி, " தேவர்கள் கடல் கடைந்தார்கள் " என்று தேவர்கள் தலையிலே யேறிட்டுக் கொண்டாடினபடி, ராவணனைத் தேவரீரே அழியச் செய்து முதலிகள் தலையிலே விஜயத்தை யேறிட்டுக் கொண்டாடினாப்போலே யிருந்தது. இவ்வாச்ரிதபக்ஷபாதத்தை வேறாகத்தெரியவருளிச் செய்யவேணுமென்கிறார். ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க இதொரு பக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராகிறார்.

மூ.—அரங்கனே தரங்கநீர் கலங்கவன்றுகுன்றுசூழ்
மரங்கள்தேயமாநிலங்குலுங்கமாசுணஞ்சுலாய்
நெருங்கநீகடைந்தபோதுநின்றசூரரேன்செய்தார்
குரங்கையாளுகந்தவெந்தை கூறுதேறவேறிதே. உக.

ப—ரை.—அன்று - தூர்வாஸச்சாபத்தாலே தேவதைகள் வெறுவியரானவன்று, தரங்கம் - திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான. நீர் - கடலானது, கலங்க - குளப்படிபோலே கலங்கும்படியாகவும், குன்றுசூழ்—மந்தரபர்வதத்தைச்சூழ்ந்த, மரங்கள்—மரங்களானவை, தேய்—வாலாமிழி யுடல்பட்டுத்தேயவும், ஸமுத்ரகோஷத்தாலே, மாநிலம் - புஷ்கரத்வீபங்களாகிற

மஹாப்ருதிவி, குலுங்க—அசையவும், மாசுணம்—வாஸுகியை, நெருங்கச்சுலாய்—நெருங்கச்சுற்றி, நீகடைந்தபோது—தேவரீர் கடைந்தருளினபோது, நின்றசூரர் - அதிபலபராக்ரமராய் நின்றதேவர்களும் அஸுரர்களும், என்செய்தார்—செய்ததென் ; குரங்கை—சிறிய திருவடியை, ஆள் உகந்த—அடிமைகொண்டு உகந்தருளின, எந்தை—என்ஸ்வாமியாய், அரங்கனே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதேவரீர், இது—இத்தை, வேறு—விசேஷித்து, தேற—தெரியும்படி, கூறு—அருளிச்செய்யவேணும். உக.

வ்யா. அரங்கனே. என்கிறவிது விசேஷ்யமாகையால் க்ரியையோடே அந்வயிக்கக்கடவது. தரங்கநீர்கலங்க. (க) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே அத்யகாதமான கடலாகையாலே தன்னைப அநுபவிக்க விழுந்தாரைக் கரையிலேயேறிட வல்ல திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தான கடல் குளப்படிபோலே கலங்க. அன்று. ஸகலதேவதைகளும் துர்வாஸச்சாபத்தாலே நஷ்டஸ்ரீகராய்த் தங்களைச்வர்யத்துக்கு தேவரீர் கைபார்த்து நின்றவன்று. குன்றுசூழ்மரங்கள்தேய. மந்தரத்தைச்சூழ்ந்த மரங்கள் வாஸுகியுடல் பட்டுத்தேய. மாநிலங் குலுங்க. ஸமுத்ர கோஷத்தினுடைய அதிசயத்தாலே அத்தோடேசேர்ந்த புஷ்கரத்வீபங்களாகிற மஹாப்ருதிவி குலுங்க. மாசுணம் சுலாய்நெருங்க. நெருங்க - மாசுணம்சுலாய். வாஸுகியை நெருகச்சுற்றி. சுலாய்—சுலாவி, சுற்றியென்றபடி. ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே உபப்ப்ரும்ஹிதமானபடியாலே கூசாதே மந்தரத்திலே வாஸுகியை நெருங்கச்சுற்றி. (உ) "மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் மதநேபூத்" என்று மந்தரத்துக்கு அதிஷ்டாநமும் தானேயென்றும், (௩) "தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" என்று வாஸுகிக்கு பலகாரனும் தானேயென்றும் சொல்லக்கடவதிறே. நீகடைந்தபோது. (௪) "ததோமதிதுமாரப்த" என்று - தேவர்களுக்கு ஆரம்பமாத்ரமேயாய், "ஆயிரந்தோளால லைகடல்கடைந்தான" என்கிறபடியே அக்கடலை தேவரீரே கடைந்தபோது. நின்றசூரரேன்செய்தார். அதிபலபராக்ரமரான தேவர்களும் அஸுரர்களும் செய்ததென். அம்ருதமதநலாமர்த்யத்தை தேவர்கள்பக்கலிலே யேறிட்டுக் கொண்டாடுகைக்கு அவர்கள் செய்த கார்யமென். கூர்மரூபியாய் மந்தராத்ரிக்கு அதிஷ்டாநமானார்களோ ; (ரு) "உபர்யாக்ராந்தவாந்சைலம் ப்ருஹத்ரூபேண கேசவ:" என்று மந்தரம் சலியாதபடி நோக்கினார்களோ ; தேஜஸ்ஸாலே வாஸுகிக்கு பலகாரானார்களோ ; பலபோக்தாக்களாய் நின்றவிதுவேறதுவாக அவர்களையே கர்த்தாக்களுமாக்கின வித்தனையன்றோ. (௬) "தேவதாநவயத்நேநப்ரஸாதிதாம்ருதமந்தநே" என்று அம்ருதமதநவ்யாபாரம் அஸுரர்களுக்கு மொத்திருக்க அவர்களை க்லேசபாகிகளாக்கி தேவர்களை அம்ருதபாகிகளாக்கின விதுவும் அதுக்கு மேலே யொரு பக்ஷபாதமிறே. ப்ரயோஜநாந்தரபாரென்று பாராதே தேவர்கள்பக்கல் பக்ஷபாதத்துக்கடி, (எ) "சரணம் த்வாமநுப்ராப்தா:" என்று சரணமென்ற வதிலேயிறே. குரங்கையாளுகந்தவெந்தை. கீழ்ச்சொன்ன பக்ஷபாதத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது. ராவணனை தேவரீரே யழியச்செய்து, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று தந்தார்களாக ஸ்ரீவாநரவீரர்களை ஆதரித்தாப்போலே. "எந்தை" என்று - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளு

(க) "அப்ரமேயோமஹோததி:" (உ) "மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் மதநேபூத்" (௩) "தேஜஸாநாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" (௪) "ததோமதிதுமாரப்த" (ரு) "உபர்யாக்ராந்தவாந்சைலம் ப்ருஹத்ரூபேணகேசவ:" (௬) "தேவதாநவயத்நேநப்ரஸாதிதாம்ர்தமந்தநே" (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:"

வுகைக்கு ப்ரஹ்மாதிகள் அர்த்திக்கத்தான் செய்தருளிற்றே. வேலைவண்ணனே. வெள்ளைக்கடலிலே ஒரு நீலக்கடல் சாய்ந்தாப்போலே தேவரீருடைய பரபாகரஸத்தைச் சிலர் அறிந்து அநுபவிக்கைக்காகச் செய்தருளிற்றே. இப்பாட்டில் - திருவநந்தாழ்வானோட்டை யநுபவத்தைச் சொல்லிற்று,—அடிமைசெய்வா ரில்லாமையன்று, ஸம்ஸாரிகளிழவைப்பார்த்து, பார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தோன்றுகைக்காக. ... கஎ.

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என்ன நீர்மையென்றார் கீழ்; இங்கு - பண்ணின ஜகத்ரக்ஷணங்களைக்கண்டு, (க) " நஹி பாலநஸாமர்த்ய்ம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் " என்கிறபடியே பாலநதர்மத்துக்கு வேறுசக்தரில்லாமையாலும், ஜகத்து தேவரீர்க்கு அநந்யார்ஹசேஷமாகையாலே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அர்த்தித்வம் மிகையாகையாலும், வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற இத்தனையென்று அந்த ரக்ஷணங்களைப்பேசி, ஸாமாந்யத்ருஷ்டியால் ஸஹஜசத்ருக்களாய்த் தோற்றுகிற பெரியதிருவடியும் திருவநந்தாழ்வானும் ஏககண்டராய் தேவர்க்குப் பரியும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

மூ.—புள்ளதாகிவேதநான்கு மோதினாயதன்றியும்
புள்ளின்வாய்பிளந்து புட்கொடிப்பிடித்த பின்னரும்
புள்ளையூர்தியாதலாலதென்கொல் மின்கொணேமியாய்
புள்ளின்மெய்ப்பகைக்கடல் கிடத்தல்காதலித்ததே. கக.

ப-ரை.—புள்ளதாகி—ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு, வேதநான்கும்- நாலுவேதங்களையும், ஓதினாய்—சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தாய்; அதன்றியும்— அதுக்குமேலே, புள்ளின்வாய்பிளந்து—பகாஸுரன்வாயைக் கிழித்து, தன்பக்கலிலே ஆர்தரவந்து காரியங்கொள்ளும்படி, புள்—பெரியதிருவடியை, கொடிப்பிடித்த பின்னரும்— த்வஜமாகப் பிடித்தபின்பும், புள்ளையூர்தி—அவனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தாநிற்றி; மின்கொள்—மின்னாநின்ற, நேமியாயாதலால்- திருவாழியை யுடையவனாயிருக்கையாலே,கடல்- திருப்பாற்கடலிலே, புள்ளின்—பெரியதிருவடிக்கு, மெய்ப்பகை—ஸஹஜசத்ருவான திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடத்தல்—பள்ளிகொண்டருளுகைக்கு, காதலித்தது—ஆசைப்பட்டவிது, என்கொல்—என்னோவென்கிறார்.

வ்யா. புள்ளதாகிவேதநான்குமோதினாய். வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வஸித்திக்காக ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தை திர்யக்ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு ஹம்ஸாவதாரத்தைப் பண்ணி தத்வஹிதங்களுக்கு ஜ்ஞாபகமான நாலு வேதங்களையும் ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கும்படி யருளிச்செய்தாய். (உ) " ஸநாதநம் வேதம் ஹம்ஸோ பூத்வா " என்னக்கடவதிறே. அதன்றியும். ஸஹஜசத்ருவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கினதுக்குமேலே. புள்ளின்வாய்பிளந்து. பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்து. இத்தால் - ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கினாப்போலே, பகாஸுரனை நிரஸித்து ப்ரமேயபூதனை தன்னைத்தந்து, ஆச்ரிதர்க்கு ப்ராணப்ரதிஷ்டை பண்ணினபடியைச் சொல்லிற்று.

(க) " நஹிபாலநஸாமர்த்ய்ம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் " (உ) " ஸாரம்ப்ரதிய ஹம்ஸோ ஜகாத "

புட்கோடிப்பிடித்த பின்னரும் புள்ளையூர்தி. தன்பக்கலிலே ஆர்தாடங்கவந்து காரியங்கொள்ளும்படி பெரியதிருவடியை ரக்ஷணதர்மத்துக்கு த்வஜமாகப்பிடித்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே, ஆச்ரிதரிருந்த விடங்களிலே வந்து உதவுகைக்கு அவனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடதாநிற்றி. மின்கொள்நேமியாய். திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாய் மின்னாநின்ற திவாழியை யுடையவனே. இத்தால் - ரக்ஷகத்வமே நிரூபகமென்று தோற்றும்படி ※ மைமூலா நேமியானாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று. ஆதலால். நிரூபாதிகரக்ஷக னானையா "புள்ளதாகி வேதநான்கு மோதினாய்" என்று கீழோடே அந்வயம். "அதென்கொல் என்கிறவிது பாட்டின் முடிவிலே அந்வயம். புள்ளின்மெய்ப்பகைக் கடல்கிடத்தல் காதலித்தது - என்கோல். ஸாமாந்யதர்ஷ்டியால் பார்த்தால் திருவடிக்கு ஸஹஜசத்ருவென்னலாருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே இருவருங்கூட விரும்பி அடிமை செய்யும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என்கொலோ. ஸஹஜசத்ருவென்று புத்திபண்ணிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே இருவரையும் ஏககண்டராக்கி அடிமைகொண்டவிது, தேவரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக் காகவோவென்று கருத்து. அநாதியாய் அஹங்காரத்தை விரும்பிப்போந்த சேதநனை, சேஷைதைகரஸரான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்குவது இச்சக்திபிறே. ... ... கச

அ.—இருபதாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளைத்தத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இம்மேன்மைதானே நீர்மைக்கெல்லைநிலமாயிராநின்றது. அம்ருதமதநவேளையில் மந்தரதாரணார்த்தமாக ஆமையான நீர்மைதானே மேன்மைக்கு எல்லை நிலமாயிராநின்றது, இவைகளைப்பிரித்து என்னெஞ்சிலே பட வருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—கூசமோன்றுமின்றி மாசுணம்படுத்து வேலைநீர்
பேசநின்றதேவர்வந்து பாடமுன்கிடந்ததும்
பாசநின்றநீரில்வாழு மாமையான கேசவா
ஏசவன்று நீ கிடந்தவாறுகூறு தேறவே. உ௦.

ப-ரை.— கூச மொன்றுமின்றி—கொஞ்சமாயினும் கூசுதலின்றிக்கே, வேலைநீர்—கடல்நீரிலே, மாசுணம்—திருவநந்தாழ்வானை, படுத்து—திருப்பள்ளியாகப்படுத்து, பேச—ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்துதிக்கவும், நின்ற—ஊர்த்வலோகங்களில் வர்த்திக்கிற, தேவர்வந்து—தேவர்கள்வந்து, பாட—ஸ்துதிக்கவும், முன்கிடந்ததும்—ஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினதும், ஸமுத்ரமதநவேளையிலே, பாசம்நின்ற—வருணபாசங்களை யுடைத்தான நீரில்—கடலிலே, ஆமையான—கூர்மரூபியாய், வாழும்—மந்தரத்தைச்சுமந்து நிற்கிறவனாய், கேசவா—ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனானவனே, அன்று—தேவதைகள் ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, உன்படியறியாதார், ஏச—"ஆமையானான்" என்று உன்னுடையாரை ஏசும்படியாக, நீ—ஸர்வாதிகனானநீ; கிடந்தவாறு—மந்தரம் முதுகிலே சுழலக் கண்வளர்ந்தருளினபடியை, தேற—தெரியும்படி, கூறு—அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கூசமொன்றுமின்றி. மாயாகுசலரான அஸுராராக்ஷஸர் ஸஞ்சரிக்கிறதேசம், ஆராலே யென்வருகிறதோ வென்று ஒரு கூச்சமின்றியே யென்னுதல்; பிராட்டிமாருக்கும் அடுத்துப் பார்க்கப்பொறுத ஸௌகுமாரமானவடிவு துஷ்ப்ரக்ருதிகள் விஷத்ருஷ்டிக்கு விஷய

நித்ய ஸித்தரும் முக்தரும் அநுபவிக்கவிருக்கிற அத்விதீயமான மூர்த்தியை யுடையையாய். மூன்றுமூர்த்தி. அந்த ஷட்குணங்களிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகைக்காக ஸங்கர்ஷணாதி ரூபத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய். நாலுமூர்த்தி. பராவஸ்தையும் வ்யூஹங்களோடே எண்ணலாம்படி பரார்த்தமாயிருக்கையாலே அத்தையுங்கூட்டி "நாலுமூர்த்தி" என்கிறது. அதவா, வ்யூஹகார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயோகமாயிருக்கிற ப்ரதானபுருஷ அவ்யக்தகாலங்களைச் சரீரமாக வுடையனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். நன்மைசேர் போகமூர்த்தி. அநுக்ரஹப்ராசுர்யமாகிற நன்மையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகபோக்யமான மூர்த்தி. அநுக்ரஹ ப்ராசுர்யமாவது-ஸ்வாஸாதாரணமாய் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தை, தேவாதி ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளுக்கு சக்ஷுர்விஷயமாம்படி பண்ணுகை. அதவா, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யாநுபவத்தோடே சேர்ந்த நன்மையை யுடைத்தாய் ஐஹிகத்தில் போகபோக்யமாயிருக்கும் மூர்த்தியென்னவுமாம். புண்ணியத்தின்மூர்த்தி. அதுதான் பாக்யாதிகருடைய புண்ய விபாகத்திலே பலிப்பதாயிருக்கை. (க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்று-பரமபக்தியுக்தர்க்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய், ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹயுக்தர்க்கு சரண்யமாயும், உபாஸகர்க்கு சுபாச்ரயமாயுமிறே யிருப்பது. (உ) "மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம், பரம்பாவமஜாநந்த:" என்று பாக்யஹீநராய் அவதாரத்துக்கு இழவாளராகச் சொல்லாநின்றதிறே. எண்ணில் மூர்த்தியாய். இப்படி அஸங்க்யாதமான விபவ ஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையையாய். (௩) "பஹுதா விஜாயதே" என்று ச்ருதி; (௪) "பஹூநி" என்று ஸ்வவாக்யம்; "சன்மம்பலபல" என்று அபியுக்தர்வாக்யம். நாகமூர்த்தி சயநாதி. இப்படி அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களைப் பண்ணினவிடத்திலும் தன் திருவுள்ளத்துக்கேற ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமையாலே உபேக்ஷித்து பரமபதத்திலேபோக ப்ராப்தமாயிருக்க, ரக்ஷணத்தில் ஆசையாலே திருப்பாற்கடலிலே சேர்ந்த நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. நலங்கடலிலே நாகமூர்த்தி சயநமாய்க் கிடந்து. அவதாரஸ்தலங்கள் போலே சிரகாலாவதியின்றிக்கே ப்ரளயாவதியாக விரும்பிக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே "நலங்கடல்" என்கிறது. திருவநந்தாழ்வான் திருமேனியாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி. மேலாகமூர்த்தியாய வண்ணமேன்கொல். அதுக்கு மேலே ஆச்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாக நினைத்த த்ரவ்யத்திலே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணுகிற இஸ்ஸ்வபாவமென்னாயிருக்கிறது. (௫) "ஸ்ருஷ்ட்வா ஸங்கல்பநாமயம்" என்றும் (௬) "யேயதாமாம் ப்ரபத்யந்தே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஆச்ரிதர் உனக்கு விக்ரஹமாக நினைத்த த்ரவ்யத்தையிறே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி விரும்புவது. ஆதிதேவனே. ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதனான நீ கார்யபூதனாயிருப்பானொரு சேதநனுடைய இச்சாதீநமாக உன்னைப்பண்ணுவதே! யென்று கருத்து. இவ்விருப்பத்துக்கு அடியுடையவனாகையாலே யென்று ஹேதுவுமாம். ... ...கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. "நாகமூர்த்திசயநம்" என்றும் "தடங்கடல் பணத்தலை செங்கணாகணைக்கிடந்த" என்றும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்திசயநம் ப்ரஸ்துதமா

(க) "பரித்ராணாயஸாதூநாம்" (உ) "மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம், பரம்பாவமஜாநந்த:" (௩) "பஹுதாவிஜாயதே" (௪) "பஹூநி" (௫) "ஸ்ம்ருத்வா ஸங்கல்பநாமயம்" (௬) "யேயதாமாம் ப்ரபத்யந்தே"

ளவாறே திருவுள்ளமங்கே தாழ்ந்து, (க) "ஆர்த்தோ மாநுஷே லோகே" என்கி படியே அவதாரங்களிலுண்டான ஆர்த்திதத்வமன்றிக்கே யிருக்க விஸத்ருசதேசத்தி லே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீருடைய வாசியை ஆதரித்து ஆச்சர்யித்துக் காரியங்கொ ளவென்கிறார்.

மூ.—விடத்தவாயோராயிர மிராயிரங்கண்வெந்தழல்
விடுத்துவிள்விலாத போகமிக்கசோதி தொக்கசீர்
தொடுத்துமேல்விதானமாய பௌவநீரராவணைப்
படுத்தபாயில்பள்ளிகொள்வதென்கொல் வேலைவண்ணனே. கஅ.

ப-ரை.— வேலைவண்ணனே—கடலையொத்த திருநிறத்தை யுடையவனே!; விட த்த—விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள, ஓராயிரம்வாய்—ஆயிரம்வாயையுடையனும், இராயிர கண்- இரண்டாயிரங்கண்ணாலும், வெம்—வெவ்விய, தழல்விடுத்து- தழலைப்புறப்படவிட்டு விள்விலாத—ஒருக்காலும் பிரிவில்லாமல், போகம்—உன்னை அநுபவிக்கையால்வந்த, மி க்கசோதி—நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனும், மேல்—மேலே, விதானமாய்- விதானமானபண ங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான, தொக்கசீர்தொடுத்து-மிக்கவழகைத்தொடுத்து, பௌவநீர்- கடல்நீரிலே, அராவணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற, படுத்தபாயில்—பரப்பப்பட்ட படுக்கை யிலே, பள்ளிகொள்வது—கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது, என்கொல்—என்ன நீர்மையென்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. விடத்தவாயோராயிரம். விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள ஆயிரம் வாயையுடை யனுய். இராயிரங்கண்வெந்தழல்விடுத்து. இரண்டாயிரங்கண்ணாலும் வெவ்விய தழலைப்புற ப்படவிட்டு. பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானுக்கு ரோஷகார்ய மான இந்தக்ரௌர்ய முண்டாவானென்னென்னில்; துஷ்ப்ரக்ருதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத் திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற விவனுக்கு ஆராலே யென்னவருகிறதோவென்று மதிசங்கை யாலே வந்தது. அநுபவம் ராககார்யமானவோபாதி ப்ரதிகூலஸ்தலத்திலே த்வேஷமும் ராககார்யமிறே. இத்தால் - துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி திருவனந்தா ழ்வானாலே ஸம்ரக்ஷிதனுய்க் கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றோமென்று த்ருப்தராகிறார். விள்விலா தபோகம். ஈச்வரன் அணைத்தால் ஒருவகையாலும் பிரியவொண்ணாத திருவுடம்பையுடை யனுய். (உ) "அநந்தபோகிநி" என்று திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியை "போ கம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - ஆத்மகுணங்களாலே ஈச்வரனுப்போலே ரூபகுணா ங்களாலே போக்யபூதனானபடியைச் சொல்லுகிறது. மிக்கசோதி. இப்படி ஈச்வரனைக் குப்புக்கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கையாலே வந்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனுய். தொக்கசீர்தொடுத்து மேல்விதானமாய. விதானமான பணங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான மிக்க வழகைத்தொடுத்து. தொக்கு - திரட்சி. சீர் - அழகு. இத்தால் — ஸ்பர்சத்தால்வந்த அநுபவமேயன்றிக்கே, தர்சநீயமாய் நாநாவர்ணமான பணங்களினழகைச் சேர்த்தநுபவித் துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. பௌவநீரராவணைப் படுத்த பாயில். கடல்நீரிலே அது உறுத்தாமைக்குப்படுத்த திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே. பள்ளிகொள்வதென்கொல். கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது வென்னே. தங்களாபத்துக்கு உத

(க) "ஆர்த்தோமாநுஷேலோகே" (உ) "அநந்தபோகிநி"

வ்யா.—வானிறத்தோர் சீயமாய். புருஷோத்தமன் தன்னை அழியமாறி ஸிம்ஹஸஜாதீயனானப்போலே ஸ்வாபாவிகமான நிறத்தையும் மாறாடவதே யென்கிறார். வால்நிறம்—வெளுத்தநிறம். ஓர்சீயமாய். (க) "பஹுதாவிஜாயதே" என்றும், (உ) "பஹுதேதி" என்றும் சொல்லுகிற அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களிலே இங்ஙனிருப்ப தொன்றில்லாமையாலே அத்விதீய மென்கிறார். "அழகியான்றானே" என்கிறபடியே போக்யதையில் அத்விதீயத்வத்தைச் சொல்லவுமாம். சீயம்—சிங்கம். வளைந்தவாளெயிற்றவன். வளைந்து ஒளியையுடைத்தான எயிற்றை யுடைய ஹிரண்யன். இத்தால் - வரபலத்திலே அந்தர்பவியாத ஆஸுரமான புஜபலத்தைச் சொன்னபடி. ஊன்நிறத்து உகிர்த்தலமழுத்தினாய். சரீரத்தில் மர்மத்திலே திருவுகிரை அழுத்தினவனே. "உகிர்த்தலமழுத்தினாய்" என்று- அவன் வரத்திலே அந்தர்பவியாத வதஸாதநத்தாலே அநாயாஸேந அழித்தபடி சொல்லிற்றாகிறது. உலாயசீர் நால்நிறத்த வேதநாவர். ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான ப்ராமாண்யத்தை யுடைத்தாய், உதாத்தாநுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயரூபமான நாலுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய வேதத்தை நாவிலேயுடையவர்கள். நிறம்—மேனி. இத்தால்— அநுமாநாதிகளாலே தத்வஹிதங்களை நிர்ணயிக்குமவர்களன்றியே, வைதிகர் ஆச்ரயிக்குமவனென்கை. நல்லயோகினால் வணங்கு. பக்தியோகத்தாலே ஆச்ரயிக்குமவர்க ளென்னுதல்; விலக்ஷணமான ப்ரபத்தியாலே ஆச்ரயிக்குமவர்க ளென்னுதல். யோகு - யோகம் - உபாயம். பால்நிறக்கடல் கிடந்த பற்பநாபனல்லையே. தேவரீர் திருமேனிக்குப் பரபாகரூபமான நிறத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஜகத்துக்கு உத்பாதகனென்று தோற்றும் வடிவோடே கண்வளர்ந்தருளுகிற பற்பநாபனல்லையோ. "நல்லயோகினால்" என்கையாலே - வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநமென்ன, கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயமென்ன, இவற்றை மோக்ஷஸாதந மென்கிற குத்ருஷ்டிகளில் வைதிகருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "உலாயசீர்" என்று - அதிகாரிவிசேஷண மாகவுமாம். "உலாயசீர் - பற்பநாபன்" என்று அந்வயிக்கவுமாம். அப்போது, (ங) "விஷ்ணோ" என்கிறபடியே கல்யாணகுண யுக்தனான ஜநகனென்கிறது. ... ... உரு.

அ. இருபத்தாறாலாம்பாட்டு. பரமபாவநனுமாய் நிரதிசய போக்யனுமாய், போக்தாக்களைக்காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுமுடைய தேவரீர், ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமாக திவ்யவிக்ரஹத்தை அழியமாறிவந்து தோற்றின இவ்வேற்றத்தை நித்யஸூரிகளறிதல், பிராட்டியறிதலொழிய வேறறியவல்லாரா ரென்று பின்னையும் அந்த நாஸிம்ஹவ்ருத்தாந்தத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

மூ.—கங்கைநீர்பயந்தபாதபங்கயத் தேம்மண்ணலே
அங்கையாழிசங்குதண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினாய்
சிங்கமாயதேவதேவ தேனுலாவுமென்மலர்
மங்கைமன்னிவாழுமார்ப வாழிமேனிமாயனே. உசு.

ப-ரை.— கங்கைநீர்—கங்காதீர்த்தத்தை, பயந்த—பெற்ற, பாதபங்கயம்—திருவடித் தாமரைகளையுடைய, எம்மண்ணலே—எனக்கு நாதனாய், அங்கை—அழகிய திருக்கைகளிலே, ஆழியும்—திருவாழியையும், சங்கும்—ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும், தண்டு—கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும்—சார்ங்கமென்னும் திருவில்லையும், வாளும்—

(க) "பஹுதாவிஜாயதே" (உ) "பஹுதேதி" (ங) "விஷ்ணோ"

நந்தகமென்னும் வாளையும், ஏந்தினாய்—தரித்தருளினவனாய், சிங்கமாய—நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளி ஹிரண்யனை நிரஸிக்கையாலே, தேவதேவ—நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனாய், தேன் உலாவு—மது வெள்ளமிடாநின்றதாய், மெல்—ம்ருதுவான, மலர்—தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடைய, மங்கை—நவயௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியார், மன்னிவாழும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், ஆழி—கடல்போலே ச்ரமஹரமான, மேனி—திருமேனியையுடைய, மாயனே—ஆச்சர்யபூதனே.

வ்யா. கங்கைநீர்பயந்த பாதபங்கயத்தெம்மண்ணலே. குருபாதகனான ருத்ரனுக்கும் சுத்தியைப்பிறப்பிக்கும் அக்கங்கைக்கும் உத்பாதகனாய், சுத்தியுக்தர்க்கு நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையுடைய வென்னாதனே. * அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரதோஷரான நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை யுடையவனென்கை. இப்போது "அண்ணல்" என்று - இவ்வர்த்தத்தைத்தமக்கு நிர்ஹேதுகமாக ப்ரகாசிப்பித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்னாதனே யென்கிறார். அங்கையாழி சங்குதண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினாய். அத்திருவடிகளை அநுபவிக்க விழிந்தார்க்கு விரோதிகளை யழியச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களை எப்போது ஆர்க்கு என்வருகிறதோவென்று ஸர்வதா தரித்து நிற்குமவனே. தனக்குந்தானே ஆபரணமான திருக்கையிலே திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவிருக்கும் திருவடிகளோபாதி தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறதாய்த்து. சிங்கமாய தேவதேவ. அத்திவ்யாயுதங்கள் அஸத்ஸமமாம்படி வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை, நகாயுதமான விக்ரஹமாய யழியச்செய்த ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனே. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் சுவடறியும் நித்யஸூரிகளுக்கிறே அவ்வடிவையும் அழியமாறிரக்ஷித்த ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தின் எல்லைதெரிவது. தேனுலாவு மேன்மலர்மங்கை மன்னிவாழுமார்ப. செவ்வியையும் மென்மையையு முடைத்தான தாமரையில் பிறப்பாலும் பருவத்தாலும் நிரதிசயபோக்யையான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணி யநுபவிக்கும் திருமார்பையுடையவனே. இப்போது "அகலகில்லேன்" என்கிற ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஹிரண்யனை யழியச்செய்த வீரத்தாலே, (க) "ஸதத்ராஸம்பரிஷஸ்வஜே" என்கிறபடியே இவ்வடிவிலே பிராட்டி அத்யாதரம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - நித்யஸூரிகளளவுமன்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிக்கும் பிராட்டியும் இவ்வாச்ரித பக்ஷபாதத்துக்குத் தோற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. "என்னடியாரது செய்யார்" என்றிறே அவன்படியிருப்பது. ஆழமேனிமாயனே. கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஆச்சர்யபூதனே. ஹிரண்யனுக்கு அநபிபவநீயமான அவ்வடிவுதானே ஆச்ரிதர்க்கு ச்ரமஹரமானபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... உ.ரு.

அ.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநனான ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியைப்போக்கினபடியை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, அவனுடையவளவன்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனுக்காக அர்த்தியாயும் அவ்வளவும் புகுர நில்லாதே விமுகரான ஸம்ஸாரிகளை ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்தை அறியவல்லாரரென்கிறார்.

மூ.—வரத்தினிற்சிரத்தை மிக்க வாளெயிற்றுமற்றவன்
உரத்தினிற்கரத்தைவைத்துகிர்த்தலத்தையூன்றினாய்

(க) "பர்தாரம்பரிஷஸ்வஜே"

இரத்திநீயிதேன்னபோய்யிரந்தமண்வயிற்றுளே
கரத்தியுன்கருத்தையாவர் காணவல்லர் கண்ணனே. உரு.

ப—ரை. வரத்தினில் - ப்ர்ஹ்மா தனக்குத்தந்தவரத்திலே, மிக்கசிரத்தை - மிகவும் விச்வாஸமுடையனாய், வாள்—வாள்போன்ற, எயிறு—பற்களையுடையனான, மற்றவன்—சத்ருவான ஹிரண்யனுடைய, உரத்தினில் - மார்விலே, கரத்தைவைத்து - திருக்கைகளை வைத்து, உகிர்த்தலத்தை—திருவுகிராலே, ஊன்றினாய்—ஊன்றிக் கிழித்துப்பொகட்டாய், நீ — வாமநாவதாரஞ்செய்தருளின நீ, தத்ஸந்தாநஜாதனான மஹாபலியிடத்தில்சென்று, இரத்தி - மூவடிமண்தாவென்று இரந்தாய்; இதென்னபொய்–; இரந்தமண் - அர்த்தித்துப் பெற்ற பூமியென்று, ப்ரளயத்திலே, வயிற்றுளே—திருவயிற்றிலே, கரத்தி—ஒளித்து வைத்துரக்ஷித்த, கண்ணனே - க்ர்ஷ்ணனான, உன் - உன்னுடைய, கருத்தை - நினைவை, யாவர்காணவல்லர்—அறியவல்லாரா ரென்கிறார்.

வ்யா. வரத்தினில் சிரத்தைமிக்க. தனக்குத் தந்த வரத்திலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, வரப்ரதனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனோடே விரோதித்து. அவனாலே உத்பந்நனான ப்ரஹ்மா தனக்குத்தந்த வரத்திலேயிறே மிக்க ச்ரத்தையைப்பண்ணிற்று. (க) "கோபம்விஷ்ணு:" என்றானிறே. தன்வரத்துக்குப்புறம்பான வடிவுகொள்ளவல்லையென்று உன்னையறியாதே வரத்தையே விச்வஸித்திருந்தவன். வாளேயிற்று. வாள் போலேயிருக்கிற எயிற்றையுடையவன். இத்தால் - ஹிரண்யனுடைய புஜபலத்தைச்சொல்லிற்று. வரபலத்துக்குப்புறம்பானவடிவுகொண்டாப்போலே புஜபலத்தையழிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியென்றறிந்திலன். உன்னை யறியாதே தன் வரபலபுஜபலங்களை விச்வஸித்திருந்தமதிகேடன். மற்றவன். சத்ருவானவன். ஸம்பந்த மொத்திருக்க, "மற்றவன்" என்கிறது - ஆச்ரிதசத்ருவே தனக்கு சத்ருவென்னும் நினைவாலே. உரத்தினில். தூர்மாம்ஸங் கிடந்தவிடத்தைக் கொட்டமிடுவாரைப்போலே தூர்மாநங்கிடந்தமார்விலே. கரத்தைவைத்து. (உ) "அப்யேஷ‌ப்ர்ஷ்டே மமஹஸ்தபத்மம்கரிஷ்யதி" என்று அக்ரூராதிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவாய், "அடிச்சியோந்தலைமிசையணியாய்" என்று - ப்ரணயிநிக்கு போக்யமாயிருக்கும் திருக்கையை துஷ்ப்ரக்ர்தியான வவனுடைய திண்ணியமார்விலே வைத்து. உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய். வரபலத்துக்குப் புறம்பானவதஸாதநமாய் அத்யந்தம் ஸுகுமாரமான வுகிராலே அநாயாஸேநகொன்றாய். தலம் – நிலமும், இதழும். இரத்திநீ. ஹிரண்யனிற்காட்டில் தத்ஸந்தாநஜனான மஹாபலிபக்கலிலே ஔதார்யகுணமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே அர்த்தித்வத்திலேயிழிந்தாய். இரத்திநீ. ஸர்வசக்தியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான நீ * அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கையாலே யிரப்பதே!. ஹிரண்யனுக்காக உடம்பை அழியமாறினாய், ப்ரயோஜநாந்தர பரனான இந்த்ரனுக்காக உனக்குநிரூபகமான ஔதார்யத்தை அன்றழிய மாறிற்று. இதேன்னபோய். உன்னதல்லாத தொன்றை அர்த்தித்தாயாகிவிறே உனனர்த்தித்வம் மெய்யாவது, தன்னதொன்றைத் தந்தானாகில்றே மஹாபலி ஔதார்யம் மெய்யாவது. இதுபொய்யென்னாதே "இதென்னபொய்" என்றது, அர்த்தித்வபலமான த்ரைவிக்ரமபதாநத்தைச்ருதி ஓதாநின்றது, (ந) "யத்ராம்புவிந்யஸ்ய" என்று—ஔதார்யத்

(க) "கோயம்விஷ்ணு:" (உ) "அப்யேஷப்ர்ஷ்டே மமஹஸ்தபத்மம்கரிஷ்யதி"
(ந) "யத்ராம்புவிந்யஸ்ய"

துக்கு பலமாகமஹாபலிக்கு இந்த்ரபதத்தைச் சொல்லாநின்றது, ஆக, ப்ரமாணங்களாலே பொய்யென்னவொண்ணாது, தன்னத்தை அவனதாக்கிக்கொண்டு யிரக்கையாலும், மஹா பலி அவனத்தைத் தன்னதாக்கிக்கொடுக்கையாலும் மெய்யென்னவொண்ணாது, ஆகையா லே "இதென்னபொய்" என்கிறார். இரந்தமண்வயிற்றிலேகரத்தி. அர்த்தித்துப்பெற்ற பூமியென்று ப்ரளயாபத்திலே ஆபத்தே ஹேதுவாகத்திருவயிற்றிலே ஒளித்துவைத்து ரக்ஷித்து. உன்கருத்தையாவர்காணவல்லர். உன்னினைவை யாவர்காணவல்லார். அநந்ய ப்ரயோஜநனை ப்ரஹ்லாதனோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபானை இந்த்ரனோடு, விமுகரான ஸம் ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கிற உன்னினைவை ஜ்ஞாநாதிகரார்தான் அறியவல்லார். கண் ணனே. க்ர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடையரையும் பசுக்க ளையும் ரக்ஷித்து உன்னை யொழிபச் செல்லாதபடி பண்ணி, அவர்களுக்கு நியாம்யனாய் யே யருளிச்செய்ய வேணுமென்று கருத்து. உ௫

அ. இருபத்தாறும்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனையே ஸர்வ்ரிபோக்யமான வடிவை ஆச்ரிதார்த்தமாக தேவஸஜாதீயமாக்கியும் கோபஸஜாதீயமாக்கியும் அவதரித்துப்பண்ணின ஆச்சர்யங்களை ஆரறிய வல்லாரென்கிறார். வாமநாவதாரத்தோடே க்ர்ஷ்ணாவதாரத்துக்கு ஒருவகையாலே ஸாம்யம் சொல்லலாயிருக்கையாலே இரண்டவதாரத்தையுஞ் சேர்த்தநுஸந் திக்கிறார்.

மூ.—ஆணினோடுபெண்ணுமாகி யல்லவோடுநல்லவாய்
ஊணொடோசையூறுமாகி யொன்றலாதமாயையாய்ப்
பூணிபேணுமாயனாகிப் பொய்யினோடு மெய்யுமாய்க்
காணிபேணுமாணியாய்க் கரந்துசென்றகள்வனே. உ௬.

ப-ரை.—ஆணினோடு பெண்ணுமாகி—ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டித்து அவ துக்கு நிர்வாஹகனாய், அல்லவோடு—நபும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், இந்த ங்கத்ரய பதார்த்தங்களில், நல்லவாய்—விலக்ஷணபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஊணொ டோசையூறுமாகி, ஐம்புலன்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், ஒன்றலாதமாயையாய்—பலவகை யாய் பரிணமிக்கிற ப்ரக்ர்திதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல மும் நிர்வஹிக்கிறநீ, பூணிபேணும்—பசுக்களை ஆதரித்துப்போரும், ஆயனாகி—இடைய னாய், பொய்யுமாய்—அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகளுக்குப் பொய்யனாய், மெய்யுமாய்— ஆச்ரிதரான பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாய், காணிபேணும்—பூமியை நீரேற்றுவாங்க தக்க, மாணியாய்—ப்ரஹ்மசாரியாய், கரந்துசென்ற-மறைந்துசென்ற, கள்வனே-க்ர்த்ரிமனே

வ்யா. ஆணினோடு பெண்ணுமாகி. ஜந்பஜநக பாவத்தாலே ஜகத்துவிஸ்த்ரதமாக வேணுமென்று ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டித்தும் அந்யோந்யம் ஸம்பந்தித்தும் ஸம்ப ர்கிப்பித்தும் இப்படி அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனாய். அல்லவோடு ஒன்றுக்கு முடலன்றிக்கேயிருக்கிற நபும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். நல்லவாய். இந்த லி ங்கத்ரயவிசிஷ்ட பதார்த்தங்களிலே விலக்ஷணபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். வைலக்ஷ ண்யமாவது — புருஷார்த்த ருசியுண்டாகை. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது— (க) "[illegible]" என்கிறபடியே புருஷார்த்த ஸாதநப்ரதனாகை

(க) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்"

ஊனேடாசையுமாகி. புருஷார்த்த ருசியில்லாதார்க்கு பேர்க்யமான சப்தாதிகளுக்கு கர்மாநுகூலமாக நியாமகனுப். ரஸசப்தஸ்பர்சமான இவைமூன்றும் - அநுக்ஷமும் உபலக்ஷணம். ஒன்றலாதமாயையாய். இவற்றினுள்ளே ஒன்றுக்குக் காரணமானவளவன்றிக்கே, உக்தங்களோடு அநுக்தங்களோடு வாசியற ஸர்வமுமாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கவல்ல ப்ரக்ருதித்வத்துக்கு நிர்வாஹகனுப், (க) "மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்" என்னக்கடவதிறே. "மாயை" என்று - ஆச்சர்யவாசியாய், ஒன்றுக்கு நிர்வாஹகனு மளவன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களையும் சேதநனுடைய கர்மாநுகூலமாக நிர்வஹிக்கவல்ல ஆச்சர்யத்தையுடையாயென்னவுமாம். பூணிபேணுமாயனுகி. இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலமும் நிர்வஹிக்கிற நீ ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அஸாதாரண விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டவதரித்து உன்னைப்பேணுதே பசுக்களைப்பேணும் இடையனுகி. பூணி - பசு. பொய்யிஞேடு மெய்யுமாய். அவதரித்து ரக்ஷிக்கும்போது அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே பொய்யையும், ஆச்ரிதரான பாண்டவர்கள் பக்கலிலே மெய்யையு முடையையாய். காணிபேணுமாணியாய். மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய் பூமியைப் பேணித்தன்னைப்பேணுதே ப்ரஹ்மசாரியாய். கரந்துசென்றகள்வனே. மறைத்துக்கொண்டு சென்ற க்ருத்ரிமனே. மறைத்துக்கொண்டு செல்கையாவது - ஐச்வர்யமான வைபவம் தோற்றாமே பூமியை மஹாபலியதாக்கி அர்த்தியாய்ச்செல்லுகை. க்ருத்ரிமனுகையாவது - சுக்ரன்வார்த்தை செவிப்படாதபடி அழகாலும் சீலத்தாலும் மஹாபலியை வசீகரித்துச் சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகை. கரந்துசென்ற கள்வனே. "உன்னை யார் மதிக்கவல்லர்" என்று மேல்பாட்டோடே அந்வயம். ... ... உசு.

அ. இருபத்தேழாம்பாட்டு. சேதநாசேதந விலக்ஷணமான உன்னுடைய அபரிச்சிந்ந வைபவத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் குணப்ரேரிதனுப் பூமியை அளந்துகொண்ட வடிவைப் பரிச்சேதிக்க வல்லாராரென்கிறார்.

மூ.—விண்கடந்தசோதியாய் விளங்குஞானமூர்த்தியாய்
பண்கடந்ததேசமேவு பாவநாசநாதனே
எண்கடந்தயோகினேடிரந்து சென்றமாணியாய்
மண்கடந்தவண்ண நின்னையார் மதிக்கவல்லரே. உஎ.

ப-ரை.— விண்—விபுவான மூலப்ரக்ருதி, கடந்த—உனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய, சோதியாய்—ஸ்வயம்ப்ரகாச வஸ்துவாய், விளங்கு—ப்ரகாசியா நின்றுள்ள, ஞானமூர்த்தியாய்—ஜ்ஞாநசப்தவாச்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரீரமாகவுடையனுய், பண்கடந்த—வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்க வொண்ணுத, தேசமேவு—தேஜஸ்ஸையே ஸ்வரூபமாகவுடையனுய், பாவநாசநாதனே—ஹேயப்ரத்யநீகனுன ஸர்வேச்வரனே, எண்கடந்த—அஸங்க்யாதமான, யோகினேடு—கல்யாணகுணங்களோடேகூட, மாணியாய் இரந்து சென்று—வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்தியாய்ச்சென்று, மண்கடந்தவண்ணம்நின்னை—பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை யுடையவுன்னை, யார்மதிக்க வல்லார்—பரிச்சேதிக்க வல்லாரார்.

(க) "மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்"

வ்யா. விண்கடந்தசோதியாய். விபுவான மூலப்ரக்ருதி உனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடைய ஸ்வயம்ப்ரகாசவஸ்துவாய். "சுடரறிவருநிலைவிண்" என்று மூலப்ரக்ருதியை "விண்" என்கிற சப்தத்தாலே சொல்லிற்றிறே. இதுதனக்கடிகார்கி வித்தையிலே, (க) "ஆகாசே ஓதஞ்ச ப்ரோதஞ்ச" என்று மூலப்ரக்ருதியை ஆகாச சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. விளங்குஞானமூர்த்தியாய். ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், ஜ்ஞானகுணஸாரமாகையாலே ஜ்ஞாந சப்தவாச்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரீரமாகவுடையையாய். ஆக இரண்டாலும், (உ) "அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்" என்கிறபடியே விபுத்வ ஸூக்ஷ்மத்வங்களைச்சொல்லிற்று. பண்கடந்ததேசமேவு பாவநாசநாதனே. வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத தேஜஸ்ஸையே ஸ்வரூபமாக வுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனே. வேதம் ஸ்வரப்ரதாநமாகையாலே தத்வாசிசப்தத்தாலே வேதத்தைச் சொல்லுகிறது. சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்து நிற்கச்செய்தேயும் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையாலும் அசித்ஸம்ஸர்கத்தாலே சேதநனுக்கு வந்த தோஷத்தைப்போக்கவல்லனாகையாலும் ஹேயப்ரத்யநீகனென்கிறது. எண்கடந்தயோகினே. அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களோடேகூட. யோகு—யோகம். அதாகிறது — கல்யாணகுணயோகம். (ங) "பச்ய மே யோகமைச்வரம்" என்று—யோகசப்தத்தாலே குணயோகத்தைச்சொல்லிற்றிறே. இரந்து சென்றுமாணியாய். இரப்பிலே தகணேறினவனென்றுதோற்ற வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்தியாய்ச்சென்று. மண்கடந்தவண்ணம். பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை. அதாகிறது—"இந்த்ரனுக்கு மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்க" என்கிற வ்யாஜத்தாலே வஸிஷ்டசண்டாள விபாகமற சதுர்த்தசபுவநாந்தர்கதமான சேதநர் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைக்கை. நின்னை. சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யவைபவத்தையுடையையாய், அதுக்குமேலே குணப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பூமியை யளந்துகொண்டவுன்னை, அமதிக்கவல்லரே. பரிச்சேதிக்கவல்லாரார். வேதங்களாலே பரிச்சேதிக்கலாமோ, ஜ்ஞாநிகரான வைதிகரால் தான் பரிச்சேதிக்கலாமோ, அம்மேன்மையைப் பரிசேதிக்கவோ, அந்நீர்மையைப் பரிச்சேதிக்கவோ, எத்தை யார் பரிச்சேதிக்கவல்லார். அதவா; விண்கடந்தசோதியாய். பரமபதத்துக்கவ்வருகாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடையையாய். இத்தால்—த்ரிபாத்விபூதியும் தனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது. விளங்குஞானமூர்த்தியாய். ஜ்ஞாநம் விளங்குகிறமூர்த்தியையுடையையாய், திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஆச்ரயமாகவுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையையாய். இந்த ஜ்ஞாநம் ஷட்குணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (ச) "ஷாட்குண்ய விக்ரஹம் தேவம்" என்னக்கடவதிறே. பண்கடந்ததேசமேவுபாவநாசநாதனே. ச்ருதியபரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய தோஷத்தைப்போக்கவல்ல ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே. எண்கடந்தயோகினே. (ரு) "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமாய் அஸங்க்யாதமான ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தையுடையையாய்க்கொண்டு. மாணிய

(க) "ஆகாசே ஓதஞ்சப்ரோதஞ்ச" (உ) "அணோரணீயாந்மஹதோமஹீயாந்"
(ங) "பச்யமேயோக மைச்வரம்" (ச) "ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்தேவம்"
(ரு) "பராஸ்யசக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே"

இரந்துசென்று. அதீந்த்ரியமாய் அபரிச்சிந்நமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கி, மஹாபலியுடைய சக்ஷுர்விஷயமாக்கி அர்த்தியாய்ச்சென்று. மண்கேட்டுந்தவண்ணம் மூன்றடியை அர்த்தித்து இரண்டடியாலே ஸகலலோகங்களையும் அளந்து கொள்ளுகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையுமாகிற இப்ரகாரத்தையுடைய உன்னை. அபரிச்சிந்நமான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடையையாய், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வரூபாச்ரயமான குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பரமபதத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையையாய், உன்னுடைய ஆச்சர்யசக்திப்ரேரிக்க அத்தாலே ப்ரேரிதனாய்வந்து பூமியையளந்துகொண்ட வுன்னை. ஆர்மதிக்கவல்லரே. இவற்றிலே யொன்றை ஒருத்தராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ. ... உ௩.

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸங்கல்பலேசத்தாலே அண்டகாரணமான ஜலஸ்ருஷ்டிமுதலான ஸகல ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவநீ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக உன்னையழியமாறி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளான துர்வர்க்கத்தை திவ்யாயுதங்களாலே கைதொட்டு அழிக்கையுமாகிற இவ்வாச்சர்யங்களை ஒருவருமறியவல்லாரில்லையென்கிறார். "ஒருத்தரும் நினைது தன்மையின்னதென்னவல்லரே" என்கிற மேலிற்பாட்டில் க்ரியை இதுக்கும் க்ரியை.

மூ.—படைத்தபாரிடந்தளந்ததுண்டுமிழ்ந்துபௌவநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முன்கடைந்தபெற்றியோய்!
மிடைத்தமாலிமாலிமான் விளங்குகாலனூர்புகப்
படைக்கலம்விடுத்த பல்படைத்தடக்கைமாயனே. உ௪.

ப-ரை.—பௌவநீர்-அண்டகடாஹமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்த-ஸ்ருஷ்டித்து, பார்—ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தர்ப்பூதையான பூமியை, இடந்து-வராஹமாய் அண்டபித்திபிலேபுக்கு இடந்தெடுத்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை, அளந்து—வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி எல்லைநடந்துமீட்டு, நைமித்திகப்ரளயத்திலே வடதளசாயியாய், அது-அந்தலோகத்தை, உண்டு-தன் திருவயிற்றிலேவைத்து, உமிழ்ந்து-பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பௌவநீர்-அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸமுத்ரங்களிலே ஒரு ஸமுத்ரத்தை, வருணனைச்சரணம்புக்கு, படைத்தடைத்து-படைகளைத்திரட்டியடைத்து, முன்-ப்ரஹ்மாதிகள் ஆர்த்தரானதசையில்கிட்டி உதவுகைக்காக, அதில் - திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்து-கண்வளர்ந்தருளி, தேவர்கள் இழந்தபொருள்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கைக்காக, கடைந்த - அக்கடலைக்கடைந்தருளின, பெற்றியோய் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனே, மிடைத்த - கோபித்து வந்த, மாலி—மாலியும், மான்—ஸுமாலியென்னும்ம்ருகமும், மாலிவிலங்கு—ஸுமாலியென்னும்ம்ருகமும், காலனூர்புக - யமபுரத்தேபோம்படிக்கீடாக, படைக்கலம்விடுத்த - ஆயுதத்தையேவினவனாய், பின்னும் விரோதிநிரஸநத்துக்காக, பல்படை - அநேக ஆயுதங்களைதரித்த, தடம் - விசாலமான, கை - திருக்கைகளையுடைய, மாயனே - ஆச்சர்யபூதனே என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. படைத்தபாரிடந்து. "பௌவநீர்படைத்து - பாரிடந்து" என்று அந்வயமாகக்கடவது. (க) "ஸ்வபவஸஸர்ஜாதௌ" என்கிற படியே - அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்து, ஜகத்கார்யமான அண்டத்தையும் அண்

(க) "அபவ ஸஸர்ஜாதௌ"

டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டமான ப்ரளயார்ண வத்திலே அந்தர்பூதையான பூமியை ஸுபரிபோக்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தை வராஹஸ ஜாதியமாக்கி அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்து. இது ஸங்கல்பத்தாலே செய்ய முடியாததொன்றன்றே, "ஸம்ஸாரப்ரளயாபத்தினின்றும் எடுப்பானிவனே!" என்று ஆச்ரிதர் விச்வஸிக்கைக்காகவிறே. அளந்து. அதுக்குமேலே, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை, ஸ்ரீவாமனனாய் எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. இதுவும் தன்னுடைமைபெறு கைக்குத் தானே அர்த்தியாய் வருமவனென்று ஆச்ரிதர் விச்வஸிக்கைக்காக. அதுண்டு மிழ்ந்து. நைமித்திக ப்ரளயம்வர வடதளசாயியாய், தன்னுடைய சிறியவயிற்றிலே த்ரிலோகத்தையும் வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளேயிருந்து நோவுபடாமல் அவற்றைஉமிழ்ந்து. இதுவும் ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க அப்படிசெய்ததும் ஸர்வசக்தியென்றும், உருவழிந்த பதார்த்தங்களை உண்டாக்குமவனென்றும் ஆச்ரிதர்விச்வஸிக்கைக்காக. "பௌவநீர் படைத்தடைத்து" என்று இங்கேயும் அந்வயிக்கக்கடவது. அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்த நீ அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸமுத்ரங்களிலே ஒருஸமுத்ரத்தை, வருணனைச்சரணம்புக்குபடைதிரட்டியும் அடைத்து இதுவும் ப்ரணயினியுடைய விச்லேஷத்தில் பித்ருடைய ஆற்றாமையை ப்ரகாசிப்பித்த விதனையிறே. முன் அதில்கிடந்த. ப்ரஹ்மாதிகள் ஆர்த்தரானதசையிலே தூரஸ்தராகவொண்ணாது என்றும், அபிமுகீகரித்தார்க்கு அவதரித்து ஸுபாச்ரயமாகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளி. (க) "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:" என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் ஸந்நிஹிதரான தேவரீர் இப்படி செய்தருளிற்று, ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே ஸ்ரோத்யுக்தமொன்று தோற்று கைக்காகவிறே. கடைந்தபெற்றியோய். தூர்வாஸச் சாபத்தாலே தேவர்களிழந்த பதார்த்தங்களடங்கக் கடலிலேயுண்டாக்கிக் கொடுக்கைக்காக அக்கடலைக்கடைந்த மஹாப்ரபாவத்தை யுடையவனே. "பெற்றி" என்று - ஸ்வபாவம். இதுவும் ஆச்ரிதருடைய இழவுகளைத் தானேவ்யாபரித்துத்தீர்க்குமென்று தோற்றுகைக்காக. மிடைத்தமாலி. கோபித்தமாலி. மாலிமான்விலங்கு. பெருமிடுக்கனனஸுமாலியான திர்யக்கு. திர்யக்ப்ரவர்த்தனான ஸுமாலியென்னவுமாம். காலனூர்புக்கப் படைக்கலம்விடுத்த. அவர்களையும் அப்புறத்திலே புகும்படி ஆயுதத்தை யேவினவன். இத்தால் - ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில் ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கைதொட்டு ஆயுதத்தாலே அழிக்குமவனென்கிறது. பல்படைத் தடக்கை மாயனே. பின்பு விரோதி நிரஸநத்துக்கிடான அநேக ஆயுதங்களையுடைத்தாய், அவ்வாயுதங்களுக்கு ஸத்ர்சமான சுற்றுடைத்தான திருக்கையையுடைய ஆச்சர்யபூதனே.

அ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் (உ) "ஏநஸைவஜகத்ஸ்ருஷ்டி" என்கிறபடியே ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ண வல்லவன், ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தாலே எளியகாரியங்களுக்கு அநேகவிக்ரஹபரிக்ரஹங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்குமென்கிறது ; இதில் - இவ்வநுக்ரஹத்துக்கு ஹேது ஸர்வாதிகத்வத்தால் வந்த பூர்த்தியும், ச்ரிய:பதித்வத்தால்வந்த நீர்மையும், அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமு மென்றும், அநுக்ரஹகார்யம் வ்யூகவிபவாத்யவதாரங்களென்றும் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட வநுக்ரஹம் ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கிறார்.

(க) "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:" (உ) "ஏநஸைவஜகத்ஸ்ருஷ்டம்"

மூ.—பரத்திலும்பரத்தையாதி பௌவநீரணைக்கிடந்
துரத்திலுமொருத்திதன்னை வைத்துகந்ததன்றியும்
நரத்திலும்பிறத்திநாத ஞானமூர்த்தியாயினாய்
ஒருத்தரும்நினைதுதன்மை யின்னதென்னவல்லரே. உ௯.

ப-ரை.—பரத்திலும் - த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும், பரத்தையாதி-மேலான வைலக்ஷண்யத்தையுடையையாய், உரத்தில்-திருமார்பிலே, ஒருத்திதன்னை-அத்விதீயையான பெரிய பிராட்டியாரை, வைத்து-பிரியாமல்வைத்து, உகந்து-ஸம்ச்லேஷ ரஸங்களை அநுபவிக்கிற நீ, (ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்காக அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு,) பௌவம்—க்ஷீராப்தியிலே, நீர் அணை—நீரேபடுக்கையாக, கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளி, (சேதநர் விஷயத்தில் செய்த அநுக்ரஹம் பர்யவஸியாமையாலே,) அது அன்றியும்-அதுக்குமேலே, நரத்திலும் - மநுஷ்யயோநியிலும், பிறத்தி - ராமக்ர்ஷ்ணாதிரூபேணவந்தவதரித்தவனாய், நாத—ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் நாதனாய், ஞானமூர்த்தியாயினாய் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனானவனே!, ஒருத்தரும் - வேதவைதிகர்களில் ஒருவரும், நினைதுதன்மை - உன் அநுக்ரஹத்தினெல்லையை, இன்னதென்னவல்லரே-ஏவமித்தமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ.

வ்யா. பரத்திலும் பரத்தையாதி. (க) "பராத்பராணாம்பரம:" என்கிறபடியே த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை யுடையையாய். அநந்தரம், "உரத்திலும் ஒருத்திதன்னை வைத்துகந்து" என்கிறவிது அந்விதமாகக் கடவது. மேற்சொன்ன ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவ்வருகான உத்கர்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாயிறே ஸ்ரீயபதித்வமிருப்பது. உரத்திலும். சசப்தத்தாலே - ஸ்வரூபாந்தர்ப்பாவத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதுக்குமேலே, மஹிஷீவர்க்கத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஒருத்தி. அத்விதீயை. "வடிவிணையில்லாமலர்மகள்." அதாகிறது - த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியாயிருக்கை. தன்னை வைத்து. "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மேல்விழுக்கடவ இவள்தன்னை, தான் "இறையுமகலகில்லேன்" என்று திருமார்விலேவைத்து. உகந்து. * துல்யசீலவயோவ்ர்த்தையாயிருந்துள்ளவளோடே ஸம்ச்லேஷரஸங்களை யநுபவிக்கிற நீ. பௌவநீரணைக்கிடந்து. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாயிறேயிருப்பது. ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக அநிருத்தரூபியாய்க் கொண்டு க்ஷீராப்தியிலே நீரே படுக்கையாகக் கண் வளர்ந்தருளி. (உ) "தாவாமேத புஜகசயநாயிநம்" என்கிறபடியே - தாபார்த்தர்க்குப் புகலாய்க்கொண்டு அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. இது-ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந வ்யூஹங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அதன்றியும். ஸம்ஸாரத்தில் அசித்கல்பமாய்க் கிடந்தசேதநர்க்கு ரூபநாமங்களைக் கொடுத்தும், சாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாய ஆர்த்திகளைப் பரிஹரித்தும், இப்படி ரக்ஷித்துப்போந்த வ்யூஹாவதாரங்களாலே தேவரீருடைய அநுக்ரஹம் பர்யவஸியாமையாலே, அதுக்குமேலே. நரத்திலும் பிறத்தி. (ங) "ஸர்வகந்த:" என்கிற நீ ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் $ க்ஷுத்ரவிஷயமான மநுஷ்யயோநிகளிலே தத்ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு ராம க்ர்ஷ்ணாதி ரூபத்தாலே வந்தவதரித்து. இது, தேவயோநியிலும் திர்யக்யோநியிலுமுண்டான அவதாரங்களுக்கு முப

(க) "பரேபராணாம்பரம:" (உ) "தாபார்த்தோஜலசாயிநம்" (ங) "ஸர்வகந்த:"
$ க்ஷுத்ர—வெறுப்பு.

லக்ஷணம். (௧) "ஸஹாநாதிரஹ்ஸ்வேதாந" என்னக்கடவதிறே. ராத. இப்படி விஸஜாதீயமான ஹேயயோநியிலே வந்து அவதரிக்க வேண்டுகிறது இவற்றையுடைய ஞகையாலேயென்கை. ஞானமூர்த்தியாயினாய். ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயினாய். இப்போது ஜ்ஞாநாதிக்யம் சொல்லுகிறது ரக்ஷிக்கைக்கு விரகறியுமவனென்கைக்காக. ப்ராப்தியுண்டானாலும் விரகறியாதவன்று ரக்ஷிக்கப்போகாதிறே. சாஸ்த்ர ப்ரதாநமென்ன, ஆசார்யோபதேசமென்ன, அழகென்ன, சீலமென்ன, வ்யமாதிகளாலே ஆச்ரயணநுகூலமானருசியைப் பிறப்பிக்க வேண்டும்படியிறே சேதநனுடைய ப்ரக்ருதிபேதமிருப்பது. ஒருத்தரும் நினைதன்மை இன்ன தென்னவல்லரே. வேதங்களென்ன, ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகரென்ன, இவர்களொருத்தரும் உன்னுடைய அநுக்ரஹத்தினுடைய எல்லையை ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ. தன்னைப்பழியமாறி பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் ஸம்ஸாரிகளை, தன்னை அழியமாறி ரக்ஷிக்கிற அநுக்ரஹத்தை எவரறியவல்லரே. ... ... ௨௯.

அ. முப்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே - "நரத்திலும் பிறத்தி" என்று - மநுஷ்யயோநியில் அவதாரங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், அதுக்குக் கீழ்ப்பாட்டிலே, "அதுண்டுமிழ்ந்து" என்று - வடதளசாயியவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யத்திலும் சக்தியிலும், சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய அவதாரத்தின் பெய்ப்பாட்டால் வந்த மௌக்த்யத்திலும் வீரஸ்ரீயிலும் ஈடுபடுகிறார்—இப்பாட்டில்.

மூ.—வானகமும்மண்ணகமும் வெற்புமேழ்கடல்களும்
போனகஞ்செய்தாலிலைத் துயின்றபுண்டரீகனே
தேனகஞ்செய்தண்ணறு மலர்த்துழாய் நன்மாலையாய்
கூனகம்புகத்தெறித்த கொற்றவில்லியல்லையே. ௩௦.

ப-ரை.— வானகமும்—ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், மண்ணகமும்—பூலோகத்தையும், வெற்பும்—அந்த பூமிக்கு ஆதாரமான ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்கடல்களும்—ஸப்தஸமுத்ரங்களையும், போனகம்செய்து—அமுதுசெய்தருளி, ஆலிலை—ஆலந்தளிரிலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளினவனாய், புண்டரீகனே—தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களையுடையையாய், தேன் அகம்செய்—வண்டுகள் நெருங்கியிருப்பதாய், தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ளதாய், நறு - பரிமளிதமாய், மலர் - செவ்வியையுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயால் தொடுக்கப்பட்டு, நல்—விலக்ஷணமான, மாலையாய்—திருமாலையையுடையவனே. கூன் - கூனியுடைய கூன், அகம் புக-உள்ளேயடங்ும்படி, தெறித்த-உண்டைவில்லைத்தெறித்தவனாய், கொற்றம் வில்லி அல்லையே—ஜயப்ரதமான வில்லையுடையவனல்லையோ! என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. வானகமும் மண்ணகமும். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான இந்த்ராதி தேவர்களும், அவர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநமான ஸ்வர்க்கந்தானும், பூமியிலுள்ள மநுஷ்யாதிகளும் அவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமான பூமியும். (௨) "மஞ்சா: க்ரோசந்தி" என்னுமாப்போலே, தேசவாசிசப்தத்தாலே-தத்தீகளையும் சொல்லுகிறது; ப்ரளயத்தில் ஆபந்நரானர் நைந்திகராகையாலே. இத்தால் - பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆராத்யராய் அவர்களுக்கு அபிமத பலப்ரதருமான இந்த்ராதிகளோடு ஆராதகரான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியற ப்ரளயாபத்தில் வந்தால் எல்லாருமொக்க ஈச்வரரக்ஷ்யபூதரென்கிறது. வெற்பும். அந்தபூமிக்கு

(௧) "ஸஹாநாதிரச்சாமவதாந்" (௨) "மஞ்சா: க்ரோசந்தி"

ஆதாரமாயிருந்துள்ள ஸப்தகுலபர்வதங்களும், இத்தால் - ஆதாரமான குலபர்வதங்களோடு ஆதேயமான பூமியோடுவாசியறஎல்லாவற்றுக்கும்தத்காலத்திலேசஸ்வரனே ஆதாரமென்கை. "வெற்பு" என்று- ஸ்தாவர ஜாதிக்கு முபலக்ஷணம். ஏழ்கடல்களும், த்வீபங்களுக்கு பேதகமான ஸப்த ஸமுத்ரங்களும். அத்தாலே- ஜலவாஸிஸத்வங்களையும் சொல்லுகிறது. ஆக, ஆராத்யரான இந்த்ராதிகளோடு, ஆராதகரான மநுஷ்யர்களோடு, தாரகங்களான பர்வதங்களோடு, தார்யையான பூமியோடு, ஸமுத்ரங்களோடு, ஜலசரஸத்வங்களோடுவாசியற எல்லாவற்றுக்கும் ஸர்வேச்வரனேரக்ஷகனென்றதாய்த்து. "போனகஞ்செய்து" என்றது-ரக்ஷகனுக்குரக்ஷணதர்மம் பசியர்க்குச் சோறுபோலே அபிமதமா யிருக்குமென்கை. (க)" யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:" (உ) "அத்தா சராசரக்ரஹணாத்". ஆலிலைத்துயின்ற. அவ்வடிவுக்களவாய் தன்ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேர்ந்த ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின. புண்டரீகனே. புண்டரீகாக்ஷனே. "செங்கனிவாய்ச் செங்கமலம் கண் பாதங்கைகமலம்" என்கிறபடியே - திவ்யாவயவங்கள் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைகள்போலே யிருக்கையாலே புண்டரீக சப்தவாச்ய னென்கிறது. த்ரைலோக்ய ரக்ஷணத்தால் வந்த ப்ரீதி திருவடிவிலே தோற்றியிருக்கிறபடி. தேனகஞ்சேய். உள்ளெல்லாம் வண்டுகளாலே மிடைந்திருக்குமென்னுதல்; மதுவாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்னுதல். தண்ணறுமலர்த்துழாய். ச்ரமஹரமாய் பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய். நன்மாலையாய். அவயவசோபையிற்காட்டில் ஆகர்ஷகமாயிருக்கும் மாலையென்னுதல்; ரக்ஷணத்துக்கிட்ட தனிமாலையாகையாலே விலக்ஷணமென்னுதல். ஆக, ஸத்தாப்ரயுக்தமான சக்த்யதிசயத்தையும், அவயவசோபையையும், அலங்கார சோபையையும் அநுபவிக்கிறார். கூன்அகம்புகத்தெறித்த. கூனியுடைய கூன் உள்ளே யடங்கும்படியாகச் சுண்டுவில்லைத் தெறித்த. இத்தால் - அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டால்வந்த மௌக்த்யமும் ரக்ஷகமாயிருக்கு மென்கை. ரக்ஷகவஸ்துவானால் அதிலுள்ளதெல்லாம் ரக்ஷகமாயிறேயிருப்பது. கோற்றவில்லியல்லையே. வில்பிடித்தபோது ஆக்கையையும் வில்லையும் கண்டபோதே ராவணாதிகள் குடல்குழம்பும்படியான வீரஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது. கொற்றம் - வென்றியும், வலியும். "புண்டரீகனே - கொற்றவில்லியல்லையே" என்று - அவதாராந்தரமா யிருக்கச்செய்தேயும் தர்மைக்யத்தாலே பால்யயௌவநா த்யவஸ்தா விசேஷங்கள்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேல் "மாயமென்னமாயம்" என்கிறபாட்டளவும் வர அதுவே க்ரியையாகக்கடவது. ... ... ௩௰.

அ. முப்பத்தோராம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் - அவதாரங்களிலுண்டான ரக்ஷகத்வத்தை யநுபவித்தார்; இதில் - ஆச்ரயணோந்முகரானவர்கள் திறத்தில் அவதாரகார்யமான உபகாரபரம்பரைகளை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—காலநேமிகாலனே கணக்கிலாத கீர்த்தியாய்
ஞாலமேழுமுண்டுபேண்டோர் பாலனாயபண்பனே
வேலைவேவவில்வளைத்த வெல்சினத்தவீரநின்
பாலராயபத்தர்சித்தம் முத்தி செய்யுமூர்த்தியே. ௩௧.

ப-ரை.— காலநேமி-காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கு, காலனே—ம்ருத்யுவாய், கணக்கிலாத—அஸங்க்யேயமான, கீர்த்தியாய்-ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய்,

(க) "யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ் சோபே பவத ஓதந:" (உ) "அத்தா சராசரக்ரஹணாத்"

ஞாலமேழும்—ஸகலலோகங்களையும், உண்டு—திருவயிற்றிலேவைத்து, பண்டு—பூர்வகல்பாவஸாநத்திலே, ஓர்பாலனாய்—அத்விதீயபாலனான, பண்பனே—ஆச்சர்யசக்தியை யுடையனாய், வேலை—கடல், வேவ—தக்தமாம்படி, வில்வளைத்த—வில்லைவளைத்தவனாய், வெல்சினத்த—பகைவரைவெல்லும் சினத்தையுடைய, வீர—வீரனே, நின்பாலராய—உன்விஷயத்தில் அநந்யப்ரயோஜநராய், பத்தர் சித்தம்—பக்திமான்களாயிருப்பவர்களுடைய மநஸ்ஸில், முத்திசெய்யும்—உன்னையொழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்களுண்டென்னும் ஸம்சயமறுக்கவல்ல, மூர்த்தியே—மஹாப்ரபாவத்தை யுடையவனே! இதென்னவாச்சர்ய மென்கிறார்.

வ்யா. காலநேமிகாலனே. காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கும் ம்ருத்யுவானவனே. இத்தால், முமுக்ஷுக்களாய் தேவரீரை ஆச்ரயிக்கையிலே உத்யுக்தரானவர்களுடைய ஆச்ரயண விரோதிபாபங்களை, காலநேமியை நசிப்பித்தாப்போலே நசிப்பிக்குமவனென்கை. பிராட்டி பொறுப்பிக்க ஈச்வரன் பொறுக்குமாயிருக்கச்செய்தேயும், தாம் அதுக்கு அஞ்சினபடியாலே காலநேமியை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கிறாரிறே. கணக்கிலாத கீர்த்தியாய். ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமாய், எண்ணிறந்த ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணங்களை யுடையையென்னும் குணவத்தாப்ரதையையுடையவனே. "குடந்தையன் கோவலன்" என்று—இந்த ஸௌலப்யாதிகள் பரத்வத்திலும் ப்ரஸித்தமிறே. * அபாரகாருண்யந்தொடங்கி, "ஸௌந்தர்யமஹோததே" என்னக்கடவதிறே. ஞாலமேழுமுண்டு பண்டோர் பாலனாய பண்பனே. ஆச்ரயித்தால் பண்ணுமுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை யுண்டு பூர்வகல்பாவஸாநத்திலே அத்விதீயபாலனை ஆச்சர்யசக்தியை நிரூபகமாக வுடையவனே. பண்பு—இயல்வு. த்ரைலோக்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால், ஸ்வாதந்த்ர்யமே நிரூபகமாய்ப்போந்த ஸம்ஸாரியை சேஷத்வமே நிரூபகமென்னும்படி பண்ணவல்ல சக்தியையுடையவனென்கை. அதாகிறது—(க) "வியாஸஜெ,பக்ஷெ,வட ந நடேபடி." யென்றிருக்குமவனை, (உ) "ஓஷாகு தபூவேஜீவாவ" என்றும், "நின்னலால் இலேன்காண்" என்னும் சொல்லும்படி பண்ணுகை. வேலைவேவவில்வளைத்த வெல்சினத்தவீர. கடல் சுஷ்கதர்ணஸமூஹம்போலே தக்தமாம்படி வில்வளைத்தவனாய், ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லுஞ் சினத்தை யுடைய வீரனே. இத்தால், ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாநுபவ விரோதிவர்க்கத்தை அநாயாஸேந போக்குமவனென்கை. நின்பாலராயபத்தர் சித்தம் முத்திசெய்யும் மூர்த்தியே. உன்திறத்தில் அநந்யப்ரயோஜநராய், (ங) "ஸாயாவரவஸக்ஷ ந மஷெ ஙக" என்கிறபடியே—உன்பார்ச்வத்தை விடமாட்டாத பக்தர்களுடைய மநஸ்ஸை உன்னையொழிய வேறுப்ராப்யப்ராபகங்களுண்டென்னும் ஸம்சயமறுக்கவல்ல மஹாப்ரபாவத்தையுடையவனே. இதென்ன வாச்சர்யமென்று வாக்யசேஷம். ஆச்ரிதவிஷயத்தில் கீழுக்தமான தன்படிகளையநுஸந்தித்தால், அது தன்னையொழிய வேறொன்றையறியாதபடி பண்ணுமவனென்கை. ... ஙக.

அ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநம்பண்ணுமிடத்தில் சக்ரவர்த்திதிருமகன் செவ்வைப்பூசலாலே ராக்ஷஸரையழியச் செய்தாப்போலே விரோதிவர்க்கத்தைப்போக்கவுமாம், மஹாபலிபக்கலிலே வாமநனாய் அர்த்தித்துச்சென்று வஞ்சித்தழித்தாப்போலே யழிக்கவுமாம், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் ஸ்வபாவநியதியில்லையென்கிறார்.

(க) "த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்" (உ) "முஹூர்த்தமபிஜீவாவ" (ங) "சாயாவாஸத்வ மநுகச்சேத்"

மூ.—குரக்கினப்படைகோடு குரைகடலின்மீதுபோய்
அரக்கரங்கரங்கவெஞ் சரந்துரந்தவாதிநீ
இரக்கமண்கொடுத்தவற் கிரக்கமொன்றுமின்றியே
பரக்கவைத்தளந்துகொண்ட பற்பபாதனல்லையே. ௩௨.

ப—ரை.—குரங்கு இனம் படைகொடு - வாநரஸேனையைக்கொண்டு, குரை- கோஷியா நின்றுள்ள, கடலில்—கடலில் அணைகட்டி, மீதுபோய்—அதின்மேலேபோய், (லங்கையில் ப்ரவேசிக்க,) அங்கு—அந்த வாநரஸேனையைக்கண்ட, அரக்கர்—ராக்ஷஸர், அரங்க - அழியும்படியாக, வெம்சரம் - அக்நிஸத்ர்சங்களான திருச்சரங்களை, துரந்த - நடத்தினவனாய், ஆதி நீ—வீரர்களில் ப்ரதாநனான நீ, இரக்க—வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரக்க, மண்கொடுத்தவற்கு- பூமியைத்தந்த மஹாபலிவிஷயத்திலே, ஒன்றும் இரக்கமின்றி—சற்றேனும் இரக்கமில்லாமல், பரக்கவைத்து—திருவடிகளைப் பரப்பிவைத்து, அளந்துகொண்ட - பூமியையெல்லா மளந்துகொண்ட, பற்பபாதனல்லையே-தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளையுடையவனல்லையோ! இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வ்யா. குரக்கினப்படைகோடு. வாநர ஸமூஹமானஸேனையைக்கொண்டு. குரைகடலின்மீதுபோய். கடலின் விஸ்த்தியையும் கோஷத்தையுங்கண்டு, "இக்கடலை எங்ஙனே கடக்கக்கடவோம்" என்று அந்தஸேனை பயப்படும்படி கோஷத்தையுடைத்தான கடலைத் தூர்த்து அதின்மேலேபோய். இத்தால், ப்ரபலபதார்த்தங்களை க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களைக் கொண்டு அழிக்கவல்லவனென்கை. அரக்கரங்கரங்க. அவ்வபதாநத்தைக்கண்டு, "வரபல புஜபலங்களால் நமக்கெதிரில்லை" என்றிருக்கும் ராக்ஷஸர், போக்கடிதேடி அஞ்சும்படியாக. அரக்கல்—காத்தல். "அரங்க" என்று மெல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது. வெஞ்சரந்துரந்த. (க) "பாவகஸங்காசை:" என்கிறபடியே அக்நிஸத்ர்சங்களான திருச்சரங்களை நடத்தின. ஆதிநீ. லங்கைக்கு அரணான ஸமுத்ரத்தைத்தூர்த்து, அரணையழித்து, ராக்ஷஸருடைய ஹ்ர்தயங்களையழித்து, திருச்சரங்களாலே உடல்களைத்துணித்துச்செய்த ஆனைத்தொழில்களாலே வீரர்களில் ப்ரதாநனான வீரன் நீயென்கிறார். ஆதிசப்தம்-ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இரக்க மண்கொடுத்தவற்கு. நீ அர்த்தியாய்ச் செல்ல ப்ரத்யாக்யாநம் பண்ணுதல், சுக்ரனுடைய உபதேசங்கேட்டல் செய்யாதே, பூமியைத்தந்த மஹாபலிக்கு. இரக்கமொன்றுமின்றியே. பூமியில் அவனுக்கு ஒரு பதந்யாஸமும் சேஷியாதபடி. பரக்கவைத்தளந்துகொண்ட. சிறுகாலைக்காட்டி மூன்றடியிரந்து, இரண்டடியாலே பூமிப்பரப்படைய அளந்துகொண்ட. பற்பபாதனல்லையே. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையுமளந்துகொண்டவனல்லையோ. திருவடிகளின் ஸௌகுமார்யமும் பார்த்திலை, மஹாபலிபக்கல் ஔதார்யமும் பார்த்திலை, அர்த்திக்கிறவன் ப்ரயோஜநாந்தர பரனென்றும் பார்த்திலை, இந்த இந்த்ரனுடைய இரப்பையேபார்த்த வித்தனையிறே. இதென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்யசேஷம். ... ... ௩௨.

அ. முப்பத்து மூன்றாம்பாட்டு. ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்வபாவநியதியில்லாதவோபாதி ஆச்ரயிப்பார்க்கும் ஜாதிநியதியில்லை யென்கிறார்.

(க) "பாவகஸங்காசை:"

மூ.—மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன் வீழவெஞ்சரந்துரந்து
பின்னவற்கருள்புரிந் தரசளித்த பெற்றியோய்!
நன்னிறத்தோரின்சொலேழை பின்னைகேள்வ! மன்னுசீர்ப்
பொன்னிறத்தவண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே. ௩௩

ப-ரை.—மின்—மின்னலையொத்த, நிறத்து—ஒளியையுடைத்தான, எயிறு—பற்களையுடைய, அரக்கன்—ராக்ஷஸனானவன், வீழ—முடியும்படியாக, வெம்—க்ரூரமான, சரம் துரந்து—சரங்களையேவி, பின்னவற்கு—அவன் தம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு, அருள் புரிந்து—க்ருபைசெய்து, அரசளித்த—ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த, பெற்றியோய்—சீலத்தை யுடையவனே, நல் நிறத்து—நல்லநிறத்தையும், ஓர் இன்சொல்—மிகவுமினிதான சொல்லையு முடையவளாய், ஏழை—தேவரீர்பக்கல் அதிசபலையான, பின்னை—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனானவனே, மன்னு—நித்யமான, சீர்—ஔதார்யாதிகுணங்களையும், பொன் நிறத்த வண்ணனாய—ஸ்ப்ருஹணீயமானவிக்ரஹத்தையுமுடைய, புண்டரீகனல்லையே—புண்டரீகாக்ஷனல்லையோ.

வ்யா. மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன். மின்போலே ஒளியையுடைத்தான எயிற்றோடே கூடின, ராக்ஷஸனான ராவணன். "மின்னிறத்தெயிறு" என்று—புஜபலத்தால்வந்த செருக்குக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. "அரக்கன்" என்கையாலே, அத்தோள் வலி பரஹிம்ஸைக்கேயாகை ஜாதிஸ்வபாவமாயிருக்கை. ஸத்ப்ரக்ருதிகளுடைய தோள்வலியிறே ஸாத்விகர்க்கு ஒதுங்க நிழலாயிருப்பது. வீழவெஞ்சரம் துரந்து. அவன்முடியும்படியாக க்ரூரமான சரங்களையேவி. பின்னவற்கருள்புரிந் தரசளித்தபெற்றியோய். அவன் தம்பிக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த சீலத்தையுடையவனே. (௧) "ராகவம் சரணங்கத:" என்ற அத்தையேகொண்டு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அவன் தம்பியென்று பாராதே, (௨) "வத்யதாம் வத்யதாம்" என்றமஹாராஜ ப்ரப்ருதிகள் வார்த்தையையுங் கேளாதே, (௩) "நத்யஜேயம்" (௪) "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்று-ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி, ராஜ்யஸ்பர்ஶஹ அவனுக்கின்றிக்கே யிருக்க, (௫) "தாஸவச்சாவமாநித:" என்று-புறப்பட விட்டானென்று அந்த லங்காராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதே!, இதென்ன ஸ்வபாவ மென்கிறார். பெற்றி—ஸ்வபாவம். நன்னிறத்தோரின்சொ லேழை பின்னைகேள்வ. நல்ல நிறத்தையும், இனிய பேச்சையு முடையவளாய், தேவரீர்பக்கல் அதிசபலையான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே. இத்தால்-நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ரூபகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் தேவரீர்க்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் தேவரீர்க்கு போக்யனா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. மன்னுசீர்ப்பொன்னிறத்த வண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே. நித்யமான ஔதார்யாதி குணங்களையும், (௬) "அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே" என்றும், (௭) "ருக்மாபம்" என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ப்ருஹணீயவிக்ரஹத்தையு முடையையாய், (௮) "யதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிறபடியே புண்டரீகாக்ஷனா யிருக்கிறவனல்லையோ. இதென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்ய

(௧) "ராகவம் சரணங்கத:" (௨) வத்யதாம் வத்யதாம்" (௩) "நத்யஜேயம்" (௪) "ஏதத்வ்ரதம்மம" (௫) "தாஸவச்சாவமாநித:" (௬) "அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ர்ச்யதே" (௭) "ருக்மாபம்" (௮) "யதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ"

சேஷம். நிறம்—வடிவு. வண்ணம்—நிறம். ஆக, அவயவசோபையையும் வர்ணசோபையையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - ஆதித்யமண்டல மத்யவர்த்தியின் ஆத்மகுணங்களும் ரூபகுணங்களும் மஹிஷீவர்க்கத்துக்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஸ்ரீகிருஷ்ணாழ்வானுக்கு போக்யபூதனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... ௧௨.

அ. முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில்—ருசியுடைய கிரீஷ்ணாழ்வானை ஜந்மத்தால் தாழ்வுபாராதே விஷயீகரிக்கும் சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய சீலத்தை அநுபவித்தார்; இதில் கார்ய காரணங்களென்ன, ப்ரமாண ப்ரமேயங்களென்ன, ஸகலமும் தானேயாய் நிற்கிறநீ புருஷார்த்தருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு கோபஸஜாதீயனாய் அவதரித்த இது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

மூ.—ஆதியாதியாதிநீ யோரண்டமாதியாதலால்
சோதியாதசோதிநீ யதுண்மையில்விளங்கினாய்
வேதமாகிவேள்வியாகி விண்ணினோடுமண்ணுமாய்
ஆதியாகியாயனாய மாயமென்னமாயமே. ௧௩.

ப-ரை.—ஆதியாதியாதி-த்ரிவிதகாரணமும் நீ; ஓர் அண்டம் ஆதி-ஏகரூபமான அண்டஜாதியுமாகிறாய்; ஆதலால்-இப்படி ஸகலஜகத்காரணபூதனாகையாலே, சோதியாத—பரீக்ஷிக்கவேண்டாத, சோதிநீ—தேஜஸ்தத்வம் நீ; அது—அந்த தேஜஸ்தத்வம் நித்யநிர்த்தோஷமாகையாலே, உண்மையில்—இதரவிஜாதீயனாய்க்கொண்டு, விளங்கினாய்—விளங்கினவனே, வேதமாகி—நித்யநிர்த்தோஷமான வேதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், வேள்வியாகி—ததர்த்தமான யாகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், மண்ணுமாய்—போகபூமிக்கும், விண்ணினோடு—மோக்ஷபூமிக்கும், ஆய்—நிர்வாஹகனாய், ஆதியாகி—இத்தருசிஜநகனாய்க்கொண்டு, ஆயனாய மாயம்—கோபஸஜாதீயனாய் அவதரித்த ஆச்சர்யம், என்னமாயம்—என்ன ஆச்சர்யமென்று அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா. ஆதியாதியாதிநீ. (க) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்" என்கிறபடியே த்ரிவிதகாரணமும் நீ. எதுக்குக் காரணமாகிற தென்னில்; மஹதாதி விசேஷாந்தமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டிக்கு (உ) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே காரணபூதன். ஓரண்டமாதி. மஹதாத்யவஸ்தனை நீயே ஏகரூபமான அண்டஜாதியுமாவுதி. (ங) "அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம்" என்கிறபடியே அண்டங்கள் ஏகரூபமாயிறே யிருப்பது. ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயத்தாலே. அதாகிறது - அண்டத்தில் உத்பந்நமான ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ததநுப்ரவேசத்தாலே ஸகலாந்தர்யாமியாய் நிற்கை. ஆதலால் சோதியாத சோதிநீ. இப்படி ஸகலஜகத்காரணபூதனாகையாலே பரீக்ஷிக்க வேண்டாத உபாஸ்ய தேஜஸ்தத்வம் நீ. உபாஸ்யமான தேஜஸ்தத்வம் - த்ரிவிதமஹாபூதமோ, தேவதையோ, ஆதித்யனோ, வைச்வாநராக்நியோ வென்று சங்கித்து, ஸர்வநிர்வாஹகமான தேஜஸ்தத்வமே உபாஸ்யமென்று நிர்ணயிக்க வேண்டாதிருக்கை. (ச) "அதயதத:பரோதிவோஜ்யோதி:" (ரு) "தமேவ ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:" (சு) "நாராயணபரோஜ்யோதி:" என்கிறதத்வமல்லவோநீ. அதுண்மையில் விளங்கினாய்.

(க) "ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத், ஏகமேவாத்விதீயம்" (உ) "பஹுஸ்யாம்" (ங) "சத்ராசராம்ருதா" (ச) "அதயதத:பரோதிவோஜ்யோதி:" (ரு) "தமேவஜ்யோதிஷாஞ்ஜ்யோதி:" (சு) "நாராயணபரோஜ்யோதி:"

அந்த தேஜஸ்தத்வம் நித்யநிர்த்தோஷ ப்ரமாணஸித்த மாகையாலே, இதரவிஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு விளங்கினவனே. வேதமாகி. வேதத்திலுடைய நித்யநிர்த்தோஷத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். அதாவது - ஸம்ஹாரவேளையில் திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸ்காரத்தாலே வைத்து, (க) "வாசாவிரூபநித்யயா" என்கிறபடியே ஆதியிலே வேதத்துக்கு அத்யாபகனானவனே. வேள்வியாகி. தகர்க்தமான யாகத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே. அதாவது - ஆராத்யனானவனே. விண்ணினோடு மண்ணுமாய். ஆராதநபலமான போகமோக்ஷ பூமிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். "விண்" என்று - பரமபதம். "மண்" என்று - சதுர்த்தசபுவநத்துக்கு உபலக்ஷணம். யாகம் அந்யோந்ய விருத்தங்களான போகமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் ஸாதநமாமோ வென்னில்; ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமான யாகம் மோக்ஷத்துக்கும், கேவலயாகம் போகத்துக்கும் ஸாதநமாகையாலே அவிருத்தம். ஆதியாகி. இதெல்லாம் ருசியுடையவனுக்கங்கமிறே, அந்தருசிஜநகனாய்க்கொண்டு. ஆயனாயமாய மே ன்ன மாயமே. அதீந்த்ரியமான இவ்விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு வந்தவதரித்த விது என்ன ஆச்சர்யம். ... ... கூச.

அ. முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு. அதீந்த்ரியமான திவ்யவிக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி, ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு அவதரித்த ஏற்றத்தை யநுபவித்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - ஒரு கோபஸ்த்ரீக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் விடவுமாம்படி நியாம்யனான குணத்தையநுஸந்தித்து, திரியவும் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

மூ.—அம்புலாவுமீனுமாகி யாமையாகியாழியார்
தம்பிரானுமாகிமிக்க தன்புமிக்க தன்றியும்
கொம்பராவுநுண்மருங்கு லாயர்மாதர் பிள்ளையாய்
எம்பிரானுமாயவண்ண மென்கொலோ வெம்மீசனே. கரு.

ஆழியார் தம்பிரானுமாகி-திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிகனானவன், அன்புமிக்கு-சேதநர்பக்கல் ஸங்காதிசயத்தாலே, அம்பு—ஜலத்திலே, உலாவு-வர்த்திக்கிற, மீனுமாகி-மத்ஸ்யமாய், (அம்ர்தமதநவேளையிலே மந்தரதாரணார்த்தமாக,) ஆமையாகி-கூர்மமாய், மிக்கது—கைகழியவவதரித்து; அன்றியும்—, கொம்பு—பூங்கொம்பு போலேயும், அராவு-ஸர்ப்பம் போலேயும், நுண்—ஸூக்ஷ்மமான, மருங்குல்—இடையையுடைய, ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய்—யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாய், எம்பிரானுமாய வண்ணம்—எங்களை அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொண்டது, என்கொல்—என்ன ஆச்சர்யம், எம் ஈசனே—எங்களுக்கு நியந்தாவானவனே! என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. "ஆழிபார் தம்பிரானுமாகி - அம்புலாவுமீனுமாகி யாமையாகி - மிக்கது" என்றந்வயமாகக் கடவது. (உ) "தவைவஸ்மோ ஸ்ஷ ஸரஜாவ்ரயாஹ்" என்கிற படியே ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிகனுமாய் வைத்து. அம்புலாவுமீனுமாகி. அம்பிலே வர்த்திக்கிற மத்ஸ்யமாய். அப்பை, "அம்பு" என்று மெலித்துக்கிடக்கிறது. "முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை" என்கிறபடியே

(க) "யோவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை" (உ) "தமஸ: பரமோதாதா ஸங்கசக்ரகதாதர:"

ப்ராபார்ணவத்திலே நோவுபட்ட தேவர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்னிலமான நீரிலே ஸஞ்சரிக்கக்கடவதான மத்ஸ்யமுமாய். சசப்தத்தாலே-தேவயோநி மநுஷ்யயோநிகளில் பண்ணின அவதாரங்களால் பர்யவஸியாத அநுக்ரஹாதி சயத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆமையாகி. அர்ணவதர வேளையிலே மந்தராதாரணார்த்தமாக கூர்மமாய். (க) "கூர்ம்மம் ஸ்ரஸ்டவாந்" என்கிறபடியே ப்ரளயவேளையில் கூர்மவிக்ரஹத்தைச் கொள்ளிற்றுகவுமாம். மிக்கது. க்ஷூத்ரயோநியென்றும் பாபயோநியென்றும் பாராதே கைகழிய அவதரித்து. அன்புமிக்கு. ஆபந்நராய், அவதாரங்களுக்கு நிமித்தபூதரான சேதநர்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே யவதரித்த வித்தனையிறே. ஒரு கர்மம் ப்ரேரிக்கவாதல், ஒரு கர்த்தா ப்ரேரிக்க வாதலன்றிறே; "மீனோடேனமுமாகி தானானன்னில் தானுயசங்கு" என்னக்கடவதிறே. அன்றியும். அதுக்குமேலே ஸுரிபோக்யமான வடிவை ஜலசரஸத்வஸஜாதீயமாக்குவதே! என்று அதிலே யீடுபட்டாய்த்து இவர்தாமிருப்பது. அதிற்காட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குணாதிக்யம் தம்மை யீடுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறார்மேல்; கோம்பராவுநுண் மருங்குலாயர்மாதர்பிள்ளையாய். கொம்புபோலேயும் அரவுபோலேயும் நுண்ணிய இடையையுடைய அசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாய். மத்ஸ்யாத்யவதாரங்களில் ரக்ஷணத்திலே தன்ஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் குலைந்ததில்லை; இதில் ஒருகோபஸ்த்ரீக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி நியாம்யனாய்வந்தவதரித்தகுணாதிக்யமுண்டிறே, (உ) "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்" என்கிற ஸ்வரூபமும் அழிந்ததிறே இதில். அவதாரங்களில் ஸ்வரூபத்தையும் அழியமாறின வித்தனையிறே. எம்பிரானுமாயவண்ணமேன்கொலோ. அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படியான நீர்மையைக்காட்டி எங்களை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்டதென்செய்தபடி!. பஹுவசநத்தாலே-மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். எம்ஈசனே. அதின்தோம்-எங்களுடைய இழவுபேறுகள் உன்னதென்னும்படியான ஸம்பந்தத்தாலே. ௩௫.

அ.—முப்பத்தாறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யத்தை அநுபாஷித்து அவ்வவதாரங்களின் ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களிலே யீடுபடுகிறார்.

மூ.—ஆடகத்தபூண்முலை யசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்ச்
சாடுதைத்தோர்புள்ளதாவி கள்ளதாயபேய்மகள்
வீடவைத்தவெய்யகொங்கை யையபாலமுதுசெய்
தாடகக்கைமாதர்வா யமுதமுண்டதேன்கொலோ. ௩௬.

ப—ரை.—ஆடகத்த-பொன்னால்செய்த, பூண்-ஹாரத்தாலே அலங்க்ருதமான, முலை-ஸ்தநங்களையுடையளான, ஆய்ச்சி - இடைச்சியான, அசோதை - யசோதைப்பிராட்டிக்கு, பிள்ளையாய்-, (முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே,) சாடு-சகடாஸுரனை, உதைத்து—உதைத்து முறித்து, ஓர்—ஒப்பற்ற, புள்ளது ஆவி—புள்ளின்கருத்தையுடையளாய், கள்ள தாய—க்ருத்ரிமத்தாயான, பேய்மகள்—பூதனையானவள், வீட—நீயமுடியும்படிக்கோக, வைத்து-உன் திருப்பவளத்திலேவைத்த, வெய்ய கொங்கை-க்ரூரமானமுலையிலுள்ள, ஐய—ஸூக்ஷமமான ப்ராணனை க்ரஹிக்கவல்ல, பால்—பாலை, அமுதுசெய்து—அமுது

(க) "கூர்ம்மம்பூதம் ஸர்ப்பந்தம்" (உ) "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்"

செய்தருளி, § ஆடகம் - ஸ்வர்ணபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான, கை-கைகளையுடையரான, மாதர்வாய் அமுதம்-ஸ்த்ரீகளின் அதராம்ருதத்தை, உண்டது-புஜித்தவிது, என்கொலோ—அவ்விஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகவோவென்கிறார். [§ ஆடகம்—ஹாடகம்; வடசொல்திரிபு.]

வ்யா.— ஆடகத்தபூண்முலையசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய். "கொம்பராவு நுண்மருங்கு லாயர் மாதர்பிள்ளையாய்" என்றதுதன்னையே முகபேதத்தாலே அநுபவிக்கிறார். ஆடகத்தபூண்முலை. பொன்னாலேசெய்த ஹாரத்தாலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவள். "க்ருஷ்ணன் அமுதுசெய்யக்கடவன்" என்று முலையையொப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறாளாய்த்து-அவள்; அந்தப்ரேமத்தை அநுபவிக்கிறாரிறே இவர். "ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய்" என்ற ஸாமாந்யத்தை, "அசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்" என்று விசேஷிக்கிறார். ஸர்வநியந்தாவானவன், ஓரிடைச்சி "என்மகன்" என்று நியமிக்கலாம்படியிருக்கிற ஆச்சர்யத்தில்நின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர். சாடுதைத்து. ஸ்தந்யார்த்தியாய்த் திருவடிகளை நிமிர்த்து சகடாஸுரனை நிரஸித்து. (க) "யந்நசேஷ்டம் தவபாதபங்கஜம்" என்றும், "கோலமாமென் சென்னிக்கு" என்றும்—அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்யமான திருவடிகளை துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு (உ) வதஸாதநமாக்குவதே! என்கை. ஓர்புள்ளதாவிகள்ளதாய பேய்மகள். பிள்ளைகள் அணுங்க ஸஞ்சரிக்கும்புள்ளின் கருத்தையுடையளாய், அபூர்வையென்று சங்கித்து விலங்கவொண்ணாதபடி க்ருத்ரிமஜநநியான பேய்ப்பெண். "ஓர்புள்" என்று—தப்பவொண்ணாதபடி அணுங்கப்பண்ணும் புள்ளென்றபடி. வீடவைத்த வெய்யகொங்கை. ஜகஜ்ஜீவநமான உன்திறத்திலே தீங்கை விளைப்பாளாகத் திருப்பவளத்திலேவைத்த க்ரூரமான முலையில். ஐயபால் அமுதுசெய்து. ஸூக்ஷ்மமான ப்ராணனைப்புக்கு க்ரஹிக்கவல்ல அதிஸூக்ஷ்மமான பாலை அமுதுசெய்து. அவள் தன்னுடையக்ரௌர்யத்தையும், ஸ்தநத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் விரித்துப்பேசுகிறாராய்த்து - தம்முடைய பயாதிசயத்தாலே. "ஐய" என்று ஸம்போதநமாகவுமாம். பூதனையைத் தாயென்று மௌக்த்யத்தாலே அவள் முலையை யமுதுசெய்தான். ப்ரகாசஸந்நிதியில் தமஸ்ஸுப்போலே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் நசிக்கும் தர்மிஸ்வபாவத்தாலே அத்தலை இத்தலையான வித்தனை. ஆடகக்கைமாதர்வாய் அமுதமுண்டதென்கொலோ. அப்பருவத்திலே "உன்னையுமொக்கலையில்கொண்டு" என்னுமாப்போலே, அவ்வூரில் கந்நிகைகள் தங்கள்க்ருஹத்திலே கொண்டுபோக, யௌவநதசையைப் பரிக்ரஹித்து விதக்தருப்கலந்து அவர்கள் வாகம்ருதத்தையுண்டவிது என்னோ!. ஆடகக்கைமாதர். பொன்னாலே அலங்கரித்த கைவளையையுடையபெண்கள். அவன் பிடிக்குங்கையென்றும், அவனணைக்கும் கொங்கையென்றும் அலங்கரிக்கிறார்களாய்த்து. "என்கொலோ" என்றது—அவ்விஷத்துக்கு இவ்வாகம்ருதம் பரிஹாரமோ, ஸர்வதாரகனாய் வேறுதாரகாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கிற உனக்கு ப்ரதிகூலர் ப்ராணனும் அநுகூலர்ப்ரேமமும் தாரகமாயிருந்ததோ. பால்யாவஸ்தையிலே யுவாவாயும், யுவாவான நீ பாலனாயுமிருந்த விது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார். ... ... கக.

அ.—முப்பத்தேழாய்ப்பாட்டு. பின்பு க்ருஷ்ணவதாரத்தில் விதக்த சேஷ்டிதங்களையும் முக்தசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கிறவர், மௌக்த்யத்தாலும் ஸௌலப்யத்தாலும் வரையாதே எல்லாரையும் தீண்டினபடியாலும் க்ருஷ்ணவதார ஸத்ருசமான வடதளசாயியையும், ஸ்ரீவராஹவாமந ப்ராதுர்ப்பாவங்களையும், க்ருஷ்ணவதாரத்தோடொக்க வநுபவிக்கிறார்.

(க) "தம்மதீயம் தவபாதபங்கஜம்" (உ) வயஸாபந.

மூ.—காய்த்தநீள்விளங்கனி யுதிர்த்தெதிர்ந்த பூங்குருந்தம்
சாய்த்துமாபிளந்தகைத் தலத்தகண்ணனென்பரால்
ஆய்ச்சிபாலையுண்டுமண்ணை யுண்டுவெண்ணெயுண்டுபின்
பேய்ச்சிபாலையுண்டபண்டோ ரேனமாயவாமனா. ௯௭.

ப-ரை.—(க்ர்ஷ்ணன்மேலே விழுகைக்குறுப்பாக,) காய்த்த - பரப்புமாறக்காய்த்து, நீள்—ஓங்கிநின்ற, விளங்கனி—விளாவான அஸுரனுடையகனிகளை, உதிர்த்து—கன்றைவிட்டெறிந்து உதிர்த்து, எதிர்ந்த—போகாதேநின்று, பூ—மூட்டாக்கிட ப்பூத்துக்கிடக்கிற, குருந்தம்-குருந்தமரத்தை, சாய்த்து—வேரோடேபறித்துவிழவிட்டு, மா—கேசியை, பிளந்த—இருகூறாகப்பிளந்துபொகட்ட, கைத்தலத்த-திருக்கையையுடைய, கண்ணன் என்பர்-க்ர்ஷ்ணனென்று வ்யாஸபராசராதிகள்சொல்லாநின்றார்கள்; ஆய்ச்சி—யசோதைப்பிராட்டியுடைய, பாலை உண்டு - பாலையமுதுசெய்து, வெண்ணெய் உண்டு - வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, பேய்ச்சி—தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய, பாலை உண்டு—முலைப்பாலை அமுதுசெய்து, பின்—கல்பாவஸாநத்திலே, (சிறிய திருவயிற்றிலே,) மண்ணை உண்டு—ஜகத்தையடைய அமுதுசெய்து, பண்டு—கல்பாதியிலே, ஒரு—அத்விதீயமான, ஏனம் ஆய—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்து, (அந்த பூமியை மஹாபலி அபஹரிக்க,) வாமனா—வாமநாவதாரஞ் செய்தருளி அளந்துகொண்டவனே! என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. காய்த்தநீர் விளங்கனியுதிர்த்து. க்ர்ஷ்ணன்மேலே விழுகைக்குறுப்பாகப் பரப்புமாறக்காய்த்து ஓங்கிநின்ற விளாவான அஸுரனுடைய கனிகளை, கன்றைவிட்டெறிந்து உதிர்த்து. எதிர்ந்த பூங்குருந்தம் சாய்த்து. விளாவான அஸுரனையழியச் செய்து, க்ர்ஷ்ணன் கிட்டின பின்பும் போகாதே நின்ற பூங்குருந்தை ஊசி வேரோடே பறித்து விழவிட்டு. இதுவும் அவன்மேலே விழுந்து புஷ்பாபசயம் பண்ணுகைக் குறுப்பாகப் பரப்புமாறப் பூத்துநின்ற தாய்த்து. இவை யிரண்டாலும் – அநுகூல வேஷராய் நலியவந்த அஸுரர்களை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று. மாபிளந்த. ப்ரதிகூலனாயே வாய்பாறி ஊரையழிக்கவந்த கேசியை அநாயாஸேந இருகூறாகப் பிளந்து அவ்வாபத்தைப் போக்கினவன். கைத்தலத்த கண்ணனென்பரால். ஓராயுதத்தா லன்றிக்கே லீலையாகவழித்த திருக்கையையுடைய க்ர்ஷ்ணனென்று ஜ்ஞாநாதிகரான வ்யாஸபராசராதிகள் சொல்லாநிற்பர்கள். ஆய்ச்சிபாலையுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணெயுண்டு பின்பேய்ச்சி பாலையுண்டு. ஆய்ச்சிபாலையுண்டு-வெண்ணெயுண்டு. யசோதைப்பிராட்டியுடைய பாலையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து. இத்தால் (க) "விஜிவத்ஸ:" என்கிற தத்வத்துக்கு ஆச்ரிதஸ்பர்ச முள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலன்றிக்கே செல்லா திருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று. பேய்ச்சிபாலையுண்டு. தாய்வடிவு கொண்டு விநாசிகையாய் வந்த பூதனையி னுடைய முலையை யமுதுசெய்து, அவ்வழியாலே அவளை முடித்து. யசோதையி னுடைய பாலோபாதி பூதனையுடைய ப்ராணனும் தாரகமாயிருக்கிறபடி. பின்மண்ணையுண்டு. க்ர்ஷ்ணனுடைய மௌக்த்யத்தை யநுபவித்த ஸமநந்தரம் தத்ஸத்ர்சமான வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யத்தை யநுபவிக்கிறார். கல்பாவஸாநத்திலே சிறிய திருவயிற்றிலே ஜகத்தையடைய அமுதுசெய்தால் ஸாத்மியாதென்றறியாத மௌக்த்யமிறே வடதளசாயியுடைய மௌக்த்யம். பண்டோரேனமாயவாமனா. கல்பாதியிலே ஸ்ரீவராஹமாய், ஒருத்தர் அர்த்தியா திருக்க பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்து, அந்தபூமியை மஹா

(க) "விஜிகத்ஸ:"

பலியைபஹரிக்க ஸ்ரீவாமநனுயளந்து கொண்டவனே. தன்னைபழியமாறி ரக்ஷித்தஸௌலப்யத்துக்கும், லரையாதே எல்லாரையுந்தீண்டின சீலத்துக்கும் க்ர்ஷ்ணவதாரத்தோடு ஸாம்யமுண்டாகையாலே இவ்வவதாரங்களை யநுபவிக்கிறார். ... ... கூஎ.

அ. முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்கிறபடியே - ப்ரதிகூலரை அழியச்செய்தும் அநுகூலரை உகப்பித்தும் செய்தருளின க்ர்ஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—கடங்கலந்தவன்கரி மருப்பொசித்தோர்பொய்கைவாய்
விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் நடம்பயின்ற நாதனே
குடங்கலந்த கூத்தனாய கொண்டல்வண்ண தண்டுழாய்
வடங்கலந்தமாலைமார்ப காலநேமிகாலனே. கூஅ.

ப-ரை,— கடம் கலந்த—மதஜலம் வ்யாப்தமான உடம்பையுடைய, வன்—அதிப்ரபலமாயிருந்த, கரி-குவலயாபீடமென்னும் யானையினுடைய, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்து-முறித்து, ஓர்—அதிபயங்கரமாகையாலே அத்விதீயமான, பொய்கைவாய்-பொய்கையிலே, விடம் கலந்த-மிக்கவிஷத்தையுடைய, பாம்பின்மேல்—காளியனுடைய பணங்களின்மேலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தநஞ்செய்தருளி, (அத்தாலே,) நாதனே—உன்னுடைய நாதத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், கலந்த—கையில்பொருந்தின, குடம்—குடத்தையுடையனாய், கூத்தனாய்—ஜாதிப்ரயுக்தமான கூத்தையுடையனாய்,கொண்டல் வண்ண-காளமேகநிபச்யாமமான வடிவையுடையனாய், தண்—குளிர்ந்த, துழாய் வடம்—திருத்துழாய் வடத்தோடும், மாலை கலந்த—வநமாலையோடுங் கூடின, மார்ப—திருமார்பையுடையவனாய், காலநேமி—தேவர்களுக்கு விரோதியான காலநேமிக்கு, காலனே—ம்ர்த்யுவானவனே! என்று அவனுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாததிசயத்தில் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. கடங்கலந்தவன் கரிமருப்பொசித்து. குவலயாபீடத்தை மதிப்பித்தபடியாலே அம்மதஜலம் உடம்பிலே வ்யாப்தமாய் அதிப்ரபலமாயிருந்த அதின் கொம்பை முறித்து. இத்தால் - ஸ்வாபாவிகமான பலத்தாலும் மதபலத்தாலும் துர்ஜயமான குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேந அழித்தானென்கை. கடம் - ஆனைமதம். ஓர்பொய்கைவாய் விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் நடம்பயின்றநாதனே. (உ) "வாதாஹதாம்புவிக்ஷேபஸ்பர்சதக்தவிஹங்கமம்" என்கிறபடியே அதிபீஷணமாகையாலே அத்விதீயமான பொய்கையிலே. முதலைகிடந்த பொய்கையும் இதுக்கு ஸத்ர்சமன்றென்கை. விஷமே இவனுக்கு உபாதாநமென்னும்படி விஷப்ரசுரமான காளியனுடைய பணங்களிலே வல்லாரடினாப்போலே திருவடிகளை மாறியிட்டு, அவ்வழியாலே அவனை தமித்துப்போகவிட்டு, யமுனையை ஸர்வோபஜீவ்யமாம்படி பண்ணி, உன்னுடைய நாதத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. (ங) "துஷ்டுவுர்முதிதாகோபா த்ருஷ்ட்வா (சிவ)ஜலாம் நதீம்" என்னக்கடவதிறே. இவ்வளவால் துஷ்க்ர்த்விநாசஞ்சொல்லி, மேல் ஸாது பரித்ராணஞ்சொல்லுகிறது. குடங்கலந்தகூத்தனாய கொண்டல்வண்ண. கையில் திருவாழிபொருந்தினாப்போலே பொருந்தின குடத்தையுடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்த

(க) "பரித்ராணாயஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" (உ) "வாதர்ஹத்தாம்புவிக்ஷேப ஸ்பர்சதக்தவிஹங்கமம்" (ங) "துஷ்டுவுர்முதிதாகோபாத்ர்ஷ்ட்வா (சிவ)சிதஜலாம்நதீம்".

மான கூத்தையாடி, மன்றிலே உன்னுடையவழகை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணினவனே. ப்ரயோஜநாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஜலஸ்தலவிபாகமன்றிக்கே வர்ஷிக்கும் மேகஸ்வபாவனே. குடக்கூத்தாடினபோதை காளமேகநிபச்யாமமான நிறத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். தண்டுழாய் வடங்கலந்தமாலைமார்ப. இப்படிக்ருஷ்ணாவதாரான இடையருடைய சேஷ்டிதத்திலே யீடுபட்டவன், ஸர்வசேஷியாய், (க) "அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்" என்கிற பூர்ணனென்கிறார். ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்வடத்தோடும் வநமாலையோடும்கூடின திருமார்வையுடையவனே. வடம்—தொடை. மாலை—வநமாலை. காலநேமிகாலனே. ஆபத்ஸகனாய்த்திருவடிகளிலே வீழ்ந்த தேவர்களுக்கு விரோதியான காலநேமிக்கு ம்ருத்யுவானவனே. இத்தால்—ஸர்வஸ்மாதாரணனாயிருக்கச்செய்தேயும் தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தார்க்கு விரோதிகளானார், தனக்கு சத்ருவென்கை. ... ... ருஅ.

அ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ஸாதுபரித்ராணமும் துஷ்க்ருத்விநாசமும் சொல்லிற்று—கீழ்ப்பாட்டில்; இதில்—இவ்வளவு புகுரவில்லாத இந்த்ராதிகளுடைய விரோதிகளான ராக்ஷஸவர்க்கத்தை அழியச்செய்து அவர்கள் குடியிருப்பைக்கொடுத்தபடியையும், அவ்விந்த்ரன்றான் ஆச்ரிதரைக்குறித்து ப்ரதிகூலனானபோது அவனை அழியச்செய்யாதே முகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் நீர்மையையும் அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வெற்பெடுத்துவேலைநீர்கலக்கினாயதன்றியும்
வெற்பெடுத்துவேலைநீர் வரம்புகட்டிவேலைசூழ்
வெற்பெடுத்தவிஞ்சிசூ ழிலங்கைகட்டழித்தநீ
வெற்பெடுத்துமாரிகாத்த மேகவண்ணனல்லையே. ருக.

ப-ரை.—வெற்பு எடுத்து - மந்தரபர்வதத்தைப் பரிகரமாகக்கொண்டு, வேலை நீர் - திருப்பாற்கடலை, கலக்கினாய்—; அது அன்றியும்—அதுக்குமேலே, வெற்பு எடுத்து—கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, வேலை நீர்—ஸமுத்ரஜலத்தின்மேலே, வரம்பு கட்டி—அணைகட்டி, வேலை சூழ்—கடலை அகழாகவுடைத்தாய், வெற்பு—த்ரிகூடபர்வதத்திலே விச்வகர்மாவாலே சமைக்கப்பட்டிருப்பதாய், எடுத்த—கடக்கவரிதான, இஞ்சி சூழ்—மதிளாலே சூழப்பட்ட, இலங்கை - லங்கையிலே, கட்டு - தர்மம் தங்காதபடியான ஸ்வபாவத்தை, அழித்த - மாற்றியருளின, நீ - தேவரீர், வெற்பு எடுத்து - கோவர்த்தநபர்வதத்தையெடுத்து, மாரி காத்த - வர்ஷாபத்தைப்போக்கியருளின, மேகம் வண்ணன் அல்லையே - காளமேக நிபச்யாமமான வடிவையுடையவனல்லையோ என்கிறார்.

வ்யா. வெற்பெடுத்து வேலைநீர்கலக்கினாய். தூர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்த்ராதிகள் ஐச்வர்யத்தையிழந்து, (உ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாः" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே சரணம்புகுர, கடல்கொண்டு முழுகும் மந்தரத்தைப் பரிகரமாகக்கொண்டு ஸமுத்ரஜலத்திலே அவர்களிழந்தவையடங்கலும் உத்பந்நமாம்படி கலக்கினாய். (ங) 'ரத்நாகரம்' 'மத்ஸ்யாகரம்' என்று லோகப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரஸ்வபாவத்தைத்தவிர்த்து

(க) "அவாப்தஸமஸ்தகாம:" (உ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாः" (ங) "ரத்நாகரம், மத்ஸ்யாகரம்"

ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு உத்பாதகமாக்கினாய். (க) "ஏதத்கதம் கதய யந்மதிதஸ்த்வயா ஸௌ ஹித்வா ஸ்வபாவ நியமம் ப்ரதிதம் த்ரிலோக்யாம் । அச்வாப்ஸரோ விஷஸுதாவிது பாரிஜாதலக்ஷ்ம்யாத்மநா பரிணதோ ஜலதிர்ப்பபூவ" என்னக்கடவதிறே. "ப்ரயோஜநாந்தரபரன்" என்று அவன் சிறுமைபாராதே, மோக்ஷப்ரதனாயிருக்கிற தன்பெருமைபாராதே, "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்குமவனென்று அவனுடைய பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே, "சரணமென்று நின்றான்" என்றதத்தையேபார்த்து ரக்ஷித்தருளினாய். அன்றியும். இதுதானே போருமாய்த்து- ஆச்ரிதர் உன்னைத் தஞ்சமென்று விச்வஸித்திருக்கைக்கு, அதுக்குமேலே. வெற்பெடுத்து வேலைநீர் வரம்புகட்டி. கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, ஸமுத்ரஜலத்தின்மேலே, பூமியிலேவரப்புகட்டுமாப்போலே, ப்லவங்கங்கள் காலாலேநடந்துபோம்படி அணைகட்டி, இதொரு அதிமாநுஷமான ஆச்சர்யம். அகாதமான ஸமுத்ரத்தில் மலையமிழ்ந்ததில்லை, திரைக்கிளர்த்தியில் மணற்கரையப்பெற்றதில்லை. வேலைசூழ் வெற்பெடுத்த இஞ்சிசூழிலங்கை கட்டழித்தநீ. கடலை அகழாகவுடைத்தாய், த்ரிகூடபர்வதத்திலே விச்வகர்மாவாலே சமைக்கப்பட்டதாய், கடக்கவரிதான மதிளாலே சூழப்பட்ட லங்கையினரணை, (உ) "யதா ஸைகதமம்பஸி" என்னும்படியே அநாயாஸேந அழித்தநீ. இஞ்சி-மதிள். கட்டு-அரணும்; இயல்வும். தர்மந்தொடங்கக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற லங்காஸ்வபாவத்தை அழித்து, (ங) "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" என்கிறபடியே தார்மிகனை நிர்வாஹகனாக்கி, தர்மமே ஸஞ்சரிக்கும்படியைச்சொல்லிற்று; இனி இந்த்ரன்றான் ஆச்ரிதர்க்கு துஷ்கர்த்தானால் அவனை யழியச்செய்யாதே முகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது வெற்பெடுத்துமாரிகாத்த மேகவண்ணனல்லையே. "இடையர் க்ர்ஷ்ணனையண்டைகொண்டு நம்முடைய ம(மு)கபங்கம்பண்ணினார்கள்" என்று ஸம்வர்த்தககணத்தையேவி வர்ஷிப்பிக்க; அவனை அழியச்செய்கை ப்ராப்தமாயிருக்க ப்ராதிகூல்யத்தில் நியதனல்லாமையாலும், (ச) "நகமேபம்" என்கிறபடியே திருவடிகளில் தலைசாயுமவனென்கிற நியதியில்லாமையாலும், கோவர்த்தநகிரியையெடுத்து வர்ஷத்தால்வந்த அநர்த்தத்தைப்பரிஹரித்த மஹோதாரனல்லையோ. காளமேகநிபச்யாமமாய் ச்ரமஹரமான விக்ரஹத்தைச் சொல்லவுமாம். ஒரு மேகஸமூஹம் பாதககோடியிலேயாய் நிற்க ஒருமேகத்தாலே வந்த ஆபத்தைப்பரிஹரித்தாப்போலே யிருந்ததென்கை. ௩௯

அ. நாற்பதாம்பாட்டு. ஈச்வராபிமாநிகளான தேவதைகளுடைய ரக்ஷணப்ரகாரம் சொல்லிற்று - கீழ்; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு மேலெல்லையான பிராட்டிமாரோடு ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழான திர்யக்குக்களோடுவாசியறத் தன்னையொழியச் செல்லாமை யொன்றுமே ஹேதுவாக விரோதிநிரஸந பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கும் ஆச்சர்யங்களை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—ஆனைகாத்தோரானைகோன் றதன்றியாயர்பிள்ளையாய்
ஆனைமேய்த்தியானெயுண்டி யன்றுகுன்றமொன்றினால்
ஆனைகாத்துமையரிக்கண் மாதரார்திறத்துமுன்
ஆனையன்றுசேன்றடர்த்த மாயமேன்னமாயமே. ௪௦.

(க) "ஏதத்கதம் கதயந்மதிதஸ்த்வயாஸௌ ஹித்வாஸ்வபாவ நியமம் ப்ரதிதம்த்ரிலோக்யாம் । அச்வாப்ஸரோ விஷஸுதாவிது பாரிஜாதலக்ஷ்ம்யாத்மநா பரிணதோ ஜலதிர்ப்பபூவ"
(உ) "யதாஸைகதமம்பஸி" (ங) "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" (ச) "நகமேபம்"

ப-ரை.— ஆனை—முதலையாலே இடர்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை, காத்து—ரக்ஷித்து, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, ஆயர்பிள்ளை ஆய்—இடைச்சாதிக்கு நியாம்யனுயவதரித்து, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆனை—குவலயா பீடமென்கிற யானையை, கொன்று—அநாயாஸேநக்கொன்று, அது அன்றி—அதுக்குமேலே, (அந்தஜாதிக்கு உசிதமாக,) ஆனை—பசுக்களை, மேய்த்தி—புல்லுள்ளவிடம் தேடி மேய்க்காநிற்றி; ஆ நெய்—பசுக்களின் நெய்யை, உண்டி—அமுதுசெய்யாநிற்றி; (அதுக்குமேலே,) அன்று—இந்த்ரன் ஸப்தமேகங்களையும் வர்ஷிப்பித்தபோது, குன்றம் ஒன்றினால்—கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து, ஆனை காத்து—பசுக்களை ரக்ஷித்து, மை—அஞ்சநத்தாலே அலங்க்ருதமாய், அரி—செவ்வரி கருவரிகளோடுகூடின, கண்—திருக்கண்களையுடைய, மாதரார் திறத்து—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, முன்—ஸம்ச்லேஷார்த்தமாக ஒப்பித்திருக்கிற தசையிலே, சென்று—அவள் ஸந்நிதியிலே சென்று, ஆனை—ரிஷபங்களேழையும், அடர்த்த—ஸம்ஹரித்த, மாயம்—ஆச்சர்யம், என்ன மாயம்—என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வ்யா. ஆனைகாத்து. அநந்யப்ரயோஜநத்வமொழிய இவ்வருகு ஜந்மாதிகளாலே ஒருயோக்யதையில்லாத ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்து. இன்னவானை யென்னுதே, "ஆனைகாத்து" என்கிறாய்த்து அவனுடைய ஆபத்ப்ரஸித்தியாலும் அவனை ரக்ஷித்த (ரக்ஷண) ப்ரகாரத்தின் ப்ரஸித்தியாலும். (க) "கஜஆகர்ஷதே தீரே" (உ) "பரமாபதமாபந்ந:" என்னும்படியிறே அவனுடைய ஆபத்து. (ங) "ஸ சக்ரீ சவங்குவதி ஸூரஹி ந ஸஹஸ்தூ" "தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப விண்ணுளார் வியப்ப" என்னக்கடவதிறே. "அதன்றியாயர் பிள்ளையாய் - ஓரானைகொன்று" என்றந்வயம். அதன்றியாயர் பிள்ளையாய். தேவரீரைத் தஞ்சமென்றிருக்கைக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய ரக்ஷணப்ரகாரமே அமையும், அதுக்குமேலே, இடைச்சாதிக்கு நியாம்யனுயவதரித்து. கீழ் "அசோதைபாய்ச்சி பிள்ளையாய்" என்றத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஓரானைகொன்று. ஸ்ரீ வஸுதேவர் தேவகிப்பிராட்டி, (ச) "நலஸமம் யாஜஸி.க)ஹை.ஃ" என்கிற ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களாக இவ்வநுகூலவர்க்கமடைய பயப்படும்படி மதிப்பித்து கம்ஸன் நிறுத்தின அத்விதீயமான குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேநக்கொன்று. ஸ்வாபாவிகமான பலமும் மதபலமுமாய் அத்விதீயமாயிறே யிருப்பது. "கடங்கலந்தவன்கரி" என்னுரிறே. அதன்றியானை மேய்த்தி. அதுக்குமேலே, அந்தஜாதிக்கு உசிதமாகப் பசுக்களை ரக்ஷியா நிற்றி. (ரு) "விஜிவ஥ஃ" "விளையாடுசூழலைச்சூழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே வயிறுநிரம்பும்படியிறே பசுக்களைரக்ஷித்தது. ஆநெயுண்டி. பசுக்களின் நெய்யை அமுது செய்யாநிற்றி. ஸத்யகாமனுப் விஜிகத்ஸனுயிருக்கிற நீ ஆச்ரிதஸ்பர்சமுடைய தொரு த்ரவ்யத்தை யொழியச் செல்லாமையாலேயிறே அத்தைவிரும்பி அமுதுசெய்தது. அன்றுகுன்றமொன்றினலானைகாத்து. அதுக்குமேலே இந்த்ரன், "ஸம்வர்த்தககணம்" என்கிற மேகஸமூஹத்தைக்கொண்டு வரையழியச்செய்கிற தசையிலே கைக்கெட்டிற்றொருமலையையெடுத்து பசுக்களை ரக்ஷித்து. ஆன் - பசு. கீழிற்பாட்டிலும் இவ்வபதாநம் சொல்லிற்று. அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; ப்ராதிகூல்யத்தில் நியதனல்லாமையாலே இந்த்ரனை யழியச்செய்யமாட்டாத நீர்மையைச் சொல்லிற்று - அங்கு; இங்கு - தன்னை யொழியச் செல்லாத

(க) "கஜஆகர்ஷதே தீரே" (உ) "பரமாபதமாபந்ந:" (ங) "அதந்த்ரிதசமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்" (ச) "ஸமயம்புத்தமித்யாஹு:" (ரு) "விஜிகத்ஸ:"

யசுக்களை ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மையரிக்கண் மாதரார்திறத்து. அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமாய், செவ்வரிகருவரிகளோடேகூடின திருக்கண்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. முன்னானையன்று சென்றடர்த்தமாயம். ஸம்ச்லேஷார்த்தமாக ஒப்பித்து நிற்கிற தசையிலே அவள் ஸந்நிதியிலே சென்று ரிஷபங்களையுடடர்த்த ஆச்சர்யம். என்ன மாயமே. முன்புசெய்த செயல்களுக்கும் அவ்வருகேயொன்றாயிருந்ததே!. ... சo.

அ.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு. நீ உகந்தாரை, தத்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக ரக்ஷிக்கும்படியையும், விமுகரான ஸம்ஸாரிகளை ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநுகூலமாக ரக்ஷிக்கும்படியையும், அநுஸந்திக்கப்புக்கால் பரிச்சேதிக்க முடியாதாயிருந்ததே! என்கிறார்.

மூ.—ஆயனாகியாயர்மங்கை வேயதோள்விரும்பினாய்
ஆயநின்னையாவர்வல்ல ரம்பரத்தோடிம்பராய்
மாயமாயமாயைகொல் அதன்றிநீவகுத்தலும்
மாயமாயமாக்கினாயுன் மாயமுற்றுமாயமே. சுக.

பதவுரை.—ஆயன் ஆகி—இடைச்சாதியிலேபிறந்து, ஆயர் மங்கை—நவயௌவநஸ்வபாவையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, வேய—மூங்கில்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, தோள் விரும்பினாய்—திருத்தோளோடே ஸம்ச்லேஷித்தாய்; அம்பரத்தொடு—ப்ரஹ்மாதிதேவர்களிலும், இம்பராய்—இஹலோகஸ்தரான மநுஷ்யர்களிலும், நின்னை—ஸர்வசக்தியுக்தனான உன்னை, யாவர்—யார், ஆய வல்லர்—ஆராய்கைக்கு ஸமர்த்தர்; மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, மாயம்—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால்பிறந்த, மாயைகொல்—அஜ்ஞாநத்தாலேயோ; அது அன்றி—அந்த அவதாரவைபவத்தையொழிய, நீ—தயாளுவான நீ, வகுத்தலும்—மஹாதிகளை விபஜித்திருந்தபோதிலும், (அவன் தந்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு தங்களுக்கு ஹிதம் பார்க்கமாட்டாதே,) மாய-விஷயாந்தரப்ரவணராய் நசிக்க; (அவ்வளவிலும் உபேக்ஷியாதே,) மாயம் ஆக்கினாய்—ஸ்வசரீரமான ப்ரக்ருத்யவஸ்தமாக்கினாய், உன்—உன்னுடைய, மாயம் முற்றும்—மாநஸவ்யாபாரமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநமடங்கலும், மாயமே—ஆச்சர்யாவஹமேயாயிராநின்றதே! என்கிறார்.

வ்யா. ஆயனாகி ஆயர்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய். இடைஜந்மத்திலே அவதரித்து நவயௌவநஸ்வபாவையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வேய்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்தோளோடே ஸம்ச்லேஷித்தாய். நித்யமங்கள விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டவதரித்து அத்யாதரத்தைப் பண்ணினாய். "ஆனையன்று சென்றடர்த்த" என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் இவ்வபதாநத்தைச்சொல்லிற்று, இதுக்கு மதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; விரோதி நிரஸநத்திலே நோக்கு. அது—ஸுரிபோக்யமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்தபடியைச்சொல்லுகிறது; இது—அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உபலக்ஷணம். ஆயநின்னையாவர்வல்ல ரம்பரத்தோடிம்பராய். உபரிதநலோகங்களிலுண்டான ப்ரஹ்மாதிகளிலும், பூமியில் விசேஷஜ்ஞரான மநுஷ்யாதிகளிலும் ஸர்வசக்தியுக்தனான உன்னையார் ஆராயவல்லார், அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமாக்கின இத்தை எவர்

பரிச்சேதிக்கவல்லார்; ஒருவருமில்லையென்கை. மாய. ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. மாயமாயை கோல். (க) "தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால்பிறந்த அஜ்ஞாநத்தாலேயோ, அன்றிறே. "விப்-கேஷபே." (உ) "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" என்கிறபடியே மாயாசப்தம் ஜ்ஞாநவாசியாகிறது. அஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநவிசேஷமிறே. அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனை தான், அப்ராக்ர்தமாய் அதீந்த்ரியமான திவ்யவிக்ரஹத்தை ப்ராக்ர்தஸஜாதீயமாக்கி சக்ஷுர்விஷயமாக்கின இத்தையறியலாமோ. (ந) "அவாக்யநாதர:" என்கிறபடியே ஸ்வயம் பூர்ணனனவன் ஒரு கோபஸ்த்ரீயுடைய வடிவழகிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணினவித்தைத்தான் எவர்பரிச்சேதிக்க. அதன்றி. அந்த அவதார வைபவத்தையொழிய. ஸகலஜகத்ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகளால் பண்ணின உபகாரங்களைப்பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதென்கிறது மேல்; நீவகுத்தலும். ஸம்ஸாரிகளுடைய இழவிலே * தயமாநமநாவாயிருந்துள்ளநீ, உன்னை லபிக்கைக்கு ஹேதுவான ஜ்ஞாநமுண்டாய் நல்வழிபோகைக்குக் கரண களேபரங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும், மஹதாதி விசேஷாந்தமான வகுப்பு, தத்கார்யமான அண்டங்களாகிற வகுப்பு, அண்டாந்தர்க்கதமான சதுர்த்தச புவநாத்மகமான வகுப்பு, ததந்தர்க்கத தேவாதிகளாகிற வகுப்பு. மாய. நசிக்க. அந்த சரீரங்களைக் கொண்டு தந்தாம் ஹிதம் பார்க்க மாட்டாதே விஷயாந்தரப்ரவணராய் நசிப்பார்கள். மாயமாக்கினாய். அவ்வளவினு முபேக்ஷியாதே இவற்றுக்கு இனி ஸம்ஹாரமே ஹிதமென்று பார்த்து ஸ்வசரீரமான ப்ரக்ர்த்யவஸ்தமாக்கினாய். உன்மாயமுற்றுமாயமே. உன்னுடைய மாநஸ வ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநமடங்கலும் ஆச்சர்யாவஹமாகாநின்றதீ!. ... ... சக.

அ. நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. "நீவகுத்தலும் மாயமாய மாக்கினாய்" என்று ஸ்ர்ஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் சேர ப்ரஸ்துதமாகையாலே, (ச) "விச்வம் ருத்ர: ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ர:" என்று ச்ருதிப்ரஸித்தராயிருப்பாருமுண்டாயிருக்க, நம்மையே அபரிச்சிந்த ஸ்வபாவராகச் சொல்லக்கடவீரோ வென்று பகவதபிப்ராயமாக; அந்த ருத்ரனுக்கு வந்த ஆபத்தை, அவதரித்துத் தாழநின்று அந்நிலையிலே போக்கின தேவரீர்க்கு இது பரிஹரிக்கை பரமோவென்கிறார்.

மூ.—வேறிசைந்தசெக்கர்மேனி நீறணிந்தபுன்சடைக்
கீறுதிங்கள்வைத்தவன்கை வைத்தவன்கபாலமிசை
ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்தகாரணந்தனை
ஏறுசென்றடர்த்தவீச பேசுகூசமின்றியே. சஉ.

பஊரை.— வேறு—வேறாக, இசைந்த—தன்னுடைய ஸம்ஹர்த்ர்த்வத்துக்குச்சேர்ந்த, செக்கர் மேனி—க்ருத்தமான வேஷத்தையும், நீறு அணிந்த—பஸ்மம்தரித்த சரீரத்தையும், புன்—கோரமாயிருந்துள்ள, சடை—ஜடையையுமுடையனாய், (அந்தஜடையிலே,) கீறு திங்கள் வைத்தவன்—கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்தவனாய், கை வைத்த—கையிலே வைத்த, வல்—வலிய, கபாலம்மிசை—கபாலத்திலே, ஊறு—உன் திருமேனியிலே ஊறிநின்றுள்ள, செம் குருதியால் நிறைத்த—சிவந்த ரத்தமாகிற ஜலத்தாலே நிறைத்த, கார

(க) "மம மாயா துரத்யயா" (உ) "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" (ந) "அவாக்யநாதர:" (ச) "விச்வருத்ர: ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ர:"

னைந்தனை—ஹேதுவை; ஏறு—ரிஷபங்களை, கூசம் இன்றி—கூசாமல், சென்று—அவற்றி னருகேசென்று, அடர்த்த—நிரஸித்த, ஈச—நியாமகனே, பேசு—எனக்கருளிச் செய்ய வேணும்.

ஸ்யா. வெறிசைந்த சேக்கர்மேனி. வேறுகத்தன்னுடைய ஸம்ஹாரகத்வத்துக்குச் சேர்ந்த க்ருத்தமான வேஷத்தையுடையனாய். சேக்கர் - சிவப்பு. சிவத்தல் - கோபித்தல். ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிக்ரபத்துக்கும் தேவரீர்க்கு தமையேயிறே ஸ்வபாவம். நீறணிந்தபுன்சடை. பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கனாய் க்ர்பணமானஜடையை யுடையனாய். புன்மை - பொல்லாமை. இத்தால்- ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் பாதகித்வத்துக்கும் ஏகாந்தமான லிங்கத்தையுடையவனென்கை. கீறுதிங்கள் வைத்தவன். அந்த ஜடையிலே கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை வைத்தவன். ஆக, ஸம்ஹார்த்ர்த்வமாத்ரமே தொழிலென்றும், சாஸ்த்ரவச்யதையை ஸூசிப்பிக்கிற ஜடாதிகளை யுடையவனென்றும், சந்த்ரதாரணத்தாலே - போகப்ரதானனென்றும் சொல்லிற்றுப்த்து. கைவைத்த வன் கபாலமிசை. கையில்வைத்த வலியகபாலத்திலே. பாதகித்வப்ரகாசகமான கபாலதாரணம், பாதகம் போனாலல்லது போகாத ப்ராபல்யத்தையுடைத்தான கபாலமென்றும் சொல்லிற்றுப்த்து. சாஸ்த்ரவச்யனுக்கிறே இப்பாதகமுண்டாவது. ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த காரணந்தனை. உன்திருமேனியிலே ஊறுகின்றுள்ள ரக்தஜலத்தாலே நிறைத்தஹேதுவை. பேசு. உன்னுடைய ஈச்வரத்வமும் அவனுடைய ஈசிதவ்யத்வமுமொழிய வேறுஹேதுவுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணும். உன்னுடைய ரக்ஷகத்வமும் அவனுடைய ரக்ஷ்யத்வமுமொழிய ஹேதுவுண்டோ. இங்கே, “ செங்குருதி ” என்றும், மேலே, “ அலங்கல் மார்வில் வாசநீர் கொடுத்தவன் ” என்றுமருளிச்செய்யாநின்றார், இரண்டுக்கும் பேதமென்னென்னில்; அப்ராக்ர்தஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கின மெய்ப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது—இங்கு; (க) “ ஸவடூமநூ: ” என்கிற அப்ராக்ர்த ஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றென்று தோற்றுகைக்காகவந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது - அங்கு. கூசமின்றியே - ஏறுசென்றடர்த்தவீச பேசு. ரிஷபங்களினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் தன் ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்துக்கூசாதே, மேல் விழுந்தடர்த்து உன்னீச்வரத்வம் நிறம்பெறும்படி நின்றவனே! எனக்கருளிச் செய்யவேணும். சாஸ்த்ரவச்ய ஜந்மத்திலே பிறந்து எழுகோஹத்யை பண்ணச்செய்தேயும் ஈச்வரத்வம் நிறம் பெறுகின்றுப்ரே; ருத்ரன் ஈச்வரத்வத்தால் வந்த மேன்மை குலையாதே நிற்கிறவளவிலே பாதகியானன், அப்பாதகத்தை, அவதரித்துத் தாழநின்ற நிலையிலே போக்கியருளினாய், இந்நெடுவாசியை தேவர்களோ எதிரிகளாயழிக்கப் புக்கால்தான் அழியுமோ. “கூசமின்றியே—பேசு” என்னவுமாம். (உ) “ ஜஹாமெள வாநூவெரஜாத: ” என்று - சிலர்க்கு தேவரிருடைய மேன்மையை மறைத்துப் பரிமாறுகிறபடியை நினைத்துக்கூசாதே, (ங) “ ஜநூ கஸிஹூவமெ8ஷியூழ ” என்கிறபடியே அவதாரத்தினுடைய அப்ராக்ர்தத்வத்தையுள்ளபடி அறிகிற வெனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். ... ... சஉ.

அ. நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கின வளவேயன்றிக்கே, க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து பூபாரமான கம்ஸனை ஸபரிகரமாக நிரஸிக்கையாலும்,

(க) “ ஸர்வகந்த: ” (உ) “ அஹமேவா பரந்தவேஜாத: ” (ங) “ ஜந்மகர்மச மே திவ்யம் ”

அந்த ருத்ராதிகளோடு க்ரிமிகீடாதிகளோடு வாசியற ஸ்ரீ வாமனனாய் எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து உன் ஸர்வசேஷித்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தபடியாலும் ஜகத்காரணபூதன் நீயேயென்கிறார். (க) "காலநேமிஹநோதாயோஸௌ" என்று-பூமி, கம்ஸனை பூபாரமாகச் சொன்னவிறே.

மூ.—வெஞ்சினத்தவேழவெண் மருப்பொசித்துருத்தமா
கஞ்சனைக்கடிந்துமண் ணளந்துகொண்டகாலனே
வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சி யாவிபாலுள்வாங்கினாய்
அஞ்சனத்தவண்ணனாய வாதிதேவனல்லையே. ௯௩.

ப-ரை.—வெம் சினம்-மிக்ககோபத்தையுடைய, வேழம்-குவலயாபீடத்தினுடைய, வெள்—வெளுத்த, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்து—அநாயாஸேநமுறித்து, (அந்தச்செய்தியைக்கேட்டு,) உருத்த—கோபித்தவனாய், மா—மிக்கவலிமையையுடையனான, கஞ்சனை—கம்ஸனை, கடிந்து—நிரஸித்து, வஞ்சனத்து வந்த-வஞ்சகையாய்வந்த, பேய்ச்சி-பூதனையினுடைய, ஆவி—ப்ராணனை, பால்—பாலோடேகூட, உள்வாங்கினாய்—அமுதுசெய்தருளினவனாய், (வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி நீரேற்றுப்பெற்ற,) மண்-பூமியை, அளந்துகொண்ட - திருவடிகளாலே அளந்துகொண்ட, காலனே - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ர்த்யுவானவனே, அஞ்சனத்தவண்ணன் ஆய—மைபோன்ற திருநிறத்தையுடையனாய், ஆதி தேவன் அல்லையே—உத்பாதகனானவனே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா. வெஞ்சினத்த வேழவெண் மருப்பொசித்து. வெவ்விய சினத்தையுடைய குவலயாபீடத்தினுடைய வெளுத்தகொம்பை அநாயாஸேநமுறித்து. வெவ்வியசினம்—அதிகோபம். அதினுடைய சினமும் ஹிம்ஸாபரிகரமானகொம்பும் பயஹேதுவானவோபாதி கொம்பினுடையவர்ணமும் பயஹேதுவாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. உருத்தமாகஞ்சனைக்கடிந்து. அதுகேட்டு க்ருத்தனாய் ப்ரக்ர்த்யா (உ) பலோத்தரனான கம்ஸனுடைய நினைவைக்கடிந்து—அவன் நினைத்த நினைவையவன்றன்னோடேபோக்கி. (ங) "கிம்ஸ்ரேணாயஷ்வீரேண." "வஞ்சனத்துவந்தபேய்ச்சியாவி பாலுள்வாங்கினாய் — மண்ணளந்துகொண்டகாலனே" என்றந்வயம். குவலயாபீடத்தைப்போலேயும் கம்ஸனைப்போலேயும் எதிரியாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே, தாய்வடிவுகொண்டு * வஞ்சனையால்வந்த பூதனையினுடைய ப்ராணனைப்பாலோடேகூட வாங்கினாய். அவளும் தாயாய் முலைகொடுக்கவந்தாள்; இவனும் பிள்ளையாய் ஆதரத்தோடே அம்முலைப்பாலை யமுதுசெய்தான். துஷ்ப்ரக்ர்திகளுக்கு நாசகமான தர்மிஸ்வபாவத்தாலே அவள்நினைவு அவள்தன்னோடே போனவித்தனை. முலைவழியாலே ப்ராணனைவாங்கின ஆச்சர்யத்தாலும், ஆர்வர்க்கத்துக்கு ஜ்ஞாததயாவன்றிக்கே ஸத்யா நாசகனாகையாலும், ஸர்வாதிகன் நீயேயென்கை. (ச) "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" என்னக்கடவதிறே. "உருத்து" என்று பாடமானபோது - குவலயாபீடநிரஸநத்தாலும் திருவுள்ளத்திலே சினம் மாறாமையைச்சொல்லிற்றாகக்கடவது. மண்ணளந்துகொண்டகாலனே. பூபாரமானகம்ஸநிரஸநமேயன்றிக்கே, தன்சேஷித்வத்தை ப்ரகா

(க) "காலநேமிர்ஹதோயோஸௌ" (உ) வஜ்ரோத்தர. (ங) "கிமிந்த்ரேணாலப்யவீர்யேண" (ச) "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:".

சிப்பிக்கைக்காக ப்ராஹ்மாதி ஸகலஜந்துக்கள் தலையிலும் வைத்த திருவடிகளை யுடையவனே. "காலனே" என்று—ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவானவனே யென்னுமாம். அஞ்சனத்தவண்ணனுடைய ஆதிதேவனல்லையே. (க) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" என்கிற படியே - விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் ஜகத்துக்கு உத்பாதகனாய், அத்தாலே உஜ்வலனானவனல்லையோ. ஜகத்காரணத்வத்தோபாதி அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹயோகமும் ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமென்கை. ... ...சங.

அ.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. "மன்னளந்துகொண்டகாலனே" என்று—முறையறிவித்தபடியும் "அஞ்சனத்தவண்ணன்" என்று முறையறிந்தவர்கள் ஆச்ரயிக்கைக்கு சுபாச்ரயமானவடிவும் ப்ரஸ்துதமாய்நின்றது - கீழ்; க்ருதாதியுகங்களில் சேதநர்ஸத்வாதி குணாநுகூலமாக ச்வேதாதிவர்ணங்களை விரும்புகையாலே அந்த காளமேகநிபச்யாமமான நிறத்தை யழியமாறி அவர்களுக்கு வர்ணங்களைக்கொண்டு அவ்வவ காலங்களிலே முகங்காட்டச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் காற்கடைக்கொள்ளுவதே! இதென்ன துர்வாஸநாபலம்! என்கிறார்.

மூ.—பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை பாசியின்பசும்புறம்
போலுநீர்மைபொற்புடைத் தடத்துவண்டுவிண்டுலா
நீலநீர்மையென்றிவை நிறைந்தகாலநான்குமாய்
மாலினீர்மைவையகம் மறைத்ததென்னநீர்மையே. சசு.

ப—ரை.—பாலின் நீர்மை-பால்போலே வெளுத்ததிருநிறமும், செம் பொன் நீர்மை-செம்பொன்னின்நிறமும், பாசியின்—பாசியினுடைய, பசும்புறம் போலும் நீர்மை—புறத்திலுண்டான பசுமையையொத்த திருநிறமும், பொற்பு உடை—அழகிதான, தடத்து—தடாகத்திலே, வண்டு—வண்டுகளானவை, விண்டு—சிறகுவிரித்து, உலா—உலாவாநின்றுள்ள, நீலம் நீர்மை—கருநெய்தல்மலரின் நிறமும், என்று இவை-என்கிற நான்குநிறங்களும், நிறைந்த—குறைவற்றிருந்துள்ள, காலம் நான்கும் ஆய்—சதுர்யுகமாய், மாலின்—இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய, நீர்மை—ஸௌலப்யத்தை, வையகம்—பூமியிலுள்ளார், மறைத்தது—அவனை ஆச்ரயியாதே அசட்டைசெய்தது, என்ன நீர்மை—என்ன துர்வாஸனையோவென்கிறார்.

வ்யா. பாலின்நீர்மை. க்ருதயுகத்திலுள்ளார் ஸத்வப்ரசுராய் வெளுப்பு உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்களுக்குப் பால்போன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும்ஸ்வபாவம். அதாகிறது—நிறம். "வளைபுருவாய்த்திகழ்ந்தான்" என்றும், "சங்கவண்ணமன்னமேனி" என்றும்சொல்லுகிறஸ்தானத்தில் "பாலின்நீர்மை" என்றது—இவ்வெளுப்புக்கு ஆச்ரயம் (உ) "ஸர்வஸத்வ" என்கிறவிஷயமென்று தோற்றுகைக்காக. செம்பொன்நீர்மை. த்ரேதாயுகத்தில்வந்தால் (ங) "ருக்மாபம்" என்றும், "சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சிவந்த திருநிறத்தைக்கொள்ளும். "செயனென்னுந்திரேதைக்கண்" என்கிற ஸ்தானத்திலே "செம்பொனீர்மை" என்றது—அந்நிறத்துக்கு ஆச்ரயமான விக்ரஹம் மஹார்க்கமென்று தோற்றுகைக்காக.

(க) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (உ) "ஸர்வஸத்வ" (ங) "ருக்மாபம்"

பாசியின் பசும்புறம்போலும் நீர்மை. த்வாபரயுகத்திலே வந்தால் பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலே ச்யாமளமான திருநிறத்தையுடையனாய். பொற்புடைத்தடத்துவண்டுவிண்டு லாநீலநீர்மை. கலியுகத்திலேவந்தால் எல்லாவடிவுங்கொண்டாலும் அபிமுகீகரிப்பாரில்லாமையாலே ஸ்வாபாவிகமான நீலநிறமாயிருக்கும். "நிலைநின்ற பின்னைவண்ணங்கொண்டல் வண்ணம்" என்னக்கடவதிறே. (க) "கலௌ ஜமதக்நி:" அழகியதடாகத்திலே வண்டுகள் நெருங்கப்படிந்து மதுபாநத்தைப்பண்ணி, அத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே சிறகுவிரித்து உலாவாநின்றுள்ள நீலப்பூவின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய். இத்தால்— ச்யாமளமாய் செவ்வியையுடைத்தான நீலப்பூவென்கை. பொற்பு—அழகு. விண்டல்— அலர்தல். என்றிவை நிறைந்தகாலநான்குமாய். ஆச்ரிதார்த்தமாகக்கொள்ளும் அந்நிறங்கள் குறைவற்றிருந்துள்ள சதுர்யுகமாய். இந்நிறங்கள் நாலுயுகத்திலும் குறைவற்றிருக்கை. மாலினீர்மை. இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய நீர்மையை—இவ்வாத்ஸல்யத்தை. வையகம் மறைத்ததென்ன நீர்மையே. பூமியிலுள்ளார் ஆச்ரயியாதே கடக்கக்கொண்டது என்ன துர்வாஸனையினாலேதான். (உ) 'மேக்ராமிவ நாஸிகம்' என்னுமாப்போலேதத்தர்ப்புதனைச்சொல்லுகிறது. "மறைத்தது" என்கிறது- (ஈ) "மாணவ ஏஷ பாவஸஞ்சய:" என்னுமாப்போலே பகவதநுக்ரஹத்தையும் அதிசயித்திருப்பதே! அநாதிகால துர்வாஸனை யென்கை. ... ... சச.

அ.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு. பகவத்வாத்ஸல்யத்தையும் அதிசயித்திருந்துள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய துர்வாஸனையால்வந்த இழவைச்சொன்னார்—கீழ்; இதில்- அவர்களிலே அந்யதமனானவெனக்கு தேவரீருடைய பாத்வஸௌலப்யங்களையும், ஆச்ரிதர்க்கெளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கரியனாயிருக்கிறபடியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்குவதே! இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

மூ.—மண்ணுளாய்கொல்விண்ணுளாய்கொல் மண்ணுளேமயங்கிநின்
றெண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொ லென்னமாயைநின்றமர்
கண்ணுளாய்கொல்சேயைகொல் லனந்தன்மேற்கிடந்தவெம்
புண்ணியாபுனந்துழா யலங்கலம்புனிதனே. சரு.

ப-ரை—(* ஆதியஞ்சோதியுருவானதேவரீர் ஆச்ரிதரை அடிமைகொள்ளுகைக்காக,) ‡மண்ணுள் ஆய்—இங்கேவந்தவதரித்து ஸுலபராய், ‡விண்ணுள் ஆய்—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், (ப்ரக்ருதிஸ்பர்சத்தாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையாலும்,) மயங்கி நின்று—மயங்கிநிற்கிற, மண்ணுள்—பூமியிலுள்ள மநுஷ்யர்கள், எண்ணும் எண்—நினைக்கும் நினைவுக்கு, அகப்படாய்—எட்டாதவனாய், நின் தமர்-உன் திருவடிகளைப்பற்றி அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு, ‡கண்ணுள் ஆய்—ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி நிற்குமவனாய், (ஆச்ரித விரோதிகள் உன்னை அறியாதபடி,) சேயை—தூரஸ்தனாய், (அவையெல்லாங்கிடக்க,) அனந்தன்மேல்- திருவனந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளினவனாய், எம் புண்ணியா—எனக்கு உபகாரகனானவனாய், புனம்-தன்னிலத்திலுண்டான, துழாய் அலங்கல்- திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், அம் புனிதனே—பரமபாவநனானவனே!, என்ன மாயை—இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார். [‡ 'மண் உளாய்' 'விண் உளாய்' 'கண் உளாய்' என்றும் பிரிக்கலாம்.]

(க) "கலௌ ஜகத்பதிம்." (உ) "மந்தாக்ரோசந்தி" (ஈ.) "குணமாயாஸமாவ்ருதம்."

வ்யா. மண்ணுளாய்கோல். (க) "அவாக்யநாதர:" என்கிறபடியே பூர்ணரான தேவரீர் ஸர்வஸமாச்ரயணீயராகைக்காக ஸாபேக்ஷராய், அப்ராக்ருதமாய் அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை ப்ராக்ருதஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து சக்ஷுர்விஷயமானாய். "கொல்" என்று—ஏகாச்ரயத்திலே விருத்ததர்மங்கள் காண்கையாலே, இதென்னாயிருக்கிறதென்கிறார். அதாகிறது—லீலாவிபோகத்தில் கலக்கமும், ஒருநிர்யக்குக்கு மோக்ஷப்ரதானமும். (உ) "பர்ச்சாமிகிஞ்சந." விண்ணுளாய்கோல். அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையையாய். கோல். நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கையும், குஹ சபரீ ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு நிர்வாஹ்யனாயிருக்கையுமாகிறவிது என்னாயிருக்கிறதோ! என்கிறார். மண்ணுளே மயங்கிநின்றேண்ணுமெண்ணகப்படாய்கோல். இப்பரத்வஸௌலப்யங்கள் ப்ரக்ருதிஸ்பர்சத்தாலேவந்த விபரீதஜ்ஞாநத்தையுடையராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ஸம்ஸாரிகள் மனோரதிக்கும் மனோரதத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியிருந்தது. என்னமாயை என்கிற விது, இப்பாட்டின் முடிவிலே க்ரியையாகக்கடவது. நின்தமர் கண்ணுளாய்கோல். உன் திருவடிகளிலே அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு, (ங) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிறபடியே உள்ளபடியை ஸாக்ஷாத்கரிப்பியாநிற்றி. சேயைகோல். ஆச்ரிதவிரோதிகளுக்கு உன்னையறியவொண்ணாதே எதிரிட்டு முடிந்துபோம்படி தூரஸ்தனாயிருப்புதி. (ச) "விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்னக்கடவதிறே. கோல். ஸப்பக்ஷம் ஸமாநமாயிருக்க அநந்யப்ரயோஜநர் பக்கலிலும் தத்விரோதிகள் பக்கலிலுமுண்டான இஸ்வபாவங்கள் என்னாயிருக்கிறதோ. இவ் விருத்ததர்மாச்ரயமாகிற தேவரீருடைய ப்ரபாவம் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே பொய்யென்னவொண்ணாது, விருத்த ஸ்வபாவங்களாகையாலே மெய்யென்னவொண்ணாது. அனந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியா. அதெல்லாங்கிடக்க, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவடிவைக்காட்டி, தேவரீருடைய ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும் என்னுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தையும் எனக்கு உணர்த்தினவனே. (ரு) "பும்ஸ்த்வம் நயதி புண்ய:" என்கிறபடியே இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு உபாயமானவனே. புனந்துழாயலங்கலம்புனிதனே. தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்காட்டி, விஷயாந்தரருசியென்ன, (சு) "சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிற ஆத்மாபஹாரமென்ன, இவ்வசுத்திகளைத் தவிர்த்த பரமபாவநனே. என்னமாயை. இதென்ன ஆச்சர்யம். என்நிறத்தில் நீசெய்தருளின இவை என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருந்ததில்லையென்கிறார். ... ... சரு.

அ. நாற்பத்தாறும்பாட்டு. "அனந்தன்மேல்கிடந்த எம்புண்ணியா" என்று—ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்தும் அவதரித்தும் பெரிய திருவடி தோளிலேயேறி ஆச்ரித ரிருந்தவிடத்திலே சென்று ரக்ஷித்த காலமெல்லாம் இழந்தேன், இனி இழவாதபடி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக நான் உன்னைப்பெறும் விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

(க) "அவாக்யநாதர:" (உ) "பர்ச்சாமிகிஞ்சந." (ங) "பரித்ராணாயஸாதூநாம்" (ச) "விநாசாயசதுஷ்க்ருதாம்" (ரு) "பும்ஸ்த்வம்நயதிபுண்ய:" (சு) "சோரேணாத்மாபஹாரிணா"

மூ.—தோடுபெற்றதண்டுழா யலங்கலாடுசென்னியாய்
கோடுபெற்றியாழியேந்தி யஞ்சிறைப்புள்ளூர்தியால்
நாடுபெற்றநன்மைநண்ண மில்லையேனுநாயினேன்
வீடுபெற்றிறப்போடும் பிறப்பறுக்குமாசொலே. ௩௯.

ப-ரை.— தோடு பெற்ற—பூவிதழ்கள் மிக்கு, தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ள, துழாய் அலங்கல்—திருத்துழாய்மாலையாலே, ஆடு—விளங்காநின்ற, சென்னியாய்—திருமுடியையுடையையாய், கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, பற்றி—இடத்திருக்கையிலேதரித்து, ஆழி—திருவாழியை, ஏந்தி—வலத்திருக்கையிலே தரித்து, அம்—அழகுபெற்றிருக்கிற, சிறை—சிறகையுடைய, புள்—பெரியதிருவடியை, ஊர்தி—நடத்தாநிற்கிறாய்; நாடு—லோகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் காணும்படி, பெற்ற—பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்க, நன்மை—இந்த நன்மையை, நண்ணம் இல்லையேனும்—நான்கிட்டப் பெற்றிலேனாகிலும், நாயினேன்—அநந்யகதியானநான், வீடு பெற்று—பகவத்ப்ராப்தி ரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்று, இறப்பொடும்—இச்சரீர விமோசநத்தோடே, பிறப்பு—ஜந்மஸம்ஸாரத்தை, அறுக்கும் ஆறு—அறுக்கும் விரகு, சொல்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. தோடுபெற்றதண்டுழாயலங்கலாடு சென்னியாய். உன் திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தால் தழைத்துக்குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையை யுடையையாய், ப்ரணதஜநங்கள்பக்கல் முகப்ரஸாதத்தாலே அசைந்துவருகிற திருமுடியையுடையையாய். ஸர்வேச்வரஸ்பர்சமிறே-சேதநர்க்கு அலங்கோசத்துக்கும் தாபசாந்திக்கும் ஹேது. இத்தால்-கண்டபோதே ருசிபிறக்கும்படியான ஒப்பனையழகையும், ஆபிமுக்யம்பண்ணினார்பக்கல் முகப்ரஸாதம்பண்ணும் சீர்மையையும் சொல்லிற்று. தோடு — பூவிதழ். கோடுபெற்றியாழியேந்தி. ஆச்ரித விரோதிகளை த்வநியாலே மண்ணுண்ணும்படி பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றி, "கருதுமிடம்பொருது" என்கிறபடியே எதிரிகளைச்சென்றழிக்கைக்குத் திருவாழியை ஏந்தி. ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்குமளவன்றியே அவர்கள் விரோதிகளையும் அழியச்செய்யும் பரிகரங்களையுடையனென்கை. அஞ்சிறைப்புள்ளூர்தியால். ஸ்பர்சத்தாலே அழகுபெற்ற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தாநிற்றி. அவனை மேற்கொண்டால் ஸர்வானுக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்படியான அழகைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். இத்தால்-ஆச்ரிதரிருந்தஸம்ஸாரத்திலே ஆபத்தசைகளிலே சென்றுமுகங்காட்டிரக்ஷிக்கும்சீர்மையைச் சொல்லிற்று. இப்படி தன்னை தூளிதாநம்பண்ணின காலமெல்லா மிழந்தேனென்கிறார். "ஆல்" என்று - விஸ்மயாதிசயஸூசகம். நாடுபெற்ற நன்மை நண்ணமில்லையேனும். இருந்ததே குடியாகக் காணலாம்படி பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்க இந்த நன்மையை நான் கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும். நான் விமுகனானகாலமெல்லா மிழந்தாலும் எனக்கு ருசிபிறந்தபின்பும் தேவருள்ளீராயிருக்க இழக்கவேணுமோவென்கை. நாயினேன்வீடுபேற்று. அநந்யகதியான நான் பகவத் ப்ராப்திரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்று. நாயினேன். அநாதிகாலம் திறந்துகிடந்தவாசலெல்லாம்நுழைந்து ஸர்வாநும்பரிபூ(ஷூ)தனானநான். உகக்கதோட்டாலும் எதிர்த்தலைக்கு அசுத்தியைவிளைப்பிக்கும் நிஹீநதையையுடையநான். வீடுபேற்று. இப்படிப்பட்டிருந்துள்ளநான், உனக்குஸத்ர்சராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள்பேற்றைப்பெற்று. அகிஞ்சநனான நான், பூர்ணனுடைய பேற்றைப்பெற்று. இறப்போமேம்பிறப்பறுக்குமாசொலே. இச்சரீரத்திலுண்டான விமோசநத்தோடே இனியொரு சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுதபடி ஸம்ஸா

ரத்தை பறுக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும். சிறைக்கூடத்திலிருந்த ராஜகுமாரன் தலையிலே அபிஷேகத்தைவைத்து, பின்பு சிறையை வெட்டிவிட்டாப்போலே, ப்ராப்திமுன்பாக விரோதியைப்போக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும். ... ... ௬௪.

அ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. பரவ்யூஹவிபவங்களடங்க ஆச்ரயணீயஸ்தலமன்றோ, அதிலே ஓரிடத்தைப்பற்றி ஆச்ரயித்து நம்மைப்பெறமாட்டாரோவென்ன; அவ்விடங்களெங்கும் நிலமல்ல, இனி எனக்கு ப்ராப்திபண்ணி ஆச்ரயிக்கலாவதோரிடத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

மூ.—காரொடொத்தமேனிநங்கள் கண்ணவிண்ணினாதனே
நீரிடத்தராவணைக் கிடத்தியென்பரன்றியும்
ஓரிடத்தையல்லையெல்லை யில்லையென்பராதலால்
சேர்விடத்தைநாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே. ௬௫.

ப-ரை.—காரொடு ஒத்த—காளமேகத்தோடுஸத்ருசமான, மேனி—வடிவையுடையையாய், நங்கள்—ஆச்ரிதரான நமக்கு உன்னை உடைமையாக்கிவைத்த, கண்ண—க்ருஷ்ணனே, விண்ணின் நாதனே—* அபர்வநுமமரர்களதிபதியானவனே, (உன்னை,) நீர் இடத்து—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையிலே, கிடத்தி என்பர்—பள்ளிகொண்டருளாநிற்கிறுயென்று ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகர்கள் சொல்லாநின்றார்கள்; அன்றியும்—, ஓர் இடத்தை அல்லை—நீ ஓரிடத்திலே வர்த்திக்கிறாயல்லை; (தஹராகாசாண்டில்யம் முதலிய வித்யைகளிலே,) எல்லை இல்லை என்பர்—உன் ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லையில்லையென்று ஓதாநின்றார்கள்; ஆதலால்—இப்படி ஒருவகையாலும் உன்னைக் கிட்டவொண்ணாதிருப்பதினாலே, நாயினேன்—அயோக்யனான நான், தெரிந்து—இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்து, இறைஞ்சும் ஆ—ஆச்ரயிக்கலாம்படி, சேர்வு இடத்தை—ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை, சொல்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்ய. காரொடொத்தமேனிநங்கள்கண்ண. காளமேகத்தோடு ஸத்ருசமாய் ஆகர்ஷகமானவடிவையுடையையாய், அத்தை ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனே. இத்தால்—காலவிப்ரகர்ஷத்தால் எனக்கு ஆச்ரயிக்கவிரகில்லையென்கிறார். அந்தக்காலவிப்ரகர்ஷமாகிற குற்றமின்றிக்கே நித்யமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வடிவைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கமாட்டேனோவென்ன; விண்ணினாதனே. அவ்வடிவை நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுமத்தனையொழிய தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே எனக்காச்ரயிக்க விரகில்லையென்கை. நீரிடத்தராவணைக்கிடத்தி. தேசகால விப்ரகர்ஷங்களாகிற குறையின்றிக்கே க்ஷீராப்தியிலே நித்ய ஸந்நிஹிதரல்லோமோவென்ன; அவ்விடமும் ச்வேதத்வீபவாஸிகளுக்குக் காதாசித்கமாகக் காணலாமித்தனையல்லது அஸ்மதாதிகளுக்கு வரவொண்ணாது. என்பர். இவ்வர்த்தம் வேதங்களும் ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகர்களும் சொல்லக்கேட்டோமித்தனை. (௧ "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (௨) "யத்ராவதீர்ணம் க்ருஷ்ணாக்யம் பரம்ப்ரஹ்மநராக்ருதி:" என்று க்ருஷ்ணாவதாரமும் கேட்டே போருமித்தனை. (௩) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:"

(௧) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" (௨) "யத்ராவதீர்ணம் க்ருஷ்ணாக்யம் பரப்ரஹ்மநராக்ருதி:" (௩) "தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:"

ஸஹுாயஃ" என்று பரமபதத்திலிருப்பும் ச்ருதிகள்சொல்லக்கேட்ட வித்தனை; (க) "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீஸக: க்ஷீரார்ணவநிகேதந:" என்று-க்ஷீராப்தியில்வாஸமும் ஜ்ஞாநாதிகர் சொல்லக் கேட்டவித்தனை. நீரிடத்து—கடலிடத்து. அராவணை—அரவணை. அன்றியும். அதொழியவும். ஓரிடத்தையல்லே. ஓரிடத்திலே வர்த்திக்கிறுயல்லே; ஸர்வகதனென்கை. இதுவும், (உ) "ஸர்வகோ" (ங) "ஸர்வவிஜாநீஹி" என்றித்யாதிகளிலே சுபாச்ரயமாக உபாஸநாத்ரைவித்யத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. எல்லையில்லை என்பர். தஹர சாண்டில்ய வித்யை, வைச்வாநரோபகோஸலாதிவித்யைகளிலே ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லை யில்லையிறே; அவையும், (ச) "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்று-ப்ரதிபத்திவிஷயமல்லாமையாலும் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகையாலும் நிலமல்ல. ஆதலால், பரமபதம் தேசத்தால் விப்ரக்ர்ஷ்டமாகையாலும், அவதாரம் காலத்தால் விப்ரக்ர்ஷ்டமாகையாலும், க்ஷீராப்தி அதிகர்த்தாதிகாரமாகையாலும் அந்தர்யாமித்வம் ப்ரதிபத்திக்கு அபூமியாகையாலும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகையாலும் நிலமல்ல. சேர்விடத்தை நாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமா சொலே. அபோக்யனான நான் (ரு) "இதம்" என்று புத்திபண்ணி ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... சஎ.

அ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களை ஸாமாந்யேந பரித்துவைத்தோமாகில் அவற்றிலே ஒன்றைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கும் ஆச்ரிதபூதர்க்கு ஆச்ரயணுநுகூலமாக பலப்ரதராயிருக்குமதொழிய, உமக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை விசேஷித்துச் சொல்லுகை நமக்கு பரமோவென்ன; ஆச்ரிதாநாச்ரிதவிபாகமன்றிக்கே நின்றநின்ற நிலைகளிலே பரஹிதமே செய்யும்ஸ்வபாவனைபின்பு என்னபேக்ஷிதம் செய்கை உனக்கே பரமன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—குன்றினின்றுவானிருந்து நீள்கடற்கிடந்துமண்
ஒன்றுசென்றதோன்றையுண் டதோன்றிடந்துபன்றியாய்
நன்றுசென்றநாளவற்று ணல்லுயிர்படைத்தவர்க்
கன்றுதேவமைத்தளித்த வாதிதேவனல்லையே. சஅ.

ப—ரை.—வான் இருந்து-பரமபதத்திலே யிருக்கிறநீ, (தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுக்கைக்காக,) குன்றில் நின்று-திருமலையிலே நின்றருளி, (ஆர்த்தரான ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காக,) கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, நீள்-நெடுங்காலம், கிடந்து-கண்வளர்ந்தருளி, மண்-பூமியை, ஒன்று-அத்விதீயமாக, சென்று-அளந்தருளி, அது ஒன்று-அந்த ப்ரதாநமானபூமியை, உண்டு - திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, பன்றி ஆய் - மஹாவராஹமாய், அது ஒன்று - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை, இடந்து - இடந்தெடுத்து, நன்று சென்ற - நன்றாகச்சென்ற, நாள் அவற்றுள் - அந்நாள்களிலே, நல் - சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரேஷ்டரான, உயிர்—மநுஷ்யர்களை, படைத்து—ஸ்ர்ஷ்டித்து, அன்று—ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரானவன்று, அவர்க்கு - அந்தமநுஷ்யர்களுக்கு, (ஆச்ரயணீயமாக,) தேவு-தேவஜாதியை, அமைத்து அளித்த-ஸ்ர்ஷ்டித்தளித்த, ஆதிதேவன் அல்லையே-ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனல்லையோ வென்கிறார்.

(க) "ஏஷநாராயணச் ஸ்ரீமாந்க்ஷீரார்ணவநிகேதந:" (உ) "மாமுபாஸ்வ"
(ங) "மாமேவ விஜாநீஹி" (ச) "யமாத்மாநவேத" (ரு) "இதம்".

வ்யா. குன்றில் நின்று. "கானமும் வானரமும் வேடுமுடைவேங்கடம்" என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகச் சிலரபேக்ஷியா திருக்கத் திருமலையிலே நின்றநிலை. வான் இருந்து. அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்குப் பரமபதத்திலேயிருக்கிற பெரியமேன்மையையுடையையா யிருக்கச்செய்தேயன்றோ திருமலையிலே வந்துநின்றது. நீள்கடல் கிடந்து. வாநரங்களையும் வேடரையும்போலன்றிக்கே "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தபோது கூக்குரல் கேட்கைக்காகவன்றோ "தாளுந்தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே அலங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று. மண்ணொன்றுசென்று. இந்த்ரன் இழந்ததும் மஹாபலி அபஹரித்ததும் த்ரைலோக்யத்தளவாயிருக்க, ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமாக, ஒருத்தரபேக்ஷியா திருக்க எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்திலையோ. ப்ரதாநமான பூமியை யளந்து. "சென்று" என்று—பதநிக்ஷேபமாய், அளந்தென்றபடி. பூமியிலே ஓரோவிடங்களிலேசென்று அவதரித்தென்னவுமாம். அதொன்றையுண்டு. அந்தப்ரதாநமான பூமியை ப்ரளயங்கொள்ளப்புக அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகத்திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்திலையோ. அதொன்றிடந்து பன்றியாய். மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை உத்தரித்து. நன்றுசென்ற நாளவற்றுள் நல்லுயிர்படைத்து. நன்றாகச்சென்ற நாள்களிலே மநுஷ்யர்களை ஸ்ர்ஷ்டித்து. "நன்றுசென்றநாள்" என்று—மஹாவராஹ வேஷத்தைக் காணலாங் காலமென்னுமத்தாலே வாராஹகல்பத்தைக் கொண்டாடுகிறார். "நல்லுயிர்" என்று—சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரேஷ்டரான மநுஷ்யர்களைச் சொல்லுகிறது. (க) "உபஸ்ருஷ்டோமநுஷ்யோஹம்" என்னக்கடவதிறே. அவர்க்கன்று தேவமைத்தளித்த. அம்மநுஷ்யர்களுக்கு, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரானவன்று ஆச்ரயணீயராக தேவஜாதியை ஸ்ர்ஷ்டித்து அளித்த. ஆதிதேவனல்லையே. இப்படி நின்ற நின்ற நிலைகளிலே பாஹிதங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனல்லையோ. ஆராதகரான மநுஷ்யர்களையும் ஆராத்யரான தேவர்களையும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணபூதனான நிருபாதிக தேவனாகையாலே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனல்லையோ. (உ) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம்தேவம்" என்றும், (ங) "ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ... ... சஅ.

அ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. "சேர்விடத்தைநாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமா சொலே" என்று இவர்க்கு இவரிருந்த பூமியிலே சக்ஷுர்விஷயமாய், அவதாரங்களிலுண்டான நீர்மைகளும் இழக்கவேண்டாதபடி குணபூர்த்தியோடே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸம்ர்த்தியைக்காட்டக் கண்டநுபவிக்கிறார்.

மூ.—கொண்டைகொண்டகோதைமீது தேனுலாவுகூனிகூன்
உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி யுண்மகிழ்ந்தநாதனூர்
நண்டையுண்டுநாரைபேர வாளைபாயநீலமே
அண்டைகொண்டுகெண்டைமேயு மந்தணீரரங்கமே. சசூ.

(க) "உபஸ்ருஷ்டோமநுஷ்யோஹம்" (உ) "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" (ங) "ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ"

ப-ரை.—கொண்டை கொண்ட—மயிர்முடியிலேயுண்டான, கோதை மீது—மாலையின்மேலே, தேன் உலாவு-வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனை யழகையுடையளான, கூனி—கூனியுடைய, கூன்-முதுகில் கூனை, (லீலார்த்தமாகவில்லிலே,) உண்டைகொண்டு-உண்டையைவைத்து, அரங்க-கூனையுள்ளேபுகும்படி, ஓட்டி-ஓட்டித்தெறித்து, உள் மகிழ்ந்த-ஹ்ர்ஷ்டனுய், நாதன்-அச்செயலாலே எனக்குநாதனுன சக்ரவர்த்தி திருமகன் வர்த்திக்கிற, ஊர்—தேசமாவது ; நாரை—நாரையானது, நண்டை உண்டு-நண்டைவிழுங்கி, பேர-மலை பேர்ந்தாப்போலே பெயர, வாளை-வாளைமத்ஸ்யமானது, பாய-துள்ள, நீலம்-கருநெய்தல் பூவின் இருட்சியை, அண்டைகொண்டு—ஸஹாயமாகக்கொண்டு, கெண்டை—கெண்டைமத்ஸ்யமானது, மேயும் - பயம்கெட்டு மேய்கிற, அம் - அழகிதாய், தண் - குளிர்ந்த, நீர் - ஜலஸம்ர்த்தியையுடைய, அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமேயாம்.

வ்யா. கோண்டை கோண்டகோதைமீதுதேனுலாவுகூனி. மயிர்முடியிலே யுண்டான மாலையின்மேலே வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பனையாலே ஸ்ப்ர்ஹணீய வேஷையான கூனி. இத்தால் - சேதநனுடைய நிஷ்க்ர்ஷ்டஸ்வரூபம் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ர்ஹணீயமென்று கருத்து. கூனிகூன். கீழ்ச்சொன்னவடிவுக்கும் ஒப்பனைக்கும் சேராதே அவளுக்கு நிரூபகமாய்ப்போந்த கூனை. இத்தால் - ஸ்வரூபவிரோதியாய், "தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்" என்று நிரூபகமுமாய் ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யமுமாயிருந்துள்ள அஹங்காரத்தை நினைக்கிறுர். உண்டைகோண்டரங்கவோட்டி. லீலார்த்தமாக வில்லிலே உண்டையைவைத்துக் கூனை உள்ளே புகும்படியோட்டித் தெறித்து. அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேநப்போக்கவல்லசக்தியை நினைக்கிறுர். உள்மகிழ்ந்த நாதனூர். ஆச்ரிதர்க்கு அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேநப் போக்குகையாலே ஹ்ர்ஷ்டனுய், அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம். இத்தால் - ஆச்ரிதருடைய அவத்யங்களைப்போக்கி உகப்பானுந்தானே யென்கை. ஆக, சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய நீர்மையும் நம்பெருமாள் பக்கலிலேகாணலா மென்கிறுர். நண்டையுண்டு நாரைபேர. நண்டைவிழுங்கின நாரையானது விழுங்கின கனத்தாலே மலையேர்ந்தாப்போலே பேர. இத்தால் - பாதக பதார்த்தத்தினுடைய கனம்சொல்லிற்று. வாளைபாய. அந்நாரைக்குத் தன்மேலே நோக்கென்று நினைத்து பயப்பட்டு வாளையானதுதுள்ள. நீலமே அண்டைகோண்டு கேண்டைமேயும். அதின் மிகுதியைக்கண்டு, கெண்டையானது பயத்தாலே பரப்புமாறப் பூத்தநீலத்தி னிருட்சியை அண்டைகொண்டு, அரணுக்குள்ளே வர்த்திப்பாரைப்போலே, பயங்கெட்டு மேய்ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால்—ஸம்ஸாரிகளை நலிகிற அஹங்காரத்தைக்கண்டு பீதராய், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸநத்திலே இழிந்த ஸாதகரைக் கண்டு இவை யிரண்டும் பயஸ்தாநமென்று ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்பாராய், ஸ்வரூபாநுரூபமான பகவத்குணாநுபவமே யாத்ரையாய் வர்த்திக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறதாய்த்து - கெண்டைகளினுடைய யாத்ரையென்கை. அந்தண் நீரரங்கமே. அழகிதாய் ச்ரமஹரமான ஜலஸம்ர்த்தியையுடைத்தானகோயில். தாபத்ரயாதுரர்க்கு தாபஹரமான தேசமென்கை. "நீலமேயண்டைகொண்டு" என்று-ச்யாமமாய் ஸுகுமாரமான நீலத்தை அண்டைகொண்டு என்கையாலே - பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்யமே அபாச்ரயமும், அத்தை ஆச்ரயித்திருப்பார்க்குபோக்யமுமதுவே யென்று கருத்து. இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேசங்கள் இவர்க்கு நிலமல்லாதபோது தேசத்தை ஆச்ரயித்தநுபவிக்க இழிந்தவர்க்கு இப்பாட்டால் ஒருப்ரயோஜநமில்லை. ... ... சக.

அ. ஐம்பதாம்பாட்டு. ஆந்தரவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தை யும், பாதகபதார்த்த ஸகாசத்திலே நிர்ப்பயராய் வர்த்திக்கலாம்படி அபாச்ரயமான தேச வைபவத்தையும் சொன்னார் - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - பாஹ்யவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும் ஸர்வஸமாச்ரயணீயமான தேசவைபவத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—வேண்டிரைக்கருங்கடல் சிவந்துவேவமுன்னொருநாள்
திண்டிறற்சிலைக்கைவாளி விட்டவீரர்சேருமூர்
எண்டிசைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாடுதீர்த்தநீர்
வண்டிரைத்தசோலைவேலி மன்னுசீரரங்கமே. ருo

ப-ரை.— வெண்—வெளுத்த, திரை—திரைகளையுடைத்தாய், கரு—கறுத்த, கடல்—கடலானது, சிவந்து வேவ—சிவந்துவேம்படியாக, முன் ஒருநாள்—இருபத்தெட்டாம் சதுர்யுகத்தில் த்ரேதாயுகத்திலே, திண் திறல்—மிக்கவலியையுடைய, சிலை—ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை, கை—கையிலேவாங்கி, வாளிவிட்ட—அம்புகளை ஏவின, வீரர்—ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தி திருமகன், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஊர்—ஊராவது; எண் திசைக் கணங்கள்—எட்டுத்திக்கிலுள்ள ஸமூஹங்களும் வந்து, இறைஞ்சி—பெருமானைத் திருவடித்தொழுது, ஆடு—தீர்த்தமாடுமதாய், தீர்த்தம்—சுத்தியையுடைத்தான, நீர்—நீரையுடைத்தாய், வண்டு—மதுபானமத்தமான வண்டுகள், இரைத்த-ப்ரீதி உள்ளடங்காமே சப்திக்கிற, சோலை வேலி—சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், சீர்-இப்பாவநத்வ போக்யத்வங்களாகிற நன்மை, மன்னு—நித்யமாய்ச்செல்லுமதான, அரங்கம்—கோயிலேயாம்.

வ்யா. வெண்டிரைக்கருங்கடல். வெளுத்த திரைகளையுடைத்தான கருங்கடல். திரைக்கிளர்த்தியின் மிகுதிசொல்லிற்று. சிவந்துவேவ. கறுத்தகடலோடு வெளுத்ததிரைகளோடுவாசியற அக்நியின்நிறமான சிவப்பே நிறமாய் மறுகும்படி தக்தமானபடி. இத்தால்—ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு வருணன் விரோதியாக அவனுக்கு இருப்பிடமான கடலை அழியச் செய்தபடி. முன்னொருநாள் திண்டிறல் சிலைக்கைவாளிவிட்ட வீரர்சேருமூர். இருபத்தெட்டாம் சதுர்யுகத்திலே மிக்கவலியையுடைய ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை, (க) "சாபமாநய" என்கிறபடியேவாங்கி அம்புகளையேவின ஆண்பிள்ளைசேருமூர். "உண்மகிழ்ந்தாரதனூர்" என்று ஆச்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று—கீழிற் பாட்டில்; இதில் - விரோதிநிரஸந சக்தியைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்—அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாநுபவவிரோதியான சப்தாதிகளில் ப்ராவண்யத்தைப் போக்குகைக்குக்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறபடியென்கை. "திண்மை" என்றும், "திறல்" என்றும் வலியைச்சொல்லுகையாலே- மிக்கவலியென்றபடி. எண்டிசைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாடுதீர்த்தநீர். எட்டுதிக்கிலுமுள்ள ஸமூஹங்கள் வந்து பெருமானைத் திருவடித்தொழுது தீர்த்தமாடி, தங்களபிமத விரோதியான ஸர்வபாபங்களையும் போக்கும் சுத்தியையுடைய நீரையுடைத்தாய். (உ) "ஸர்வசக்திமயந்தாம ஸர்வதீர்த்தமயம்ஸர: । ஸர்வபுண்யமயோதேச: ஸர்வதேவமயோஹரி:" என்னக்கடவதிறே. ஸமூஹங்களாவன - ஐச்வர்

(க) "சாபமாநய" (உ) "ஸர்வசக்திமயந்தாம ஸர்வதீர்த்தமயம்ஸர: । ஸர்வ புண்யமயோதேச: ஸர்வதேவமயோஹரி:"

வதிரே. (க) "ஆத்மைவரிபுராத்மந:." பரந்துபோன் நிரந்து நுந்திவந்தலைக்கும்வார் புனல். தன்னபிநிவேசமெல்லாம் கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து மாறுதேவந்து பொன்க ளைக் கோயிலிலேதள்ளி அலையெறியாநின்றுள்ள காவேரி. வார்புனல் - ப்ரவாஹ ரூபமான ஜலம். அதாகிறது - காவேரி. அரங்கமென்பர் நான்முகத்தயன்பணிந்த கோயிலே. உபய பாவநாகிஷ்டனான ப்ரஹ்மாவானவன் தன் அதிகாரத்துக்குவரும் விரோதிகளைப்பரிஹரிக் கைக்கு, ப்ரஹ்மபாவனைக்கும் பலமானமோக்ஷத்துக்குமாக சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவென் றும், நாலுவேதங்களையும் ஒருக்காலே உச்சரிக்கைக்கீடான நான்கு முகத்தையுடையனென் றும், அஜனென்றும், தன்னை ஸர்வாதிகனாக அபிமாநித்திருக்கிறவன் பக்நாபிமாநனாய் வந் தாச்ரயிக்கும் கோயிலை "ஸ்ரீரங்கம்" என்று நின்றார்கள் புராணவித்துக்கள். (உ) "ரதிங்கத இதி-ரங்கம்." (ங) "க்ஷீராப்தேர் மண்டலாத்பாநோர்யோகிநாம் ஹ்ருதயாதபி। ரதிங்கதோ ஹரிர்யத்ர ரங்க மித்யபிதீயதே." ... ... ருக.

அ. ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ராமாவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்குக் கோயிலிலே வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்மூன்று பாட்டாலே; இனியிரண்டுபாட்டாலே - க்ர்ஷ் ணாவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்குதவும்படி சொல்லுகிறது. அநந்தரம் கீழிற்பாட்டோடு ஸங்கதியென்னென்னில்; சதுர்த்தசபுவநாத்பக்ஷனாய் ஜ்ஞாநாதிகனான ப்ரஹ்மாவுக்கு ஆச் ரயணீயமானவளவே யன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநரா யிருந்துள்ளவர்க ளுக்கு அநுபவஸ்தாநம் கோயிலென்கிறார்.

மூ.—பொற்றையுற்றமுற்றல்யானை போரெதிர்ந்துவந்ததைப்
பற்றியுற்றுமற்றதன் மருப்பொசித்தபாகனூர்
சிற்றெயிற்றுமுற்றன்மூங்கில் மூன்றுதண்டரோன்றினர்
$ அற்றபத்தர்சுற்றிவாழு மந்தணீரரங்கமே. ருஉ.

ப—ரை.— பொற்றை உற்ற—கற்பாறையிலே வர்த்திக்குமதாய், முற்றல்—திண்ணி தான, யானை—ஆனையாய், போர் எதிர்ந்து வந்ததை—யுத்தத்திலே எதிர்ந்துவந்ததை, பற்றி—மதியாதே சென்று பற்றி, உற்று—நாலுகாலுக்கு முள்ளான அதினுடலிலே புக்கு நுழைந்து, மற்று—அதுக்குமேலே, அதன்—அதினுடைய, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்த— அநாயாஸேநமுறித்த, பாகன் ஊர்—பாகன்வர்த்திக்கிற தேசமாவது; சிறு— சிறுகின, எயிறு—கண்களையுடைத்தாய், முற்றல்—திண்ணிதான, மூங்கில் மூன்று தண்டர்—மூங்கில் தண்டு மூன்றுதரித்த ஸந்யாஸிகளும், ஒன்றினர்—இத்தேசமே பரமப்ராப்யமென்று வந்து சேர்ந்தவர்களும், $ அற்ற பத்தர்—புருஷார்த்தாந்தரங்களில் பற்றற்று பெருமாளே ப்ரா ப்ய ப்ராபகமென்றிருக்குமவர்களும், சுற்றி வாழும்—கோயில்வாஸமே வாழ்வாக வர்த்திக் கிற, அம்—தர்சநீயமாய், தண்—ச்ரமஹரமான, நீர்—ஜலஸம்ருத்தியையுடைய, அரங்கம்— கோயிலாம். [$ "அற்றபற்றர்" என்றிருந்தால் வ்யாக்யாநத்துக்கு மிகச்சேரும்.]

வ்யா. பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை. கற்பாறையிலே வர்த்திக்கையாலே திண்ணி தான ஆனை. மநுஷ்யஸஞ்சார மின்றிக்கே மரங்களாலே நெருங்கின காட்டிலே வர்த்திக் கையாலே மநுஷ்யரைக்கண்டு கண்கலங்கி வர்த்தித்த ஆனை யென்றுமாம். பொற்றை—

(க) "ஆத்மைவரிபுராத்மந:" (உ) "ரதிங்கத இதி-ரங்கம்" (ங) "க்ஷீராப்தேர் மண்டலாத்பாநோர்யோகிநாம் ஹ்ருதயாதபி। ரதிங்கதோ ஹரிர்யத்ர ரங்க மித்யபிதீயதே."

கற்பாறையும், கரிக்காடும். போரேதிர்ந்துவந்ததை. ரஜகனைப்போலன்றியே யுத்தத்திலே எதிர்ந்து வந்ததை. பற்றியுற்று. மகியாதே சென்று பற்றி, நாலுகாலுக்கு முள்ளான அதிலுடலிலே புக்குநுழைந்து. மற்றதன் மருப்பொசித்த பாகனூர். அதுக்குமேலே, அதி னுடைய ஹிம்ஸாபரிகரமான கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தபாகன் வர்த்திக்கிறதேசம். "பாகன்" என்று - அதுக்கு ரக்ஷகனானவன், அதினளவறிந்து இடம் கொள்ளுமாப் போலே இடங்கொண்டு அத்தை அழித்தபடியாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்- க்ர்ஷ்ணவ தாரத்தில் பிற்பாடரானர்க்குப் பெருமாள் ஸ்வாநுபவ விரோதிவர்க்கத்தை குவலயாபீடத் தையழித்தாப்போலே அழியச்செய்யுமவரென்கை. ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகிப் பிராட்டி யும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களும் ஸங்கமத்யத்திலே க்ர்ஷ்ணனைக்காண ஆசைப்பட்டிருக்க வாசலிலே இடைச்சுவராயிறே குவலயாபீடம் நின்றது. (க) "ஸவ்யஃவெஸௌ)த-ய-ஃவெவ வஸுெஉவொஹகஃ வ்ராதஃஸா,ஷீஜ நாடி-ம் நஃ." சிற்றெயிற்றுமுற்றல் மூங்கில் மூன்றுதண் டர். சிறுகின கண்களையுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மூங்கில்தண்டு மூன்றுதரித்த ஸந்யா ஸிகள். "மூங்கில் மூன்றுதண்டர்" என்கிறவித்தால் - கீழுள்ள ஆச்ரமத்ரயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. "சிற்றெயிற்றுமுற்றல்" என்கிறவித்தால், (உ) "வஎகெ ந ஷு ஹெஉஜெ ந ஸவஃரஹெ ணீ ஹ-கா கி௦ு" என்கிறப்ராயத்தாலே எதிர்த்த விரோதிவர்க் கத்தைத் தானே யழியச்செய்யவற்றுப், தனக்கழிவின்றிக்கே யிருக்குமென்னு மத்தைநினை க்கிறார். ஒன்றினர். பகவத்விஷயத்திலே ஏகாந்த ஹ்ர்தயானவர்கள் என்னுதல்; தேசாந் தரங்களைவிட்டு இத்தேசமே ப்ராப்யமென்று வந்து சேர்ந்தவர்களென்னுதல். அற்றபத்தர். புருஷார்த்தாந்தரங்களிலும் ஸாதநாந்தரங்களிலும் பற்றற்றுப் பெரியபெருமாளே ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமுமென்று இருக்குமவர்கள். த்ரிதண்டதாரிகளாய் பகவத்விஷயத்திலே ஏகா ந்தஹ்ர்தயராய் பகவத்வ்யதிரிக்தங்களை தர்ணமாக புத்திபண்ணும் ஸந்யாஸிகளென்று மாம். சுற்றிவாழும். ஸர்வாவஸ்தையிலும் விடாதே கோயிலில்வாஸமே வாழ்வாக இருக்கு மவர்களென்னுதல்; தேசஸம்ர்த்தியை மநோரதித்து அதுவேபோக்யமாக இருக்குமவர்க ளென்னுதல். சுற்றல்-எண்ணல். அந்தண் நீரரங்கமே. தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான ஜலஸ ம்ர்த்தியை யுடைய கோயில். ... ... ருஉ.

அ. ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அநிருத்தாழ்வானுடைய அபிமதவிரோதியாய் ப்ரபலமான பாணப்ரமுகவர்க்கத்தைப் போக்கினாப்போலே, இன்று ஆச்ரிதருடைய போக விரோதியைப் போக்குகைக்கு அந்தக்ர்ஷ்ணன் நித்யவாஸம்பண்ணும் தேசம் கோயிலென் கிறார்.

மூ.—மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்திமுக்கணன்
கூடுசேனைமக்களோடு கொண்டுமண்டிவெஞ்சமத்
தோடவாணனாயிரங் கரங்கழித்தவாதிமால்
பீடுகோயில்கூடுநீ ரரங்கமென்ற பேரதே. ருங.

ப-ரை.—சாபம் எய்தி—ப்ரஹ்மாவாலே சபிக்கப்பட்டு, (கையும் கபாலமுமாய் இர ந்து திரிகையாலே,) இலச்சை ஆய—லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், முக்கணன்—த்ரிநேத்ர தாரியான

(க) "ஸக்யபெச்யத-யுவெவ வஸுதேவோபூத் ப்ராதுராஸீஜ்ஜநார்த்தநஃ"
(உ) "ஏகோப்ரஹ்மதண்டோ ஸர்வாஸ்த்ராணிஹததிமே"

ருத்ரன், மோடியோடு—காளியோடே, மக்களோடுகூடு—மக்களோடேதிரண்ட, சேனை ஏ(யு)டு—ஸேனையையுங்கொண்டு, வெம் சமத்து—க்ரூரமானயுத்தத்திலே, மண்டி ஓட—ஓ குலையத் தலைகுலைய ஓட, வாணன்—பாணஸுரனுடைய, ஆயிரம் கரம் கழித்த—ஆ தோள்களையும்கழித்த, ஆதி மால்—ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, பீடு கோ பெரிய கோயிலாவது; கூடு—ஸஹ்யத்தினின்றும் வந்ததும் வர்ஷஜலத்தோடுகூடினதும நீர்—நீரையுடைத்தான, அரங்கம் என்ற பேரது— திருவரங்கமென்னும் திரு நாமத் யுடையது.

வ்யா. மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்தி. ஸாத்விகர்க்கு தர்சநமே தொடங்கி லஜ் யாம்படி அ(இ)வர்களால் அபரிக்ராஹ்யையான சாபத்தை ப்ராபித்த காளியோடே. தம ஈசை யாகையாலும், துராசாரையாகையாலும், ஸாத்விகரால் உபேக்ஷணீயையாயிறே இருப்பது. சாபமெய்தி- இலச்சையாய- முக்கணன். (க) "க்ஷவாந் க்ஷம ஸவிஷ்யஸி" என்று ப்ரஹ்மா சபிக்கையாலே லஜ்ஜாவிஷ்டனான லலாடநேத்ர னென்றுமாம். ஆகம முகத்தாலே தன்னை ஸர்வேச்வரனாக உபதேசித்து, லலாடநேத்ரத்வ கங்காதரத்வாதிகளா தன்னுடைய சக்திகளையு மாவிஷ்கரித்து, லோகத்தை யடங்கக் கும்பிடு கொள்ளுகிறவ க்கு ப்ரஹ்மசாபத்தாலே க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமும் சாஸ்த்ரவச்யதையும் ப்ரகாசித்தால் லஜ் விஷ்டனைச் சொல்லவேணுமோ. கூடுசேனைமக்களோடு கொண்டுமண்டி வெஞ்சமத்தோ மக்களோடே திரண்ட ஸேனையையுங்கொண்டு அரைகுலையத்தலைகுலைய யுத்தத்திலேயோ நம்பி மூத்தபிரானும் க்ருஷ்ணனும் விஜயத்திலே மண்டினவாறே ருத்ரனும் பரிகாரமும் ஓ கையிலே மண்டினபடி. வாணனாயிரங்கரங்கழித்த. பாணனுடைய ஆயிரந் தோள்களையு கழித்த. பாணனுடைய ரக்ஷணத்திலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின ருத்ரனுடைய அபிமாநத்தை கழித்தான்; தோள்வலிகொண்டாடின பாணனுடைய தோள்களையும் கழித்தான். ஆதிமா ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன். (உ) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநா முத்பத்திரபி ச ப்ரலய:" என்னக்கடவதிறே. பீடுகோயில். பெரியகோயில். பீடு-பெருமை. கூடுநீரரங் மென்றபேரதே. ஸஹ்யத்தினின்றும் வந்ததும் இப்பாலுண்டான வர்ஷத்தாலுமாகக்கூடி நீரையுடைத்தான திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்து. "சாபமெய்தி-இலச்சை யாய—முக்கணன்—மோடியோடு—மக்களோடு—கூடுசேனை—கொண்டு— வெஞ்சமத்து— மண்டி—ஓட வாணனாயிரங்கரங் கழித்த வாதிமால்—கூடுநீர்—அரங்கமென்றபேரதான—பீடு கோயில்" என்றந்வயம். ஆக இரண்டு பாட்டாலும் செய்ததாய்த்து—ஆச்ரிதர்க்கு விரோ திகளாமித்தனையே வேண்டுவது, எதிர்த்தலை திர்யக்காகவுமாம், ஸர்வாதிகனான ருத்ரனுக வுமாம், அழியச்செய்கைக்கு குவலயாபீடம் * கொலையானையாய்த் தோற்றுகையாலே கொ ன்றருளினான்; க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்து பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவோமென்று வந்தருத்ரன் தோற்றுப்போம்படி பண்ணினான், (ங) "ஹாராயபஹஸிகம் ஹதௌஜஸ:" என்று தோள் வலிகொண்டு வந்த பாணனுடைய தோள்களைக்கழித்தான். ஆக அவர்களுடைய நினைவு அவர்கள் தலையிலே யாக்குமவனென்கை. ... ... ருங.

(க) "கபாலீத்வம் பவிஷ்யஸி" (உ) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபிசா ப்யய:" (ங.) "பாராயமகிம்புஜை:"

ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கலில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனுகைக்கும், ருசி பிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயனுகைக்கும், ஆச்ரிதரை அஹங்காரரஹிதமாக அடிமைகொள்ளுகைக்கு முரியவ னென்கை. ... ... ருச.

அ. ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு. இப்படி ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்த ருளுகிறபடியைக்காட்டி, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனுயிருந்துவைத்து எனக்கு மறக்கவொண் ணுதபடி என்னை அங்கீகரித்தருளினனென்கிருர்.

மூ.—மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி வையமங்கைமைந்தனுய்ப்
பின்னுமாயர்பின்னைதோண் மணம்புணர்ந்ததன்றியும்
உன்னபாதமென்னசிந்தை மன்னவைத்துநல்கினுய்
போன்னிசூழரங்கமேய புண்டரீகனல்லையே. ருரு.

ப-ரை.—மன்னு—மென்மைகுளிர்த்திநாற்றங்களையுடைத்தாய், மா-ச்லாக்யமான, மலர் கிழத்தி—தாமரைமலரைப்பிறப்பகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கும், வையம் மங் கை-ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும், மைந்தன் ஆய்-இஷ்டனுய், பின்னும்-அதுக்குமேலே; ஆயர்- இடைக்குலத்தில் பிறந்த, பின்னை தோள்-நப்பின்னைப் பிராட்டி திருத்தோளோடே, மணம் புணர்ந்து—ஸம்ச்லேஷித்து, அது அன்றியும்—அதுக்குமேலேயும், உன்ன பாதம்—ஸுஸ்ரீ போக்யமான உன் திருவடிகளை, என்ன சிந்தை—நித்யஸம்ஸாரியான என்னுடைய ஹ்ருத யத்திலே, மன்ன வைத்து—பொருந்தும்படிவைத்து, நல்கினுய்—பக்ஷபதித்தாய்; பொ ன்னி—காவேரியாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, அரங்கம்—கோயிலிலே, மேய—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, புண்டரீகன் அல்லையே—புண்டரீகாக்ஷனல்லையோ.

வ்யா. மன்னுமாமலர்க்கிழத்தி. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றமென்கிற இவற்ருல் ச்லா க்யமான தாமரைப்பூவில் பிறப்பையுடையளான பெரியபிராட்டியாகிற மஹிஷி. (க) "க்ரு தா பிஷேகா மஹிஷீ" என்கிறபடியே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு முரியவளென்கை. கிழத்தி - உரி யவள். வையமங்கைமைந்தனுய். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அபிமதனுய். (உ) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ" என்கிறவிவள் பருவத்தோடேசேர, (ங) "யுவாகுமாரஃ" என்கிறபரு வத்தையுடைய காந்தனுய். மைந்தன்-இளையோன். பின்னும். அதுக்குமேலே. ஸர்வாதிகத் வத்துக்கும் போகபௌஷ்கல்யத்துக்கும் இவர்களிருவருமேயமைந்திருக்க, அதுக்குமேலே. (ச) "அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (ரு) "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ," "தேவி மாராவார் திருமகள்பூமி." ஆயர்பின்னைதோள்மணம் புணர்ந்து. அபிஜாதையான நப்பின் னைப் பிராட்டியோடே கலந்துபோரும் போகபௌஷ்கல்யத்தையுடையனுய், அதன்றியும். உனக்கபிமத விஷயங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே அதுக்குமேலேயும். உன்னபாதமெ ன்னசிந்தை மன்னவைத்து நல்கினுய். "அமரர்சென்னிப்பூ" என்கிறபடியே ஸுஸ்ரீ போ க்யமான உன்திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரியாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே க்ஷண காலம் விச்லேஷமில்லாதபடி வைத்து என்பக்கலிலே பக்ஷபதித்தாய். வாத்ஸல்யம் தந்தா முடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் எதிர்த்தலையில் தண்மையையும் பார்க்கவொட்டாதிறே.

(க) "க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ" (உ) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ" (ங) "யுவா குமாரஃ" (ச) "அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (ரு) "ஹ்ரீச்சதே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ"

பொன்னிசூழரங்கமேய புண்டரீகனல்லையே. ச்ரமஹரமான காவேரியாலே சூழப்பட்டகோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணின புண்டரீகாக்ஷனல்லையோ. புண்டரீகாவயவ ப்ராசுர்யத்தாலே புண்டரீகவ்யபதேசம்; (க) "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" (உ) "விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம" இதிவத். இவ்யாவயவங்களுக்கு ச்ரமஹரமான தேசவாஸத்தால் பிறந்தசெவ்விக்குமேலே என்னோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலேயும் புதுக்கணித்த தென்கை. ... ... ௫௫.

அ. ஐம்பத்தாறும்பாட்டு. இனி மேலாறுபாட்டாலே - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுபவிக்கிறார். இதில் முதற்பாட்டால் — ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனைப்பறிச்செய்த சக்ரவர்த்திதிருமகன், பின்புள்ளாரான அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளைப்போக்கி அநுகூலவ்ருத்தி கொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்.

மூ. — இலங்கைமன்னனைந்தொடைந்து பைந்தலைநிலத்துகக்
கலங்கவன்றுசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனே
விலங்குநூலர்வேதநாவர் நீதியானகேள்வியார்
வலங்கொளக்குடந்தையுட் கிடந்தமாலுமல்லையே. ௫௬.

ப-ரை. — அன்று—வரங்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பு இழக்கும்படியான தசையிலே, சென்று—ஸேதுபந்தத்தைப் பண்ணிச்சென்று, இலங்கை மன்னன்—லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன், கலங்க—பயப்படும்படிக் கிடாக, (அவனுடைய,) பை—வலிதான, ஐந்தொடு ஐந்து தலை—பத்துத்தலைகளும், நிலத்து—பூமியிலே, உக—உதிர்ந்து உருமாய்ந்துபோம்படி, கொன்று—, வென்றிகொண்ட—ஜயத்தை லபித்த, வீரனே—வீரத்தன்மையை யுடையவனே; நூல்—யஜ்ஞோப வீதத்தை, விலங்கர்—சரீரத்திலே யுடையவர்களாய், வேதம் நாவர்—ஸர்வகாலமும் வேதமோதுகிற நாக்கையுடையராய், நீதியான—ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யன் ஸர்வேச்வரனென்று, கேள்வியார்—ஸதாசார்யோபதேச முடைய ப்ராஹ்மணருடைய, வலம் கொள—அநுகூலவ்ருத்தியை அங்கீகரிக்கைக்காக, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மால் அல்லையே—ஸர்வாதிகனல்லையோ.

வ்யா. இலங்கைமன்னன். குளவிக்கூடு சேர்த்தாப்போலே ஹிம்ஸகர் சேர வர்த்திக்கும் லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன். (௩) "ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர:" என்கிறபடியே அந்தநூர்வர்க்கத்துக்கடைய நிழலாயிருக்குமவனிறே. ஐந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்துக. அறுக்கவரிதான பத்துத்தலையையும் பூமியிலேயுதிர்த்து உருமாய்ந்துபோம்படி. பைந்தலை - வலியதலை. "ஐந்தொடைந்து" என்று, (௪) "தசேந்த்ரியாநநம்" என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு பாதகமான சிலவஞ்சகங்களை நினைக்கிறாய்த்து. கலங்கவன்று சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே. பயமிருக்கும்படி அறியாதவன் பயத்தாலே போக்கற்றுக் கலங்கும்படி, இவனுக்கு வரங்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பிழக்கும்படியான தசையிலே ஜநஸ்தாநவதத்தையும் ஸேதுபந்தத்தையும் பண்ணிச் சென்று அவனைக்கொன்று விஜயத்தை லபித்த ஆண்புலியானவனே. விலங்குநூலர். ஸர்வகாலமும்

(க) "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" (உ) "விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம" (௩) "ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர:"
(௪) "தசேந்த்ரியாநநம்"

வைதிக கர்மாநுஷ்டாதாக்களென்று தோற்றும்படியான யஜ்ஞோபவீதத்தை சரீரத்துக்கு நிரூபகமாக வுடையராய். விலங்கு - உடம்பு. வேதநாவர். ஸர்வகாலமும் வேதபாராயணம் பண்ணுகையாலே வேதோச்சாரணத்தை நிரூபகமாக வுடையராய். நீதியானகேள்வியார். ஸர்வகர்மஸமாராத்யன் ஸர்வேச்வரனென்று ஸதாசார்யோபதேசமுடைய ப்ராஹ்மணர். வலங்கொளக்குடந்தையுள் கிடந்த மாலுமல்லையே. அவர்களுடைய அநுகூலவ்ருத்தியை ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனல்லையோ. வலம் - அநுகூலம். சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை ஆராவமுதாழ்வார்பக்கலிலே அநுபவித்தபடி சொல்லிற்றாய்விட்டது. ... ... ருசு.

அ. ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கி அநுகூலவ்ருத்தி கொள்ளுமளவன்றியே, நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ராவணனை அழியச்செய்தாப்போலே, பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு அநுபவ விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—சங்குதங்குமுன்கைநங்கை கொங்கைதங்கலுற்றவன்
அங்கமங்கவன்றுசென் றடர்த்தெறிந்தவாழியான்
கொங்குதங்குவார்குழல் மடந்தைமார்குடைந்தநீர்
பொங்குதண்குடந்தையுட் கிடந்தபுண்டரீகனே. ருஎ.

ப—ரை.— சங்கு—சங்குவளைகள், தங்கு—கழலாதே யிருந்துள்ள, முன்கை—முன்கையையுடையளாய், நங்கை—ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையான பிராட்டியுடைய, கொங்கை தங்கல்—ஸ்தநங்களோடே ஸம்ச்லேஷிக்கையை, உற்றவன்—விருப்புற்ற ராவணனுடைய, அங்கம் மங்க—சரீரம் அழிகைக்காக, அன்று—பிராட்டி தலைப்பின்னலாலே உச்சுளுக்கிட்டுக் கொண்டு முடிய நினைத்தகாலத்திலே, சென்று—அவனிருந்தவிடத்தே சென்று, அடர்த்து—அடைமதிள் படுத்தி, எறிந்த—அவன் தலையை யறுத்த, ஆழியான்—கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்; கொங்கு தங்கு—பரிமளம் மாறாத, வார்—நீண்ட, குழல்—குழலையுடைய, மடந்தைமார்—ஸ்த்ரீகள், குடைந்த—அவகாஹித்த, நீர்—நீரானது, பொங்கு—இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே ப்ரவர்த்தமாய், (அத்தாலே,) தண்—குளிர்ந்த, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, புண்டரீகனே—புண்டரீகாக்ஷனே.

வ்யா. சங்குதங்குமுன்கை. வளை கழலாதேயிருந்துள்ள முன்கையையுடையவள். அவன் கொண்டாடும்வளை முன்கைவளையாகையாலே வ்யதிரேகத்தில் கழலுவதும் அதுவேயிறே. இத்தால் - நித்யாநபாயிநியென்கை. நங்கை. ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையானவள், (க) "துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்" என்கிற பிராட்டிபக்கலிலே. கொங்கைதங்கலுற்றவனங்கம் மங்க. திருவடிகளிலே தங்கப்ராப்தமாயிருக்க, மாத்ருவிஷயமென்று பாராதே அதிக்ரமத்தை நினைத்த ராவணனுடைய சரீரமழிகைக்காக. தங்கல் - தொங்கல். இந்த துர்ப்புத்திக்கடி தேஹாத்மாபிமாநமாகையாலே அதுக்கடியான சரீரத்தை மாய்த்து அழிக்கநினைத்தது. அன்று. உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போலே, இருவரையும் கடலுக்கக்கரையு மிக்கரையுமாம்படி பண்ணின அன்

(க) "துல்யசீலவயோவ்ர்த்தாம் துல்யாபிஜாலக்ஷணம்"

றென்னுதல்; வேண்யுத்க்ரதந தசையிலே யென்னுதல். சென்று. (க) "கஹியாகா வ்ரஜ தத்ரவ" என்கிறபடியே அவனிருந்தவிடத்தே சென்று. அடர்த்தெறிந்த ஆழியான். அடைமதிட்படுத்தி அவன் தலையையறுத்து அந்த ஹர்ஷத்தாலே கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். எறிதல் — அறுத்தல். கொங்குதங்குவார்குழல் மடந்தைமார். பரிமளம் மாறாத நீண்ட குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள். குடைந்தநீர்போங்கு தண்குடந்தையுள். அவகாஹித்தநீரானது இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே ப்ரவர்த்தமாய், அத்தாலே ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே. இத்தால் - ஆராவமுதாழ்வாரை அநுபவிக்கச் செல்லுமவர்களே, (உ) "ஸுதகோஹாஸ்தா:" என்கிறபடியே எதிரேற்றுக் கொள்ளுமவர்களாயு மங்குத்தைக்கு பரிசாரிகைகளாயும் நிற்குமவர்களென்கை. கிடந்தபுண்டரீகனே. தாமரைக்காடு பரப்புமாறப் பூத்தாப்போலே யிருக்கிற திவ்யாவயவங்களோடே தன்னை அநுபவிப்பிக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஆக இரண்டுபாட்டாலே - சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் அழகையு மநுபவித்து, மேலிரண்டு பாட்டாலே - க்ருஷ்ணனுடைய வீரசரிதத்தையும் அழகையும் ஆராவமுதாழ்வார்பக்கலிலே யநுபவிக்கிறார்.

அ. ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆச்ரிதார்த்தமாக யமளார்ஜுநங்கள் தொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைப் போக்கின நீ, அக்காலத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காக ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினையல்லையோ என்கிறார்.

மூ.—மரங்கெடநடந்தடர்த்து மத்தயானைமத்தகத்
துரங்கெடப்புடைத்தோர்கொம் போசித்துகந்தவுத்தமா
துரங்கம்வாய்பிளந்துமண் ணளந்தபாதவேதியர்
வரங்கொளக்குடந்தையுட் கிடந்தமாலுமல்லையே. ருஅ.

ப—ரை.— மரம்—யமளார்ஜுநமென்னும் மருதமரங்கள், கெட—முறியும்படி, நடந்து—தளர்நடையிட்டு, மத்தயானை—மதிக்கப்பண்ணிக் கொண்டுவந்த குவலயாபீடத்தை, அடர்த்து—நெருக்கி, ஓர்—அத்விதீயமான, கொம்பு—கொம்பை, ஒசித்து—முறித்து, உரம் கெட—அதின் மிடுக்கழியும்படி, மத்தகத்து—தலையிலே, புடைத்து—புடைத்துக் கொன்றருளி, உகந்த—ஆச்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றதென்று உகந்த,உத்தமா—புருஷோத்தமனே!; துரங்கம் வாய் பிளந்து—கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து, மண்—பூமியை, அளந்த—அளந்தருளிய, பாத—திருவடிகளையுடையனாய், வேதியர்—வேதார்த்த தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள், வரம் கொள—தந்தாமபேக்ஷிதங்களை உன்பக்கலிலே அபேக்ஷிக்கலாம்படி, குடந்தையுள் கிடந்த—திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, மால் அல்லையே—வ்யாமுக்தனல்லையோ.

வ்யா. மரங்கெடநடந்து. மருதுகள் முறிய நடைகற்று. நடக்கையாவது - தவழுகையும், தளர்நடையிடுகையும். அடர்த்து மத்தயானை. மதிக்கப்பண்ணிக் கொண்டுவந்த குவலயாபீடத்தைச் செருக்குப்போம்படி நெருக்கி. மத்தகத்துரங் கெடப்புடைத்தோர் கொம்போசித்து. ஆனைவீழக் குத்துமிடத்தில் அத்விதீயமான கொம்பைமுறித்து, அதினுடைய மிடுக்கழியும்படி மஸ்தகத்திலே புடைத்து, மதத்தாலே வந்த செருக்கை அதினுடைய நாலுகாலுக்கு முள்ளே புக்கு நின்று உழைப்பித்துக் கொடுத்து அதினுடைய ஹிம்ஸாபரி

(க) "அபியாதாப்ரஹர்த்தாச" (உ) "சதம்மாலாஹஸ்தா:"

காமான கொம்பைமுறித்துக் கொன்றருளினு னென்றதாய்த்து. உகந்தவுத்தமா. ஆச்ரிதவி ரோதிபோகப் பெற்றதென்று உகந்த புருஷோத்தமனே. இங்குபுருஷோத்தம னென்கிறது ஸ்வரூபத்தால் வந்த உத்கர்ஷத் தளவன்றியே ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தை நினைத்து. குணுதிக்யமிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷமாவது. துரங்கம் வாய்பிளந்து. ஸந்த்யா காலத்திலே திருவாய்ப்பாடியை அழிக்கவந்த கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து. மண்ணளந்த பாத. ஸ்ரீவாமனனுய் எல்லார் தலையிலும் வைத்த திருவடிகளையுடையவனே. த்ரைவிக்ரமா பதாநம், கேசிவதஸமநந்தரத்திலே க்ர்ஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதமாகப் பேசலாம்படியிறே இரண்டவதாரத்துக்கு முண்டான ஸௌப்ராத்ரம். அதாகிறது - எல்லாரையும் வரையாதே தீண்டுகையும் எதிரிகளை அழகாலே அழிக்கையும். வேதியர்வரங்கொளக் குடந்தையுட்கிடந்த மாலுமல்லையே. வேதார்த்ததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள் தந்தா மபேக்ஷிதங்களை உன்பக்க லிலே அபேக்ஷிக்கலாம்படி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வ்யாமுக்தனல்லையோ. வஞ்சகராய் வந்த யமளார்ஜுநங்களை தன்மௌக்த்யத்தாலே அழித்து எதிரிகளாகக்கண் முகப்பேதோற்றவந்த குவலயாபீடத்தையும் கேசியையும் அநாயாஸேந அழியச்செய்து, தான் வஞ்சகனுப் எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து முறையுணர்த்தின புருஷோத்த மன் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே பிற்பாடர்க்கு உதவவந்து கிடக்கிறதேசம் திருக்குடந்தை யென்றதாய்த்து. ... ... ருஅ.

அ. ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. பண்டு ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கின மிடுக்க னுப்வைத்து, அழகாலும் சீலத்தாலும் ஆச்ரிதரை யெழுதிக்கொள்ளுகைக்காக அவதரித்த க்ர்ஷ்ணன், பிற்பாடருடைய இழவுதீர ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புஷ்கலமான திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறுர்.

மூ.—சாலிவேலிதண்வயல் தடங்கிடங்குபூம்பொழில்
கோலமாடநீடுதேண் குடந்தைமேயகோவலா
காலநேமிவக்கிரன் கரன்முரன்சிரமவை
காலனோடுகூடவிற் குனித்தவிற்கைவீரனே. ருகூ.

ப—ரை.— சாலி - செந்நெலை, வேலி - சுற்றுமுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், (அதுக்குள்ளாக,) தட - பெரிய, கிடங்கு - அகழையும், (அதுக்குள்ளாக,) பூ - பூத்த, பொழில் - பொழிலையுமுடைத்தாய், கோலம் - அழகிதாய், நீடு - ஓக்கத்தையு டைத்தான, மாடம்—மாடங்களையுடைத்தாய், தண்—குளிர்ந்த, குடந்தை—திருக்குடந்தை யிலே, மேய—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, கோவலா—க்ர்ஷ்ணனுப் ; காலநேமி—காலநேமியும், வக்கிரன்—தந்தவக்ரனும், § கரன்—க்ரூரனுன, முரன்—முராஸுரனுமாகிற இவர்களுடைய, சிரம் அவை-தலைகளையறுத்து, காலனோடு கூட-அவர்களுடைய ப்ராணன் காலனோடே கூடும் படிக்கிடாக, வில்குனித்த - வில்வளைத்து அம்பெய்தவனுப், வில் கை வீரனே - வில்பிடித்த பிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனே. [§ ' கரன் ' என்றவிதுக்கு - ராக்ஷஸனென்னும் பொருளாம்.]

வ்யா. சாலிவேலிதண்வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில். செந்நெலைச்சுற்று முடை த்தாய், ச்ரமஹரமானவயலையும் அதுக்குள்ளாகப்பெரிய அகழையும் அதுக்குள்ளாகப்பூத்த பொழிலையுமுடைத்தாய். இத்தால் - ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநு ரூபமாக ஸர்வப்ரகார போக்யதையையுடைய தேசமென்கை. கோலமாடநீடு தண்குடந்தை

மேய கோவலா. தர்சநீயமுமாய், ஒக்கத்தையுமுடைய மாடங்களை யுடைத்தாய், ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ர்ஷ்ணனே. இத்தால் - ஆராவமுதாழ்வாருடைய ரஸிகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான போகஸ்தாந மென்கை. "கோவலா" என்கிறது - க்ர்ஷ்ணனுடைய அழகும் ஸௌலப்யமும் சீலமும் ஆராவமுதாழ்வார் பக்கலிலே காணலாம்படி யிருக்கையாலே. அவதாராந்தரங்களென்ன வொன்றுது-ஸர்வதாஸாந்நித்யத்தாலே. * "குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்" என்று ஒருதேசவிசேஷத்திலும் ப்ரஸித்தமிறே. காலநேமி வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. காலநேமி, தந்தவக்ரன், க்ரூரனை முரன் இவர்களுடைய தலைகளையறுத்து. காலனோடுகூட வில்குனித்த. இவர்கள்பேர் கேட்க அஞ்சுங்காலன் இவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவர்களஞ்சிச் சென்று கூப்பிடும்படியாக, யுகல்பத்தா லன்றியே, வில்லாலே அழியச்செய்தவனே. விற்கைவீரனே. ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு வில்வளைக்கவும் வேண்டாதே, (க) "ஸக்ருவாவதிஷேஉரம்வே ஓவாஸக்ருநாஸநே" என்னும்படியே விற்பிடித்தபிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனே. ... ... ருகூ.

அ. அறுபதாம்பாட்டு. உகந்தருளின நிலங்கள் ஆச்ரயணீயஸ்தலம், போகஸ்தாநம் ஒருதேசவிசேஷ மென்றிராதே, "நிலையார நின்றான்" என்று — நிலையழகிலே தோற்குமவர்க்குத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படிசெய்தருளிற்று—போக்தாக்களான ஆச்ரிதர்பக்கலுள்ள வ்யாமோஹமிறே யென்கிறார்.

மூ.—செழுங்கொழும்பெரும்பனி பொழிந்திடவுயர்ந்தவேய்
விழுந்துலர்ந்தெழுந்துவிண் புடைக்கும்வேங்கடத்துணின்
றெழுந்திருந்துதேன்பொருந்து பூம்பொழிற்றழைக்கொழும்
செழுந்தடங்குடந்தையுட் கிடந்தமாலுமல்லையே. கூo.

ப-ரை.— செழு—பருத்து, கொழு—தாரைகளாய் விழுகிற, பெரு பனி—மூடுபனியானது, பொழிந்திட—சொரிய, உயர்ந்த—ஓங்கின, வேய்—மூங்கில்கள், விழுந்து—பனியின்கனத்தாலே தரையளவும் சாய்ந்து, உலர்ந்து—ஸூர்யகிரணத்தாலே பனி உலருகையாலே, எழுந்து—தலையெடுத்து, விண் புடைக்கும்—ஆகாசத்தி னெல்லையிலே முட்டும், வேங்கடத்துள் நின்று—திருமலையிலே நின்றருளி, தேன்—வண்டுகள், எழுந்திருந்து—எழுந்து பரவி, பொருந்து— திரியவும்படிந்து வர்த்திக்குமதாய், தழை—தழைத்து, கொழு—ச்ரத்தையையுடைத்தாய், பூ—பரப்புமாறப் பூத்த, பொழில்—பொழிலையுடைத்தாய், செழு—அழகிய, தடம்—தடாகத்தை யுடைத்தான, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மால் அல்லையே-வ்யாமுக்தனல்லையோ.

வ்யா. செழுங்கொழும் பெரும்பனிபொழிந்திட. பருத்து தாரைகளாய் விழுகிற மூடுபனிசொரிய. செழுமை - பெருமை. கொழுப்பு - கொழுமை; இடைவிடாதே தாரைகளாய் விழுகை. செழுமை - வண்மை. பெரும்பனி - மூடுபனி. இப்படி பனியை வர்ஷிக்கிறது - ஏதேனுமாகத் திருமலையிலே ஸம்பந்தித்தவை தமக்கு மநோஹரமா யிருக்கையாலே. உயர்ந்தவேய்விழுந்து. ஓங்கினமூங்கில்கள் பனியால்வந்த கனத்தாலே தரையளவும் சாய்ந்து. "செழுங்கொழும் - உயர்ந்தவேய் - பெரும்பனிபொழிந்திட - விழுந்து."

(க) "சக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" ...

என்றுமாம். அப்போது • பெருத்த ச்ரத்தையை யுடைத்தாய் உயர்ந்த மூங்கில்களென்று கக் கடவது. திருவேங்கட முடையானுடைய விசேஷகடாக்ஷமே விளைநீராக வளருகிறவை யென்கை. உலங்கெழுந்து விண்புடைக்கும் வேங்கடத்துள் நின்று. ஆதித்யகிரணங்களாலே பனியுலருகையாலே, பனியுலர்ந்தவாறே தலையெடுத்து ஆகாசத்தினெல்லையிலே முட்டுந் திருமலையிலே நின்றருளி. இத்தால் - திருவேங்கட முடையானுடைய விசேஷகடாக்ஷத் தாலே தலையெடுக்கையும் வ்யதிரேகத்தில் தறைப்படுகையும் அத் தைகிகமான பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடத்துக்கு த்யோதகமென்கை. எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழும். வண்டுகள்கிளர்ந்து பரவா, திரியவும்படிந்து வர்த்திக்குமதாய், தழைத்து ச்ரத்தையையுடைத்தாய், பரப்புமாறப்பூத்த பொழிலேயுடைய தேசம். இத்தால்— வண்டுகள் பொழிலின்மதுவெள்ளத்தாலே அவகாஹிக்கமாட்டாதே அலமாக்குமென்கை. செழுந்தடங்குடந்தையுள். விடமாட்டாதே அப்பொழிலுக்குள்வாயில் அழகிய தடாகத்தை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. இத்தால் - அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் போக்யத் தாலேவந்து களித்து வர்த்திக்கும்படியாயும் தாபத்ரயாதுரர்க்குக் கண்டபோதே ச்ரமஹர மாயுமிருக்கும் தேசமென்கிறது. கிடந்தமாலுமல்லையே. "கிடையழகிலே துவக்குண்டு அநுபவிப்பாரரோ" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷரைக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற வ்யாமுக்தனல்லையோ. ... ... கூo.

அ. அநுபத்தோராம்பாட்டு. இப்படி போகஸ்தாந மாகையாலே ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலே தாமநுபவிக்க இழிந்தவிடத்தில், வாய் திறத்தல் அணைத்தல் செய்யாதே ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளக்காண்கையாலே, ஸுகுமாரமான இவ்வடிவைக்கொண்டு த்ரைவிக்ரமாதி சேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகையாலே திருமேனிநொந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதாகத் தம்முடையபரிவாலே அதிசங்கித்து என்பயங்கெடும்படி ஒன்றை நிர்ணயித்து எனக்கருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார். இதொழிய, ப்ராங்ந்யாயத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸங்கல்பமென்னவொண்ணுதிறே இவர்க்கு.

மூ.—நடந்தகால்கள்நொந்தவோ நடுங்கஞாலமேனமாய்
இடந்தமெய்குலுங்கவோ விலங்குமால்வரைச்சுரங்
கடந்தகால்பரந்தகா விரிக்கரைக்குடந்தையுள்
கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே. சுகூ.

ப—ரை.— நடந்த - திருவுலகளந்தருளின, கால்கள் - திருவடிகள், நொந்தவோ - நொந்த ஆயாஸம் பொறுமையாலேயோ; நடுங்க— (பூமிப்பிராட்டி தன்னை உத்தரிக்கைக்கு ஒருவழிகாணுதே) நடுங்குகிறதசையிலே, ஞாலம்—பூமியை, ஏனம் ஆய்—மஹாவராஹமாய், இடந்த—அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்தவது பொருமே, மெய் குலுங்கவோ—திருமேனியி லுண்டான ஆயாஸத்தாலேயோ; விலங்கு—நீர்வரவொண்ணுதபடி இருவிலங்கான, மால் வரை—பெரியமலைகளையும், சுரம்—மணற்காடுகளையும், கடந்த—கடந்தநீரோடு, கால் பரந்த—கால்பரந்து வருகிற, காவிரி—காவேரி அடிமைசெய்ய, கரை—அதன்கரையிலுள்ள, குடந்தையுள் - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த ஆறு - கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை விட்டு, எழுந்திருந்து பேசு—எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும்; வாழி—இக்கிடையழகு நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; கேசனே - குழலைப்பேணி என்க்லேசத்தைத் தீர்த்தருளவேணுமென்கிறார். ... ... கூக.

வ்யா. நடந்தகால்கள்நொந்தவோ. "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும்,மெல்லடி" என்கிறபடியே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திருவுலகளந்த விது பொறுமே நொந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. சக்ரவர்த்திதிருமகனாய், காட்டிலும் மலையிலும் ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திரிந்தவது பொறுமேநொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. "எவ்வாறுநடந்தனை யெம்மிராமாவோ!" என்று-ஸௌகுமார்யத்தை அறியுமவர்கள் கூப்பிடும்படியாயிறேயிருப்பது. நடந்ததுபொறுமே கண்வளர்ந்தருளுகிறதாகில் நான் திருவடிகளைப்பிடிக்க. நடுங்க ஞாலமேனமாயிடந்த மெய்குலுங்கவோ. அன்றிக்கே, பூமிக்கபிமாநியானபிராட்டி, பாதாளகதையாய்த் தன்னுடைய உத்தாரணத்துக்கு ஒரு வழிகாணாதே நின்றுநடுங்குகிற தசையிலே, பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே புக்கிடந்தவதுபொறுமே திருமேனியில் ஆயாஸத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ!; அதுவாகில் நான் திருமேனியைப்பிடிக்க. விலங்குமால் வரைச்சுரம் கடந்தகால்பரந்த காவிரிக்கரை. நீர்வாவொண்ணாதபடி இருவிலங்கான பெரியமலைகளையும் சுரங்களையும் கடந்த நீரோடு கால்பரந்துவருகிறகாவேரிக்கரையிலே. சுரம் - காடும்; அருநெறியும். இத்தால்-ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக் கநுகூலமாக சிசிரோபசாரம் பண்ணுகைக்கு, காவேரி, மலையென்ன அருநெறியென்ன இவற்றைக்கடந்து தன் அபிநிவேசம் தோற்றப்பாய்ந்து வந்தபடியைச் சொல்லிற்றென்கை. குடந்தையுள் கிடந்தவாறு. காவேரி அடிமைசெய்யத் திருக்குடந்தையிலே ச்ரமம்தோற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை. காவேரி சிசிரோபசாரம்பண்ணக் காண்கையாலும், திருவெஃகாவில் கிடையில், (க) "ஸரயா வா ஸ்த்ந மௌ்து" என்கிறபடியே தொடர்ந்துபோகக்காண்கையாலும், கோயிலிலும் "உன்னபாதமென்ன சிந்தைமன்னவைத்து நல்கினாய்" என்று தன்னபிமதம் பெறுகையாலும், திருக்குடந்தையில் முகம் தாராதேகண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஹேது ச்ரமமென்றிருக்கிறார். ஆராவமுதாழ்வாரும் இவருடைய பரிவினெல்லையை அநுபவிக்கைக்காகவும் படுக்கைவாய்ப்பாலும் கண்வளர்ந்தருளுகிறார். எழுந்திருந்துபேசு. இதுக்கு ஹேதுவை, கண்வளர்ந்தருளாநிற்க அருளிச்செய்யவொண்ணாது, என் பயங்கெட எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும். எழுந்திருக்கும்போதை சேஷ்டிதத்தாலும், அருளிச்செய்யும்போதை ஸ்வரத்தாலும் எனக்கு பயங்கெடவேணும். வாழி. அப்படி யருளிச்செய்யாமையாலே, (உ) "ஆயுஷ்மாந்" என்னுமாப்போலே ஒருதீங்கின்றிக்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். கேசனே. கேசவசப்தமாய் கடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிற தென்னுதல்; கேசத்தையுடையவனென்னுதல். இரண்டுக்கும் * ஸ்நிக்த நீலகுடிலகுந்தளனென்றர்த்தம். இத்தால் - (ங) "கேசவக்லேசநாசந" என்கிறபடியே - திருக்குழலைப்பேணி என்னுடைய க்லேசத்தைத் தீர்த்தருளவேணுமென்கை. ௬௧.

அ. அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின விதுக்கு ஹேது நிச்சயிக்கமாட்டாதே பீதானவர்க்கு, ஹிரண்யனை அழியச்செய்த வீரத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு தரித்து, நம்பியுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்து முரட்டுஹிரண்யனை அழியச்செய்தாயென்பது உன்னையேயென்று விஸ்மிதராகிறார்.

(க) "சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்" (உ) "ஆ[illegible]" (ங) "[illegible]"

மூ.—கரண்டமாடுபொய்கையுட் கரும்பனைப்பெரும்பழம்
புரண்டுவீழவாளைபாய் குறுங்குடிநெடுந்தகாய்
திரண்டதோளிரணியன் சினங்கொளாகமொன்றையும்
இரண்டுகூறுசெய்துகந்த சிங்கமென்பதுன்னையே. சுஉ.

ப-ரை.— கரண்டம்—நீர்க்காக்கைகள், ஆடு-முழுகாநின்றுள்ள, பொய்கையுள்—பொய்கையிலே, பனை—பனையினுடைய, கரு—கறுத்து, பெரு-பெரிதான, பழம்-, (அதினின்றும் விழுந்து,) புரண்டு-, வீழ-நீரிலேவிழ, (அத்தை நீர்க்காக்கையாகக்கருதி,) வாளை—வாளைகள், பாய்—அஞ்சிப்பாயாநின்ற, குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலே, (அழகு முதலிய ஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற,) நெடு தகாய்—மஹாப்ரபாவனே, திரண்ட—திரட்சிபெற்ற, தோள் - தோளையுடையனான, இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய, சினம் கொள் - சினம்மிக்க, ஒன்று - அத்விதீயமான, ஆகத்தை - சரீரத்தை, இரண்டு கூறுசெய்து - இருகூறாகப்பிளந்து, உகந்த-சிறுக்கனுடைய விரோதிபோகப்பெற்றோமென்று உகந்த, சிங்கம் என்பது—நரஸிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது, உன்னையே—அத்யந்த ஸுகுமாரனான உன்னையே.

வ்யா. கரண்டமித்யாதி. நீர்க்காக்கைஸஞ்சரிக்கும் பொய்கையிலே,பனையினுடைய கறுத்தபெரிய பழம் அதினின்றும் விழுந்து புரண்டு நீரிலேவிழ, அவற்றை நீர்க்காக்கையாகக் கருதிவாளைகள் அஞ்சிப் பாயாநின்ற திருக்குறுங்குடியிலே, அழகும் ஸௌகுமார்யமும் சீலமும் மேன்மையுமாகிற இஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற மஹா ப்ரபாவனே. கரண்டம்—நீர்க்காக்கை. ஆடுகை - நடையாடுதலென்னுதல்; முழுகுதலென்னுதல். தகை - இயல்வு. போலியைக்கண்டு வாளையானது அதிசங்கைபண்ணுகிறவிது, அத்தேசத்தின்பதார்த்தங்கள் நம்பிபக்கல் அஸ்தாநேபயசங்கை பண்ணுகிறபடிக்கு ஸூசகமா யிருக்கிறது. திரண்டதோளிரணியன். திரட்சிபெற்ற தோளையுடைய ஹிரண்யன். அவன் வலியைக் கோட்சொல்லித்தருகிற தோளென்கை. அதவா, தேவர்களுடைய வலியடங்கத் திரண்டதோளென்றுமாம். (க) "ஐந்த்ரத்வமகரோத்தைத்ய" இத்யாதி. சினங்கொளாகம். நெஞ்சில்க்ரோதம் வடிவிலே தோற்றியிருக்கிறபடி. சினம்மிக்கவடிவு. ஒன்றையுமிரண்டு கூறுசெய்து. இஸ்ஸுகுமாரமான வடிவைக்கொண்டு அத்விதீயமான ஹிரண்யன் சரீரத்தை இரண்டுகூறுகப்பிளந்து. உகந்த சிங்கமென்ப துன்னையே. சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோமென்று உகந்த நரஸிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது அத்யந்த ஸுகுமாரனான உன்னையே. (உ) "உக்ரம்வீரம்ம்ருத்யும்ருத்யும்" என்று சொல்லுவதுன்னையே. (ங) "த்வமேவ நாராயண ஸுகுமார ..." என்கிறபடியே உன் ஸௌகுமார்யங்கண்டபடிக்கு அவ்வபதாநம் அநுபபந்நமென்று கருத்து. ஸர்வாதிகனாய் அத்யந்த ஸுகுமாரனான அவன், விமுகரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே திருக்குறுங்குடியிலே வந்து தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்க நிற்கிற நிலையாய்த்து, அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு அதிசங்கை மாறாதே செல்லுகைக்கும் இவ்வாழ்வார்க்கு நம்பியுடைய ஸௌகுமார்யத்தையே அநுஸந்திக்கைக்கும் ஹேது. ... ... சுஉ.

(க) "இந்த்ரத்வமகரோத்தைத்ய" (உ) "உக்ரம்வீரம்ம்ருத்யும்ருத்யும்"
(ங) "க்வமௌவநோந்முகீபூதஸுகுமாரதநுர்ஹரி:। க்வவஜ்ரகடிநாபோகசரீரோயம் மஹாஸுர:"

அ. அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. தேவரீர் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே ப்ரேரிதராய், ஹிரண்யனை அழியச்செய்யலாம்; விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆபிமுக்யத்தை அபேக்ஷித்து உன்மேன்மையைப் பாராதே கோயில்களிலே நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாகிறவிது என்ன நீர்மையென்று ஈடுபடுகிறார்.

மூ.—நன்றிருந்துயோகநீதி நண்ணுவார்கள்சிந்தையுள்
சென்றிருந்துதீவினைகள் தீர்த்ததேவதேவனே
குன்றிருந்தமாடநீடு பாடகத்துமூரகத்தும்
நின்றிருந்துவெஃகணைக் கிடந்ததென்னநீர்மையே. சுங.

ப—ரை.— (குசாஜிநங்களாகிற ஆஸநத்தையிட்டு,) நன்று இருந்து—அதிலே ஏகாக்ரசித்தனாயிருந்து, யோகம் நீதி—யோகமாகிற உபாயத்தாலே, நண்ணுவார்கள்—உன்னை லபிக்க இருக்கிறவர்களுடைய, சிந்தையுள் சென்று—ஹ்ருதயத்திலே சென்று, இருந்து—பொருந்திநின்று, தீவினைகள்—அநுபவவிரோதிகளான துக்கங்களை, தீர்த்த—போக்குகிற, தேவதேவனே—தேவாதிதேவனானவனே; குன்று இருந்த—மலைசேரவிருந்தாப்போலே, நீடு—ஓங்கின, மாடம்—மாடங்களையுடைய, ஊரகத்து—திருவூரகத்திலே, நின்றும்—நின்றருளியும், பாடகத்து—திருப்பாடகத்திலே, இருந்தும்—இருந்தருளியும், வெஃகணை—திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளினவிது, என்ன நீர்மை — என்னஸ்வபாவமென்கிறார்.

வ்யா. நன்றிருந்து. (க) “ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமாஸநமாத்மந: சைலாஜிநகுஶோத்தரம்” என்கிறபடியே சுத்தமான தேசத்திலே குசாஜிநசேலோத்தரமான ஆஸநத்தையிட்டு அதிலே ஏகாக்ரசித்தனாயிருந்து. (உ) “ஆஸீநஸ்ஸம்பவாத்” இத்யாதி. யோகநீதிநண்ணுவார்கள். யோகமாகிற உபாயத்தாலேயுன்னை லபிக்கவிருக்கிறவர்கள். நீதி - வழி. சிந்தையுட்சென்றிருந்து தீவினைகள்தீர்த்த தேவதேவனே. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான உன்மேன்மை பாராதே அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே சென்று சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு, அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணமாய்ப் போந்த ஹ்ருதயமென்று குத்ஸியாதே ஆஸநபலத்தாலே ஜயிப்பாரைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக விருந்து, ஆந்தரமாயும் பாஹ்யமாயு மிருந்துள்ள அநுபவ விரோதிகளான து:கங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. அநந்யப்ரயோஜநரானவர்கள் ஸாதநாந்தர நிஷ்டரேயாகிலும் அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே செல்லுகையும், நெடுநாள் விஷயாந்தரப்ரவணமான ஹ்ருதயமென்று குத்ஸியாதே அதிலே நற்றரிக்கவிருக்கையும், ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளான அவித்யாகர்ம வாஸநாதிகளைப் போக்குகையும் தேவரீர்க்கே பரமிறே. (ங) “யோகோ யோகவிதாம் நேதா” என்னக்கடவதிறே. ஸாதநாந்தர நிஷ்டரென்று பாராதே அநந்யப்ரயோஜநரென்கிற இவ்வளவேபார்த்து அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேசென்று, உன்னைப்பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணின இவ்வௌதார்யம் பொறுமே உன்பக்கல் த்வேஷம் பண்ணியிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் திறத்திலே பண்ணினவிவை என்னநீர்மை யென்கிறார்மேல்; குன்றிருந்தவித்யாதி. மலைகள் சேரவிருந்தாப்போலே ஓங்கின மாடங்களையுடைய திருப்பாடகத்திலும், அப்படியே

(க) “சேலாஜிநகுசோத்தரம் ஸ்திரமாஸநம் சுசௌதேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய”
(உ) “ஆஸீநஸ்ஸம்பவாத்” (ங) “யோகோ யோகவிதாந்நேதா”

யிருந்துள்ள திருவூரகத்திலும்; "முகங்காட்டுவாருண்டோ" என்று திருவூரகத்திலே நின்றருளியும், "ஒருத்தரையும் கண்டிலோம்" என்று சோம்பாதே திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளியும், அவ்விடத்திலும் ஆதரிப்பா ரில்லாமையாலே ருசிபிறந்தவன்று கிடைய ழகைக்கண்டு ஆதரிக்கிறார்களென்று திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படி செய்தருளின விது என்ன நீர்மையென்கிறார். உன்னைப் பிரியமாட்டாத நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்யாநுபவவிஷயமாகலாம், உன்வாசியறிந்தார் பக்கலிலே மேல்விழுந்து அவர்களைத் திருத்தி யநுபவிக்க நினைக்கவுமாம், "உன்னைநோக்கோம்" என்றிருந்த ஸம்ஸாரிகளுடைய உகப்பையாசைப்பட்டு வளைப்புக்கிடக்கிறவிது என்னநீர்மை யென்கிறார். ... சுரு.

அ. அறுபத்துநான்காம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன நீர்மையை யுடையவன், எனக்கு ருசிஜநகனுகைக்காகத் திருவூரகந்தொடக்கமான திருப்பதிகளிலே வர்த்தித்து ருசிபிறந்த பின்பு, என்பக்கல் அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன நீர்மை பலித்தது என்பக்கலில் என்கிறார்.

மூ.—நின்றதெந்தையூரகத் திருந்ததெந்தைபாடகத்
தன்றுவெஃகணைக்கிடந்த தென்னிலாதமுன்னெலாம்
அன்றுநான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின்மறந்திலேன்
நின்றதுமிருந்ததுங் கிடந்ததுமென்னெஞ்சுளே. சுசு.

ப-ரை.— எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமியானவன், ஊரகத்து—திருவூரகத்திலே, நின்றது—நின்றருளினதும், எந்தை—என்னுடைய ஸ்வாமி, பாடகத்து-திருப்பாடகத்திலே, இருந்தது—இருந்தருளினதும், அன்று—இவ்விரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்று, வெஃகணை—திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது—கண்வளர்ந்ததும், என் இலாத முன் எலாம்—நான் அபிமுகீகரிப்பதற்கு முன்பெல்லாம்; அன்று ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே நாமரூபங்களைத் தந்தருளினவன்று, நான்—, பிறந்திலேன்—அஜ்ஞனாய்ப்போனேன்; பிறந்த பின்—'அவன்சேஷி, நான்சேஷம்' என்னும், அறிவு பிறந்தபின்பு, மறந்திலேன்—மறந்தறியேன்; (எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறந்தபின்பு,) நின்றதும்— நின்றருளினதும், இருந்ததும்-இருந்தருளினதும்,கிடந்ததும்-கண்வளர்ந்தருளினதும், என் நெஞ்சுள்—என் மநஸ்ஸிலேயாம்.

வ்யா. நின்றதெந்தையூரகத்து. த்ரைவிக்ரமம் பண்ணின தூளிதாநந்தோற்றத் திருவூரகத்திலே நின்றருளிற்று, எனக்கு ஸ்வாமியென்று நானிசைகைக்காக. நிலையழகைக் காட்டி ருசியைப் பிறப்பித்து, த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தை ப்ரகாசிப்பித்தது-முறையை யுணர்த்துகைக்காக வென்கை. அதவா, எனக்கு இசைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் வந்து நின்றருளுகிறது உடையவன் உடைமையை யிழக்கமாட்டாமையாலே நின்றருளுகிறு னென்றுமாம். இருந்த தெந்தைபாடகத்து. அந்தநிலையழகிலும் எனக்கு ஆபிமுக்யம் பிறக்கக்காணுமையாலே இருப்பழகைக்காட்டி. (க) "ம-ஓணடிபூரவூ)ி-வாமகஃ" என்கிறபடியே- "நீ என்க்கு ஸ்வாமி, நான் அடியேன்" என்னும் முறையுணருகைக்காகத் திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளினன். அன்று வெஃகணைக்கிடந்தது. கீழ்ச்சொன்னவிரண்டு திருப்பதி

(க) "குணோர்த்தாஸ்யமுபாகதஃ"

களிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்றுகத் திருமெலிகாவிலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். அத் திருப்பதிகளை ஆச்ரயித்த காலத்துக் கவதியென்னென்னில்; என்னிலாத முன்னெலாம். நானில்லாத முற்காலமெல்லாம். நான் அபிமுகிபவிப்பதற்கு முன்பெல்லாம். "என்னுநி-நானுகி" என்னக்கடவதிறே. உபபவிபூதிநாதனை தான் ஸம்ஸாரியானவெனக்கு ருசி பிறவாத காலமெல்லாம் ருசிபிறக்கைக்காக நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாவதே!, என்னுடைய ஸத்தை தன்னுடைய கடாக்ஷாதீநமாயிருக்க, இத்தலையில் கடாக்ஷம் தனக்குத்தேட்டமாவதே!. அக்காலத்தில் நீர்செய்ததென்னென்னில், அன்றுநான் பிறந்திலேன். தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கைக்காக ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே நாமரூபங்களைத் தந்தருள, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே அநுபவிக்கப் பெற்றிலேன். நான்பிறந்திலேன். ஆத்மாவுக்கு ஜந்மமாகிறது ஜ்ஞாநலாப மாகையாலே அஜ்ஞனாய்ப் போனேன். (க) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்னக்கடவதிறே. (உ) "மரீபாநுஹூதிவிகா." பிறந்தபின் மறந்திலேன். அவன் க்ர்ஷியாகவெனக்கு அறிவு பிறந்தபின்பு மறந்தறியேன். (௩) "ஸ்ம்ருதி..." அவனடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநம், "மதிநலம்" என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாகையாலே விஸ்ம்ருதிப்ரஸங்கமில்லையிறே. ஆக, தன்னுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவங்களாகிறன — பகவத்விஷயத்திலே ருசிபிறக்கையும், அதின்றிக்கே யொழிகையும். நின்றது மிருந்ததுங் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே. எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறந்த பின்பு, அவன், திருப்பதிகளில் பண்ணின செயல்களெல்லாவற்றையும், திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ர்தயத்திலே பண்ணியருளாநின்றான். முதலிலே தான் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனாய், அஸத்ஸமனாயிருந்துள்ள என்னையும் உளனாம்படி பண்ணி, தன்னை மறக்கவொண்ணாதபடியான ப்ரேமத்தை விளைத்து, அதுக்கு விஷயபூதனாய்த் தன்னுடைய விடாயுந் தீர்ந்தானென்றதாய்த்து. "சிந்தையுட் சென்றிருந்து தீவினைகள் தீர்த்த" என்றார் - கீழ்; "நின்றது மிருந்ததும் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே" என்று அநுபவத்தைச் சொன்னார் இங்கு. இவையிரண்டாலும் ஸாதநாந்தர நிஷ்டரிற்காட்டில் தம்முடைய அதிகாரத்துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச் செய்து விட்டாராய்த்து. ... ... கூச.

அ. அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு. தம்திறத்தில் ஈச்வரன் பண்ணின உபகாரமானது தம்திருவுள்ளத்தில் நின்றும் போராமையாலே பின்னும் அதிலே கால்தாழ்ந்து, திருமலையில் நிலையும், பரமபதத்திலிருப்பும், க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளின விதுவும், எனக்குத் தன் திருவடிகளிலே ருசிபிறவாத காலமிறே யென்கிறார்.

மூ.—நிற்பதுமோர்வெற்பகத் திருப்புவிண்கிடப்பதும்
நற்பெருந்திரைக்கடலு ளுனிலாதமுன்னெலாம்
அற்புதனனந்தசயன னாதிபூதன்மாதவன்
நிற்பதுமிருப்பதுங் கிடப்பதுமேன்னெஞ்சுளே. கூ௫.

ப-ரை.— ஓர்—அத்விதீயமான, வெற்பகத்து—திருமலையிலே, நிற்பதும்—நின்றருளினதும், விண் இருப்பும் - பரமபதத்திலிருந்தருளினதும், நல் - தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற, திரை—திரைகளையுடைத்தாய், பெரு—பரப்பையுடைத்தான, கடலுள்—திருப்பாற்

(க) "அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத்-அஸந்நேவஸபவதி" (உ) "கரீயாந்ப்ரஹ்மதஃபிதா" (௩) "மத்தஸ்ஸ்ம்ர்திர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச"

கடலிலே, கிடப்பதும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், நான் இலாத முன் எலாம் - நான் அஸத்கல்பனுய்க்கிடந்த காலமெல்லாம்; அற்புதன் — ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணபரிபூர்ணனுய், அனந்தசயனன் - திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகையாலே ஸர்வேச்வரனுய், ஆதிபூதன் - ஜகத்காரணபூதனுய், மாதவன் - ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேச்வரன், நிற்பதும் - நின்றருளுவதும், இருப்பதும்—இருந்தருளுவதும், கிடப்பதும்—பள்ளிகொண்டருளுவதும், என்னெஞ்சுள்—என் ஹ்ருதயத்திலேயாம்.

வயா. நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து. அத்விதீயமான திருமலையிலே நிற்பதுவும். திருமலைக்கு அத்விதீயத்வம் — "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கை. ஸ்தாவரங்களுக்கும் திர்யக்குக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான வேடர்க்கும் திருவடிகளிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு நிற்கிறநிலையிறே. இருப்பும்விண். ருசிபிறந்தாரை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோபாதி முகங்கொடுத்து அநுபவிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பும். கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள். தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற திரைகளையுடைத்தாய், "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே விஸ்த்ருதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு வேண்டும் பரப்பையுடைத்தாய், திரையாகிற கைகளாலே திருவடிகளைவருட க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுவதும். நான்இலாத முன்னெலாம். தன்னோடுண்டான முறையை யறியாதே நான் அஸத்ஸமனுயிருந்த காலமெல்லாம். இப்படி என்பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகிறவன் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணன் கிடீரென்கிறது மேல்; அற்புதன னந்தசயனனாதி பூதன்மாதவன். ஆச்சர்யமானஜ்ஞாந சக்த்யாதிகுணபரிபூர்ணனுய், அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வேச்வரனுய், ஜகத்காரணபூதனுய், உபயவிபூதி நாதத்வத்துக்கும் அவ்வருகானஸ்ரீய:பதித்வத்தையு முடையவன் கிடீரென்னுதல். என்னைப்பெற்றபின்பு அவனுக்கு இவையெல்லாம் நிறம்பெற்றதென்னுதல். நிற்பதுமிருப்பதுங் கிடப்பது மென்னெஞ்சுளே. "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்" என்கிறபடியே அத்திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு அவ்விடங்களில் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என்னெஞ்சிலேயாய்த்து. நிஹீநாக்ரேஸரனனவென்னை விஷயீகரித்தவாறே திருமலையில் நிலையும்மாறி என்னெஞ்சிலே நின்றருளினான்; தன் திருவடிகளில் போக்யதையை எனக்கறிவித்தபின்பு பரமபதத்திலிருப்பைமாறி என்னெஞ்சே போகஸ்தாநமாயிருந்தான்; (க) "தாவாரேஜலசாயிநம்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைக் காட்டி என்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்தபின்பு திருப்பாற்கடலில் கிடையைமாறி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளித் தன்விடாய் தீர்ந்தான். இப்படி என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் என்னல் மறக்கலாயிருக்கிறதில்லை யென்கிறார். ... ... கூ௫.

அ. அறுபத்தாரும்பாட்டு. பகவத்விஷயம் ஸுலபமாயிருக்க, ஸம்ஸாரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்க, பகவத்ஸமாச்ரயணம் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுதிருக்கிற ஹேது என்னே! என்று விஸ்மிதராகிருர்.

(க) "தாபார்த்தோ ஜலசாயிநம்"

மூ.—இன்றுசாதனின்றுசாத லன்றியாருவைவயகத்
தோன்றிநின்றுவாழ்தலின்மை கண்டுநீசரேன்கொலோ
அன்றுபாரளந்தபாத போதையொன்றிவானின்மேல்
சென்றுசென்றுதேவரா யிருக்கிலாதவண்ணமே. கூசு.

பதவுரை.— இன்று சாதல்—பிறந்து தன்னை இன்றுனென்றறிந்தவுடனே முடிதல்; நின்றுசாதல்—நூறுபிராயம் சென்றபின் முடிதல்; அன்றி—இப்படியன்றிக்கே, யாரும்—போனவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளும், வையகத்து—பதினான்கு லோகங்களிலும், தோன்றி நின்று—ஒருபடிப்படநின்று, வாழ்தல் இன்மை கண்டும்—ஜீவிக்குமதில்லாமையைக் கண்டு வைத்தும், நீசர்—அறிவிலிகள்; அன்று—பூமி மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்டவன்று, பார் அளந்த—பூமியை யிரண்டடியாலே யளந்துகொண்ட, பாதபோதை—திருவடித்தாமரைகளை, ஒன்றி—ஆச்ரயித்து, வானின்மேல் சென்று—அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று, சென்று—பரமபதத்திலேபோய், தேவராய் இருக்கிலாத வண்ணம்—நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே யொழிகைக்கு ஹேது, என்கொலோ—என்னோவென்கிறார்.

வ்யா. இன்றுசாதல். யோஷித்புருஷ ஸம்யோகஸமநந்தரம் முடிதல்; பிறந்து தன்னை இன்றுனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணின ஸமநந்தரத்திலே முடிதல். (க) "கர்ப்பாஷ்டமேஷு" என்கையாலே கர்ப்பாதாநஸமயம் உத்பத்திகாலமாய், கர்ப்பவாஸகாலம் ஆயுஸ்ஸ்ஸக்ருடை யக்கடவது. நின்றுசாதல். சதாயுஸ்ஸம்பூர்ணனாய் முடிதல்; கல்பாதியிலே தோற்றி கல்பாந்தத்திலே முடியும் தேவர்களைப்போலேயாதல். (உ) "நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:" என்னக்கடவதிறே. அன்றி. இந்த அஸ்த்தைர்யத்திலும் உள்மானம் புறமானமொழிய நித்யராயிருப்பாரொருவருமில்லை. (ங) "கர்ப்பேவிலீயதே பூயோஜாயமாநோஸ்தமேதிச। ஜாதமாத்ரேசம்ரியதே பாலபாவேசயௌவநே" இத்யாதி. ஆரும். எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநராய் சதுர்த்தச புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளும். வையகத்தோன்றி நின்றுவாழ்தலின்மைகண்டும். சதுர்த்தச புவநத்திலும் ஒருபடிப்பட நின்று ஜீவிக்குமதில்லாமையைக் கண்டுவைத்தும். "வையகம்" என்று—சதுர்த்தச புவநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "வாழ்தல்" என்று - க்ஷேபிக்கிறாராதல், ஸம்ஸாரிகள் கருத்தாலே யாதல். நீசர். தங்களநுபவத்துக்கு உபதேசம் வேண்டும்படி அஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள். ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களின் தண்மை ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் பரோக்ஷத்தாலும் ப்ரகாசியா நிற்கச்செய்தே விடமாட்டாதேயிருக்கிற பாபப்ரசுரரென்றுமாம் "நீசர்" என்று – அறிவிலோரும், பறையரும். அன்று. பூமி மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், அத்தாலே தன்னுடைய சேஷித்வமும் சேதநருடைய சேஷத்வமுமழிந்து கிடந்தவன்று. பாரளந்தபாதபோதை. குணாகுண நிரூபணம்பண்ணாதே பூமிமுதலான ஸகலலோகங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநர் தலையிலும் வைத்து முறையை யுணர்த்தின ஸர்வஸுலபமான திருவடித்தாமரைகளை. "பார்" என்றும் ஸர்வலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். "தாமரை" என்றது - துர்லபமானாலும் விடவொண்ணாத போக்யதையாலே. ஒன்றி - ஆச்ரயணம் அநாயாஸமென்கிறது. "சிந்திப்பேயமைமையும்" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரயணத்தில் ஆயாஸமின்றிக்கே யொழிந்தால் பலமும் க்ஷுத்ர

(க) "கர்ப்பாஷ்டமேஷு" (உ) "நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:" (ங) "கர்ப்பேவிலீயதே பூயோஜாயமாநோஸ்தமேதிச। ஜாதமாத்ரேசம்ரியதே பாலபாவேசயௌவநே"

அ. ஐம்பத்து நான்காம்பாட்டு. ஸாத்விகர்க்கு து்ஷ்ப்ராபமாம்படியான அரணை யுடைய லங்கையை அம்பாலே அழிந்த தசரதாத்மஜன், பிற்பாடர்க்கு ஸ்வபோக விரோதி யான ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அரணையழிக்கைக்கும், லங்கையிலே பண்ணின ஆயாஸத்தாலே வந்த ச்ரமந்தீரக் காவேரி சிசிரோபசாரம் பண்ணுகைக்காகவும் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசம் கோயிலென்கிறார். கீழிரண்டுபாட்டால் - பாஹ்யமான ஸ்வபோக விரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; இதில் — ஸ்வபோகத்தில் (க) "ஃமெஃடிழு" என்று வரும் ஆந்தரமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை லங்கையிலரணை அழித்தாப்போலே அழிக்குமென் கிறது.

மூ.—இலைத்தலைச்சரந்துரந் திலங்கைகட்டழித்தவன்
மலைத்தலைப்பிறந்திழிந்து வந்துநுந்துசந்தனம்
குலைத்தலைத்திறுத்தெறிந்த குங்குமக்குழம்பினோ
டலைத்தொழுகுகாவிரி யரங்கமேயவண்ணலே. ருச.

ப-ரை.— இலை—இலைபோலே யிருக்கிற, தலை—தலையை யுடைத்தான, சரம்—திருச்சரங்களை, துரந்து—ஏவி, இலங்கை கட்டு—லங்கையின் அரணை, அழித்தவன்—அழித்த தசரதாத்மஜனும்; மலைத்தலை பிறந்து—ஸஹ்யபர்வதத்திலேபிறந்து, (வர்ஷத்திலே வேரோடே பறியுண்டு,) இழிந்து வந்து - அங்கீரோடே யிழிந்துவந்து, நுந்து - தள்ளாநின் றுள்ள, சந்தனம் - சந்தநமரங்கள், குலைத்து - குங்குமப்படர்கொடியை நீர்வந்து குலைத்து, அலைத்து - சுற்றுமலைத்து, இறுத்து—முறித்து, எறிந்த—வீசின, குங்குமம் குழம்பினொடு—குங்குமாஜஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அத்தோடே கூட, அலைத்து ஒழுகு—அலைத்துக்கொண்டுவாரா நின்றுள்ள, காவிரி-திருக்காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கம் மேய-கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அண்ணல் - ஸ்வாமி, [தன்பக்கல்ருசியில்லாதார்க்கு ருசியையுண் டாக்குகைக்கும், ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்கும் உரியனென்கிறார்.]

வ்யா. இலைத்தலைச்சரந் துரந் திலங்கைகட்டழித்தவன். இலைபோலேயிருக்கிற தலை யையுடைத்தான திருச்சரங்களையேவி லங்கையி லரணையழித்த தசரதாத்மஜன். இலைத்த லைச்சரம் - வாயம்பு. கட்டு - அரண். இவ்வபதாநத்தால் - ராமாவதாரத்தைச் சொல்லிற்று—ஸ்வபோகத்தை (க) "ஃமெஃடிழு" என்ற சூர்ப்பணகையை அழியச்செய்தவனே அழியச் செய்யவேணுமென்று நினைத்து. மலைத்தலைப் பிறந்திழிந்து வந்து நுந்து சந்தனம். ஸஹ்யத் திலேபிறந்து வர்ஷத்திலே வேரோடேபறியுண்டு, அங்கீரோடே யிழிந்துவந்து தள்ளாநின் றுள்ள சந்தநம். குலைத்தலைத்திறுத் தெறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடலைத்து ஒழுகுகாவிரி. குங்குமப்படர்கொடியை நீர்வந்து குலைத்துச் சுற்றுமலைத்து முறித்தெறிந்த குங்குமரஜஸ் ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அத்தோடேகூட அலைத்துக்கொண்டு வாராநின்ற காவேரி. இத் தால்—லங்கையையழித்த ச்ரமந்தீரவும், அவன் திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு ஸத்ர்ச மாகவும், சந்தநகுங்குமங்களாலே ப்ரீதிப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு காவேரி அடிமை செய் யும்படியைச் சொல்லிற்று. அரங்கமேயவண்ணலே. கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமீ. காவேரி ஸஹ்யத்திலின்றும் அடிமைசெய்கைக்கு வந்த தூரத்தோபாதி போரு மாய்த்து - க்ஷீராப்தியில்நின்று மடிமைகொள்ளுகைக்கு வந்ததூரம். அண்ணல் - ஸ்வாமி.

(க) "பமேதம்."

யார்த்திகள், முமுக்ஷுக்கள், ஐங்கவ்ர்த்தங்களால் யோக்யாயோக்யர் இவர்கள். வண்டி ரைத்த சோலைவேலி. மதுபான மத்தமானவண்டுகள், ப்ரீதி உள்ளடங்காமெசப்திக்கிறசோ லைச் சூழவுடைத்தாய். மன்னுசீரரங்கமே. இப்பாவநத்வ போக்யத்வங்களாகிற நன் மைகள் நித்யமாய்ச்செல்லும்கோயில். அநாத்மகுணோபேதர்க்கு பாவநமுமாய், ஆத்மகு ணோபேதர்க்கு போக்யமுமான தேசமென்கை. ... ... ௫௦.

அ. ஐம்பத்தோராம்பாட்டு. கடலையடைத்து அக்கரையிலேயேறி ராவணனையழி யச்செய்தவீரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசமாய், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான சதுர் முகன் தன் அதிகாரஸித்திக்காக ஆச்ரயித்ததேசம் கோயிலென்கிறார்.

மூ.—சரங்களைத்துரந்துவில் வளைத்திலங்கைமன்னவன்
சிரங்கள்பத்தறுத்துதிர்த்த செல்வர்மன்னுபொன்னிடம்
பரந்துபொன்னிரந்துநுந்தி வந்தலைக்கும்வார்புனல்
அரங்கமென்பர்நான்முகத் தயன்பணிந்தகோயிலே. ௫௧.

ப-ரை.—வில் வளைத்து - ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளைத்து, சரங்களை துரந்து - அம்புகளை ஏவி, இலங்கை மன்னவன்—லங்காதிபதியான ராவணனுடைய, சிரங்கள் பத்து—பத்துத் தலைகளையும், அறுத்து - அறுத்து, (பின்பு வரபலத்தாலே முளைக்க, அவற்றை,) உதிர்த்த - பனங்கனிகள் உதிர்த்தாற்போலே உதிர்த்து, செல்வர்-வீரஸ்ரீயால் பூர்ணரானவர், மன்னு- நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பொன்-ஸ்ப்ருஹணீயமான, இடம்-ஸ்தானமாவது; பரந்து பாரது- எங்குமொக்கப்பரந்து, வந்து—மாறுதேவந்து, பொன்-பொன்களை, நுந்தி-தள்ளி, அலைக் கும்—அலையாநின்றுள்ள, வார் புனல்—ப்ரவாஹரூபமான காவேரியால் சூழப்பட்டதாய், நான்முகத்து - நான்குமுகங்களையுடையனாய், அயன் - அஜனென்னும் பேரையுடையனான ப்ரஹ்மா, பணிந்த—பக்ஷாபிமானனாய் வந்தாச்ரயிக்கும், கோ இல்—கோயிலை, அரங்கம் என் பர் - ஸ்ரீரங்கமென்று சொல்லாநின்றார்கள் புராணவித்துக்கள்.

வ்யா. சரங்களைத்துரந்து வில்வளைத்து. ஸ்ரீசார்ங்கத்தைவளைத்து, அம்புகளையேவி. துரத்தல் - போக்கல். ஈச்வரமான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனை அம்பாலே, பெருப்பெறுபெற்றுனைகைக்கைதொட்டுக்கொன்றபடி. இலங்கை மன்னவன். லங் கையையண்டைகொண்டால் ஸ்த்ரீகளுக்கும் எதிரிகளைஜயிக்கலாம், வெளிநிலத்திலும் எதி ரிகளை ஜயிக்கவல்ல ஆண்பிள்ளை ராவணன். அத்யக்ஷனவன். (க) "லங்காராவணபா லிதாம்." சிரங்கள் பத்தறுத்துதிர்த்த செல்வர். அவன்தலைகள் பத்தையும் அறுத்தபின்பு வரபலத்தாலே சததாகமாக முளைக்க முளைக்க, பனங்கனியுதிர்த்தாப்போலே உதிர்த்த வீர ஸ்ரீயால் பூர்ணரானவர். மன்னுபொன்னிடம். அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ப்ருஹணீய மான ஸ்தானம். ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய சேஷபூதனுக்கும் ரக்ஷ்யாபேக்ஷையுடைய சேஷிக் கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான விடம். இத்தால் - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான அநந்ய ப்ரயோஜ னர்க்கு ப்ரபலப்ரதிபந்தகமாய், விஷயாந்தரப்ரவணமான மநஸ்ஸேயபரிகாமான இந்த்ரியங்க ளோடே யழியச்செய்கைக்கு வர்த்திக்கிற தேசமென்கை. (உ) "[illegible]" என்னக்கட

(க) "லங்காம்ராவணபாலிதாம்" (உ) "தசேந்த்ரியாநநம் கோரம்யோமநோ ரஜநீசரம் । விவேகசரஜாலேந சமம்நயதியோகிநாம்"

நவமவர்ஷமான ஜம்பூத்வீபத்தில் கர்மபூமியான பாரதவர்ஷம் கடல்சூழ்ந்திறே யிருப்பது. ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி. ப்ராதாநமான ஆஹவநீயத்துக்கும் ததங்கமான கார்ஹபத்ய தக்ஷிணாக்நிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். (க) "கர்மண்யஸம்கல்பித தத்பலாநி" என்கிறபடியே — முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுஷ்டேயமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும் அங்கமான அக்நித்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். ஆயனுயமாயனே. அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி யவதரித்த ஆச்சர்யபூதனை க்ருஷ்ணனே. இத்தால்—(உ) "அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" என்கிறபடியே உக்தமான யஜ்ஞத்துக்குமாராத்யனாய் அவதரித்தபடி. (ங) "ஸர்வேயஜ்ஞா: ஸர்வஇஜ்யாச்ச க்ருஷ்ண:" (ச) "தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி" என்னக்கடவதிறே. ஒன்றிரண்டுகண்ணினும். சக்ஷுஸ்ஸதாமான ஒரு கண்ணையும் இதரஸஜாதீயமான இரண்டுகண்ணையுமுடைய ருத்ரனும். உன்னையேத்தவல்லனே. (ரு) "ஐச்வராஜ்ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்" என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் லலாடநேத்ரனென்கிற சக்த்யாதிக்யத்தையு முடையனென்னு ஸர்வநிர்வாஹகனை யுன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தசக்தனோ. ஆகமமுகத்தாலே தன்னையேத்தவல்லா னித்தனைபோக்கி உன்னையேத்தவல்லனோ. ஸத்வோத்தரனானபோதும் தானறிந்த அம்சத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கு மித்தனைபோக்கி உன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தவல்லனோ. ... ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதியிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களிலுடைய ஸத்தாதிகளும், கார்யகாரணோபயாவஸ்தமான லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வமும் ஸ்வாதீநமாம்படி நிற்கிற வுன்னை, ருத்ரனையன்று பரிச்சேதிக்கமாட்டாதான், உபயவிபூதியிலும் பரிச்சேதிக்க வல்லாரில்லையென்கிறார்.

மூ.—ஆதியானவானவர்க்கு மண்டமாயவப்புறத்
தாதியானவானவர்க்கு மாதியானவாதிநீ ;
ஆதியானவானவாணரந்த காலநீயுரைத்தி
ஆதியானகாலநின்னையாவர் காணவல்லரே.   அ.

ப-ரை.— ஆதியான - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்தாக்களான, வானவர்க்கும் — ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கும், அண்டமாய - அண்டசப்தவாச்யத்துக்கு, அப்புறத்து - அப்புறத்தில்வர்த்திக்கிற, ஆதியான - ஜகத்காரணபூதரான, வானவர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆதியான— ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவான, ஆதிநீ—ப்ரதாநன்நீ ; ஆதியான— ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்களாய், வானம்— ஊர்த்வலோகங்களுக்கு, வாணர்—அத்யக்ஷராய்வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதங்களுடைய, அந்தகாலம்—அவ்வவகாலத்துக்கு நியாமகனை, நீ—, உரைத்தி—அருளிச்செய்கையாலே, ஆதியானகாலம்—ஆதிகாலத்துக்கு நிர்வாஹகனை, நின்னை - உன்னை, யாவர்—அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகள்தான், காணவல்லரே — பரிச்சேதித்தறியவல்லரோவென்கிறார்.

வ்யா. ஆதியானவானவர்க்கும். ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு கர்த்தாக்களான தேவதைகளுக்கும், ப்ரஹ்மா தசப்ராஜாபதிகள் ஸப்தரிஷிகள் ஆதித்யர்களாகிற இவர்

(க) "கர்மாண்யஸங்கல்பித தத்பலாநி" (உ) "அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா." (ங) "ஸர்வேயஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யாச்சக்ருஷ்ண:." (ச) தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாயஸம்பவாமி." (ரு) "ஈச்வராஜ்ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்."

அ.—நாலாம்பாட்டு. ஜ்ஞாபகமான வேதங்களையும் மந்த்ர ரஹஸ்யங்களையும் தேவரீருண்டாக்கி வைக்கச்செய்தேயும் அவ்வழியாலேயறிந்து உபாஸியாதேயிருக்க, நீயேவந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தவிது என்ன நீர்மை! என்கிறார்.

மூ.—மூன்றுமுப்பதாறினோடோரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
மூன்றுமூர்த்தியாகி மூன்றுமூன்றுமூன்றுமூன்றுமாய்
தோன்றுசோதிமூன்றுமாய்த் துளக்கமில்விளக்கமாய்
ஏன்றெனாவியுள்புகுந்ததென்கொலோவெம்மீசனே. ச.

ப-ரை.— மூன்று முப்பது—ககாராதி ஹகாராந்தமான முப்பத்துமூன்று மெய்யெழுத்துக்களும், ஆறினோடோரைந்துமைந்தும் - பதினாறு உயிரெழுத்துக்களும், இரண்டிலும் அநுபாதமான, ஐந்துமாய்—ளகரம் முதலான ஐந்தெழுத்துக்களுமாகிய ஐம்பத்துநாலு அக்ஷரங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், மூன்றுமூர்த்தியாகி - வேதாத்மாவான மூன்று ரூபத்தையு முடையனாய், மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய்—த்ருத்வாதசாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனாய், தோன்றுசோதி மூன்றுமாய்—மூன்றக்ஷரங்களாலாகிய ப்ரணவத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய், துளக்கமில்—அசைவின்றிக்கேயிருக்கிற, விளக்கமாய்—அகாரவாச்யனாய், எம்மீசனே—நீ சேஷி நான்சேஷபூதன் என்கிற ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தினவனே!, ஏன்று—என்காரியத்தை உனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, என் ஆவியுள் புகுந்தது—என்மநஸ்ஸிலே புகுந்து என்னைப்ரகாசிப்பித்தது, என்—என்னநீர்மை!, என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. மூன்று முப்பதாறினோடோரைந்து மைந்து மைந்துமாய். ஸகலவேதங்களுக்கு மடியான ஐம்பத்துநாலு அக்ஷரத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். மூன்றுமுப்பது. ககாராதி ஹகாராந்தமான ஹல்லுக்களான முப்பத்துமூன்று அக்ஷரமும். ஆறினோடோரைந்துமைந்தும். அச்சுக்களான பதினாறு அக்ஷரமும். ஐந்துமாய். இரண்டிலும் அநுபாத்தமான ளகாராதிகள் அஞ்சக்ஷரமும்.

மூன்றுமூர்த்தியாகி. வேதாத்மாவான மூன்றுரூபத்தையுமுடையனாய். அக்ஷரங்கள் ஜ்ஞாநஹேதுவாவது வேதசரீரமானவிறே. மூன்றுமூன்று மூன்றுமூன்றுமாய். அந்தவேததாத்பர்யமான த்ருத்வாதசாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனாய். தோன்றுசோதிமூன்றுமாய். மூன்றிலே தோன்றுகிற சோதியாய். (க) "ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:" என்கிறபடியே - அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனாய். துளக்கமில்விளக்கமாய். ஸகலவேதகாரண ப்ரணவத்துக்குங் காரணமாய். தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே, சலநமின்றிக்கே யிருக்கிற அகாரவாச்யனாய். ஏன்றெனாவியுள்புகுந்த தென்கொலோ. இவ்வழியாலே நானறிந்து உபாஸிக்கைக்கு விஷயபூதனாகையன்றிக்கே, என்கார்யத்தை உனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு என்மநஸ்ஸிலே புகுந்து என்னை உள்ளபடி ப்ரகாசிப்பித்த விது என்னநீர்மை. எம்மீசனே. ப்ரகாசிப்பித்த ப்ரகாரமென்னென்னில்; நீ சேஷியாய் நான் சேஷபூதனாயிருக்கிற இம்முறையுணர்த்தின யென்னுதல்; இப்படி எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி இழவுபேறுகள் உன்னதாம்படியான ஸம்பந்தத்தை யுடையவனென்னுதல். ... ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. நம்மை உள்ளபடி அறிவிக்கவற்றான வேதங்களும் மந்த்ரரஹஸ்யங்களு முண்டாயிருக்க, "யாவர்காணவல்லரே" என்பானென்னென்னில்; அந்தர்யா

(க) "ஓங்காரோபகவாந் விஷ்ணு:"

ப-ரை.— அம்— பட்டாபிஷேகத்துக்காக அலங்கரித்து, பொன்— தர்சநீயமாய், நெடு—உயர்த்தியையுடைத்தாய், மணி—ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட, மாடம்—மாடங்களையுடைய, அயோத்தி—திருவயோத்யையிலே, எய்தி—மீண்டெழுந்தருளி, அரசு எய்தி—ராஜ்யபாரத்தையடைந்து, அகத்தியன்வாய் — அகஸ்த்யர்வாயாலே, வேறு பணியில்லாமையாலே, தான்—, முன்—முன்பு, கொன்றான்றன்—கொன்ற ராவணனுடைய, பெரும்—பெருமைதங்கிய, தொல்கதை- பூர்வவ்ருத்தாந்தங்களை, கேட்டு—கேட்டும், மிதிலைச்செல்வி-ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளானபிராட்டி, உலகு உய்ய—லோகமடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி, திருவயிறுவாய்த்த—பெற்ற, மக்கள்— குசலவர்களுடைய, திரள்— திரண்டு, செம்— சிவந்த, பவளம்—பவளம்போன்ற, வாய்-வாயாலே, தன்—தன்னுடைய, சரிதை— சரித்திரமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தை, கேட்டான்—கேட்டருளின சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந் தன்னுள்-, எம்பெருமான்றன்—என் நாதனுடைய, சரிதை—வ்ருத்தாந்தத்தை, திருவடியைப்போலே, செவியால்—செவிகளாலும், கண்ணால்-கண்களாலும், பருகுவோம்—அநுபவிக்கப்பெற்ற நாம், இன் அமுதம்—இனிதான தேவாம்ருதத்தை, மதியோம்—ஒரு பொருளாக மதியோம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. அம்பொன். திருவபிஷேகத்துக்கீடாக அலங்கரித்து தர்சநீயமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய் நல்ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட மாடங்களையுடைய திருவயோத்யையிலே ஜகத்தெல்லாம் உகக்கும்படி மீண்டெழுந்தருளிப் புகுந்து. அரசெய்தி. (க) "ராஜ்யம் புநராவாப்தவாந்" என்னும்படியே ஜகத்தெல்லாம் வாழும்படி ஸாம்ராஜ்யத்திலே அதிகரித்து. அகத்தியன். வேறு க்ர்த்யாம்சமில்லாமையாலே போதுபோக்காகத் தான் முன்கொன்ற ராவணனுடைய பூர்வவ்ருத்தாந்தங்களையடைய அகஸ்த்யபகவாந் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டு. மிதிலைச்செவ்வியித்யாதி. ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள், ஜகத்தடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி பெற்ற குசலவர்கள்பேசத் தம்முடைய வ்ருத்தமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தைக் கேட்டருளினவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, தில்லைநகர் திருச்சித்திரகூடத்துள்வீற்றிருக்கும் என்னுடைய நாதனுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைத் திருவடியைப்போலே ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அநுபவிக்கப்பெற்ற நாம் தேவஜாதி யநுபவிக்கிற அம்ருதத்தை பொன்ருகமதியோமே. ... ... அ.

கூ—. செறிதவச்சம்புகன்றன்னைச் சென்றுகொன்று செழுமறையோனுயிர் மீட்டுத்தவத்தோனீந்த
நிறைமணிப்பூணணியுங்கொண் டிலவணன்றன்னைத்தம்பியால் வானேற்றிமுனிவன்வேண்டத்
திறல்விளங்குமிலக்குமனைப் பிரிந்தான்றன்னைத்தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
உறைவானைமறவாதவுள்ளந் தன்னையுடையோம்மற்றுறு துயரமடையோமன்றே. கூ.

ப-ரை.— செறி தவம்—மிக்க தபஸ்ஸையுடையனான, சம்புகன்றன்னை—சம்பூகனென்னும் சூத்ரனை, சென்று—அவனிருக்குமிடம் தேடிச்சென்று, கொன்று—அவனை யுருவழித்துப் பொகட்டு, செழு—விலக்ஷணமான, மறையோன் உயிர்—ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரன் ப்ராணனை, மீட்டு—, தவத்தோன்—அகஸ்த்யபகவான், ஈந்த—கொடுத்தருளின, நிறை—ஒளிமிக்கிருந்துள்ள, மணிப்பூணணி— ரத்நஹாரத்தை, கொண்டு— சாத்தியருளி, திருவயோத்யையிலே புகுந்து, இலவணன்றன்னை—லவணாஸுரனை, தம்பியால்— ஸ்ரீ சத்ருக்ந

(க) "ராஜ்யம் புநராவாப்தவாந்."

விட- பாஷையாய், மாலை-மாலாரூபமான, பத்தும்—இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார்- அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், பாங்காய- அவனை அநுபவிக்கைக்குப் பாங்கான, பத்தர்கள்-பக்திமான்களாகப் பெறுவர்கள். [கலிவிருத்தம்.]

வ்யா. நிகமத்தில்; கன்னிநன்மாமதிள் புடைசூழித்யாதி. அழியாத பெரியதிருமதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின க்ருஷ்ணனையன்றியிலே சக்ரவர்த்தி திருமகனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. தன்னடிமேலித்யாதி. சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய பால்யாவஸ்தையில் ஸ்ரீ கௌஸலையார் சொன்ன பாசுரத்தைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே சொன்ன தமிழ்த்தொடை. கொன்னவிலும் வேல்வலவன் குடைக் குலசேகரன்சொன்ன. வேலைப்பிடித்த பிடியிலே எல்லாரும் "வேலின்கொடுமையே!" என்று சொல்லாநின்ற வேலையும் ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமான வெண்கொற்றக் குடையையுமுடைய ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த. பன்னியநூல் பத்தும் வல்லார். பரம்பின லக்ஷணத்தால் குறைவற்ற இப்பத்தும் வல்லார்கள், திருத்தாயாராயும் அடியாராயும் அநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்கிறார்.

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மன்னு புண்டரீகம் கொங்கு தாமரை பார் சுற்றம்
ஆலின் மலை தனை தேவர் கன்னி வன்றாள்.
ஆ திருமொழி- அ- க்கு- பாட்டு, அக.

ஒன்பதாந்திருமொழி - வன்றாளினிணை, ப்ரவேசம்.

அ. ஸ்ரீ கௌஸலையார் பெற்றபேற்றை யநுபவித்தார் - கீழில் திருமொழியில்; பால்யாவஸ்தையெல்லாம் அநுபவித்து ப்ராப்த யௌவநரானவாறே அநுபவிக்கப்பெறாதே யிழந்த சக்ரவர்த்தியோபாதியும் தமக்கு ப்ராப்தி யொத்திருக்கையாலே அநுபவிக்கப்பெறாதே யிழந்தேனென்று அவன் சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே தம்மிழவைப் பேசுகிறார்.

மூ.—வன்றாளினிணைவணங்கி வளநகரந் தொழுதேத்த மன்னனாவான்
நின்றாயையரியணைமே லிருந்தாயை நெடுங்கானம் படரப்போகு
என்றாளெம்மிராமாவோ வுனைப்பயந்தகைகேசிதன் சொற்கேட்டு
நன்றாகநானிலத்தை யாள்வித்தேன் நன்மகனேயுன்னை நானே. க.

ப—ரை.— எம்- எங்களை, இராமா- ரமிப்பிக்கவல்லவனாய், நல்- என்சொல்தவறாது நடக்குமவனான, மகனே- புத்ரனே!; வன்- வலிய, தாளின் இணை- திருவடிகளை, வணங்கி - வழிப்பட்டு, வளம்- அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற, நகரம்- திருவயோத்யையிலுள்ளார், தொழுது- ஸேவித்து, ஏத்த-ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி, மன்னன் ஆவான்- பட்டாபிஷேகம்பண்ணுகைக்காக, நின்றாயை- திருக்காப்பு நாண்சாத்திநிற்கிறவனாய், அரி அணைமேல் இருந்தாயை- ஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்தாயென்னும்படி தோற்றச் சமைந்திருக்கிற உன்னை, நெடு- ஒருவ

யார்ந்து நிற்கும்நிலையும், வெண்தயிர்தோய்ந்த— வெளுத்த தயிர் பூசிய, செவ்வாயும் — சிவந்த திருப்பவளமும், அழுகையும்—, அஞ்சிநோக்கும்— பயந்துபார்க்கிற, அந் நோக்கும்— அந்தப்பார்வையும், அணிகொள்—அழகிய, செம் சிறு வாய்— சிவந்த சிறிய திருப்பவளத்தை, நெளிப்பதுவும்— நெளிக்குமதையும், தொழுகையும் இவை — அஞ்ஜலி பண்ணுகையுமாகிற இவைகளை, கண்ட— அநுபவித்த, அசோதை— யசோதைப்பிராட்டியானவள், தொல்லை — அநாதிஸித்தமான, இன்பத்து — பேரின்பத்தி னுடைய, இறுதி கண்டாள்— முடிவை யநுபவித்தாளென்கிறாள்.

வ்யா. முழுதும்வெண்ணெயளைந்து. வெண்ணெயி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே திருக்கைகளை வெண்ணெய்க்குடத்திலேயிட்டு அளையுமாய்த்து. தொட்டுஉண்ணும். அதில் சாபலத்தாலே ''மாளும்'' என்று ''விரலோடுவாய்தோய்ந்த'' என்னுமாப்போலே தொட்டுண்ணுமாய்த்து. முகிழிளஞ்சிறுத்தாமரைக்கையும். இளந்தளிர்போலேயும் நிறத்துக்கு, விகாஸம் செவ்விக்குத் தாமரைப்பூப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கைகளும். எழில்கொள்தாம்பு. தாம் ஸ்பர்சிக்கைக்கு ஆசைப்பட்டிருக்கும்திருமேனியை ஸ்பர்சித்ததிறே என்று ''எழில்கொள் தாம்பு'' என்கிறார். 'ராஜஜந்மம்வேண்டா, அசேதநமாகவமையும். அங்குத்தை ஸ்பர்சம் பெறில்' என்றிருக்குமவரிறே. கொண்டடிப்பதற்கு எள்குநிலையும். இவர் அங்குத்தை ஸ்பர்சத்தை நினைத்து ''எழில்கொள்தாம்பு'' என்றார்; ஆகிலும் கைக்கெட்டிற்றென்றையிட்டு அவள் அடிக்க; அதுக்கு ஈடுபட்டுப் பையாந்துநிற்கும் நிலையும். வெண்தயிர்தோய்ந்த செவ்வாயும். '' தயிர் களவுகண்டாய் '' என்று அடிக்கப்புக்கவாறே இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே பூசிக்கொள்ளுமே. வெளுத்த தயிரும் சிவந்த திருப்பவளமுமான பசபாகமிருக்கிறபடி. அழுகையும். ''' இல்லை ' என்றிருக்கச்செய்தே களவை நடுவதே நம்மை'' என்றழுகையும். அஞ்சிநோக்கு மந்நோக்கும். அழப்புக்கவாறே † ''வாய்வாய்'' என்னுமிறே; அத்தாலே பயப்பட்டு அச்சமெல்லாம் தன்னுக்கிலே தோற்றும்படி பார்த்துக்கொடுநிற்கும் நிலையும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும். பின்னையும் அழாதிருக்கவும்மாட்டான், அழவும்மாட்டான், அழகிய திருப்பவளத்தைநெளிக்குமத்தனையிறே. தொழுகையும். போக்கற்றார் செய்யும் செயலிறே. ஸாபராதரானார்க்கு அபராதம்பொறுப்பிக்குமது அஞ்ஜலியென்னுமிடம்தானறிந்திருக்குமதாகையாலே அஞ்ஜலியைப்பண்ணுமாய்த்து. இவைகண்டவசோதை. இவற்றை இங்கே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கண்ட யசோதைப்பிராட்டி. தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே. பரமபதத்தில் நிரவதியான அநுபவத்தை ஸாவதியாக்கினவனிறே; அங்கேசென்று எல்லாருந்தொழ இருக்குமவன், தான்தொழுகையாலே அபரிச்சின்னமான அநுபவம் பரிச்சின்னமாய்த்திறே. ... ... அ.

மூ.—குன்றினாற்குடைகவித்ததுங் கோலக்குரவைகோத்ததுங் குடமாட்டும்
கன்றினால்விளவெறிந்ததுங்காலாற் காளியன்றலைமிதித்ததுமுதலா
வென்றிசேர்பிள்ளைநல்விளையாட்ட மனைத்திலுமங்கென்னுள்ளமுள்குளிர
ஒன்றுங்கண்டிடப்பெற்றிலேனடியேன் காணுமாறினியுண்டெனிலருளே. க0.

ப—ரை.— (இந்த்ரன் பெய்வித்த கல்வர்ஷத்தைத் தடுக்கைக்காக,) குன்றினால்— கோவர்த்தந பர்வதத்தை, குடை— குடையாக, கவித்ததும்— தரித்துநின்றதும், கோலம்—

† '' வாய் வாய் '' என்கிறவிது - ' வாயைமூடு, வாயைமூடு ' என்று பர்த்ஸித்துச் சொல்லும் சொலவின் அநுகாரம்.

இவ்விடத்துக்கு அபிநயிக்கிறார்—; காலாலேபாய்வது கையாலே தள்ளுவதாய்க் காட்டக்கண்டருளி, "கெடுவாய்! அங்ஙனன்றுகாண், அவள் அங்ஙனேசெய்தாளாகில் அவனுக்குப் பொல்லாதோ, அவனுக்கும் அதன்றோ தேட்டம்" என்று கையையிட்டு முகத்தைமறைத்துத் திரியவைத்துக் காட்டியருளினர். ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தோல்வியைத்தாற்றச் சொல்லுகிறார்கள்.

மூ.—மங்கலநல்வனமாலைமார்பிலிலங்க மயில்தழைப்பீலிசூடிப்
பொங்கிளவாடையரையிற்சாத்திப் பூங்கோத்துக் காதில்புணரப்பெய்து
கொங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழலினிதூதிவந்தாய்
எங்களுக்கேயொருநாள்வந்தூத வுன்குழலின்னிசைபோதராதே. கூ.

ப-ரை.— மங்கலம்- மங்களங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமாய், நல்- தர்சநீயமான, வனமாலை— வநமாலையானது, மார்பில்— திருமார்பிலே, இலங்க— ப்ரகாசிக்க, தழை— தழைத்த, மயில் பீலி— மயிலிறகுகளை, சூடி— திருமுடியிலே தரித்தும், பொங்கு இள ஆடை— மிகவும் மெல்லிதான திருப்பரியட்டத்தை, அரையில்— திருவரையிலே, சாத்தி— சாத்திக்கொண்டும், காதில்— திருச்செவியிலே, பூ கொத்து— பூங்கொத்துக்களை, புணரப்பெய்து— மிகவும் பொருந்தவிட்டு, கொங்கு — தேனையும், நறு— நறுநாற்றத்தையுமுடைய, குழலார்களோடு—குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளோடே, குழைந்து — ஸம்ச்லேஷித்து, (அக்கலவியால்பிறந்த ஸந்தோஷத்தாலே,) இனிது- இனிதாக, குழல்- வேய்ங்குழலை, ஊதிவந்தாய்— ஊதிக்கொண்டுவந்தாய், எங்களுக்கு— எங்கள்விஷயத்திலே, ஒருநாள்— ஒருநாளிலே, வந்து ஊத- வந்து ஊதுகைக்கு, உன்- உன்னுடைய, குழலின்—வேய்ங்குழலினது, இசை- இசையானது, போதராதே- வாராதோவென்கிறார்கள்.

வ்யா. மங்கலநல்வனமாலை மார்பிலிலங்க. மங்களமென்று சொல்லப்பட்டவையெல்லாமுடைத்தாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற வநமாலை. "மைபோல் நெடுவரைவாய்த் தாழுமருவிபோல் தார்கிடப்ப" என்னுமாப்போலே, திருமார்விலே விளங்க. மயில்தழைப்பீலி சூடி. தழைத்தபீலியைத் திருமுடியிலே சுற்றி. பொங்கிளவாடை அரையில் சாத்தி. மிகவும் மெல்லிய ஆடையைத் திருவரையிலே சாத்தி. பூங்கோத்துக்காதில் புணரப்பெய்து கொங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து. பூங்கொத்தைக்காதிலே மிகவும் பொருந்தவிட்டு, தேனையும் நறுநாற்றத்தையுமுடைய குழலையுடையவர்களோடே, குழைந்து- கலந்து. குழலினிதூதிவந்தாய். நெகிழ்ந்தவர்களோடே ஒரு நீராகக்கலந்து அக்கலவியில்பிறந்த ஹர்ஷமெல்லாந் தோற்றும்படியாக இனிதாகக் குழலூதிவந்தாய். எங்களுக்கே ஒருநாள்வந்தூத உன்குழலின்னிசை போதராதே. நீ ஸர்வஸாதாரணனானபின்பு உன்குழலும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, ஓரோவிடங்களிலேயாய் நாங்கள் கேட்க ஊதவேணுமென்றால் நீயூதிலும் இசையுறப்பாடாதபடியாயிற்று உன்குழலின் ஸ்வபாவம். குழலோசையென்னும் ஸம்ச்லேஷமென்னும் - பர்யாயமிறே. எங்களோடு ஸம்ச்லேஷம் உனக்குப் பொருந்தாதென்கிறார்கள். ... ... கூ.

மூ.—அல்லிமலர்த்திருமங்கை கேள்வன்றன்னை நயந்திளவாய்ச்சிமார்கள்
எல்லிப்பொழுதினிலேமத்தூடி யெள்கியுரைத்தவுரையதனைக்
கொல்லிநகர்க்கிறைகூடற்கோமான் குலசேகரனின்னிசையின்மேவிச்
சொல்லியவின்தமிழ்மாலைபத்துஞ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை துன்பந்தானே. ம.

வதில்லாமையாலே கிலாய்க்கத்தொடங்கினர். பகவத்விஷயத்தில் பாவபந்தத்தில் ஹற்றமிருந்தபடி. பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தராய்க், கூடுவது பிரிவது ஊடுவதாம் டியானர். நம்மாழ்வாருக்கு*மின்னிடைமடவாரும், திருமங்கையாழ்வார்க்கு * காதில்கடிப் ம்போலே யிருக்கிறதாய்த்துப் பெருமாளுக்கு இத்திருமொழி. நம்மாழ்வார் பகவத்விஷ த்தில் நின்ற ஊற்றமெல்லாந் தோற்ற வன்மை யுடைத்தாயிருக்கும் * மின்னிடைமடவார்; ருமங்கையாழ்வார் தம்(க)மார்த்தவமெல்லாந்தோற்ற மென்மையையுடைத்தாயிருக்கும் *கா ல் கடிப்பு. இவர் தம்முடைய ராஜகுலமெல்லாந் தோற்றியிருக்கும் இத்திருமொழி. க்ர்ஷ்)வதாரம் தோள்தீண்டி யாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம், வில்லேபட்டுத் தெறித்தது" என்று பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களுக்கு க்ர்ஷ்ணன் பக்க ள்ள விடாயெல்லாம் தமக்கொருவர்க்கு முண்டாகையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் ச்சாலே பேசுகிறர். ... ... *

அ. முதற்பாட்டு. ஒருபிராட்டி. ‡ "யமுனையில் மணலிலேபோய் நில்லு, நான் அங்கே நகிறேன்" என்று சொல்லிவிட; அவள் அங்கேபோய் விடியுமளவும் நின்று அவன் வாக் ணமையாலே அவனைக்கண்டபோது ஊடிச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருக்கிறது.

மூ.—ஏர்மலர்ப்பூங்குழலாயர்மாத ரேனைப்பலருள்ளவிவ்வூரிலுன்றன்
மார்வுதழுவுதற்காசையின்மை யறிந்தறிந்தே யுன்றன்பொய்யைக்கேட்டுக்
கூர்மழைபோல்பனிக்கூதலெய்திக் கூசிநடுங்கியமுனையாற்றில்
வார்மணற்குன்றிற்புலரநின்றேன் வாசுதேவா உன்வரவுபார்த்தே. க.

ப-ரை.— வாசுதேவா — வஸுதேவபுத்ரனே, ஏர் — அழகிய, மலர்— மரையுடைத்தாய், பூ— இயற்கைவாஸனையை யுடைத்தான, குழல் — மயிர்முடியை டைத்தான, ஆயர்மாதர்—இடைப்பெண்கள், எனை பலர் உள்ள— என்னைப்போலே பல ருள்ள, இ ஊரில்— இந்தத்திருவாய்ப்பாடியிலே, உன்றன்— உன்னுடைய, மார்வு— ருமார்வோடே, தழுவுதற்கு— அணைகைக்கு, ஆசையின்மை— ஆசையில்லாமையை, றிந்தறிந்து— நன்றாக அறிந்துவைத்தும், உன்றன்—உன்னுடைய, பொய்யை கேட்டு— ாய்யான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, உன் — உன்னுடைய, வரவு – வருகையை, ர்தது— எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, கூர்மழைபோல்— அடைமழைபோலே பெய்கிற, ரி— பனியாலுண்டான, கூதல் எய்தி— குளிரிலேயகப்பட்டு, கூசி— ஆர்காண்கிறார் ளோ வென்று கூசி, நடுங்கி— அச்சத்தாலும் குளிராலும் நடுங்கி, யமுனை ஆற்றில்— ரும் காணுமிடமான யமுநாநதியிலே, வார்— பெரிய, மணல் குன்றில்— மணற்குன் லே, புலர நின்றேன்— விடியுமளவும் நின்றேன்.

வ்யா. ஏர்மலர்ப்பூங் குழல்ாயர்மாதர். அழகியமலரையுடைத்தாய் மலருக்குங் கூட ற்றத்தைக் கொடுக்கும் மயிர்முடியையுடைய இடைப்பெண்கள். எனைப்பலருள்ள விவ்வூ ல். அநேகம்பேர் திரளான விவ்வூரில் - திருவாய்ப்பாடியில். உன்றன்மார்வுதழுவுதற் கா சயின்மை யறிந்தறிந்தே. அநேகம் பெண்களுள்ள வூருமாய், நீயும் ஸர்வஸாதாரணனுமானல் ன்மார்வை யாசைப்படக் கடவதன்று என்றறிந்துவைத்தும். உன்றன்பொய்யைக் கேட்டு.

(க) சோடிவ. ‡ இது கண்ணன்வார்த்தை.

க்குத் தாயிறே ¶குடிநீர்குடிப்பாள். மேல் தாயை நிதர்சநமாகச் சொல்லப் புகுகிறவராகை யாலே இப்போது "அம்மானே" என்று ப்ராப்திதோன்றச் சொல்லுகிறார்.

அரிசினத்தாலீத்யாதி. அவனே ரக்ஷகனென்னும் அத்யவஸாய முண்டானாலும் பேயு தாழ்த்தால் அவனை வெறுக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே சேதநனாகையாலே. "தனக் கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்று - அசித்ஸமாநமாக பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லி வைத்து, "எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்சிறப்பு" என்கிறது புருஷார்த்தஸித்தி சேதநனுக்கு ஆகவேண்டியிறே. அவனைக்குறித்து சேதநாசேதநங்க ளிரண்டுக்கும் பாரதந்த்ர்யம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தே புருஷார்த்தஸித்தி இவனுக்குண்டாகிறது சேதநனாகையாலேயிறே. அரிசினத்தால். அரிந்துபொகடவேண்டுஞ் சினத்தையுடையளாய்க்கொண்டு. ஈன்றதாய். "வளர்த்ததாய்" என்னாதே "ஈன்றதாய்" என்றத்தாலே- ப்ராப்தி சொல்லிற்று. அகற்றிடினும். "அகற்றிடினும்" என்கையாலே- அகற்றுகை அஸம்பாவிதமென்கிறது. "ஈன்றதாய்"என்கையாலே- பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்கையும் பத்துமாஸம் சுமக்கையும் ப்ரஸவவேதனைபடுகையுமென்கிற இவையெல்லா முடையவளென்கை. அகற்றிடினும். இப்படி பெறுவதுக்கு முன்புள்ள எல்லாதுஃகமும் பட்டவளாகையாலே வருகிறத்தை நினைக்குமதொழிய அகற்ற நினையாளிறே; அவள்தானே அகலவிடினும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து — நிருபாதிக பந்துவான தேவரீர் கைவிடினும் வேறெனக்குப் புகலில்லை யென்கிறார். மற்றவள் தன் அருள்நினைந்தேயழுங்குழவி. இவள் கோபித்து விட்டாலும் வேறொருவருடைய அருளை அபேக்ஷியாதிறே ப்ரஜை. அதுக்கடியான ப்ரேமத்துக்கவதி யுண்டாகிலிறே கோபத்துக் கவதியுள்ளது; ஸ்நேஹமில்லாமையாலே கோபமில்லையிறே பிறர்க்கு.

நம்பி திருவழுதிவள நாடுதாஸரை முதலியாண்டான் கோபித்து, கையாலுங்காலாலுந்தகைத்து இழுத்தவாறே திண்ணையிலே பட்டினியே யொருநாள்போகாதே கிடந்தார்; ஆண்டான் மற்றைநாள் அமுதுசெய்யப்புகுகிறார்; "அவன் செய்ததென்" என்று கேட்டவாறே, "பட்டினியே வாசலிலே கிடந்தான்" என்று கேட்டு அழைத்து, "நீ போகாதே கிடந்ததென்" என்ன; "ஒருநாள் ஒருபிடி சோறிட்டவன் எல்லாப்படியாலும் நிந்தித்தாலும் வாசல் விட்டுப்போகிறதில்லை நாய், நான்எங்கேபோவது" என்றார்.

அழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே. வேறுசிலரால் ஆற்றவொண்ணாதிறே; முன்னாள் முலை கொடுத்த உபகாரத்தை நினைத்திருக்குமதாகையாலே அவள்தானே ஆற்றவேணுமே. "ஶிஶு-ர்லஸ ந ஜ்யஃ" "அளவில் பிள்ளைமை" என்றுசொல்லுகிறபடியே. அதாவது-ரக்தஸ்பர்சமுடையாரெல்லாரையுமறியாதே, மாதா வொருத்தியையு மறியுமளவேயாய்த்து அதிபால்யம்; அப்படியே எம்பெருமானைக்குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து நித்ய ஸ்தநந்தயமாயாய்த் திருப்பது. ஆகையாலிறே இவன் பேற்றுக்கு அவன் உபாயமாகிறது. ... ...க.

மூ.—கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும்
கொண்டானை யல்லாலறியாக் குலமகள்போல்
விண்டோய்மதிள் புடைசூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா நீ
கொண்டாளாயாகிலு முன்குரைகழலே கூறுவனே. உ.

¶ குடிநீர் - கஷாயம். (க) "சிசுஸ்ஸ்தநந்தயஃ"

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாயிரம் - பெருமாள் திருமொழி.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரியப்பதியாய் ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் உபய விபூதியுக்தனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரனடியாகப் பெருமாள் பெற்றது க்ருபாபலஜ்ஞாநமாகையாலே க்ரமத்தாலே காலம்பிரிருமென்று ஆறியிருக்கலாவது ஒருதலையாலே வந்ததாகிலிறே; அவன்றானே காட்டக்காண்கிறவராகையாலே அப்போதே காணவேண்டும்படி விடாய் பிறந்தது. பரமபதத்திலும் அநுபவிப்பது குணாநுபவமாகையாலே அந்த சீலாதிகுணங்கள் பூர்ணமான கோயிலிலே யநுபவிக்க ப்ரார்த்திக்கிறார். இங்கநுபவிக்கக் குறையென்? ப்ரார்த்தனை யென்னென்னில்; ஸ்வாதந்த்ர்யம் மிறப்பேயுடையனாகையாலே, மநுஷ்யர் நிரோதிப்பார் பலருமுண்டாகையாலே, இங்குவந்தநுபவிக்கமாட்டாதே "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் - நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்றபேற்றை இங்கே யநுபவிக்க வாசைப்படுகிறார். ... ...

வ்யா. முதற்பாட்டு. இருளிரியவித்யாதி. பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயிறே முமுக்ஷு மநோரதிப்பது; அத்தையிங்கே திருவனந்தாழ்வான் மேலேசாய்ந்து கிடக்கிற விடத்திலே யநுபவிக்க மநோரதிக்கிறார். ஸம்ஸாரி முக்தனாய்ச்சென்றால் (க) "பாதேநாத்யாரோஹதி" இத்யாதிப்படியே - எழுந்தருளியிருக்கிற பர்யங்கத்திலே மிதித்ததினால் "நீயார்?" என்றால், "நான் ராஜபுத்ரன்" என்பாரைப்போலே, (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்றிறே இவன்சொல்லுவது.

க.—இருளிரியச் சுடர்மணிகளிமைக்கும்நெற்றி யினத்துத்தியணி பணமாயிரங்களார்ந்த
அரவரசப்பெருஞ்சோதி யனந்தனென்னு மணிவிளங்குமுயர் வெள்ளையணையைமேவித்
திருவரங்கப்பெருநகருட் டெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும்
கருமணியைக்கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டென் கண்ணிணைகளென்றுகொலோகளிக்குநாளே.

ப—ரை.— திரு அரங்கம்— திருவரங்கமென்கிற, பெரு நகருள்— பெரிய திருப்பதியிலே, இருள் இரிய— இருள் சிதறிப்போம்படி, சுடர்— ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய, மணிகள்— மாணிக்கங்களானவை, இமைக்கும்— விளங்காநின்றுள்ள, நெற்றி— நெற்றியையும், இனம்— அநுரூபமான, துத்தி— 'இரண்டாய்ச்சேர்ந்த திருவடிநிலை' என்னும்படியான

(க) "பாதேநாத்யாரோஹதி" (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி"

தாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்!. புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி. செவ்வித் தாமரைப்பூப் போலே நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை (ப்ரதை)யிலே. (க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ந) "லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "க்ர்ஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. நும்செவி மடுத்து. பகவத்விஷயத்தைக் கனக்காணாதே போந்த உங்கள்செவியை, ஆசார்யோப தேசத்துக்குப் பாத்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு வேண்டுவதென்கை. உண்டு. ஸ்மர்த்தவ்யதசையே தொடங்கி யினிதாகையாலும், நிரபேக்ஷோபாயமாகையாலும், பகவத்குணங்களையே அநுபவித்து. நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்ம்மினோ. நீங்கள் சூழ்த்துக்கொண்டதாய், (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற பாபபலமான து:கத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகைங்கர்ய ஸுகத்தை லபித்து, "தொழுதெழு" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... கூஎ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்ரய ப்ரசுராகையாலே குணாநுகூலமாக ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கிறவர்களை நிஷேதியாநின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையராய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதிகனை யாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—முத்திறத்துவாணியத் திரண்டிலொன்றுநீசர்கள்
மத்தராய்மயக்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்
தெத்திறத்துமுய்வதோ ருபாயமில்லையுய்குறில்
தொத்திறுத்ததண்டுழாய்நன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மினோ. கூஅ.

பதவுரை.— (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திறத்து வாணியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸங்களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள்—தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸாநத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வவதேசங்களில் போக(போக)சரீரங்களைவிட்டு, போந்து—பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்—தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ர்த பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயக்குகின்றது—தன்னையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலே மயங்காநின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும்—தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணீயராகப் பற்றினாலும் ஸர்வேச்வரனை ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை; உய்குறில்—உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில், தொத்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் — குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ர்தனாய், நல்—ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸநம்பண்ணி, வாழ்மினோ - வாழுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா. முத்திறத்து வாணியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமுடைய குணாநுகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திறம் - ப்ரகாரம். பலங்களை "வாணியம்" என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலம்விஞ்சி

(க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ந) "லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "க்ர்ஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்"

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வானின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்ராப்தியிற் காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கொலோ. நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே ஒழிகிற ஹேதுவென்னே. நித்யஸூரிகளாயிருக்கையாவது - ஸர்வதாஸத்ர்சராயிருக்கை. அதாகிறது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், போகத்தாலும், அவர்களோடு ஸமராயிருக்கை. என்கொலோ. ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில் நன்மைக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணீய வஸ்துவினுடைய ஸௌலப்யத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணத்திலாயாஸமுண்டாயோ, வழிப்போக்கி லருமையுண்டாயோ, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுக்யஹேதுவான பாபமுமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை இழக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுங் கண்டிலோமென்கை. ... ... ௬௬.

அ. அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாகிலும், இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தை யிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்து, இவர்கள் தூர்க்கதியைக்கண்டு பரோபதேச ப்ரவர்த்தராகிறார் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதல்பாட்டு - அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்! ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான பகவத்விஷயத்தை ஆச்ரயித்து உங்கள் விரோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—சண்டமண்டலத்தினூடு சென்றுவீடுபெற்றுமேல்
கண்வேீடிலாதகாத லின்பநாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநுஞ்செவிமடுத்
துண்டுநும்முறுவினைத் துயருணீங்கியுய்ம்மினோ. ௬௭.

ப-ரை.— சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று—ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று—பரமபதத்தைலபித்து, மேல்—பரமப்ராப்யமாய், வீடு இலாத—ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் — பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை, கண்டு—ஸாக்ஷாத்கரித்து, நாளும் எய்துவீர்—யாவதாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம்—தாமரைமலரையொத்த, பாதம்—திருவடிகளினுடைய, புண்ணியகீர்த்தி—பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை(ப்ர)தையிலே, நும் செவி-உங்கள் செவியை, மடுத்து-ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி, உண்டு—பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, நும்—உங்களால் சூழ்த்துக் கொள்ளப்பட்ட, உறு—அநுபவித்தே கழியவேண்டும்படி பொருந்தியிருக்கின்ற, வினை—பாபபலமான, துயருள் நீங்கி—துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உய்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். "மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்ரர்கள் ராஜகுலத்தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். வீடுபெற்று. பரமபதத்தைலபித்து. 'மேல்கண்டு வீடிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்--வீடிலாதகாதலின்பம்-கண்டு-நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்யபலமாய், யாவதாத்மபாவி விச்சேதசங்கையின்றியே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய், பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (௧) "அக்ரௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (௩) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியே - வேதங்களும் குணத்ரய வச்யரான சேதநர்க்கு குணாநுகூலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதநப்ரகாரங்களை யும், ஆராதநபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள். ஸ்வகுணங்க ளுக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்த்ராநுமதியாலும் நித்யஸத்வத்தையும் ததாராத்ய னை ஈச்வரனையும் ஆராதந பலமான மோக்ஷத்தையு மொழிந்து, ராஜஸ தாமஸபலங்களிலே ருசியைப்பண்ணும் நீசர். நீசராகிறார் – ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர். மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்து. இட்டதில். கர்மாவஸாநத்திலே அந்தபலத்தை விட்டு. இறந்து. அவ்வவதேசங்களில் போகசரீரங்களைமுடித்து. போந்து. அந்தபோகபூமி யில்நின்றும் ஆகாச மேக ஸஸ்யாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போந்து. (௪) "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிறபடியே பூமியிலேபிறந்து. மத்தராய். தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது. ஆத் மாவையாதல், ஈச்வரனையாதல் உள்ளபடி அறியாமையாலே மோஹங்கதரைப்போலே யிருக் கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதிபலாநுபவங்களை, புண்யம் க்ஷயித்தவளவிலே மத்யேவிட்டு அந்தபோக சரீரங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிக்லேசத்தோடே போந்தபடியை அநு ஸந்தியாமையாலேயிறே சேதநர்ப்ராக்ருதபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறதென்கை. எத்திற த்துமுய்வதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸ்வபௌருஷத்தாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரய ணியாகப்பற்றினாலும், ஈச்வரன்தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக் கைக்கு வழியில்லை. உய்துறில். உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில். தொத்திறுத்த தண்டு ழாய் நன்மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ. ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தொடைசெறிந்து ச்ரம ஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனா யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயித்து வாழுங்கோள். "நிகரில் புகழாயுலகமூன்றுடையாய்" இத்யாதிகளைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து, யாவதாத்மபாவி ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருங்கோள். (௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... ௬௮.

அ. அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "எத்திறத்து முய்வதோருபாயமில்லை" என் கிறதென், தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாமை யென்னென்ன; அந்த தேவதாந்தர ஸமாச்ரயணம் துஷ்கரம், அத்தைப்பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாநத்தில் அவர்கள் அசக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காரணபூதனை யாச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அறுத் துக்கொள்ள வல்லீர்கோளென்கிறார்.

மூ.—காணிலும்முருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை
ஆணமென்றடைந்துவாழு மாதர்காளெம்மாதிபால்
பேணிநும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்றிரே ௬௯.

(௧) "அக்ரௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (௨) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்"
(௩) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (௪) "க்ஷீணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி"
(௫) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி"

பதவுரை.— (முமுக்ஷுக்களுக்கு,) காணிலும்—காணக்கூடாத, உரு பொலார்—க்ரூர மான ரூபத்தையுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதுகளுக்கு, இனாத—இனிமையைத்தாராத, கீர்த்தியார் - பிதர்வதம்முதலிய கீர்த்தியை யுடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆச்ரயிக்கிலும், வரம் தரா—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைந்து—ஆச்ரயித்து, வாழும்—வாழு கிற, ஆதர்காள்-குருடர்களே !, எம் ஆதிபால்-எங்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே, பேணி-ஆதரத்தைப்பண்ணி, நும்-உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்-பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - தூற்றை, அறுக்ககிற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

வ்யா. காணிலுமுருப்பொலார். தாமஸதேவதைகளாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவர்கள் த்ரஷ்டவ்யரல்லர். (க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டா ஸ்வபூஜனே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:" என்னுமவனல்லனிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணாநுரூபமான ருசியாலே கண்டாலும் விரூபாக்ஷத்வாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதாயிருப்பர்; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக்கோட்சொல்லித்தாராநின்றபுண்டரீகாக்ஷனைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே; அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் க்ரௌர்யமே அவர்கள்வடிவிலே ப்ரகாசிப்பது. செவிக்கினாத கீர்த்தியார். த்ரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ச்ரோதவ்யருமல்லர். கேட்கவேண்டியிருந்திகோளேயாகிலும், பிதர்வத ப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிக்ஷாடன சாரித்ரப்ரதையென்ன, (ங) அத்வரத்வம்ஸ கதையென்ன, ச்வசுரவதகதையென்ன, இத்யாதி ச்ரவணகடுகமான கீர்த்தியையுடையரா யிருப்பர்; ம்ருதனானபுத்ரனை ஸாந்தீபிநிக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான், புநராவ்ருத்தியில்லாத தேசத்தில்நின்றும் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத் தான் என்றித்யாதிகளாலே * ஸம்ச்ரவே மதுரமான கீர்த்தியிறே. பேணிலும். ஆச்ரயணீ யருமல்லர், ஆச்ரயித்தார்திறத்திலே "உன்பயலையறுத்திடு" என்றும், "ஊட்டியிலே தட்டிற்றில்லைகாண்" என்றும் சொல்லுகையாலே, உங்கள்ருசியாலே அவற்றையும் பொறுத்து ச்ரவணகடோரமான கீர்த்தியையும் வைரூப்யத்தையும் பொறுத்து ஆச்ரயித்தாலும். (ச) "வஸ்த்ரம் வா ஸம்ஸ்ரயம் தேஹி" என்றும், (ரு) "ஸாஸாவரகஸ்தா:" என்றும் ஆச்ரயணம் ஸுகரமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை. பரஹிம்ஸையிலேவந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரகக்ஷமராய், அபிமதபலந்தருகைக்கு சக்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிசாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, (சு) "உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே" என்று—தானும், பிறரும் (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" என்னும் விஷயமன்றிறே. "நீதந்த நித்யத்வம் எனக்குக் கழுத்துக்கட்டியாய்த்து" என்று மார்க்கண்டேயன் அவனைவளைக்க, மோக்ஷப்ரதன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து நழுவும் சிலமிறே பிறரது. ஆணமென்றடைந்து. இப்படி இவர்கள் ஆச்ரயணீயருமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ரமத்தாலே ஆச்ரயித்து. ஆணம்—அரண்.

(க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டாஸ்துபூஜனே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" (உ) "ஆத்மாவாரேத்ரஷ்டவ்ய:" (ங) ஸுயஜ்ஞயம்ஸகதை. (ச) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (ரு) "ஸுஸுகம்கர்த்தும்" (சு) "உதாரா:ஸர்வ ஏவைதே" (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹிவிஷ்ணு:"

(க) "நத்யஜேயம்" என்னும் விஷயமன்றோ. (உ) "மாசுச:" என்னபாட்டான்-\$ ஏறுண்டவனுகையாலே. வாழும் ஆதர்காள். மர்தராயிருக்கிற அறிவுகேடர்காள். ஆதார்-குருடரும், அறிவுகேடரும். (ங) "நாஹாராய திஸந்த்ராஸம் பாஹாரோ மஸ்யஸம்ஸ்ரிதா" என்றும், (ச) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோ மஹாத்மந:" என்றும், (ரு) "அதஸோ பயங்கதோ பவதி" என்று மிருக்கிறார்களன்றோ. எம்மாதியால்பேணீ. எங்களுக்குக்காரண பூதனானவன்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. ஜகத்காரணவஸ்துவாயிருக்கிறவனை, "எம்மாதி" என்பானென்னென்னில்; ஈச்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறது முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷையாலே யாகையாலே அந்தஸ்ருஷ்டிபலித்தது அங்கீகரியோஜனர் பக்கலிலே யென்று "எம்மாதி" என்று விசேஷிக்கிறார். நும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிற்றிரே. ஒருத்தராலும் மறுக்கப்போகாத உங்களுடைய பிறப்பென்கிற ஆற்றையறுத்துக் கொள்ள வல்லிகோளே. பிணக்கறுக்க. ஜந்மத்தை "ஆறு" என்கிறது - அகப்பட்டவனுக்குப் புறப்படப்போகாதொழிகையும், தன்னில் தரிக்க வொண்ணாதொழிகையும், முதலும் முடிவுங்காண முடியாதிருக்கையும். ... ... ௬௯.

அ. எழுபதாம்பாட்டு. "வரந்தரமிடுக்கிலாத தேவர்" என்று — அவர்களுக்கு சக்திவைகல்யம் சொல்லுவானென், அவர்களை ஆச்ரயித்துத் தங்களபேக்ஷிதம் பெற்றாரில்லையோவென்ன; ருத்ரனையாச்ரயித்து அவனுக்குத்தாங்களுமப் போந்த பாணன்பட்டபாடும் ருத்ரன் கலங்கினபடியும், தேவர்களையறியு மத்தனையிறே யென்கிறார்.

மூ.—குந்தமோடுசூலம்வேல்கள் தோமரங்கள்தண்டுவாள்
பந்தமானதேவர்கள் பரந்துவானகமுற
வந்தவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
அந்தவந்தவாகுல மமரரேயறிவரே. ௭௦.

ப—ரை.— குந்தமோடு—சவளங்களும், சூலம்—சூலங்களும், வேல்கள்—வேல்களும், தோமரங்கள்—எறியீட்டிகளும், தண்டு—கதைகளும், வாள்—வாள்களுமாகிற ஆயுதங்களை, பந்தம் ஆன—பந்தமாகப் பொகட்டுப்போன, தேவர்கள்—தேவதைகள், (க்ருஷ்ணன் முன்னே நிற்கமாட்டாமல்,) பரந்து—ஒருவர்போனவழி ஒருவர்போகமாட்டாமே சிதறி, வானகம் உற—தங்களிருப்பிடங்களில் புக; வந்த—தன்தோள் வலியையெண்ணி எதிர்த்துவந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, இரு ஐஞ்ஞூறு தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—கழித்தவன்று, அந்த அந்த ஆகுலம்—ருத்ரன் அவராகுலைத் தலைகுலைய ஓடின ஸங்கடத்தையும் தனக்குப் புகலிட மற்று பாணாஸுரன் பட்ட வ்யஸநத்தையும், அமரரே அறிவர்—தேவர்களே அறிவார்கள்; இன்று நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதோ வென்கிறார்.

வ்யா. குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள். குந்தம் முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு ருத்ரனுக்கு பக்ஷமாக யுத்தஞ்செய்யவந்த தேவதைகள். குந்தம் — சவளம். தோமரம் — எறியீட்டி. பந்தம் — வெட்கம். இவ்வாயுத வர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவைதானே காற்கட்டாய்ப் பொகட்டுப்போன தேவர்க

(க) "நத்யஜேயம்" (உ) "மாசுச:" \$ ஏறுண்டது—பாணாஸுரயுத்தத்திலே. (ங) "நாஹாராய திஸந்த்ராஸம்பாஹாரோ மஸ்யஸம்ஸ்ரிதா" (ச) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோயஸ்யலோகோமஹாத்மந:" (ரு) "அதஸோபயங்கதோபவதி"

ளென்றுமாம். அப்போது "பந்தம்" என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" என்கிறபடியே க்ர்ஷ்ணனை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரராக்ஷஸர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோ பாதி எதிரம்பு கோத்துவருகையாலே க்ர்தக்நருமாய் தூர்மாநிகளுமா யிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று சுருங்கச்சொல்லாதே, பரக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று — உபகாரகனானவன் பக்கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நெஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவாங்கதமுற. க்ர்ஷ்ணன் ஸந்நிதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. வந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் $ ஜ்ர்ம்பிதனானவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விச்வஸித்துவந்த பாணனுடைய. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரந்தோள்களையும் கழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் கழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிற்காலித்துப் போம்படி பண்ணினான், ஸர்வாத்யக்ஷனாய் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனாம்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் கொன்றையும் தும்பையும் ஜடையும் குலையக்கெட்டுப்போன பாரவச்யமும், போக்கற்றவாறே கலங்கி க்ர்ஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாரவச்யமும், (உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீஜ்ர்ம்பிததேஜஸா । பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்ப்பூர்ஜிதேநச" என்றும், (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ணமஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் । பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்" என்னக்கடவதிறே. அமரரேயறிவரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாக்ஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. ... ... எ0.

அ. எழுபத்தோராம்பாட்டு. பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே உத்யோகித்து, எதிர்த்தலையிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், "ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்குதவினபடியென்" என்று லஜ்ஜித்து க்ர்ஷ்ணன் க்ர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரக்ஷகனல்லனென்னு மிடமும் க்ர்ஷ்ணனே ரக்ஷகனென்னு மிடமும் ப்ரத்யக்ஷமன்றோ, இவ்வர்த்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மூ.—வண்டலாவுகோதைமாதர் காரணத்தினல்வெகுண்
டிண்டவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்
கண்டநாணிவாணனுக் கிரங்கினனெம்மாயனே. எக.

ப—ரை.— (சித்ரலேகையைக்கொண்டு அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டு உலாவு—வண்டுகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்க்ர்தையாய், மாதர் காரணத்தினல்—தன்பெண்ணான உஷைநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாரா

(க) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" $ ஜ்ர்ம்பி தன் - முறிந்துபோனவன்.
(உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீஜ்ர்ம்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்ப்பூர்ஜிதேநச" (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ணமஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்"

ரத,) வெகுண்டு—க்ருத்தனுப், இண்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, ஈரு நான்குமா தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—சேதித்தவன்று; முண்டன்—முண்டிதனுப், நீறன்—பஸ்மதாரித்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ ஸேநாபதியாய்,) மக்கள்—பிள்ளையான ஸுப்ரஹ்மண்யன்முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு—ஜ்வரமும், மோடி—காளியும், அங்கி—நாற்பத்தொன்பது அக்நிக்கும் நிர்வாஹகனான அக்நியும், ஓடிடக்கண்டு—முதுகுகாட்டி போடக்கண்டு, எம் ஆயன்—என்னுயனான க்ர்ஷ்ணன், நாணி—தாம் போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே சீறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வாணனுக்கு—பாணாஸுரனுக்கு, இரங்கினுன்—இரங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து ரக்ஷித்தருளினுனென்கிறுர்.

வ்யா. வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினுல். வண்டுமாறுத மாலையாலே அலங்க்ர்தையான உஷைநிமித்தமாக. ஸ்வப்நத்ர்ஷ்டனான அநிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டுவரக் கூடுமென்று அவள்வரவுபார்த்துச் செவ்விப்பூவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாராதே யுத்தக்ருத்தனுய் மேல்விழுந்த பாணன். வெகுளி - கோபம். இண்டல் - நெருங்குதல். (க) "பிதர ஙம்ரக்ஷதி ஓதராஙு" என்று - ரக்தஸ்பர்சங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே ஸுதைநிமித்தமாகப் பகைக்கிறுனிறே துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே. காந்தர்வபக்ஷத்தாலே ஸம்ச்லேஷம் பிறந்தபின்பு க்ர்ஷ்ணனேடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ப்ரீதனுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, தன் பாஹுபலத்தாலே வந்த துர்மாநத்தாலே சீறி அந்தாப்பட்டானென்கை. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். இவன் எதிரிடுகைக்குஹேது பாஹுபலமாகையாலே பாஹுவநத்தைச் சேதித்தவன்று. முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடிடக் கண்டு நாணி. "ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவன் செய்ததென்னென்னில்; பாணனை க்ர்ஷ்ணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து ப்ரதானனான தன்னேடுபரிகரத்தோடு வாசியற முதுகுகாட்டிபோடின வித்தனை. முண்டன்நீறன். முண்டிதனுய் பஸ்மச்சந்நசரீரனான ருத்ரன். இத்தால் - க்ர்ஷ்ணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதகனான அவன் தன்னளவும்பாராதே எதிர்த்தலையையும்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர்மாநங் கொண்டாடினபடி. தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், ஜ்வரம், மோடி - பிடாரி, நாற்பத்தொன்பதக்நிக்கும் கூடஸ்தனான அக்நி இவர்களோடு, தன்னேடு வாசியற முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். லஜ்ஜிக்கையாவது - யுத்தோந்முகனுய்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜயித்தல் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, முதுகிடுகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சீறிற்றென்று லஜ்ஜிக்கை. (உ) "அபிஹ்ராணாநுவரி தஜ்ஜாரக்ஷிதவ்யஃ" என்கிறபடியே - ஆச்ரிதனை ப்ராணுவதியாக ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்கு உதவினபடியென்! என்று லஜ்ஜித்தென்னவுமாம். வாணனுக்கிரங்கினு னெம்மாயனே. இப்படிப்பட்ட ருத்ரனைத் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயநீயனான பாணனுக்கு ஆபத்தேஹேதுவாக க்ர்பைபண்ணி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுயனான க்ர்ஷ்ணனல்லனே. இத்தால்-தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகராணுலும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வரன் ஆச்ரித்தனைசையிலும் ஆபத்ஸகனென்றதாய்த்து, (ஙு) "க்ரவயாவய பூவாஙுயகஃ."

(க) "பிதாய்மாதாம்தாராந்" (உ) "அபிப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷிதவ்யஃ"
(ஙு) "க்ர்பயாபர்யபாலயத்"

அ. எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. ருத்ரன் லோகத்திலே மோக்ஷப்ரதனென்று ஆச்ரயிப்பாரும் ஆகமாதிகளிலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்துமன்றோ போருகிறதென்னில்; நிர்த்தோஷச்ருதியில் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே லோகப்ரஸித்தி வடயக்ஷப்ரஸித்திபோலே அயதார்த்தம், ஆகமாதிகள் விப்ரலம்பகவாக்யவத் அயதார்த்தமென்கிறார்:

மூ.—போதின்மங்கைபூதலக் கிழத்திதேவியன்றியும்
போதுதங்குநான்முகன் மகனவன்மகன்சொலில்
மாதுதங்குகூறனேற தூர்தியென்றுவேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லைமற்றுரைக்கிலே. எஉ.

ப-ரை.— போதில் மங்கை-தாமரைமலரில் திருவவதரித்த பெரியபிராட்டியாரும், பூதலம் கிழத்தி—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், தேவி—மஹிஷிகள்; அன்றியும்-அதுக்குமேலே, போது தங்கு நான்முகன்—கமலாஸநனான ப்ரஹ்மா, மகன்—புத்ரன்; அவன்—அந்தப்ரஹ்மாவினுடைய, மகன் சொலில்—மகன்பேரைச்சொல்லப்புகில், மாது—பார்வதியை, தங்கு கூறன்-இடது பக்கத்திலேயுடையருத்ரன்; ஏறு அது—ரிஷபமானது, ஊர்தி-அவனுக்கு வாஹநம்; என்று—ஸ்ரீபூமீஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன் ப்ரம்ஹோத்பந்நன் ருத்ரனென்று, வேதம் நூல்—வேதமாகிற சாஸ்த்ரம், ஓதுகின்றது—சொல்லுகிற அர்த்தமே, உண்மை—ஸத்யம்; மற்று—அதுக்குப் புறம்பாக, உரைக்கில்—ஓரர்த்தம் சொல்லில், அல்லது இல்லை—அது அஸத்யமல்லதுவேறன்று.

வ்யா. போதில்மங்கைபூதலக்கிழத்திதேவி. தாமரையிலேபிறப்பையுடைய பிராட்டியும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள். (க) "[Grantha]" என்றும் (உ) "[Grantha]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றியும். ஸ்ரிய:பதித்வமேபோரும் ஸர்வாதிகன் ஸர்வ ஸமாச்ரயணீய னென்கைக்கு, ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கு மேலில்லையிறே. அன்றியும்-அதுக்குமேலே. போதுதங்கு நான்முகன்மகன். திருநாபீகமலத்திலே பிறக்கையாலே கமலாஸநனான சதுர்முகன் புத்ரன். (ங) "[Grantha]" என்னக்கடவதிறே. அவன்மகன் சொலில் மாதுதங்குகூறனேறதூர்தி. (ச) "[Grantha]" என்கிற ப்ரசம்ஸாவாக்யங்களையும் ஆகமாதிதந்த்ரங்களையுமொழிய அவன் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே (ரு) "[Grantha]" இத்யாதி நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரக்ரியையாலே சொல்லப்பார்க்கில், அவன் ப்ரஹ்மபுத்ரன். "மாதுதங்குகூறன்" என்கிறது - ப்ரஹ்மாவினுடைய மாநஸஸ்ர்ஷ்டியொழிய யோஷித்புருஷ ஸம்யோகத்தாலே பிறக்கும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கு ப்ரதமகண்யனென்று இவனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் தோற்றுகைக்காக. (சா) "[Grantha]" என்று ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ர்ஷ்டிப்ரகரணத்திலே சொல்லக்கட

(க) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (உ) "பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்" (ங) "அஜஸ்யநாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம்புவநமதிச்ரிதம் ஸப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணேஸமபவத்" (ச) "ஏகஏவருத்ர: ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:" (ரு) "ப்ரஹ்மண:புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய" (சா) "ப்ருகுடீகுடிலாதஸ்யலலாடாத்க்ரோததீபிதாத் । ஸமுத்பந்நஸ்ததாருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரப: । அர்த்தநாரீநரவபு: ப்ரசண்டோதிசரீரவாந்"

வதிறே. "ஏறதூர்தி" என்று – வேதமயனான பெரியதிருவடிக் கெதிராக ரிஷபத்தை வாஹநமாகக்கொண்டிருக்கிற துர்மாநம் தோற்றுகைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ பூமிஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பந்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓர்த்தம்சொல்லில் அது அஸத்யம். ஸுபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே- (க) "யத்து ஷேண்டகம் வஷவஷம் பத்ம ப்ரஹ்மாவ்ஜாயத | ப்ரஹ்மணஸ்சாவி ஸஞ்ஜாத ஸ்ரீவ இத்யவயா ஸ்தாத் | ஸிவாத் ஸ்கந்தஸ் ஸம்பவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்" இத்யாதி. ... எஉ.

அ. எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீயப்பதியே ஆச்ரயணீயன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞராகையாலே அநாச்ரயணீயரென்றதாய் நின்றது – கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரியப்பதி தான் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்த் தன்னைத்தாழவிட்டுக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரத னென்றுகொண்டு தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான வெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதுவானமாளிலும்
நிரம்புநீடுபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. எ௩.

ப-ரை.— (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமரங்கள், போத—மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து—திருச்சரங்களை யேவி, முன் ஓர் நாள்—முன் பொரு த்ரேதாயுகத்திலே, வாலி—வாலியானவன், வீழ—தரையிலே விழும்படி, உரம்—அவனுடைய மார்வு, போத - மறுபாடுருவும்படி. சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி-நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான்—அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது — திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகனான சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும், நிரம்பு—குறைவற்று, நீடு போகம்—நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும்—கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ஸித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமரங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத்தால்–தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வதிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்கலிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சீலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிடுக்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே இவன் தறைப்படும்படியாக மராமரங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) "யத்தத்பத்மமபூத்பூர்வம் யத்ரப்ரஹ்மாவ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் | சிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பபூவ ஏதத்ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்"

மறுபாடுருவும்படி அம்பைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வரூபவரூபமான அபிமதத்தைக் கொடுக்கையேயன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவித்யாதி ப்ரபல விரோதிகளேயும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சீலவானென்கைக்கு உதாஹரணமிதுவென்கை. "வரந்தரமிடுக்கிலாததேவர்" என்று அபிமதப்ரதானத்திலும் அசக்தரென்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளே. உம்பராளி. நித்யஸூரிகளே அடிமைகொள்ளுகிறவன்கிடீர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறானென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்தசீலமறியவுரியார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். அதவா, "உம்பராளியெம்பிரான்" என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களேயும், அநந்ய ப்ரயோஜநரான அஸ்மதாதிகளேயுமொக்க எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம். "உரம்பொதச்சரந்துரந்த - எம்பிரான்" என்று — முன்புமஹாராஜர்க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பாஸம்ர்த்த்யேக ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. வானமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளாயிருந்தாலும். நிரம்பு நீடுபோகம். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது-பரமபக்திகர்தமாய் பரிபூர்ணமாய் விசததமமான நித்யாநுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அநந்யப்ரயோஜநர்க்குமில்லை. கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அநந்ய ப்ரயோஜநராகவுமாம்; அகிஞ்சநராய் அநந்யப்ரயோஜநராகவுமாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமென்கை. விரோதிநிரஸந சீலனான தசரதாத்மஜன் ப்ரஸந்நரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லையென்றதாய்த்து. ... ... எங.

அ. எழுபத்துநான்காம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமாகில், முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திநாதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறார்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன னடியிணைவணங்கினால்
செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்ததெண்டிரையுண் மன்னுமாலைவாழ்த்தினால்
பறிந்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே. எச.

ப-ரை — வாமனன்—வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இணை—திருவடிகளை, (சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து—அவனேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்து, வணங்கினால்—ஆச்ரயித்தால், செறிந்து எழுந்த ஞானமோடு— "ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா" என்கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும், சிறந்திடும்—குறைவறவுண்டாம்; மறிந்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தெள்—தெளிந்த, திரையுள்—அலைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை—ஆச்ரிதவத்ஸலனு

டைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினல்—வாயாலே சொன்னல், தீ வினை கள்—பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து, எழுந்து—மேலேகிளர்ந்து, பற்று அறுதல்—வாஸனையோடே போம்படி பண்ணுகை, பான்மையே—ஸ்வபாவமேயாகு மென்கிறர்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியிணை வணங்கினல். தன்னுடைமையை லபிக்கைக்குத் தான் அர்த்தியாய்வந்தவன் திருவடிகளை, "ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே" என்று அத்யவஸித்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனுனல். "வாமனனடியிணை" என்று—வரையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளென்றுமாம். "அறிந்தறிந்து" என்றது—சாஸ்த்ரச்ரவணத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலு மென்றுமாம். இது "அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி" என்று கீழ்ச் சொன்னதினுடைய விவரணம். செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும். ப்ரத்யக்ஷஸமானாகாரமாய் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷபூதன் இவ்வாத்மாவென்கிற ஜ்ஞாநமும், அதடியாக கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும் குறைவறவுண்டாம். சிறப்பு—மிகுதி. அதுகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிநிவர்த்திக்கு முபலக்ஷணம். நிர்த்தோஷனுக்கிறே கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். "தனமாயதானே கைகூடும்" என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம் பக்தியாகையாலே, அந்த பக்தியை இங்கு "செல்வம்" என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தெண்டிரையுள் மன்னுமாலைவாழ்த்தினல். பாம்பிக்கிளர்ந்து தெளிந்ததிரைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தைவாயாலே சொன்னல். மறிதல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி பந்தகங்களாய் ஸ்வாச்ரயத்திலே வேர்விழுந்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்துபோய் மறுவவிடாதபடி வாஸனையோடேபோம்படி பண்ணுகை. பான்மையே. அவன் ஓரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ராக்ருதியாயிருக்கை. இதுவும் (க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ... ... எச.

அ. எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ரயித்து அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே ப்ரதிபந்தகநிரஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிய உபாயாந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆச்ரயிப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கிறர் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமேதொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக ஸாதிக்கு மவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறர்.

மூ.—ஒன்றிநின்றுநற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோறெலாம்
நின்றுநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளந்தூயராய்ச்
சென்றுசென்றுதேவதேவ ரும்பரும்பரும்பராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாலை யாவர்காணவல்லரே. எரு.

ப—ரை.—(விஷயாந்தரங்களினின் றும்மீட்டமநஸ்ஸோடேகூட,) ஒன்றிநின்று—பொருந்திநின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தப: கர்மங்களாகிற நல்லதபஸ்ஸுகளைப் பண்ணி, ஊழி ஊழி தோறு எலாம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றுநின்றவன்—க்ரமத்

(க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

தாலே பரமபாவநனை ஸர்வேச்வரனுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அநுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்-பரிசுத்தாந்தஃகரணராய், சென்று சென்று-அநவரதபாவனையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்யஸூரிகளளவிலேசெல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷ்டராய்ப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மாலை—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) "சஞ்சலம்ஹிமநஃக்ருஷ்ண" என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்றும் மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேச்ய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மநஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று. நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாऽநாசகேந" என்றும், (ங) "யஜ்ஞோதாநம்தபஃகர்மநத்யாஜ்யம்கார்யமேவதத்" என்றும்சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "நற்றவம்" என்று - ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாகவும் த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாகவு மநுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியூழி தோறெலாம். புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதி பாபம் போமிடத்தில் (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதிப்படியே காலதைர்க்க்யத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளி. க்ரமத்தாலே பரமபாவநனையிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையநுஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதநஸப்தகங்களி லப்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அநவரத பாவனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய். உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்யாஸத்தாலும், (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (கூ) "மநஸாக்ராஹ்யஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தஃகரணராய். சென்று சென்று. (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதிஃ" என்றும் (அ) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாவனை யளவும் சென்று. தேவதேவரும்பரும்பரும்பராயன்றி. ஸூரிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்கர்ஷ்டராய்ப் பெறுவதொழிய. எங்கள் செங்கண்மாலை. சரணாகதவத்ஸலனை புண்டரீகாக்ஷனை. "எங்கள்" என்று — மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாகத ஸமூஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். "செங்கண்மால்" என்றது— (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஸித்தியென்று தோற்றுகைக்காக. யாவர்காண வல்லரே. நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். "உம்பரும்பரும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்" என்று கூட்டுவது. ... ... எடு.

(க) "சஞ்சலம்ஹிமநஃக்ர்ஷ்ண" (உ) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாऽநாசகேந" (ங) "யஜ்ஞோதாநம்தபஃ கர்மநத்யாஜ்யம் கார்யமேவதத்" (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (கூ) "மநஸாக்ராஹ்யஃ" (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதிஃ" (அ) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ"

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. த்ரவ்யார்ஜநாதிக்லேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்த்ரிய வ்யாபாரரூபமான கர்மயோகத்தில் காட்டில் இந்த்ரியோபரதி ரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—புன்புலவழியடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ
என்பிலேள்கிநெஞ்சுருகி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியானை யாவர்காணவல்லரே. ௭௬.

ப-ரை.— புல் - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, அடைத்து—நிரோதித்து, அரக்கு இலச்சினைசெய்து—அரக்கு முத்திரையிட்டு, நல்—விலக்ஷணவிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பித்து, நல் - நன்றான, ஞானம் சுடர்—ஜ்ஞாநப்ரபையை, கொளீஇ—மிகவுண்டாக்கி, என்பில் எள்கி—எலும்பிலே தட்டும்படி சரீரம் சிதிலமாய், நெஞ்சு உருகி—மநஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய், உள் கனிந்து—உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர்—பக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமானதொரு, அன்பில் அன்றி—ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியானை—திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான ஸர்வேச்வரனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. புன்புலவழியடைத்து. க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லிமையாவது - அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுகையும். தத்விஷயமான இந்த்ரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபலத்தைப் பண்ணி சேதநனையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷிக்கும் இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. அரக்கிலச்சினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையை அநுஸந்தித்து வாஸனையு மநுவர்த்தியாதபடி பண்ணி. (௧) "[illegible]" என்று ஜ்ஞாநாதிகர்களையும் வாஸனை நலியுமிறே; அதுவும்பிறவாதபடி பண்ணி. நன்புலவழிதிறந்து. விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்த்ரியமார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய் (௨) "ஸாக்ஷாத்காரம்" என்கிறபடியே ஸாதநவேளையே தொடங்கி ரஸிக்கும் பகவத்விஷயமே இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. ஞானநற்சுடர்கொளீஇ. நன்றானஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி. ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸ்வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணி. என்பிலேள்கி. எலும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதிலமாய். எள்கல் - இறங்கல். நெஞ்சுருகி. மநஸ்தத்வம்த்ரவீபூதமாய். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் பரபக்த்யவஸ்தமாம்படி வாஸனைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோ ரன்பிலன்றி. உள்ளே பக்வமாய், பரமபக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெறவிரகில்லை. ஆழியானையாவர் காணவல்லரே. "எங்கள்செங்கண்மால்" என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே "ஆழியானை" என்கிறார். "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்றபடியே விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவாயிருக்கிற பாபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(௧) "பலவாநிந்த்ரியக்ராமோ வித்வாம்ஸமபிகர்ஷதி", (௨) "ஸம்ஸாக்ஷாத்கர்த்தும்"

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷயஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாய். அதுபாபக்த்யாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகில்லையாய்த்து. எசு.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று-கீழ்; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ரணாமப்முன்னாகத் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு பஜிக்குமவர்கள்ளிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பகவத்பஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யொரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஎ.

ப-ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு-அத்விதீயமான, ஏழும்—ஸப்தத்வீபங்களுக்கும், (அவற்றுக்காதாரமான,) ஏழும்—ஸப்தகுலபர்வதங்களுக்கும், (அந்த த்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான,) ஏழும் ஆய்—ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை—ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை, எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சி—அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி,நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்-பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தராவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய். சதுர்விம்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாநாதிகாண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்—அண்டகாரணமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமேழுமாய். ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமானஸப்தகுலபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகலலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசராரும் ஜலசராரும் பார்வதேயருமான சேதநரை நினைக்கிறது. எட்டுமூன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம். (க)“[illegible]” ஆதிதேவனை. ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்துசரீரனும் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரனும் கார்ய காரண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை. எட்டினாயபேதமோடிறைஞ்சி நின்று. அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப்பண்ணி அம்முகத்தாலே ஆச்ரயித்து நின்று. ப்ரணாமத்துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனை

(க) “ அக்நௌப்ராஸ்தா ஹூதிஸ்ஸம்யக். ”

ஸ்தாபயாகையும், பதத்வயகரத்வயங்களும் கூர்மவத்பூமியிலே பொருந்துகையும். (க) "மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹந்யஸ்ய தராதலே | கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்" என்னக்கடவதிறே. அவன்பேய ரேட்டெழுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன ஜகத்காரணத்வபாவத்துக்கு வாசகமான மந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானமாளவே. அர்த்தத்தை மநஸ்ஸாலே அநுஸந்தித்தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும், சாரீரமான ப்ரணமத்தைப்பண்ணியும், இப்படி மநோவாக்காயங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை. (உ) "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:" என்றும், (ங) "நாராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி" என்றும்—ஜகத்காரணவஸ்துவை நாராயணனென்னக்கடவதிறே. ... ... எஎ.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸநத்துக்கு சுபாச்ரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்யரூபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ஷீராப்தி நாதனை சுபாச்ரயமாகப்பற்றி மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்ரயித்து இடைவிடாத ப்ரேமத்தையுடையாரா யிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மூ.—சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறுமனத்தராய்
நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின் றவன்பெயரேட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஅ

ப—ரை.— சோர்வு இலாத-விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத, காதலால்—ஆசையாலே, (பகவத் ஸ்ம்ருதிமாறாதே செல்லுகையாலே,) தொடக்கறு—விச்சேதமில்லாத, மனத்தர் ஆய்—மநஸ்ஸையுடையராய், நீர்—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், நின்மலன்—ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய, நலம் கழல்—ருசிஜநகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு, இறைஞ்சி நின்று—ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், வாரம் ஆக ஓதுவார்கள்—அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஸமர்த்தராவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதிசயத்தாலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களைத் தாங்கமாட்டாதொழிகை. தொடக்கறுமனத்தராய். பகவத்ஸ்ம்ருதி ஸந்ததிரூபேண செல்லாநின்றால் விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:" என்கிறவளவைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல். இப்படி ப்ரேமத்தை விளைக்கும் விலக்ஷணவிஷயமான சுபாச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த. க்ஷீராப்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்

(க) "மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹந்யஸ்ய தராதலே | கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்" (உ) "ஆபோ நாரா இதிப்ரோக்தா:" (ங) "நாராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி" (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:"

தருளுகிற. இத்தால் – நீரூபத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனாகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவத்வமும், அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌசீல்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் நலங்கழல். பஜநவிரோதிபாபங்களைப் போக்கும் ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை. ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று. ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துநின்று. இத்தால்—(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அநித்யம், ஈச்வரன் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதிசயபோக்யனென்கிற ப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பேய ரெட்டெழுத்தும். க்ஷீராப்திநாதன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) "ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந்" என்றும், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், (ங) "பவாந் நாராயணோ தேவ:" என்றும் – தர்மிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை. வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைக சரணா வயம்" என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லரென்கிறார். நீராரவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று— சோர்விலாத காதலால் தொடக்கறுமனத்தராய் — அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே" என்றந்வயம். ... ... எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்வீப வாஸிகளையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அதுநிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(கூடு)மான க்ஷீராப்தியில்நின்றும் தன்மேன்மை பாராதே தசப்ராதுர்ப்பாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாந மடியான பக்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முக்தராக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பத்திநேடுபத்துமா யோரேழிநேடோரோன்பதாய்ப்
பத்திநான்றிசைக்கணின்ற நாடுபெற்றநன்மையாய்ப்
பத்திநையதோற்றமோ டோராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தராமவர்க்கலாது முத்திமுற்றலாகுமே. எகூ.

ப—ரை.— பத்திநேடு—பத்து திக்குக்களுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வஸிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, எழிநேடு—ஸப்தஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யரஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகனாய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற—ப்ரயோஜநமான, நன்மை—சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்—தான் ஆகைக்காக, பத்திநைய தோற்றமோடு—தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகள்பண்ணும்,) ஒரு—அத்விதீயமான, ஆற்றல்மிக்க—பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையனாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து,)பத்தர் ஆமவர்க்கு அலாது-பக்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமோ.

(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" (உ) "ஏஷநாராயண: ஸ்ரீமாந்" (ங) "பவாந் நாராயணோ தேவ:" (ச) "நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரைக சரணா வயம்"

வ்யா. பத்திநேடேத்துமாய். தசதிக்குக்களுக்கும், அத்திக்குக்களிலே வ்யவஸ்திதரான தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகராய். அவர்களாகிறார் - இந்த்ராதி திக்பாலகர்களெண்மரும், ஸர்த்தலோகங்களுக்கு மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு நிர்வாஹகனை ப்ரஹ்மாவும், அதோலோகத்துக்குக் கீழெல்லையிலே தாரகனை அநந்தனும். ஒரேழிநேடோரொன்பதாய். அத்விதீயமான ஸப்தஸ்வரமும், நாட்யரஸமொன்பதும். அவைபாகிறன — இசைகளேழும், (க) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீ ஸப்த தந்த்ரீகண்டோத்திதா: ஸ்வரா:" என்கிறபடியே; (உ) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸா ஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே நாட்யரஸங்களும். இவை சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தசாத்யக்ஷரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரான சேதநரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. பத்திநன் திசைக்கண்நின்ற நாடுபெற்ற நன்மையாய். பதினுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு ப்ரயோஜநமான சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத் தானேயாகைக்காக, (ங) "ஏஷாதிக்ஷு" என்கிறபடியே, "திசை" என்று - ப்ரகாரவாசி. "பத்திநன் திசைக் கணின்றநாடு" என்று - "பத்திநேடு பத்துமாய்" என்கிறவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "பெற்றநன்மை" என்று — "ஏழிநேடோரொன்பதாய்" என்றவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "ஆய்" என்று - ஆகைக்காக வென்றபடி. "உயிர்முதலா முற்றுமாய்" என்னக்கடவதிறே. (ச) "ஸர்வபூர்வஸ:" என்கிற தானே சேதநர்க்கு போக்யனாகைக்காக வென்கை. பத்திநயதோற்றமோடாற்றல்மிக்க வாதிபால். தசப்ராதுர்ப்பாவத்தாலே ஆவிர்ப்பவித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமாவது - அதீந்த்ரியனை தன்னை சக்ஷுர்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல் - பொறை. பூர்வஜனாகையாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயணீயரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று ஏற்கவே அவதரித்து நிற்கை. பத்தராமவர்க்கலாது. (ரு) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத:" என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்து அதிலே ஸக்தராயிருக்குமவர் களுக்கல்லது. முத்திமுற்றலாகுமே. மோக்ஷபலப்ப்ராப்தமாகைக்கு விரகில்லை. (சா) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" என்கிறபடியே விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாக விரகில்லையென்கிறார். ... ... ௭௬.

அ. எண்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநமடியான ப்ரேமம் மோக்ஷஸாதநமென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷமான க்ருஷ்ணனுடைய ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலத்தை அநுவதித்து, அவன்திருவடிகளிலே ஆசையுடையார்க்கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

(க) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீஸப்த"

(உ) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸாஸ்ஸ்ம்ருதா:" (ங) "ஏஷாதிக்" (ச) "ஸர்வாஸ:" (ரு) "ஜந்மகர்மசமே திவ்யமேவம்யோவேத்திதத்வத:" (சா) "த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி"

மூ.—வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்ததேனுகன்
நாசமாகிநாளுலப்ப நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு
வீசிமேல்நிமிர்ந்ததோளி னில்லையாக்கினாய்கழற்
காசையாமவர்க்கலா லமரராகலாகுமே. அ0.

ப-ரை.— நன்மை சேர்—அழகிதான, பனை கனிக்கு—பனம் பழம் உதிருகைக்கிடாக, வாசி ஆகி—வாஜிவேஷத்தை யுடையனாய், நேசம் இன்றி—அபிமுகனாகையன்றிக்கே, வந்து எதிர்ந்த—வந்தெதிர்ந்த, தேனுகன்—தேநுகாஸுரனை, நாசம் ஆகி—ம்ர்தப்ராயனாக்கி, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸுமுடிக்கைக்காக, வீசி—சுற்றியெறிந்து, (அத்தாலே,) மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியைக்காட்டிலும் விஞ்சின, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லை ஆக்கினாய் கழற்கு—அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளிலே, ஆசை ஆமவர்க்கு அலால்—ப்ரேமமுடையார்க்கல்லது, அமரர் ஆகல் ஆகுமே—நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப்போமோ.

வ்யா. வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன். காலயவநாதிகளைப்போலே ஸ்வரூபேணவந்து தோற்றாமே வாஜிவேஷத்திலேவந்து தோற்றினானாய்த்து - க்ர்ஷ்ணன் அவதாநம்பண்ணி மேல்விழுகைக்காக. நேசமின்றி வருகையாவது - "மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர" என்று — க்ர்ஷ்ணசேஷ்டிதங்களாலே திர்யக்குக்களும் ப்ரேமபரவசமாய்ச் செல்லாநிற்க, துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே அத்துறையி விழியாதொழிகை. எதிர்ந்துவருகையாவது - ஆதரமில்லையானாலும் உபேக்ஷகனாகலாமிறே; அதுவுமின்றிக்கே பாதகனாய்வருகை. நாசமாகிநாளுலப்ப. இப்படிப்பட்ட தேநுகனை ம்ர்தப்ராயனாக்கி ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக. நாசம் - துன்பம். நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு வீசி. தர்சநீயமாய்ப் பழுத்துநின்ற பனம்பழமுதிரும்படி, பனைத்தலையிலே சுழற்றியெறிந்து. (க) "ஹ்ருஷீத்வா ஹ்ருதயேனைவ வோ ஜ்ஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவ ஸிக்ஷேப வேகேந ஸ த்ருணராஜநி ॥ ததஃபலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந்நிபதந்கர: । ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநாநிவ" என்னக்கடவதிறே. மேல்நிமிர்ந்ததோளில்லையாக்கினாய்கழற்கு. எதிரியளவன்றிக்கே விஞ்சினதோள்வலியாலே அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளுக்கு ஸங்கல்பத்தாலே யழித்தல், ஆயுதத்தாலேயழித்தலன்றிக்கே, கைதொட்டுத் தோள்வலியாலே அழியச்செய்தபடி. ஆசையாமவர்க்கலாலமரராகலாகுமே. உன்னுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையை அநுஸந்தித்து உன்பக்கலிலே ப்ரேமமுடையார்க்கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப் போமோ வென்கிறார். அ0.

அ. எண்பத்தோராம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நிலமன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிழவாமைக்குத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்று உபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

(க) "க்ர்ஹீத்வாப்ரமணைவ ஸோம்பரேகதஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவ ஸிக்ஷேப தேநுகந்த்ர்ணராஜநி । ததஃபலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந்நிபதந்கர: । ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநாநிவ"

மூ.—கடைந்தபாற்கடற்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழ்மரங்களு மடங்கவெய்துவேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துநாளுமுய்ம்மினோ. ௮௧.

ப-ரை.— பால் கடல்-க்ஷீராப்தியிலே, (ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக,) கிடந்து-கண்வளர்ந்தருளியும், காலநேமியை—காலநேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடைந்த—(பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த,) வாலிதந்தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக, இராமன் ஆய் வந்து—சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த- இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும். அடங்க—கிரிஸாதலங்களையுமடங்க, எய்து—துளைத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆச்ரயித்து நிற்கிற, மால பாதமே—வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்— நாள்தோறும், அடைந்து—அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து, உய்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து. துர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்த்ராதிகளுக்குவந்த ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்து, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து பேக்ஷிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. காலநேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்தகாலநேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடத்தல் - வெற்றி. உடைந்த வாலி தந்தனுக்குதவவந் திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. தன்தம்பி. ப்ரஹ்மாதிகளளவல்லாத திர்யக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்தவதரித்து. தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே ஸ்வரூபமழிந்தவாலிக்கு, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதத்தாலே மோக்ஷப்ரதானைக்காக தசரதாத்மஜனாய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்ராபமான ரிச்யமூகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, "பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம் பண்ணுகிறோம்" என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. "தம்பி தனக்கு. மவ்வுக்கு 'ன' ஆதேசமாய், 'தம்பி' என்றத்தை 'தன்' என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது" என்று ஒருதமிழன். மிடைந்தவேழ்மரங்களுமடங்கவெய்து. ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணின மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அநுக்தமான கிரிஸாதலங்களையு மடங்கத்துளைத்து. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷை பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தளவிலேயாயிருக்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்கையை ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று பேர்பெற்றதடைய எய்தாராய்த்து. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், பிற்பாடரானவர்க ளிழவாமைக்குத் திருமலையை யாச்ரயித்துநிற்கிற வ்யாமுக்தன் திருவடிகளை அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து நாளுமுய்ம்மினோ. "நாளும் - அடைந்துய்மின்" என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும் உஜ்ஜீவநமென்றும் — பர்யாயம். "சூடடிதொழுதெழு" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஆச்ரயணீயஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் திருமலை. ... ௮௧

(க) "[illegible]"

அ. எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினராய், மேல் ஈச்வரனைக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தர் நித்யஸுகிகளென்கிறர். இதுக்கடி - பிறர்க்கு ஸாதநமாகத் தாமுபதேசித்தபக்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகை யாலே, தமக்கு ஃபலித்தபடியைப் பேசுகிறர். இப்பரபக்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்குமிறே. இதில் முதற்பாட்டில் - மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரானர்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறர்.

மூ.—எத்திறத்துமொத்துநின் றுயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமூரிநீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்
கெத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. அஉ.

ப-ரை.— எத்திறத்தும்—தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாகிற நான்குஜாதிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியனுப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும், உயர்ந்த-குணதிக்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து நீர்— மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலை, மூரி-இடமாகக்கொண்டு, (அந்நீர் உறுத்தாமைக்காக,) அரவு அணை-திருவனந்தாழ்வான் மேலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, நின்—தேவரீர் திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த—பக்திமிகுந்த, சிந்தையோடு நின்று—மநோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதரவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்க்ரமணதசையிலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும், எத்திறத்தும்— ஆகிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும்.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மநுஷ்ய ஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவரஜாதியிலும் ஸஜாதீயனுயவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற் காட்டில் அஜஹத்ஸ்வபாவ னுகையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) " ஸஉ ஶ்ரேயாந் பவதிஜாயமாந꞉ " என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாக வுடையவனே. பெற்றி - இயல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரமத்யா (உபே)ந்த்ர) வதாரத்தோடு மத்ஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகையும், தாத்யஸாரத்யங்களாலே குணதிக்யம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமூரி நீரராவணைத் துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றுய்,மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்நீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்துநீர் — ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நின்பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன் திருவடிகளிலே பக்திமிக்க மநோரதத்தோடே நின்று, இதரவிஷ

(க) " ஸ உச்ரேயாந்பவதிஜாயமாந꞉ "

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு. "பத்து" என்று - பக்தி. உறுதல்—அழுந்தல். அதாவது-மிகுதி. ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுக்கூற்றனக்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பாபக்தியுக்தராய், அப்பக்திபாரவச்யத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தையுடையராயிருக்கிறவர் களுக்கென்கை. எத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. சரீரத்தோடேயிருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், உத்க்ரமணதசையிலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிலும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்தும் இன்பமான ஸர்வேச்வரனை உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யநுபவித்து, ப்ரகாரபேதங்களிலும் த்வததநுபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயாந்தரப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் து:கமேயானவோபாதி பகவத்ப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை. ... ... அஉ.

அ. எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு. (க) "அநந்தக்லேசபாஜநம்" என்கிறபடியே து:கப்ரசுரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ப்ராப்திதசையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிகளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரேமத்தால் பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப் போராதென்கிறார்.

மூ.—மட்டுலாவுதண்டுழா யலங்கலாய்புலன்கழல்
விட்டுவீள்விலாதபோகம் விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினான் மனந்தனைக்
கட்டிவீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகுமே. அ௩.

ப-ரை.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறாத, தண்—குளிர்ந்த, துழாய் அலங்கலாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே, புலன் கழல்—தர்சநீயமான தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு–, வீள்வு இலாத போகம்–அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நண்ணினும் பரமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டினோடு— இரண்டு எனும் கயிற்றினால்– பக்தியென்கிற கயிற்றாலே, மனந்தனை—ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை, கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது–விச்சேதமில்லாதபடி, வைத்த– தேவரீர் திருவடிகளிலேவைத்த, காதல்-ப்ரேமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாய். தேன்மாறாத செவ்வித்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்க்ருதனானவனே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிகவஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமாலை யென்னுமிடமும், ஒப்பனையழகும் சொல்லிற்றாய்த்து. புலன்கழல் விட்டுவீள்விலாத போகம். தர்சநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சநீயமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பரமபதத்தேயேறிக்கிட்டினும். எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டும்கூடி — பத்தாய், அத்தை பக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தாலே

(க) "அநந்தக்லேசபாஜநம்"

மறைத்துச்சொல்லுகிருர். "கயிறு" என்று — பந்தகமென்றபடி. மனந்தனைக்கட்டி. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை விஷயாந்தரங்களில் போகாதபடி பந்தித்து. வீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே. விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரேமம், ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும். அங.

அ. எண்பத்துநான்காம்பாட்டு. "வீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகும்" என்று — ஓிழ்ப்ரஸ்துதமானபக்தி தம்பக்கல் காணுமையாலும், தம்மை ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனுகையாலும், அவன்நினைவாலே பேறுகையாலும், என் திறத்தில் என்னுதன், தன் திருவடிகளிலே பரமபக்தியுக்தனும்படிபண்ண நினைத்திருக்கிருனே, நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிருனே, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறதென்னேயென்கிருர்.

மூ.—பின்பிறக்கவைத்தனன்கோ லன்றிநின்றுதன் கழற்
கன்புறைக்கவைத்தநா ளறிந்தனன் கோலாழியான்
தன்திறத்தோரன்பிலா வறிவிலாதநாயினேன்
என்றிறத்திலென்கொலெம்பி ரான்குறிப்பில்வைத்ததே. அச.

ப-ரை.— (இந்தசரீராவஸாநத்துக்குமேலே,) பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்— இன்னமும் சிலசரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிருனே; அன்றி-அன்றிக்கே, நின்று—இடைவீடில்லாமல், தன்கழற்கு—தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு—அன்பை, உறைக்க வைத்தநாள் அறிந்தனன்கொல்—உறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிருனே; ஆழியான் தன் திறத்து—ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான திருவாழியையுடையனுனவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளிலே, ஓர் அன்பு இலா—ப்ரேமகந்தமில்லாதவனுய், ஓர் அறிவு இலாத—ஜ்ஞாநலேசமுமில்லாதவனுய், நாயினேன்—ஹேயனுன, என் திறத்தில்—என் விஷயத்திலே, எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனுன ஸர்வேச்வரன், குறிப்பில் வைத்தது என்கொல்—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னே.

வ்யா. பின் பிறக்கவைத்தனன்கோல். இந்த சரீராவஸாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சில சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிருனே. அன்றிக்கே, பின்பு இறக்கவைத்தனன்கோல். தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும் தன்னை விஸ்மரித்து நசிக்க நினைத்திருக்கிருனே. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவத் ஜ்ஞாநலாபாலாபங்களேயிறே ஸத ஸத்பாவஹேதுக்கள். (க) "[illegible] [illegible]" என்னக்கடவதிறே. அன்றி. அன்றிக்கே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன் கோல். விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்பையுறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிருனே. அன்புறைக்கையாவது - பரமபக்தியுக்தனுகை. வைத்தநுபவிக்கும் நாளென்கிறது - ஒருதேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தை. இத்தால் - இச்சேதநனுக்கு ஜந்மமும் விஸ்ம்ருதியும் விநாசமும் பக்தியில்லாமை; உஜ்ஜீவநம் பரமபக்தியுக்தனுகை யென்றதாய்த்து. ஜந்மமாகி

(க) "அஸத் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத் வேத, ஸந்தமேநந்ததோவிதுரிதி"

நதா—விஷயாந்தர ப்ராவண்யமேஹது. விஸ்ம்ருதியாகிறது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யகார்யமா கையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமும்விநாசமிறே. ஆழியான்றன்திறத்து. ஸர்வாதிகனுன தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன். அவன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளில் ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞாநலேசமுமின்றிக்கே, ஹேயனுனநான். ப்ரேம கந்தமின்றிக்கே, அதில்லையென்கிற அறிவுமில்லாதவென்றுமாம். "நாயினேன்" என்கிறது- இறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும்நுழைந்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனுகையும், உகந்து தொட்டார்க்கும் ஸ்நாநம்பண்ணவேண்டும்படி அமேத்ய யதார்த்தமாகையும். என் திறத்தில். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுகனுதல், முக்தரைப்போலே போகப்ரவணனுதலன் றிக்கேயிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில். எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் நாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னே. "பிறந்தபின்மறந்திலேன்" என்கிற ஜ்ஞாநத்தையும், "நடந்தகால்கள்நொந்தவோ" என்கிற ப்ரேமத்தையும் உபாயமென்றிருக் கிறிலர், ஈச்வரன்நினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிருர். "வாய்கருஞ்ம் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்" என்று—ஸாமாந்யேநவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதுவே, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட்டால்—என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்க நினைத்திருக்கிருனே, இத்தலையில் விநாசம் தன்னிழவாம்படியான குடற்று டக்கைநினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிருனே வென்றதாய்த்து. ... அசு.

அ. எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. என்னை இப்ப்ரக்ருதியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிகிலேன், முன்புற முன்னம் உன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவடிகளில்பிறந்த ருசியைமாற்றி இதரவிஷய ப்ரவணனுக்காதொழியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிருர்.

மூ.—நச்சராவணைக்கிடந்த நாதபாதபோதினில்
வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்
மெய்த்தன்வல்லையாதலா லறிந்தனன்நின்மாயமே
உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னைமாயனே. அரு.

ப-ரை.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணுதபடி,) நஞ்சு—விஷத்தையுமிழுகிற, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாத—ஸர்வேச்வரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத் திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மநஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும் மீளும்படிபண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க— இன்னும் அகலும்படி பண்ணுகைக்கு, நீ—ஸர்வசக்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லை—மெய்யே ஸமர்த்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே, நின் மாயம்—தேவ ரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ஸ்ரஷ்டனும்படிபண்ணி, நின்—உன க்கு பரிகரமான, மயக்கினில்—சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை—உன்கைபார்த்திரு க்கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. நச்சராவணைக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணுதபடி விஷத்தை உமிழுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனே. நீ உகந்தாரை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மநஸ்ஸை. ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசய

போக்யமுமா யிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மநஸ்ஸை யென்கை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்நின்றும் மீளும்படிபண்ணி. (க) "நிவேசிதாத்மா கயநுஹிவஞ்சதி" என்று மநஸ்ஸையும் விமுகமாம்படிபண்ணி. நீங்குவிக்கநீயினம் மெய்த்தன்வல்லே. நெடுங் காலம் அகன்றதுபோராமே யின்னமகலும்படிபண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியான நீமெய்யேவல்லே. ஆதலாலறிந்தனன். ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல சக்தியையுடையை யாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென் றறிந்து கொண்டேன். நின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல். உமக்குச் செய்யவேண்டுவ தென் னென்ன; (உ) "மமமாயா" என்கிறபடியே தேவரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே நித்யஸம்ஸ்ருஷ்டனும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிகரமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழியவேணும். சேதநரை யறிவுகெடுக்குமவையாகையாலே "மயக்கு" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னை. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற வென்னை. மாயனே. நம்மை யொழியச் செல்லாதாரை சப்தாதிகளிலேமூட்டி யறிவுகெடுப்புதோமோ, ஸ்வதந்த்ரரையன்றோ நாம் அங்ஙன் செய்வ தென்ன; ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே. (ங) "உபாஸநபேத்ஷாணாம் ஸாயுஜ்யநாம்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்லாதனை யநிரம்புநோக்கப் பண்ணவல்லே, ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனாகவும் வல்லே, இதுவன்றோ தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய மென்கிறார். ... ... அறு.

அ. எண்பத்தாறும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்நின்றுமகற்றி ப்ரக்ருதிவச்யராக்கு வோமாக நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநிரஸநஸமர்த்த னான நீ என்ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையறுத்து என்நினைவைத் தலைக்கட்டாதொழிந்தால் அதிசங்கை பண்ணாதே செய்வதென் னென்கிறார்.

மூ.—சாடுபோதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்
ஆடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்றநாதனே
கோடுநீடுகையசெய்ய பாதநாளுமுள்ளினல்
வீடனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அசு.

ப-ரை.— சாடு—சகடாஸுரன் முடியும்படி, சாடு—உதைத்த, பாதனே—திருவடிகளை யுடையனாய், (விஷமேமிக்கு,) சலம் கலந்த—அத்தோடே யமுநாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கைவாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வர்த்திக்கிற, அரவின்—காளியனுடைய, வன்—திண்ணிதான, பிடர்—பிடரியிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தநம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வகுத்தஸ்வாமியாய், நீடு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலப னானவனே, செய்ய—அழகிதான, பாதம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினல்-அநுஸந்தித்தால், வீடன் ஆக-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக, மெய் செயாத வண்ணம்-மெய்செய்யாதொழிகின்ற ப்ரகாரம், என்கொல்-என்னோவென்கிறார்.

(க) "நிவேசிதாத்மாகதமந்யதிச்சதி" (உ) "மமமாயா"
(ங) "உபயாநபேக்ஷாணாம்ஸாயுஜ்யநாம்"

வ்யா. சாடுசாடுபோதனே. சகடாஸுரன் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்த்தவனே. அநுகூலர்க்கு உத்தேச்யமான திருவடிகளேயாய்த்து ப்ரதிகூலர்க்கு நாசகரமாய்த்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். "விடமுமமுதமுமாய்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிநிரஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. சலங்கலந்த பொய்கைவாய். விஷமேப்ரசுரமாய் அத்தோடே யமுநாஜலமும் மிச்ரமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. (க) "[illegible] । [illegible]" என்னக்கடவதிறே. ஆடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்ற. அப்பொய்கையிலே வர்த்திக்கிற காளியனுடைய திண்ணிய பிடரியிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாரடினுப்போலே யிருக்கை. "ஆடரவு" என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். "ஆடல்" என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும். நாதனே. வகுத்த ஸ்வாமியானவனே. விரோதிநிரஸந முகப்பாகைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உகப்பில்லாமே யிழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனோவென்கை. பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் அநுபவத்துக்குமாக ஸ்ரஷ்டமான சரீரத்திலே அஹங்காரலேச முண்டானால் அது நிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, சகடாஸுரநிரஸநத்தை யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷஸம்ஸர்க்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோற்றுகைக்காகக் காளியமர்த்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அநுகூலமாகவைத்த தொன்றிறே சகடம், உபஜீவ்யமாயிருப்ப தொன்றிறே யமுநாஜலம். கோடீடுகைய. ஸர்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிரூபகமென்னும்படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன்கையில் பரிகரமில்லாமே யிழக்கிறேனோ, என்கையில் பரிகாமுண்டாயிழக்கிறேனோ வென்கை. செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல். உன்திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக அநுஸந்தித்தால். இத்தால்—நான் அந்யபரனுய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. வீடுஞ்கமெய்செயாத வண்ணமேன்கோல். இப்படி சக்தனுயிருக்க, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனுக் மெய்செய்யா தொழிகிற ப்ரகாரமென்னே. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமாத்ரத்திலே, "முடியாததென்னெனக்கேலினி" என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, "யாவர்நிகரகல்வானத்தே" என்னப்பண்ணுதல் செய்புமிவ்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வாஸமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கி பரபக்தி பர்யந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தராக்குகையன்றோ அவதாரத்துக்குபலம், அநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷமுண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனுய்வைத்து என்னபிமதஞ் செய்யாமைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி யென்கிறார். ... அகூ.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. "செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினல்" என்று நீயே எனக்கு அபாச்ரயமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்ரயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸித்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்

(க) "தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ச்ர்தவாரிணம் | ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய தத்ர்சேதி விபீஷணம்"

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபின்பு, ஸர்வாதிகரான தேவரீரையொழிய வேறொரு பற்றையுடையே னல்லேனென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அநந்யகதித்வ வ்யாபாரம் பண்ணுகிறார் மேல்.

மூ.—நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி ணாதனோடுபோதின்மேல்
நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர்
கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதநாதவேதநின்
பற்றலாலோர்பற்றுமற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே. அஎ.

ப-ரை.— நெற்றி பெற்ற கண்ணன்—நெற்றியிலே கண்ணையுடையனான ருத்ரனும், விண்ணின் நாதனோடு— ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், போதின் மேல்— திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனாய், நல் தவத்த நாதனோடு—ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் அவற்றுக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர்— ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால்—தந்தாம்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கும், பாத—திருவடிகளையுடையனாய்,நாத வேத—ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கில்—உண்மைசொல்லப்புகில், நின் பற்று அலால்—உன்திருவடிகளை அபாச்ரயமாயிருக்குமதொழிய,மற்று ஓர் பற்று அது—வேறோர் அபாச்ரயத்தை,உற்றிலேன்—உடையேனல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே கண்ணையுடைய ருத்ரன். தன்னுடைய சக்த்யதிசயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே லலாட நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேறாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. விண்ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனோடே, திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தானமாகவுமுடையனாய் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுமாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸம்ப்ரதிபந்ந க்ஷேத்ரஜ்ஞரான தேவர்களோடும் இந்த்ரனோடுங்கூட ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களைச் சொல்லிற்று- அவர்களோ பாதி இவர்களும் க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்று தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாத. தாந்தாங்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே ஆச்ரயிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாரங்களென்கையாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சாஸ்த்ரவச்யதையையும் ஜ்ஞாநசக்திகளுடைய வைஷம்யங்களையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத. நாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (க) “ [illegible] ” (உ) “ [illegible] ” என்னக்கடவதிறே. நின்பற்றலாலோர்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்ரயமாகவிருக்குமதொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்சமில்லை. உறுதல் - தீண்டுதல். உரைக்கிலே. தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கு வத்யமென்கை.

அ. எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரம் ஈச்வரனாலேயென்றார்-கீழ்; இதில் - அவர்கள் தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்திருக்கும்படி பரமோதாரரான தேவரீரையொழிய வேறொருவரை தேவதையாக மதிப்பனோவென்கிறார்.

(க) “ தமீச்வராணாம்ப்ரதமம் மஹேச்வரம் ” (உ) “ பதிம்விச்வஸ்ய ”

மூ.—வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி வெள்ளெயிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைந்தவன் றருவரைக்கோராமையாய்
உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிமற்றோர் தெய்வநானமதிப்பனே. அஅ.

ப-ரை.—வெள்ளை வேலை—வெளுத்தகடலான க்ஷீராப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற, அரவு—வாஸுகியாகிறபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி, கடைந்த அன்று-மதநம்பண்ணின அக்காலத்திலே, அரு வரைக்கு-அரிதான அம்மலை அமிழ்ந்தாதபடி முதுகிலேநின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய் தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள நோய்கள்—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குண்டான துரிதங்களை, தீர்-தீர்க்கத்தக்க, மருந்து—அம்ர்தத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே, எம் வள்ளலாரை அன்றி - எனக்கு ஔதார்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய, நான்—அநந்ய ப்ரயோஜநனுய் அநந்யசரணனுன நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாகமதிப்பேனே.

வ்யா. வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி. காளமேக நிபச்யாமனுனதான் க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த பரபாக ரஸம் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக அக்கடலிலே கொடுபுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வெள்ளெயிற்றராவளாய். வெளுத்த தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தன்னை மந்தரபர்வதத்திலே சுற்றி வலிக்கப்புக்கவளவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலாதானத்தைப் பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) "தேஜஸா நாகராஜம் தம் ததாப்யாயிதவாந் ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே. எயிறு - பல்லு. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளாவி — சுற்றி. அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்று. (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:" என்கிறபடியே அம்ப ஹார்ணவத்தை, "கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலி" என்னும்படி திரைகள் எதிரே வந்து செறியும்படி கடைந்தவன்று. அள்ளல்—செறிவு. "அன்று" என்கிறது—ஈச்வராபிமாநிகளான ஸகலதேவதைகளும் தங்களாபந்நிவ்ர்த்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேநின்று சுழலும்படி அத்விதீயமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஞாதியிலே அந்யதமனுயென்றுமாம். (ங) "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோ பூந்மஹாமுநே" என்னக்கடவதிறே. உள்ளநோய்கள். "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருப்ராஹ்மணசாப மாத்ரத்தாலே தன்னையும் தன்விபூதியையும் அஸ்ரீ ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்வம் குடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பலஹாநியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுரபரிபவமும், இவற்றால்வந்த துக்கபரம்பரைகளும் நோய்களிறே. தீர்மருந்துவானவர்க்களித்த. இவர்கள் துரிதங்கள்போக அம்ர்தத்தை

(க) "தேஜஸா நாகராஜம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:"
(ங) "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீஸ்வயம்ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோ பூந்மஹாமுநே"

யும் பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தையும் கொடுத்து. அம்ருதப்ரதாநத்தாலே பலத்தையும், பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்தானென்கை. (க) "பீதேம்ருதே ச பலிபிர்தேவைர்தைத்யசமூஸ்ததா | வத்யமாநாஸ்ததோ தேவா ஹரிவக்ஷஸ்ஸ்தலஸ்தயா | லக்ஷ்ம்யா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம் நிர்வ்ருதிமாகதா:" என்னக்கடவதிறே. எம்வள்ளலாரையன்றி மற்றோர்தெய்வம் நானமதிப்பனே. (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்கிற ஔதார்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யசரணனாயிருந்துள்ள நான் வேறொருதைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பனோ.

அ. எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளையும் மேன்மைகுலையாதபடி நின்று ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, (ங) "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:" என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணித்தாழநின்று ஸத்யஸங்கல்பனாய்க்கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை அழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த உன்னையொழிய வேறொருதைவமுண்டென்று நான் நினைத்திருப்பனோ வென்கிறார்.

மூ.—பார்மிகுத்தபாரமுன் னொழிச்சுவானருச்சுனன்
தேர்மிகுத்துமாயமாக்கி நின்றுகொன்றுவென்றிசேர்
மாரதர்க்குவான்கொடுத்து வையமைவர்பாலதாம்
சீர்மிகுத்தநின்னலாலோர் தெய்வநான்மதிப்பனே. அகூ.

ப—ரை.— பார்—எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, (என்னால் ஸஹிக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன,) மிகுத்த பாரம்—மிக்கபாரத்தை, முன்—தான் முற்பாடனாய்நின்று, $ ஒழிச்சுவான்-அத்தைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுனன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்—தேரை, மிகுத்து—பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம்நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பகலையிரவாக்குவதுமுதலிய ஆச்சர்யங்களையுண்டாக்கி, நின்று-முகம் தோற்றாமே நின்று, கொன்று-எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றி சேர்-தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மாரதர்க்கு—மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளுக்கு, வான் கொடுத்து—வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து, வையம்-பூமியை, ஐவர் பாலது ஆம்-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி, சீர் மிகுத்த-புகழ்மிகுந்த, நின் அலால்—உன்னையொழிய, நான்—நீ ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்தநான், ஓர் தெய்வம்—வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ வென்கிறார். [$ 'ஒழிச்சுவான்' என்றது—'ஒழித்துவான்' என்பதற்குப் போலியாம்.]

வ்யா. பார்மிகுத்தபாரம். ஸர்வம்ஸஹையான பூமி தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" என்று தொடங்கி, (ரு) "ததாந்யே ச மஹாவீர்யா: ந்ருபாணாம் பவநேஷுதே | ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந் ஸங்க்யாதும் ந ஸஹே." முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன் தேர்மிகுத்து.

(க) "பீதேம்ர்தேச பலிபிர்த்தேவைர்த்தைத்ய சமூஸ்ததா || வத்யமாநாததோதேவ ஹரிவக்ஷஸ்தலஸ்தயா | லக்ஷ்ம்யாமைத்ரேயஸஹஸா பராந்நிர்வ்ர்திமாகதா:" (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயா:க்ர்ஷ்ணபலா: க்ர்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவா:" (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" (ரு) "ததாந்யேசமஹாவீர்யா ந்ர்பாணாம்பவநேஷுதே- ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந்நஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே"

தான் முற்பாடனாய் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடைய தேரைப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாடனாகையாவது - (க) "விஸ்ருஜ ஸஶரம் சாபம்" என்று இருந்த அர்ஜுநனை (உ) "க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம:" என்னப்பண்ணுகையும், யுத்தமத்யத்தில் விஜயபரிகரங்களில் உத்க்ருஷ்டபரிகரம் தேரென்று எதிரிகள் மதிக்கும்படி தேரை நடத்துகையும். ஆயுதமெடுக்கக் கடவதன்றாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே ஸாரத்யவேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரங்களை யைப் பண்ணினானாய்த்து. மாயமாக்கி. ஆச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி. அதாவது - பகலை இரவாக்குகையும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும்; ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன்ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. நின்றுகொன்று. அர்ஜுநன் செய்தானென்னும்படி முகந்தோற்றாமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று. வென்றி சேர் மாரதர்க்கு வான்கொடுத்து. நாம் யுத்தோந்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பூமியும் நம்மதாகக் கடவதென்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்த த்ரோணாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்து. வையமைவர்பாலதாம் சீர்மிகுத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு "ஒருபதர்ப்யாஸமும்கொடோம், ஸகலமும் எங்களதாக வேணும்" என்றிருந்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி புகழைமிகுத்த வுன்னையொழிய. சீர் - புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய்ப் பூமியை ஸகலமுமாள்வித்தாரென்னும்படி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; "ஆச்ரிதபக்ஷபாதி" என்னும் தன்புகழை மிகுத்தானென்னுதல். ஓர்தெய்வம் நான் மதிப்பனே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ. ... ... அகூ.

அ. தொண்ணூறும்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்ரயணீயரென்றிரேனென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வம் சொன்னார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்ரயணீயர் தேவரீரே யானாலும் தேவரீரை லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிகளையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவ தில்லையென்று தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் $ நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்புனிதநின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றோர் பற்றிலேனெம்மீசனே. கூ0.

ப-ரை.— பொறியிலேன்—கண்டகண்ட விஷயங்களிலே விழுந்தும் சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் ஐந்தும் வென்றிலேன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும் நானிட்டவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய—மோக்ஷத்துக்குறுப்பான நல்வழி போகைக்குடலாய், நல் கலைகள் நாலிலும்—மோக்ஷஸாதநங்களான நான்கு வேதங்களிலும், நவின்றிலேன்—அப்யஸிக்கப் பெற்றிலேனாய், குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும்—நான்குவர்ணங்களில் ஒருவர்ணத்திலும், பிறந்திலேன்—பிறவாதவனாயிரா நின்றேன்; புனித—ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யாவரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியோக முடையனாய், எம் ஈசனே—அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, இலங்கு—விளங்கா நின்றுள்ள, பாதம் அன்றி—திருவடிகளையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலேன்—வேறொரு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லேனென்கிறார்.

(க) "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரஞ்சாபம்" (உ) "க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம:" $ (பா) "நாலினும்."

வ்யா. குலங்களாயவித்யாதி. இப்பாட்டு "பொறியிலேன்" என்கிற பதந்தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடக்ரமத்தாலே கார்யபரம்பரையாலேயும் இரண்டுமுகமாக நிர்வஹித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உம்முடைய பக்கலுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபீஜமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கலுள்ளது. "பொறி" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வறள்நாத்தத்தைக் காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிரகற்றிருக்கையாலும், விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களை புருஷார்த்தமென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்படத் தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங்களிலே இந்த்ரியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன ; புலன்களைந்தும் வென்றிலேன். இந்த்ரியங்கள் ஸ்வவசத்திலேயென்னைக்கொடுபோக அவைவிட்ட வழிக்காய்த்திரிந்தேனித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரிந்த்ரியத்தை நியமிக்க க்ஷமனாய்த்திலேன். (க) "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "யஜ்ஞேந தபஸா தாநேந" என்றும், (௩) "ஸாங்கோபாங்க உபாதக:" என்று மித்யாதிகளாலே வேதங்கள் இந்த்ரியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழியமாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன். நலங்களாயகலைகளாவது—(ச)" த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாநுகூலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதாபித்ருசதங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷதத் ஸாதநங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிவிக்கப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பயிலுதல். கலை - வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்யயநம் பண்ணினார்க்கிறே தத்பலமான அநுஷ்டாநம், அதிறே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்த்ரியஜயத்தில் நான் தூரஸ்தனென்கை. இந்த இந்த்ரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழிவானென்னென்னில்; குலங்களாயவீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேக்ஷையாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனாகையாலே யிழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமிறே. சதுர்த்தவர்ணத்திலே ஜநித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத் யதிகாரமுண்டு, த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷணத்திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநமாகலாம், அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்க்ருஷ்டவர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராய்த்திருவவதரித்த விவர் நாலுவர்ணத்திலே பிறந்திலேனென்பானென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே அவதரித்தக்ருஷ்ணன் வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (௫) "கோபாலா யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், ரக்ஷ்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (௬) "ஸபிதாயஸ்து போஷக:" என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கந்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனானேன், அத்யயநம் பண்ணப்பெறாமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாநுஷ்டாநமில்லாமை

(க) "இந்த்ரியாணிப்ரமாதீநி ஹரந்திப்ரஸபம்மந:" (உ) "தர்மேணபாபமபநுததி" (௩) "சாங்தோதாந்த உபரத:" (ச) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (௫) "கோபாலா யாதவம் வம்சம்மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" (௬) "ஸபிதாயஸ்துபோஷக:"

யாலே இந்த்ரியஜயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஜிதேந்த்ரியனாகையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றே னென்கிறுரென்னவுமாம். ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தர ப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கலொருமுதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; புனித. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தராய்த் தந்தாம் பக்கல்சுத்திஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கும் குறைவாளரையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தராக்க வல்ல சுத்தியையுடையவனல்லையோ. அதாவது - உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்ன, வேதஸ்பர்சமென்ன, வேதார்த்தாநுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவதநுக்ரஹம் நின்று விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன். இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையொழிய வேறு ஜீவநோபாயத்தையுடையே னல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்றிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. ... ... ௬0.

அ. தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு. (க) "ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதானல் உம்முடைய விரோதிநிவர்த்திக்கு நீரேகடவீராகவேண்டாவோ, "நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்" என்கிறதெத்தாலேயென்ன ; ப்ராப்யாயத்தாலே. அதென்னென்னில் ; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவரீரைலபிக்கைக்கு ராக்ஷஸவதத்திலே அவள்யத்நம் பண்ணுமன்றன்றோ நான் என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்குயத்நம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அநந்யகதியாய் அகிஞ்சநனை என்னை ஸ்வரக்ஷணத்திலேமூட்டி அகற்றுதொழியவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பண்ணுலாவுமென்மொழிப் படைத்தடங்கணாள்பொருட்
டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினால்நெருக்கினாய்
கண்ணலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்
எண்ணிலாதமாயநின்னை யென்னுள்நீக்கலென்றுமே. ௬௧.

ப-ரை.— பண் உலாவு—பண்ணோடே சேர்ந்து, மெல்—ம்ருதுவான, மொழி—பேச்சையுடையளாய், படை—வாள்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசால்யத்தையு முடைத்தான, கண்ணாள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் நிமித்தமாக, எண் இலா—அஸங்க்யாதரான, அரக்கரை—ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினால்—சாரக்நியாலே, நெருக்கினாய்—அழியச்செய்தநீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகனுமல்லது, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனாய், கலந்த—நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனாயிரா நின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவுன்னை, என்னுள்—அகிஞ்சநனை என்பக்கல் நின்றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், நீக்கல்—அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. பண்ணுலாவுமென்மொழி. பண்ணோடேசேர்ந்த ம்ருதுவான பேச்சையுடையவள். (உ) "மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாய்புலத்தும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. "பண்ணைவென்றவின்சொல் மங்

(க) "சாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" (உ) "மதுராமதுராலாபா கிமாஹமமபாமிநீ".

கை " என்றவளிறே. படைத்தடங்கணுள் பொருட்டு. வாள்போலே ஒளியையும் இடமுடைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு. (க) " நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் " என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலை " அகலகில்லேன் " என்னப்பண்ணும் பேச்சழகையும் கண்ணழகையு முடையவளென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்கர்ஷமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம் பிராட்டியோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் விலக்ஷணமென்கைக்காக. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதநனுக்கு சரீரவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவளைப்போலே விரோதிகள் அஸங்க்யாதராகவேணுமோ, அஞ்சானுலாகாதோ. நெருப்பினுல் நெருக்கினுய் கண். சராக்நியாலே அழியச்செய்தநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (உ) " யதாராகவநிர்முக்தச்சரஃ " என்கிறபடியே சரஸ்தாநீயனுன திருவடியையிட்டு லங்கையைதஹித்து, ராக்ஷஸரைக் கண்கலங்கும்படி பண்ணினநீ எனக்கு நிர்வாஹக னென்னுதல். இத்தால் - என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (௩) " லோகாநாம் த்வம் பரோதர்மஃ " என்கிற தேவரீரையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன், " தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றிமற்றிலேன்றஞ்சம் " என்கிறார். (ச) " நத்வாகுர்மி தசக்ரீவ! பஸ்ம " என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்தியில்லாதே தவிர்ந்தாள், எனக்கு சக்தியுமில்லை யென்கிறார். கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன். நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதாபிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை (௫) " பிதரம் மாதரம் தாராந் " என்கிறபடியே நான்விட்டேன். (௬) " ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவஃ " என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரே யென்கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியே யிருப்பதொரு குளிர்ந்தவிழியும் தேவரீரை யொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜநககுலத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்யமுண்டு அவளுக்கு. " குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன் " என்றீரே நீரென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஹீநஜந்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள பக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்த சக்தியன்றோ தேவரீருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறியழியாதே யிருக்க இக்கரையிலே அவன்தம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜந்மம்பார்த்தோ. (௭) " அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம் " என்கிறபடியே அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றோவென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நின்னையென்னுள் நீக்கல். ஸர்வசக்தியாயிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனுயிருந்துள்ள என்பக்கல்நின்றும், க்ஷுத்ரமான உபாயாந்தரங்களைக் காட்டியகற்று தொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கினவன்றும் என்னை விடாதொழியவேணும். ... ... கூக.

(க) " நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம் " (உ) " யதாராகவநிர்முக்தச்சரஃ " (௩) " லோகாநாம்த்வம்பரோதர்மஃ " (ச) " நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம " (௫) " பிதரம்மாதரம்தாராந் " (௬) " ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவஃ " (௭) " அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம் "

அ. தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. "நின்னையென்னுள் நீக்கல்" என்றீர், நாம் உம்மையகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர்செய்ததென், நாம் உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; நிருபாதிகசரண்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை "உன்னுடையகார்யம் எனக்கு ப(ஹ)ரம், நீ பயப்படவேண்டா" என்று என் பயந்தீர(க)"மாசுச:" என்னவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேற்கண்மாதரார்
கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய! வேலைநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முன்கடைந்தநின்றனக்
கடைக்கலம்புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டுமே. ௯உ.

ப-ரை.— முன்-முதல் முதலில், வேலைநீர் படைத்து-ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதில் கிடந்து—க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, (அடைக்கலம்புகுந்த இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக,) கடைந்து—அதைக்கடைந்து (அம்ருதத்தைக்கொடுத்து,) (ராவணாதிகளால் குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள் நிலைநிற்கைக்காக,) அடைத்து - ஸேதுபந்தம்பண்ணி, குலம் - நாநாவர்ணமான, விடை ஏழ் அடர்த்து - ரிஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்து, (ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும்,) வென்றி - வெற்றிகொள்ளத்தக்கதாய், வேல்—வேல்போன்ற, கண்—நோக்கையுடையவளான, மாதரார்—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, கடி கலந்த-பரிமளிதமான,தோள் புணர்ந்த-தோளையநுபவித்தவனாய்,(அவளுக்குப்ரியமாக,) காலி - பசுக்களை மேய்க்குமவனான, ஆய - இடையனே, நின்றனக்கு - தேவரீர் திருவடிகளை, அடைக்கலம் புகுந்த என்னை—சரணமாகப்பற்றினவென்னை, அஞ்சல் என்னவேண்டும்—பயப்படாதே கொள்ளென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விடைக்குலமித்யாதி. "முன் - வேலைநீர்படைத்து அதிற்கிடந்து - கடைந்து - அடைத்து - விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள் புணர்ந்த காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்னவேண்டும்" என்றந்வயம். முன்வேலைநீர்படைத்து. (உ) "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. "வேலைநீர்" என்று - எல்லையான கடலென்னுதல்; திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். "வேலை" என்று - எல்லையும், திரையும். "நீர்" என்று - கடல். அதில்கிடந்து. அதிலேகிடந்து. ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆச்ரயணருசிபிறந்தவன்று சரண்யரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி. கடைந்து. அக்கிடை பலித்து தேவர்கள் ஐச்வர்யத்தை யிழந்து, (௩) "சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணா:" என்கிறபடியே சரணம்புகுர; அவர்கள் இழந்தவற்றை, கடலைக்கடைந்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவனென்கை. அடைத்து. அந்த தேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிக்ரமத்திலே நடந்த ராவணாதி கண்டக நிரஸநார்த்தமாக, தசரதாத்மஜனாய் வந்தவதரித்து லவணார்ணவத்தை யடைத்து. விடைக்குலமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சரண்யனாய் அவர்களாபத்திலே உதவினவளவன்

(க) "மாசுச:" (உ) "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (௩.) சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணா:"

றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோபஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; விடைக்குலங்களேழடர்த்து. விடையேழடர்த்தென்னுதல், விடைக் குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது - (க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" என்கிறபடியே கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நாநாவர்ணமான ரிஷபங்களேழையுமடர்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போகத்துக்கு இடைச்சுவரா கையாலே நாநாஸ்வபாவங்களான விடையேழையு மூட்டியாக நெரித்து. குலம்-வர்ணம். "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றாரிறே. வென்றிவேல்கண் மாத ரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய. (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும், "தூதுசெய்கண்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமளிதமான தோளை யநுபவித்து, அவளுக்குப்ரியமாக ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய பசுக்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவனே. (ங) "ஸர்வகந்த:" என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரி மளிதமாக்கும் தோளென்கை. (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிறபடியே ஸ்வஸத்ர் சமான பருவத்தை யுடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். வென்றி வேல்கண். வென்றியை விளைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். "கடி" என்று செவ்வியும், நாற்றமும். நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை. (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" என்று - ஜகத்காரண வஸ்து சரண்யமென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தம். (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:" என்றும், (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்ம:" என்றும் - வ்யூஹவிபவங்களில் சரண்யதை ஆப்த வாக்யஸித்தம். அங்ஙனன்றிக்கே, (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை. என்னை. அநந்யசரணனான என்னை. அடைக்கலம்பு குருகையாவது - என்கார்யம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுகை. (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபா:" என்னக்கடவதிறே. அஞ்சலென்னவேண்டுமே. தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் இடைச்சுவரான விரோதியின் கநத்தையும் பார்த்து நானஞ்சாதபடி (கக) "மாசுச:" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (கஉ) "மாமேகம்ச ரணம்வ்ரஜ" என்றதேவரீர்க்கு, (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என் கை அரிதோ. ... ... கூஉ.

அ. தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. "அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டும்" என்று - பயங்கெட (கக) "மாசுச:" என்னவேணுமென்றீர் — கீழ், இவ்வளவே அமையுமேயென்ன; உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றாதொழிகைக்

(க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ங) "ஸர்வகந்த:" (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தா:" (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்ம:" (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபா:" (கக) "மாசுச:" (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

காகச்சொன்ன வார்த்தையன்றேவது, தேவரீருடைய நிரதிசய போக்யதையைக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவெனக்கு விஷயாந்தர நிவர்த்திபூர்வகமாக தேவரீரையே நான் அநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே இரங்கியருள வேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலநுபவத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

மூ.—சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே
விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற் கிரங்கரங்கவாணனே
கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கிடந்தகண்ணனே
இரும்பரங்கவெஞ்சரந் துரந்தவில்லிராமனே. ௯௫

ப-ரை.— கரும்புஇருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனாய், கடல் கிடந்த கண்ணனே— திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், இரும்பு அரங்க—இரும்புபோன்ற சத்ருக்கள் சரீரத்திலே யழுந்தும்படி, வெம் சரம்—க்ரூரமான அம்புகளை, துரந்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனாய், அரங்கம் வாணனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், சுரும்பு—வண்டுகளானவை, அரங்கு—படிந்த, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருங்கி, அலர்ந்த—விகஸியாநின்றுள்ள, பாதமே-திருவடிகளிலே, விரும்பிநின்று—அநுபவருசிபிறந்து, இறைஞ்சுவேற்கு—அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்த் தாரானது அலர்ந்துவருகிற திருவடிகளையே. இத்தால்—திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமு முண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்ந்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்னு மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமா யிருக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அநுபவருசிபிறந்து அநுபவிக்கையிலே யிழிந்த வெனக்கு இரங்கு. இவன் நாசகரமான விஷயாந்தரத்தில்நின்றும் மீளுவான், நிரதிசயபோக்யமான நம்மை யநுபவிப்பானென்று க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒரு இரக்கமாத்ரம், அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவாணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்றிக்கேயிருக்க அநுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "போதரே யென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்னக்கடவதிறே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர்க்கு ருசிபிறப்பித்த வுபாத்யாயரைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்ச முண்டாதலின்றிக்கே ஸர்வதோமுகமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாகவிசேஷத்தால் வந்த ஸாரஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதிசய போக்யனானவனே. கடல்கிடந்த கண்ணனே. பெரியபெருமாளுடைய கந்த (௬௫) த்தைச்

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌலப்யத்தை யுடையவனே. ப்ரஹ்மாவுக்கு க்ஷீராப்திநாதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத்தை ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம் படியிறே யிருப்பது. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள் சரீரத்திலே அழுந்தும்படி * தீப்தபாவக ஸங்காசமான அம்புகளைவிட்ட வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனே. இத்தால் - "நஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரமும் அபிராமதையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (க) "மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸர்வஸத்வமநோஹரம்" என்னக்கடவதிறே. ப்ராப்தராய் ஸந்நிஹிதராய் நிரதிசய போக்யபூதராய் விரோதிநிரஸந சீலராய் தேவரீரிருக்க இத்தலையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருளவேணுமென்கை. "கரும்பிருந்தகட்டியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே - அரங்கவாணனே - சுரும்பரங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கிரங்கு" என்றந்வயம். ... ... ௩௩.

அ. தொண்ணூற்றுநான்காம்பாட்டு. த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கவும், அநுகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அநுபவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்றபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, "இரங்கு", என்று — இவ்வளவபேக்ஷிக்க வமையுமோவென்ன; உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லாமையாலே என்னபிமதஸித்திக்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கிறார்.

மூ.—ஊனின்மேயவாவிநீ யுறக்கமோடுணர்ச்சிநீ
ஆனின்மேயவைந்துநீ யவற்றுணின்றதூய்மைநீ
வானினோடுமண்ணுநீ வளங்கடற்பயனுநீ
யானுநீயதன்றியெம் பிரானுநீயிராமனே. ௩௪.

ப-ரை.— உறக்கமோடு—தமோகுணாபிபவத்தால்வந்த நித்ரையும், உணர்ச்சியோடு—ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; வளம்—கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான, கடல் பயனும்—கடலிலுண்டாகும் அம்ர்தமும் ரத்நாதிகளும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய ஐந்தும்—பசுக்களிடத்திலுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்சகவ்யமும், நீ—நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றுள் நின்ற தூய்மை—அந்தபஞ்சகவ்யங்களுக் குண்டான சுத்தியும், நீ—உன் அதீநம்; வானினோடு—நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்—நீரிலேகிடக்கிற பூமிகரையாதே ஸகலாதார பூதையாகிறதும், நீ—உன்னாலே ; யானும்—பக்தனான நானும், நீ—உனக்குப்ரகாரபூதன்; அது அன்றி—அதொழிய, இராமன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம்பிரான்—அகிஞ்சநரான எங்களுக்குஸ்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோடுணர்ச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைந்தும் நீ, அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ – ஊனில்மேயவாவிநீ – வானினோடு மண்ணும் நீ – யானும்நீ, அதன்றி யெம்பிரானும்நீ இராமனே என்றந்வயம். உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ. தமோகுணாபிபவத்தால் வந்த நித்ரையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதீநம். இத்தால்—

(க) "மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸர்வஸத்வமநோஹரம்"

சேதநர்க்கு விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநமும், பகவத்ப்ராவண்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (க) "அநாதிமாயயா ஸுப்த:" என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்ரையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. வளங்கடல்பயனும்நீ. கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அம்ருதமும் ரத்நாதிகளும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். இது - ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியாய் அஜ்ஞாநகார்யமான பந்தக பதார்த்தங்களெல்லாம் நீயிட்டவழக்கென்கை. ஆனில்மேயவைந்தும்நீ. பசுக்களில் சுத்திகரமாகச் சொல்லுகிற பஞ்சகவ்யமும் உன்னதீநம். அவற்றுள் நின்றதூய்மைநீ. அந்த பஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டான சுத்தியும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். பரமபாவநரான தேவரீரோட்டை ப்ரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு சுத்திஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பகவத்ஸமாராதநோபகரணங்களாகையாலேயிறே சுத்திஹேதுத்வம். (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம் கவாஞ்சைவ குலமேகம் த்விதா க்ருதம் । அந்யத்ர மந்த்ராஸ் திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ர திஷ்டதி" என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்ஸமாராதநமாகையாலே; ஜ்ஞாநத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்விஷய மாகையாலே. (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா" என்னக்கடவதிறே. (ச) "பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே." இத்தால்— அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த அசுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக் கென்கை. ஊனில்மேய ஆவிநீ. சரீரத்திலே தாரகமாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணனும் நீயிட்டவழக்கு. இத்தால் - சரீரஸ்திதியும் சரீரவியோகமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. வானினோடு மண்ணும்நீ. நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், நீரிலே கிடக்கிற பூமி கரையாதே ஸகலாதாரபூதையாகிறதும் உன்னாலே. அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும் முக்தப்ராப்யமான நித்யவிபூதியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். யானும்நீ. பத்தனான நானும் உனக்கு ப்ரகாரபூதன். இத்தால் - எனக்குருசியில்லாதவன்றும், (சூ) "ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. அதன்றி. அதொழிய. எம்பிரானும் நீயிராமனே. நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல்லவ னென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே அகிஞ்சநரான எங்களுக்கு ஸ்வாமி. (எ) "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" என்கிறபடியே - ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அழகாலும் சீலத்தாலும் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். (அ) "அலமத்ய ஹி புக்தேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । நாபச்யாமி ஸ்ரியார்த்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம்." [புற்பாமுதலாவித்யாதி.] (கூ) "யா கதிர் யஜ்ஞசீலாநாம்" என்று ஒருபக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

(க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அந்யத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி" (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமாமதா" (ச) "பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே" (சூ) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" (எ) "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" (அ) "அலமத்யஹிபுக்தேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । நாபச்யாமி ஸ்ரியார்த்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம்" (கூ) "யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம்"

அ. தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. "எம்பிரானும் நீயிராமனே" என்று-நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனே உபாயமென்றார் - கீழ்; இதில்- உபாயத்தில் தமக்குண்டான அத்யவஸாயத்தை யருளிச் செய்கிறார், பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புகுர நிறுத்தினநீ, என்னை உபேக்ஷித்து விஷயாந்தர ப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லையென்று தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—. அடக்கரும்புலன்களைந் தடக்கியாசையாமவை
துடக்கறுத்துவந்துநின் றொழிற்கண்நின்றவென்னைநீ
விடக்கருதிமெய்செயாது மீக்கோராசையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தநின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கூரு.

ப-ரை.— அடக்க அரு—அடக்கவரிதான, புலன்கள் ஐந்தும்—செவிமுதலிய ஐம்புலன்களையும், அடக்கி—விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை—அவ் விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து—வாஸனையோடே போக்கி, வந்து—மோக்ஷேச்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை—உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே—எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், நீ—இந்த்ரிய ஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ, விட கருதி-உபேக்ஷிக்கும்படி நினைத்து, மெய் செயாது—ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்—விஷயாந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்டுபண்ணினாலும், கடல் கிடந்த நின் அலால்—என்நிமித்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லே னென்கிறார்.

வ்யா. அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் சாஸ்த்ர வாஸனையாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும் ஆகர்ஷகமான தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசப்தமுண்டோ வென்னில்; கீழே-"புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்" என்றவராகையாலே இங்குச்சொன்ன இந்த்ரியநியமநம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்ருபுத்தியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுநனும், (க) "[illegible]" என்னும்படியிறே இந்த்ரியநியமநத்தினருமையிருப்பது. ஆசையாமவை துடக்கறுத்து. அவ்வடிவில் பாவநத்வத்தாலே விஷயங்களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயாந்தரருசிக்கடி பாபமேயிறே. வந்துநின் தொழில்கண்நின்றவென்னை. புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. நீவிடக்கருதி. இந்த்ரியஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செயாது. ஆரம்பித்தகார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை ஆரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யாபாரம். (உ) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. மிக்கோராசையாக்கிலும். விஷயாந்தரங்க

(க) "தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்" (உ) "அந்யதாஸங்கல்ப்யாந்யதாசரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே"

ளிலே ருசியைப்பிறப்பித்தாயாகிலும், ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு க்ர்ஷிபண்ணினவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ருசிக்கு உத்பாதகனாகக்கூடாது, அப்படிகூடினாலும். கடல்கிடந்தநின்னலாலோர்கண்ணிலேன். நான் அபேக்ஷியாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக த்ரிபாத்விபூதியிலிருப்பைவிட்டு விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுன்னையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாகையாலே யென்கிறார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி நிருபாதிகஸ்வாமித்வம். அண்ணல் - ஸ்வாமி. ... ... கஎ.

அ. தொன்னூற்றுரும்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தையருளிச்செய்தார் — கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - "அஞ்சலென்னவேண்டுமே" என்றும், "இரங்காங்கவாணனே" என்றும் பலபடியாக அபேக்ஷியாநின்றீர், உம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்லீரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழுமெய்ம்மையே
வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிறப் பறுத்துவந்துநின்கழல்
பொருந்துமாதிருந்தநீ வரஞ்செய்புண்டரீகனே. கஅ.

ப-ரை.— வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதி பரிணாமங்களையுமுடைத்தான, மாய—ப்ரக்ர்திதத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையனாய், மாய—ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் ஊழி—அஸங்க்யாத மான கல்பங்களெல்லாம், ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும், வரம்பு இலாத—எல்லைகாணவொண்ணாத, கீர்த்தியாய்—ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாய், புண்டரீகனே-தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத-அளவில்லாத, பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் கழல்—ஸர்வபோக்யமான உன் திருவடிகளை, பொருந்தும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, திருந்த—கைங்கர்ய ஸுகமே ஸுகமாம்படி, நீ—என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆள்பார்த்து ஸஞ்சரிக்கிற நீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதிபரிணாமங்களையுமுடைத்தான ப்ரக்ர்தி தத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே. மாயை-ப்ரக்ர்தி. (க) "𑌅𑌨𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇" என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-பந்தகமான ப்ரக்ர்தி நீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆச்சர்யமானஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ர்தியிலே பத்தராய் தந்நிவர்த்த்யர்த்தமாக தேவரீரை ஆச்ரயித்த சேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) "அநந்தஸ்யநதஸ்யாந்தஸ்ஸங்க்யாநம்வாபிவித்யதே"

கொடுக்கைக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களையுடையவனென்கை. வையமேழும்மெய்ம்மையே வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களும் ஸ்தோதாக்களாக, தந்தாமுடையசேஷத்வத்தை யுணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அநந்யபரராய்க்கொண்டு அஸங்க்யாதமான கல்பங்களெல்லாமேத்தினாலும் எல்லைகாணவொண்ணாத ரக்ஷகத்வப்ரதையையுடையவனே. இத்தால் - அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிகளோடேசேர்த்து ரக்ஷித்துப்போந்த ரக்ஷகத்வ ப்ரதையைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. (க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணா ந சக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதி கோடிவக்த்ர:" வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேக்ஷிதத்தைச்சொல்லீரென்ன; அஸங்க்யேயமான பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாதியிலேபிறக்கும் ஜந்மத்துக்கும் தொகையற்றிருக்கை. காலம் அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அவதியில்லாமையாலே கர்மாநுகுணமாகப்பிறக்கவிருக்கிற பிறவிக்குத் தொகையில்லை. ஜந்மங்களை அறுத்து. வந்துநின்கழல்பொருந்துமா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே வந்து, ஸுரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) "சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்" என்கிறபடியே ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (ரு) "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்கர்யஸுகமே ஸுகமாம்படி. நீவரஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக * ஆள்பார்த்துழிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாவயவனே. புண்டரீகாக்ஷனே!. திருக்கண்களே ப்ரசுரமாயிருக்கையாலே புண்டரீகனென்கிறார். (ச) "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகையாவது - ஒருவிசேஷகடாக்ஷமென்கை. ... ... கசு.

அ. தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. "வரஞ்செய்புண்டரீகனே" என்னாநின்றீர், நம்முடையவிசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன; திருமார்விலே பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல் வேணுமோ, அங்ஙனேயொருநிர்ப்பந்தம் தேவரீர்க்குண்டாகில் என் விரோதியைப் போக்கி உன்னைக்கிட்டி அடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநனாய் தேவரீரைப்பார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடு தது பாயத்தோடு வாசியற தேவரீரே தந்தருளவேணுமத்தனையன்றோ வென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்துசீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமார்ப! நாதனே!
ஐயிலாயவாக்கைநோ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துய்வதோருபாயநீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கஎ.

(க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணாநசக்யா வக்தும்ஸமேதைரபிஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ர:" (உ) "சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்" (ரு) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்" (ச) "விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே"

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய தையும், தண்டு—கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும்—ஸ்ரீசார்ங்கமென்னும் திருவில்லையும், வாளும்—நந்தகமென்னும் திருக்குற்றுடைவாளையும், ஏந்து—எப்போதும் தரித்த, சீர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகளையுடையனாய், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரை மலரைப்பிறப்பகமாகவுடைய, மாது—பெரியபிராட்டியார், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணு கிற, மார்ப—திருமார்வையுடையனாய், நாதனே—ஸர்வஸ்வாமியானவனே; ஐயிலாய—ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து—சரீரமாகிறநோயை யறுத்து, வந்து—ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து—நிரதிசயபோக்யனான உன்னை ப்ராபித்து, உய்வது ஓர் உபாயம்—அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ எனக்கு இல்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீ, எனக்கு-உன்கைபார்த்திருக்கிறவெனக்கு, நல்க வேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்து சீர்க்கைய. காணவே பெதிரிகள் தறைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஆச்ரிதர்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனே யென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்தினபடியே யிருக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாயோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென்கை. "எப்போதுங்கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்னக்கடவதிறே. செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப. சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாயிருக்கை யாலே ஸுகுமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகரூபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று சொல்லப்படும் திருமார்வை யுடையவனே. இத்தால்-ஆச்ரயண விரோதிபாபத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க, அநுபவவிநாசமாய் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு பரிகாரமுண்டாயிருக்க, மாத்ருபித்ருஸந்நிதியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கட வேனோ வென்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவள் புருஷகாரமாகாதே கையிலே பரிகாரமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்றுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது. இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தஸித்திக்கு என்தலையிலேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; ஐயிலாயவாக்கை நோயறுத்து. ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ருதியாகவுடைய சரீரமாகிற நோயையறுத்து. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு ப்ரார்த்தநீயமான சரீரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதியாயிறேயிருப்பது. "ஏய்ந்ததம்மெய்குந்தமாகவிரும்புவர்" என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒருதேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிசயபோக்யனை உன்னைப்ராபித்து. உய்வதோருபாயம். அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரிய꞉பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்கை பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல், அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடைய தலையிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவீரோவென்று பகவதபிப்ராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி யைம்புலன்களாசையும்
துறந்துநின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்றநாயினேன்
பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றுநீங்குமா
மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

ப-ரை.—மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே ; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொறுக்காமையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-க்ருத்ரிமத்தைத் தவிர்த்து, ஐம்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்று-சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் ஆ—நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. மறம்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ருத்தி பொறுகைாமையும், பராநர்த்தசிந்தையும். அத்தைவிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. க்ருத்ரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அநுகூலனைப்போற்றி ப்ராதிகூல்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து. இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - "பொறியிலேன்" என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப க்ருத்ரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயாந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்ற. உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த ஸித்திக்கு முதலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற அநந்யகதி. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா துக்க சக்ரத்தினின்றும் நீங்கும்படி. "பிறந்து" என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "இறந்து" என்கிறவிது - நரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்ட துக்கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மரியாதே, அபேக்ஷாமாத்ரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். "மற்று" என்கிறது விரோதிநிவ்ருத்தி ஸமநந்தரத்திலே லபிக்குமதாகையாலே. மாய. (க) "ममाया" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்ரத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ... ... கூஅ.

அ. தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரக ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, (உ) "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि"

(க) "மமமாயா" (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

என்ற உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனன இதொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவச்யதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமான போகத்தைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

மூ.—காட்டிநான்செய்வல்வினைப் பயன்றனுல்மனந்தனை
நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவெண்ணினாரெனக்
கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னொடும்
பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்பூவைவண்ணனே. கூகூ.

ப—ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனாய், பூவை வண்ணனே—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல்வினை—ப்ரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, ("இந்த பாபபலம் நமக்கு அநுபவிக்க ப்ராப்தம்" என்று,) பயன்தனுல்—பலத்திலே, மனந்தனை— மநஸ்ஸை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து, நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினர் என—கொடிய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினாரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆவி—பாபப்ரசுரனும் அகிஞ்சநனுன என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னொடும்—உன்விஷயத்திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்— அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்வினை. நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயுமுள்ள பாபங்களை பொழிய, செய்தவையாய், நரகப்ரவேசம் பண்ணி அநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுமவர்களென்கை. பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸ்ஸைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வெண்ணினர். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினர். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மநுபவிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்து க்ரூரமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்யதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னொடும்பூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுகையால் வந்த நீர்மையையுடைய க்ருஷ்ணனே! பாபப்ரசுரனும் அகிஞ்சநனுன என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. "காவிபாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை" என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். பூட்டிவைக்கையாவது-நீ விடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன்" என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் பூவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே! நின்பக்கல்நின்றும் அகற்றுதொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேதியாதே அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். "பின்னைகேள்வ - என்னதாவிநின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி நான் செய்வல்வினைப்பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண்ணினாரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல்" என்றந்வயம். ... கூகூ.

அ. நூறும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சின்னமான அநுபவத்துக்கு பரபக்தி யுக்தனுக வேண்டாவோவென்ன ; அப்பரபக்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறர்.

மூ.—பிறப்பிறேடுபேரிடர்ச் சுழிக்கணின்றுநீங்குமஃ
திறப்பவைத்தஞானநீச ரைக்கரைக்கோடேற்றுமா
பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்
பெறற்கரியமாயனே யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கOO.

ப-ரை.—பிறப்பிறேடு - ஜந்மத்தோடேகூடின, (தாபத்ரயரூபமான,) பேர் இடர் - மஹா துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்நின்று—ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் அஃது—நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை, இறப்பவைத்த—மறைத்துவைத்து, ஞானநீசரை—ஸர்வோத்தமராகத்தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை, கரைக்கொடு ஏற்றும் ஆ—கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெறற்கு அரிய—பெறுதற்கு அரிய, நின்ன பாதம்—உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான, பத்தி ஆன—பக்தியாகிற, பாசனம்—பாஜநத்தை, (உன் க்ர்பையாலேயொழிய,) பெறற்கு அரிய—வேறொருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, எனக்கு—உன் க்ர்பையல்ல தறியாத எனக்கு, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

வயா. பிறப்பிறேடுபேரிடர் சுழிக்கண்நின்று நீங்குமஃதிறப்பவைத்த. ஜந்மத்தோடேகூடின தாபத்ரயரூபமான மஹா துக்கத்தைவிளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வஹிதங்களை "அஃது" என்றது - ச்ருதிப்ரஸித்தியாலே. அதாவது - ஸ்வர்க்க தத்ஸாதநங்களை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. (க) "வெஉவாஉரதாஃவாஹ்ரு நாநஹ்உஷ்ஹீதிவாஉிநஃ" என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது - நசிக்கை. அதாகிறது - (உ) "ணஶ-சுஉஹ்ரூலெந" என்கிறபடியே மறைக்கை. ஞானநீசரை. ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை. "யாரும் வையகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்" என்றவர்கள் கேவலநீசர் ; இவர்கள் ஜ்ஞாநநீசர். கரைக்கோடேற்றுமா. இவர்களைக் கரையிலேகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (ங) "லொய்வநஃவாரஉோஷ்நாதி தஷ்ஷ்ணொஃவாரஉெம்வஉஓ" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரத்வாவுக்குக் கரையாவது - பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிவைத்த. பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபக்தியாகிற பாஜநத்தை. ப்ராப்யனுனவனிற் காட்டில் தத்விஷயபக்தி துர்லபமிறே. (ச) "யாஹீதிரவிவெகாநாஓ" என்றும், (ரு) "ஊ-க்தீஷுஹ்கெஷஹிகா" என்றும், (சு) "ஹஉஹஜஜதாஂஊெயஹஹக்திஷூிராத்வி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. பாசனம் - மரக்கலம். அத்தாலே — தநத்தைலக்ஷிக்கிறது. "தனமாயதானே கைகூடும்" என்னக்கடவதிறே. (எ) "யஓஉெவெஷவுணெதெ நஷஹ்ஃ" என்றும், (அ) "ஹஉஆஉநீஷாஉநஸாஹிசுஉஷஃ" என்றும்-வேதாந்தங்கள்

(க) "வேதவாதரதாஃபார்த்த நாந்யதஸ்தீதிவாதிநஃ" (உ) "ணச-அதர்சநே"
(ங) "ஸோத்வநஃபாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோஃபரமம்பதம்" (ச) "யாப்ரீதிரவிவேகாநாம்"
(ரு) "முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா" (சு) "ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி"
(எ) "யமேவைஷவ்ர்ணுதேதேநலப்யஃ" (அ) "ஹ்ர்தாமநீஷா மநஸாபிக்லப்தஃ"

உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு ஸாதநமானபக்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறே; அந்த பக்தியை. பெறற்கரியமாயனே. உன் கேவலக்ருபையையொழிய வேறொருவழியாலே உன்னைப்பெற இருப்பார்க்கு ஸித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. லோகத்தில் ஸாத்யங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநமுண்டாயிருக்க அநந்யஸாத்யனான ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநல்கவேண்டுமே. பெறவேண்டுமவை யெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ருபையையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பக்தியை தேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மோக்ஷருசியைப்பிறப்பித்து தத்ஸாதநமானபக்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோஜநனும் அநந்யஸாதநனுமிருந்துள்ள எனக்கு த்வதநுபவபரிகரமான அந்தபக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ... ... க00.

அ. நூற்றோராம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபக்தி-விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவர்த்தமான இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு நம்மை அநவரதபாவனைபண்ணுமத்தாலே ஸாத்யமன்றோவென்ன; அங்ஙனேயாகில் ஜிதேந்த்ரியனுக்கொண்டு அநவரதபாவனை பண்ணுவேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

மூ.—இரந்துரைப்பதுண்டுவாழி யேமநீர்நிறத்தமா
வரந்தருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீர்ப்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே. க0க.

ப-ரை.—இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பஞ் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; ஏமம் நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—திரு நிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே; மன்னு—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான, சீர்—நன்மைகளையும், வரம்—ஆச்ரிதாபேக்ஷித்தவரங்களையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்—திருவுள்ளத்திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குத்தர நினைத்ததாகில், பரந்த—சப்தாதி விஷயங்களிலே பரந்த, சிந்தை—என்னுடைய மநஸ்ஸு, ஒன்றி நின்று—உன்பக்கலிலேபொருந்தி நின்று, நின்ன பாதபங்கயம்-உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக்கும்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும்.

வ்யா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்தாபிமாநனுக்கொண்டுவிழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பஞ்செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு. வகுத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அநவரதபாவனையே அர்த்திக்கிறாராகில் இப்படி கூசிச்சொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய்கிறார். பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட்டினாலும் உத்துங்கதையைப் பார்த்தால் அநாதரிக்கிறானோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல்; அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான அவனழகை யநுஸந்தித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்னுதல். ஏமநீர்நிறத்தமா. (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:" என்கிறபடியே - அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய" (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:"

டைய நிருபாதிகபந்துவே. ஏமம் - உறவு. (க) "ஸமிநாவபந்தூ:" என்றும், (உ) "ஈஹாம வொவாநூெவாஜா தஃ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரந்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியையும், மங்களாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில் மன்னுசீர். இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வரங்களைத்தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் – நன்மை. அதாகிறது கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவனையை அபேக்ஷிக்கிறார்மேல்; பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று. சப்தாதிவிஷயங்களிலேபோந்த என்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிநின்று. நின்னபாதபங்கயம் ப்ராப்தமுமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை. நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்கரம், உன் நினைவுக்கே பலவ்யாப்தியுள்ளதென்கை. ... ... கூ0க.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவனைக்கு சரீர ஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசக்தியாயிருக்க அநுவர்த்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரறுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான் தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறோமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விள்விலாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
துள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமாதெழிக்குநீர்
பள்ளிமாயபன்றியாய வென்றிவீரகுன்றினுல்
துள்ளுநீர்வரம்புசெய்த தோன்றலோன்றுசோல்லிடே. கூ0உ.

ப—ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, நீர்—கடலிலே, பள்ளி—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய—ஆச்சர்யபூதனே, பன்றி ஆய—மஹாவாராஹமாய் பூம்யுத்தாரணம்பண்ணி, வென்ற—ஹிரண்யனைவென்ற, வீர—வீரத்தையுடையனுய், துள்ளு நீர்—திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே, குன்றினுல்—நீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்த—அணைசெய்த, தோன்றல்—சக்ரவர்த்தி திருமகனே; விள்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு—உஜ்வலமான, பாதபோதில்—திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து—நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது—அத்திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கிறவெனக்கு, ஊனம்—ஊனத்தைவிளைக்குமதான, நோய்—ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆ ஒன்று—போக்கநினைத்திருக்கிறதோருபாயம், சொல்லிடு—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விள்விலாதகாதலால். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. "விள்கை விள்ளாமைவிரும்பி" என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதருடைய ஸந்நிதியிலே அலருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுய்

(க) "ஸமோபந்தூ:" (உ) "அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுமேனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத்ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்றும், "வ்யாதி" என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழுக்கிறேனே, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழுக்கிறேனே. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினுல்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகடும்திரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனுன தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தையறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினுல் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுமேனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௧௦௨.

அ. நூற்றுமூன்றும்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. ௧௦௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனுய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுய், இரு கலந்த—ரிக்(ஜீஸு)ப்ரசுரமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையயாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனுய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (௧) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. ரிக்ப்ரசுரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "[illegible]" (௪) "[illegible]" (௫) "[illegible]" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரீய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) "[illegible]" (௭) "[illegible]" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரஸௌலப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "[illegible]" என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இக்கால் - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரீய:பதி, * அபர்வருமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷப்ரமாணப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... ௧0௩.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "[illegible]" என்றும், (௧0) "[illegible]" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (௧௧) "[illegible]" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தகநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(௧) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (௭) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸத்ர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (௧0) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" (௧௧) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுமேவனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்றும், "வ்யாதி" என்றும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனே, சரீரத்திலாதரமுண்டா யிழக்கிறேனே. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகடும்திரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தாரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசோல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுமேவனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... க௦உ.

அ. நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. க௦௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஸீக)ப்ரசுரமான், வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய—க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) "ஈஶ்வரீꣳ ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனைக்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. ரிக்ப்ரசுரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (ங) "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" (ச) "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" (ரு) "அபஹதபாப்மா" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரிய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதை யென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைக ஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (சு) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரஸௌலப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "நவமாஸத்ருதம் கர்ப்பம்" என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரிய:பதி, * அபர்வருமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷப்ரமாண ப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... க0ங.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (கூ) "யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி" என்றும், (க0) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தக நிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:" (ங) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (ச) "தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" (ரு) "அபஹதபாப்மா" (சு) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸத்ர்தம்கர்ப்பம்" (கூ) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (க0) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:" (கக) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:"

மூ.—கடுங்கவந்தன்வக்கரன் கரன்முரன்சிரமவை
இடந்துகூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்துநின்றியங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்துவீள்வி்லாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்டுமே. கOச.

ப-ரை.— கடு - மிசக்கொடியனுன, கவந்தன் - கபந்தனுடையவும், வக்கரன் - தந்தவக்ரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், சிரம் அவை—தலைகளை, இடந்து—தள்ளி, கூறு செய்த—சிந்நம் பிந்நமாக்கின, பல் படை—பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, தடம்—குளிர்ந்த, கை—திருக்கைகளிலேதரித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனே; கிடந்து இருந்து நின்று இயங்குபோதும்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும்போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன - வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன் கழல் தொடர்ந்து - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனான கபந்தன், தந்தவக்ரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிற்காட்டில் கபந்தனுக்கு வெட்டிமையாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசும்புந் தேடுகிறதசையிலே எதிரம்புகோக்கவந்த வெட்டிமையைநினைத்து வெறுக்கிறார். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள் தலைமண்டையையிடந்து சரீரங்களை, (க) "சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்" என்கிறபடியே சகலமாக்கினவனே. அஸுரராக்ஷஸர்களை யழியச்செய்தாப்போலே என்னுடைய பாபரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களையழியச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்களையழியச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்ரிதரைக் குளிரத்தடவக்கடவ திருக்கையிலேதரித்த ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அதுதானே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்கு திவ்யாயுதங்கள்வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. (உ) "அப்யேஷ ப்ரஷ்டே மம ஹஸ்த பத்மம் கரிஷ்யதி ஸ்ரீமத நந்தமூர்த்தி:" என்றும், "அணிமிகுதாமரைக்கையை யந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசை நீ யணியாய்" என்றும் - ஆச்ரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குங் கையிறே. தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்றியங்குபோதும். (ங) "ஆஸீநா வசயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா" என்கிறபடியே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்ரை நடக்கும்போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து வீள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வபாவத்தை யெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அநுபவ விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்ப்ருஹணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடைவிடாதே யநுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து.

(க) "சிந்நம்பிந்நம்சரைர்தக்தம்" (உ) "அப்யேஷப்ரஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதிஸ்ரீமதநந்தமூர்த்தி:" (ங) "ஆஸீநாவசயாநாவாதிஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா"

அ. தாற்பர்யம். நான்சொன்ன உபாயங்களை விழியாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி காண்கையொழிய போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக குணாதிகரான தேவரீர் விஷயீகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவனாகையாலே உபாயாந்தரா பேக்ஷையில்லை, தேவரீர் வடிவழகிலன்வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடி யென்கிறார்.

மூ.—மண்ணையுண்டுமிழ்ந்துபின் னிரந்துகொண்டளந்தமண்
கண்ணுளல்லதில்லையென்று வென்றகாலமாயினாய்
பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கை கொங்கைதங்குபங்கயக்
கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணும்வண்ணமே. ௪௦௫.

ப-ரை.— மண்ணை உண்டு-ப்ரளயாபத்திலே லோகங்களை யுடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பின்—ஸ்ருஷ்டமானபின்பு, (அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த-திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாக்ஷத்திலே நிலைநிற்குமதொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினாய்—காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை—இசைகளை, வென்ற-வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்—இனிய பேச்சையுடையளாய், மங்கை—மங்கைப்பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடைய, கொங்கை—திருமுலைத்தடத்திலே, தங்கு—பொருந்திவர்த்திக்கிற, பங்கயம் கண்ணா—புண்டரீகாக்ஷனே, எண்ணும் வண்ணம்—தேவரீரை யிடைவிடாதே அநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உன்வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து. ப்ரளயாபத்திலே அபேக்ஷியாதிருக்க ஆபத்தே மூதலாக, வரையாதே, இஜ்ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்- தன்பக்கல் விமுகரானாரளவிலும் வத்ஸலனென்கை. பின் இரந்துகொண்டளந்து. ஸ்ருஷ்டமானபின்பு அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இந்த்ரனுக்கு த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதுர்த்தசபுவநத்திலுண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும் உன் திருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகரானாரளவிலும் சீலவானுமாய் ஸுலபனுமாயிருக்குமவனென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழநிற்கையிறே - சீலம். எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - ஸௌலப்யம். மண்கண்ணுளல்லதில்லையென்று. விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடியென்னென்னில்; இஜ்ஜகத்துக்கு நம் கடாக்ஷமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினாய். ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி; ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்தும் அந்யசேஷத்வத்தால் முறையழிந்தும், இப்படி காலவச்யரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஜயிக்க விரகில்லையென்கை. (௧) "காலம்ஸபசதே பத்ர நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:" என்னக்கட

(௧) "காலம்ஸபசதேபத்ர நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:"

வதிறே. "மண்கண்ணுளல்லதில்லை யென்றுவென்று" என்று கீழே அந்வயிக்கவுமாம். அப்பக்ஷத்தில், மஹாபலி, ப்ரளயம் முதலான விரோதிகளை உன்பேறாக வென்றவென்கை. பண்ணைவென்றவின் சோல்மங்கைகோங்கை தங்குபங்கயக்கண்ண. (க) "ஆலாபாமதுராலாபா" என்கிறபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே அபாச்ரயமாகவுடைய புண்டரீகாக்ஷனே. இத்தால் - பருவத்தாலும் பேச்சாலும் அவயவ சோபையாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையாலே பூர்வவர்த்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்கலிலே கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரேரிதமான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவ னென்கை. நின்னவண்ண மல்லதில்லை"யெண்ணும் வண்ணமே. தேவரீரை இடைவிடாதே யநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ராகாரத்துக்கு ஹேது உன் வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை. உன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கடியான வாத்ஸல்யாதி குணங்களொழிய உன்வடிவழகே யெனக்கு இம்மநோரதத்துக்கும் ஹேதுவென்கை.

அ. நூற்றுமூம்பாட்டு. "நின்னவண்ணமல்லதில்லை" என்று—தாம்வடிவழகிலே துவக்குண்டபடி சொன்னார் - கீழ்; இதில்—தேவரீருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான் நெகிழிலும் என்னெஞ்சு வேறொன்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறார்.

மூ.—கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமி காலனோடுகூடவன்
றறுத்தவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்தினாய்
தோறுக்கலந்தவூனமஃதொழிக்கவன்றுகுன்றமுன்
பொறுத்தநின்புகழ்க்கலாலோர் நேசமில்லைநெஞ்சமே. ௧௦௬.

ப-ரை.— கறுத்து – க்ருத்தனாய்; எதிர்ந்த – எதிரிட்ட, காலநேமி – காலநேமியாகிற அஸுரன், காலனோடு கூட—ம்ருத்யுவோடேகூடும்படி, அன்று—அவனாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று, அறுத்த—அவன் தலையை யறுத்த, ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினாய்—திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை தரித்தவனே, தொறு கலந்த—பசுக்களுக்குண்டான—ஊனம் அஃது ஒழிக்க—அநுபவவிநாச்யமான ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக, அன்று—பசுக்களும் இடையரும் வருந்துகிறகாலத்திலே, முன்—அவைகளுக்கு நாசம்வருவதற்கு முன்னமே, குன்றம் பொறுத்த—கோவர்த்தநத்தையெடுத்து ரக்ஷித்த, நின் புகழ்க்கு அலால்—உன் கல்யாணகுணத்துக்கல்லது, நெஞ்சம்—என் மநஸ்ஸுக்கு, ஓர் நேசம் இல்லை—ப்ராவண்யலேசமுமுண்டாகாது.

வ்யா. கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமிகாலனோடுகூட. க்ருத்தனாய் எதிரிட்ட காலநேமியாகிறவஸுரன் ம்ருத்யுவோடே கூடும்படி. இந்த்ராதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் ஈச்வராநுக்ரஹத்தையும்பொறாதே க்ருத்தனானாய்த்து. (உ) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறவிஷயத்திலே கிடீர்! க்ருத்தனாய்த்து. (௩) "ஸநேராபந்து:" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாத:" என்கிறபடியே நிருபாதிகபந்துவின் பக்கலிலேயிறே கோபித்தது. ஓரஞ்ஜலியாலே ஒரு நீராகக்கலக்கலாம் விஷயத்திலே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தானென்கை. அநுகூலித்தாரை யுன்னோடே கூட்டுகையும்

(க) "மதுராமதுராலாபா" (உ) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (௩) "ஸநோபந்து:" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாத:"

ப்ரதிகூலித்தாரை யமனோடே கூட்டுகையுமிறே தேவரீர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநேமியாலே இந்த்ராதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்டுவில்லும் வாளுமேந்தினாய். ஸபரிகரனான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலை யறுப்புண்டபின்னும் தேவர்களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, "கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே திவ்யாயுததரனாயிருக்கிறபடி.தோறுக்கலந்தவூனமஃதொழிக்க.இந்த்ராதிகளுக்குஅஸுரரால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - கீழ், இந்த்ரனால் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறதுமேல். பசுக்களுக்கு அநுபவ விநாச்யமான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷகனான இந்த்ரனால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அநுபவித்தே அறுமாய்த்து. அன்று. (க) "கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்" என்கிறதசையிலே. தோறு—பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநின்புகழ்க்கலால். கோவர்த்தநத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்யாணகுணத்துக்கல்லது. இந்த்ரன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லாமையாலே,அழியச்செய்யும்திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினானென்கை. "முன்" என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. "வரைமுனேந்தும்" என்று - அவன் அநாயாஸேந தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து "பொறுத்த" என்கிறார் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணாந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என்மநஸ்ஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாபிமாநத்துக்குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன்ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்நேஹமில்லையென்றதாய்த்து. ... ... கOசு.

அ. நூற்றேழாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவழகையும் ஆபத்ஸகத்வத்தையும் பேசினார்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறொருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

மூ.—காய்சினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டிரன்
மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுகன்
நாசமுற்றுவீழநாள் கவர்ந்தநின்கழற்கலால்
நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேனெம்மீசனே. கOஎ.

ப—ரை.— எம் ஈசனே - எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே ; காய் - ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது நில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன்—தந்தவக்ரனும், பவுண்டிரன்—பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாலி—மிக்ககோபத்தை யுடையனான மாலியும், மான் சுமாலி—மஹானான ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனான கேசியும், தேனுகன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(க) "கோகோபீஜநஸங்குல மதீவார்த்தம்"

பயங்கரனை தேநுகாஸுரனும், நாசம் உற்று— துக்கத்தை யநுபவித்து, வீழ—ம்ர்தராய் விழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆயுஸ்ஸைவாங்கின,நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடிகளிலல்லது, நேசபாசம்-பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்-எந்ததசையிலும், வைத்திடேன்—வையேனென்கிறார்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காசிராஜன். ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது விடாத கோபத்தையுடையவனென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படியிருக்கும் தந்தவக்ரன். பவுண்டிரன். “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன். மாசினத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மானசுமாலி. மஹாஜ்ஞன ஸுமாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பத்ராகாரனுமா யிருக்குமவனென்கை. கேசி. ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவதைகளுக்கும் பாதகனை கேசி. தேனுகன். க்ர்ஷ்ணனை அநுவர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரனை தேநுகன். இவ்வாஸுரவர்க்கத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக. நாசமுற்றுவீழ நாள்கவர்ந்த. துக்கத்தை யநுபவித்து ம்ர்தராய்விழும்படி ஆயுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் — துக்கம். “வீழ்தல்” என்று – விடுதலாய், ப்ராணனை விடும்படி யென்றுமாம். இத்தால் - ஆச்ரித விரோதிகளை ஸ்வசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரூரமாக வதித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிநிரஸந சீலனை உன் திருவடிகளிலல்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே பக்தியை‘கயிறு’ என்கிறது. “எட்டினோடிரண்டெனும் கயிற்றினல்” என்னக்கடவதிறே. எம் ஈசனே. என்னுடையனே. விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு விரோதியான பாபங்களையும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகைக்கடி இத்தையுடையவனுகையென்கை. ... ... க0எ.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சம்” என்றும், “நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்” என்றும் சொல்லக்கூடவதிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அநுபவிக்கப் பார்த்தாரோ வென்ன; போக மோக்ஷ ஸுகங்களை அநுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்னு மாசையொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிறார்.

மூ.—கேடில்சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன்
நாடினேடுநாட்டமா யிரத்தனுடுநண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனேகுறிப்பிலே. க0அ.

ப—ரை.—கேடு இல்—அழிவில்லாத, சீர்—ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்—பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய னுயிருக்கிற, அயன் நாடினேடு—ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸத்ய லோக ஸம்பத்தையும், கெடும்-எல்லாம் தன்னுலே அழியும்படி, வரத்து-பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினேடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாடு—ஆயிரங்கண்களையுடையனை இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணினும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற, போகம் எய்தி—

போகத்தை ப்ராபித்து, வீறு இருந்தபோதிலும்—நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பராயிருந்தபோதிலும், கூடும் ஆசை அல்லது—உன்னைக்கூட வேணுமென்னு மாசையல்லது, ஒன்று—வேறொன்றை, குறிப்பில் கொள்வனோ—நெஞ்சால் நினைப்பனோ வென்கிறார்.

வ்யா. கேடில் சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன். கேடில் சீர்வரத்தனுய - அயன், கெடும்வரத்தனுய - அரன். அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தை யுடையனு யிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாம்படி பகவத்ப்ரஸாதம்பெற்ற ருத்ரன். அதவா, அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனை ப்ரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தை யுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனை ருத்ரனும் என்றுமாம். நாடினேடு நாட்டமாயிரத்தன் நாநேண்ணினும். இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷனுடைய நாட்டையும் பெற்றாலும். நாட்டம் - கண். "நாடு" என்று நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது-ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய மூவகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நாமொருத்தனும் பெற்றாலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பாவனை யில்லையிறே; கூடாதது கூடினாலும். வீடதானபோகமெய்தி. அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தை ப்ராபித்து. மோக்ஷமாகிறது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தி மாத்ரமாதல், ஒருதேசவிசேஷ ப்ராப்தியாதலன்று, கைங்கர்யபோகமென்கை. வீற்றிருந்தபோதிலும். கைங்கர்யோப கரணங்கள் குறைவற்றிருந்தபோதிலு மென்னுதல்; நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரனு யிருந்தபோதிலு மென்னுதல். கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண்டாமதிறே. போகமோக்ஷங்கள் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும். கூடுமாசையல்லது ஒன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே. உன்னைக் கூடவேணுமென்னு மாசையல்லது வேறொன்றை நெஞ்சால் விரும்புவனோ. (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்றிறே பகவத் ஜ்ஞாநபக்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. ... ... க0அ.

அ. நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயத்நத்தாலே அநவரதபாவனைபண்ணியும் * ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாருடைய ஆசைபோலே யிருந்ததீ!, "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்றும், "திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே" என்றும் தொடங்கி, "நின்பெயருருக் கலந்தொழிவிலா துரைக்குமா றுரைசெய்" என்றும், "கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோ" என்றும் பேசினீரேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னைப்ரேரிக்க காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசிநின்றவித்தனை, அதுதானும் வேதங்களும் வைதிகபுருஷர்களும் பேசிப் போரக்காண்கையாலே பேசினே னித்தனை யென்கிறார்.

மூ.—சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினுய்சுருங்கியும்
பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்துபெற்றியோய்
செருக்குவார்கள்தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவதேவனேன்
றிருக்குவாய்முனிக்கணங்க ளேத்தயானுமேத்தினேன். க0கூ.

(க) "தர்மார்த்தகாமைஃகிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா । ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி" (உ) "விஜ்ஞாநம் யதிதம்ப்ராப்தம்"

ப-ரை.— (ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே,) சுருக்குவாரை இன்றியே—ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினாய்—வாமநாவதாரம் செய்தருளி, சுருங்கியும்—சுருங்கியிருக்கச் செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கம் எய்து—பெருக்கத்தை யெய்தும்படியான, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே, செருக்குவார்கள்—செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய, தீ குணங்கள்—அஹங்காரமமகாரமாகிற ஸ்வபாவத்தை, தீர்த்த—தன் அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்த, தேவதேவன் என்று—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனேயென்று, (த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைப்பற்றி,) இருக்கு வாய்—வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்—வைதிகரான சௌநகாதிமுநி ஸமூஹங்களும், ஏத்த—ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும்-தாஸபூதனான நானும், ஏத்தினேன்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினேனென்கிறார்.

வ்யா. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய். ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒரு கர்த்தாவாலுண்டாம் ஹ்ராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாநுக்ரஹம் ப்ரேரிக்க இச்சையாலே வாமநனாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும் கர்த்ர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகீடங்களாகா நின்றார்களிறே. கலிகாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்கா நின்றதிறே. லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே திருவடி ஹ்ரஸ்வ பூதனானானிறே. சுருங்கியும். அப்படியே சிறுகியிருக்கச் செய்தேயும். பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய். பூர்வோக்தமான வ்ருத்தி ஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி—இயல்வு. இத்தால் — அர்த்தித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்ததுவாய்த்து; ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்தச புவநங்களிலுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளைவைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்கை. செருக்குவார்கள். இந்த்ராதிகளைநலிந்து த்ரைலோக்யத்தை அபஹரித்து, (க) "[illegible]" என்று ஈச்வராஜ்ஞையை அதிலங்கித்து, இப்படிச்செய்தோமென்னும் அநுதாபமு மின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய. தீக்குணங்கள் தேவதேவன். அஹங்கார மமகாரமாகிற நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே. என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களேத்த. இப்பாசுரத்தாலே - த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முநிஸமூஹங்களும், (உ) "[illegible]" (௩) "[illegible]" இத்யாதி வேதங்களும், (ச) "[illegible]" இத்யாதிகளாலே சௌநகாதிகளும் ஏத்தக்கண்டவாறே. யானுமேத்தினேன். தேவரீருடைய ஸௌலப்யத்தையும் விரோதிநிரஸந சீலத்தையும் பேசி, காலக்ஷேபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினேனித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினேனல்லேனென்கை. ... ... க0௯.

(க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்" (உ) "விசக்ரமேப்ர்திவீமேஷஏதாம்" (௩) "த்ரிர்த்தேவப்ர்திவீமேஷஏதாம்" (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்திவிபூதலஸ்தைஸ் ததாமநுஷ்யைர்க்ககநேச கேசரை: । ஸ்துத:"

அ. நூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" என்கிறபடியே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முநிகணங்களும் ஏத்திப் போந்தவிஷயத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்லேன், தன் செல்லாமையாலே புகழ்ந்தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் "ஏத்தினேன்" என்றதுக்கு க்ஷாபணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—தூயனுமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்டுழாய்
மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்
நீயுநின்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்
பாயலோடுபத்தர்சித்தம் மேயவேலைவண்ணனே. கக0.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனாய், வேலை நீர் பாயலோடு—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்-ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான ஸகலதாபங்களும் போம்படி, மேய—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை-தேவரீரை; தூயனும்-பரிசுத்தனும், அன்றியும்- அபரிசுத்தனும், நாயினேன் - நிஹீநனுமானநான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி, வாழ்த்தும் ஈது எலாம்—வாயாரவாழ்த்துகிற இதுவெல்லாம், நீயும்—பொறுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்குறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—க்ருபைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா. தூயனுமன்றியும் (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திஃபரமாமதா" என்கிறபடியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்து நான்யோக்யனென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும். அதவா, (௩) "நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சுத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும் போந்தேனென்றுமாம். சுரும்புலாவுதண்டுழாய்மாய. தம்தண்மையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டுகள் அபிநிவேசிக்கும் திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே!; திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்ப்ர்ஹை பண்ணவேண்டும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. ஒப்பனையழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. நின்னை. ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவநனாய் ஸ்ஸ்ரீபோக்யனாயிருக்கிறவுன்னை. நாயினேன். உன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லையென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம்நுழைந்து நுழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ஸ்ஸ)தனாய், தேவரீர் உகந்து தொடிலும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வரூபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம். ஒன்றைச்செய்து அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறேனோ, திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி வாயாரவாழ்த்திப்போருகிற இதெல்லாம்.

(க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திஃபரமாமதா" (௩) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ருசம்பவித்ர மிஹவித்யதே"

நீயும். நானும் ப்ரேமத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலன், க்ஷாந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும். நின்குறிப்பினில் பொறுத்துநல்கு. காக சிசுபாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலேபொறுத்தாப்போலே என்னபராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலேபொறுத்து. அவ்வளவன்றிக்கே, இவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்தித னல்லனென்று ப்ரஸாதத்தைநடப்பண்ணியருளவேணும். வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தர்சித்தம்மேய வேலைவண்ணனே. இது தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற்கடலிலே படுக்கையோடே அக்கடல் செல்வே நின்றாப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்தில் ஸகலதாபங்களும் போம்படி நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே. ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்திலே புகுரக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஆசாலேசமுடையாருடைய ஹ்ர்தயத்தில் ச்ரமஹரமாகப் புகுருமவனாகையாலே, என்னைப் பொறுத்து நல்கவேணுமென்கிறார். ... ... கக 0.

அ. நாற்றுப்பதினொராம்பாட்டு. தம்முடைய தன்மையை அநுஸந்தித்து, "பொறுத்து நல்கு" என்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இதில்- பகவத் ப்ரபாவத்தை யநுஸந்தித்து காலக்ஷேபார்த்தமாகப்பண்ணின அநுகூலவ்ர்த்தியால் வந்த குற்றத்தையும் ப்ராமாதிகமாகச் செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்குமாறில்போர்
செய்துநின்னசெற்றத்தீயின் வெந்தவர்க்கும்வந்துனை
எய்தலாகுமென்பராத லாலெம்மாயநாயினேன்
செய்தகுற்றம்நற்றமாக வேகோள்ஞாலநாதனே. ககக.

ப—ரை.— நின்னை வெய்து - புகழுகைக்குவிஷயமான உன்னை வசவுக்குவிஷயமாக்கி, பழித்தவர்க்கும்—உன்னுடைய ஸ்துத்யஸாத்யாதிகளை இழிதொழிலாகப்பழித்த சிசுபாலாதிகளுக்கும், மாறு இல் போர் செய்து — எதிரில்லாதயுத்தத்தைப்பண்ணி, நின்ன செற்றம் தீயின்—உன்னுடைய கோபாக்நியாலே, வெந்தவர்க்கும்—தக்தரான வாலிமுதலானவர்களுக்கும், உன்னை—ஸர்வாதிகனானவுன்னை, வந்து எய்தல் ஆகும் என்பர்—வந்துகிட்டலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள்; ஆதலால்—ஆகையாலே, எம் மாய—தயைமுதலான ஆச்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், ஞாலம் நாதனே—ஜகத்துக்கு நிருபாதிக சேஷியானவனே, நாயினேன்—அநந்யகதியாய் உன்கையைபார்த்திருக்கிற நான், செய்த குற்றம்—ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தை, நற்றம் ஆகவே கொள்- குணமாகவே கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வைதுநின்னை. (க) "ஸ்தவ்யஸ்ஸ்தவப்ரியஃ" என்று புகழப்படும் உன்னை பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி. பருஷந்தானென்னென்னில்; அபிஷிக்தக்ஷத்ரியனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெண்கொடுத்து,பெண்குடியான வம்சத்திலே பிறந்தானென்றும், இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தானென்று மாய்த்துப் பருஷிப்பது. வல்லவா பழித்தவர்க்கும். அவ்வவர்களுக்கு அவத்யமான ஸ்துத்யஸாத்யநவநீதசௌர்யாதிகளை வ்ர்த்தஹாநியாகப்பழித்து. பழி - குற்றம். வல்லவா பழிக்கையாவது - உள்ளசக்தியெல்

(க) "ஸ்தவ்யஸ்ஸ்தவப்ரியஃ"

ஸாம் பகவந்நிந்தையிலேயாக்குகை. மாறில்போர்செய்து நின்னசெற்றத்தீயின் வெந்தவர்க்கும். எதிரில்லாத யுத்தத்தைப்பண்ணி, உன் கோபாக்நியாலே தக்தானவர்களுக்கும். மஹாராஜரோடே வாலிபண்ணின யுத்தத்தையாய்த்து இவர் 'மாறில்லாதபோர்' என்கிறது. அவர்களாகிறார் - சிசுபாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள். வந்துனையெய்தலாகுமென்பர். ஸர்வாதிகனான உன்னைவந்து ப்ராபிக்கலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள். (௧) "ஹமவாநு ... தஸ்மிந்நேவ லயம்யயௌ" என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தைச்சொன்னான் ஸ்ரீபாராசரபகவான்; (௨) "ஸாதோ ... " என்று வாலியுடைய பரகதிப்ராப்தியைச்சொன்னான் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான். ஆதலால். உன்னை நிந்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்படகுணப்ரபாவத்தாலே உன்னைப்பெறலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகையாலே. எம்மாய. ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைப்பொறுக்கைக்கடியான தயாகாங்க்ஷாத்யாச்சர்ய குணங்களையெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே. நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள். அநந்யகதியாய் உன்னைபார்த்திருக்கிறநான் ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவேணும். ஞாலநாதனே. ஜகத்துக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே. ஜ்ஞாதாஜ்ஞாத விபாகமின்றிக்கே இருந்ததேகுடியாக இஜ்ஜகத்தையுடையவனென்று குற்றத்தைக்குணமாகக்கொண்டருளுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. ... ... ௧௧௧.

அ. நூற்றுப்பன்னிரண்டாம்பாட்டு. கீழிரண்டு பாட்டாலே - இத்தலையில் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேணுமென்று க்ஷாபணம்பண்ணி, அக்குற்றங்களை குணமாகக் கொள்ளவேணுமென்று சொன்னார்; இப்பாட்டில் - திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸூ எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தி காலக்ஷேபம் பண்ணப்பாரென்கிறார்.

மூ.—வாள்களாகிநாள்கள்செல்ல நோய்மைகுன்றிமூப்பெய்தி
மாளுநாளதாதலால் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளதாகுநன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்நல்க வேண்டுமேமாலபாதமே. ௧௧௨.

ப-ரை.— வாள்கள் ஆகி—ஆயுஸ்ஸை அறுக்கும் வாள்போலே, நாள்கள் செல்ல—நாள்கள்கழிய-(யௌவநாவஸ்தை யிறுண்டாகக்கடவ,) நோய்மை-பலம், குன்றி-வ்யாதிகளாலே குறைந்து, மூப்பு எய்தி—பலஹாநியாலே கிழத்தனத்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாளும் நாளது—முடியும் நாளாய்த்து; ஆதலால்—ஆகையாலே, என் நெஞ்சமே—என்னுடைய மநஸ்ஸே, ஆள் அது ஆகும் நன்மை என்று—அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று, நன்கு உணர்ந்து—நன்றாகவறிந்து, வணங்கி—தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார்; (வணங்குகையும்புகழுகையும் ஸாதநமானாலோவென்ன,) மால பாதமே—ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே, (நமக்கு,) மீள்வு இலாத போகம்—யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தை, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(௧) "பகவச்சக்ரேண வ்யாபாதிதஸ் தத்ஸ்மாணுத்தக்தாகிலாகலஞ்சயோபக்வந்தமுபநீதஸ் தஸ்மிந்நேவலயமுபயயௌ" (௨) "ராமபாணஹதஸ்ஸ்வர்ப்ராப்தஸ்ஸ்தாநமநுத்தமம்"

வ்யா. வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல. ஆயுஸ்ஸையீரும் வாள்போலே நாள்கள்கழிய. தேஹாத்மாபிமாநிகள் தேஹத்தில் விருப்பத்தாலே ஆயுஸ்ஸுப்போகாநின்றதென்று அஞ்சாநிற்பர்கள்; (க) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யர்த்தமாய்ப்போகாநின்றதென்று மோக்ஷருசியுடையார் வெறுப்பர்கள்; ஆச்ரயித்தவர்கள் பகவதநுபவத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யர்த்தமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பர்கள். நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி. யௌவநாவஸ்தையிலுண்டாகக்கடவ வலி ரோகாதிகளாலே குன்றி, பலஹாநியே ப்ரக்ருதியாய் மூப்பை ப்ராபித்து. பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும்; வார்த்தகத்தில் சக்தி குறைந்திருக்கும்; இரண்டுமுண்டான யௌவநாவஸ்தையில் ரோகாத்யுபாதிகளாலே ஜ்ஞாநசக்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்து உள்ள ஆயுஸ்ஸிலேவரும் ப்ரத்யூஹங்கள். மாளும் நாளது. மாளும் அந்ததிவஸமாய்த்து–முடியும் நாளாய்த்து ப்ராப்தமாய் நிற்கிறதென்கை. அதவா, மாளும்–முடியும், நாளது–ஆயுஸ்ஸின் ஸ்வபாவமென்றுமாம். ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து. ஆயுஸ்ஸு அஸ்திரமாகையாலும், உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்கள் பலவுமுண்டாகையாலும், 'நாளைச் செய்கிறோம்' என்றிருக்குமதன்று, உள்ளபோதே தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெறத் திருவடிகளிலேவணங்கி, (உ) "ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம் ஸ்தௌதி" என்கிறபடியே-வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார். காலக்ஷேபம் நமக்கு பகவதநுபவத்தாலல்லது செல்லாதாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம். என்னெஞ்சமே. எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சமே. உன்னுடையகார்யமான ஸ்ம்ருதிக்கு நான்சொல்லவேண்டா விறேயென்கிறார். "நின்புகழ்க்கலால்-நேசமில்லை நெஞ்சமே" என்று தம்மிலும் பகவத்ப்ரவணமாயிறே தம்முடைய திருவுள்ளமிருப்பது. ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும். கீழ்ச்சொன்ன காலக்ஷேபமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கிவாழ்த்தப்பார். ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்து. (ங) "யத்ராயநுஷ்வங்நஷ்டம்" என்று பகவத்ப்ராப்திக்கு இவற்றை ஸாதநமாகச்சொல்லாநின்றபின்பு அதுக்காளுமேலோவென்ன; மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும் மாலபாதமே. ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகள், நமக்கு (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே பாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தைத் தரவேணும்; நீவணங்கி வாழ்த்தப்பார். (ரு) "நமஇத்யேவவாதிநஃ" (சா) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ" என்றிவை ப்ராப்யாந்தர்ப்பூதமாயிறேயிருப்பது. நீ இத்தைச் செய்யப்பாரென்று கருத்து. ... ககஉ.

அ. நூற்றுப்பதின்மூன்றும்பாட்டு. "மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்" என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பாரதந்த்ர்யத்திலுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான துர்மாநாதிகளாலே அபஹதராயிருந்த நமக்கு அந்தப்பேறுபெறுகை கூடுமோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, துர்மாநத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை யறுத்த ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவனே நமக்கு பாரதந்த்ர்ய விரோதியான துர்மாநத்தைப் போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(க) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" (உ) "ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம் ஸ்தௌதி" (ங) "த்யாயந்ஸ்துவந்நமஸ்யம்ச்ச" (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" (ரு) "நமஇத்யேவவாதிநஃ" (சா) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ"

மூ.—சலங்கலந்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்
புலன்கலங்கவுண்ட பாதகத்தன் வன்றுயர்கெட
அலங்கன்மார்பில்வாசநீர் கொடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கொள்மாலைநண்ணும்வண்ண மெண்ணுவாழிநெஞ்சமே. ககங.

ப-ரை.—சலம் கலந்த-கங்காஜலத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செம் சடை—சிவந்தஜடையையும், கறுத்த கண்டன்— (பாற்கடலிலுண்டான விஷத்தைப் பாநம்பண்ணுகையாலே,) கறுத்தகண்டத்தையுமுடையனாய், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் கலங்கும்படி; வெண் தலை—வெளுத்த ப்ரஹ்மகபாலத்திலே, உண்ட—பிச்சைபுக்கு ஜீவித்துத் திரிந்தவனாய், பாதகத்தன்—பாதகத்தையு முடையனான ருத்ரனுடைய, வன் துயர் கெட—வலிய துக்கம் கெடும்படி, அலங்கல்—திருமாலையையுடைத்தான, மார்வில்—திருமார்வில், வாசம்—பரிமளிதமான, நீர்—நீராலே, கொடுத்தவன்—அக்கபாலத்தை நிறைத்து ரக்ஷித்தவனுடைய, அடுத்த—ஸ்வரூபாநுபந்தியான, சீர்—கல்யாண குணங்களால்வந்த, நலம் கொள்—வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, நண்ணும் வண்ணம்—கிட்டும் ப்ரகாரம், எண்ணு—அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு; நெஞ்சமே—மநஸ்ஸே, வாழி—உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா. சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன். கங்காஜலத்தை ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடையையும் க்ஷீராப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தையு முடைய ருத்ரன். கங்காதரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்ற தென்கைக்கு ஸூசகம். இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிற தென்னென்னில்; குருபாதகஹேதுவா யிருந்துள்ள இந்த துர்மாநத்துக்கடி இந்த சக்தியென்கைக்காக. ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்குண்டான சக்தி ஸாத்விகர்க்கு நிழலாமாப்போலே, துர்மாநிகளுக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதகமாயிறே யிருப்பது. வெண்தலை. “ முடையடர்த்தசிரமேந்தி ” என்றபடியே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிகையால் ரக்தாதிஸ்பர்சங்கள்போய் அஸ்திமாத்ரமாகையாலே வெளுத்தசிரகபாலத்திலே.புலன் கலங்க வுண்ட. பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடங்க ஆச்ரயிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையு மநுஸந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சிரகபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹாநியையுமநுஸந்தித்து, ஸர்வேந்த்ரியங்களும் க்ஷுபிதமாம்படி அதிலே ஜீவித்துத் திரிந்தவன். பாதகத்தன் வன்துயர்கெட. பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள அவன் தலையையறுக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலியதுக்கம் கெட. “வன்துயர்” என்கிறது - ப்ராயச்சித்த பரிஹார்யமாதல் அநுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வசக்தி போக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே. அலங்கல்மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன். திருமாலையையுடைத்தான திருமார்வில் பரிமளிதமான நீராலே அக்கபாலத்தை நிறைத்தவன். “ அலங்கல் மார்வு ” என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர பரரோடு அநந்ய ப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கைக்கிட்ட தனிமாலையென்று தோற்றுகைக்காக. “ வாசநீர் ” என்றது—அதுதான் (க) “ ஸர்வகந்தஃ ” என்கிற விக்ரஹத்திலே உத்

(க) “ ஸர்வகந்தஃ ”

பங்கமான ஜலமாகையாலே. முன்பு "ஊறு செங்குருதி" என்றது - பரிக்ரஹித்த விக்ரஹத்தினுடைய ஸஜாதிய பாவத்தினுடைய மெய்ப்பாடு தோற்றுகைக்காக. அடுத்தசீர்நலங்கோள்மாலே.ஸ்வரூபாநுபந்தியான கல்யாண குணங்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே. நன்னும் வண்ணமேண்ணு. இப்படி துர்மாநியானவனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவன், அநந்யப்ரயோஜநரான நம்முடைய துர்மாநாதிகளைப் போக்குவிக்கக் குறையில்லை. நீ அவனைப்ராபிக்கும் ப்ரகாரம் அவனிரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு. அதாகிறது - அவனை நம்தலையாலே ப்ராபிக்க விரகில்லை, அவன்றானேயிரங்கித் தன்னைத்தந்தருளவேணுமென்று வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை. நெஞ்சமே - வாழி. நெஞ்சமே, உனக்கு இத்வ்யவஸாயம் ஒருபடிப்பட உண்டாயிடுக. ... ... ககங.

அ. நாற்றுப்பதினான்காம்பாட்டு. இப்படியானால் நமக்கு க்ர்த்ய மென்னென்ன; ஜ்ஞாநப்ரதாநமே தொடங்கி பரமபதப்ராப்தி பர்யந்தமாக நம்பேற்றுக்கு உபாயம்-நஷ்டோத்தாரணம் பண்ணின ஸ்ரீவராஹநாயனார் திருவடிகளேயாக நினைத்து, சரீராவஸாநத்தளவும் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்தப்பாரென்கிறார்.

மூ.—ஏனமாயவெட்டுநீக்கி யேதமின்றிமீதுபோய்
வானமாளவல்லையேல் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஞானமாகிஞாயிறாகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்
றேனமாயிடந்தமூர்த்தி யெந்தைபாதமெண்ணியே. ககச.

பூ-லை.— ஏனம் ஆய - சேதநர்க்குக்குறையான, எட்டும் நீக்கி - அவித்யாதிகளேத்தையும் தாபத்ரயங்களையும் நீக்கி, ஏதம் இன்றி-ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்களும் நீக்கி, மீது-லீலாவிபூதிக்குமேலே, போய்-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய்,வானம் ஆள வல்லையேல்-பரமபதத்தை ஆளவிரும்புவாயாகில், (உள்ளுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு,) ஞானம் ஆகி—ப்ரகாசகமானஜ்ஞாநமாய், ஞாயிறு ஆகி—புறம்புள்ளவற்றைக்காட்டும் ஆதித்யனாய், ஏனம் ஆய்—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி, (பூமியையடங்க,) ஓர்—அத்விதீயமான, எயிறு—எயிற்றிலே, இடந்த-பிளந்த, மூர்த்தி-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய், எந்தை-என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவனுடைய,பாதம்-திருவடிகளை,எண்ணி-உபாயமாக அநுஸந்தித்து, என் நெஞ்சமே—எனக்கு பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே, வணங்கி-அவன் திருவடிகளை வணங்கி, வாழ்த்து—வாழ்த்தப்பார்.

வ்யா. ஏனமாயவெட்டும் நீக்கி. சேதநர்க்குக்குறையான அவித்யாதிகளேத்தையும் சரீரஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களையும்நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே, "ஏனம்" என்கிறது. ஏனம் - குறைவு. ஏதமின்றி. ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல து:க்கஹேதுவான அவித்யாதிகள் போகையாலே தத்கார்யமான து:கங்களும் போமிறே. ஏதம் - துன்பம். மீதுபோய்வானமாளவல்லையேல். து:கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூதிக்குமேலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், பரமபதத்திலே, (க) "ஸவ்ராஜ்ய" என்கிறபடியே குறைவற்ற இருப்பைவேண்டியிருந்தாயாகில். வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே. உன்வழியே என்னைக்கொண்டுபோகையன்றிக்கே, பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!,

(க) "ஸ்வராட்பவதி"

காலக்ஷேபார்த்தமாக அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார். வணங்கிவாழ்த்துகை காலக்ஷேபமாகில் மேற்சொன்ன பேற்றுக்கு முதலேதென்ன; இன்னதென்கிறது மேல்- ஞானமாகி நாயிறுகி. ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாசகனை ஆதித்யனுய். இத்தால்—ஆத்மஜ்ஞாநஹேதுவுமாய் ஐந்த்ரியகஜ்ஞாந ஹேதுவுமென்றதாய்த்து. பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து விடலாவது; ஆத்மவிஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து புருஷார்த்தருசியுண்டாவது. ஆக, ஜ்ஞாநப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனென்கை. ஞாலமுற்று மோரெயிற்றேணமா யிடந்த மூர்த்தி. மஹா வாராஹமாய், பூமியையடங்க அத்விதியமான எயிற்றிலேயிடந்த விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தன். "மூர்த்தி" என்று - ஸூரிபோக்யமான பூர்ஸாஷாட்குண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச்சொல்லுகிறது. அவ்வடிவையுடையவன் கிடீர்! தன்னையழியமாறி நக்ஷோத்தரணம் பண்ணினுனென்று கருத்து. எந்தை. அந்நீர்மையைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனென்னுதல்; அவ்வடிவையுடையவன் தன்னையழியமாறுகைக்கடி - இந்தையுடையவனுகையாலே யென்னுதல். பாதமெண்ணியே. அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அநுஸந்தித்து. மஹாவாராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்யவஸித்து "வணங்கிவாழ்த்து" என்கிருர். "ஏனமாயவெட்டுநீக்கி யேதமின்றி மீதுபோய் வானமாளவல்லயேல்-ஞாலமாகிநாயிறுகி ஞாலமுற்று மோரெயிற்றேணமா யிடந்தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே - வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே" என்றந்வயம். ... ... கஙச.

அ. நாற்றுப்பதினைந்தாம்பாட்டு. அவன், (க) "ஸ்வாக்ஷு)ஸாதிரேஃ" என்கிறபடியே ஸ்வயம்ப்ரயோக்ஷன், நாம் அநேகஜந்மங்களுக்கடியான கர்மங்களைப்பண்ணிவைத்தோம், 'அவன் திருவடிகளே உபாயம்' என்று நினைத்தமாத்ரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்தருளக்கூடுமோ வென்று சோகித்த திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ஸகல விரோதிகளையும் போக்கித்தன்னைத் தருவானுக எறிட்டுக்கொண்டான், நீ இனி சோகிக்கவேண்டாவென்று [திருவுள்ளத்தைக்குறித்து,] (உ) "மாஶுசஃ" என்கிருர்.

மூ.—அத்தனுகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தோவ்வாதபல்பிறப் பொழித்துநம்மையாட்கோள்வான்
முத்தனர்முகுந்தனர் புகுந்துநம்முள்மேவினர்
எத்திறுலிடர்க்கடற் கிடத்தியேழைநெஞ்சமே. கஙரு.

ப-ரை.— முத்தனர் - சற்றேனும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவராய், முகுந்தனர் - முக்திபூமி ப்ரதானவர், ஒத்து ஒவ்வாத—ஒத்தும் ஒவ்வாமலுமிருக்கிற, பல் பிறப்பு ஒழித்து—எண்ணிறந்த ஜந்மங்களைத்தவிர்த்து, நம்மை—நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நம்மை, ஆள்கொள்வான்—அடிமைகொள்ளுகைக்காக, அத்தன் ஆகி—ஹிதமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னை ஆகி—ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், ஆளும்—அடிமைகொள்ளக்கடவ, எம்பிரானும் ஆய்—என்ஸ்வாமியுமாய், நம்முள் புகுந்து—நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமான நம்முடைய மநஸ்ஸிலேபுகுந்து, மேவினர்—ஒரு நீராகப்பொருந்தினர்; (இப்படியிருக்க,) ஏழை நெஞ்சமே-அறிவில்லாதநெஞ்சே, எத்திறல்-என்ன ஹேதுவினாலே, இடர் கடல் கிடத்தி-துக்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறாய்?.

(க) "அவாப்தஸமஸ்தகாமஃ" (உ) "மாஶுசஃ"

வ்யா. அத்தனாகி. ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். அன்னையாகி. ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதாசெய்யுமுபகாரத்தை மாதாசெய்யமாட்டாள்; மாதாசெய்யுமுபகாரத்தை பிதாசெய்யமாட்டான். இரண்டுவகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன்றனே செய்யவல்லனுயிருக்கை. (க) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவ:" என்றும், "உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதவா, அத்தனாகி அன்னையாகி. ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகனுமாய், உத்பந்நஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்னவுமாம். (உ) "சரீயாந்ப்ரஹ்மத:பிதா" என்று ஜ்ஞாநோத்பாதகனை பிதாவென்று சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வளவால் - கீழிற்பாட்டில் "ஞானமாகி" என்றத்தை விவரிக்கிறது. ஆளும் எம்பிரானுமாய். அடிமைகொள்ளக்கடவ என்ஸ்வாமியாய். உக்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாயென்கை. இவைதான் ஸர்வவித பந்துவுமா யிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். (ங) "மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" என்றும், "எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாழ்நாள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஒத்தோவ்வாதபல் பிறப்பொழித்து நம்மை யாள்கோள்வான். இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து எதுக்காக வென்னில்; விரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொள்ளுகைக்காக வென்கிறுர். ஒத்தோவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து. ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு, இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து. ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயுமிறே யிருப்பது. அதவா, ஒராகாரத்திலே ஒத்தும் ஓராகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டு மிருக்கும் ஜந்மங்களென்றுமாம். ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதிர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே விஷமமாயு மிருக்கை. "மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை" என்னக்கடவதிறே. நம்மை ஆள்கோள்வான். நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக. ஜந்மங்கள்தோறும் உடன்கேடாய்ப் போந்ததாகையாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி "நம்மை" என்கிறுர். முத்தனார். அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரானவர். "முத்தர்" என்று - ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைச்சொல்லுகிறதன்று, தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ப்ராகபாவத்தைச்சொல்லுகிறது. முகுந்தனார். முக்திபூமிப்ரதானவர். இத்தால் - நித்யவ்யாவ்ர்த்தி சொல்லுகிறது. ஆக இரண்டாலும் - விரோதி நிவர்த்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிபூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்துக்கடியான ஔதார்யத்தையும் சொல்லிற்றுய்த்து. புகுந்து நம்முள்மேவினுர். (ச) "க்ஷிபாமி" என்கிறபடியே த்யாகவிஷயமாம்படி சூழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேயப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினுர். நம்முடைய தன்மை பாராதே தம்முடைய பெருமைபாராதே ஸர்வபாரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினுரென்கிறுர். எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி. நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனுயோ?; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தராயோ, அவன் அசக்தனுயோ?; கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தனுயோ?. தன்மேன்மை பாராதே தாழ

(க) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவ:" (உ) "கரீயாந்ப்ராஹ்மத:பிதா"
(ங) "மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ர்த்கதிர்நாராயண:" (ச) "க்ஷிபாமி"

கின்று உபகரிக்கு மவனுயிருக்க, துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எத்தினுலே? ஏழைநெஞ்சமே. பகவத்விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கவுமறியாதே, ஆனைக்கழுத்திலே யிருந்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகாண் - நம்காரியத்துக்கு அவன்கடவனானபின்பு இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடு மென்கை. ஏழையர் - அறிவிலோர். "முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான் - அத்தனுகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய் - நம்முள் - புகுந்து - மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே - எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்றந்வயம். ... ... கக௫.

அ. நூற்றுப்பதினாரும்பாட்டு. மேலுள்ள ஜந்ம பரம்பரைகளுக்கடியான கர்மத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றார் - கீழ்; இதில் - ஈகனைறுவான பாபத்தைப்பண்ணி, நாம் அத்தாலே யமவச்யராயன்றோ இருக்கிறதென்ற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து; நமக்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்திதிருமகனார், தம்மோடே நம்மைக்கூட்டிக்கொண்டபின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மூ.—மாறுசெய்தவாளரக்க னுளுலப்பவன்றிலங்கை
நீறுசெய்துசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனார்
வேறுசெய்துதம்முளென்னை வைத்திடாமையால்நமன்
கூறுசெய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. கக௬.

ப-ன்ரை.— மாறு செய்த - எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள் அரக்கன் - ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வாளையுடையவனான ராவணனுடைய, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று—பிராட்டியைப்பிரித்த வன்று, இலங்கை நீறுசெய்து—திருவடியை இடுவித்து லங்கையை பஸ்மமாக்கின விடத்திலும், (* வணங்கலி லரக்கனுயிருந்தபடியாலே,) சென்று, ஸேதுபந்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிகரங்களோடேகூட ராவணனைக்கொன்று, வென்றிகொண்ட வீரனார்—ஜயித்த வீரஸ்ரீயோடேநின்ற சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; வேறு செய்து - இவன் நமக்குப்புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று, தம்முள்—தம் திருவுள்ளத்தில், என்னை வைத்திடாமையால் - என்னை நினையாமையாலே, நமன் - அவரவர்கள்செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—செய்து கழிந்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—நினைக்கவல்லனோ.

வ்யா. மாறுசெய்த. எதிரிட்டுக்கொண்ட. (க) "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" (உ) "யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கிறவிஷயத்தையிறே எதிரிட்டுக்கொண்டது. தம்பியோபாதி அநுகூலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே கெடீர்! எதிரிட்டுக்கொண்டது. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப. வாலியைக்கொன்று அவ்வாசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயிறே எதிரிட்டது; ருத்ரன்பக்கல்பெற்ற வாளையும், ப்ரஹ்மா தனக்குக்கொடுத்தவயஸ்ஸையும் தனக்கு பலமாகவிச்வஸித்திருக்கையாலே நம் கையில்வாளிருக்க ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தால்வந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க ஒருவரால் கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானாய்த்து. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப. ராவணனுடைய அந்தவாளையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடிக்கைக்காக. யாதொன்றைத்தனக்கு

(க) "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" (உ) "யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்"

பலமாக விச்வஸித்திருந்தான், அத்தைபாய்த்து அழித்தது. உலப்பு - முடிவு. "உலப்பிலானே" என்றும், "உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்று. "எரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன்" என்கிறபடியே அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று. பாஹிம்ஸை பண்ணின வளவன்றியே, தேவதைகள் குடியிருப்பை அழித்தவளவே யன்றியே, (க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்" என்கிறபடியே - ஈச்வராஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணினவளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவநமான மிதுநத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாம்படி பண்ணின ப்ராதிகூல்யமிறே. இலங்கைநீறுசெய்து. இப்படி செய்யச்செய்தேயும் 'அநுகூலிக்குமாகில் இவனை வ்யர்த்தமே அழியச்செய்கிறதென்' என்று பார்த்தருளி, ஒருதனியானைப் போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. சேன்று. அவ்வளவிலும் அநுகூலியாமையாலே ஸ்வயமாகத்தில் நின்றும் கடற்கரையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்காணுள கடலையணைசெய்து, லங்கையைச்சென்று அடைமதிள்படுத்தி. கோன்று. அவ்வளவிலும் (உ) "நநமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலையாமையாலே ஸபரிகரமாக ராவணனைக்கொன்று. வென்றிகோண்டவீரனர். அவனை ஜயித்து வீரஸ்ரீயோடே நின்றவர். வேறுசெய்து தம்முளேன்னை வைத்திடாமையால். இவன் நமக்குப் புறம்பாயிருப்பா னொருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் என்னை நினையாமையாலே. "வேறுசெய்து" என்கிறது - நாம் பண்ணின கர்மத்துக்கு கர்த்தாவும் போக்தாவும் நாமேயென்றிருக்கை. "என்னை" என்று - அவன் திருவடிகளிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவென்னை யென்றபடி. எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம்படி தமக்கு அந்தரங்கனுக்கிவைக்கை யாலேயென்கை. நமன்கூறுசெய்துகோண்டு. செய்தார் செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், என்னை விபஜித்துக்கொண்டு. ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தி திருமகனர், தம்மோடே கூட்டிக்கொள்ள யமனாலே பிரிக்கலாமோ. இப்பாட்டு--சக்ரவர்த்தி திருமகனைச்சொல்லுகிறது;— "அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்று சொல்லுகிறபடியே — ஸவமச்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயீகரித்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினைத்து. கூறுசெய்கை – பிரிக்கை. இறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. செய்துகழிந்தபாபத்தை எண்ணவல்லனே. மேல்கழிந்த பாபமாவது - அநுதாபதசையையும் ப்ராயச்சித்த தசையையுங்கழித்து, நரகாநுபவம்பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமவையென்கை. "எண்ணவல்லனே" என்றது - பாபம் பண்ணினுனென்று நிக்ரஹத்திலே யிருந்து நினைக்கவும் சக்தனல்லனென்றபடி. ... ... ககரு.

அ. நாற்றுப்பதினேழாம்பாட்டு. பகவத்யதாஹேதுவான கர்மங்கள்போனாலும் தேஹாரம்பகமா யிருக்குள்ள ப்ராரப்தகர்மம் கிடந்ததில்லையோ வென்ன; அந்த ப்ராரப்தகர்மத்தையும் தத்கார்யமான தேஹத்தையும்போக்கி பரமபதத்திலே கொண்டுபோவானனபின்பு நம்பேற்றுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்கிருர். பூர்வாக(வ)மாகிறது– தேஹபரம்பரைக்கு ஹேதுவாயும், நரகஹேதுவாயும், ப்ராப்தமாய் அநுபவ விநாச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்தகர்ம மொழிந்தவை நஷ்டமாகக் கடவது; ப்ராரப்தகர்மம் அநுபவவிநாச்யமாகக் கடவது; ப்ரபந்நனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிவித கர்மங்களும் அநுபவிக்க வேண்டுவதில்லை.

(க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்நஹோதவ்யம்" (உ) "நநமேயம்"

மூ.—அச்சநோயோடல்லல்பல் பிறப்பவாயமூப்பிவை
வைத்தசிந்தைவைத்தவாக்கை மாற்றிவானிலேற்றுவான்
அச்சுதனனந்தகீர்த்தி யாதியந்தமில்லவன்
நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன்வேதகீதனே. ௧௧௭.

ப-ரை.—அச்சுதன்—ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனாய், அனந்தகீர்த்தி—அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையையுடையனாய், (ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு,) ஆதி அந்தம் இல்லவன்—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்குமவனாய், நஞ்சு-ப்ரதிகூலரிடத்தில் விஷத்தைஉமிழ்கிற, நாகு அணை கிடந்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், வேதகீதன்—நாராயணநுவாகத்திலே ப்ரஸித்தனாகச்சொல்லப்படுமவனானவன்; அச்சம்—பயமும், நோயொடு—வ்யாதியும், அல்லல்—ஆதிவ்யாதியும், மூப்பு—ஜரையும், பல்பிறப்பவாயஇவை—அநேகஜந்மங்களாகிற இவைகளை, வைத்த—அநுஸந்திக்கிற, சிந்தை-மநஸ்ஸையும், வைத்த-அந்தமநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான, ஆக்கை-சரீரத்தையும், மாற்றி—தவிர்த்து, வானில் ஏற்றுவான்—பரமபதத்தில் ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்கிறார்.

வ்யா. அச்சநோயோ டல்லல் பல்பிறப்பவாய மூப்பிவை. பயம், வ்யாதி, அத்தோடே கூடின ஆதி, ஜரை அநேகஜந்மமாகிற இவை. பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க ப்ரதமத்திலெடுத்தது-ஆதிவ்யாதிகள் எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, அதாகிறது - ஆகாமியான துக்கத்துக்கு ஹேதுவான லிங்கதர்சநத்தாலே வரும் மாநஸதுக்கம்—பயமாகிறது. அது ஸர்வதுக்கஸாதாரணமிறே. வ்யாதியாகிறது - சிரோரோகாதிகள். ஆதியாகிறது - காமக்ரோதாதிகள். "நோயொடல்லல்" என்றது — இரண்டும் ஆத்யாத்மிகமாகையாலே. அதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும் ஆதிதைவிகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜரையாகிறது - பால்யயௌவநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராரப்தகர்மங்களை, அநேகஜந்ம ஸம்பாவநையாலே "பல்பிறப்பு" என்கிறது. "ஆய இவை" என்கிறது - ஸந்நிஹிதங்களான அநுபவங்களைச் சொல்லுகிறது. வைத்தசிந்தை. உக்தமான இவற்றை யநுஸந்திக்கிற மநஸ்ஸையும். வைத்தவாக்கை. அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான சரீரத்தையும். மாற்றி. ஆக - ப்ராப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதிகளையும், அவற்றை யநுபவிக்கிற காணங்களையும். ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றை யடங்கத்தவிர்த்து. வானிலேற்றுவான். (௧) "தொவஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்" என்கிறபடியே இவற்றை ஸ்மரிக்கைக்கும் அவஸரமில்லாத பரமபதத்தே ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவன். இஸ்வபாவத்தை யுடையவனென்ன; அச்சுதன். திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் ஒருபடியாலும் நழுவவிடாதவன். அனந்தகீர்த்தி. இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையை யுடையவன். ஆதியந்தமில்லவன். ஆத்யந்தரஹிதன். அதாகிறது - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்யநினைத்திருக்கு மவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கே யிருக்கை. நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன். ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் பிரியமாட்டாத ஸர்வஸ்வாமி, ப்ரதிகூலர்பக்கலிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய், ஆச்ரிதப்ராயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடையனுமான திருவநந்தாழ்வானென்கிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தரு

(௧) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்"

ளுகிறவன். நாதன். தாழநின்று உபகரிக்கைக்கும் ஆச்ரிதரைப் பிரியமாட்டாமைக்கு ஹேது உடையவ னுகையாலே, வேதகீதனே. அச்யுதனுகவும் வகுத்த ஸ்வாமியாகவு நாராயணுநுவாகத்திலே ப்ரஸித்தனுனவன். (க) "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்" என்னக்கடவதிறே. ... ... ககஎ

அ. நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு. "வைத்த சிந்தைவைத்த வாக்கைமாற்றி" என்று ப்ராரப்த கர்மாவஸாநமான விரோதி நிவர்த்திக்கும், "நீள்விலாதபோகம் நல்குவே ண்டும்" என்றும், "நம்மையாட்கொள்வான்" என்றும், "வானிலேற்றுவான்" என்னும் சொன்ன ப்ராப்யஸித்திக்கும், ஈச்வரனே கடவானென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; ஈச்வரனை நோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் குண்டான ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷ்கரிக்கிறார் - இதில்.

மூ.—சொல்லினுந்தொழிற்கணுந் தொடக்கருதவன்பினும்
அல்லுநன்பகலினேடு டாநமாலைகாலையும்
அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்தி நாதபாதபோதினைப்
புல்லியுள்ளம்வீள்விலாது பூண்டுமீண்டதில்லையே. ககஅ.

ப-ரை.— சொல்லினும்—வாசகமானஸ்துதி கீர்த்தநங்களிலும், தொழிற்கணும்—காயிகமான ப்ரதக்ஷிணுஞ்ஜல்யாதிகளிலும், தொடக்கு அறுத—பந்தம்நீங்காத, அன்பினும்—மாநஸமான ப்ரேமத்திலும், நல் அல்லும்—பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்தோடு செல்லக்கடவ ராத்திரியும், நன் பகலும்—ஆத்மயாத்ரா சேஷமாகப்போக்கக்கடவ பகலும், அல் ஆன—ராத்ரியோடே கூடின, மாலை—ஸாயம் ஸந்த்யையும், பகல் ஆன—பகலோடுகூடின, காலையும்—ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும், அல்லி—படர்ந்த, நாள்—அப்போதலர்ந்த, மலர் கிழத்தி—தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியார்க்கு, நல்-வல்லபனுனவனே!, உள்ளம்—என் மநஸ்ஸானது, பாதம் போதினை புல்லி—உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி, வீள்வு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு—அதிப்ரவணமாய், மீண்டது இல்லை—அதினின்றும் வேறுகுணங்களில் மீளப்பெற்றதில்லை.

வ்யா. சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கறுத வன்பினும். வாசிகமான ஸ்துதி கீர்த்தநாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷிணுஞ்ஜல்யாதிகளும், மாநஸமானப்ரேமமும். ஆக, மநோவாக்காயவ்யாபாரங்களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறுதவன்பாகிறது விஷயாந்தர ஸ்பர்சமில்லாத ப்ரேமம். அல்லும் நன்பகலினேடான மாலைகாலையும். தமோபிபூதியோடும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தோடும் செல்லக்கடவ ராத்ரியும், தேஹயாத்ராசேஷமாகப் போதுபோக்கக்கடவ அஹஸ்ஸும், ராத்ரியோடே கூடின ஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடே கூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும். கரணத்ரயங்களுக்கும் ஏகம் விஷயமானாப்போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயமதுவே யாகை. "நன்பகல்" என்றத்தை எல்லாக் காலத்துக்கும் கூட்டி, நன்றான இரவும், நன்றானபகலும், நன்றானஸந்த்யையு மென்கிறார்—பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே. அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்திநாத. படர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யாதிகளாலே

(க) "சாச்வதம் சிவமச்யுதம் நாராயணம்"

அதிகையான பிராட்டிதான், "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மேல்விழும் ஸர்வாதிகனே. அல்லிபோலேயாய் செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுடையவ ளென்றுமாம். இத்தால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருமிதுனமே ப்ராப்யமென்ற தாய்த்து. பாதபோதினைப்புல்லி. உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி. ஸ்ரியப்பதியான உன் திருவடித்தாமரைகளை மனோவாக்காயங்களினுலே ஸர்வகாலமும்பற்றியென்றபடி. புல்லல் — புணைதல். உள்ளம் விள்விலாதுபூண்டு. என்மநஸ்ஸு ஒருக்காலும் விச்சேதமில்லாதபடி அதிப்ரவணமாய். மீண்டதில்லேயே. இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்திபழகிலே அநுபவிக்கவிழிந்து அதில் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே குணாந்தரங்களிலும் மீண்டதில்லை. ... ... கஅ.

அ. நூற்றுப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. காணைத்துக்கும் கர்த்ர்பாவம் பிறக்கும்படியாக உமக்கு நம்பக்கலிலே பிறந்த அபிநிவேசம் ஸம்ஸாரத்தில் கண்டறியாததொன்று யிருந்தது, இவ்வபிநிவேசத்துக்கடி யென்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; உம்முடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் காட்டி தேவரீர் பண்ணின க்ருஷி பலித்த பலமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணமாயகேள்
என்னதாவியென்னும்வல் வினையினுட்கொழுந்தெழுந்
துன்னபாதமென்னநின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர்
மன்னவந்துபூண்டுவாட்ட மின்றியெங்குநின்றதே. ககக.

ப-ரை.— பொன்னி சூழ்-காவேரிசூழ்ந்த, அரங்கம் மேய—கோயிலிலே என்மித்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ணா—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையனே, மாய—ஆச்சர்யமான சீலஸௌலப்யங்களை யுடையவனே, கேள்—உன் விஷயத்தில் எனக்குப்பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும்; என்னது ஆவி என்னும்—என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபோய், வல் வினையினுள்—க்ரூரமான பாபராசியிலே, கொழுந்து எழுந்து—ச்ரத்தையாகிற கொழுந்து உதித்து, ஒண்சுடர் என்ன நின்ற—வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய், கொழு மலர்-செவ்வியமலர்போலே ஸுகுமாரமான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம்—திவ்யவிக்ரஹத்தை, மன்ன வந்து பூண்டு—பிரியாதபடி வந்து பூண்டு, எங்கும் வாட்டம் இன்றி—க்ஷேத்ரவிஷயங்களால் சலிப்பிக்க ஒண்ணாதபடி, (உன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவிபூதிகள்,) நின்றது—எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்றன.

வ்யா. பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ண. காவேரி சூழ்ந்தகோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே. கோயிலுக்கு ஒருதோள்மாலை யிட்டாப்போலே அலங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பரமபதத்திலே நித்யவாஸம், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; க்ஷீராப்தியில் நித்யவாஸம், ச்வேதத்வீபவாஸிகளை காதாசித்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில் நித்யவாஸம், பாபராசியான வெனக்கு தேவரீர்பக்கலிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவனென்கை. மாய. இப்படி வேறொருவ்யக்தியில் காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமான சீலத்தையும் ஸௌலப்யத்தையு முடையவனே. கேள். உன்னுடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் எனக்குப் பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும் உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய என்பக்கலிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

என்னதாவியேன்னும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழுந்து. என்னுடைய ஆத்மாவென்றுமேபோ பாபராசியான அதின்பக்கலிலே உன்னைக்குறித்து ச்ரத்தையானது உதித்து. கர்மயோகத்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவ ச்ரத்தை, பாப ப்ரசுரனான தசையிலும் பிறக்கும்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தி னேற்றமிருப்பது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, * ஸேவாயா நாசௌ மாகவாய்த்து இவர் நினைத்திருப்பது. உன்னபாதமென்னநின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர் உன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹமென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுவிமலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியே, கீழ்ப்பிறந்த ச்ரத்தைக்கு தேஜோமயமாய், (உ) "யுவாஉகுமார:" என்கிறபருவத்தையுடைத்தாய் அத்யந்தஸுகுமாரமான வடிவே விஷயமென்கை. "பாதம்" என்று சேஷபூதன் வ்யவஹாரமிருக்கிறபடி. மன்னவந்துபூண்டு. பிரியாதபடி வந்துபூண்டு. பூண்கையாகிறது - வ்யக்த்யந்தரங்களிலும் அந்வயியாதொழிகை. வாட்டமின்றியெங்கும் நின்றதே. க்ஷேத்ரவிஷயவாஸனையால் சுவிபிக்கவொண்ணாதபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்றது. அவ்விக்ரஹந்தான் ஷாட்குண்ய விக்ரஹமென்னும்படி குணப்ரகாசகமாகையாலே குணங்களிலே மூட்டிற்று; அக்குணங்கள்தான் ஸ்வாச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே மூட்டிற்று; அஸ்வரூபந்தான் ஸ்வநியாம்யமான விபூதியிலே மூட்டிற்று. ஆக, என்னுடைய ஆதாத்துக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதமாய்த்தென்கை. ககக

அ. நூற்றிருபாதாம்பாட்டு. "உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒண்சுடர்க்கொழுமலர் மன்னவந்துபூண்டு" என்று - வடிவழகிலேபிறந்த ஆதாத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இதில் - கிடந்தானை கண்டேறுமாப்போலே தாமே அவ் விக்ரஹத்தைப்பற்றுகையன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப்பெரிய பெருமாள், தம்முடைய விக்ரஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடிவைக்கையாலே விரோதிவர்க்கத்தை யடையப்போக்கி அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமாய் நிரதிசயாநந்தரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—இயக்கறாதபல்பிறப்பி லென்னைமாற்றியின்றுவந்
துயக்கொண்மேகவண்ணனண்ணி யென்னிலாயதன்னுளே
மயக்கினான்தன்மன்னுசோதி யாதலாலென்னாவிதான்
இயக்கெலாமறுத்தறாத வின்பவீடுபெற்றதே. கஉ0.

திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளேசரணம்.

திருச்சந்தவிருத்தம் முற்றிற்று.

ப-ரை.— உயக்கொள்-பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தருமவனாய், மேகம் வண்ணன்-காளமேகநிபச்யாமமானவடிவையுடையனான ஸர்வேச்வரன், என்னை—நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவென்னை, இயக்கு அறாத-இடைவிடாதே வருகிற, பல் பிறப்பில்—தேவாதி சதுர்விதஜந்மங்களினின்றும், மாற்றி-மாற்றநினைத்து, இன்று-உன்னை ஸ்மரியாநிருக்கிற இப்போது,

(உ) "யுவாகுமார:"

வந்து நண்ணி—நானிருந்தவிடத்தேவந்து கிட்டி, தன் நிலாய—தனக்கு ப்ரகாரமான, என் னுளே—என் ஹ்ருதயத்திலே, தன்—தன்னுடைய, மன்னு சோதி—திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை, மயக்கினன்—பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான்; ஆதலால்—ஆகையாலே, என் ஆவிதான்—என் ஆத்மாவானது, இயக்கு எலாம் அறுத்து—அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையெல்லாமறுத்து, அறாத-யாவதாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத, இன்பம் வீடு பெற்றது—நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்கிறார்.

வ்யா. இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னைமாற்றி. "மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே - விச்சேதியாதே தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களினின்றும், அஜ்ஞனாய் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னைமாற்றநினைத்து. இயக்கறுமையாவது-ஒருதேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தை யநுபவிக்கவிழிந்து, அநேகதேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப்பண்ணுகையாலே தேஹபரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை. இயக்கு-நடையாட்டம். "இயக்கல்" என்று எல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது. மாற்றநினைத்ததை "மாற்றி" என்பானென்னென்னில்; "உயிர்முதலாய் முற்றுமாய்" என்றாற்போலே. இன்றுவந்துயக்கொள் மேகவண்ணன்நண்ணி. விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தரும்காளமேகநிபச்யாமளனவன், எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இன்று நிர்ஹேதுககிருபையினாலே நானிருந்தவிடத்தேவந்துகிட்டி. நண்ணுதல்—அணைதல். "நச்சுநாகணைக் கிடந்தநாதன்" என்றும், "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணன்" என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், "உயக்கொள்மேகவண்ணன்" என்று பெரியபெருமாள் திருமேனியைத்தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவென்கிறார். என்னிலாயதன்னுளே. அஹம்புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி, தனக்கு ப்ரகாரமான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. (க) "தத்த்வமஸி" என்று உபதேசித்து, (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று அநுஸந்தித்துப்போந்த அர்த்தமிறே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரீராத்மஸம்பந்தம் இங்குச்சொல்லுகிறது—தன்பேறாக உபகரித்த விதுக்குஹேதுவாக. மயக்கினன் தன்மன்னுசோதி. அபிமதமாய் அநுரூபமாய் ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான். மயக்கம் - செறிவு. அதாவது - தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு க்ஷணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினனென்கை. ஆதலால். இப்படி தான் மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புகுரநிறுத்துகையாலே. என்னாவிதான். தனக்கு அநந்ய சேஷமாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே அபிமதமுமான என் ஆத்மாவானது. இயக்கெலாமறுத்து. அந்யோந்யகார்யகாரண பாவத்தாலே ஒழுக்கறுத அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையறுத்து. "இயக்கறுத பல்பிறப்பில்" என்று - காரணமான தேஹஸம்பந்தங்களைச்சொல்லிற்றாய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாந கர்மங்களென்ன, ததாச்ரயமான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையுங்கூட்டி "எலாமறுத்து" என்கிறார். அறாத இன்பவீடுபெற்றதே. யாவதாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப் பெற்றது. ... ... கஉ0.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யாநம் ஸம்பூரணம்.

(க) "தத்த்வமஸி" (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி"

அடிவரவு.— பூ ஆறு ஐந்து மூன்று நின்று நாகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சொல்; சொல் உலகு இன்னை தூய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விடத்த புள் கூசம் அரங்கன்; அரங்கன் பண்டு வானிறம் கங்கை வரத்தினில் ஆண் விண் படை பரத்தில் வானகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் மின் ஆதி அம்பு ஆடகம் காய்த்த கடம் வெற்பு ஆனை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காரொடொத்த குன்று கொண்டை வெண்டிரை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடந்த; நடந்த கரண்டம் நன்று நின்றது நிற்பதும் இன்று சண்ட முத்திறம் காணில் குந்தம் வண்டு; வண்டு டோதில் மரம்போத அழிந்து ஒன்றி புன் புலம் எட்டேச் சோர்வு பத்தின் வாசி கடை' கடை எத்திறம் மட்டு பின்பு நச்சராச் சாடு நெற்றி வெள்ளை பார் குலங்களாய பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சுரும்பு ஊனின்மேய அடக் கரும் வரம்பில் வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங் கவந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்ந்த காய்சினத்த கேடில் சுருக்கு தூயன் வைது; வைது வாள் கள் சலம் ஈனம் அத்தன் மாறு அச்சம் சொல்லினும் பொன்னி இயக்கறுத காவலில்.

தசகம்.—பூச் சொல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடந்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைது காவல்.

ஆ. பாசுரம்—கஉ0.

பிழை திருத்தம்.

இப்ரபந்தத்தில், கூகூ - [ச0] ஆம் பக்கத்தில், உரு - ஆம் வரியில், "அவர்களை யும் அப்புறத்திலே புகும்படி" என்றவிடத்தில் "அவர்களை யமபுரத்திலேபுகும்படி" என்றும்; கரு0 - [ருச] ஆம் பக்கத்தில், உரு - ஆம் வரியில், "ஒரு மேகத்தாலேவந்த ஆபத்தை" என்றவிடத்தில், "ஒரு மேகம் அவற்றால்வந்த" என்றும் திருத்திகொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும். இங்ஙனே முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன. மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடையார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்ளுக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, இப்பிரபந்தங்களுக்குச்

செய்யுளகராதி.

ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.	பாட்டு.	௪௭௩.
திருப்பாவை.	,,	௩௦.
நாய்ச்சியார் திருமொழி	,,	௧௪௩.
பெருமாள் திருமொழி	,,	௧௦௫.
திருச்சந்தவிருத்தம்	,,	௧௨௦.
திருமாலை	,,	௪௫.
திருப்பள்ளியெழுச்சி	,,	௧௦.
அமலனாதிபிரான்	,,	௧௦.
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்	,,	௧௧.

ஆக முதலாயிரப்பாட்டு, ௯௪௭.

போருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மநஸ்ஸைக் குறித்து, பகவத்விஷயத்தில் வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருநாமத்தை நிரந்தராநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது—

மூ.—மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்—உற்ற
திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.—மனமே—நெஞ்சே!, மதிள்—ஸப்தப்ராகாரங்களையுடைய, அரங்கர்—திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனும், கன்று இனம்-பசுக்கூட்டங்களை, மேய்த்த-மேய்த்தருளினவனுமான எம்பெருமானுடைய, கழல் இணை கீழ்—திருவடியிணைகளின்கீழே, உற்ற—ஊன்றினவராயும், திருமாலை—'திருமாலை' என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை, பாடும்—பாடுமவராயும், சீர்—கல்யாணகுணங்களமைந்தவராயுமுள்ள, தொண்டர் அடி பொடி எம்பெருமானை—'பக்தாங்க்ரிரேணு' என்று நிரூபகநாமம் பெற்றருளின ஆழ்வாரை, எப்பொழுதும்—இடைவிடாமல், பேசு—அநுஸந்தித்துப்போரு; மற்று ஒன்றும்—வேறொரு விஷயமும், வேண்டா—உனக்கு அநுஸந்தாந விஷயமாக வேண்டாவென்கிறார்.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே யென்று. "சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லா" என்கிறபடியே, இங்கு "மற்றொன்றும்" என்று-பாத்வாதிகளின்பேரைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தாந்தரங்களைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். "மற்றொன்றும் வேண்டா" என்று — ப்ரியஹிதங்களுக் குறுப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது. மனமே. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவானமநஸ்ஸை, அந்தப்பொதுவான ஆகாரத்தைக்குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அநுபவிக்கப்பார். அதென்னென்னில்; மதிளரங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானை யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது. மதிளரங்கர். "மதிள்திருவரங்கத்தானே"

என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதிளையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலையுடையவர். “ ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே” என்று அவர் தாமுமருளிச்செய்தார். “ மின்கொடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய் ” என்னும்படியான அரங்கர் கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழுற்ற திருமாலைபாடும். அதாவது — “ கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை ” என்று உபக்ரமித்து, “ மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனை ” என்றும், “ வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடிசொல் ” என்றும் அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று. அதிலே தேங்கினமடுவிறே அர்ச்சாவதாரம். விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கு முபலக்ஷணம். “ அழகியபைம்பொன் ” இத்யாதி. பெரிய பெருமாள் திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, “ கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை ” என்னு மாகாரந்தோற்றியிருக்கும். அதாவது—“ கன்றின்பின்போன சிறுச்சேவடி செங்கமலவடியும் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான் ” என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். “ காவிரித்தென்னரங்கம் பண்டவன்செய்த கிரீடை ” என்றுமிறே பட்டர்பிரானருளிச்செய்தது. “ வண்டினங்கள், ஆலிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிப் பின்போனகழல் ” என்னக்கடவதிறே. திருக்கைகளைக் கண்டவாறே, “ மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் ” “ கொடியேறு செந்தாமரைக்கை ” என்னலாயிருக்கும்; “குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன் ” என்னும் * ஆபுனுபன்று குன்றமொன்றெடுத்தான், அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாறே. “ வெண்ணெயுண்டவாயன் ” என்று - கவ்யலேவை பண்ணின ஆகாரந்தோற்றியிருக்கும்; பர்வத்ரயம் இப்படி ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணஸமர்த்தங்களாயிருக்கும். * கேயத்தீங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் * நீடுலகுண்டதிறங்கிளர்வாய் * வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுள் * முற்றுமுண்ட கண்டமிறே. வாயிலும் வயிற்றிலும் வைத்திறே நோக்குவது. கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலைபாடும். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாய் அதிஸுலபமான திருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான வதிலே லன்றியபடிபட்டு, “ அடிசூட்டலாகு மந்தாமம் ” என்னும்படி அரங்கமானுக்கும் திருமாலையைப்பாடித் திருவடிகளிலே சூட்டும். “ செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை ” என்னக்கடவதிறே. பாடுஞ்சீர். பாடுகைதானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து. சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி. * துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியிறே. தொண்டரடிப்பொடியெம்பெருமானை. அவர்க்கு “ அரங்கத்தெம்பிரான் ” என்னும்படி, * இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய் கோயிலெம்பெருமான் நம்பெருமாளாயிருப்பர்; இங்கு--* தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானாயிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படி நமக்கு ஸ்வாமியானவரை, “ எப்போதுமீதேசொல் ” என்கிறபடியே — ஸர்வகாலத்திலும் அநுஸந்தித்துப் போரு. இத்தால் — (க) “ ஶ்ரீமாந் ராமாநுஜஸேவகர்ஜயதெ ” என்னு மர்த்தஞ் சொல்லிற்று. ... ...

(க) “ குரோர்நாமஸதாஜபேத் ”

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாயிரம் — திருமாலை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

நித்யஸூரிகளோடொத்த ப்ராப்தி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அறியாதே, அநாதிகாலம் "தேஹமே ஆத்மா" என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேதுகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமுமநுபவித்து அநுபூஷுக்களையும் அநுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய்ப் பெரியபெருமாளையும் உகப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—ஐஹிகத்தில் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதினுடைய பலாநுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி கதாகதம்பண்ணித்திரிவார் சிலராய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களை ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அநுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலே கர்ப்பவாஸம்பண்ணுகைக்கு வரும்வழியிலே இவ்வாத்மா படும் எளிவரவை வேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்று ஒருப்ரதேசத்திலே ஓதிவைத்தது. அதாவது - யாதநாசரீரத்தாலே நரகாநுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கேபொகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப்பொகட்டு,ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்;

ஆதித்யன் தன்கிரணங்களாலே ஹிமவானில் ஹிமத்தை உபாதாநம்பண்ணி, அத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை க்ரஹித்து மேகத்திலே புகவிடக்கடவன்; அங்கே அந்தஹிமம் வர்ஷரூபேண வர்த்தி(வயி-ி)க்குமளவுங்கிடந்து வர்ஷதாரைகளோடே பூமியிலே பதிக்கக்கடவன்; அந்தஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு தாரகமாய்ப் புகுமளவிலே தத்வாரா ஸஸ்யத்திலே புகக்கடவன்; அந்தஸஸ்யம் பக்வமாய் அந்நரூபேண பரிணமிக்குமளவுங்கிடந்து, அந்நமானது புருஷசரீரத்திலே புகுந்து சுக்லமாய் பரிணமிக்குமளவுஞ்செல்ல அங்கே கிடந்து, ஸ்த்ரீபுருஷஸம்யோகத்தாலே சுக்லத்வாரா ஸ்த்ரீசரீரத்திலேபுகுந்து, (க) "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தி" என்கிறபடியே கர்ப்பமாய் பரிணமிக்கக்கடவன்; கர்ப்பவாஸம்பண்ணும்போது; (உ) "அத்யாம்லகடுதீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணைர்மாத்ருபோஜநை: । அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதிவேதந:" என்கிறபடியே மாத்ருபோஜநத்தில் அந்தர்ப்பூதங்களான க்ரூரத்ரவ்யங்களாலே $ தொடரிவிட்ட ஈயம்போலே துடியா நிற்கும்; இந்த க்லேசத்தோடே † கர்ப்பதும்பமாகிற பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை

(க) "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோபவந்தி" (உ) "அத்யாம்லகடுதீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணைர்மாத்ருபோஜநை: । அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதிவேதந:"

$ தொடராவது – ஈயமுருக்குகைக்குறுப்பாக மண்ணாற்செய்யப்பட்டதொரு பாத்ரவிசேஷம். † கர்ப்பதும்பம் – கர்ப்பகோளம்.

நீட்டமுடக்கமாட்டாதே, (க) "க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திமாப்நோதி ஜடாத்மா ஜாதமாத்ரக:" என்கிறபடியே க்லேசேநஜநித்து, பால்யதசையில் அசுசிப்ரஸ்ரவங்களிலே கிடந்து, (உ) "கண்டூயநேபிசாசக்த: பரிவர்த்தேப்யநீச்வர: । ஸ்நாநபாநாதிகாஹாரமவாப்நோதி பரேச்சயா" என்கிறபடியே — தின்றவிடத்தைச் சொரிதல், கடித்தவற்றைத் துடைத்தல் செய்யமாட்டாதே, தாரகாதிகளும் பராதீநமாய், இப்படிக் க்லேசேந அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி, தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனானவளவிலே, (ங) "தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா" என்கிறபடியே பகவத்ப்ரவணனாக ப்ராப்தமாயிருக்க, (ச) "பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா:" என்னுமிலையோடே காலத்தைப்போக்கி யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவான விஷயாந்தரங்களோடே போதுபோக்கி, ஜரையிலேவந்து அகப்பட்டு அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியேயிருக்கச் செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, (ரு) "க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கரபீடித:" என்கிறபடியே உத்க்ரமணதசையிலே க்லேசத்தை யநுபவித்து அநந்தரம் ம்ருத்யுபரவசனும்.

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (சா) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே பரமஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, (எ) "மாதம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்கிறபடியே சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். எங்ஙனே யென்னில்;—வேதாந்தத்திலே, (அ) "க்ஷரம் ப்ரதாநம்" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரியக் காட்டிக்கொடுத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தாலே, (சூ) "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" என்று அந்த(சூ)னுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தாற்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டினாற்போலேயும், சேதநா சேதநங்கள் சரீரம், ஈச்வரன் சரீரியென்றும், ஈச்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (க0) "த்வா ஸுபர்ணா" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சேதநனுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (கக) "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய" இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஔபாதிகமான அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யமான போகத்தை அநுபவிக்குமது ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி ஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாபப்ராசுர்யத்தாலே இத்தைக்கைவிட்டு வேதபாஹ்யராயும் இதுக்குள்ளே புகுந்து, (கஉ) "தத்ரைவ கேசித் ஸபலாச்சலபீ பவந்தி" என்கிறபடியே விளக்கிலே, "விட்டில்" என்று சிலபதார்த்தங்கள் நசித்துப்போமாப்போலே, வேததாத்பர்யமறியாமையாலே குத்ருஷ்டிகளாய் நசித்துப்போக, தாம்பண்ணின வேதப்ரதாநம் அகிஞ்சித்

(க) "க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திமாப்நோதிஜடாத்மா ஜாதமாத்ரக:" (உ) "கண்டூயநேபிசாசக்த: பரிவர்த்தேப்யநீச்வர: । ஸ்நாநபாநாதிகாஹாரமவாப்நோதிபரேச்சயா" (ங) "தஸ்மாத்பால்யேவிவேகாத்மாயதேதச்ரேயஸேஸதா" (ச) "பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா:" (ரு) "க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கரபீடித:" (சா) "ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்" (எ) "மாதம்ப்ரதீபமிவகாருணிகோததாதி" (அ) "க்ஷரம்ப்ரதாநம்" (சூ) "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா" (க0) "த்வாஸுபர்ணா" (கக) "ததாவித்வாந்புண்யபாபேவிதூய" (கஉ) "தத்ரைவகேசிசபலாச்சலபீபவந்தி"

காமாயநுகையாலேஜலைப்புறத்தில் செல்லாததேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த விடத்திலும், "வைதுநின்னைவல்லவாபழித்து" என்கிறபடியே உள்ளசக்தியடங்க பகவந்நிந்தைக்குடலாயும், ஹிரண்யாவணாதிரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும் கார்யகரமாகாத விடத்திலும் உடையவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வர்த்திக்க, சேதநர்பக்கலிலே யாத்ர்ச்சிக ஸுக்ருதமென்று ஒன்றுபிறக்க, அதுவ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி அத்தாலே அத்வேஷம்பிறந்து அதடியாகப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம்பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிகசேஷி யென்றும் இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்றும் யதாஜ்ஞாநம்பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசிபிறக்குமளவும் தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புகுராநிறுத்தி புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோவென்று புபுத்ஸைபிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது துஷ்கரம் என்றும் விளம்ப்யபலப்ரதமென்றும் ப்ரமாதஸம்பாவனை யுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இருய்த்தவர்களுக்கு வேதாந்த ஸித்தமான தன்னுடைய உபாயபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, பக்தியினுடைய துஷ்கரதையோபாதி ப்ரபத்திநிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிட்டவரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு ஸர்வாதிகாரமான யாத்ர்ச்சிகபகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே சேதநருடைய பாபத்தைப்போக்கி ஸுக்ர்தாநுகூலமாக கர்மயோகாதிகளிலே மூட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே மூட்டுதல், விரோதியைப்போக்கிப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கைக்குத்தானே நிர்வாஹகமாதலாம்படியான வைடவத்தை யுடைத்தாயாய்த்துத்திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணமேதென்னில்; (க) "கிஜுவநுச்யுதஜஜ ஜ நவஸம்ஸாரவநுநாக்" என்றும் (உ) "யாதிவுஹஸதாதநழ" என்றும்–உபோத்காத பலச்ருதிகளிலே சொல்லி, நடுவே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே யிழிந்தவராகையாலே அத்திருநாம வைபவத்தைப் பேசுகிறார் - இப்ரபந்தத்தாலே.

திருநாமத்தில் இவர் இழிகைக்கடி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம். அதுதனக்கு வக்தாவார்? ச்ரோதாவார்? அது விளைந்தபடியெங்ஙனே யென்றால்;- பாண்டவர்களுக்கு இவ்வருகே நாலைந்து தலைமுறை சென்றவளவிலே, "ஸ்ரீசதாநீகன்" என்பானொரு ராஜாவுளனாய், அவன் பகவத்விஷயிகாரமுள்ளஸந்தாநத்திலே பிறந்தானொருவனாகையாலே பரமஸாத்விகனாய், அபிஷிக்தனானவன்றே தொடங்கிச் சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நாட்டைரக்ஷித்து, அத்ர்ஷ்ட சேஷமாக இவர்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவ தென்னென்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் பக்கலிலேசென்று, "தேஹபோஷணபராய் மூலையடியே திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குஉஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பதொன் றருளிச்செய்யவேணும்" என்றுகேட்க; "காலம் கலிகாலமாயிருந்தது, பாபப்ராசுர்யத்தாலே வேறொன்றுக் கதிகாரிகளில்லை, ஸர்வாதிகாரமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே ஆத்மாக்களுக் குஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பது" என்றருளிச் செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசௌநகபகவாந் வக்தா, சதாநீகன் ச்ரோதா; இங்கு–ஆழ்வார் வக்தா, பெரியபெருமாள் ச்ரோதா; அங்கு- அஜ்ஞாத ப்ரச்நம்; இங்கு- ஜ்ஞாதப்ரச்நம். ஜ்ஞாதம் ப்ரச்நவிஷய

(க) "கிஞ்ஜபந்முச்யதேஜந்துர்ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்" (உ) "யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்"

மாவானென்னென்னில், (க) "கிம்ம்ர்ஷ்டம் ஸுதவசநம்" என்கிறபடியே — ஆழ்வார் வாயாலே திருநாமவைபவத்தை யருளிச்செய்யக் கேட்கையிலுண்டான ப்ரீதியாலே. இன்னமு மிவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற ச்ருதிகளிலும் வேதோபப்ர்ம்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளிலும், அல்லாத ஆழ்வார்களிலும், இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்;— (உ) "யதோவா இமாநி பூதாநி" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயஹேதுவான ஜகத்காரணவஸ்துவைச்சொல்லி, (௩) "காரணந்துத்யேய:" என்கிறபடியே அதுவே உபாஸ்ய மென்று இவ்வளவாலே த்யேயவஸ்துவைச்சொல்லி, (௪) "ஸப்ரஹ்மா" இத்யாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷை யுண்டாகையாலே ஸர்வ்ஷிவாக்யகதி ஸாமாந்யந்யாயத்தாலே, (௫) "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்று விசேஷித்து இவ்வளவாய்த்து ச்ருதிசொல்லிற்று; வேதோபப்ர்ஹ்மணம் பண்ணின ரிஷிகள், (௬) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்கிற ச்ருத்யுபப்ர்ஹ்மணமான இதிஹாஸபுராண முகத்தாலே திருவவதாரங்களை ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்; அதில் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீபராசரபகவான் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை, (௭) "தாமர்ச்சயேத் தாம்ப்ரணமேத் தாம்பஜேத் தாம் விசிந்தயேத்" இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தான்; ஆழ்வார்களிலே முதலாழ்வார்கள், மேன்மைக் கெல்லையான பரத்வத்திலும் நீர்மைக்கெல்லையான திருமலையிலும் மண்டினார்கள்; நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஊன்றியிருப்பார்கள்; திருமங்கையாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் மண்டினார்; அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யமு மன்றிக்கே பெரியபெருமாளையல்லது வேறறியாதிருப்பா ரொருவராய்த்து - இவர்.

அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யத்திற்காட்டில் கோயிலுக்கேற்ற மென்னென்னில்,— காவேரியானது ப்ரவாஹமும் ஏகரூபமாய் ஸ்தலமுமதுவாயிருக்கச்செய்தே தீர்த்த விசேஷங்களிலே ரஸவிசேஷங்களுண்டா கிறப்போலே, போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ஏற்றம் வேறொரு இடத்துக்கில்லை; அல்லாதாரில் இவர்க்குண்டான ஏற்றம்போலே ப்ரபந்தாந்தரங்களிற் காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; — "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி "சிவனாயயனாய்" என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிற விந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு, (௮) "அநுப்ரவேசக்ர்தம் ஸாமாநாதிகரண்யம்" என்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், "முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்று தோற்றுகிற த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதல், இன்னமும் சப்தத்திலருமையாலே ஸ்வார்த்தத்தையறிகைக்கு அருமைப்படவேண்டுதல் செய்யுமிக் குறைகளொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையும்; கடல்போலாழமாயிருக்கச் செய்தேயும் நீர்த்தெளிவாலே தரைதோற்றுமாப்போலே சப்தத்தின் சேர்வையாலே ப்ரமேயம் கரத்திருக்கச் செய்தேயும் உள்ளதடங்கத் தோற்றும்படி யிருக்கையும். இன்னமும் ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய் அர்த்த க்ரஹணமரிதாயிருத்தல் இவ்விரண்டு குறையுமின்

(க) "கிம்ம்ர்ஷ்டம் ஸுதவசநம்" (உ) "யதோவா இமாநிபூதாநி" (௩) "காரணந்துத்யேய:" (௪) "ஸப்ரஹ்மா" (௫) "ஏகோ ஹவைநாராயண ஆஸீத்" (௬) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (எ) "தாமர்ச்சயேத் தாம்ப்ரணமேத் தாம்பஜேத்தாம் விசிந்தயேத்" (அ) "அநுப்ரவேசக்ர்தம் ஸாமாநாதிகரண்யம்"

றிக்கே, ஒருசேதநனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாய், பரந்த சடங்குகளைச் சுருங்க ப்ரயோகவ்ருத்தி செய்துகொடுத்தாப்போலே ஸகலார்த்தங்களும் இப்ரபந்தத்துக்குள்ளே உண்டாகையாலும் ப்ரபந்தாந்தரங்களில் காட்டில் இப்ரபந்தத்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டு.

அ. முதல்பாட்டு. திருநாமம், யமவச்யதையைத் தவிர்த்துத்தருமென்று இதினுடைய பாவநத்வத்தையும், திருநாமங்கற்றாருடைய ராஜகுலத்தையும் சொல்லுகிறது.

மூ.—காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்ந்து
நாவலிட் டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே
மூவுல குண்டுமிழ்ந்த முதல்வ நின்னாமங்கற்ற
ஆவலிப் புடைமை கண்டா யரங்கமா நகருளானே. க.

ப-ரை.— மூ உலகு—ஸகலலோகங்களையும், உண்டு—ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்துரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த—பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட, முதல்வ—ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, நாமம்—திருநாமத்தை, கற்ற—ஆசார்யமுகேந அப்யஸித்த, ஆவலிப்புடைமை—செருக்கினாலே, புலன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், காவலில் வைத்து—அப்ராப்தவிஷயங்களில் செல்லாதபடியடக்கி, கலிதன்னை—இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான பாபராசியை, கடக்கப்பாய்ந்து—ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நமன் தமர் தலைகள்மீது—யமன்தலையிலும் அவன் படர்கள்தலையிலும், நாவலிட்டு—நாவல்கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம் கண்டாய்—ஸஞ்சரியாநின்றோம் கிடாயென்கிறார்.

வ்யா. காவலில் புலனைவைத்து. காவலில்லாதபடி இந்த்ரியங்களைவைத்து. அதாகிறது - மேல்சொல்லுகிற லாபங்களுக்கு அநுகூலமாகச் செய்ததொன்றில்லையென்கையும், அவ்வளவேயன்றியே, (க) "ந்ரூபஶோ" என்னும்படியே விஷயப்ராவண்யங்களில் நியதியின்றிக்கே போந்தபடியும். விஹிதங்களை யநுஷ்டித்தல் நிஷித்தங்களை விடுதல் செய்யாதவனென்கை. இதுக்கடியாகக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும், (உ) "ஸமாஸ்ரித்ய நிஜேஷ்ஷி" என்று — அஜிதேந்த்ரியரானவர்களுக்கும் பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமேது என்றிறே கேட்டது. ஆக இப்படி சேதநன்றான் மூலையடியே திரிந்தாலும் அவன் தோஷங்களைப்போக்கிமேல்சொல்லுகிறநன்மைகளைக்கொடுக்கும்படியாயாய்த்துத் திருநாமத்தினுடைய ப்ரபாவமிருப்பது. ஒருவன் விஷதஷ்டனானால் விஷவித்யையில் குசலனாயிருப்பானொருவன், "நீ ஸாகமே என்செய்வார்க்கவுமாம், குளிக்கவுமாம், உறங்கவுமாம், ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணவுமமையும், நான் அழுகிதாகப் போக்கித்தருகிறேன்" என்னுமிறே; அப்படியேயாய்த்து ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனைக் குறித்துத் திருநாமப்ரபாவமிருப்பது. "வைத்து" என்கிறவிது-புத்திபூர்வகமாக அதிலேமுட்டிப்போந்தனென்கை. காவலில்லாதபடி யென்றால் சப்தம் வசிக்குமோ வென்னில்; மீமாம்ஸகர் சப்தத்தை நியமித்தாகிலும் அர்த்தத்தை முக்யமாகக் கொள்ளுமாப்போலே, இங்கும் அர்த்தகௌரவத்தாலே சப்தத்தை நியமித்துச்சொல்லுகிறோம். அங்ஙனன்றியே காவலிலே புலனைவைத்தென்னவுமாம். அந்தபக்ஷத்தில் இது ஸாதகசோடியில்புகாதே பல ஹரு)கோடியிலே புகக்கடவது. அதாவது-இதரவிஷயங்களிலே மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களைத் திருநாமத்தை யண்டைகொண்டபலத்தாலே சிறையிலே வைத்தபடி. அராஜகமாய்க் கிடந்தகாலம் குறும்புசெய்தாரை, ராஜ்யமானவாறே ராஜாவை யண்டை கொண்டு சிறையிலே வைக்குமாப்போலே. அதவா,

(க) "ந்ர்பஶோ" (உ) "ராகாதிபிரநிர்ஜிதை:"

அபராபத விஷயங்களிலே மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களை ப்ராப்த விஷயத்திலே மூட்டினே னென்னவுமாம். (க) "பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்னும்படியான விஷய மாகையாலே அப்ராப்த விஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்ல வயிரவுருக்கான விஷயமிறே.

கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து. அஜிதேந்த்ரியத்வத்துக்கு அடியான பாபராசியை வா ஸனைபோடே போக்கி. "தன்னை" என்றது - த்ருஷ்டத்தில் விஷய ப்ராவண்ய ஹேது, அத்ருஷ்டத்தில் நரகஹேது, ப்கலத்வைமுக்யஹேது, தேஹாத்மாபிமானஹேது, இன்ன மும் அநர்த்தங்களுக் கடியான கனத்தை நினைத்து என்னை நியமித்துப் போந்ததுதன்னையே, நானிப்போது நியமித்தேனென்கை. "கடக்க" என்றது - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் என்னலாம் படியிருக்கை. அதாகிறது - வந்து கழிந்ததென்று தோற்றுதபடி யிருக்கை. "கலி" என்று - காலபரமானபோது க்ருதயுகபுருஷர்களிலே யொருவனென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கை. திருவடி ஸமுத்ரதரணம் பண்ணினாப்போலே இவர் பாப ஸமுத் ரத்தைக் கடக்க வல்லரானார்.

"நின்னாமங்கற்ற" என்று - திருநாம வைபவத்தாலேவந்த வித்தைத் தந்தலையாலே வந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; திருநாமத்துக்குள்ளதொரு ஸ்வபாவமாய்த்திது. இராமட மூட்டுவாரைப்போலே முகந்தோற்றாமே நின்று உபகரிக்கையாலே யிவன்றானே செய்துகொண்டானாக அபிமானிக்கலாயிருக்கும்.இனிப(ல)லம் தன்னதாகையாலே"பாய்ந்து" என்னத்தட்டில்லை. தாம் தேஹஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கச்செய்தேயும் இத்தை, "கடந்து" என் னலாம்படியிறே பெரியபெருமாள் இவரை விஷயீகரித்தது. நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்ற மர்தலைகள்மீதே. பாபபலத்தை யநுபவிப்பிக்கும் யமனுடைய தலையிலும் அவன் மனுட்டி தலையிலுமடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நலிந்துபோந்த யமபடரை ஓருபேரையிட்டுத் துகைக்கிறார் காணும். "நாவலோ நாவல்!" என்றும், "அறையோவறை" என்றும், தோற்ற வர்கள்முன்னே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ்சொல்லு. முன்பு யமாதிகள்பேர்கேட்க அஞ் சிக்கிடந்தவிவர், திருநாமத்தையண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள்யமன்வாசலிலேசென்று தலையிலேயடிவைத்து அறைகூவுகிறாரிறே. வாலிபேர்கேட்க அஞ்சிச்சுரமடைந்து கிடந்த மஹாராஜர், பெருமாளை யண்டைகொண்டபலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்றறை கூவினாப்போலே. அங்கு - நாமி பலம்; இங்கு - நாம பலம். "உழிதருகின்றோம்" என் றது – தம்பிக்குத்தோற்ற நின்று நிர்ப்பயஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடி. "பாபத்துக்கு நீ யெழுதிவைத்த பட்டோலையைக்கொண்டுவாவல்லையாகில் புறப்படாய்" என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "உழிதருகின்றோம்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே — திருநாமம்ஸிக்க வாயிலேபட்டவாறே இவர் சதசாகமாகப் பணைத்தபடி. அதவா, இதின் இயலை அப்யஸித்து இதில் அத்வேஷமுடையாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராய்த்து. ஸமுத்ரலங்கநம் முதலாகலங் கையிலுண்டான பராக்ரமமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானாயிருக்க, பிராட்டி யைக்கண்ட ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகமதுவநமழிக்கிற ப(ல)லத்திலே யெல்லாமுதலிகளுக் கும் அந்வயமுண்டானாப்போலே, ஒருத்தனுக்கு ராஜகுலஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் பந் துக்களு மவனையென்னென்றுருமடங்க வாழக்கடவதிறே; அவ்வளவுமில்லையாகிறதன்றே பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு.

(க) "பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்"

கெல்லாம் ஸஞ்சாரஸ்தலம் வேணுமென்று அவன் பரிகரத்தையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாபம்பண்ணினார் தத்பலாநுபவத்துக்கஞ்சி யமன்பேரிடுவார், அவன்லேககன் பேரிடுவாராய், "யமம்தர்ப்பயாமி, சித்ரகுப்தம்தர்ப்பயாமி" என்று ஆராதியாநிற்க, திருநாமத்தையண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள்தலையிலே அடியிடுகிறோ மென்கிறாரிறே யிவர். தம்மைக் கீழ்நலிந்த யமாதிகளை இப்போதொருபேரையிட்டுத் துகைக்கிறார்காணும். இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிற ரீத்தனைபோக்கி, அவன்தான் தன்தலைகண்டது திருநாமங்கற்றார் திருவடிகளிலே வணங்கவென்றாய்த்திருப்பது. (க) "ப்ரணாமம் யேவிதை…த்தி கேஷா ஸ்வி தமேரா நம:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஸ்வ…ஷ ஹிவிக்ஷ்ய பாஸ ஹஸ்தம் – ப்ரஹ…ந்ய ஸ்ரணாராந்மணூஷ்வா நாம்" என்றது - கேவலம் தேஹபோஷணபரராயிருப்பார்க்குக்காண் நான் நிர்வாஹகனாயிருப்பது, மற்றைப்படியே வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு நிர்வாஹகராய்க்காணிருப்பதென்றபடி. [திறம்பேல், மின் நண்டீர் - இறைஞ்சியுஞ்சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான்] இவர்களைக்கண்டால் அநுகூலவர்த்திகளைப் பண்ணி தாந்த(ரா ஜ)ராய்ப்போருங்கோளென்கிறான். இப்படி தானும் பயப்பட்டுத் தன்பட(ஹ டீ)ரையும்நியமித்துக்கொண்டிறே யமனிருப்பது.

லோகம்ப்டங்க யமபீதராயிருக்க, "நமன்றமர்தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்கைக்கு வந்த நன்னேற்றமென்னென்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக; மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ என்கிறார். ப்ராதேசிகனைப்பற்றினேனாகிலன்றோ அவனுக்கஞ்சவேண்டுவது, ப்ரளயாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அங்கிருந்து நெருக்குண்ணாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட ஜகத்காரணபூதனானவனே. ப்ரளயாபத்திலும் ஸ்ருஷ்டிவேளையிலும் அந்த யமாதிகளோடு என்னோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனானவனல்லையோ. நம்மைப்பற்றி இந்த நன்மையெல்லா முண்டாய்த்தென்றீரே என்ன; உன்னருகுவந்திலேன், * நின்னாமங்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்னுதல்; கர்வமென்னுதல்.

"நின்னாமம்" என்றது - * ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேரன்றோ, தேவரீரைப் போலேயோ திருநாமம், கட்டிப்பொன்னுக்கும் பணிப்பொன்னுக்குமுள்ள வாசியோராதோ தேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிடும் ப்ரளயாபத்திலன்றோ தேவரீரெடுத்தது, ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கும்போது தேவர் திருநாமம் வேண்டாவோ. "நீளரவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப் பற்றிக்கடத்தும்படை." § "மந்தாம்" என்னுமொழிந்தது - காலநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, அதிகாரிநியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இடமினவன் "அம்மே" என்னும்போது ஒருசடங்கு வேண்டாவிறே. நஞ்சீயர், "அப்ரயதனாய்க்கொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ" என்று பட்டரைக்கேட்க; "கங்காஸ்நாநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப் போக்கமாட்டாதோ" என்றருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாராரில்லை, மாதர்காதுகனுக்கும் கைசலித்தால் அம்மேயென்ன ப்ராப்தி

(க) "ப்ரணாமம் யேபிகுர்வந்தி தேஷாமபிநமோநம:" (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் - ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்நவைஷ்ணவாநாம்". § ஓ…மென்றபடி.

உண்டாயிறே யிருப்பது. " கற்ற " என்றது - ஆசார்யோச்சாரணநூச்சாரண க்ரமத்தாலே வந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவித்த வசந்தரம் சொன்னவராய்த்து இவர். கற்றவென்றது - ஸார்த்தமாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை. ஆவலிப்புடைமை. வைச்ரவணனென்னுமாப் போலேயாய்த்துத் திருநாமஸம்பந்தத்தால் வந்தஐச்வர்யம். கண்டாய். இவ்வர்த்த முபதேசிக்கவேண்டியிருந்ததோ, என்வடிவிலே தெரியாதோ. ரஸாயந ஸேவைபண்ணினரையும் மண்தின்றாரையும் வடிவிலேதெரியாதோ. நான்பண்டையவனென்று தோற்றுகின்றதோ, மண்தின்றவன் முகம்போலே யிருந்ததோ என்முகமும். அரங்கமாநகருளானே. இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவல்லா னொருவனைக் கிடைக்கவற்றோவென்னும் நசையாலேயன்றோ. ஸத்யஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப்பெற்றதிறே. மாநகர். ராஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்தன்னாலும் தவிர்க்கவொண்ணதா யிருக்குமாப்போலே, இங்கேயிருந்து விஷயீகரித்ததென்றால் இனி தேவராலுந் தவிர்க்கப்போமோ.

மாநகர். ஸாம்ஸாரிகமான துர்வ்யவஹாரமறுமிடம். முன்பு அநீதியிலே கைவளர்ந்து அஸதஸ்யனுய் நால்வரிருந்தவிடத்தில் சென்றேறமாட்டாதே யிருந்தவன், தனக்கே யொரு ராஜகுல ஸம்பந்தமுண்டானல் ஸதஸ்ஸைமதியாதே சென்றேறுகையும், அவர்கள் சிரஸாவஹிக்கையுமாயிறேயிருப்பது; அப்படியே, முன்பு யமாதிகளுக்கஞ்சிக்கிடந்து இடமறியாதே போந்தவர், இப்போது திருநாமஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலேயடியிட்டுத் திரியும் படியான ராஜகுலத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... க.

அ.— இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமத்தினுடைப் பாவநத்வமும் அதுகற்கையாலே தமக்குப்பிறந்த ராஜகுலமும் சொல்லிற்று - கீழ்; இதில் - திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஆனல் பின்னைபோக்யதையைச்சொல்லி பாவநத்வத்தைச் சொன்னாலோ வென்னில்; பயம் போனாலிறே ரஸ்யதையிலே யிழிவது, ஜ்வரமநுவர்த்தியா நிற்க பால்ரஸிக்குமோ; முன்புபாபத்தைக் கூடபூரித்து யமபீதனாயிருக்கிறவனுக்கு அந்த பயம் நிவர்த்தமானலல்லது போக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லாதிறே. (க) " யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்ஶயம் நர: " என்று - ரிஷிகள், திருநாமம் பயநிவர்த்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவர்கள்; ஆழ்வார்கள், " பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி " என்று - போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுவர்கள். இத்திருநாமந்தான் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும்; உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபகரணமா யிருக்கும்; ப்ரபந்நர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷமா யிருக்கும். முத்துப்படுந்துறையில் மூக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழங்கொள்ளுவர்கள்; ※ செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று மாறுவர்களிறே. விலையறியுஞ் செட்டிபக்கல் புகுந்தவாறே பெருவிலையனும்; செருக்கரானர் இத்தைப்பூண்டநுபவிப்பர்கள்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு முறுப்பாய், ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கு முறுப்பாய், ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமுமாயாய்த்து இத்திருநாம மிருப்பது.

கீழே " நின்னுமங்கற்ற " என்ன நின்றீர், நம்பேர் சொன்னார்க்கு நாங்கொடுக்கக் கடவதொருநாடுண்டு, அத்தை அவர்களால் கொள்ளோமென்ன வொண்ணது, அத்தைக்

(க). " யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்ஶயம் நர: "

கொள்ளீரென்று பெரியபெருமா ளருளிச்செய்ய; திருநாமஞ் சொல்லும்போதை ரஸமொழிய அவ்வருகுபோ யநுபவிக்கும் ரஸமெனக்கு வேண்டா வென்கிறார்.

மூ.—பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வமரரேறே யாயர்தங் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோக மாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டே னரங்கமா நகருளானே. உ.

ப-ரை.— அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலேவந்து நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனே, மா—ச்லாக்யமான, பச்சை மலைபோல்—மரதககிரியையொத்த, மேனி—திருமேனியையும், பவளம்-பவளத்தையொத்த, வாய்-திருவதரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலரையொத்த, செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்ணையு முடையனாய், அச்சுதா—ஆச்ரிதரையொருக்காலும் நழுவவிடாதவனே, அமரர் ஏறே—* அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவனே, ஆயர் தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகனானவனே, என்னும்—என்கிற, இ சுவை தவிர—இப்படியநுபவிக்கும் ரஸத்தைவிட்டு, யான்—திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவையுடையனானநான், போய்—நெடுந்தூரம்போய், இந்திர லோகம் ஆளும்—பரமபதத்தை ஆளுகிற, அ சுவை பெறினும்—அந்தபோகத்தைக் கிட்டப் பெற்றாலும், வேண்டேன்—விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா. பச்சைமாமலைபோல் மேனிபவளவாய்க் கமலச்செங்கண் அச்சுதாவமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னுமிச்சுவை. இந்தரஸமிருந்தபடி கண்டீர், உமக்குத் தான் புறம்பே போவென்ன வேண்டியிருந்ததோ வென்கிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி. பச்சை நிறத்தை யுடைத்தாய் ச்லாக்யமா யிருப்பதொரு மலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனியிருப்பது. காணப் புக்கால் கண்ணுங் குளிர்ந்து நெஞ்சுங்குளிரும்படி ச்லாக்யமா யாய்த்திருப்பது. தாபத்ரயாதுரருடைய ஸகலதாபங்களும் கண்டபோதே ஆறும்படியாய்த்துத் திருமேனி யிருப்பது. நெய்திலுங்கிளைப்போலே அகவாயில் தண்ணளியினுடைய செறிவெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி யிருக்கை.

"மாமலை" என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி. ப்ரதமத்தில் சுபாச்ரயமாய் பின்பு நித்யா நுபாவ்யமா யிருக்கும் ச்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. மலையானது ஸ்தைர்யத்துக்குக் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பா மித்தனை யொழியத் திருமேனியி லுண்டான போக்யதாதிசயமெல்லா மில்லையே அதுக்கு.

மேனி. (க) "ஆநந்தமயஃ" என்கிற ஸ்வரூபமும் ஆநந்தாதி குணங்களுமல்ல இவரையுகப்பிப்பது, இவையிரண்டும் அகவாயிலே யாம்படியான இவ்வடிவாய்த் திவரையுகப்பிப்பது. (உ) "ஐக்ஷ்வாகரூபஸௌந்தர்யஸுபூஷ:," "குன்றுடகொழுமுகில் போல் குவளைகள்போல் குரைகடல்போல் நின்றுடகொண மயில்போல் நிறமுடைய நெடுமால்" என்னக்கடவதிறே. கழுத்தேகட்டளையாக நீரைமுகந்து போக மாட்டாதே மலையினுச்சியிலே சாய்ந்தமேகம்போலவும், கண்ணாலேமுகந்து அநுபவிக்கக் குவளைகள் போலவும், அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்குக் கடல்போலவும், வைத்த கண்வாங்க

(க) "ஆநந்தமயஃ" (உ) "இச்வாக்ரூபஸௌந்தர்யஸுபூஷ:"

வொண்ணுமைக்கு மயில்திரள் போலவுமாய்த்து இத்திருமேனி யிருப்பது. (க) "விஷ்ணு ஜநமிந்த்ரியா தழிதாநு ஸஹஸ்ரமணிசக்ர திவிந்து நாராயண: । ஸ்ரீரங்கசாயி த்யாநஸந்நிதா ஷஷ்டைஸவைத் ரூபாணீவ ஸ்ரீதமகாளமேக:."

பவளவாய் கமலச்செங்கண். திருமேனி ஒருபெருங்கடல் போலேயாய், அதிலே கொண்டுமுழுகுஞ் சுழிகள்போலேயாய்த்து இவ்வாவயவங்களிருப்பது. திருமேனிக்கு பரபாகமான பவளம் படர்ந்தாப்போலே யாய்த்துத் திருவதரத்திலழகிருப்பது. மலையிலே பவளம் படர்ந்தாப்போலேயிருக்கை. சந்த்ரோதயத்தில் கடல் கொந்தளித்தாப்போலே ஆச்ரிதமுக சந்த்ரதர்சநத்தாலே வந்தவழகு ஒதமேறினபடி. (உ) "சுவஸாவஸாதுயித்வா" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை வினவுகிற திருவதரமிருக்கிறபடி.

கமலச்செங்கண். ஜீவநாதர்ஷ்டத்தாலே இத்திருப்பவளத்துக்குத் தப்பினாரையு மகப்படுத்திக் கொள்ளும் கண்கள். வாயால்சொல்லமாட்டாத குறைபுங்கண்ணாலேயிறே தலைக்கட்டுவது. (ங) "ஜௌவநாஸ்யாஷிவபுஷ்ச" என்கிறபடியே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசமா யிருக்கிறபடி. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் தொடக்கமானவற்றுக்கொரு போலியாமத்தனையல்லது அகவாயில் தன்னளவிப்பெல்லாமில்லையே யதுக்கு. ' "விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிற குத்ருஷ்டிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள் உத்தேச்யராகப் பெற்றோமே" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

அச்சுதா. த்ர்ஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன மலை பவளம் தாமரைபோலே நாள்செல்லாநாள் செல்லச் செவ்விமாறுதல், தானழிதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கை. (ச) "ஸமேதரூபவாய" என்னக்கடவதிறே. அதவா, இச்செவ்வி மாறாதே செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம். "சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்னக்கடவதிறே. இவ்வழகிலே அகப்பட்டாரை ஒருநாளும் நழுவவிடானென்றுமாம். அமரரேறே. இவ்வழகை ஸதாதர்சநம் பண்ணும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. காலமெல்லாமிடைவிடாதே அநுபவியாநின்றாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அவ்வருநாயிருக்கை. "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்னக்கடவதிறே. அவ்வநுபவம் மாறினால் முடியுமவர்களென்று தோற்றுகைக்காக, அநுபவத்தினுடைய அவிச்சேதத்தாலே "அமரர்" என்கிறது. (ரு) "ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்கள் அநுபவிக்குமதாய் அதிக்ர்தாதிகாரமா யிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆயர்தங்கோழுந்தே. மேன்மைக்கெல்லையானவர்களுக்கு நியாமகனுமிருக்குமாப்போலே தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஸுலபனானபடி. வடிவழகும் மேன்மையும் நீர்மையு மொருபசுங்கூட்டாயிறே பரத்வ மிருப்பது.

என்னும். இஸ்வபாவங்களை அநுபவித்தோ உமக்கு இவ்வினிமை பிறந்ததென்னில்; அங்ஙனன்று, திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே வந்தவினிமை. இச்சுவைதவிர-

(க) "விஞ்சேதிமஞ்சஜந மிந்த்ரியாதடித்வாந் பூஷாமணித்யுதிபி ரிந்த்ரதநுர்த்விதாந: । ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸ நிர்ப்புரத்வாதத் சௌசயாளுரிவ சீதள காளமேக:"
(உ) "வசஸாஸாந்த்வயித்வா" (ங) "லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (ச) "ஸதைகரூபரூபாய" (ரு) "ஸதாபச்யந்தி ஸூரய:"

இந்தரஸத்தைவிட்டு. சுவை-ரஸம். கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வறுசுவைக்கு வேறேயொரு சுவை யிருந்தவிடந்தேடிப் போகச்சொல்லுகிறீரோ. இவருடைய அறுசுவை யிருக்கிறபடி. திருநாமத்தை உம்முடைய நாக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுகிறது. யான். திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவையுடையநான். யான், ஒருதேசவிசேஷத்தே போயநுபவிக்குமளவும் விளம்பத்தை ஸஹியாதத்வரையையுடைய நான். போய். கோயிலுக்கணித்தா யிருக்கையுமன்றியே நெடுங்கை நீட்டான அத்தூரமெல்லாம் போய். இந்திரலோகம். நிரவதிகைச்வர்ய யுக்தனுடைய லோகம். "ப்ரஹ்மேந்த்ராதி சப்தங்கள் பரமாத்மவாசகம்" என்கிற வேதாந்த வாஸனை தோற்றவருளிச்செய்கிறார். ஆளும். "ஆள்மின்கள் வானகம்" என்னும்படியே இஷ்டவிநியோகார்ஹ மாம்படியிருக்கை. அச்சுவை-இச்சுவை. அதுச்ருதிஸித்தம், இது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம்; அதுகேட்டார்வாய் கேட்டுப்போமது; இது கைப்பட்டது. பெறினும் வேண்டேன். கிட்டுமளவும் வேண்டாவென்கிறீர், கிட்டினவாறே நீரே அதிலே தோள்மாறுகிறீரென்ன; பெற்றாலு மெனக்குவேண்டா. அத்தைத்தந்து பார்க்கலாகாதோ நான் ஆதரிக்கும்படிகாணவென்கிறார். "உறாது" என்றொழிந்தது தம்மிலு மளவுடையார் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற விஷயத்துக்குக் குற்றஞ்சொன்னோமாகவொண்ணாதென்று; இன்ன மூமதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களையும் அநாதரித்தாராவர். பால் கைக்கும் புளிக்குமென்னிலன்றோ பிணங்கவேண்டுவது, அதுதான் வேண்டேனென்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே. (க) "ஹாவொ நா ஹ்)ஆ ஹவூதி" என்றவனைச்செய்யலாவ துண்டோ.

பரமபதம் வேண்டாவென்ன இங்குத்தை நன்மையேதென்ன; அரங்கமாநகருளானே. பரமபதத்திலநுபவத்தைவிட்டு, இவ்வழகையும் சீலத்தையு மிங்குள்ளாரை அநுபவிப்பிக்கைக்கு வந்து கிடக்கிறது போராதோ. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மையை அநுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரு மிங்கேவாராநிற்க என்னை அங்கே போகவிடத் தேடுகிறதென். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவிக்கு மினிமைக்கு பரமபதாநுபவமும் ஸத்ர்சமன்றென்னும்படி தமக்குத் திருநாமம் ரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வேதநூல். உமக்குப் பரமபதம் வேண்டாவாகில் கோயிலோடே தோள்தீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவியுமென்றுபெரியபெருமாளருளிச்செய்ய; அத்தையும் நிரூபித்தவாறே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி துரிதபரம்பரையே யாயிருந்தது, ஆகையாலே எனக்கு அதுவேண்டாவென்ன; திருநாமம் சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிற குறையென்னென்று கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிறார். இத்தால் பழகிப் போருகிற ஸம்ஸார யாத்ரையிலும் ஜுகுப்ஸை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்றும் அம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் § நின்ற விப்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்துன்பம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னரங்கமா நகருளானே. ௩.

(க) "பாவோநாந்யத்ரகச்சதி", § "நின்றதிற்பதினையாண்டு" என்றும் பாடம்.

ப-ரை.— அரங்கமாநகருளானே-, மனிசர்தாம்-மநுஷ்யர்கள், வேதம் நூல்-வேத சாஸ்த்ரத்தின்படி, நூறு பிராயம்— நூறுஸம்வத்ஸரம், புகுவரேலும்-ஜீவித்திருப்பார்களே யாகிலும், பாதியும்—அதில்பாதியான ஐம்பதுஸம்வத்ஸரமும், உறங்கி போகும்—நித்ரையாலே கழியும்; நின்ற-மிகுந்திருக்கிற, இ பதினை ஆண்டு-இந்த ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களோவென்றால்; பேதை—தாயின் அறிவின்படி நடக்கும் குழவிப்பருவமும், பாலகன்—செய்யும் தீம்பைக்கண்டார் கடியவொண்ணாத பால்யப்பருவமும், அது ஆகும்—விஷயப்ரவணனாய்த் திரியும் யௌவநப் பருவமும், பிணி—முலையடியே திரிவதாலுண்டான வ்யாதியும், பசி-பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும் ஐம்புலனிலுண்டான ஆசையும், மூப்பு-கிழத்தனமும், துன்பம்—துன்பமுமாய்த் தலைக்கட்டும்; ஆதலால்—இப்படியிருக்கையாலே, பிறவி—ஹேயமாயிருக்குமுள்ள ஜந்மத்தை, வேண்டேன்—நான் ஒருக்காலும் விரும்பேன் என்கிறார்.

வ்யா. வேதநூல்பிராயம்நூறு. (க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிறபடியே வேதமாகிற நூல்-வேதாக்யசாஸ்த்ரமென்னக்கடவதிறே. நூல்-சாஸ்த்ரம். அதவா, வேதங்களும் நூல்களுமென்னவுமாம். வேதங்களும், வேதார்த்தஜ்ஞாநமுடைய புருஷர்களுடைய வசநங்களும். பிராயம் நூறு. (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" என்றிறே சொல்லுவது; இதிறே பரமாவதி. இதுதான் ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை, புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை. அந்த நூல்தான் அளவுகோல் வாசியால்வந்த ஏற்றத்தாலே இலர்பக்கலிலே செடிவாசிபட்டிருக்கும், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது மனிசர் என்று. (ங) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:" என்கிறபடியே-கல்பாதியிலே தோற்றி, கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிறே; இலர்க்கு அங்ஙனன்றியேயிருக்கை. தாம். கர்ப்பந்தொடங்கி மரணத்துக்கு யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்ரஹமுங்காணென்று க்ஷேபிக்கிறார். புகுவரேலும். முதலிலே புகுவாரில்லை, கர்ப்பத்திலே முடிதல், ஜநியாநிற்கமுடிதல், பிறந்துமுடிதல், நாலுநாளிருந்து முடிதல், பால்யத்திலே முடிதல், செருக்கித்திரியும் யௌவநத்திலே முடிதல், ஜரையிலே முடிதலாய், மரணத்தை நிர்ணயிக்க அரிதாம்படியிறேயிருப்பது. (ச) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதிச। ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதே பாலபாவேதயௌவநே॥ மத்யமம்வாவய: ப்ராப்ய வார்த்தகேவா த்ருவாம்ருதி:" என்னக்கடவதிறே. ப்ராணிகள் தங்களாயுஸ்ஸுபோகிறபடி ஒன்றையுமறியாதே உதயாஸ்தமயங்களைக்குறித்து உகவாநிற்பர்கள். (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ। ஆத்மநோநாவபுத்யந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்." (சு) "ஜாயஸ்வ; ம்ரியஸ்வ", "மின்னின்னிலையில" "வாள்களாகி நாள்கள்செல்ல." புகுவரேலும். வருந்தி நூறுவயஸ்ஸுப்புக்காராகில்.

(க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" (ங) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:" (ச) "கர்ப்பேவிலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதிச। ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதே பாலபாவேதயௌவநே। மத்யமம்வாவய: ப்ராப்ய வார்த்தகேவா த்ருவாம்ருதி:" (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ। ஆத்மநோநாவபுத்யந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்." (சு) "ஜாயஸ்வ, ம்ரியஸ்வ."

பாதியுமுறங்கிப்போகும். அதிலே செம்பாதி § கடிக்கூறுகப் பாழாய் நித்ரையாலே கழியும். பாதியுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கடவ காலம் வ்யர்த்தமேபோகிறதே! என்று வெறுக்கிறுராய்த்து. (க) "ஜந்மஹளமிஜாஹுதந்ருஹு" என்று—இளைய பருமாளைப்போலே யிருக்கவிறேயடுப்பது. (உ) "ஸததங்கீர்த்தயந்த:" என்று ஸர்வகாலமும் திருநாமஞ்சொல்லவிறே கண்டது. நின்றதில் பதினையாண்டு. சேஷித்ததிலே இனைந்து ஸம்வத்ஸரம் பாலனாயும் யுவாவாயும் விஷயப்ரவணனாயும் இங்ஙனேகழியும். நின்ற இப்பதினையாண்டு" என்றபோது – சேஷித்தநாள், பஞ்சதஞ்ச - ஐம்பது ஸம்வத்ஸரமென்றுகிறது. இவன் போசப்பொலியப் பாரிக்கிறகாலமெல்லாம் தமக்கொன்றுயிராமையாலே, "இது" என்று - கூத்ஸித்ரமாகப்பேசுகிறுர். பேதை. திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கும் யாக்யதை யின்றிக்கே, தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் ஜநநியினுடைய புத்த்யதீநமாயிருக்கும் அத்யந்த சைசவம். பாலகன் அதாகும். பாலனுகிற அந்தவவஸ்தையாமென்றபடி. நிம்கள் செய்தாலும் பொடியவொண்ணுதபருவம். இவனே "திருநாமம் சொல்லிற்றிலன்" என்று வெறுக்கவொண்ணுதே. அதாகும். தருநந்தரமான அந்த அவஸ்தையா மென்றபடி. தநந்தரம் யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்து விஷயப்ரவணனுய்த் திரியும். ஜநநியுடைய புத்த்யதீநமான பேதைத்தனமே நன்றெனும் படியாய்த்து இதின் அறிவுகேடிருப்பது. உள்ளவிவு அக்ர்த்யகரணத்துக்கு உடலாகையாலே அந்தயௌவநம் கழிவதற்குமுன்னே வ்யாதிவந்து கைக்கொள்ளும். அத்தை வேரும் விறகுந்தேடி யொருபடி பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கண்டு பசிதலைபெடுக்கும். பசிபாவது - ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே ப்ரவணமாகை. ஆரோக்யம் பிறந்தவாறே இந்த்ரியங்கள் தலையெடுத்து, "விஷயங்களைக் காட்டுக்காட்டு" என்று நலியத்தொடங்கும். "ஐவர் திசை திசைவலித் தெற்றுகின்றனர்" என்றும், "ஐவருத்துத் தின்னிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காலன்கொண்டு பாஹிப்பை பண்ணி த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகிறது இந்த்ரியங்களால்வரும் நலிவு தீர்க்கைக்கிறே. இங்ஙனே செல்லாநிற்க ஜரைவந்து கைக்கொள்ளும். ஜரையாகிறது — சாலப்பொல்லாததொன்றிறே. போகயோக்யதை யன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே சாபலமநுவர்த்திக்குமிறே. "பண்டு காமரானவாறும்" என்று வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணியாகிலும் தரிப்போமென்று பார்க்குமிவ்வளவிலே இடிவிழுந்தாற்போலே மரணம் வந்து உபஸ்திதமாம். துன்பம். இதுவே து:கமாய் நிரவயவிநாசத்தோடே தலைக்கட்டும். (ங) "வாரெஹு க்ரீடநகாஸக்தா:யௌவநே விஷயோந்முகா: | † அஜ்ஞாநயந்த்யசக்தாஸ் ஸமுபஸ்திதம்." ஆதலால்பிறவிவேண்டேன். காடுபிடித்தார்க்கு ஒருகைக்காட்டிக் காட்டமும் திடரும்மணலும் மடையுமாக வெற்றி வெறும்பாழாக்கிக் காட்டுவாரைப்போலே, திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி உள்ளவாயுஸ்ஸைப் புறம்பே செல்லுகிற படியைப் பேசி, பெரியபெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறுர். நீர், "அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்று விபூதித்வயத்துக்கும் கண்ணழிவு

§ "கடிக்கூறுகப்பாழாய்" என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உழுமாய்ப்பாழாய்ப்போலே யென்றபடி. (க) "ஜந்மஹளநித்ராஞ்சதந்த்ரீஞ்ச" (உ) "ஸததங்கீர்த்தயந்தோ" (ங) "பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா யௌவநேவிஷயோந்முகா:| அஜ்ஞாநயந்த்யசக்தாஸ்ச்சவார்த்தகம் ஸமுபஸ்திதம்" †! இது அநந்விதம்போல் தோற்றுகிறது.

சொல்லாநின்றீர், “ நிற்பாயாகில் திருவாணை, கிடப்பாயாகில் திருவாணை ” என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறதென்? நமக்கு விபூதித்வய மேயன்றோ வுள்ளதென்ன; அரங்கமாநகருளானே. விபூதித்வயத்துக்கும்புறம்பாய் த்ர்(ரு)தீயாவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குஒரிருப்பரிதோ வென்கிறார். கோயிலில்வந்தால் அதிபால்யத்திலே அங்கப்ராசநத்துக்கு என்றுகிஆம் திருவடிகளிலே கொண்டு புகுருவர்கள், க்ரீடாவஸ்தையிலும் (க) “ பாலா அபிக்ரீடமாநா: ” என்கிறபடியே செல்வரெழுந்தருளும்படியை அநுகரியா நிற்பர்கள். பக்வனானால் தான்விரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உள்ளே புகக்கடவனா யிருக்கும். பெருமாளுடைய வடிவழகும் அங்குத்தைபாவநத்வமும் விஷயாந்தரங்களில் ருசியைமறுக்கும். வ்ர்த்தனாய் உள்ளுப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவன்வாசலிலே வந்து நிற்பர். ஆக இப்படி வாஸிதமாகையாலே ஸ்வப்நத்திலுங்காண்பது இவர்வடிவேயாயிருக்கும். இனி (உ) “ தேசோயம்ஸர்வகாமதுக் ” என்கிறபடியே தேசந்தானே யெல்லா நன்மையும் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று; ஆகையாலே கோயில்வாஸம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லா நிற்குமிறே. ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. மொய்த்த. கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வலாபத்தைப் பேசினாராய், மேல் பதினொருபாட்டாலே — பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாநுபவத்தை விட்டு இவர் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கிற இழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்விஷயந்தான் ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றல்லது தனியநுபவிக்க அரிதாகையாலும், (௩) “ ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத ” என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் பிறரை அநுபவிப்பித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், பரோபதேசத்திலே ப்ரவர்த்தராகிறார். இதில் முதல்பாட்டு, ஸம்ஸாரிகள், பாபிகளான எங்களுக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதையுண்டோ வென்ன; ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமல்லாதபடி பாபப்ரசுரனான க்ஷத்ரபந்துவும் திருநாமப்ரபாவத்தாலே பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணினபடியைக் கேட்டார்க்கு ‘ அயோக்யன் ’ என்று அகல விரகுண்டோ வென்ற விடத்திலும் விமுகராகக்கண்டவாறே அத்தைக்கேட்டுவைத்து பாபபலமான ஜந்மாதிக்லேசத்தை அநுபவிப்பதே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

மூ.—மொய்த்தவல் வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்
இத்தனை யடியரானார்க் கிரங்குநம் மரங்கனாய
பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ௪.

ப-ரை.—மொய்த்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வல்—காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் நசியாததான, வினையுள் நின்று—பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தின் உள்ளே நின்று, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால்—மூன்றெழுத்தையுடைய கோவிந்தாவென்னும் திருநாமத்தாலே, கத்திரபந்தும் அன்றே—க்ஷத்ரபந்துவுமன்றோ, பராங்கதி—உத்க்ர்ஷ்டகதியான பரமபதத்தை, கண்டுகொண்டான்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியர்

(க) “ பாலா அபிக்ரீடமாநா: ” (உ) “ தேசோயம்ஸர்வகாமதுக் ” (௩) “ ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத ”

ஆனர்க்கு—மகஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே "கோவிந்தா" என்னும்திருநாமத்தை வாயால் உச்சரிக்கும் தாஸபூதருக்கு, இரங்கும்—இரங்கி க்ருபைசெய்தருளுமவராய், நம் அரங்கனாய—நமக்கு ஸ்வாமியான அழகியமணவாளனாகிற, பித்தனை—ஸௌசீல்யகுண யுக்தனானவனை, பெற்றும்—கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றிருந்தும், பிறவியுள்—ஐந்மங்களிலகப்பட்டு, பிணங்கும் ஆறு—வருந்துகிறபடியே!; அந்தோ—ஐயோவென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மொய்த்தவல்வினை. பாபங்கள்மிகைத்து அஹமஹமிகயா,"நான் முற்பட நான் முற்பட" என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி.தேன்கூட்டை ஈ மொய்த்துக் கொள்ளுமாப்போலே மொய்க்கை. "நெய்க்குடத்தைப் பற்றியேறு மெறும்புகள்" என்னக்கடவதிறே. முதலிகள் லங்கையை 'எனக்கு' என்னுமாப்போலே. (க)"மேரு மந்தரமாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்." ஜகத்ஸ்ர்ஷ்டியில் ஈச்வரனுக்குண்டான சக்திபோரும் சேதநனுக்கு பாபஸ்ர்ஷ்டியிலுண்டான சக்தியும். வல்வினை. ஒரு பாபந்தானே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கவேண்டும் படியாயிறே அதின்கநமிருப்பது. (ங) ["யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி"]ஒருஸர்வசக்தி போக்குதல் தவிருதல் செய்யவேண்டும்படியிறே பாபத்தின் கநமிருப்பது. உள்நின்று. ஸமிதையிடா மாணி போலே தானே சூழ்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு க்ஷுத்ரஜந்து நின்று அலையுமாப்போலே, அணுபரிமாணவஸ்து, பாபஸமுத்ரத்திலே நின்றலைகிறபடி. "சிறியனேயும் செய்வினையோ பெரிதால்" என்னக்கடவதிறே. நின்று. பாபங்களுக்கு இடையா தொழிகை. (௪) "ஸர்வம்ஸஹே" என்னக்கடவதிறே. நெருப்பிலே கால்பாவினாப்போலே, பாபங்களிலேவேர்விழுவதே!. மூன்றெழுத்துடையபேரால். மூன்றெழுத்தையுடைய திருநாமத்தாலே. "கெடுமிடராயவெல்லாம்" இத்யாதி.

பாபங்களைப்பண்ணின காலப்பரப்பும் பாபத்தின் கநமும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிமோசகமென்னில் ; "மூன்றெழுத்து" என்கிறது - ஓரோ திருவக்ஷரமே போருமென்கைக்காக. ப்ரக்ர்திப்ரத்யய யோகத்தாலே பதமாயிருக்கையன்றியே மூன்றக்ஷரமாயிருக்கை. 'ஓர் அயுதாக்ஷரீ, ஸஹஸ்ராக்ஷரீ' என்னுமவைபோலே முடிந்ததாய்விடவற்றே என்றிருக்குமதன்றே இது. பேரால். மந்த்ரமென்னுதொழிந்தது, 'ரிஷிச்சந்தோதேவதை சக்திபீஜம் வர்ணம் விநியோகத்யாநம்' என்னுமாப்போலே, சிலசடங்குகளுண்டாய் அதிகர்த்தாதிகாரமாயிருக்கையன்றியே ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்த்ரீயால் ஸாத்யமாயிருக்கை. இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இடர்வந்தபோது ஸர்வருக்கும் சொல்ல ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கை. இன்ன திருநாமமென்னாதே "மூன்றெழுத்துடையபேரால்" என்றது—குருபிறந்தவன்று உபதேசிக்கைக்காக ஆச்சாதிக்கிறார்; "மூன்றெழுத்ததனை" என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாப்போலே.

கத்திரபந்தும். (ரு) "க்ஷத்ரபாணாமபிஜீ" இதி-க்ஷத்ரபந்தூ. "ப்ரஹ்மபந்தூ" என்னுமாப்போலே. சகாரத்தாலே-தன்மைக்கெல்லை நிலமான இவனும். அன்றே. நம்முதலிகள் கோஷ்டியில் "நாலூரான்" என்றாப்போலே, ரிஷிகள் கோஷ்டியில் "க்ஷத்ரபந்து"

(க) "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்" (ங) "யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி" (௪) "ஸர்வம்ஸஹேஹமே" (ரு) "க்ஷத்ரியாணாமதமபி"

என்றால் செவி புதைக்கும்படியாயாய்த்திருப்பது. (௪) "ஸத்ருஷ்ணுவநு ஜனோ ஜக்ஷ தவிஷுஷு ஸுஷ்ருக்ஷ்வதவி, விஷாஷவகாரவஷ்ணிஃ ஸுதுவதௌளதயாவாஃ ॥" பராங்கதி கண்டுகொண்டான். பாபவிமோசநமே பலம்போந்திருக்க அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வர்க்காதி பலங்களினளவன்றிக்கே, ஐச்வர்யகைவல்யங்களினளவன்றிக்கே உத்தமபுருஷார்த்தத்தைக்கிடீர்! லபித்தது. ஸம்ஸாரிகளில் கடையானவன் அஸ்ப்ரஷ்டஸம்ஸாரகந்தருடைய அநுபவத்தையிறே பெற்றது. கண்டுகொண்டான். என்றது- இழந்தது பெற்றாப்போலேயிருக்கை. திருநாமஞ்சொன்னதுக்குப் பலம்பெற்றானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்னதுதான் பெற்றானாகவாய்த்து இவன் நினைத்திருப்பது. அஜ்ஞாநத்தாலே மறைந்துகிடந்ததாய் பகவத்விஷயீகாரத்தாலே அதில் நிவர்த்திபிறந்தால், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷமும் ப்ரகாசிக்குமித்தனையிறே. (௫) "ப்ரகாசந்தே ந ஜந்யந்தே" என்னக்கடவதிறே.

இத்தனையடியரானார்க்கு. க்ஷத்ரபந்துவினளவு ஆநுகூல்யமுடையார்க்கென்னுதல். ஈச்வரன்சேஷி, நீ சேஷபூதன் என்றால் அதில் அத்வேஷமுடையார்க்கென்னுதல்; (௬) "பதிம்விச்வஸ்ய" (௭) "யஸ்யாஸ்மி" என்று சிலர் சொன்னால் மறுத்திராதிருக்கை. இவ்வளவைக்கொண்டு "அடியரானார்க்கு" என்னலாமோவென்னில்; பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (௮) "தாஸாசோபிஸர்வாசி" என்று தொடங்கி, (௯) "கீர்த்தாஷம் வித்திதம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத்பரமாத்மந:" என்னக்கடவதிறே. 'இத்தனை' என்கிற விதுதான் மேருமந்தரம்போலே மலபமலே சுமந்தாப்போலேயாய்த்து இருக்கிறது அத்தலைக்கு. (௧௦) "ஸுவிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேய" என்னக்கடவதிறே. இரங்கும். அத்வேஷயுக்தனுக்கு இது புருஷார்த்தமாம்போது ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இத்தலையிலாபிமுக்யத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கையிறே. பெருகிறதுதன்னை. இத்தலையிலுள்ளது விலக்காமை, பேற்றுக்கிதெங்ஙனேபோரும். அன்றின்றதன்னுக்குத் தாயிரங்குமாப்போலே தானேயெல்லாம் செய்தாலும் "ஒன்றும் செய்திலோம்" என்றுமிரக்கமேயாய்த்து உள்ளதென்றுமாம். "உன்னடியார்க்கென்செய்வனென்றேயிருத்தி" என்னக்கடவதிறே.

நம்மரங்கனாய. அகிஞ்சநரான நமக்காகவிறே கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. பரமபதம் நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும்; திருப்பாற்கடல் முக்தப்ராயரான ஸநகாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்; அவதாரங்கள் தத்காலீநரான பாக்யாதிகர்க்கு; கோயிலில்நிலை தேசகாலங்களுக்குப் பிற்பாடரான நிர்ப்பாக்யர்க்கு முகங்கொடுக்கவிறே. "நம்" என்றது க்ஷத்ரபந்துவோடு ஸ்ரோ(மொ)த்ரிகளான நமக்கும் ஸாலபனை இடமென்கை.

பித்தனே. பித்தராகிறார்- பூர்வாவஸ்தையில் ஜ்ஞாநமின்மையிலே யொழிந்தார். தன்னையுமறியாதே பிறரையுமறியாதே யிருக்குமவனென்றுமாம். அதாகிறது — கொள்ளுமவன் சிறுமை பார்த்தல், கொடுக்கிறவன் பெருமைபார்த்தல், கொடையின் சீர்மைபார்த்தல்

(க) "ஸத்யக்தேபந்துலோகேந தஸ்மிந்நுர்வ்ருத்தசேதஸி ‖ சித்தாஞ்சகாரஸமூஹிஃ க்ஷத்ரபந்தௌதயாபரஃ" (உ) "ப்ரகாசந்தே நஜந்யந்தே" (௩) "பதிம்விச்வஸ்ய" (௪) "யஸ்யாஸ்மி" (௫) "தாஸாசோபிஸர்வாசி" (௬) "கீர்த்தாஷம் வித்திதம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத்பரமாத்மந:" (௭) "ஸுவிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேய"

செய்யவறியா திருக்குமவனென்கை. பெற்றும் தான்குறைவாளனே யாகிலும் குறைநிர்க்கும் ரக்ஷக னிருந்தவிடத்தே செல்லவேணுமிறே. அது வேண்டாதபடி பூர்ணனான தான் "என்னைக்கொள்வாருண்டோ" என்று கிடக்கிறவிடம். அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ஸாலபமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாலுமாமிறே - போய்ப்பெறுகிற விஷயம் இந்தோடு துல்யமாயிருக்குமாகில். ஐக்மாதிகளிலே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அந்யோந்யம் விவாதம்பண்ணி முடிந்துபோவதே! என்று வெறுக்கிறார். ஒரு $விடக்கைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாப்போலே, அத்யந்தஹீநமாய் இருவர்க்கும் பாத்தம்போராத விஷயங்களைப்பற்றி ஸ்பர்த்தைபண்ணித் திரிவதே!. அந்தோ. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்ப்ருஹாவிஷயமான ஆத்மவஸ்து இப்படிபடுவதே! என்று, தர்மஹாநிகண்டால் "படுகுலைபடுகுலை" என்பாரோபாதி வெறுக்கிறார். ப்ராப்தமுமாய் ஸாலபமுமாய் ஸாசீலமுமான இவ்விஷயத்தை விட்டு, அப்ராப்தமுமாய் தூர்லபமுமாய் துச்சீலமுமான விஷயங்களைப்பற்றி க்லேசிக்கக்கண்டால், தார்மிகரானவிவர்க்குப் பொறுக்கப்போமோ.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பெண்டிரால். "பிறவியுட்பிணங்குமாறு" என்று - விலக்ஷண விஷயத்தை விட்டு தூர்விஷயங்களைப்பற்றி அநர்த்தப்படுவதே! என்று வெறுத்தார்—இழ்; ஏன்றான், ஷோடசவயஸ்கைகளான ஸ்த்ரீகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்லாங்கு சொல்லுவா னென்னென்று லோகாயதிகன் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினான்; அவனாகிறான் - தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பரலோகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம், ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்புகொண்டு அநுபவிக்கிற த்ர்ஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை யென்னுமவன். அவர்களைக்குறித்து விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாத்யநேக தோஷதூஷிதங்களென்று இவையெல்லாஞ் சொல்ல வேண்டுவது லபித்தாலிறே, துராராதமாகையாலே லபிக்கையரிதென்கிறார்.

மூ.—பெண்டிராற் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிடும்பைபூண்டு
உண்டிராக் †கிடக்கும்போது வுடலுக்கே கரைந்துநைந்து
தண்டுழாய் மாலைமார்பன் றமர்களாய்ப் பாடியாடித்
தொண்டுபூண் டமுதமுண்ணுத் தொழும்பர் சோறுகக்குமாறே. ரு.

ப-ரை.— பெண்டிரால்—மனைவியாலே, சுகங்கள்—ஸகலஸாகங்களையும், உய்ப்பான்—அநுபவிப்பதாகக் கோலி, பெரியது ஓர் இடும்பை—மிகப்பெரிதான துக்கங்களை, பூண்டு—மேற்கொண்டு, இரா—ராத்ரிகாலங்களிலே, உண்டு—புஜித்து, கிடக்கும்போது—அணையிலேசாயும்போது, உடலுக்கே கரைந்து—சரீர தாரணத்துக்கே கரைந்து, நைந்து—மநஸ்ஸா சிதிலமாய், தண்—குளிர்ந்த, துழாய்மாலை—திருத்துழாய்மாலையை, மார்பன்—திருமார்பிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, தமர்களாய்—தாஸபூதராய், பாடி—ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி, ஆடி—அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி, தொண்டுபூண்டு—சேஷவ்ர்த்தியை மேற்கொண்டு, அமுதம் உண்ணு—குணாநுபவமாகிற அம்ர்தத்தைபுஜியாத, தொழும்பர்—நீசர், சோறு உகக்கும் ஆறு—சோற்றை விரும்பும் வகையிருந்தபடியென்!. என்று விஸ்மிதராகிறார்.

$ விடக்கு - சவம். † "கிடக்கும்போது முடலுக்கே" என்றும்பாடம்.

வ்யா. பெண்டிரால்சுகங்களுய்ப்பான். இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யம்- அக்நியை அணைந்து விடாய்தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின்நிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம் தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், விஷபக்ஷணத்தைப்பண்ணி தரிக்கநினைப்பாரைப்போலேயும் து:கஸாதநத்தையிறே ஸுகஸாதநமாக ப்ரமிக்கிறது. "கொண்டபெண்டிர்" என்கிறபடியே தன்னுடைய அநந்யத்வம்தோற்ற அதுவேணும் இதுவேணுமென்று துச்சங்களை அபேக்ஷித்து அலைக்கும் விஷயமிறே. இவனுடைய த்ரவ்யத்தளவும் போகத்தளவுமிறே இவன்பக்கலாதரம். "பெண்டிரால்" என்றது - ஜாத்யபிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தளவிலே காலத்தையும் பரிச்சேதித்து பரிக்ரஹிப்பார்கள் த்ரவ்யப்ரதாநைகளாகையாலே. இவன் நினைத்த போகரஸம் அங்கில்லை, பிறர்காணில் எளிவரவு, அத்தைத்தப்பினாலில் மேல் நரகம். இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவ மிருப்பது. (க) "ஆநந்தமயஃ" என்கிற விஷயத்தை லபித்தாப்போலேயிறே இவனுக்கொரு ஸ்த்ரீபதார்த்தம் லபித்தாலிருப்பது. "சுகங்கள்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே-ஸர்வரஸங்களுமிவளாலே என்றிருக்கை. இவள்கால்கலத்தாலே தநமுண்டாம், பக்வையானவளாலே காமரஸம், அநந்தரத்திலே புத்ரஸம்பத்து என்றாப்போலேயிறே இவன் அபிமாநித்திருப்பது.

"உய்ப்பான்" என்றது - இவன் இப்படி பாரித்துப்போமதொழிய அவ்விஷயத்திலநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு ரஸமில்லை. நிஹீநவிஷயமாகையாலே நெடுநாள் சென்றாலும் இன்னது அநுபவித்தோமென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணலாவதொன்றில்லை. இவனுடைய பாதிஸம் வாதமேயுள்ளது. அவர்கள் த்ரவ்யபரைகளாய் அநாதரித்தாலும் அவ்வநாதரமே ஹேதுவாக ச்ரத்தை பிறக்கும் இவனுக்கு. பெரியதோரிடும்பைபூண்டு. அத்தாலேகாலன்கொண்டுபோய ஹிம்ஸை பண்ணியும் துச்சமான மஹா து:கங்களை ஏறிட்டுக்கொள்ளும். "பூண்டு" என்றது-கழுத்திலே புக்க வாயோடுபோலே தன்னால் கழற்றவொண்ணாதிருக்கை. அளவிறந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேணுமென்று கோலி அளவிறந்த து:கத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொள்வது. ஓர் அஞ்ஜலியுண்டாக்கமாட்டாத விஷயத்தைபன்றே பற்றிற்று. (உ) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே ஸாதநவேளையேதொடங்கி ரக்ஷிக்கும்விஷயமன்றே; "தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி பென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்னக்கடவதிறே. இங்கே ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டும் து:கரூபமாயிருக்கும். உண்டிரா. இராவுண்டு. ஜீவிக்கவு மவஸரமில்லாதபடி பகலெல்லாம் கட்டித்திரிந்து அஸ்தமயவேளையிலேயாய்த்து ஜீவிப்பது. முதல் ஸ்வசரீர ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு நின்று பின்னையிறே விஷயாநுபவம் பண்ணப்பார்ப்பது. கிடக்கும்போது. அநந்தரம் ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமாயிருக்கும், அப்போது சிதிலனாகையாலே விஷயங்களை அநுஸந்தித்தல் அநுபவித்தல்செய்ய க்ஷமனல்லன்.

உடலுக்கே கரைந்துநைந்து. நாளை இவற்றை ரக்ஷித்து நாமும் ஜீவித்தோமாய் விடவல்லோம் என்று சிந்தியாநிற்கும். அவதாரணத்தாலே - தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்றிருக்கிலிறே அதுக்கு பொருக்கால் கரையவேண்டுவது, சரீரஸமநந்தரத்தில் வருந்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ, நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும் விரகேதோவென்று கரையவிறேயடுப்பது, அதுக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே தேஹதாரணத்துக்கே கரையாநிற்கும். "கரைந்துநைந்து" என்றது-பகவத்குணவித்

(க) "ஆநந்தமயஃ" (உ) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய"

தாராயிருப்பார் "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று படுமதடங்க தேஹத்திலே படுமாய்த்து இவன். தண்டுழாய்மாலைமார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி. ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து, (க) "அஹமந்நமஹமந்நம்" என்று களித்துச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநர்படுமார்த்தமே! யென்கிறார். தண்டுழாய்மாலைமார்பன், ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவன். இவர்கள் பற்றின துராராதவிஷயங்கள்போலன்றியே தன்வெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப்பற்றுமவனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்று தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிறே அவனிருப்பது. அவன் ரக்ஷகனாகாவன்றும் கிட்டுவார்க்கு அவ்வடிவும் ஒப்பனையுமே ப்ரயோஜநம் போருங்கிடீர். தமர்களாய். இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யம் ஒன்றில்லை, ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்துக்கு அநுமதிபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவது. இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபமிதிறே. அவனை, (உ) "பதிம்விச்வஸ்ய" என்றும், இவனை, (ங) "யஸ்யாஸ்மி" என்றும், (ச) "தாஸோஹம்" என்றுமிறே நிர்த்தோஷப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது. தமர் - அடியார். கீழ்ச்சொன்னவை யடங்க இவன்றானே யேறிட்டுக்கொண்டவையிறே.

பாடியாடி. பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாகப்பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி. (ரு) "காயந்திகேசித் ப்ராணமந்திகேசித் ந்ருத்யந்திகேசித்" என்று மதுவநத்திற்புக்க முதலிகள்படியாய்த் திரியக்கடவனிறேஇவன். ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்றாலும், (சு) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலேபாடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியிறே திரிந்திருப்பது. தொண்டுபூண்டு. அடிமைபூண்டு. தனக்குவகுத்த சேஷவ்ருத்தியையேறிட்டுக் கொண்டு. "உறும்" என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை யன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

பூண்டு. இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமேயிறே ஆபரணம். (எ) "த்ருமசீலைரலங்க்ருதௌ" என்றது ஆபரணமானாப்போலே. நம்பெருமாளுக்குச் சேரகுந்தரபாண்டியன் தம்பிரான் பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமாகிற ஆபரணம். அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று; இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்றிறே. "தொண்டுபூண்டு" என்கிறதுபோலன்றேயிது. (அ) "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிறதிறே இது. "பூண்டு" என்கிறசப்தம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்க நெடுவாசிபட அர்த்தம் சொல்லுவானென்னென்னில்; அர்த்தபலத்தாலே;- அப்ராப்தவிஷயத்தில் ஸேவையை, (கூ) "ஸேவாச்வவ்ருத்தி:" என்றும், ப்ராப்தவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தை (கூ0) "பாரதந்த்ர்யம்பரோபுமஸி" என்றும், (கக) "ஸாதிர்த்தம்ஸேவ்யதே" என்றும் விஷயம் பேதித்தாப்போலே இங்கும் அர்த்தபலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது. அமுதமுண்ணு. ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் நித்யாநு

(க) "அஹமங்கமஹமங்கம்" (உ) "பதிம்விச்வஸ்ய" (ங) "யஸ்யாஸ்மி" (ச) தாஸோஹம்" (ரு) "காயந்திகேசித் ப்ராணமந்திகேசித் ந்ருத்யந்திகேசித்" (சு) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" (எ) "த்ருமசீலைரலங்க்ருதௌ" (அ) "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" (கூ) "ஸேவாச்வவ்ருத்தி:" (கூ0) "பாரதந்த்ர்யம்பரோபுமஸி" (கக) "ஸாதிர்த்தம்ஸேவ்யதே".

பாவ்யமாயிருக்குமமர்தமாய்த்து இது. (க) "தவதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம்" என்றும்; (உ) "தவதாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. தொழும்பர். இதினுடைய போக்யதையையறியாதே அபோக்யமாய் அப்ராப்தமாயிருந்துள்ள க்ஷுத்ர விஷயங்களை விரும்பும் நீசர். தொழும்பர் - தண்ணியர். ப்ராப்தியில்லாமே இத்தை யிழக்கிறார்கள் அல்லர்; லபிக்கையில் நேர்த்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர் ; க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்கும் இதுக்கு முள்ள நெடுவாசியறியும் சேதநருமாயிருக்க, துராராதமாய் அபோக்யமாயிருக்கிற விஷயத்திலே மண்டப்பண்ணிற்றிறே பாபபலம், சோறுகக்குமாறே. மண்ணில்காட்டில் சோற்றுக்கு வாசியறிந்தா ஜீவிக்கிறபடி யெங்ஙனே !; நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத்வமே தாரகமென்றறியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறு தாரக மென்றறிந்து ஜீவிக்கிறானே. பித்ராதிகள் ஜீவிக்கக் காண்கிற வாஸநைகொண்டு ஜீவிக்கிறானித்தனையிறே; வாசியறியுமவனாகில் ஆத்மாவுக்கு நன்மையென்னானோ; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாக முண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ. ... ... ரு.

அ. ஆரும்பாட்டு. மறஞ்சுவர். விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானாலும் எங்களுடைய த்யாகத்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணாநுபவம் பெற்றிலோமேயாகிலும் விஷயங்களநேக முண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத நன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக்கொண்டநுபவிக்கிறோமென்ன; அப்படியேயானாலும் அந்த போக்தாதான் ஸ்திரனாக வேணுமே, அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரனென்று போக்தாவினுடைய நிலைநில்லாமையைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டீர்
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற வரங்கனார்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே. சு.

ப-ரை.— மறம்—க்ரௌர்யமாகிற, சுவர்—சுவரை, மதிள் எடுத்து—மதிளாகவெடுத்தும், மறுமைக்கு—ஆமுஷ்மிகத்துக்கு, வெறுமை பூண்டு—தாரித்ர்யத்தை மேற்கொண்டும், புறம்சுவர்—வெளிச்சுவராயும், ஓட்டை—அஸ்திரமுமான, மாடம்—சரீரமானது, புரளும்போது—தரையில்விழும்காலத்தை, அறியமாட்டீர்—அறியமாட்டீர்களென்ன; (பின்னை செய்கிற தென்னென்னில்;) அறம் சுவர் ஆகி நின்ற—தர்மமேப்ராகாரமாகநின்ற, அரங்கனார்க்கு—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகியமணவாளனுக்கு, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாதே, புறம்சுவர்—வெளிச்சுவரானவுடம்பை, கோலம்செய்து—அலங்கரித்து, புள்—பக்ஷிகள், கவ்வ—கவ்வும்படி, கிடக்கின்றீரே—அநாதரிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்களே யென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மறஞ்சுவர்மதிளெடுத்து. மறமாகிற சுவரை அரணாகவெடுத்து. க்ரௌர்ய ஸமுதாயத்தையாய்த்துத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பது. அமாநித்வாத்யாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்குமாக இவன்பக்கலுள்ளது க்ரௌர்யமேயாய்த்து. மறம் - அருளின்மையும், கோபமும், † தறுகண்மையுமாம். அதாவது-'இவன் அதிக்ருத்தனாய் வர்த்தியாநின்றான்,

(க) "தவதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம்" (உ) "தவதாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ:" † தறுகண்-வீரம்.

தனக்கு அநர்த்தத்தைத் தானே சூழ்த்துக்கொள்ளா நின்றான்'என்று ஸத்துக்கள் ஐயோ! என்று தனக்கு ஹிதஞ்சொல்ல நினைத்தால் தன்பக்கலனுக வொண்ணுதபடி. கிருத்தனாயிருக்கும். ஒருஸாத்விகன் தன்பக்கல்கிட்டாமைக்கு இடுமான் இதுவிறே. ராவணனுக்கு, மாரீசன் மால்யவான் கும்பகர்ணன் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் இவர்களெல்லாரும் ஹிதஞ் சொன்னவிடத்தில் சொன்னஹிதம் கேளாமையாலே தன்னோடுசேர்ந்த கும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்துபோனார்கள்; அல்லாதார் திரஸ்க்ருதரானார்கள். இதுவிறே துஷ்ப்ரக்ருதிக்குஹிதம் சொன்னால் படுமெளிவரவு.

"மதிலெடுத்து" என்றது - இந்தச்சௌர்யம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாய் வந்ததொன்றன்று, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்விஷயீகாரமடியாக அழியவொன்றென்று தோற்றுகைக்காக. வீரஸுந்தர ப்ரஹ்மராயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதில்போலேயிறே இவன்முன்பண்ணிக் கொள்ளுமரண் விநாசபர்யந்தமாய் முடியும்படி. இவன் இத்தால்பெற்ற ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது-மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு. இவனிருந்தகாலத்தில் செய்தசௌர்யம் அத்ருஷ்டத்துக்கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடுபூரித்த வித்தனை. சரீரதாரணைத்தோபாதி ஆத்மதாரணமாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந்தானாகில், ஈச்வரன் அத்தையே நினைத்து ரக்ஷிக்குமிறே. (க) "பாதம்ஸாத்ருஸ்யம் தேஹயா" என்கிறபடியே ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஒருக்கால் நினைத்தானாகில், (உ) "ஹநம்ஸ்பாமி" என்று அதுதன்னை பொன்னறையுமேகொண்டு முடிய நடத்துமிறே ஈச்வரன். சரீரவிச்லேஷ ஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு குளிர்ந்தவிழியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டானாய்த்து. இம்மையிலே வெறுமையாகில் ஆகமாபாயிகளுமாய் சரீரத்தளவுமாயிறேயிருப்பது. மறுமையிலே வெறுமையாகிறது - நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்ததாகையாலே வந்ததாரித்ர்யம் நித்யமிறே. இதுக்குமுன்பு ஒன்றின்றிக்கே யொழிந்தாலும் மேலே ஒருநன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்குத் தானில்லையே என்கிறார்.

புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர். புறஞ்சுவரென்கிறது - தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈச்வரன் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரப்ரவணமாக்குகையாலே "புறஞ்சுவர்" என்கிறது. இத்தைக்கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஒருநன்மை தேடுமாகில் அதுதானே உத்தேச்யமாமிறே.

ஓட்டைமாடம். "அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது" என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். ஓட்டைமாடம். ஓடும் பூட்டுக்கொண்டு ஸமாதாநம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை. "மாடம்" என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே. நீர்ஹிதம்சொல்லுகிறது இப்போதன்றோ, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்ன; புரளும்போதறியமாட்டீர். ஜீவிக்குங்கால மின்னவளவென்று அறியமாட்டிகோள். கெடுவிகாள்! மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாகவந்து நிற்கிறது, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ?, இருக்குநாள் அங்யபராய்க்கொண்டு உங்களுக்கு நன்மைபார்த்திலிகோள், இனி மரணவேளையில்தானே சக்தரல்லிகோள், நீங்கள் என்ன நன்மைதேடவிருக்கிறிகோள், இனி முடிந்துபோமித்தனையாகாதே! யென்கிறார்.

(க) "தாதுஸாம்யேஸ்திதே ஸ்மர்த்தா" (உ) "அஹம்ஸ்மராமி"

அறுஞ்சுவராகின்ற. தர்மமே ப்ரக்ருதியாகவிற்கிறவர். (க) "லோகநாதம் வெரேயம்" (உ) "ஸர்வேஷிம் ஹயாதுபரம்" (ங) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்தகர்மமாயிருக்கிற இருப்பு ப்ரக்ருதியிறே. (ச) "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்னக்கடவதிறே. ஆகின்ற. உபாயாந்தரங்கள்போலே ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமாய்க்கொண்டு சமைந்து நின்றவர். ஸாத்யதர்மங்களுக்கு பல ஹேது வேண்டியில்வந்தால் அவன்கைபார்த்திருக்கவேணும், அவன் றன்னைப்பற்றினார்க்கு வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டாவே: இனி இவனுக்குவேண்டுவது இவ்வாணிலொளங்கோமென்னுமையாய்த்து.(ரு)"ப்ராகாரஸ்ஸர்வவ்ருஷ்ணீநாம்" என்று-சாதிலே ஒதுங்குவோமென்னும் குறைவாளர்க்கு அரணாகச்சொல்லக்கடவதிறே. நின்ற. (சு) "ஆஶ்ரயாமி வாஸம்" என்கிறபடியே அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி. அரங்கனார்க்கு. விஷயம் தூரமென்னுங் குறையுமில்லைகிடீர். "நம்மைக்கொள்ளுவாரார்" என்று கிடக்கிறவராய்த்து. ஆள் செய்யாதே. இவன் தலையிலநுஷ்டாநமில்லாதபின்பு பலத்திலே அந்வயிக்கு மித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான பலமாகச்சொல்லுகிறது அடிமையிறே; இத்தையிறே இழந்துபோந்தது.

இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாரதந்த்ர்யம் தவிராது. கர்மபாரதந்த்ர்யமாதல்; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாதல். அதில் கர்மபாரதந்த்ர்யத்துக்கு இசைந்தான் - வாஸநையாலே; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்திலன் - பாபத்தாலே. ஆட்செய்யாதே. "உண்ணாதே" என்னும் போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்து. (எ) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸத்ஸமமாய்க் கிடக்க வந்தேறியான உடம்பை ஒப்பித்துத் திரிகிறீர்களிறே. ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது- அடிமை செய்கையிறே. புத்தகங்களை அகவாய்ப் பெருச்சாளியறுத்துக் கிடக்கத் தெருவுபாட்டை நூலும் அரும்பும்வைத்து அலங்கரிக்குமாப் போலேயாய்த்து உடம்பைப்பேணுகை. புள்கவ்வ. மாம்ஸ பக்ஷணம்பண்ணித் திரியக்கடவ பக்ஷிகளும் முகந்துறக்கவ்வி, பின்னை "க்ருதக்ரமாம்ஸம்" என்று பொகட்டுப்போம். கிடக்கின்றீரே. வகுத்த விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க இங்ஙனே அந்தரப்படுகிறீர்களே! என்று வெறுக்கிறார். பாரார்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். * கோவைவாயாளில்படியே அவன் சாத்தும்படியான உடம்புபடும்பாடே! என்று வெறுக்கிறார். இவர்கள் செத்துக்கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்னில்; அங்ஙனன்று, இவர்கள் உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே "கிடக்கின்றீரே" என்கிறார். (அ) "நேமம் ஸலிபஶுர்ஹ்ருஷ்ட" என்று திருவடி சொல்லிற்று ராவணன் ஸிம்ஹாஸநஸ்தனா யிருக்கச் செய்தேயிறே. துர்யோதநாதிகள் பூசற்களத்திலே பட்டுக்கிடக்க அவர்களை ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்கண்டு "நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே பட்டுக் கிடக்கிறீர்களே"! என்று, வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிறாரென்னுமாம். ... ... ௬.

(க) "லோகநாதம்த்வம்புரா தர்மம்" (உ) "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்மம்" (ங) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" (ச) "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" (ரு) "ப்ராகாரஸ்ஸர்வவ்ருஷ்ணீநாம்" (சு) "ஆஶ்ரயாமி வாஸம்" (எ) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" (அ) "நேமம் ஸ்ந்தி புரீலங்கா"

அ. ஏழாம்பாட்டு. புலை. "தொண்டுபூண் டமுதமுண்ணுந் தொழும்பர்" என்றும், "புட்கவ்வக்கிடக்கின்றீர்" என்றும், எங்களை நிந்திக்கிறதென், ஸம்ஸாரஸ்வபாவம் இங்ஙனேயிருந்தது, "தண்டுழாய் மாலைமார்பன்" என்று ஆச்ரயணீயனைச் சொன்னவன் ஸௌலப்யத்தாலுகையாலே எங்களுக்குக் கிட்டவரிது, இன்னமும் ஆச்ரயிப்பார்க்கு விலக்கடிகள் பலவுமுண்டாயிருந்தது, அந்தத்தடையையு மறுத்து ஆச்ரயணீயனையுங் காட்டித் தாருமெ ன்ன; இங்கேவந்தவதரித்து விரோதிநிரஸநசீலனான தசரதாத்மஜனை ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

மூ.—புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்
தலையறுப் புண்டுஞ் § சாவேன் சத்தியங் காண்மினையா
சிலையினா லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான். ௭.

ப-ரை.—கலை—ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களை, அற கற்ற—நன்றாக அப்யஸித்த, மாந்தர்—கூரத்தாழ்வான் போல்வார், புலை அறம்—நீசதர்மமாய், ஆகி—வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய், நின்ற—பழையதாய்ப்போருகிற, புத்தொடு—பௌத்தமதத்தையும், சமணத்தொடு—க்ஷபணமதத்தையும், எல்லாம்—மற்றமதங்களையும், காண்பரோ—நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்களோ; (அல்லது,) கேட்பரோதான் — செவியாலேதான் கேட்பார்களோ; (அது நிற்க ப்ரத்யக்ஷத்திலே,) தலை—என்தலையானது, அறுப்புண்டும்—அறுக்கப்பட்டாலும், சாவேன்—நான் சாகமாட்டேன்; ஐயா—ஸ்வாமிகளே, சத்தியம்—இந்தப்ரத்யக்ஷமான ப்ரத்யயத்தை, காண்மின்—காணுங்கோள்; சிலையினால்—வில்லினாலே, இலங்கை—லங்கையை; செற்ற தேவனே—ஜயிக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவனே, தேவனாவான்—ஆச்ரயணீயனாவான்.

வ்யா. புலையுறமாகிநின்ற புத்தொடுசமணமெல்லாம். சதுர்விதமான பௌத்தம் க்ஷபணம் முதலானவை யெல்லாம். புலையறம் – நீசதர்மம். அதாவது — ஜ்ஞாந விஷயமான பதார்த்தங்களும் ஜ்ஞாநமுமேயுள்ளது, இதில் ப்ரமாணம் - ப்ரத்யக்ஷமும் அநுமாநமுமே என்பாரும், பதார்த்தங்கள் அநுமேயங்கள் ஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும், அநுமேயமாயும் பதார்த்தங்களில்லை, கேவலஜ்ஞாநமேயுள்ள தென்பாரும், அந்தஜ்ஞாநமுமில்லை, ஸர்வம்சூந்ய மென்பாரும், ஸர்வத்தையும் சூந்ய மென்னலாமோ, ஜகத்து கார்யகாரணரூபத்தாலே நித்யமாயும், அநித்யமாயும், பிந்நமாயும், அபிந்நமாயும், ஸத்யமாயும், அஸத்யமாயும், இப்படி அநேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொல்லுகிற நீசதர்மம். ஆகிநின்ற. சொல்லுக்குக்களாலே வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருமென்கை. "எல்லாம்" என்றது - ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவைநீசதர்மமானபடி எங்ஙனேயென்னில்;- ஈச்வர விபூதியிலே ஒருவனை ஹிம்ஸித்தார்க்குச் சொல்லுகிற பாபத்துக்கு அவதியில்லை, ஈச்வரனையும், ஈச்வரவிபூதியையும், அஜ்ஞாநவசனியாலே அழிக்கப் பார்க்கிறவர்களிறே; அகண்டயகண்டந ப்ரவர்த்தரிறே † அடங்க.

கலையறக்கற்றமாந்தர். ச்ருதிஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸங்களில் நிலைநின்றவர்களாய் வேதநாதம் மைப்பட்டவர்கள். அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. காண்பரோ கேட்பரோதான். இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல், செவியாலே கேட்குதல் செய்வர்களோ.

§ "சாகேன்" என்றும் பாடம். † "அடங்க" என்றது - முழுதும் என்றபடி.

ஆழ்வான், ¶ இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடேயிருந்து தாழ்த்துவர ஆழ்வானுக்குச்சொன்ன ‡ வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகள் ஸத்யா அஸஹ்யமாகையும், பகவத்விஷயம் ஸத்யாதாரகமாயிருக்கையுமிறே தர்சநநிஷ்டையாவது. தலையறுப்புண்டேஞ்சாவேன் சத்தியங்காண்மின். நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரமாணமென்றிருக்குமளவில்லாதார்க்கு மிதுவே ஆச்ரயணீய வஸ்துவென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன், அத்தைக்காணுங்கோள். மழுவைக்காய்ச்சிக் கையிலே இட்டால் அக்நி தன்கார்யம் செய்யமாட்டாதொழிகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிறே; அப்படியே என்னுடைய சிரச்சேதத்தைப்பண்ணினுல் அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே யிருந்ததாகில் தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்றிருங்கோள். (க) "யூர்ம த்வாஸ த்வஸநுஸ" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே, வரபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாத தலையறுக்கக்கண்டோமிறே; அப்படியே அற்றதலையின் கார்யமான மரணம்பிறவாதபடியிறே இவர் ப்ரதிஜ்ஞை. தலையறுக்கச்செய்தேயும் மரணமின்றிக்கேயொழியக்கூடுமோ வென்னில்; சத்தியங்காண்மின். ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்சயிக்கிறதென், நான் பண்ணுகிற த்ர்ஷ்டப்ரத்யயத்தைக் காணுங்கோள்.

ஐயா. அவர்கள் இருயாதேகாண்கைக்காக இரக்கிறுர். நீர் இனி ப்ரத்யயம்பண்ணவேண்டா, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே அமையும், ஆச்ரயணீயன் இன்னுனென்று சொல்லலாகாதோவென்ன; சிலையிலிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனுவான். வரங்கொடுத்த தேவதைகள் தாம் குலையாமே சக்ரவர்த்திதிருமகனுய்வந்தவதரித்து, கையில் வில்லாலே லங்கையை அழியச்செய்தவனே ஆச்ரயணீயன்.

தேவதைகள் தங்களளவறியாதே ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்து, பின்னை தங்கள் குடியிருப்பிழக்கும்படி அவனாலே நெருக்குண்டு போக்கற்றவளவிலே திருவடிகளிலேவந்து விழுவர்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை ஈச்வரனுக்கேபரமிறே. ப்ரஹ்மாதிகள் வரபலத்தாலே பூண்கட்டின லங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையில் வில்லாலே அழியச்செய்தவனே உங்கள் விரோதியையும்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்கை. தேவனே. ராவணவதஸமநந்தரத்தில் கையும் வில்லுமாய்நின்றபோதை வீரஸ்ரீயால்வந்த புகரையுடையவனே ஆச்ரயணீயனுவான். ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. வெறுப்போடு. இப்படிவைதிக மர்யாதைகளிலே நின்ற தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்று சொன்னவிடத்தில், அங்குத்தை குணதிக்யத்தை புத்திபண்ணி ஆச்ரயியாதே, ஸம்ஸாரிகள் விக்ர்தராயிருந்தபடியைக்கண்டு, இதுக்கடி பாஹ்யதர்சநருசிகளாகையிறே; ஆனபின்பு இவர்கள் வத்யரென்று பெரிய பெருமாளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறுர்.

¶ "இஷ்டஸித்தி" என்றது - ஸாங்க்யவாசஸ்பதி என்று பேரான ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். ‡ ஆழ்வானுக்குச் சொன்னவார்த்தையாவது - இத்தனைபோது விளம்பித்ததென்னென்ன; ஆழ்வான் இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்ய; "கலைபறக்கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோ" என்றருளிச்செய்து புரஸ்ஸ்நாநம் பண்ணுவித்தருளி ஸ்ரீபாததூளியுமிடுவித்தருளினராம். (க) "தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச"

மூ.—வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நின்பால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே நோயதாகிக்
குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல்தலையை யாங்கே
அறுப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. அ.

ப—ரை.—அரங்கமாநகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்விஷயத்தைக்கேட்கப்பெருதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர்—க்ஷமணர்களும், முண்டர்—சைவர்களும், விதி இல்—பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணி அநுபவிக்கபாக்யமில்லாத, சாக்கியர்கள்—பௌத்தரும், நின்பால்—ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள்—பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுவார்களாகில், (ஸாத்விகன்.) அதுவே—அவன் நிந்தையே, நோய் ஆகி—நோயாகி, போவது—முடிந்துபோவான்; (அங்ஙனன்றிக்கே, எதிரிகள் நசிக்கும்படி,) எனக்கு—,குறிப்பு அடையுமாகில்—இலக்குவாய்த்து, கூடுமேல்—என்கையில் நசிக்கும்படி எனக்கு சக்தியுமுண்டானுல், ஆங்கே-பகவந்நிந்தைபண்ணினவிடந்தன்னிலே, தலையை அறுப்பதே—அவன் தலையையறுத்துத்தள்ளுகையே, கருமம் கண்டாய்—கர்த்தவ்யங்கிடாயென்கிறுர்.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணர்முண்டர். அர்த்தகாம நிபந்தநமாகவன்றிக்கே நிர்நிபந்தநமாக பகவதுத்கர்ஷங்கேட்டவாறே சிவீலென்றிருப்பர்கள். வேதப்ரதிபாத்யதயாவரும் பகவதுத்கர்ஷமும், தத்ஸமாராதநாந்தர்க்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஹிம்ஸையும், அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும் அஸஹ்யம். திருநாளிலெழுந்தருளாநின்றுல் நான்றுகொள்வாரும், "கொம்பூதிற்று" என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிறே முண்டரிருப்பது. முண்டர் என்கிறது-சைவரை. "முண்டன்நீறன்" என்கிறபடியே அவனுடைய வடிவையிறே இவர்களும் தரித்திருப்பது. சமணராகிற முண்டரென்னவுமாம். விதியில் சாக்கியர்கள். பகவதுத்கர்ஷத்தையறிந்து தத்ஸமாச்ரயணத்தைப்பண்ணி அநுபவிக்கைக்கீடான பாக்யமில்லாத பௌத்தர்.

நின்பால் பொறுப்பரியனகள்பேசில். ஸர்வஸ்மாத்பரனுய் குணதிகனை உன்பக்கலிலே பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில். ஈச்வரஸத்பாவத்தையும் தத்விபூதி ஸத்பாவத்தையும் இல்லைசெய்வாரும், ஒருக்ஷேத்ரஜ்ஞனை பரதேவதையென்பாருமானுல், வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிறே. அவர்கள் சொல்லும் பாசுரம் தம் வாயால்சொல்லமாட்டாமையாலே "பொறுப்பரியனகள்" என்கிறுர். "தான் தீங்கு நினைந்த" என்றும், "அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன்" என்றுமிறே இவர்கள் வார்த்தையிருப்பது. "பேசில்" என்றது-செவிகேட்கச்சொல்லுவர்களாகிலென்றபடி. மஹாபலி, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலேசென்று "எனக்கு ராஜ்யஸ்ரீ குறைந்துவாராநின்றது இதுக்கு அடியென்" என்று கேட்க; "அஸுரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினுய், அவர்கள் க்ஷீராப்தியிலேசென்று ஆச்ரயிக்க அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதிவயிற்றிலே புகுந்தருளினுன், உன் ஐச்வர்யம் முடிந்ததுகாண்" என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப்பண்ண, செவிபுதைத்துக்கொண்டு "கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினுய்; என்தலையை யறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீயிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்யப்ரஷ்டனுவாய்" என்று சபித்தான். "விரக்தனுனவன் ராஜ்யத்தை ஒன்றுக நினை

ந்து இப்படி சபிப்பானென் " என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க; "நாயைதண்டிக்கையாகிறது அதுதின்கிற அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ " என்றருளிச்செய்தார். ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது - சாந்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே. போவதே நோயதாகி, திருநறையூரரையரைப்போலே ஸத்வப்ரசுரனாயிருந்தானாகில் அவன் நிந்தையேநோயாக முடிந்துபோவது. அதவா - கேட்டார் பொறுக்க மாட்டாதபடி அசக்தனாயிருந்தானாகில் அவர்கள் முகத்திலே விழியாதே போவதென்றுமாம். (க) " ம்ரோயம் த்ருஷ்வா ஜநா நிந்தாவிஷயக - மெ - கணை - ததந் - யாதவெனுமங்கை - தாகோநந்தசீ. "

குறிப்பெனக்கடையுமாகில். அங்ஙனன்றிக்கேஎதிரி நசிக்கும்படி இலக்குவாய்க்குமாகில், குறித்தல்-நினைத்ததும்கருத்திலது கிட்டலும், கூடுமேல். தான் அவன்கையிலே அகப்படாதபடி யெதிரியைநிரஸித்துத் தப்பவல்ல சக்தியோகமுண்டாகில். தலையையாங்கே அறுப்பதே கருமம். பகவந்நிந்தைபண்ணின இடந்தன்னிலே தலையையறுக்கையிறேகர்த்தவ்யம், கருமம் என்றது-அவன்கார்ய மென்னவுமாம்; ஸ்வகார்யமென்னவுமாம், பின்னை அவன் நிந்தைபண்ணக்கேளாதொழியலாம், பகவந் நிந்தைபண்ணி அவன் தனக்கநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழியலாம். * அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையில் யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும் ஸ்வர்க்க ஸித்தியுண்டாகச் சொல்லாநின்றதிறே. கண்டாய். ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை அழியச்செய்த தேவரீர்க்கிறே இது சொன்னாலேறுவது. அரங்கமாநகருளானே, கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத்தில் பிற்பாடரானவருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகவன்றோ வென்கிறார். ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதானராய் பரமசாந்தரான இவ்வாழ்வார் " வதமாம் " என்றுவிதிப்பா னென்னென்னில்; (உ) " நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதானி " என்கிறதன்றே, அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைபோலே யிருப்பதொன்றிறே இது, பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும், பகவதஸாதாரணரா யிருப்பார்க்கும், பாத்யபாதக ஸம்பந்தமேயுள்ளது. " எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே " என்னக்கடவதிறே. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. மற்றுமோர். அவர்கள், "சிஷ்டகர்ஹைக்கஞ்சி இதர தர்சநருசியால் ஆச்ரயியாதிருக்கோமல்லோம், தசரதாத்மஜனையிறே ஆச்ரயிக்கச் சொல்லிற்று; அவனிருன் - வாசனும் நடையுமாய் எங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதா யிருப்பா னொருத்தன், கிட்டினாலும் வஸிஷ்டாதிகள் அருகேயிருந்து அபோக்யரோ யோக்யரோ என்னுநிற்பர்கள், ஆகையாலே பராவஸ்தையோடு ராமாவதாரத்தோடு வாசியில்லை, எங்களயோக்யதை பாராதானொருத்தன் ஆச்ரயணீயனாகவேணும், அவனைக்காட்டித் தாரீர் என்ன; ஆகில்யோக்யதாயோக்யதைபாராதே தானேமேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள்!
உற்றபோ தன்றிநீங்க ளொருவனென் றுணரமாட்டீர்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனையல்லால் தெய்வமில்லை
கற்றினை மேய்த்தவெந்தை கழலிணை பணிமினீரே. கூ.

(க) " குமோர்யத்ர பரீவாதோ நிந்தாவாபி ப்ரவர்த்ததே । கர்ணௌ தத்ர பிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம்வா ததோந்யத: "   (உ) " நஹிம்ஸ்யாத் - பூதாநி "

ப-ரை.— மதி இலா—வேதாந்தஜ்ஞாநமில்லாத, மானிடங்காள்—மநுஷ்யர்களே, மற்றும்—நான்சொல்லுகிறவனையொழிய, ஓர் தெய்வம்—வேறேயொரு பரதேவதை, உண்டே—உண்டோ; உற்றபோது அன்றி—உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள் ஈவலுற்றிகள் கையிலகப்பட்டு நெருக்குண்ணும்போதல்லது, ஒருவன் என்று—ஸர்வாதிகன் ஒருவனுளனென்று, உணரமாட்டீர்—நீங்கள் அறியப்போகிறதில்லை; அற்றம்—உள்ளுண்டான பொருளை, ஒன்று—ஏகதேசமும், அறியீர்—அறியமாட்டீர்கள்; அவனை அல்லால்—அவனையொழிய, தெய்வம்—ஆச்ரயணீயதேவதை, இல்லை—வேறே இல்லை; (ஆதலால்,) நீர்—நீங்கள், கன்று இனம் மேய்த்த—கற்றுத்திரளை மேய்த்தவனாய், எந்தை—நமக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, கழல்—திருவடிகளை, பணிமின்—ஆச்ரயியுங்கோள்.

வ்யா. மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே. நான் சொல்லுகிற இவனையொழிய வேறேயொரு ஆச்ரயணீய தத்வமுண்டோ?; "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப்பாருண்டாகிலும் ஆச்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருப்பான் வேறொருவனில்லை. (க) "யெஸ்மாத் தேவதா ஸத்ர" என்று அந்யாசுவிறே இவன் சொல்லும்போதும் சொல்லுவது. ஓர்தெய்வம், கட்டைக்குடியனுப் சிறிதுபோதைக்குப் போலியாய் நின்று பின்னைவிவேகித்தால் கழிக்கலாவதொன்றுமில்லை. உண்டே. இவனோடு ஸமாநராயிருப்பாருண்டோவென்று கேட்கிறாரல்லர், கிம் - க்ஷேபார்த்தமாதல்; "ஏழுலகுமீபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பார் ஆர்" என்றால், "அவன்" என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாம்படி ஸாப்ரஸித்தமான அர்த்தமென்கிறாரால்; ஸம்ப்ரதிபந்நமான அர்த்தத்தை ஒருவராலு மிசையாதொழிய வொண்ணாதிறே. மதியிலாமானிடங்காள். (உ) "த்ரீணி ஸதாநி ஸஹஸ்ராண்யக்நீந் த்ரிம்ஸச்ச தேவா நவசாஸபர்யந்" என்கிறபடியே ஆராத்யரநேகரென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தமன்றோவென்ன; வேதாந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பாக்யஹீநரிறே. (ங) "சதுர்ஹோதாரோயத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:" (ச) "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" (ரு) "யெயஜந்தி பித்ருந்தேவாந்" என்கிறச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஜ்ஞாநமில்லாதாரிறே. அறிவுக்கு யோக்யதையுள்ள ஜந்மத்திலே ஜநித்து அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற பாக்யஹீநர்காள்.! "ஆன்விடையேழன்றடர்த்தார்க்காளானாரல்லாதார்மானிடவரல்லரென்றெனமனத்தேவைத்தேனே" என்றும், "செங்கண்மால் நாமம்மறந்தாரை மானிடமாவையேன்" என்றும், (சு) "கலெளநாபஸவதி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (எ) "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" என்றும், "தண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றும்- வகுந்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநமாவது; அல்லாதவை-அஜ்ஞாநஸமாநம். (அ) ["வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்"] செருப்புக்குத்தக்கற்ற ஜ்ஞாநத்தோ பாதியிறே இதரஜ்ஞாநங்கள். உங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச்செய்ய மாட்டீரோவென்ன; உற்றபோத

(க) "யேப்யர்யதேவதாபக்தா:" (உ) "த்ரீணிசதாத்ரிஸஹஸ்ராண்யக்நிம்த்ரிம்சச்ச தேவாநவசாஸபர்யந்" (ங) "சதுர்ஹோதாரோயத்ரஸம்பதம் கச்சந்திதேவை:" (ச) "அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா" (ரு) "யேயஜந்திபித்ருந்தேவாந்" (சு) "அஸந்நேவஸபவதி" (எ) "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" (அ) "வித்யாந்யாஸில்பநைபுணம்".

ன்றி நீங்களோருவனென்றுணரமாட்டீர். நான்சொன்னாலும் ப்ரளயம்வந்து கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும் நீங்களும் ஒருபுகுவாசல் தேடித்திரியுமன்றல்லது ஸர்வரக்ஷகனொருவனுளனென்று உங்கள்நெஞ்சில் படமாட்டாது.

உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணாதிகள் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகனொருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவதென்றுமாம். ஒருவனென்றுணரமாட்டீர். தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்தசைகளை யொழிந்தபோது அவர்களையாதி இவனும் ஒருவனென்று புத்திபண்ணமாட்டீகோள். அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைத் தருமிவன்பக்கல் க்ஷுத்ரபலப்ரதரான தேவதைகள்பக்கல் பண்ணின ஆதரமுமின்றிக்கேயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள் மதிகேடு.

அற்றமேலொன்றறியீர். அற்றம் – மறைபொருள். அறியாமைக்கடி அபிதானவ்ருத்திக்கு மேல்பட தாத்பர்யவ்ருத்தி யறிகிலிகோள். (க) "வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" (௩) "நாராயண பரா வேதா:" என்னக்கடவதிறே. அவனையல்லால் தெய்வமில்லை. அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தையில்லையென்கிறாரல்லர், ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு அத்தேவதைகளுமுளர், ஆச்ரயணீய ரில்லையென்கிறார். "அவனை" என்றுகொண்டு மேல்சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறார்.

"அவனை" என்று நீரருளிச்செய்கிறவனை இன்னானென்று விசேஷியீர் - நாங்களாச்ரயிக்கவென்ன; கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமினீரே என்கிறார். "க்ருஷ்ணன்" என்னாதே "கற்றினம்மேய்த்த" என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே துராராதன்னன்றிக்கே ஸர்வஸுலபனென்கைக்காக. பசுமேய்க்கை, * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்தத்தோடொக்கும்; கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்துத் திருவுள்ள முகந்திருப்பது, ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலேயிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது: "திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறப்படியே — பசுமேய்க்கையில் உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதுகந்திருக்கும். (கற்று - கன்று) எந்தை. நானகப்பட்டதுறையிலே நீங்களுமகப்படப் பாருங்கோள். கழலிணை பணிமினீரே. அச்செயலுக்குத் தோற்று (ச) "குணைர் தாஸ்யமுபாகத:" என்கிறபடியே நான் அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களுமப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள்.

தான் சிறியனாய் நின்ற நிலையிலே தன்னை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். "யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்தி லிருந்தவளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் போருவாரார்ரோவென்ன; அஸத்யம் சொல்லலாகாதென்னும் நினைவாலே நான்வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்களென்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறுமையாலே ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினையென்று, (ரு) 'த்வம்ஸ' என்று தலைகீழ்ப்படத் தள்ளினனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவர்த்தமான

(க) "வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:"
(௩) "நாராயணபராவேதா:" (ச) "குணைர்த்தாஸ்யமுபாகத:" (ரு) "த்வம்ஸ"

மஹாபாரதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்குமென்ன; அவனே ஆச்ரயணீயனென்னு மிவ்வர்த்தஞ் சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்தார்.

அ. பத்தாம்பாட்டு. நாட்டினான். "தண்டுழாய் மாலைமார்பன்" என்கிற தேசவிப்ரகர்ஷம் தீர ராமாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், அநந்தரம் அதிலும் ஸுலபமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், ராமாவதாரத்தோடு க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு வாசியென் இரண்டுக்கும் பிற்பாடரான எங்களுக்கென்ன; தேசகாலத்தால் வந்தகுறைதீரக் கோயிலிலே வந்து பெரியபெருமாளாய்க் கண்வளர்ந் தருளுகிறார், அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள், அவரையொழிய மோக்ஷார்த்தமாக வேறுதேவதைகளை ஆச்ரயிக்கையாவது — அஸ்ரீவாசலிலே ஐச்வர்யம் வேண்டியிருப்பாரோபாதிகிடிகோ ளென்கிறார்.

மூ.—நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே
காட்டினான் திருவரங்க முய்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்
கேட்டிரே நம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனு நிற்கச்
சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. ௰.

பதவுரை.— (ரஜஸ்தமஃப்ரசுரர்களுக்கு,) எங்கும்—எல்லாவிடங்களிலும், தெய்வம்—ஐயன்பிடாரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினான்—நிலைநிறுத்தினான்; உய்பவர்க்கு—உஜ்ஜீவநாபேக்ஷை யுள்ளவர்களுக்கு, நல்லது—விலக்ஷணமாய், ஓர்—அத்விதீயமான, அருள்தன்னாலே—க்ருபையினாலே, திரு அரங்கம் காட்டினான்—கோயிலைக்காட்டி யருளினான்; நம்பிமீர்காள்—பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே, கேட்டிரே—நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டீகோளே; கெருடவாகனன் நிற்க—பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைதன் மடியகத்து—மூதேவியிடத்திலே, செல்வம் பார்த்து இருக்கின்றீரே—நாம்வாங்கவிருக்கிறீர்களே யென்கிறார்.

வ்யா. நாட்டினான். ஸத்வப்ரசுரராய்த் தன்னைப்பற்றுமளவுடையவரன்றிக்கே யிருக்கும் ரஜஸ்தமஃப்ரசுரர்க்கும் தேவதைகளை நாட்டினான். அதுக்கடி தன்னரசுபோலே ஸ்வதந்த்ரராய் மூலையடியே திரியப்புக்கவாறே, ஸ்வஸ்வகுணாநுகூலமாக தேவதைகளை ஆச்ரயித்து,பின்னை சேதநரிறே நம்வாசியறிந்து நம்மைப்பற்றுகிறார்களென்னும் நினைவாலேயாய்த்து தேவதைகளை நாட்டிற்று. நாட்டினான். உபக்ரத்தைப்பெறாத கொடிபோலேயாய்த்து ஈச்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தையொழியில் தேவதைகளுடைய ஸத்தாதிகளிருப்பது. கள்ளிக்கால்நாட்டினாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக" என்னக்கடவதிறே. தெய்வமெங்கும். "ஐயன்" என்றும், "எழுமூர்த்தி" என்றுமிதெல்லையாக ஆசண்டாளமாச்ரயணீயரைக் கற்பித்தான். (க) "விஷ்ணுராத்மா பகவதஃ" என்றும், "இறையவரவரவர் விதிவழியடையநின்றனரே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. முதல்தன்னிலே இவற்றை முமுக்ஷுக்களிஸ்ர்க்ஷயா ஸ்ர்ஷ்டித்துப் பின்னை வேதசக்ஷுஸ்ஸையுங் கொடுத்துவிட்டால், குணாநுகூலமாக தேவதையை ஆச்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தன்வாசியையும் அறிந்து நம்பக்கலிலேவருகிறன வென்றுய்த்து தேவதைகளை ஸ்ர்ஷ்டித்தது, அதுபோய்க் கொள்கொம்பு முடப்படர்ந்து அவர்கள்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்

(க) "விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ"

ஸரித் தாள்பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணும்படியாய்விட்டது. நல்லதோரருள்தன்னுே தான் கினைத்தவழியே தன்னுடைய ஹிதமறிந்துபோராதே நோவுபட்டிருந்தன வாகாே, யென்னு க்ர்பையன்ஸரிறுனுத்து.

நல்லதோரருள். இவற்றினுடைய கர்மாநுகுணமாகவாதல், ஆச்ரயாநுகுணமாக தல் பண்ணுமருள்போலன்றியே, (க) "க்ருபயாகேவலம்" என்கிறபடியே இவற்றி டைய ஆர்த்தியைக்கண்டுபண்ணுமருள்; இவர்கள் தந்தாந்தசையை யறிந்து அநுஸந்தித் அநுக்ஷ்டிக்கவு மறியாதிருக்கச்செய்தே பண்ணுமருளிறே. "நல்லதோரருள்" என்ன யாலே - இந்தத்தேவதைகளை யுண்டாக்கிவைத்ததும் அருளின்கார்யமென்கிறது. அருள் த னாலே காட்டினுன் திருவரங்கம். சிலர் எங்களுக்குக் காட்டவேணுமென்னக் காட்டுகைய ன்றிக்கே, முலைக்கடுப்புத் தீரத்தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே தன் செல்லாமையாலே கா ட்டினுனத்து. இருந்தவிழிச்சிரையோடே ரத்னத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே கோயிலோே கூடவாய்த்துத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது. இவர்களோடு இவர்களாச்ரயிக்கிற தே வதைகளோடு வாசியறத் தந்தாம் நிலையையுணர்ந்து, ரக்ஷகாபேக்ஷை யுண்டானவன்று நாம யோமாக வொன்றுதென்று ரக்ஷகனைதான் தன்னை ஸந்நிஹிதனுக்கிவைத்தான். இதுதா ஆர்க்கென்னில்; உய்பவர்க்கு. உஜ்ஜீவிப்போ மென்பாரெல்லார்க்கு மொக்குமிது; இங்கி லில் ஒதுங்கோமென்னுமையே வேண்டுவது. இது உஜ்ஜீவநமானவோபாதி தேவதாந் பஜநமும் பந்தகமாகையாலே ஸம்ஸார ஹேதுவென்கை.

உய்யும்வண்ணம். தேவதாந்தரமுகமாக தச்சரீரியை ஆராதிக்கையும் உஜ்ஜீவநப்ரகா மாணுலும் அது அதிக்ர்தாதிகாரம், கோயிலேவந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை ஸர்வாதிகார கேட்டிரே நம்பியீர்காள். பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்க இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டீகோளே யென்கிருர். ஸர்வேச்வரன் ஸந்நிஹிதனுயிருக்க தேவத ந்தரங்களை ஆச்ரயித்து அத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்கள் கேட்டீகோளே யென் மாம். ஸம்ஸாரிகள் ஸ்ரீஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலேயிருக்கையாலே உணர்த்தி "கேட்டீ எங்கிருர்.

கேருடவாகனுநிற்க. கருடவாஹநனிறே ஆச்ரயணீயன். பெரியதிருவடிகழுத் லே நற்றரிக்க விருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதேபிடித்தல், ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியையென கென்னுதல் செய்யுமிவற்றிலே யொன்றேயமையுமிறே ஸர்வேச்வரனுகைக்கு. தன்பக்கல சாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்துகாட்டும் பரிகரத்தையுடையவன்நிற்க. "நிற்க என்கிறது - (உ) "ஆஸாபாயதிவாஙிசம்" என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனுய் நிற்கை தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் போமிடத்தில் இவனை அதிக்ரமித்துப் போகவேண்டும்படி இவனு டைய ப்ரத்யாஸத்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

சேட்டைதன் மடியகத்துச்செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே. அஸ்ரீகிழிச்சிரையிலே தக வாங்கவிருக்கிறிகோள். அலக்ஷ்மீ பக்கலிலே ஐச்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறிகோளே இதர தேவதைகளை ஆச்ரயித்து மோக்ஷம்பெறவிருக்கையாகிற விது அஸ்ரீபக்கலிலே ஐ வர்யம் வேண்டியிருக்கையிறே. பந்தகமாய் க்ஷுத்ரமான பலங்களைத்தரும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்து அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தை லபிக்கப்போமோ; அமணனைக்கூலை

(க) "க்ருபயாகேவலம்" ஸ்ரீஆனைக்குப்பு ஆடுகை-சதுரங்கமாடுகை. (உ) "ஆஸாபாயதிவாஙிசம்"

வேண்டுகிறது - சொலேயை (சோலே) க்கருதியிறே, அப்படியேயிவர்கள் மதிப்பை யறுக்கை யிறே. ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை ஆச்ரயித்து நித்யஸத்வஸ்தர் பெறும்பேற்றை எங்ஙனே பெறும்படி. பகவத்ப்ரவணரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களைத்ர்ணீகரித்திறே யிருப்பது. "ருத்ரனும் தேவியும் போகாநிற்க, பகவத்ப்ரவணனுயிருப்பானொருவன் அவர்களை அநாதரித்துத் தன்வஸ்த்ரத்தைக் குத்தினுன்" என்கிறத்தை நினைப்பது. ... ... ௧௦.

அ. பதினோராம்பாட்டு. ஒருவில்லால். இப்படி ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசியா நிற்கச்செய்தேயும் அவிச்ராந்தராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆச்ரயணீயனுகச் சொன்ன சக்ரவர்த்தி திருமகன், பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காகவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்க பாக்யஹீனராகையாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்களே என்று இன்னுதாகிறூர்.

மூ.—ஒருவில்லா லோங்குமுந்நீ ரடைத்துலகங்க ளுய்யச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ் சேவகனூர்
மருவிய பெரியகோயில் மதிட்டிரு வரங்கமென்னு
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. ௧௧.

ப-ரை.— ஒரு வில்லால்—கைக்கெட்டிற் றொருவில்லாலே, ஓங்கு—கொந்தளிக்கிற, முந்நீர்-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர்வர்ஷஜலம் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையஸமுத்ரத்தை, அடைத்து—மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி, உலகங்கள்—பாதாளம்முதலிய லோகங்களிலுள்ளார், உய்ய—வாழும்படி, செருவிலே—ஸோனயுத்தத்திலே, அரக்கர் கோனை—ராக்ஷஸ ராஜனுன ராவணனை, செற்ற—ஜயித்தருளினவனுய், நம் சேவகனூர்—ஆச்ரிதரான நம்முடைய அஞ்ஜலிக்குத் தோற்குமவனுன அழகிய மணவாளன், மருவிய—திருவுள்ளம்பொருந்தி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பெரியகோயில்—பெரிய கோயிலென்னும் பேரையுடைத்தாய், மதிள்—உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, திரு அரங்கம் என்னு—திருவரங்கமென்று சொல்லாதவர்களாய், கரு—கர்ப்பத்திலுங்கூட, திரு இலாதீர்—பகவத்கடாக்ஷ மில்லாதவர்களே, காலத்தை—ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தொண்டுசெய்து வாழுகைக்குக் கண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரே—வ்யர்த்தமாகப் போக்குகிறீர்களேயென்று வெறுக்கிறூர்.

வ்யா. ஒருவில்லால். கைக்கெட்டிற் றொருவில்லாலேயாய்த்துக் கடலேயடைத்தது. அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸமுத்ரத்தை அர்த்தித்து வழிவேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டிற்றில்லை, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டுமதாயிருந்ததில்லை, (க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" என்கிறபடியே — கொண்டுவா தக்காணையென்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவ்வில்லு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளிபண்ணினுலும் பண்ணுத ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டார். ஓங்குமுந்நீர். கடலினுடைய ஸ்வாபாவிகமான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் வில்லுமாய்நின்ற வீரவுறைப்பைக்கண்டு, கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக்ரமமன்றே, அம்புக்கிரங்குமதிறே. உபாத்யாயன்கையில் கசைகண்டு பிறுப்ராஜைகள் காலிலே விழுமாப்போலே திருவடிகளளவும்வந்து வெள்ளங்கோத்ததாய்த்து. (உ) "ஸமுத்ரஸ்ய ததஃக்ருத்தோ ராமோ ராத்ரௌ ந லோசநௌ" என்னக்கடவதிறே.

(க) "சாபமாநயஸௌமித்ரே" (உ) "ஸமுத்ரஸ்யததஃக்ருத்தோ ராமோராத்ராந்தலோசநஃ"

அடைத்து. நாலிரண்டம்பு விட்டவாறேவந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின்மேலேயாய்த்து அணைகட்டிற்று. ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லாலென்கை. இங்ஙனன்றாகில் விட்டவிட்ட மலைகளெல்லா மாழ்ந்துபோய் அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது.

உலகங்களுய்ய. பாதாளம் பூம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்கள் உய்ய. ராவணனுடைய பாஹுபலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லா மழிந்திறே கிடந்தது. (க) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்கதஞ்சந" என்று யஜ்ஞாதிகளை விலக்கியும் அம்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜயித்தும் பஹுமுகமாக நலிந்தான், இவனையழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள் ஜீவித்தது. அங்ஙனன்றியே, (உ) "ஸேதுந்த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" என்கிறபடியே அசத்தானவர்களும் அத்தை தர்சித்து சுத்தராம்படி யடைத்து என்று ஜீயோஜிக்கவுமாம். செருவிலே. மாயாம்ருகத்தைக்காட்டி ராஜபுத்ரர்களை அகற்றி, திறந்துகிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாப்போலே, தனியிருப்பிலேவந்து பிரித்த கோழைப்பையலைப்போலன்றியே, பத்தும் பத்தாக யுத்தத்திலே. அரக்கர்கோனை. நான் ராக்ஷஸராஜனென்று தன்பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமானித்திருந்தவனை. தானே அதிக்ரமம் பண்ணுமளவன்றியே ஸர்வர்க்கத்துக்கடைய ஒதுங்கநிழலா யிருந்தவனை. செற்ற. அவன் கண்முகப்பே பரிவாபூதரை யழித்து ப்ரஜைகளை யழித்து, தன்தலை தரையிலே புரளக்கண்ணாலே காண்பாரில்லையாம்படி யிருக்க, தான்காணும்படி ஓரோ தலையாக அறுத்திறே அழியச்செய்தது. (ஈ) "கச்சாநுஜாநாமி" நம்சேவகனார். ஈச்வரத்வத்தாலே "சேவகனார்" என்கிறாரல்லர், ஸேவகவாகியாலே. அதாகிறது - கையிலக்கைக்குச் சேவிக்குமவனென்கை. அதாகிறது - ஆச்ஞ்ஜலிக்கும் தான் உள்ளதனையும் இவனை ஸேவிக்குமென்கை. *தாய்தலையற்றற்று வீழத்தொடுத்ததலைவனிறே. அநந்யகதியான நம்விரோதிவர்க்கத்தைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாப்போலே போக்குமாண்பிள்ளையென்னுதல்; எல்லார்க்கும் தஞ்சமான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே நமக்கு உதவினானென்று எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே "நஞ்சேவகனார்" என்னுதல். நஞ்ஜீயர் இப்பாட்டைக் கேட்டவன்று தம்மிலே அநுஸந்தித்துப் போகாநிற்க, ஒருஸேவகனும் ஸ்த்ரீயும் விவாதம்பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவள்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு வித்தரான வார்த்தையை யநுஸந்திப்பது;- அதாகிறது — பிணங்கினவளவிலே உன்னால் என்னை யென்செய்யலாம், ஏழைக்கும்பேதைக்குமன்றோ ‡ சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற்றென்றாள்.

பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு (ச) "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா" என்கிறச்லோகத்தை யருளிச்செய்து கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திருமென்றத்தை அநுஸந்திப்பது. அத்தைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்ஜீயரும் பிள்ளை விழுப்பரையரும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தந தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்ததென்று, "இலைதுணை மற்றென்னெஞ்சே" என்கிறபாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள். ஆக, அநந்யகதிகளான நமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தி திருமகனென்கை. சேவகனார் மருவிய பெரிய கோயில்.

(க) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்கதஞ்சந" (உ) "ஸேதுந்த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" (ஈ) "கச்சாநுஜாநாமி" ‡ சாமந்தனார் - ராஜா. (ச) "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா"

ராவணவதம் பண்ணி வினையற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ரேபாந்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாசியன்று, சேவகத்தி லுறைப்பைச் சொல்லிற்று. மருவிய. திருவுள்ளம் பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். பரவ்யூஹ விபவங்களில்காட்டில் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுகிறது. பெரியகோயில். கோயில்பரப்பை நினைக்கிறதன்று, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்றன்னாலும் மாற்ற நினைப்பிடவொண்ணாத தேசகௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது — ஸம்ஸாரிகள்கார்யம் வீடறுக்கையிறே. (க) "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" (உ) "விஷ்ணோராயதநம்யயௌ" மதிள்திருவரங்கம். கண்வளர்ந்தருளுகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி மதிளையுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வஸ்துவின் சீர்மையையறிந்திருக்கும் திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரிட்டமதிளறே. என்ன. உடம்பு நோவவேண்டா, ஒருக்திமாத்ரமே அமையும். அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம்வேண்டா; தேசஸ்பர்சியான திருநாமமேயமையும்.

கருவிலே திருவிலாதீர். ஸாதகமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது - கர்ப்பத்திலும் பகவத்கடாக்ஷமில்லாமையிறே. (ங) "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந:" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக்கண்டு குளிர நோக்குவதொருநோக்குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்ப்ராவண்யமாகிற ஸம்பத்துக்கடி, அதுவும் பெறுதவர்களாகாதே! நீங்களென்கிறார். "கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. (ச) "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்று பகவத்ஸமாச்ரயணுதிக்குக் கண்டகாலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறிகோளே. காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலின்று மிங்கேவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்க அத்தைவிட்டு உங்களவஸரம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகளநுபவம் உங்களுக்கும் வேணுமென்று அது ஸாத்மிக்கைக்காக இங்கே சிரமம்செய்விக்கைக்குவந்துகிடக்க, நீங்கள் அந்யபரராய்த் திரிகிறிகோளே! யென்கிறார். ... ... கக.

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. நமனும். வாயாலே திருநாமத்தைச்சொல்லச்சொன்னீர், எங்கள்பாபத்தாலே பஹுஜல்பம்பண்ண க்ஷமராகாநின்றோம், திருநாமம் சொல்ல சக்தராகிறிலோமென்ன; ஆகில் ச்ரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமமுத்தாரகமென்று முத்கலோபாக்யாந முகத்தாலேசொல்லி, இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தையுடையவனூர் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க துர்பாகிகளாவதே! என்று இவர்களநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

(க) "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்" (உ) "விஷ்ணோராயதநம்யயௌ" (ங) "ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம் யம்பச்யேந்மதுஸூதந:" (ச) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்"

ரு.—நமனு முற்கலனும்பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி
அவனதூ ரரங்கமென்னா தயர்த்துவீழ்ந் தளியமாந்தர்
கவலையுட் படுகின்றாரென் றதனுக்கே கவல்கின்றேனே. கஉ.

ப-ரை.—நமனும் - யமதர்மராஜாவும், முற்கலனும் - முத்கலபகவானும், பேச - ஸம்வாதம்பண்ண, (அத்தை,) நரகில் நின்றார்கள்—நரகத்திலுள்ளவர்கள், கேட்க—பாபபலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்தில்கேட்க, (அத்தாலே,) நரகமே—அந்நரகந்தானே, சுவர்க்கம் ஆகும்—போகபூமியோடொக்கநினைக்கத்தக்க, நாமங்கள் உடைய—திருநாமங்களையுடையனாகையாலே, நம்பி அவனது—பூர்ணனாயிராநின்ற அந்த ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற, ஊர்—தேசம், அரங்கம் என்னாது—திருவரங்கமென்னாமல், அயர்த்து—அவன் திருநாமங்களை மறந்து, வீழ்ந்து—விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகீழாகவிழுந்து, அளிய மாந்தர்—அருமருந்தன்னமநுஷ்யர், கவலையுள்படுகின்றார் என்று—துக்கத்திலே அகப்படுகிறார்களேயென்று, அதனுக்கே—அதற்காகவே, கவல்கின்றேன்—க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார்.

வ்யா. நமனுமுற்கலனும்பேச. பண்டு முத்கலனென்பானொருவன் பாப ப்ரசுரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே கோதுவை தாநம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணாய" என்றுகொடுத்தான்; பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலே யமபடர்வந்து நெருக்கி யமன்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன்தான் இவனையெதிர்கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "உன்னுடைய படர் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவர நீஸம்பாவியா நின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்ன "உன்னுடைய ப்ரபாவம் அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலை, ஒருக்கால் திருநாமத்தைச் சொன்னாய்காண்" என்று அத்தைப்ரசம்ஸிக்க; இங்ஙனேப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமானவித்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவநந்தரம் அவ்விடந்தானேப்ராப்யபூமியாய்த்தென்று சொல்லிப்போருவதொரு கதையுண்டு, அத்தையிங்கேசொல்லுகிறது. நமனும்முற்கலனும் பேச. முத்கலபகவாந் ஸத்காரத்துக்கு ஹேதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பே திருநாமம் சொன்னாய்காணென்று சொன்னவிவ்வளவே பாய்த்துப் பிறந்தது. யமன் தனக்குப் பாவநமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னானுமல்லன். முத்கலபகவாந்கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தானுமல்லன். நாரகிகளைத் தன் கைசலிக்கநலிந்து இவற்றுக்கு இனிப்போக்கடியில்லையென்று சொன்னானுமல்லன், திருநாமஞ்சொன்னனொருவன் (க) "[illegible]" என்று அவர்களை கர்ஹித்துச்சொன்னானுமல்லன். நரகம்புக்கானென்று தன் பதத்துக்கு ஹாநி வருகிறதோவென்று சொன்னானித்தனை. நரகில் நின்றார்கள் கேட்க. பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு ப்ராயச்சித்தம்பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டாருமல்லர், பாபத்தினுடைய பலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே பாய்த்துக்கேட்டது. அப்போதுதானும் ஸமித்பாணிகளாய்க் கேட்டாருமல்லர், ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமஞ்செவிப்பட்டவித்தனை. பாபம்பண்ணுகிறவேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவுமொருத்தர் திருநாமஞ்சொல்லுவாரில்லைபோ, அப்போது கேளாதொழிவானென்னென்னில்; அப்போது விஷய ப்ராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே செவிப்படாது, இப்போது துக்காநுபவம் பண்ணுகிறவளவாய் ஆரோ நல்வார்த்தை சொல்வாரென்னும் தசையாகையாலே செவிப்படுமே.

(க) "ஸித்தவ்யாகார்ச்சிதோதேவ: கேசவ: க்லேசநாசந:"

நரகமே சுவர்க்கமாகும். அந்த நரகந்தான் போகபூமியோடொத்தது. மாறிநினைப்பிடு மிந்தனையிறே வேண்டுவது. (க) "விபீஷணவிதேயம்ஹிலங்கைச்வர்யம்" என்கிறபடியே - ராவண ஸம்பந்தத்தாலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்தாநமான லங்கையை வாந் விகர்க்கு ஸ்தாநமாக்கிக் கொடுத்தாப்போலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்கமாம்படி பண்ணுகிறுன் நாமிபோவென்னில்; நாமங்கள். திருநாமப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து. நாமங்களுடைய நம்பி. இத்திருநாமங்களையுடையவனுகையாலே புஷ்கலனுயிருக்குமவன். எல்லா நன்மைக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்குமவனுக்கும் ஏற்றத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கவற்றுபாய்த்துத் திருநாமமிருப்பது. (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" என்றும், "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. "நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்." (ந) நாராயணஸப்தமாத்ரம்." அவனதூரரங்கமேன்றது. இப்படி பூர்ணனவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம் கோயிலென்னுமிவ்வளவுமேர் இவனுக்குநேர்த்தி. நேர்த்தி அல்பமாய் பலம்கனத்திருக்கச்செய்தேயும் இத்தைச்சொல்லவொட்டாதபாபத்தின் கனமிருந்தபடியென்!. இப்படி திருநாமஞ்சொல்லுவார் அருமிருக்கலாகாதென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றும் போகந்துரத்துவாரும், திருநாமஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந்தானிருப்பது. ஒருவனுடைய அந்திமஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து இத்தைச்சொல்லாயென்ன; அவனும் "ஆமா இல்சொலலிப்பார்க்கிறேன்" என்று இத்தை அநேகமுருச்சொல்லி அதுதன்னைச்சொல்லாதே செத்துப்போனுன். இரண்டும் அக்ஷரமொத்திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டிற்றில்லையிறே பாபபலம்.

அயர்த்துவீழ்ந்து. வகுத்தவன் திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷயப்ரவணாராய்க்கொண்டு தலைகிழாகவிழுந்து. "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்றும், (ச) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அளியமாந்தர். திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப்படைத்த அருமந்த மநுஷ்யர். "தாமுளரே" என்கிறபாட்டையும், "நாவாயிலுண்டே" என்கிறபாட்டையுஞ்சொல்லிக்கொள்வது. கவலையுள் படுகின்றுரேன்று. துக்கத்தே யகப்படுவதே! என்று. அதனுக்கே கவர்கின்றேனே. அதனுக்கே க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறுர். ஸௌகுமார்யமான திருநாமஸ்பர்சத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள், துக்கபாகிகளாவதே! யென்றிறே இவர் க்லேசப்படுகிறது. அவதாரணத்தாலே—எனக்குக்கரைதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணுதபடி ஸம்ஸாரிகள் துக்கம் எனக்கு ஆற்றப்போகிறதில்லையென்கிறுர். கவலை - துன்பம். ... ... கஉ..

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. — எறிபுநீர். ஸம்ஸாரிகளைநோக்கி ஹிதஞ்சொல்லுகைதான் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமானவானவாறே, இவர்கள் துஷ்ப்ரக்ருதிகளென்று பாராதே தூர்க்கதியைப்பார்த்து, ஸ்வகதமாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிறபடியை அறிந்திலர்களேயாகிலும், ஒருபாதியாலன்றியே வாயாலே "திருவரங்கம்" என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் காம்பெழுந்துபோமாகாதே! என்கிறுர்.

(க) "விபீஷணவிதேயம்ஹிலங்கைச்வர்யமிதம்க்ருதம்" (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" (ந) "நாராயணசப்தமாத்ரம்." (ச) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி"

மூ.—எறியுநீர் வெறிகொள்வேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெறிகொள்பூந் துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த
அறிவிலா மனிசரெல்லா மரங்கமென் றழைப்பராகில்
டொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே. ௧௩.

ப-ரை.—எறியும் - அலையெறியாநின்றுள்ள, நீர் - நீரையும், வெறிகொள் - புலால் நாற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை—கடலாலேசூழப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—மஹாப்ருதிவியிலுள்ளசேதநரெல்லாரும்; வெறிகொள்—பரிமளத்தையும், பூ—செவ்வியையுமுடைத்தான, துளபம் மாலை-திருத்துழாய்மாலையையுடையனான, விண்ணவர்கோனை-* அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு, அறிவு இலா-ஜ்ஞாநமில்லாத, மனிசர் எல்லாம்—மநுஷ்யரெல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பராகில்—வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற "திருவரங்கம்" என்றுசொல்லுவர்களானால், பொறியில்வாழ்—இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுகிடக்கிற, நரகம் எல்லாம்—ஸம்ஸாரமெல்லாம், புல் எழுந்தொழியும் அன்றே-காடாய்ப்போமிறே யென்கிறார்.

வ்யா. எறியுநீரித்யாதி. எறியாநின்றிருந்துள்ள நீரையுடைத்தாய் அஸாதாரணமான கந்தத்தையுமுடைத்தான கடல்சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநவர்க்கமடங்கலும். "எறியுநீர்" என்கிறது - த்ரிபாத்விபூதியிலே அஸங்குசிதமாகவிருக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர். "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்கிறபடியே க்ஷுபிதமான நீர்வெள்ளத்துக் குள்ளேயிருக்கிற ஸங்கோசம் தோற்றுகைக்காக. "வெறிகொள்வேலை" என்றது - சாத்தின திருத்துழாயின் பரிமளத்தை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர் ஸமுத்ரத்தினுடைய துர்க்கந்தத்துக்கு இலக்காயிருக்கிற அநர்த்தம் தோற்றுகைக்காக. மாநிலம். பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவி. உயிர்கள். தேஹஸம்பந்தமற்றால் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ப்ரியவிஷயமான வஸ்து கிடீரென்கை. எல்லாம். ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவவர்க்கத்தோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யவர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகலசேதநரும்.

வெறிகொள்பூந்துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த. பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள் ஏத்துமாப்போலே இவர்களையு மேத்த வாய்த்துக் கண்டது. (க) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்று இளையபெருமாளைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும் முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தது தன்னையநுபவிக்கைக்காக வாய்த்து.

இதுஜ்ஞாநப்ரதாநர் பெறும்பேறாயிருந்தது, அத்தனை யறிவில்லாத க்ஷுத்ரஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ வென்னும் சங்கையிலே மேல்சொல்லுகிறது- அறிவிலாமனிசரெல்லா மரங்கமென்றழைப்பராகில். மநுஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து, அறிவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், திருவரங்கப்ராவண்யம்வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும். "ஆகில்" என்றது - பாபப்ரசுரர்க்கு இதுதானும் ஸித்தியாதென்கை. பொறியில்வாழ்நரகம். இந்த்ரியங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி. எல்லா அவஸ்தையிலும் தப்பாதபடி

(க) "ஸ்ர்ஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய"

தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையாலே, " பொறி " என்று இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. நரகம். அவிவேகிகளுக்கு நரகம் யமனுடைய தண்டல்; அறிவுடையார்க்கு நரகம் ஸம்ஸாரம். " நன்றுமஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல் " என்னக்கடவதிறே. எல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே. லீலாவிபூதி கட்டடங்கத் தரிசாய்ப்போமிறே. ... கக.

அ. பதினான்காம்பாட்டு. வண்டினம். பிறர்முகம்பார்த்துச் சொல்லியும் தம்மிலே சொல்லியும் இப்படி ஹிதம் சொன்ன விடத்திலும் அவர்கள் விமுகராகையாலே அவர்களை வெறுத்து, அவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால்வந்த க்லேசந்திர கர்ப்பூரநிகாத்தை வாயிலே இடுவாரைப்போலே கோயிலை யநுபவித்து, இப்படி தங்களுக்குச் செல்லப்ராப்தமாயிருக்க இத்தை அநாதரிப்பதே! என்று அவர்களை உபேக்ஷாவசநத்தைப் பண்ணி இவர் பரோபதே சாந்நிவர்த்தராகிறார். இது ஸ்வாநுபவமாயிருக்க பரோபதேசமாகத் தலைக்கட்டுகிறது, ஸத்துக்களநுபவஞ்ஞானம் பிறர்க்கு கர்த்தவ்யமாகக் கடவதிறே.

மூ.—வண்டினமுரலுஞ்சோலை மயிலினமாலுஞ்சோலை
கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை
அண்டர்கோ னமருஞ்சோலை யணிதிருவரங்க மென்னா
மிண்டர்பாய்ந் துண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கிநாய்க் கிடுமினீரே. கச.

ப-ரை.— வண்டு இனம்—மதுபானத்தாலே மதித்தவண்டுகள், முரலும்—ஆளத்தி வையாநின்றுள்ள, சோலை.—திருச்சோலைகளையுடைத்தாய், இனம்—இனமினமாக, மயில்—மயில்களானவை, ஆலும்—நர்த்தநம்பண்ணாநின்றுள்ள, சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், கொண்டல்—மேகங்களானவை, மீது—மேலே, அணவும்—வந்துபடியாநிற்கும், சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், குயில் இனம்—குயிலினங்களானவை, கூவும்—ஒன்றையொன்று அழையாநின்றுள்ள, சோலை—சோலையையுடைத்தாய், அண்டர்— அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்—நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், அமரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, சோலை—சோலைகளை, அணி—ஆபரணமாகவுடைத்தான, திருஅரங்கம் என்னா—திருவரங்கம் என்றுவாயாற் சொல்லாத, மிண்டர்—நன்றிகெட்டவர்களான மூர்க்கர், பாய்ந்து—மேல் விழுந்து, உண்ணும் சோற்றை—உண்கிற சோற்றை. விலக்கி—நீக்கி, நீர்—நீங்கள், (அத்தை,) நாய்க்கு இடுமின்—நன்றியறியும் குணமுள்ள நாய்க்கிடுங்கோ ளென்கிறார்.

வ்யா. வண்டினமுரலுஞ்சோலை. கிண்ணகத்திலிழிவார் திரளாகவிழியுமாப்போலே மதுவெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரள் திரளாக வாய்த்து இழிவது. கழுத்தேகட்டளையாக மதுபானத்தைப்பண்ணி, புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலும், தான் வாய்விடமாட்டாமையாலும் ஆளத்திவையா நிற்குமாய்த்து. முக்தர் திரள்திரளாக பகவதநுபவம் பண்ணி, போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணிக்களிக்குமாப்போலே, இவ்வூரில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்குமென்கை. மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய த்வநியைக் கேட்டும் சோலையின்பசுமையைக்கண்டும் வர்ஷாவில் மேகங்களாக நினைத்து இனமினமாக மயில்களானவை ஸஸம்ப்ரமந்ர்த்தம் பண்ணாநிற்கும். ஆலுதல் - ஆடுதலும், களித்தலும். கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை. இவற்றினுடைய ஆலிப்பையும் சோலைப் பசுமையையும் கண்டு மேகங்களானவை ஸமுத்ரமாகக்கொண்டு படியாநிற்கும். அன்றிக்கே, மேகபதத்தளவுஞ் செல்லத் திருச்சோலைதான் ஓங்கி யிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவ்

ஊரில் பொழிலும் * மயல்மிகுபொழிலாயிருக்கிறபடி. திருமலையில் பொழிலின் இருட்சியாலே புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமுந்தெரியாது, இவ்வூரில் வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக ப்ரமிப்பிக்கும். குயிலினங்கூவுஞ்சோலை. கீழ்ச்சொன்னவற்றின் வ்யாபாரமின்றிக்கே, குயிலினங்களானவை யிருந்தவிடத்திலே யிருந்து, தாந்தாமிருந்த ப்ரதேசத்தில் குளிர்த்தியாலே அந்யோந்யம் அழைபாகின்றன.

அண்டர்கோனமருஞ்சோலை. வண்டு மயில் கொண்டல் குயில் இவற்றைப்போலே இவனும் சோலைப்பரப்பையும் போக்யதையையுங்கண்டு விடமாட்டாதே கிடக்கிறனுப்பது. ரக்ஷ்ய பூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கும் ப்ராப்யமாய்க் காணுமித்தேசமிருப்பது. அண்டர்கோன். அண்டாந்தர்வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக வென்னுதல்; பரவ்யூஹவிபவஸ்தாநங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்னுதல். சோலையணிதிருவரங்கம். சோலையை ஆபரணமாக வுடைத்தான கோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானகோயிலென்னுதல். திருவரங்கமென்னுமிண்டர். அவன் தங்களுக்காக வந்து கண்வளராநிற்க, அவனிருந்ததேசத்தை வாயாலேசொல்லவுங்கூட மாட்டாத மூர்க்கர். மூர்க்கராகிறார் - விமுக்காடறியாதவர்கள். அதாகிறது - நரகவாஸம் கர்ப்பவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டுநிற்க, கேவலம் தேஹபோஷண பரராயிருக்குமவர்கள். பாய்ந்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே. திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார் ஜீவிக்கிறது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்களித்தனை, அத்தை விலக்கி நாய்க்கிடுங்கோள். தங்களையுத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை யறியாத க்ருதக்நர் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை விலக்கி ஒருநாள் ஒருபிடிசோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனைக்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள். இது தான் (க) "பொஉஷாய-ஷெ௱ரூஷோடிாப ஷாய-ஷ௵ஷாவெ௱யஹுதி" என்னும் நிர்வாஹகரைக் குறித்திறே சொல்லிற்று. ... ... கச.

அ. பதினோந்தாம்பாட்டு. மெய்யர்க்கே. முதல்மூன்றுபாட்டாலே ஸ்வலாபத்தைப் பேசி, அநந்தரம் பதினொருபாட்டாலே பரோபதேசம்பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வீகரியாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினாராய் நின்றார் - கீழ்; இவர்களிலே அந்யதமனுபிருந்துள்ளவென்னைப் பரோபதேசம்பண்ண வல்லேனும்படி ஸ்வவிஷயத்தில் ஸம்சயநிவ்ருத்திமுதலாக பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பிப்பதே! யென்று, பெரியபெருமாள் தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல்பத்துப் பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். இதிறே க்ருதஜ்ஞருடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி. "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்" என்னுமிற்பர்களிறே. இப்பாட்டில் அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே தன்படிகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்குமென்றும், தானுமொருவனுளன் என்றறிந்தவளவிலே ஸம்சய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்று மிவ்வர்த்தத்தை எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

மூ.—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வென்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்
உய்யப்போ முணர்வினார்கட் கொருவனென் றுணர்ந்தபின்னை
யைப்பா டறுத்துத்தோன்று மழகனூ ரரங்கமன்றே. கரு.

(க) "யோஸா துப்யோர்த்தமாதாய ஸாதுப்யஸ்ஸம்ப்ரயச்சதி"

ப-ரை.—புள் கொடி உடைய கோமான்-பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமியானவன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு— அத்வேஷமுடையவருக்கு, மெய்யன் ஆகும்—மெய்யனாயிரா நின்றான்; என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விமுகரானார்க்கு, பொய்யன் ஆகும்—பொய்யனாயிராநின்றான்; உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு—உஜ்ஜீவிக்கும்வகை தேடவேணும் என்னும் அறிவுபிறந்தவர்களுக்கு, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை-ஸர்வேச்வரனொருவனுளனென்கிற ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு, ஐயப்பாடு-தானே ப்ராப்யனும் விரோதியைப் போக்குவானும் என்கிறவிஷயத்திலுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அறுத்து—அறுத்துக்கொண்டு, தோன்றும்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அரங்கம் அன்றே—கோயிலன்றோ வென்கிறார்.

வ்யா. மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு "மெய்" என்று சொல்லுகிறது—பொய் தவிர்ந்தமாத்ரமான அத்வேஷத்தை யாய்த்து. இவன்பக்கலுள்ளது அத்வேஷமானாலும் அவன் இவன் பக்கலிருக்கும்படி யென்னென்னில்; மெய்யனாகும். மெய்யானபரிமாற்றமுடையார் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளைக்கொண்டு இவன்பக்கலிலே யிருக்கும். அதாகிறது - தன்படிகளை யடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும். இரண்டிடத்திலும் சப்தமொத்திருக்க இது அர்த்தமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில் ; குணப்ரகரண மாகையாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுக்கு இதோரேற்றமாகச் சொல்லவொண்ணாமையாலும், இம்மாத்ரமே பற்றாசாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே இதுக்குமேல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனா யிருக்கையாலும், இதுதான் ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவித மாகையாலும், ஈச்வரனுக்குக் குற்றமல்லாமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னம் கன்னபூரிவற்ற மெய்யராய்ப் பரிமாறுவார் நித்யஸூரிகளே யாகையாலும், அந்தமெய் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும்! இவித்தான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ளதொன்றாலே பேறாகவேண்டி யிருக்கையாலும், (க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்கிற தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணத்தோடு சேருகையாலும், இதுவே அர்த்தமாகவேணும். இந்த அத்வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாதிறே-சேதநனாகையாலே. இத்தருசி ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதமாகையாலும் அநுபவவேளையிலேயுள்ள தொன்றாகையாலும் ஸாதநமாகமாட்டாது.

பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடலாவதொருபொய் இவ்வாச்ரயத்திலினியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினால் பின்னை கண்ணாநீரோடே யாய்த்துக் கால்வாங்குவது. ஸர்ப்பதஷ்டனை நெற்றியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பசையில்லையாகில் மற்றொன்று மீளுமோபாதி, இவன்பக்கல் ஜீவநஹேது வில்லையென்று கைவிட்டோமே யாய்த்து மீளுவது. "மெய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்தாலே — அத்வேஷமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணம் — மெய்க்கு ப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை. ஸத்யமென்கிறது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை.

"பொய்" என்று சொல்லுகிறது- பகவத் வ்யதிரிக்தமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் போந்தமை

(க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்"

எங்கேகண்டோ மென்னில்; என்னைப்போல, நான் நெடுநாள் தன்பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணிப் போந்தவிடத்தில் என்னைக் கிட்டமாட்டாதே நின்றான்; எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான்; இவையிரண்டும் என்பக்கலிலே கண்டேன். விதியிலாவென்னை. அவனுடைய சீலமிதுவாயிருக்க அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய் பகவத்விஷய விமுகனாய்ப்போந்த பாக்யஹீநனென்று முன்பிழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறார். "பழுதேபலபகலும் போயின" என்று - பெற்ற பேற்றில் காட்டில் இழந்த இழவே மேற்படும்படியிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்படியிருப்பது. (௧) "திக்திகஸ்வைலோகே ஸ்வாத்மாப்யேகம் விகர்ஹதே" என்னக்கடவதிறே. இப்படி மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய்யைக்கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவன்றான் ஆளில்லாதானொருவனோ வென்னில்; புட்கொடியுடையகோமான். மெய்யான பரிமாற்றத்தையுடையா ரநேகருடையபடிகளை ஒருவன் செய்யவல்லனும்படி சமைந்தாரநேகரையுடையா னொருவனாய்த்து. "கொடி" என்று, (௨) "தாஸஸ்ஸகா வாஹநம்" இத்யாதிக்கு உபலக்ஷணம். (௩) "திவாசய்யா" இத்யாதி. கோமான். * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாகையாலே மேன்மையையுடையனாயிருக்குமவன். ஸம்பந்நராயிருக்குமவர்களேயாகிலும் தங்களோபத்தாலே ஒருகாசு விழுந்தவிடத்தே போய்த் தேடாநிற்பர்களாய்த்து—தந்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே.

உய்யப்போமுணர்வினார்கட்கு. இங்- பொய்யிலே வ்யவஸிதராய் நின்றநிலையில் நின்றும் கால்வாங்கி நாம் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதோவென்று வெளிச்செறிப்பை யுடையவர்களுக்கு. ஒழிவிய முடியப்போமுணர்வன்றே போலேகாணும். (௪) "புத்திநாசாத்ப்ரணச்யதி" என்னக்கடவதிறே. உய்யப்போமுணர்வாகிறது- யாத்ருச்சிகமாக விளைந்ததொரு ஸாத்விகமடியாக, நாமார் நாம்நின்றநிலையேதென்னும், மேல் நமக்குப்போக்கடியேதென்னும் பிறக்குமுணர்வு. ஒருவனென்றுணர்ந்தபின்னை. ஈச்வரனு மொருவனுளனென்று அறிவுபிறந்த பின்பு. கேவல தேஹமேயன்று உள்ளது, தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மாவுண்டு, அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பானொருவ ஈச்வரனுமுண்டு என்னும் அறிவுடையார்க்கு. "பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா" என்றால் இசைவாருண்டு; ஷட்விம்சகன் ஈச்வரனென்றால் இசைவாரில்லையிறே.

மெய்ப்பாடுடைத்துத்தோன்றும். ஈச்வரஸ்வபாவத்தை யிசையாதாரையிறே இவனுக்கு ஸம்சய முள்ளது. தானே ப்ராப்யனென்னுமிடத்திலும், தானே விரோதியைப் போக்குமென்னுமிடத்திலுமுண்டான ஸம்சயங்களை அறுத்துக்கொண்டுவந்து தோன்றும். இவனுக்கு ஸம்சய நிவர்த்திபண்ணுவது எத்தாலேயென்னில்; அழகன். (௫) "சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை யறுத்தானத்தனை, அவை இல்லாதார்க்கு அழகாலே ஸம்சயத்தை அறுத்துக்கொண்டுவந்து, தோன்றும்-ப்ரகாசிக்கும் "திருமேனியடிகளுக்கு" என்றும், "கண்டவாற்றாற்றனதேயுலகெனநின்றான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே-கண்டபோதே ஸர்வாதிகவஸ்துவென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திருவடிவுதானிருப்பது. ஊரரங்கமன்றே. இவ்வழகு ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனலன்றோ

---

(௧) "திக்திகஸ்வைலோகே ஸ்வாத்மாப்யேகம் விகர்ஹதே" (௨) "தாஸஸ்ஸகா வாஹநம்" (௩) "திவாசய்யா" (௪) "புத்திநாசாத்ப்ரணச்யதி" (௫) "சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்"

ரவிக்கிறவரென்ன ; அது வேண்டா, வைஸராத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அநுபவிக்க வென்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை, ரத்தம் கோயில் என்னும்படியாய்த்துக் கோயி நித்யவஸ்கி நியிருப்பது. ... ... கூ.

அ. பதினாறாம்பாட்டு. சூதனைய். ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்னுமிடத்தில் சயத்தை அறுத்துத் தந்தாப்போலே, ததாதபாவியான ஆதரத்தைத் தன்பக்கலிலே யாதுமாகப் பெருகும்படி பண்ணினுனென்கிறார்.

மூ.—சூதனைக் கள்வனுகித் தூர்த்தரோ டிசைந்தகாலம்
மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட் டழுந்துவேனைப்
போதரே யென்றுசொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருகவைத்த வழகனூ ரரங்கமன்றே. கூ.

ப-ரை.—சூதன் ஆய்—ஈச்வரனும் தர்மாதர்மங்களுமில்லை என்று சொல்லுமவனுய், வன் ஆகி—ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவையென்னதென்று சொல்லுமவனுய், தூர்த் ரோடு—விஷயாந்தர ப்ரவணரோடே, இசைந்தகாலம்—பொருந்திப்போந்தகாலத்திலே, மாத —ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்—கயல்போலே அழகிதான, கண் என்னும்—கண்களாகிற, யுள்பட்டு—வலையிலே அகப்பட்டு, அழுந்துவேனை—அழுந்திக்கிடக்கிறவென்னை, போ r என்றுசொல்லி—வாவென்றுசொல்லி, புந்தியில் புகுந்து—என் மநஸ்ஸிலேவந்துபுகு , தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதரம் பெருகவைத்த—அன்பை மிகவும் பெருகப் ணின, அழகன் ஊர்-அழகைநிரூபகமாகவுடையவனுடைய தேசம், அரங்கம் அன்றே- யிலன்றோ வென்கிறார்.

வ்யா. சூதனைக் கள்வனுகி. தம்முடைய பூர்வவ்ருத்த மநுஸிசெய்கிறார். சூதாவது— பதோஹரத்வம். களவாவது-பரத்ரவ்யத்தை யென்னதென்றிருக்கை. ப்ரமாணவிஷயமான த்தத்தை இல்லையென்கை. இனி காஷ்டாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும், ரத்நாபஹாரம் ணினவனுக்கும் அபஹாரமொத்திருக்கும், த்ரவ்ய வைஷம்யத்தாலே தோஷமும் நெடு பட்டிருக்கும் ; சண்டாளத்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் வஸிஷ்டத்ரவ்யத்தை அபஹ ார்க்கும் த்ரவ்யம் ஒன்றானாலும் ஸ்வவார்களுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம் நெடு பட்டிருக்கும். இத் த்ரவ்யம் ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ர்ஹணியமாண மத்ரவ்யம், உடையவனும் ஸர்வேச்வரனுகையாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லை யென் ஆக, களவாகிறது — ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னது என்றிருக்கை. ாவது - பச்யதோஹரத்வம். அதாவது - ஸத்வர்த்தனையிருப்பானொருவன் பரசேஷமாய்க் ண்டு ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு, சேஷியான ஈச்வரனுமுண்டு, தர்மாதர்மங்களுமுண்டென்றி ால், இவையெல்லாம் பொய்காணென்று அவனை விப்ரலம்பித்துத் தன்படியாக்கிக்கொள் ம். அகவாயில் நினைவு இதுவானால் பின்னை யிதுக்கு வர்த்த(ப-ு)காராயிருப்பாரோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுவது. தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம். ப்ராப்தனை ஸர்வேச்வரனைவி அப்ராப்தவிஷயங்களிலே அதிப்ரவணரோடே பொருந்திப்போந்தகாலம். இப்படிப் ந்தகாலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கூட அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்படி அ ப்பட்டுப் போந்தகாலத்துக்குத் தொகையில்லை யென்.

ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமேயாயிருக்க, அநர்த்தமே துவான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோடே காலத்தைப்போக்குவதே!. பாகவத ஸஹவாஸ பகவத்விஷயத்தோடே மூட்டிவிடுமோபாதி, விபரீதருடைய ஸஹவாஸம் விஷயப்ராவண்யத்தோடே மூட்டிவிடுமிறே. மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனை. ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்போலே முக்த(ஶ்ரு)மாயிருந்துள்ள கண்ணாகிற வலையிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாத என்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றாசாக மேல்விழுமதொழிய ஜந்மவ்ருத்தங்களாராயான், கண்ணினுடைய ஆகர்ஷகத்வமே யறியுமித்தனை. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கும் இவனையொழியத் தங்களுக்குச்செல்லாமை தோற்றும்படி யாய்த்துப்பார்ப்பது. "கயல் என்று போரால் வலையின் கார்யமேயாய்த்து பலிப்பது. இதுதானும் மணிவலையிறே. கண்ணுக்குள்ளே மணியுமுண்டிறே ; அத்தைப்பற்ற "வலை" என்கிறது. புறம்பு கால்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்ணைக்காட்டி, தான் கிட்டாதே அகலநிற்கும்; அதுக்கடி, கிட்டினவன் அபிநிவேசத்தோடே போகோபகரணங்களைக்கொண்டிழிந்த விவன் தனக்கு ஸ்நாநீயங்கொண்டு புறப்படவேண்டும்படியிறே அதின் தன்மையிருப்பது. இவன்றான் அவிவேகியாகையாலே அகவாயாராயமாட்டாதே வாய்கரையிலே அழுந்திநோவுபடாநிற்கும். வலையுள்பட்டழுந்துவேனை. மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது, அதுதன்னில் அநுபாவ்யமொன்றில்லை, கிடந்து உழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால் விளைந்தது க்லேசமேயாய்விட்டது. இவ்விஷயங்களிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, பெரியபெருமாள், ஆழ்வீர்! நீர் நினைத்திருப்பதென், ஆசைப்பட்டிருப்பதென்னென்ன; இப்படியென்னை நோவுபடுத்தின கண்ணை ஒருதார்மிகன் கொண்டுவந்து காட்டுமாகிலாமிறேயென்று கண்ழகியாரை உகப்பேனென்ன ; "கண்ணின் வாசியறிந்தார்" என்று திருத்திரையை விலக்கி நின்று திருமுகத்தைக் காட்டினான். * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்களைக்காட்டியருளி, ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கேகாணும், இங்ஙனே போரீரென்ன ; "இவைசிலகண்களிருந்தபடியென்" என்று தாம் முன்பு அநுபவித்த கண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீண்டது. (க) ராமகமலபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹரா ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நஃ ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே."

$ புந்தியில்புகுந்து. இவ்வளவிலே விலக்குகைக்கு பரிகாரமில்லாதபடி நினைவுக்குவாசலையைப்பற்றினான். நாம் புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டாயிருந்தமிதை இதுவே பற்றாசாக இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தானென்றுமாம். புகுந்து செய்ததென்னென்னில்; தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த. அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணிப்போந்த ஆதரம் தன்பக்கலிலே யாம்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலேபாய்கிறநீரைப் பயிரிலே கட்டி விட்டாப்போலே ஆதரத்தை ஸப்ரயோஜநமாக்கினான். பெருக. "அதனில்பெரிய என்னவா"ப்போலே அநுபாவ்யனான தன்னளவன்றிக்கே பெருகும்படியாக வைத்த. இப்படியாகத் தந்தலையிலொன்றுங் காணாமையாலே ஈதொருதண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தா

(க) "ராமகமலபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹரா ! ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்நஃ ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே" $ "புந்தியுள்" என்றுமாம்.

தனே கிடவென்கிறார். இப்படி ஆதாத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகாமேதென்னில்; அழகன். "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்னக்கடவதிறே. பக்தி வர்த்தகமான கர்மஜ்ஞானஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து -இவர்க்குவடிவழகு; இவர்க்கு ஸம்சயத்தை அறுக்கைக்கும்,ஆதாத்தைப் பெருக்குகைக்கும், ஸாமக்ரி ஒன்றேயன்றதாய்த்து. அழகன். அழகையே நிரூபகமாக வுடையவன். ஊரரங்கமன்றே. இவர் திருவுள்ளத்தில் புகுருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனு யிருந்தவனூர் கோயிலென்கிறார். பாபபதம் கலவிருக்கை யென்னும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். ருசிபிறந்தபோது புக்கநுபவிக்கலாம் தேசமிறேயிது. ... ... ௧௬.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. விரும்பி. கீழ் - ஆதாம்பெருகினபடி சொல்லிற்று; இதில்- அகவாயில் ஆதாம் விளைந்து புறவாய் கட்டழியாம லிருக்கையன்றிக்கே,சக்ஷுராதிகரணங்களும் தன்னைக்கண்டு சேதநஸமாதியாலே களிக்கும்படி பண்ணினுனென்கிறார்.

மூ.—விரும்பிநின் றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியோன்றில்லை
இரும்புபோல் வலியநேஞ்ச மிறையிறை யுருகும்வண்ணம்
சுரும்பமர் சோலேசூழ்ந்த வரங்கமா கோயில்கோண்ட
கரும்பினைக் கண்டுகோண்டேன் கண்ணிணை களிக்குமாறே. ௧௭.

ப-ரை.— விரும்பி—ஆதாத்தோடே, நின்று—ஒருபடிப்பட நின்று, ஏத்தமாட்டேன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதவனுய், விதி இலேன்—அஞ்ஜலிபந்தம் முதலிய காயிகவ்யாபாரங்கள் பண்ணுதவனுய், மதி ஒன்று இல்லை—ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுண்டென்று அறியாதவனுய், இரும்புபோல்—இரும்பைப்போலே, வலிய—பலிஷ்டமான, நெஞ்சம்—என்னுடைய மநஸ்ஸானது, இறை இறை—கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருகும் வண்ணம்—உருகும்படிக்கிடாக; சுரும்பு—வண்டுகள், அமர்—பொருந்தியிருந்துள்ள,சோலை சூழ்ந்த—சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், மா—ச்லாக்யமான, அரங்கம்—திருவரங்கத்தை, கோயில்கொண்ட—வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டிருக்குமவனுய், கரும்பினை—கரும்புபோலே ரஸாஹனவனை, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, என் கண்—என்கண்கள், கண்டுகொண்டு— பார்த்தவண்ணமாய், களிக்கும் ஆறே! — களித்துப்போரும்படியென் என்று ப்ரீதராகிறார்.

வ்யா. விரும்பிநின்றேத்தமாட்டேன். மநோவாக்காயங்களுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையருளிச்செய்கிறார். விஷயம் விலக்ஷணமாகில் அத்யாதாத்தோடே வ்யவஸிதனுய் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமிறே, அதுசெய்யமாட்டிற்றிலேன். (௧) "ஸொஹம்—ஸ்துதௌ நவஸமர்த்தவாந்" என்னுமாப்போலே பகவத்விஷயத்தைப் பேசவென்றால் வாகிந்த்ரியத்துக்கு சக்தியில்லை,. வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பேசவென்றால் ஆதாமுண்டாய் சக்தியுமுண்டாயிருக்கும். வாக்வ்யாபாரம் புறம்பேயானாலும் காயிகவ்யாபாரங்களில் நம்பக்கல்பண்ணிற்றேதேனுமுண்டோ வென்ன; விதியிலேன். (உ) "வியிவிபூயா நழ்" என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கலநுகூலமாக இதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றுஞ்செய்திலேன். (௩) "ஸாஜீஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி ...

(௧) "ஸோஹம் - ஸ்துதௌ நசஸமர்த்த்யவாந்" (உ) "விதிர்வி...
(௩) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி"

வதாவும், (க) "பௌநருக்ஷ்ப கமௌநகமௌ" என்கிறவதாவும், புறம்பேதப்பிற்ரு கிறும் நெஞ்சாலேதான் நம்மை நினைத்திரோவென்ன; மதியொன்றில்லை. உன் வாக்யமறியா தொழிந்தால் நீயொருவனுண்டென் றிருக்கு மறிவுங்கூட இல்லை. உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியறிய க்ஷமனுயிருப்பன்; உன்ன ளவில் வந்தால் உன்ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை. (உ) "அஸந்நேவ ஸபவதி" என்னக்கடவதிறே. (ங) "வித்யாங்கௌல்பநைபுணம்."

இப்படி மநோவாக்காயங்களாலே அந்யதாவாகக் கார்யங்கொண்டவாகில், ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை மேலே திருத்திக் கொள்ளுகிறோமென்ன; இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம். தேவரீர்க்குத் திருத்திக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை. இரும்பாகில் அக்நியாலே நிமிர்த்துக் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொண்ணாதென்கை. இதுக்குமுன்பு - பூர்வா வஸ்தையில் தாம்நின்றநிலையை அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல்- அத்தலையில் ப்ரபாவம் சொல்லுகிறார். இறையிறையுருகும்வண்ணம். இவ்வன்மையோடே முடிந்து போகாதபடி இப்போது என்மநஸ்ஸை சிதிலமாம்படி பண்ணினன். கடிநஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால் காடிந்யமடங்க நெகிழ்ச்சிக் குழப்பாமாப்போலே, விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடிநமானாலும் சிதிலமாம்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது. சுரும்பமரித்யாதி. உருக்கின விஷயந்தானிருக்கிறபடி. வண்டுகள்பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை; பரிமளம் படிந்தாப்போலே தன்னிலே பிறந்ததென்னும்படி யாய்த்து வண்டுகள்படிந்துகிடக்கும்படி. மது மாறிலிறே அது கால்வாங்குவது. மதுமாறுவது செவ்விமாறிலிறே. ஆக நித்யவஸந்தமான சோலையென்கை. சோலையின் போக்யதை ஶ்ரீபுரநியென்னும்படியாய்த்து ஊரில்போக்யதையிருப்பது. பரமபதத்திற்காட்டில் ச்லாக்யமான கோயிலாகக் கொண்டான். கரும்பினை. "கரும்பு" என்றது - கைதொட்டால் பிசகுநாறுதேயிருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை. ப்ராப்தமுமாய் ஸுசிலமுமா யிருக்கச்செய்தேயும் போக்யதையாய்த்து மிக்கிருப்பது; "கன்னல்" என்னுதொழிந்தது — பாகவிசேஷத்தாலே ஆக்கனுப்வந்த ஸாரஸ்யமல்ல, ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸாரஸ்யமென்கைக்காக. (ச) "ரஸோவைஸ:" என்னக்கடவதிறே. கண்டுகொண்டு. "நிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே கண்ணாலே பருகும் கரும்பாய்த்து இது. (ரு) "லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ." என்கண்ணிணைகளிக்குமாறே. நரகாவஹமான விஷயங்களைக்கண்டு களித்துப்போந்த என்கண்கள்கிடீர்! இவ்விஷயத்தைக் கண்டுகளிக்கின்றன. இணை. களிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமித்தனை போக்கி வேறு உபமாநமில்லை. முக்தர்ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணிக் களிக்கும் களிப்பும் இக்கண்ணாலேயிப்படி களிக்கிற விதுக்கு ஸத்ர்சமன்றிறே. காணுதிபனுன என்னையொழியத் தானே களியாநின்றன. இந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வாரமென்கிற அந்நிலைகுலைந்து சேதநஸ்மாநியாலே தாமே களியாநின்றன. (சு) ["ராமம்மேநுகதாத்ருஷ்டி:"] கர்த்தாவையொழியவே கரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்க ளுண்டாம்படியிறே விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. ... ... கஎ.

(க) "பௌநருக்ஷ்ப்ஜாகமௌநகமௌ" (உ) "அஸந்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத்- அஸந்நேவ ஸபவதி" (ங) "வித்யாங்காசில்பநைபுணம்" ஶ்ரீ புராணி-ஸஹெஸ்ர. (ச) "ரஸோவைஸ:" (ரு) "லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ" (சு) "ராமம்மேநுகதாத்ருஷ்டி:"

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. இனிதிரை. கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்கு விடான ஆநந்தாச்ருக்கள் ப்ரவஹிக்கையாலே குட்யாதி வ்யவதாநம்போலே அநுபாவ்ய விஷயத்தை மறைபாநின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

மூ.—இனிதிரைத் திவலைமோத வெறியுந்தண் பரவைமீதே
தனிகிடந் தரசுசெய்யுந் தாமரைக்கண்ண னெம்மான்
கனியிருந் தனையசெவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பனியரும் புதிருமாலோ வென்செய்கேன் பாவியேனே. கஅ.

ப-ரை.—இனிது-இனிதாக, திரை-திரைகளிலுண்டான, திவலை-சிறுதிவலைகளானவை, மோத—அடிக்க, எறியும்—கிளராநிற்பதாய், தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ள, பரவை மீது—ஸமுத்ரத்தைபொத்த காவேரிமத்யத்திலே, தனி கிடந்து-தனியனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அரசு செய்யும்—சேதநருடைய அஹங்காரத்தைப்போக்குகிற, தாமரை கண்ணன்—புண்டரீகாக்ஷனாய், எம்மான்—என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய, கனி இருந்தனைய-கனியையொத்து, செம்-சிவந்திருந்துள்ள, வாய்-திருவதரத்தையும், கண்ணனை-திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள்-காணப்பெற்ற கண்களானவை, பனி-குளிர்ந்த, அரும்பு—ஆநந்தாச்ருக்கள், உதிரும்—ப்ரவஹியாநிற்கையாலே, பாவியேன்—நன்றாக ஸேவிக்கைக்கு பாக்யமில்லாத நான், என்செய்கேன்—என்செய்யக்கடவேனென்று அநுதபிக்கிறார். [ஆல், ஒ - இவை அசைச் சொற்கள்.]

வ்யா. இனிதிரைத்திவலைமோத. "குன்சங்கதை வாளாழியான்" என்றவிடம்போலே இவ்விடமு மொருகடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதாய்த்து. இனிதாகத் திரைகளிலுண்டான திவலையானது ஸ்பர்சிக்க. மலைபோலே சிலபெருந்திரைகள் வந்துமுறிந்து சிறுதிவலையாய், துடைகுத்தி உறக்குவாரைப்போலே திருமேனியை ஸ்பர்சியாநிற்கும்; அவை அங்குத்தைக்கநுகூலமாக ஸ்பர்சியாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவும் பொறுத திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கையாலே, "மோத" என்கிறாய்த்து இவர். "ஆர்க்கோ வினைச்செற்றநஞ்சேவகனார்" என்று - ஆச்ரயணவேளையிலே சக்தியை யருளிச்செய்தார்; இப்போது போகவேளையாகையாலே ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரிறே. எறியுந்தண்பரவைமீதே. திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின்மேலே சாய்ந்தருளுமாப்போலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடமென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பாலும் ஜலஸம்ருத்தியாலும் இதுதன்னையே ஸமுத்ரமாகச்சொல்லிற்றாகவுமாம்.

தனிகிடந்து. நினைவறிந்துபரிமாறுவார் ஒருவருமில்லாதவனோ இவர்! இங்கேவந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒருகார்யமற்று அங்ய பாராய்த் திரியாநின்றார்களிறே ஸம்ஸாரிகள். "தனியேன் வாழ்முதலே" என்பாரொருதனியனைக் கிட்டுமோவென்னும் நசையாலேயிறே தனியேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அதுக்குடலாகச்செய்கிற கார்யந்தானேதென்னில்; அரசுசெய்யும். அரசுசெய்கையாவது-வன்னியமறுக்கை. வன்னியமாகிறது — "அஹம்" என்றிருக்கை. அத்தை அறுக்கையாகிறது-"நமஃ" என்னப் பண்ணிக்கொள்ளுகை. (க) "நசேதெஞ்வஞதீநடீ"

(க) "நம இத்யேவவாதிந:"

என்கிறபடியே-நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே இங்குள்ளார்க்கும் யாத்ரையாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. இவ்வன்னியமறுக்கைக்குப் பரிகாரமேதென்னில்; தாமரைக்கண்ணன் கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க வெல்லவொண்ணாத இடமில்லையிறே; அங்குள்ளாரை வென்ற பரிகாரத்தைக்கொண்டாய்த்து இங்குள்ளாரை வென்றது. "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந் தலைமகனை" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கு போகோபகரணமான இத்தைக் கொண்டு கிடீர்! இங்குள்ளாருடைய விரோதியைப்போக்குவது. இப்ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு அகப்பட்டாரானில்; எம்மான். நான் தோற்று என்னை யெழுதிக்கொடுத்தேன். ஸம்ஸாரிகளுக்கும், இவ்வருகான என்னைத் தோற்பித்த கண்களுக்கு இனிவெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ?.

கனியிருந்தனையசெவ்வாய். அக்கண்ணாலே நிர்மமரானார்க்கு அநுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி. கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயாய்த்துத் திருவதரத்தில் போக்யதையிருப்பது. "இருந்து" என்றது—அச்செவ்வி என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிறபடி. (க) "ஸமௌத்கா•ஸுவாஈவாய" என்னக்கடவதிறே. கண்ணனை. பெரியபெருமாளைத் திருவடித்தொழுதால், "அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முகவுகைக்காக க்ர்ஷ்ணன்வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான்" என்று ஸ்மரிக்கலாம்படியாய்த்திருப்பது.

"யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைமனக்கன்றுமல் தீம்பிலே கைவளரும்படி வளர்த்த மொசுமொசுப்பெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமாளைக்கண்டால்" என்றும், "வஸிஷ்டாதிகளாலே ஸம்ஸ்க்ருதராய் வார்த்துவடித்த விநயமெல்லாம் தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்திதிருமகனை ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமாளைக்கண்டால்" என்றும் பட்டரருளிச்செய்வர்.

கண்டகண்கள். அநாதிகாலம் இழந்த இழவு தீரக் காணப்பெற்ற கண்கள். பனிரும் புதிருமாலோ. கண்டநுபவிக்கப்பெற்ற ப்ரீதியாலே ஆநந்தாச்ரு ப்ரவஹியாநின்றது அநுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய்,வழுத்தபயநுமோக்கும்படியிருக்குமென்கை. விரஹமடியாக வந்ததாகிலிறே உஷ்ணமாயிருப்பது. (உ) "ஆஹ்லாதசீததேத்ராம்புஃ" என்னக்கடவதிறே. என்செய்கேன் பாவியேனே. கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, "என்செய்கேன்" என்கிறார். பெறுதற்கரிய விஷயத்தைக்கண்டநுபவிக்கப்பெற்றிருக்க இதுக்கு இடைச்சுவருண்டாவதே! என்செய்கேன் பாவியேன் என்கிறார். "ஆலோ" என்றது—விஷாதாதிசயஸூசகம். அத்தனையில் வைலக்ஷண்யத்தையளவுபடுத்தவொண்ணாது, அநுபவஜநிதஹர்ஷத்தை அளவுபடுத்தப்போகிறதில்லை, என்செய்கேன் பாவியேனென்கிறார். கண்ணநீர் ஊற்றுமாறும்படி வெள்ளமாய்ச்செல்லுகையாலே இத்தைமாற்றியொருக்கால்கண்டதாய் விடப்போகிறதில்லை, இவ்விஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், இன்று கண்ணநீர்மறைக்க அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், என் கார்யம் வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாய்த்தென்கிறார் அங்ஙனன்றியே, இப்போது இழவுண்டாய் "பாவியேன்" என்கிறாரல்லர், பாட்டுக்கேட்டு ஈடுபட்டுப் பாவியேனென்பாரைப்போலே பாவியேனென்கிறாரென்றும் சொல்லுவர்கள்.

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. குடதிசை. சக்ஷுராத்யவயவங்களுக்குப் பிறக்கிற விக்ருதிகளையன்றிக்கே, ததாச்ரயமாய் அவயவியான சரீரந்தான் கட்டழியா நின்றதென்கிறார்.

(க) "ஸதைகரூபரூபாய" (உ) "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்புஃ"

மூ.—குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக்
கடல்நிறக் கடவுளெந்தை யரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ வென்செய்கே னுலகத்தீரே. ௧௯.

ப-ரை.— கடல் நிறம்—கடலோடொத்த நிறத்தையுடைய, கடவுள்—ஸர்வேச்வரனாய், எந்தை—என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; குடதிசை—மேலைத்திக்கிலே, முடியை-உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியை, வைத்து—வைத்தருளி, குணதிசை—கிழைத்திக்கிலே, பாதம்—சேதநர் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, நீட்டி—என்னளவும் வர நீட்டி, வடதிசை—ஸம்ஸ்க்ருத மூரணான வடதிசையிலுள்ளார்க்கு, பின்பு—பின்னழகை, காட்டி—காட்டியருளி, (ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக,) தென் திசை—தெற்குதிக்கிலுள்ள, இலங்கை—லங்கையை, நோக்கி—கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருவணையிலே, துயிலும் ஆ கண்டு—கண்வளர்ந்தருளுகிற படியைக்கண்டு, எனக்கு—என்னுடைய, உடல்—சரீரமானது, உருகும்—உருகாநின்றது; உலகத்தீரே—லோகத்திலுள்ளவர்களே, என் செய்கேன்—என்ன செய்யப் புகுகிறேன். (ஆல், ஓ - அசை.)

வ்யா. குடதிசை இத்யாதி. இவரையுருக்கின பரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸ்ருஷ்டித்தது புண்யபாப மிச்ரங்களாயும் பாபப்ரசுரங்களாயும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாயு மிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது புண்யயோநிகளான தேவதைகள் வர்த்திக்கைக்காக என்றும் நினைத்திருப்பர் நடுவில் திக்குக்களுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸ்ருஷ்டியோ என்றிருப்பர்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜநமென்னு மிடமுங்கண்டார்;—சேதநஸ்ருஷ்டி முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷயாலேப்போலேயும், சேதநர் வர்த்திக்கைக்கு லோகஸ்ருஷ்டி யானுப்போலேயும் திக்குக்களை ஸ்ருஷ்டித்ததும் சேதநர்க்கு ருசிஜநகமான ஸ்வவ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே! என்றிருக்கிறார். குடதிசைமுடியைவைத்து. மேலைத்திக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியைவைத்து. "முடியானே" என்கிறபடியே சேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்து அத்திக்காக வாழும்படியிறே திருமுடியைவைத்தது. குணதிசைபாதம்நீட்டி. "மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்" என்கிறபடியே - ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, கிழைத்திக்குவாழும்படியாக நீட்டி. "நீட்டி" என்றது- என்னளவும்வர நீட்டின திருவடிகள் என்னுக. தூர்யோதகஸ்தாநம் இங்ஙனே வாழ்ந்து போனால் ஆர்ஜுநனிருப்பு வாழச் சொல்லவேண்டாவிறே. "ஆளவந்தார் திருவடித்தொழ எழுந்தருளினால் 'தூர்யோதகஸ்தாநம்' என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருப்ரதேசத்தில் ஒருநாளுமெழுந்தருளி யிருந்தறியார்; திருவாசலுக்குகிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டரருளிச்செய்வர்.

வடதிசைபின்புகாட்டி. வடக்குதிக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே † ஸம்ஸ்க்ருதமூரணராய்; ஆழ்வார்களீரச் சொல்லும் நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கைத்திருத்

† "ஷட்ஸ்க்ருதமாத்ரமுளராய்" என்றும் காண்கிறது.

தும் போதுபின்னமுகெல்லாம் வேணும் என்றிருந்தார். (௧) "ஊர்ஸ்வாங்காதமதிகா பராங்கலஹம்" என்னக்கடவதிறே. தென்திசை யிலங்கைநோக்கி. இதுக்கு முன்புத்தை திக்குக்களைக் கடாக்ஷித்தது அவ்வோ தேசங்களின் வெறுமை தீருகைக்காக; இது தம் குறைதீருகைக்காக. அவை க்ர்பாகார்யம்; இது தன்செல்லாமையாலே யாய்த்து. "அன்போடு தென் திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வன்னியமறுத்து ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவன் ஸம்ருத்தியைப்பார்த்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாய்த்து. மாதா ப்ரஜைகளுக்குமுலைகொடுத்து அவற்றின் முகமலர்த்தி காண்கைக்குப் பாங்காகச்சாயுமாப்போலே. "செல்வவிபீடணற்குவேறாக நல்லானை" என்னக்கடவதிறே. "விபீஷணன் புருஷனாகில் நாலும் என்பரிகரமும் விடைகொள்ளுமித்தனை" என்று மஹாராஜர் சொல்ல; "அன்றீன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, ஸபரிகரான உம்மை விடவேண்டுமாகிலும் விபீஷணனை விடோம்" என்றாரிறே; அந்தமஹாராஜர்தமக்கு ஒருநலிவுவரப் புக்கவளவிலே, (௨) "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம" என்றாரிறே

கடல்நிறக்கடவுள். நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாகாங்க்ஷிதமான வடிவையுடைய பரதேவதைகிடீர்! ஒருஸம்ஸாரியைக்குறித்து ஸாபேக்ஷமாய்க் கிடக்கிறது. கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமாயாய்த்து வடிவிருப்பது. கடல் வர்ணத்துக்குப் போலியாமித்தனை போக்கி அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு ஒப்பாகமாட்டாதிறே. எந்தை. அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை யெழுதிக்கொண்டவன். பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென், ப்ரக்ருதிவச்யனாய் தாழ்வுக்கெல்லையான என்னளவும் வரவன்றோ வெள்ளங்கோத்தது. "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே" என்னக்கடவதிறே. அரவணைத்துயிலுமாகண்டு. விலக்ஷணமான ரத்நத்தை விலக்ஷணமான தகட்டிலே அழுத்தினாப்போலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாய்த்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து.

உடலெனக்குருகுமாலோ. திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு சேதநன் உருகுகையன்றிக்கே ஜடமான சரீர முருகாநின்றது. (௩) "மமவஹ்ருஷுவத்யேவாயா நகஸீஷ" என்கிறபடியே - திரோதாயகமான சரீரம் கட்டழியாநின்றது. (௪) "தேஹயோகாத்வாஸோபி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸங்கோசகமான சரீரம், அநுபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே அழிகிறதிறே. கூடப்புக்க ஸம்ஸாரிகள் எங்களுக்கு உடலுருகக்காண்கிறிலோமென்ன; எனக்குருகுமாலோ. "ஆலோ" என்று ஆற்றுப்பெருக்கிலே அருகு கரைகளுடைந்தால் நோக்குகிறவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்க நின்று கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிறார். என்செய்கேன்! உலகத்தீரே. பெரியபெருமாளழகைக் கண்டுவைத்துக் குமியழியாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, உங்களைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஒருவிரகுசொல்ல வல்லீர்களோ! என்கிறார். தம்மோடு ஸஜாதியராயிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் கேட்கில் ஓட்டைபோடத்தோடே ஓழுகலோட மாமித்தனையிறே. "என்செய்

(௧) "பூர்வாங்காதநிகா பராங்கலஹம்" (௨) "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம"
(௩) "பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்" (௪) "தேஹயோகாத்வாஸோபி"

நேன் பெருமாளே" என்று அவர்தம்மைக் கேட்கில் தம்மெளிமை அறிவித்ததாய், அத்தாலே எதிர்த்தலே அழிந்ததாகாதே என்று அவர் மேனாணித்திருக்கக்காணுமதாய்த்து பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்டுவைத்துக் குறியழியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து §உங்களாருகுவாராத பரிஹாரத்திலே யெனக்கும் ஒருசிறுங்கை யிடவல்லீகோளே யென்கிறார். ... ... கசு.

அ. இருபதாம்பாட்டு. பாயுநீர். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து எங்களைப்போலே தேஹயாத்ரா பரராய் வர்த்திக்கவே தரிக்கலாமென்ன; கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகைக் கண்டுவைத்து "இஸ்ஸமர்த்தியடங்க எங்களுக்கு" என்னும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, (க) "அஹம்மம" என்கிற உங்களைப்போலே அகலவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பாயுநீ ரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந் தோளும்
தூயதாமரைக் கண்களுந் துவரிதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயசீர் முடியுந்தேசு மடியரோர்க் ககலலாமே. உ0.

ப-ரை.— பாயும்—பாயாநின்றுள்ள, நீர்—காவேரியாலேசூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே, பாம்பு அணை—திருவனந்தாழ்வான்மேலே, பள்ளிகொண்ட—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார்—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனுடைய, திரு—பிராட்டியாலே, நல்—விலக்ஷணமான, மார்வும்—திருமார்வும், மரகதம்—மரகதரத்நத்தை யொத்த, உருவும்—திருவடிவும், தோளும்—திருத்தோள்களும், தூய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொத்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துவர்—சிவந்த, இதழ்—திருவதரமும், பவளம்—பவளம்போன்ற, வாயும்—திருவாயும், ஆய—பண்டேயாய், சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும்—திருவபிஷேகமும், தேசும்—ஸமுதாயசோபையும், (கண்டால்,) அடியரோர்க்கு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எமக்கு, அகலலாமே—அகலப்போமோ.

வ்யா. பாயுநீரரங்கம் அடைத்தேற்ற வேண்டாதபடி நீருக்குப் †பள்ளநாலியான கோயில். இது உபலக்ஷணம்; பாவநமாயும் ப்ரஸந்நமாயு முள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ளமடையாயிறே கோயிலிருப்பது. (உ) ["ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா"] நீருக்கு ஸாத்விகர் நிதர்சநமாயிறே இருப்பது. தன்னுள் பாம்பணை. அந்நீருறுத்தாமைக்குப் படுத்தபடுக்கையாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். "வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேலொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்து" என்னக்கடவதிறே. பள்ளிகொண்டமாயனார். கண்வளர்ந்தருளும் போதையழகு ஆச்சர்யமாயாய்த்திருப்பது. (ங) "ஸயாநோ ஸ்யாதி ஸ்ரீமாந் ஸமஸ்தமபி ..... வஹவ:" என்னக்கடவதிறே. நிற்றல் இருத்தல் செய்தாராகிலும் அகலலாங்கிடீர். "ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய்" என்றும், "ஆனையில்கிடந்த கிடக்கைகண்டிடப் பெற்றிலேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆனையில்கிடக்கை—ஆனைபோலேகிடக்கை.)

§"உங்களிறுக்குவாத" என்று அச்சிட்டப்ரதிகளில் காண்கிறது. † பள்ளநாலி-பள்ளமடை.

(க) "அஹம்மம" (உ) "ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா" (ங) "ஸயாபோதிதச் ஸ்ரீமாந்ஸகலாப்தப்ரார்த்தபி"

திருநன்மார்வும். பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும். பிராட்டியுடைய செம்பஞ்சின் சுவடுகளும் கழித்தமாலைகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று பிரியமாட்டாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய மார்வமென்னவுமாம். மரதகவுருவும். கண்டார்கண்குளிரும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாப்போலே யாய்த்து வடிவிருப்பது. தோளும். கிழிலவைபோலே ‡ இடுசிவப்பில்லாத தோள்களும். அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்துகிறார்க்குத் தெப்பம்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களும்.

தூயதாமரைக்கண்களும். பிராட்டியோடு ஹிரண்யாதிகளோடு வாசியறக் குளிரநோக்குகிற திருக்கண்களும். நோக்குக்குத் தூய்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கை. (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே — அநுகூலப்ரதிகூல விபாகரஹிதமாயாய்த்து ஸௌஹார்த்தமிருப்பது. (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியே ஸம்பந்தமொத்தாய்த்திருப்பது. இப்படியிருக்க, சில பதார்த்தங்களுக்குக் கடாக்ஷம் அநர்த்த ஹேதுவாகிறது ப்ரக்ருதிதோஷத்தாலே. ஸர்வாநுகூலமான தென்றலானது ஒருபதார்த்தத்திலே வந்தால் சோஷகமாகாநின்றதிறே. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றமிவற்றுக்குத்தாமரை ஒருபோலியா யித்தனைபோக்கி அகவாயில் தண்ணளிக்கு த்ருஷ்டாந்த மாகமாட்டாதே. துவரிதழ்பவளவாயும். சிவந்த திருவதரத்தையும் பவளம்போலே யிருந்துள்ள தந்தபங்தியையுமுடையவாயும். (ஈ) "அவாக்யநாதரः" என்கிற காம்பீர்யம் குலைந்து, கிட்டினாரை ஸாந்த்வவாதம்பண்ணுகிற திருப்பவளமும், ஸ்வாபராதத்தை யநுஸந்தித்துக் கிட்டவஞ்சினவர்களுடைய அபராதத்துக்கு சேர்த்தாவுகொடுக்க ஸ்மிதம்பண்ணும் திருப்பவளமுமென்கை.

ஆயசீர்முடியும். பண்டேயாய்ச் சீர்மையையுடைத்தான முடியும். ஸித்தமாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகமும். இத்தனையாலுமாக அவயவசோபை சொல்லிற்று. தேசும். இத்தால் - ஸமுதாயசோபை சொல்லுகிறது. அடியரோர்க்ககலலாமே. இவ்வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு அகலப்போமோ. இதுக்குப்புறம்பாய் "நான், என்னது" என்றிருப்பார்க்கன்றோ அகலலாவது. "ஆமே" என்றது - எதிரிகளுக்கும் அகலப்போகாதென்ன வேண்டும்படியாயிறே அர்த்தத்தின் மெய்ப்பாடிருப்பது.

அ. இருபத்தோராம்பாட்டு. பணிவினால். அகலப்போகாதாகில் பரிச்சேதித்தநுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வென்கிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, இவ்விஷயத்தில் துணிவில்லாமையாலே அநாதிகாலமிழந்த அறிவுகேடுபோலே யிருப்பதொன்றுகாண் இப்போது பரிச்சேதித் தநுபவிக்கலாமென்று கணிசிக்கிறவிது வென்கிறார்.

மூ.—பணிவினால் மனமதொன்றிப் பவளவா யரங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத் தொல்லைநெஞ்சே நீசொல்லாய்
அணியினார் செம்பொனாய வருவரை யனையகோயில்
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே. உக.

‡ இடுசிவப்பு - ஆரோபிதாகாரம் என்றபடி.

(க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (ஈ) "அவாக்யநாதரः"

ப-ரை.— பவளம்—பவளம்போன்ற, வாய்— திருவதரத்தையுடையரும், அரங்கனர்க்கு—கோயிலிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அழகியமணவாளன் விஷயத்திலே, மனம்—மனோவ்ருத்தியை, பணிவினல் ஒன்றி—பணிவதாகவொருப்படுத்தி, துணிவினல்—துணிவினலே, வாழமாட்டா—வாழமாட்டாத, தொல்லை நெஞ்சே—அநாதிகாலமாக பகவத்விஷயத்தை யிழந்திருக்கிற நெஞ்சே, நீ சொல்லாய்—நீயேசொல்லிக்காண்; அணியின் ஆர்—அழகு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஆய—செம்பொன்னுலாகிய, அருவரை அனைய—அருமையான மஹாமேருவைபொத்த, கோயில்—திருவரங்கத்திலே, மணியனார்—நீலமணியைபொத்த அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆற்றை—கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரகாரத்தை, மனத்தினல்—மனஸ்ஸினலே, நினைக்கலாமே—பரிச்சேதித்தறியலாமோ வென்கிறர்.

வ்யா. பணிவினல் மனமொன்றி. பணிவதாகவொருப்பட்டு; இதரவிஷயங்களில் நின்றும் இவ்விஷயத்திலே மனஸ்ஸைப் பணிவதாகவொன்றி. ஒன்றுகை — ஒருப்படுகை. இதரவிஷயங்களிலே போகிற நெஞ்சை அவற்றினின்றும்மீட்டு ப்ராப்தவிஷயத்திலேப்ரவணமாக்குமோ வென்னும் உத்யோகமாத்ரமேயாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது. இங்கு மனஸ்ஸென்கிறது - மனோவ்ருத்தியை. பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் பணிவுதானுண்டாகிலும் இரங்குகை பாக்ஷிகம்; இரக்கமுண்டானுலும் பலிப்பதில்லை. பகவத்விஷயத்தில் (க) "न नमेयम्" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைகுலையும்மாத்ரமே யமையும்; சேதனனுடைய ஆபிமுக்யத்துக்காக ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களைப் பண்ணிப்போந்த ஈச்வரனுக்கு விஷயீகார ஸம்கதிமாத்ரமே யமையும். ப்ராணமர் தன்னைப் பண்ணினுலும் அதுவன்றே பலப்ரதம், ஈச்வரனுடைய இரக்கமிறே. இவன்பண்ணுகிற வ்யாபாரங்கள் அங்கு பலிப்பதொன் றின்றியேயிருக்க, அவனுடைய இரக்கத்துக்கு ஹேதுவானபடி யென்னென்னில்; ஒருத்தனை யொருவன் கைபோங்குவது எதிரிஸ்பர்சிப்பதொன்றின்றியே யிருக்க உள்ளதனையும் என்னைப் பரிபவித்தானென்றிருக்கைக்கு ஹேதுவாகாநின்றதிறே; இவ்வோபாதி அஞ்ஜலியும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து, பின்னையும் (உ) "न जातु हीयते" என்னும்படி ப்ரியவிஷயமாயிறே இருப்பது. (ங) "एकोऽपि कृष्णे सुकृतः प्रणामः" (ச) "अञ्जलिः परमा मुद्रा क्षिप्रं देवप्रसादिनी."

பவளவாயரங்கனர்க்கு. இவ்வளவாநுகூல்ய முடையாரை முன்புத்தையிழவுக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணும் திருவதரத்தை யுடையவர்க்கு. அரங்கனர்க்கு. எப்போதோ நம்மைக்கிட்டுவதென்று நித்யஸந்நிஹிதரா யிருக்கிறவர்க்கு. துணிவினல் வாழமாட்டா. வடிவழகுதான் பணிவையு முண்டாக்கித் துணிவையு முண்டாக்கி, பின்னை அநுபவத்திலே மூட்டிவிடுமோய்த்து. பவளவாயரங்கனர்க்கு — பணிவினல் மனமொன்றி— துணிவினல் வாழமாட்டா. இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமேயாய்த்து வேண்டுவது. (ரு) "व्यवसायादृते ब्रह्मन् नासादयति तत्परम्" என்று-ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயமாமென்று உபதேசித்தானுய்த்து — தன்

(க) "நமேயம்" (உ) "நஜாதுஹீயதே" (ங) "ஏகோபிக்ருஷ்ணேஸுக்ருதப்ரணாமஃ" (ச) "அஞ்ஜலிஃபரமாமுத்ராக்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ." (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந்நாஸாதயதி தத்பரம்"

ஆசார்யனுன வேதவ்யாஸனின் காட்டில் புருஷார்த்தஸாதநத்திலே தெளிவுடைய ஜநகன். நோல்லேநெஞ்சே. ஓரத்யவஸாயமாத்ரத்தாலே இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்க டாத இவ்விஷயு, நெஞ்சே! உனக்கு அராதிபிரே. நீ சோல்லாய். இவ்விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்தநுபவிக்கலாமென்று நீதான் சொல்லிக்காணாய். அணியிக்பாதி. அழகுமிக்கிருப்பாய், செம்பொன்ஞன அருவரையுருண்டு—மஹாமேரு, அத்தோடொத்திருந்தாள்ளகோ லம்லாரத்துக்கு ஆபரணமாய்தர்சநீயமாய்ஸ்திரமாய் ஸர்வாதாரமாயிருக்கை.மணியனுர்த்தவாற்றை. அம்மேருவைப்புடைபடத்தூளைத்து அநுவிப்பும்படி ஒரு நீலரத்னத்தைத் திறுப்போலே யாய்த்தாங் கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே பெரியபெருமாள்கண்வளர்ந்தருளு படி. கிடந்தவாற்றை மனத்திருல்நினைக்கலாமே. கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு நெஞ்சாலே பரிச்சேதிக்கலாம்படி யிருந்ததோ. ஸ்வரூபத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், தமயமான கல்யாணகுணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும், வடிவழகைப்பரிச்சேதிக்கவொண் ணுதென்கை. நினைவுக்கு பரிகரமானத்தையொழிய வேறேயொருகாரணத்தாலே நினை நினைக்கு மித்தனைகாணும். ... ...

அ. இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. பேசிற்றே. நினைக்கவொண்ணதாகில் வாய்விட்டுப் பேசினுலோவென்ன; * (க) "ந்நப்யேவ வாசா" அன்றோ, மனஸ்ஸாலே பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதவிஷயத்தைப் பாசுரமிட்டுமுடிக்கப்போமோ? பேசலாமென்று அறிவுகெட்டநெஞ்சே! சொல்லாயென்கிறார்.

மூ.—பேசிற்றே பேசலல்லால் பெருமையோன் றுணரலாகாது
ஆசற்றார் தங்கட்கல்லா லறியலாவானு மல்லன்
மாசற்றார் மனத்துளானை வணங்கிநா மிருப்பதல்லால்
பேசத்தா னவதுண்டோ பேதைநெஞ்சே நீசோல்லாய். ௨௨.

—பதா.—பேதை நெஞ்சே—அறிவில்லாதநெஞ்சே; பேசிற்று—வேதங்களும் வைதிக புருஷர்களும் பேசிப்போந்தவற்றை, பேசல் அல்லால்—சொல்லுமித்தனையொழிய, பெருமை—ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபகுண விக்ரஹவிபூதிகளிலே, ஒன்று—ஏகதேசமும், உணரலாகாது—அறியக்கூடாது; ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால்—உபாயாந்தரமாகிற குற்றமற்றவர்களுக்கல்லது, அறியலாவானும் அல்லன்—அறியக்கூடாதவனுயிராநின்றான்; (ஆகையால்) மாசு அற்றார் மனத்து உளானை—தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நாம்—அவன் பக்கலிலேஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணினநாம், வணங்கி—அநுபவித்து, இருப்பது அல்லால்—தரித்திருக்குமதொழிய, (அவனுடைய பெருமையை அநுஸந்தித்தால்,) பேசத்தான் ஆவது உண்டோ—பாசுரமிட்டுப்பேசத்தான் கூடுமோ? நீ சொல்லாய்—சாபலப்பண்ணுகிற நீயேசொல்லிக்காணென்கிறார்.

வ்யா. உக்தி ப்ராக்ர்த விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோவென்ன; அவை பரிச்சிந்நமாகையாலே; இது அபரிச்சிந்நமாகையாலே பேசவொண்ணுது. (உ) "வாஜீஹாட்டிம்மௌளதி" என்கிறவிஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்கு மத்தனையேயென்னில்; பேசிற்றே பேசலல்லால். முன்புவேதங்கள் வைதிகபுருஷர்கள் பேசிப்போந்தவை தன்னையே சொ

(க) "* மநஸ்பூர்வோவாகுத்தர:" (௩) "வாஜீஹ்வா யா ஹரிம்ஸ்தௌதி"

னுமானித்தனைபோக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாக ஒரு பதார்த்தமிட்டுப் பேசித்தலைக்கட்ட வொண்ணாது. பேசிப்போந்தவைதா னெங்ஙனேயென்னில்; (௧) "நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ" "நீலமுண்டமின்னன்னமேனி" (௨) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம்" (௩) "ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே" (௪) "ருக்மாபம்" "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது" இத்யாதி. இந்தப்ராக்ருதபதார்த்தங்கள் அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு விஸத்ருசமிறே. இதுதன்னைக்கொண்டிப்படி சொன்னனென்னில்; அதீந்த்ரியவிஷயத்தை விழியும்போது ஒரு நிதர்சநத்தைக் கொண்டிழிய வேண்டுகையாலே சொன்னவித்தனையொழிய உள்ளபடி. சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாது. வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமத்தனையல்லது நம்மால் பேசிமுடியாது. அவை பேசினபடி யென்னென்னில்;— (௫) "[illegible]" என்று பேசினவித்தனை. அப்படியே பேசவொண்ணாது என்று பேசுமத்தனை என்றுமாம். அதுக்கடி யென்னென்னில்; பெருமையொன்றுணரலாகாது. இன்னதுபோலேயென்று ஸத்ருசத்ருஷ்டாந்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்று பரிச்சேதித்தல் செய்யவொண்ணாது. இதரவிஷயங்களில் வந்தால் உபமாநத்தளவும் உபமேயம் வாராட்டாது; இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவு முபமாநம்வாராமாட்டாது; ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றிலொன்றையும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. ஆனால் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்குமறிய வொண்ணாதோ வென்னில்; ஆசற்றார்தங்கட்கல்லாலறிய லாவானுமல்லன். ஆசு – குற்றம்.

இனி இத்தை விஷய விபாகம்பண்ணிக் கொள்ளுமித்தனை. ஆசாவது — உபாயவிஷயமாக வரும் குற்றம். அதாகிறது — பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதவை. அஹங்கார கர்ப்பமான அசேதநக்ரியாகலாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கை. இதரோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தராபேக்ஷையில்லை; இதரோபாயங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கல்லது தன்னை உள்ளபடி அறியலாயிருப்பானொருவனல்லன்.

மாசற்றார். இதுவுமொரு மாஸதோஷமாயிற்று; அதாகிறது - ப்ராப்யபாஸங்களிலே ப்ராப்ய புத்தியைப்பண்ணியிருக்கை. அவன்றன்னைப்பற்றி ஐச்வர்யாதிகளை லபித்துப் போகாநிற்பார்கள். அங்ஙனன்றியே அவன்றன்னையே பெறவேணுமென்றிருக்கை—ஆசறுகையாவது. மனத்துள்ளானை. இப்படி எல்லாவற்றையும்விட்டு ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவன். இவர்கள் நெஞ்சுக்குப்புறம்பு, காட்டுத் தீயோபாதியாக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் நெஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்கமாட்டானாய்த்து. திருப்பதிகளில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுத்தஸ்வபாவனுடைய ஹ்ருதயத்தைக்கணிசித்திறே. "என்னிலாதமுன்னெலாம்" என்னக்கடவதிறே.

(௧) "நீலதோயதமத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ" (௨) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம்" (௩) "ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே" (௪) "ருக்மாபம்" (௫) "அப்ராப்ய"

வணங்காமிருப்பதல்லால். ஆச்ரிதர் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாதவனானபின்பு, அவன்பக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான நாம், அவனை அநுபவித்து தரிக்குமதொழிய வேறு க்ருத்யமுண்டோ வென்கிறார். வணக்கமென்று - ஸர்வப்ரகாராநுபவத்துக்கு முபலக்ஷணம். பேசத்தானுவதுண்டோ. அவன் பெருமையை அநுஸந்தித்தால் பாசுரமிட்டுப் பேசலாயிருந்ததோ. பேதைநெஞ்சே. க்ஷேத்ரவிஷயங்களைப் பேசிப்போந்த வாஸனையாலே இவ்விஷயத்தையும் உன்மத்திகட்டாமே பேசலாமென்றிருக்கிறாயிறே. நீ சொல்லாய். என்வார்த்தையொழிய இவ்விஷய ஸ்வபாவமிருந்தபடியாலே பரிசேதித்துப் பேசலாயிருந்ததோ, சாபலப்படுகிற நீதான் சொல்லிக் காணென்கிறார். ... ... ௨௨.

அ. இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. கங்கையில். நினைக்கவும் பேசவுமொண்ணுதாகில் இவ்விஷயத்தை விஸ்மரித்து தரித்தாலோவென்ன; பெரியபெருமாளுடைய கிடையழகிலே அதிசபலனான நான் விஸ்மரித்து எங்ஙனே தரிப்பேனென்கிறார்.

மூ.—கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கந்தன்னுள்
எங்கண்மா லிறைவனீசன் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டும்
எங்ஙன மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே. ௨௩.

ப-ரை. கங்கையில்—கங்காநதியிற் காட்டிலும், புனிதமாய—பரிசுத்தமான, காவிரி நடுவுபாட்டு—திருக்காவேரியின்நடுவில், பொங்கு—பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கிற, நீர்—வெள்ளமானது, பரந்து பாயும்—பலமடைகளிலேபரந்து பாயாநிற்பதாய், (அத்தாலே,) பூ—புஷ்பித்திருந்துள்ள, பொழில்—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற, எங்கள்—ஆச்ரிதரான எங்கள் பக்கல், மால்—வ்யாமுக்தனாய், இறைவன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், ஈசன்—நியாமகனான அழகியமணவாளன், கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளுகிற, ஓர் கிடக்கை—அத்விதீயமான சயநத்தை, கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப் பெற்றபின்பும், ஏழையேன் ஏழையேன்—அதிசபலனான நான், எங்ஙனம்—எந்தப்ரகாரத்தாலே, மறந்து—மறந்துநின்று, வாழ்கேன்—ஜீவித்திருக்கப் புகுகிறேன்.

வ்யா. கங்கையில்புனிதமாயகாவிரி. கங்கையில்காட்டிலும் பாவநமான காவேரி. தீர்த்தயதையாலும் போக்யதையாலு முண்டான ஏற்றமொழிய, (வேறு) பாவநத்வத்தாலும் ஏற்றத்தையுடைத்தாயசைத்துக் காவேரியிருப்பது. (✽) "[illegible]" கங்கைக்கு ஒருநாளிலே திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்தசுத்தியோகமிறேயுள்ளது, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே—தன்னுடைய அசுத்தி போக்குகைக்காக ருத்ரன் சிரஸா தரிக்கையாலே சௌசமென்று சொல்லுவதொரு குற்றமுண்டு; அவனோட்டை ஸ்பர்சமுள்ளதொரு பதார்த்தங்கள் நிர்மால்யமென்று த்யாஜ்யமான சைவர்க்கும் அஸ்பர்ச்யமாயிறே யிருப்பது. அப்படி அடியுடையளானாலும் தன்னுடை பாவநத்வத்துக்கு மாறுபாடுண்டாய்த்து. ✽ ஆறுபொதிசடையோனிறே.

(க) "கங்காஸாம்யம்ப்ராப்தா தேவதேவப்ரஸாதநாத் । ஸங்காவதாணுர்த்த்வம் ஆநிந்த்ஞ்சாப்யவாபஸா"

ஆகையாலே சிக்கு நாற்றமும் மயிர்பாடுமுண்டே; அதில்லாதபடியாலும் பெரியபெருமாள் நடுவே பள்ளிகொள்ளுகையாலும் புனிதமிறே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே எங்கேனும் புகினும் பாவநத்வம் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. "உன்றனடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே" என்னக்கடவதிறே. அப்படிப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு. நடுவுபாட்டு. நடுவிடத்து. யசோதைப்பிராட்டி மடியிலே சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துக் காவிரியின் நடுவே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி.

பொங்குநீர்பரந்து பாயும்பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள். ஜலஸம்ருத்தியாலே கோயிலைக்கிட்டுகிறோமென்கிற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கும். பரந்துபாயும். ஒருமடையாலன்றியே தன்திறம்தேசமெல்லாந்தோற்ற எங்குமொக்கப் பாயாநிற்கும். பூம்பொழில் அரங்கந்தன்னுள். ஜலஸம்ருத்தியாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமான ஜலஸம்ருத்தியையும் நித்யவஸந்தமான பொழிலையுமுடைய ச்ரமஹரமான தேசம். இத்தால் - கோயிலினுடைய பாவநத்வமும் போக்யதையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

எங்கள்மால். ஆச்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை. "எங்கள்" என்று - தம்மைப்போலே பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோயிலின் பாவநத்வபோக்யத்வங்களைக் கண்டு சாய்ந்தருளிற்றென்று போராய், நிரூபித்தால் ஆச்ரிதவ்யாமோஹமேஹேதுவாய். ஸம்பந்தமின்றிக்கேயிருக்கையன்றியே இறைவன். இவற்றையுடையனாயிருக்கை. ஈசன். உடையவனானாலும் நியமிக்க சக்தனன்றிக்கேயிருக்கையன்றியே நல்வழி போக்குகைக்கும் க்ஷமனாயிருக்கை. ஸித்தனுப் ப்ராப்தனுப் சக்தனாயிருக்குமவனென்கை. குணத்ரயவச்யதையைத் தவிர்த்து, நித்யாநுபவம்பண்ணும் தேசத்தேறக்கொடுபோக நினைத்து, வாத்ஸல்யப்ரேரிதனாய்வந்து தன்னுடைமையைத் தன்கருத்திலே நடத்துகைக்காகக்கிடக்கிறபடி.

கிடந்ததோர்கிடக்கை. கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மகுணங்களை விஸ்மரித்துக் கிடையழகிலே அகப்பட்டபடி. நிற்றல் இருத்தல் செய்தானாகில் மறக்கலாய்த்திறே. நாட்டில் அழகியராயிருப்பார்க்கு நிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்ந்தால் தோற்றுவது வைரூப்யமேயாயிருக்கும்; இவ்விஷயத்தில் சாய்ந்தபோதாய்த்து அழகு மிகுந்திருப்பது. (௧) "ஸ்ரீரங்கஸயனஸ்வபோஹவ:" என்னக்கடவதிறே. ஓர்கிடக்கை. ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்கள்தான், நின்றாகில் "நிலையார நின்றான்" என்பர்கள்; இருக்கக்கண்டால், "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்பர்கள்; சாயக்கண்டால், "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்பர்கள்.

கண்டுமெங்கனம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டநுபவிப்பதற்கு முன்பாகில் மறக்கவுமாம், கண்டநுபவித்தபின்பு இனித்தானெந்த ப்ரகாரத்தாலே மறப்பது. வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் மணலை முக்கவோ. அநுபவித்தால் மறக்கவொண்ணாது; மறந்தால் புறம்புதரிக்கவொண்ணாது. ஏழையேனேழையேனே. நானோ அத்யந்த

(௧) "ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்தபரந்தப:"

சபலனுப், கிட்டினு லநுபவிக்க மாட்டேன்; பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன். ஏழையேன் ஏழையேனே. முன்பு இதரவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலராயிருப்பர்; இப்போது பக வத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருப்பர்; அதுகர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே வந்த சைதில்யம். ... ... உ௩.

அ. இருபத்துநான்காம்பாட்டு. வெள்ளநீர். "மனத்தினுல் நினைக்கலாமே" என்றும், "பேசத்தானுவதுண்டோ" என்றும், "எங்ஙனம்மறந்துவாழ்கேன்" என்றும், இவர் மறக்கப்புக்கவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்ரேமத்தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில் நமக்குண்டான ப்ரேமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததியென்றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்தபக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப்பிறந்தப்ரேமம் பித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்க வொண்ணாமையாலும் அநுதபித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் க்ருத்ரிம ஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதே! என்று திருவுள்ளத்தை நிந்திக்கிறார்.

மூ.—வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் விரிபொழி லரங்கந்தன்னுள்
கள்வனார் கிடந்தவாறுங் கமலநன்முகமுங் கண்டும்
உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் றுணரமாட்டாய்
கள்ளமே காதல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே. உச.

ப-ரை.—வெள்ளம்—பெரியப்ரவாஹத்தையுடைய, நீர்—காவேரியானது, நாற்புறத்திலும்பாவி, பாயும்—பாய்கையாலே, விரி—விஸ்த்ருதமான, பொழில்—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம்தன்னுள்—கோயிலிலே, கள்வனார்—ஆச்ரிதர்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அபஹரிக்குமவனான அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆறும்—பள்ளிகொள்ளும் ப்ரகாரத்தையும், கமலம்—தாமரைமலர்போலே, நல்—விலக்ஷணமான, முகமும்—திருமுகமண்டலத்தையும், கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே—மநஸ்ஸே,! வலியைபோலும்—நீகடிநமாயிராநின்றாய்; ஒருவன் என்று—அவன் அத்விதீயனென்று, உணரமாட்டாய்—அறியமாட்டுகிறிலை; (இவ்விஷயத்தில்,) கள்ளமே காதல்செய்து—க்ருத்ரிமமாக பக்தி பண்ணி, உன் கள்ளத்தே—உன்னுடைய க்ருத்ரிமச்செய்கையிலேயே, கழிக்கின்றாய்—காலத்தைக் கழியாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா. வெள்ளநீர் பரந்துபாயும். காவேரி ஸஹ்யமே தொடங்கிக் கோயிலை நோக்கி வருகிறதாகையாலே தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்றும்படி பெருவெள்ளமாக நீரை கொடுவந்து சிலர்க்குக் குலைசெய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாயாநிற்கும். அபிநிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து தலைக்கட்டாது. விரிபொழிலரங்கம். நீர் பாய்ந்த பரப்படங்கலும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்.

அரங்கந்தன்னுள்கள்வனார். பரமபதத்தில் அக்ருத்ரிமரான நித்யஸூரிகளோட்டை பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமானுப்போலே, க்ருத்ரிமரான ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கைக்கு சௌர்யம் பரிகரமாக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. நீர்வாய்ப்பும் சோலைவாய்ப்பும்கண்டு சாய்ந்தானென்கிறது வ்யாஜமாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரண

திலே நினைவாயாய்த்திருப்பது. நிலவரும்சென்றுபுக்கால் முற்பட சௌ(வௌ)ர்யகந்தியாயாய்த்தாத் திருமுகமிருப்பது. அதாகிறது-ஒரு உபாதியாலே தம்மைவந்து கிட்டினருடைய ஆத்மவஸ்துவை யபஹரித்து சட்டைப் புரைக்குள்ளே யிட்டுக்கொள்வரென்று தோற்றியிருக்கும். அதாகிறது - தமக்கு அந்தரங்கமாக்கிக் கொள்ளுகை. இன்னமுந்தான் ஆத்மவஸ்துவைத் தன்னதாக அபிமானித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிமானித்த அத்தை மீட்போம் என்று பார்த்துத் தம்மழகைக்காட்டி, (க) "ஜிதனெ" என்னப் பண்ணுமவராய்த்து. அவனதான வஸ்துவை இவன் நெடுநாள்பட அபஹரித்துப் போந்தபடி. தன்னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாம்படியிறே சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரம் காழ்ப்பேறினபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரமிறே யென்னும்படியான இவ்வஸ்துவிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்ப்பண மாகிறதுதான் மஹாபலிதானம்போலே யிருப்பதொன்றிறே.

கிடந்தவாறும். வசிகரணபரிகரந்தானும் சீலாதிகளான ஆத்மகுணங்களுமல்ல, அவயவ சோபையான ரூபகுணங்களுமல்ல, "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்னும் கிடையழகாய்த்து. கமலநன்முகமும். விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி பரிமளம் என்றுப்போலே சொல்லுகிறவற்றைப்பற்றத் திருமுகத்துக்குத் தாமரையையொரு போலியாகச்சொல்லுமித்தனை போக்கி, ஸர்வதா ஸத்ர்சமல்லாமையாலே "நன்முகமும்" என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய்ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ப்ராக்ர்தவஸ்து ஸத்ர்சமாகவற்றோ; ஆச்ரிதவிஷயத்தில் என்றுமொக்கக் குவியாத முகத்துக்கு த்ர்ஷ்டாந்தமுண்டோ; ஸம்ஸாரத்துக்குள் குளிர்ந்தமுகம் இதொன்றுமே யென்கிறார். கண்டுமுள்ளமே வலியையபோலும். கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டுவைத்தும் நெஞ்சே! ஒருவிகாரம் பிறவாதே திண்ணிதாயிருந்தாயீ!. கீழ்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அஸத்ஸமமா யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

இப்போது எனக்குவந்த வன்மை யென்னென்ன; ஒருவனென்றுணரமாட்டாய். அத்விதீயனென்று உணரமாட்டுகிறிலை. ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனை யுள்ளபடியுணரவேணும், அப்படி யுணர்ந்தால் அத்தலையில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விடாய்பிறக்கவேணும், அது பிறவாமையாலே "வலியை" என்கிறார்.

இப்படியாகில், கீழ், "கண்ணிணைகளிக்குமாறே" என்றும் "பனியரும்புதிருமாலோ" என்றும், "உடலெனக்குருகுமாலோ" என்றும் சொல்லிப் போந்தவையெல்லாம் என்னாய்த்தென்னில்; கள்ளமேகாதல்செய்து. உனக்கு ப்ரக்ர்திவிஷயத்தில் பண்ணிப்போந்தவாஸனை இங்குமநுவர்த்தித்துப்போந்த வித்தனையொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ர்சமாக ஸ்நேஹித்தாயல்லையே. விஷயாந்தரங்களில் பண்ணிப்போந்ததும் பலபக்தி (ஸஹஜ ஸ்தி) யாகையாலே இங்கும் பலபக்திபண்ணிற்று. உன்கள்ளத்தே கழிக்கின்றுயே. இந்த க்ர்த்ரிமபக்தியானது பண்டே யுன்பாழியிறே, இங்கும் அதுதன்னையே முடிய நடத்தின யித்தனையிறே. விஷயாந்தரங்களோபாதியாக இது தன்னையும் நினைத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷயத்துக்கநுரூபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரேமம் என்கிறார். ... ... உச.

(க) "ஜிதந்தே"

அ. இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. குளித்து. கீழ்-பகவத்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ஆநுரு விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸர்க்கயுக்தனுக்குப் பிறந்ததாகையாலே பி தாபஹதனுக்குப் பிறந்ததெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும், என்செய்தே மென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுதபித்தாராய்நின்றார் ; இனி அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்ற ருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காண்கிறிலோம் ம் விஷயத்தை யிழந்தேபோ மித்தனையாகாதே! என்று சோகிக்க; நீர்சோகிக்கிறதென் அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களிலே த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாயுப் ர்வாதிகாரமாயு முண்டான ஸாதநங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ, அவற்றிலேயொன்றை யநு த்துநம்மைக்கிட்டமாட்டீரோவென்ன; எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையே ந்தி யில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயஶூந்யதையை யருளி செய்கிறார். ஆனால் பின்னை, கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திகள் எ என்புதாய்த் தென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்தபோகோபகரணமான ஜ்ஞாநபக் ளாய்த்து-அங்குச்சொல்லிற்று; அவை ஸாதநகோடியில் அந்தர்ப்பவியாது, அவ்வநுபவ ர்தாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தம்கையில் ஸாதநமில்லையென்கிறார்-இங்கு. இதி முதற்பாட்டில் - ப்ரஸித்தமாய் த்ரைவர்ணிகரானவர்களுக்கு அதிகாரமான ஜ்ஞாநபக்திகள் ஸக்கோரக்யமில்லையென்கிறார்.

மூ.—குளித்துமூன் றனலையோம்புங் குறிகொ ளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக் கருள்செய்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. உ௫.

ப-ரை.—குளித்து-நித்யஸ்நாநம் முதலான ஸ்நாநங்களைப்பண்ணி, மூன்று அனலை கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நியாகிற மூன்றக்நிகளை, ஓம்பும்—ஆதரித்துப்போ ராய், குறிகொள்—மந்த்ரலோபாதிகள் வாராமேகாக்கவேண்டிய, அந்தணமைதன்னை-ட் ரஹ்மண்யத்தை, ஒளித்திட்டேன்—பாழேபோக்கினேன் ; என்கண் இல்லை-என் விஷயப ஸக்கொண்டுமில்லை ; நின்கணும்—உன்விஷயத்திலும், பத்தன் அல்லேன்—ஸ்நேஹமு ஸாதயனாநின்றேன்: (இப்படியிருக்க,) என்கொண்டு களிப்பது- நான்காத்தைக்கொ களிப்பது: நம்பி-பிலாதிகுணபரிபூர்ணராய், கடல்வண்ணா-கடல்போலே குளுத்ததிறத்தை டையனாய், அரங்கம் மாநகர் உள்ளானே - கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, கத றேன் - கர்ணகடோரமாகக் கூப்பிடாநின்றேன்; எனக்கு- என்னை, அளித்து- உன் க்ருபை விஷயமாக்கி, அருள்செய் கண்டாய்—க்ருபையும் செய்தருளவேணுங்கிடாயென்கிறார்

வ்யா. குளித்துமூன்றித்யாதி. ஜந்மமாத்ரத்தையே கொண்டு நீ அவற்றை யநு டித்தா வாவென்னிலென்னு மித்தனைபோக்கி,ஜந்மப்ரயுக்தமான ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு அநுரூ ப நுஷ்டாநமில்லையென்கிறார். குளித்து.நித்யஸ்நாநம், நைமித்திகஸ்நாநம்,ப் நித்த ஸ்நாநமென்று ஸ்நாநம்பஹுமுகமாயிருக்கும். நித்யஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்நா க்குடலன்று; அந்த நைமித்திகஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்துக்குடலன்று; இ தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களாயிறேயிருப்பது. கர்மாநுஷ்டாநந் தானேறிய யோக் ஸாதகங்கள் பண்ணிப் போரத்தான் அரிதாயிறே இருப்பது. மூன்றனலை. அக்நியென்று ''அனல்'' என்றது-ஆராதியாநின்றால் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் விஷயமே

தாற்றுகைக்காக. மூன்றனல். மூன்றே அநாதமாயிருக்க மூன்றையிறே விதித்தது. ஓம்பும். சலப்ரஜைகளுக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியும்மாதாவைப்போலே, யும் இத்தைமூன் கொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை.

குறிகோள். மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம், த்ரவ்யலோபம், காலபேதம், தேவதாந்யாகம் என்கிற இவற்றிலொன்றுண்டாமாகில் நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, கரணம்தப்பில் மரணமாயிருக்குமென்கை. பண்ணின அக்ர்த்யங்களை க்ஷாந்திக்குவிஷயமாக்கிறாஞ்ஜலியாலே ப்ரஸந்நமாம் விஷயமன்றே. அந்தணமைதன்னை. இப்படியிருக்கிறவீது தென்னில்; ப்ராஹ்மண்யம்; அதுதன்னை. ஒளித்திட்டேன். ப்ராஹ்மண்யமில்லாமை யென்னளவாய்ப் போகையன்றியே இவ்வர்ணந்தான் தண்ணிது என்னும்படி பண்ணினேன். விசிஷ்டராயிருப்பாரைக் கண்டால் இன்னான் அதிகரித்தவர்ணத்திலே சிலரன்றோ வென்னுமிகாண்டு அவர்களுக்கும் அவத்யமாம்படி திரிந்தேன். இதிறே நான் கர்மயோகத்தில் நின்றநிலை.

ஆனால் ஜ்ஞாநயோகமிருந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; என்கணில்லை. என்விஷயமாக எனக்கொன்றுமில்லை. ஆத்மவிஷயஜ்ஞாந மெனக்கில்லையென்கை. கர்மயோகமில்லையென்றபோதே தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமுமில்லையென்னுமிடம் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்னில்; இஜ்ஜந்மத்தில் அநுஷ்டித்ததொரு கர்மமில்லையாகிலும் பூர்வஜந்மத்தில் கர்மயோகம் பக்வமாய், அவ்வளவிலே தேஹவிச்லேஷம்பிறந்து அநந்தரஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநம் நைஸர்க்கிகமாயிருக்குமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. ஆனால் பக்தியோகமிருந்தபடி யென்னென்னில்; நின்கணும்பத்தனல்லேன். கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமல்லது நிற்கவொண்ணாத உன்பக்கல் எனக்கு ஸ்நேஹலேசமுமில்லை. கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டுமில்லையாயிருக்க, உபயஸாத்யமான பக்தியில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ வென்னில்; (க) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிறபடியே உண்டாகலாமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. அதவா, கர்மஜ்ஞாநபக்திகள் மூன்றையும் தனித்தனியே உபாயமாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அந்தப்ரகாரத்திலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (உ) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (ங) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (ச) "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்னக்கடவதிறே. இதிறே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் நான்நின்றநிலை. மற்றும் இவ்விஷயத்திலறிவுடையார், "நோற்றநோன்பிலேன்" என்றும், "கறவைகள் பின்சென்று" என்றும், (ரு) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" என்றும், தந்தாம்வெறுமைகளைப் பேற்றுக்குடலாக முன்னிட்டுக்கொண்டு போரக்கடவதாயிறே இருப்பது.

பெரியபெருமாளும் தம்முடைய க்ர்பைக்கு இவர் சொன்னவெறுமைகளும் அதிகாரமாகையாலே ஆழ்வீர்! நிரபேக்ஷரோநீர் என்ன; களிப்பதென்கொண்டு. நீர்நின்றநிலையில் எனக்கநுதாபமுண்டாயோ, அதடியாக (சு) "மாசுச:" என்றுண்டாயோ; எது ஆலம்பநமாகக்களிப்பது. இத்தால் - அகிஞ்சநனென்றபடி. உமக்கநுதாபமில்லையாகில் விடு

(க) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:। நராணாம்க்ஷீணபாபாநாம் க்ர்ஷ்ணேபக்தி:ப்ரஜாயதே" (உ) "கர்மணைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்திதாஜநகாதய:" (ங) "ஸர்வம்கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநேபரிஸமாப்யதே" (ச) "பக்த்யாத்வநந்யயாசக்ய:" (ரு) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (சு) "மாசுச:"

மித்தனையன்றோவென்னில்; என்பக்கல் கைம்முதலில்லையாகில் உன்பக்கலுமில்லையோ வென்கிறார். நம்பி. நான் உபாயாந்தரங்களில் வெறுமையில் பூர்ணனானாப்போலே தேவரீர் சீலாதிகுணபரிபூர்ணரல்லீரோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸஹகார நிரபேக்ஷமன்றோ. "அறிவொன்றுமில்லாத" என்றவனந்தரம், "குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா" என்றருளிற்றே.

கடல்வண்ணா. தேவரீருடைய சீலாதிகுணபரிபூர்த்தியெல்லாம் வேணுமோ,வடிவழகே யமையாதோ என்பேற்றுக்கு. ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி ஒருகடல் சாய்ந்தாப்போலேயிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "ஐயப்பாடறுத்துத்தோன்றுமழகன்" என்றும், "ஆதரம் பெருகவைத்தவழகன்" என்றும், இவ்வடிவழகையிறே இவர்பற்றாசாகச் சொல்லிப்போந்தது. இத்தால் - சரண்யனென்றபடி.

உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பௌஷ்கல்யத்தையும் அறிந்தீராகில் இதற்குமேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; கதறுகின்றேன். அந்நிலையிலேதான் நிற்கப்பெற்றேனோ, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி பலம் தாழ்ந்தால் கூப்பிடுவாரைப்போலே ச்ரவணகடுகமாகக் கூப்பிடாநின்றேன். ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே யாத்ரையாயிருக்கிறேனோ. இத்தால் பலித்ததாய் விட்டது - ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவர் ஓராச்ரிதன் கூப்பிடாநிற்க அநாதரித்து நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லும்படி தேவரீர்க்கு ஓரவத்யத்தைத் தந்தேனித்தனையிறே.

இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில் பின்னை நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்ன; அளித்தெனக் கருள்செய் கண்டாய். என்னை தேவரீர்க்கு க்ருபாவிஷயமாக்கி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அநுதாபத்தையும் பிறப்பிக்க வேணுமென்கை. என்றான்? நமக்கு இங்ஙனே அடியேதொடங்கிச் செய்துகொண்டுபோரவேண்டுகிற நிர்ப்பந்தந்தானென் னென்னில்; அரங்கமாநகருளானே. தன்தாமுக்கென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாரை ரக்ஷிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவற்றாரை ரக்ஷிப்பார்க்கு இங்குவரவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவமையாதோ. இங்கேவந்தது கிடையழகுகாட்டியும் அர்ச்சக பராதீநமான சீலத்தைக் காட்டியும் ருசியேதொடங்கி யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ.

அ. இருபத்தாறும்பாட்டு. போதேல்லாம். த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான வுபாயமில்லையாகில் ஸர்வாதிகாரமான அர்ச்சநஸ்தவநாதிகள் தானுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—போதெலாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன்
தீதிலா மொழிகள்கொண்டுன் திருக்குணஞ் செப்பமாட்டேன்
காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலே னதுதன்னாலே
ஏதிலே னரங்கற்கெல்லே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. உசு.

ப-ரை.— போது எலாம்—ஸர்வகாலங்களிலும், போது கொண்டு—புஷ்பங்களைக்கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன்—அழகிதான, அடி—திருவடிகளிலே, புனையமாட்டேன்—ஸமர்ப்பிக்க க்ஷமனாயிற்றிலேன்; தீது இலா—குற்றமற்ற, மொழிகள்கொண்டு—

ர்த்தைகளைக்கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, திருக்குணம்—கல்யாணகுணங்களை, செப்ப
ட்டேன்— சொல்லமாட்டுகிறிலேன்; காதலால்—காதலடியாகிற, அன்பு— அன்பை,
இதுக்குமுன்பு,) நெஞ்சம் கலந்திலேன்—நெஞ்சில்ஸ்பர்சித்ததில்லை; அதாதன்றிலே—
ஹிறிலே, அரங்கற்கு—அழகியமணவாளனுக்கு, ஏதிலேன்—ஒருகாரணத்தாலும் ஸ்பர்சிக்
ப் பெற்றிலேன்; என் செய்வான் தோன்றினேன்—ஏதுக்காகப் பிறந்தேன்; எல்லே—
க்கோ! என்கிறார்.

வ்யா. போதெல்லாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன். அழகிய செவ்
ப் பூக்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே
ளையவிறேயடுப்பது, அதில் ச்ரத்தையில்லாமையேயன்று, சக்தியேயில்லை யென்கிறார்.
ன்னையொழிந்த விஷயங்களிலே செய்யவென்றால் ச்ரத்தா சக்திகளிரண்டு முண்டாயிருக்
ம். (க) "யௌதத்பூஜாகரௌகரௌ" என்கிறபடியே - தேவரீர் திருவடிகளையே
ராதிக்கக்கண்ட கைகளைக்கொண்டு, அப்ராப்தமாய் அசர்த்தாவஹமாயிருந்தவிஷயங்களை
ராதித்துப்போந்தேன். காலமெல்லாம் மாட்டேன், ஒருக்கால் வல்லேன் என்கிறாரல்லர்;
ர்வகாலமும் மாட்டேனென்கிறார். ஒருகாலத்தில் சக்ருதகில் அதுதானே பேற்றுக்குப்
ாரும்படியாயிறே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது. (உ) "ஸக்ருதுச்சாரிதம்யேந" என்
ம், (ங) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த:" என்றும், (ச) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய"
ன்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காயிகமான வ்யாபாரத்தை புறம்பேவிநியோகங் கொண்டேனாகிலும் உம்முடைய
ச்சுக் குற்றமற்றிரா நின்றது, ஆனபின்பு நம்குணங்களைப் பேசமாட்டோமோவென்ன;
இலாமொழிகள்கொண்டேன் திருக்குணம்செப்பமாட்டேன். பேச்சுக் குற்றமற்றாலும் உன்னு
டைய கல்யாண குணங்களைப் பேசவென்றால் க்ஷமனாகிறிலேன். ஹேயகுணயுக்தமான
க்ஷுத்ர விஷயங்களைப் பேசவென்றால் § வாழ்ச்சியிடுகை நறுக்கறப் பேசவல்லேன்;
(ரு) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி" என்கிற குணங்களில் வந்தால் நாப் புரளாது.

அவையிரண்டுக்கும் விஷயம் புறம்பேயாக்கினீராகில் நெஞ்சாலே நம்மைஸ்நேஹிக்க
வல்லீரேயென்ன; காதலால் நெஞ்சமன்புகலந்திலேன். காதலடியாக வருமன்பு இதுக்கு
முன்பு நெஞ்சில் ஸ்பர்சித்ததில்லை. அதாகிறது - (கூ) "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதேகாம:" என்
கிற ப்ரேமம். புறம்பே ஒருவிஷயத்தி லுண்டாகிலிறே அத்தை அங்குநின்றும் மீட்டுப்
போந்து தேவரீர்பக்கலிலே யாக்கவேண்டுவது. முன்பு ஸ்த்ரீபதார்த்தங்களில் பண்ணிப்
போந்தப்ரேமம் அவர்கள்பக்கல் அர்த்தாதிகளை அபஹரிக்கைக்காக வாய்த்தல்லது அவர்
களை உத்தேச்ய மென்னும் ப்ரேமம் இல்லை. (எ) "ஸ்மரபராவசோ வஞ்சநபர:"

(க) "யௌதத்பூஜாகரௌகரௌ" (உ) "ஸக்ருதுச்சாரிதம்யேந"
(ங) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த:" (ச) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய"
§ வாழ்ச்சியிடுகை - வாழ்ச்சியிட்டு வெட்டினுப்போலே என்றபடி.
(ரு) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி" (கூ) "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதேகாம:"
(எ) "ஸ்மரபராவசோ வஞ்சநபர:"

என்னைக்கடவதிறே. (க) “பரமஸாஹஸிகோநிருணோ தேவ ஸாதநயாவிதா ராக்ஷஸீஸ்தவைரீ ஸம்ஸேவ்யா ஹிலிபோஹ் ஆஜ்ஞா ஸம்ஸ்த மேஷ செயதேகி நாஸ்தி” என்னைக்கடவதிறே.

அதுதன்னாலே ஏதிலேன். மநோவாக்காயங்கள் ஒருபடிப்பட்டிருப்பார் பெறும்பேற்றுக்கு இவற்றிலொன்றாகிலும் வேண்டியிருக்க, அதுவுமெனக்கின்றிக்கே யிருக்கையாலே ஏதிலேன் - ஏதுமில்லேன். அரங்கற்கு - ஏதிலேன். (உ) “ஸாஹூர்மலைஷூஸுதாநாம்” என்கிற மௌஹார்த்தத்தையும், (ங) “ருஜு:” என்கிறபடியே — ஆச்ரிதவிஷயத்தில் மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் செவ்விதாயிருக்கிற ஆர்ஜவ குணத்தையும் கேட்டேபோகாமே அநுஷ்டாந சேஷமாக்குகைக்காகக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதரான தேவரீர்க்கு, ஒன்றுமாகப் பெற்றிலேன் - ஒருகாரணத்தாலும் தேவரீரை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன். எல்லே. என்னே!. அஸந்நிஹிதராயிருந் தேனல்லேன்; ப்ராப்தியில்லையாயிருந்தேனல்லேன்; செய்த அம்சத்திலே பிழைபிடிக்குமவராயிருந்தேனல்லேன்; என்னிழவுக்கடி பாபமேயிறே. ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே உகப்பானவஸ்துவன்றோ! இப்படிவ்யர்த்தமாய்ப் போய்த்தது. * அரங்கத்துறையு மின்துணைவற்கும்ம! நான் தாஸ்தனுய்த்து. கஷாயபாநம் பண்ணுமாப்போலே ஹிதபுத்தியாலே ஸேவிக்கவேண்டும். விஷயமாய்த்தானிருந்ததோ; பாலேமருந்தானாப்போலே தர்சநீயரான தேவரீரே மோக்ஷப்ரதரா யிருக்கவன்றோ இழந்தது.

என்செய்வான்தோன்றினேனே. (ச) “விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:” என்கிறபடியே தேவரீர்க்குறுப்பான ஜந்மமாயிருக்க நான் ஏதுக்காகப்பிறந்தேன். “என்செய்வான் பிறந்தேன்” என்னாதே, “தோன்றினேன்” என்கிறது—உத்பாதங்கள்போலே அநர்த்தஹேதுவாகப்பிறந்தேனென்கை. உத்பாதங்களுடையதோற்றந்தான் தமக்கும்ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறேயிருப்பது; அதுபோலேயாய்விட்டதிறே யென்ஜந்மமென்கிறார்.

அ. இருபத்தேழாம்பாட்டு. குரங்குகள். மநுஷ்யாதிகாரமானவையொன்றுமின்லையாகில், திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களைக்கொள்ளுமடிமையை, சாஸ்த்ரவச்யதையின்றிக்கேயிருந்துள்ள திர்யக்குக்களைக்கொள்ளுவதாக நாம்வந்தவதரித்தகாலத்தில் திர்யக்ஸாமாந்யத்தாலே அணில்கள் சுத்தபாவனையோடே பண்ணின கிஞ்சித்காரமுண்டு, அதுதானுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலும்போலேன்
மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன் நெஞ்சுதன்னால்
அரங்கனுர்க் காட்செய்யாதே யளியத்தே னயர்க்கின்றேனே. உஎ.

ப-ரை.—குரங்குகள் - வாநரவீரர்களானவர்கள், (கிஞ்சித்கரித்துஸ்வரூபம்நிறம்பெறுகைக்காக,) மலையை—பர்வதத்தை, நூக்க—தள்ளிக்கொண்டுவர, தாம்—தாங்கள், குளித்து—நீரிலேமுழுகி, புரண்டிட்டு—கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலேபுரண்டு, ஓடி—லேதுபந்த

(க) “பரமஸாஹஸீதி பாந்தவேகளத்ரே ஸுத தநயாபித்ர்மாத்ர் ப்ர்த்யவர்க்கே சடமதிருபயாதிபோர்த்த த்ர்ஷ்ணும் தமதம சேஷ்டமேவஹி நாஸ்யபக்தி:”
(உ) “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” (ங) “ருஜு:” (ச) “விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:”

சடக்கெனத்தலைக்கட்டவேணுமென்கிற த்வராதிசயத்தாலே ருடி, தாங்கல்—இசைவையுடைத்தாய், (விளர்ந்திருந்துள்ள,) நீர்—கடலை, அடைக்கல் உற்ற—தூர்க்கையிலே ஒருப்பட்டனவாய், ‡ சலம் இலா—குற்றமற்றனவான, அணிலும்—அணில்களையும், போலேன்—ஒவ்வேன்; (இதுவன்றியும்,) மரங்கள்போல்—மரங்களைப்போலே, வலிய நெஞ்சம்—கடினசித்தத்தையுடையனாய், வஞ்சனேன்—வஞ்சகபரனாய், அளிபத்தேன்—அருமருந்தமநுஷ்யனானேன், அரங்கனூர்க்கு—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவர்க்கு, நெஞ்சு தன்னால்—பாவவர்த்திபாலே, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், அயர்க்கின்றேன்—மறந்து வகர்த்தப்படாநின்றேனென்கிறார். ‡ சலம்—மாயை, கபடமென்றபடி.

வ்யா. குரங்குகள் மலையை நூக்க. மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில் மலைகளுக்குத் தொகையுண்டாய் ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒருமலையை அநேகர்கூடித் தொட்டுக்கொண்டு வருவர்களாய்த்து. ஒருமலை ஒருவர்க்குப் பாத்தம்போராதபடி பெருமிடுக்கராயிருக்கச் செய்தேயும் ‡ உபாத்யாயர் ஊசிபோலே எல்லாருங்கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெறவேணுமென்றிருக்குமவர்களாகையாலே இப்படிசெய்கிறார்களாய்த்து. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாரோடு இல்லாதாரோடு வாசியறத் தாரும்பெறுந்தரம்பாயிறே அடிமைகொள்ளுகிறவர் கையும் வில்லுமாய்நின்றநிலைதான். மலையைநூக்க. கடலிலேபோகட என்னாதே "நூக்க" என்றது—ஒரு திரளுக்கு ஒருமலைவிஷயமாகவும் போராமையாலே வேறேயொருதிரள் வந்துபற்ற அவர்கள்பக்கலிலே நூக்க, இப்படி கைமேலேபோய்த்து மலைகடலிலேபுகுவது. (க) "சிவ மாஹம்ராவண ஸ்ஶேஷு" என்றுகொண்டு பெருமாளுக்கு ஆற்றாமைகரைபுரண்டு செல்லாநிற்க அக்காரியத்துக்குவேண்டுவார் ப்ரவர்த்தியாநின்றார்களென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதிறே. கடல்தூர்ப்புண்டு அக்கரைப்பட்டதாய்விடவற்று என்னும் த்வரையாலே எல்லாருமொக்க ப்ரவர்த்தித்தாராய்த்து.

குளித்து இத்யாதி. ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய த்வரைதான் அணில்களுக்குப்போராமையாலே, பெருமாளுக்கு ஆற்றாமைகரைபுரளாநிற்க முதலிகளுக்கு இத்தனை மெத்தனவெல்லாமென்தான்? இருந்தபடியால் சடக்கெனக்கடலடைக்க இவர்களுக்கும் சக்தியில்லை, ஆனபின்பு, மலையாலே தூர்ப்புண்டப்ரதேசத்துக்கு மணல்சுமக்கப் பரிகரமில்லையிறே என்று, அணில் நீரிலேபுக்குத் தோய்கையும் கரையிலேயேறினால் மணல்தொற்றுகையும், உதறினவாறே விட்டுக்கழிகையும் இவை முன்பே கைகண்டபடியாலே இப்ப்ரகாரத்தாலே கடலைத் தூர்ப்போமென்று பார்த்துக், கடலிலேபுக்குமுழுகுமாய்த்து. இம்முழுக்குதன்னாலே நீர்சுவறும், மணலுங்கொண்டு வரலாமென்றாய்த்து நினைவு. தாம். கடலில் நீர்சுவறுவதும் மணல் தொற்றுவதும் தம்முடம்பிலேயென்றறியாதாய்த்து அடிமையில் த்வரையாலே; தாம்

‡ "உபாத்யாயர் ஊசிபோலே" என்றவிடத்தில் அநுஸந்தித்துப் போருவதொருகதையுண்டு:— ஒருநாள் உபாத்யாயருக்கு ஓர் ஊசிவேண்டியிருந்ததாய், அதற்காக சிஷ்யர்களை நியமித்துப்போகவிட, அவர்களில் ஒருவர் ஓர் ஊசியை ஆர்ஜித்து உபாத்யாயர்பாடே கொணர்ப்புக்கவளவிலே, மற்றசிஷ்யர்களெல்லாரும் திரண்டு உபாத்யாய நியமித கைங்கர்யத்தில் எல்லாருமாகவிறே கிஞ்சித்கரிக்கவேணுமென்று பெரியதொருபனைமரத்தை வெட்டி அதிலே அந்த ஊசியைக்குத்தி எல்லாருமாக அந்தமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று. (க) "அவதாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே"

வுபட்ட காரியமடங்கத் தங்களாலே தலைக்கட்டுகிறதாக அபிமானித்துத் திரிகிறபடியாலே "தாம்" என்னவுமாம். புரண்டிட்டோடி. புக்கமலைகளுக்கு நொய்மணல்புக்குச்சொரிந்து கொண்டுவருகிறபடி போராதென்றுபார்த்து மணலிலேபுரண்டோடித் திரியாநிற்குமாய்த்து. உள்ளமணலும் வழியிலேயுதிரும்படியாகவோட இடையிலே நின்றவர்கள் இவற்றின் த்வரையைக்கண்டு என்றான் இத்தனை வேகமென்றால்? பெருமாளுக்குப்பகலுமிதி லங்கையில் வடக்குவாசலில் விடுவித்ததாயிருக்கும், உங்களுக்கு த்வரையற்றிருந்ததி! என்னுமாய்த்து. ருசியானது தந்தாமளவைப்பார்க்க வொட்டாதிறே.

தரங்கநீர் அடைக்கலுற்ற. திரையையுடைத்தாய்க்கிளர்ந்திருந்துள்ள கடலை யடைக்கையிலே சமைந்த. உற்ற. கடலடைக்கிறார்கள் தாங்களாய், முதலிகளும் தங்களுக்கு எடுத்துக் கைநீட்டுகிறவர்களாயாய்த்து இவற்றினுடைய அபிமானம். சலமிலாவணிலும்போலேன் இவற்றினுடைய வ்யாபாரம் அங்குத்தைக்கு கிஞ்சித்காரமாய்ப் பலிப்பதொன்றில்லையாகில் இது அடிமையாகிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; அடிமைகொள்ளுகிறவனுக்கு இவற்றின் பாவசுத்தியே யமையுமென்கை. சலமிலாமையாவது - "கடல்தூர்ப்புண்டு பெருமாள் அக்கரைப்பட்டாராகவல்லரே" என்கிறபா(ஹா)வத்தில் புரையற்றிருக்கை. சலம்-வ்யாஜம். இலா-இல்லாமை- நின்ற நிலைபோராதே நிற்கை. சாஸ்த்ரவச்யதையுமின்றிக்கே வர்ணாச்ரமநியமுமின்றிக்கே, ஹஸ்தபாதாதிகரணமுமின்றியிலேயிருக்கிற திர்யக்ஸாமாந்ய மாத்ரமான இவை குளிப்பதும் ஓடுவதும் புரளுவதாகிற இவற்றினுடைய பாவமும் எனக்கில்லையென்று, "குளித்து மூன்றனலை - ஓளித்திட்டேன்" என்கிறார். அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுக்கு எதிர்த்தலையில் பாவசுத்தியொழிய அவனுக்கு வேண்டுவதொன்றில்லை, இவனுஞ் செய்யலாவதுமொன்றில்லை, நமக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திகளைக்கொண்டு பூர்ணனுக்கு நாமொன்று செய்கையாவது என்னென்று கைவாங்குமவர்கள் பாக்யஹீநர், அந்த பூர்த்திதான் நாமிட்டதுகொண்டு த்ர்ப்தனாகைக்குறுப்பென்று சுத்தபாவராய் மேல்விழுகைக் குறுப்பாம் பாக்யவான்களுக்கு; இப்பாவசுத்திதான் ஒருவர்க்கும் கிடையாமையாலே எல்லார்க்குஞ் செய்யலாவதொன்றென்னவொண்ணாது. ஆக அணில்களுக்குள்ள ஆநுகூல்யமும் எனக்கில்லையென்கிறார்.

மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன். இவ்விஷயத்தில் தம்நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாதபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார். "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்" என்றவதுக்கு மவ்வருகே ஒருவன்மை சொல்லுகைக்காக "மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம்" என்கிறார். அக்நியிலேயிட்டு உருக்கி நினைத்தகார்யம் கொள்ளலாம் இரும்பு, இத்தை நெருப்பிலேயிட்டால் கரிந்துபோய் முன்புநின்ற நிலையும் கெடுமித்தனை. வஞ்சனேன். இப்படி நெஞ்சு திண்ணிதாயிருக்கச்செய்தே இது த்ரவத்ரவ்யமோவென்று தேவரீரும் ப்ரமிக்கும்படி பாவித்துக்காட்டாநிற்பன்; அகவாயில் நினைவொன்றாயிருக்க 'இவனைத்தனை பகவத்ப்ரேமமுடையாரில்லை' என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துவர்த்திப்பன். "இறை யிறையுருகும் வண்ணம்" என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை அநுபாஷிக்கிறார். நெஞ்சுதன்னாலரங்கனார்க்காட்செய்யாதே. அணில்கள் பக்கலிலும் பாவசுத்தியேயிறே யுள்ளது, அந்நெஞ்சைக்கொண்டு ஸந்நிஹிதனான உன்பக்கலிலே அல்பாநுகூல்யம் பண்ணாதே. இவன் பாவசுத்தி மாத்ரத்தையே பரிபூர்ணசேஷவ்ருத்தியாகக் கொள்ளும் பகவதபிப்ராயத்தாலே "ஆட்செய்யாதே" என்கிறார். அளியத்தேன். (௧) "அஹமஸர்வம்கரிஷ்யாமி" என்று

(௧) "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ஞீளயபெருமாளைப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களுக்கும் அர்ஹமான அருமந்தவஸ்து மேர்! இது. அயர்க்கின்றேனே. விஸ்மரித்து அநர்த்தப்பட்டுப்போவதே! இவ்விஷயம் ஸந்நிஹிதமல்லாமையாலேயாதல், இத்தலையில் போக்யதையில்லாமையாலே யாதலன்றிறே; "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதியாலேயிறே அநர்த்தப்பட்டது. சலமிலா மரங்கள் போலென்னவுமாம்; மரங்கள்போலே சலமிலாவென்னவுமாம். மரத்தை ஆயுதத்தாலே சலிப்பிக்கவுமாம், நெஞ்சையொன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதென்றபடி.

அ. . இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. உம்பரால். அணில்கள் திர்யக்காய்வைத்து நமக்கு ஞ்சித்கரிக்க உத்யோகித்தபாவசுத்தி உமக்கில்லையாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் பொய்கை மேலே புக்கு இடர்பட்டு நாம்சென்று தனக்குதவக்கடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு, அதுதானும் உமக்குண்டோவென்ன; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—உம்பரா லறியலாகா வொளியுளா ரானைக்காகிச்
செம்புலா லுண்டுவாழும் முதலைமேற் சீறிவந்தார்
நம்பரமாயதுண்டே நாய்களோஞ் சிறுமையோரா
எம்பிராற் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. உஅ.

ப-ரை.— உம்பரால் — ப்ரஹ்மாதி தேவர்களால், அறியலாகா — இப்படிப்பட்டதென்று பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாத, ஒளியுளார்—தேஜோமயமான பரமபதத்திலுள்ள ஸர்வேச்வரன், ஆனைக்காகி—திர்யக்காயிருந்துள்ளகஜேந்த்ராழ்வானுக்காக, செம்-சிவந்த, புலால்—மாம்ஸத்தை, உண்டு—புஜித்து, வாழும்—வர்த்திக்கிற, முதலைமேல்—முதலைமேலே, சீறி—பெருங்கோவமுடையராய்க்கொண்டு, வந்தார்—அவன் இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலையவந்தார்; (இப்படி ஆச்ரிதபக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனிருக்க,) நம் பரமாயது உண்டே—நம்முடையரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பர(ஹஸ)முண்டோ; நாய்களோம்—நாய்கள்போலே தண்ணியரான நம்முடைய, சிறுமை ஓரா—குற்றத்தில் கண்வையாதவராய், எம்-நமக்கு வகுத்தசேஷியுமாய், பிராற்கு-உபகாரகனுமாயிருக்குமவனுக்கு, ஆள்செய்யாதே-அடிமைசெய்யாமல், என்செய்வான் தோன்றினேன்-எதுக்காகப் பிறந்தேனென்கிறார்.

வ்யா. உம்பர் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளாலறியவொண்ணாத ஒளியுண்டு-ஸ்ரீவைகுண்டம்; அத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையவர். (க) "அத யதத꞉பரோ திவோ ஜ்யோதிர்தீப்யதே" (உ) "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தானம்விஷ்ணோர்மஹாத்மந꞉" என்னக்கடவதிறே. ஞானாதிகர்களாலும் (ங) "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப்பார்க்கு நிலமன்றே பரமபதம்; ப்ராபிக்க முடியாமையேயன்று, அறியவும் முடியாதென்கை. (ச) "யந்நதேவா நமுநயோ நசாஹம்நசசங்கர꞉। ஜாநந்திபரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ꞉ பரமம்பதம்" ॥ * கலங்காப் பெருநகரத்திலே நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்திருக்கிறவர்கிடீர்! ஸம்ஸாரத்திலே ஆர்த்த

(க) "அதயதத꞉பரோதிவோ ஜ்யோதிர்த்தீப்யதே" (உ) "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தானம்விஷ்ணோர்மஹாத்மந꞉" (ங) "ஈச்வரோஹம்" (ச) "யந்நதேவாநமுநயோ நசாஹம்நசசங்கர꞉। ஜாநந்திபரமேசஸ்யதத்விஷ்ணோ꞉ பரமம்பதம்"

ரக்ஷணத்துக்காக வந்தார். ஆனைக்காகி. இப்படி கரைபுரண்ட மேன்மையை யுடையவன்றான் பதறிவந்து கார்யம்செய்தது ஒருபிராட்டி. திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்க்கேயென்னில்; ஒருதிர்யக்குக்காகக் கிடீர். இடர்பட்ட அதினளவேயு, உதவினவனாவேயிதன்கிறார் ஆச்ரிதர் ஒரு தலை யானால் தன் மேன்மை பார்த்தல், அவர்களுடைய சிறுமை பார்த்தல் செய்யுமவனன்றிக்கே, அவர்கள் பக்கல் பார்ப்பது அத்தலையில் ஆபத்தும் தன்னோடுடை லம்பந்தமுமேயாய்த்து. ஆச்ரிதர் சிறுமை பார்த்தொழிந்தால தன்சிற்றத்துக்கு சேர்நிற்க வல்லதொன்றுண்டோ.

சிறிவந்தது ஆர்மேலேயென்னில்; செம்புலாலுண்டுவாழும் முதலை மேல். தன்னிறுப க்ஷாத்ராமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை பக்ஷ்யமாகக்கொண்டு, அத்தாலே ஜீவித்திருக் கேழுக ருந்தனிக் கோல்செல்லவிருப்பாரைப்போலே பூர்ணம்மன்யமாகமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை இலக்காகக்கொண்டு கிடீர்வந்தது. (க) "பாரவமேசம் ...." என் றபடியே-ப்ரஹ்மாதிகள் போக்கற்றுச் சரணம்புக, ஹிரண்ய ராவணாதிகளை அழியச்செய்த மவர்கிடீர்! ஒரு க்ஷாத்ரபதார்த்தத்தையிலக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தார் (உ) "க்ரோதமாஹாரயத்தீவ்ரம்" (௩) "அதாரமோமஹாதேஜா:" இத்யாதிப்படியே ஆச்ரயத்திலில்லாத தொன்றை ஏறிட்டுக்கொண் டாய்த்துவந்தது. தம்மளவில் * நித்ய ப்ரசாந்தாத்மாவாயிருப்பர்; ஆச்ரிதபரிபவத்தில் வந்தால், (௪) "கோபஸ்யவசமேயிவாந்" என்கிறபடியே - க்ரோதமிட்ட வழக்காயிருப்பர். "கொடியவாய் விலங்கின்னுயி மலங்கக்கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்று ஆச்ரிதர் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திரு ப்பதொன்றிறே இது. வந்தார். இருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்பத்தாலே செய்யல யிருக்க மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்தாராய்த்து. ஜகத்துபஸம்ஹாரா மிறே ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாவது, ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்து கைதொடாய்ச் செய்யாதவன்று சீற்றம் மாறமாட்டாது; அற்றை வரவுதமக்கு உதவினை போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. முதலையின் வாயிலகப்பட்டார் தாமென்றுமேதாற் யிருக்கும்படியாக, "கொடியவாய்விலங்கு" என்றுரிறே ஒருவர். ஆச்ரிதரிலேயொரு வர்க்கு உதவினது தந்தாமுக்கென்றிராதவன்று நமக்கு பகவத்ஸம்பந்த மில்லையென்றிருக் வாய்த்து அறிப்பது.

நம்பரமாயதுண்டே. இப்படி ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனை விட்டு,நம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பர(ஸ) முண்டோ. தன் மேன்மைபார்த்தல் நம்சிறுமைபார்த்தல் நம்முடைய பாபத்தின் கனத்தாலேசிறி, சிலநாளநுபவித்தால் பின் செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்குமவனுமலாய் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமாகிறோமே யத்தனோம். அவ்வானை ஸநகாதிகளுடைய ஸ்தாநத்திலேயாம்படியிறே நம்முடைய தண்மை பிறந்தவாசமெல்லாம் நுழைந்தாலும் நம்மைக் கொள்வாரில்லாத புகலறுதியையுடையோம் பார்ந்தவனுக்குத் தொட்டால் குளிக்கவேண்டும்படியான தண்மையையுடைய பதார்த்த சிறுமையோரா எம்பிராற்கு. எத்தனையேயும் தண்ணியோமானாலும் தண்மைபார்க்கக் கண்ண ல்லாதவர்க்கு. தோஷதர்சநத்தில் அறிஞ்ஞராவாய் குணதர்சனத்தில் * ஸஹஸ்ராம்சு

(க) "பாரவசேசம் சரணம்ப்ரஜாத்வ மஸாரார்த்தாம்" (உ) "க்ரோதமாஹாரயத்தீவ்ரம்" (௩) "அதாரமோமஹாதேஜா:" (௪) "கோபஸ்யவசமேயிவாந்"

ிருப்பர். (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்று ஓதப்படுகிறவனுக்கு அவிஜ்ஞாதர்த்வ
ாவது - இத்தலையில் தோஷங்கண்டு பொறுத்து அபகரித்தாராயிராதொழிகை.

எம்பிரான்காட்செய்யாதே. தோஷம்பாராதே ஆபத்தே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கிறது வரு
்தவிதையமாகையாலே வருத்தசேஷியுமாய் உபகாரகனுமாயிருக்குமவனுக்கு அடிமை செய்
கையிறேப்ராப்தம், அதுசெய்யாதே. எங்கள்கார்யம் தமக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டால்
ம்முடையகரணங்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கையிறே ப்ராப்தம்.

என்செய்வான் தோன்றினேனே. வ்யர்த்தஜந்மாவானேன். (உ) "ஸ்ரேஷ்டஸ்த்வம்வநவா
ஸாய" என்கிறபடியே ஜந்மப்ரயோஜநம் அடிமையாகில் அதுக்குசலான என்ஜந்மம்
யர்த்தமேயிறே. பிறந்தேன் என்றாதே, "தோன்றினேன்" என்றது, (ங) "அஹம்
ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்ற இளையபெருமாள் பிறவிபோலேயாகிலிறே பிறந்ததென்ன
லாவது, அதில்லாமையாலே "தோன்றினேன்" என்கிறார் ... ... உ௮.

அ. இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ஊரிலேன். ஆனை இடர்பட்டபோது, அது
னக்குதவுகைக்காக நினைத்த நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீஸாளக்ராமம் திருவயோத்யை
கோயில்முதலாக நாம் உகந்த நிலங்களில் ஒருவனுக்கு ஜந்மாதிகளுண்டானால் அவனை நம
்கு ரக்ஷித்தே தீரவேணும், அங்ஙனே இருப்பன சிலவுண்டோவென்ன; அவையு மெனக்
கில்லை யென்கிறார்.

மூ—ஊரிலேன் காணியில்லை யுறவுமற் றொருவரில்லை
பாரில்நின் பாதமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரொளிவண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆருளர் களைகணம்மா வரங்கமா நகருளானே. உகூ.

ப—ரை.— ஊர் இலேன்—தேவரீர் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற ஸ்ரீஸாளக்ராமம் முத
லான திருப்பதிகளில் பிறவாதவனாய், காணி இல்லை—திருப்பல்லாண்டு பாடுகைமுதலான
ற்காசவிட்ட காணியாட்சியில்லாதவனாய், உறவு இல்லை—பந்துக்களில்லாதவனாய், மற்று
ஒருவர் இல்லை—ஸ்நேஹிகளில்லாதவனாய், பாரில்—தண்ணிதான பூமியிலே வசித்து, நின்
பாதமூலம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன்—தஞ்சமாகப்பற்றுகைவழி யிராநின்
றேன்; பரமமூர்த்தி—பரமசேஷியாய், ஒளி—புகர்மிக்கிருக்குள்ள, கார் வண்ணனே—வர்
ஷாகவலாஹகத்தையொத்த திருநிறத்தையுடையனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனான
வனே, கதறுகின்றேன்—பலம் தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன்; அம்மா—ஸ்வ
ஸ்வாமியாய், அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதர் கூப்பீடு கேட்கைக்காகக் கோயிலிலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, (அடியேனுக்கு,) களைகண் ஆர் உளர்—தேவரீரையொ
ழிய ரக்ஷகர் வேறே ஆரிருக்கிறார்; [உன்னையொழிய வேறே ரக்ஷகரில்லை யென்று
கருத்து.]

வ்யா. ஊரிலேன். இங்கு "ஊர்" என்று இவர் நினைக்கிறது - ஸதா பகவத்ஸந்
நிதியுண்டான ஸ்ரீஸாளக்ராமமென்ன, அவதாரஸ்தலமான திருவயோத்யாதிகளென்ன,
கோயில்முதலா யிருந்துள்ள திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாய்த்து. "ஊர்" என்கிற

(க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "ஸ்ரேஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய"
(ங) "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ஸாமாந்ய வாசிசப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்னில்; சேதநரிலே ஒருகுருச்
யில் பிறவாதாரில்லையிறே; அவைதான் அதர்ஷ்ட ஹேதுவென்கைக்கு ஒருப்ரமாண
யில்லை; இங்கு உபாய சூந்யதையைச் சொல்லிப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடு சேரவேண்டு
யாலே இச்சப்தம் இவ்விசேஷங்களையே சொல்லிற்றாகக்கடவது. நாம் அபியாநித்திருந்த எ
லைக்குள்ளே பிறந்தானென்று தேவரீர்க்குப் பற்றச பிடிக்கலாவதொரு தேசத்திலே பி
க்கப் பெற்றிலேன். தேசவாஸமாத்ரமே ஆத்மோத்தாரகமென்கைக்கு ப்ரமாணமென்
என்னில்; (க) ஔதௌரபவல்லகா ... " (உ) " ஸவஜ்ஷயவாஸி நஃ " (ங) "
ரா(ஜ)மஹா நி... ஸலிலெ... நா... தாஃ " என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. கான
யில்லை. அப்படி அத்தேசங்களில் ஜந்மமில்லையாகில் ஏதேனுமொருபாதியாலே அவ்வே
விடங்களிலே க்ஷேத்ரஸ்பர்சமுண்டாகக் கூடும், அதுவுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லை
ன்கிறார். அதாவது - தேஹயாத்ராசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நிமி
த்தங்களிலே அந்வயித்தல், " திருநந்தவநம் " என்றுப்போலே சிலவுண்டாதல், தாநத்த
லும் விலையாலுமுண்டாய் அவ்வூரிலே சென்று காணியாளவேண்டும்படியானஸ்பர்சமுண்ட
யிருக்கை.

அவையொன்றுமில்லையாகில் அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள்கொடையா
வரும் ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம்பந்தமாதலுண்டோவென்னில்; உறவில்லை மற்றொருவ
ல்லை. இவையின்றிக்கே யொழிந்தால் கண்பழகியிருப்பாரொரு பந்துக்களுண்டோ வெ
ளில்; அதுவுமில்லையென்கிறார். ஆனால் உமக்கு வாஸமெங்கேயென்ன: பாரில். ஒருப
ற்ச பெறுவிடில் தரிக்கவொண்ணாதபடி அநந்தக்லேசபாஜநமான பூமியிலே வாஸம்.

* கலங்காப் பெருநகரிலிருக்கிறேனோ நிர்ப்பானுயிருக்கைக்கு, ஒருவர்கூறை யெ
வருக்கிற பயஸ்தாநத்திலே யன்றோ எனக்கு வாஸம். ஆகையால் நின்பாதமூலம் பற்
லேன். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புகலற்றார்க்குப் புகலான உன் திருவடிகளில் எனக்கோரந்வ
யில்லை. (ச) " தமேவசரணம் கதஃ " என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான காகத்
க்குங்கூடப் புகலிடமாயிறே தேவரீர்திருவடிகளிருப்பது. ஆனால் பின்னை ஒருவழி
லும் உமக்கொரு நன்மையில்லையாகில் பின்னை இழக்குமித்தனையன்றோவென்ன; பரமமூர்த்
ஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்றேனத்தனைபோக்கி உன்பக்கலிலும் இல்
யோ. ஸர்வாதிகனாய் பரமசேஷியாயிருக்குமவனல்லையோ. சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயி
சேஷித்வமிருப்பது. இவன், (ரு) " ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞ " என்று ப்ரமித்தவன்தும் இவ
ப்ரதிபத்தியொழிய ஸ்வரூபத்தை மாறாடவொண்ணாதே.

ஸ்வரூபத்தையழிக்கவொண்ணாதாகில் ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்திக்கு வழியே
ன்ன; காரொளிவண்ணனே. முதலடியிலே ருசிஜநகமாய் ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமுமா
ன்றோ உன்வடிவழகிருப்பது. கண்ணனே. வடிவழகுண்டானாலும் உத்துங்கதத்வமன்
வென்ன வொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனல்லையோ.

(க) " தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் " (உ) " பவத்விஷயவாஸிநஃ " (ங) " திர்ய
யோகிகதாச்சாபி ஸர்வோராமமநுவ்ரதாஃ " (ச) " தமேவம்சரணம்கதஃ " (ரு) " ஸ்வத
த்சோஹம் "

பரமசேஷியாய் விலக்ஷண விக்ரஹோபேதனாய் ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற நீயிருக்க எனக்கு இழக்கவேணுமோ. வகுத்த சேஷியாவது, சேஷித்வமட்டந்தானில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையனாவது, இவையிரண்டுமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத நீர்மையையுடையனாவது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்ளீராயிருக்க எனக்கு ஒரிழவுண்டோ. கதறுகின்றேன். தேவரீருடைய இத்தலைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து ஸாதராநுஷ்டாநம் பண்ணி பலம்தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றேன்.

ஆருளர்களைகண். நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறியிருக்கிறதுதேவரீரையொழிய வேறார் ரக்ஷகராக. நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகவோ, என்னைவிடவும் புகுராநில்லாத பிறர் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ. அம்மா. உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன்றோ. அரங்கமாநகருளானே. உடையவனுனுடைய ஸந்நிஹிதனல்ல னென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ. ஸம்ஸாரத்தில் நன்மைபெற வேணுமென்று கூப்பிடுவாருமுண்டாகக் கூடுமோ என்றும் நசையாலேயன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ௨௯.

அ. முப்பதாம்பாட்டு. மனத்தில். ப்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களில்லை, ஸ்த்ரீசூத்ராதிகாரமான த்யாநஸங்கீர்த்தநாதிகளுமில்லை, அணில்களுக்குண்டான பாவசுத்தியுமில்லை, ஆனையிடர்பட்டபோது நினைத்த நினைவுமில்லை, புண்யதேசவாஸத்தால் வரும் நன்மையுமில்லையென்றார் - கீழ் அஞ்சுபாட்டாலே; இந்நன்மைகளொன்றுமில்லையாகிலும் உம்முடையபக்கல் தீமைகளில்லையாகில் உம்மால் வருமிழவில்லாமையாலே உம்மை அங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களும் செய்கிறோம், அது இருந்தபடி யென்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; நன்மைகளொன்றுமில்லாதவோபாதி தீமைகளெனக் கில்லாததில்லை யென்கிறார் - மேல் அஞ்சுபாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில்—ஆநுகூல்ய பாவத்தை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யஸஹத்வமாகிற ஆத்மகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

மூ.—மனத்திலோர் தூய்மையில்லை வாயிலோ ரின்சொலில்லை
சினத்தினாற் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
புனத்துழாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா ளுடையகோவே. ௩௰.

ப-ரை.—புனம் - தன்னிலத்திற்போலே திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான, துழாய்மாலையானே - திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், பொன்னிசூழ் - காவேரியாலேசூழப்பட்ட, திரு அரங்கா - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், என்னை ஆளுடைய கோவே - என்னை அடிமைகொண்ட சேஷியானவனே, மனத்தில் — மனஸ்ஸிலே, ஓர் தூய்மை — காமக்ரோதாதிகள் இல்லாமையாகிற தூய்மை, இல்லை — இல்லாதவனாய், வாயில் — வாயிலே, ஓர் இன்சொல் இல்லை — பிறரிடத்தப்ரியமாக வசி(ஷி)யாதவனாய், சினத்தினால் - கோபத்தாலே, செற்றம்நோக்கி - பகைமைதோற்றப்பார்த்து, வாளா - வீணே, தீவிளிவிளிவன் - மிகக் கொடுமையாக வார்த்தைசொல்லாநிற்பன்; இனி — தேவரீரைரக்ஷகமாகப் பற்றினபின்பு, எனக்கு - இப்படிப்பட்ட க்ரூரகுணங்களையுடையனான எனக்கு, கதி என் — போக்கடியென்? சொல்லாய் — அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. மனத்திலோர் தூய்மையில்லை. (க) "மநஸாதுவிசுத்தேந" என்றும் (உ) "யே துஜ்ஞாநவிசுத்தசேதஸ:" என்றும் மநச்சுத்தியைப் பேற்றுக்குப் பரிகர

(க) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (உ) "யேதுஜ்ஞாநவிசுத்தசேதஸ:"

மாகச்சொல்லக்கடவதிறே ; அந்தகூத்திபெனக்கில்லையென்கிறார். ஓர் தூய்மையென்றது
காமக்ரோதலோப த்வேஷாதிகளில் ஒன்றுகுறைந்து அதில் சுத்தனாகப் பெற்றிலேன்.
ஷட்காநுசிந்தமாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன். வாயிலோர் இன்சொலில்லை. மனச்சு
யில்லையாகில் வாயில் ப்ரியவசநங்கள் தானுண்டோவென்னில் ; அதுவுமில்லை யென்கி
ஒரின்சொல்லாவது—இதுக்குமுன்பு ஒருவரைக்குளிர 'ஈன்' என்றறியேன். குளிர என்
றூர் இறக்கிலும் அநுகூலமாக ஒருமறுமாற்றம் சொல்லியுமறியேன். "நெடுஞ்
லால் மறுத்தசேனன்" என்கிறபடியே அபிமதவிஷயங்களை உகக்கும்போது ச்ரவண
மாயாய்த்திருப்பது. ஆக இவ்விரண்டுபெதத்தாலும்—மீழ் அஞ்சுபாட்டாலும் சொன்ன
நத்தை அநுபாஷித்தாராய்த்து.

சினத்தினல் செற்றம்நோக்கி. இவையில்லாமையே யன்றிக்கே பரஸம்ர்த்திகண்ட
நிர்நிபந்தமாக இவர்களுக்கார்த்தங்களையே தேடாநிற்பன். நெஞ்சிலே கோபத்தா
சாத்ரவம்தோற்றப்பாராநிற்பன். செற்றம் என்றும், சினம் என்றும்—கோபம். மிக்ககோ
தாலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராகவாய்த்துப்பார்ப்பது. தீவிளிவிளிவன். நோக்கே
யிலே வாய்விட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழியட்டினாப்போலேயாய், குடிபழியும்
யாகவாய்த்து வாய்விடுவது. வாளா. இதெல்லாம்செய்கிறது தான் ஒருகாலைக்கு வெ
பெறப்பார்க்கவோவென்னில் ; இதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன்.

ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவிறே. ஸாத்விகர், பரப்ரயோஜநத்தை
ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாப்போலே பராநர்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்தி
பன். உம்முடையபடி யிதுவாகில் நம்மை விரப்பத்திக்கிறதென்னென்ன ; புனத்துழாய் ம
யானே. நம்தன்மையைப்பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ர
க்கடவோமென்று ரக்ஷணதர்மத்திலே தீக்ஷித்துத்தனிமாலையிட்டன்றோதேவரிருக்கிற
ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும் என்னுலுன்னை விடப்போமோ. தன்னிலத்தில்போ
திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான திருத்துழாய் மாலையையுடையவனே. பொன்னி
திருவரங்கா. ரக்ஷகனைப் பூரவிராதே ஸந்நிஹிதனுக்கவும்பெற்றேன். எத்தனையேனும் தண்
மர்களும் ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இ
திருத்துழாய் மாலைக்குப்புறமாலைபோலேயாய்த்துத் திருப்பொன்னிபோட்டைச் சேர்
யிருக்கிறபடி.

எனக்கு. மீழ் தன்மையை உபபாதித்தாரிறே, இப்படி தோஷப்ரசுரனை
னக்கு. இனி. என்தோஷத்தை யநுஸந்தித்து நான் எனக்குரக்ஷகனைத் தவிர்ந்து தேக
டக்கவிலே வ்யவஸ்தபாருனபின்பு. கதியென்சோல்லாய். போக்கடிசொல்லாய். போக்கடி
கந்ருத்துக்கொண்டுவைத்து "அவனைச்சொல்லாய்" என்னும்படியிறே ப்ராப்தியிலு
யிருப்பது. நீர் போக்கடி சொல்லென்றபோதாக நமக்குச்சொல்லவேண்டுகிற தென்
ன்ன ; என்னையாளுடையகோவே. இத்தலையில் சேஷத்வமும் அத்தலையில் சேஷித்வ
வ்யவஸ்திதமாயன்றோ விருப்பது, வேறிதுக்குக்கடவாரார். இது ஆருடையவஸ்து
கோவுபடுகிறது. ... ...

அ. முப்பத்தோராம்பாட்டு. தவத்துளார். சாஸ்த்ரியமாய் மோக்ஷார்த்தமான வி
தங்களில் எனக்கோரந்வயமில்லையென்றீர், ஸ்வர்க்கபலார்த்தமாகவாதல், விப்ரலம்பக
தர்த்டபலார்த்தமாகவாதல், ஸத்கர்மாதிகளைப் பண்ணிப்போந்தீராகில் அவற்றில் உபா

பாக்கி நன்மையிலே மூட்டுகிறேம், அவைதானுண்டோவென்ன; அவையொன்று ஸ்வப்ராப்திக்குப் பரிகரமாக தேவரீர்தந்த ஜந்மத்தை விஷயப்ரவணனுய் ப்ரதிவேஷத் விநாசமேற நுவாக்கத் தந்திராகக்கொண்டேனென்கிறுர். ஆனல் கீழில்பாட்டோடே த லங்கதியென்னென்னில்; பாஸமர்த்த்யஸஹத்வமே யன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ரா க்தாலே பந்துஜநங்களுக்கும் அசலானேனென்கிறுர்.

மூ.—தவத்துளார் தம்மிலல்லேன் தனம்படைத்தாரி லல்லேன்
உவர்த்தநீர் போலவென்ற னுற்றவர்க் கொன்றுமல்லேன்
துவர்த்த செவ்வாயினர்க்கே துவக்கறத் துரிசனேனேன்
அவத்தமே பிறவிதந்தா யரங்கமா நகருளானே. ஙக.

ப-ரை.—தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன்—மோக்ஷார்த்தமாக தபஸ்ஸை அநுஷ்டித் டட்டத்தில் சேராதவனுய், தனம்படைத்தாரில் அல்லேன்—திருமங்கையாழ்வார்போல ப்போல் பாகவதாராதநத்துக்கு த்ரவ்யார்ஜநம் செய்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவ உவர்த்தநீர்போல— உவர்நீரைமுகத்திலே இறைத்துக்கொண்டால் அதுகண்விழிக்க ந்ஞதபடி கரிக்குமாப்போலே, என்றன் உற்றவர்க்கு—என்பந்துக்களுக்கு, ஒன்றும் லன்—ஒருவகையாலும் நல்லனுய்ப் போக்கேதல்லேன்; (பின்பு நான் செய்துபோந்த யவனென்னில்;) துவர்த்தசெவ்வாயினர்க்கு—மிகச்சிவந்திருந்துள்ள அதரத்தையு ஸ்த்ரீகளுக்கு, துவக்கு அற—பந்தமற, துரிசன் ஆனேன்—கள்ளனுயினேன்; அர நகருளானே—, (இப்படிப்பட்ட எனக்கு,) பிறவி—ஜந்மத்தை, அவத்தமே தந்தாய். த்தமாகவே தந்தருளினீ ரென்கிறுர்.

வ்யா. தவத்துளார் தம்மிலல்லேன். (க) "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந" என்று- தபஸ்ஸை மோக்ஷார்த்தமாக விதித்ததிறே.முமுக்ஷுக்களாய் தபஸ்ஸை ஷ்டித்தாரில் கூட்டாகப் பெறுமையே யன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிப்ரயோஜநாந்தர பரராய் நன்னேபே பேறுவாருமுண்டு, அவர்களுக்கும் கூட்டாகப் பெற்றிலேன். இவை னையு மின்றியிலே யொழிந்தால் ஒருதபஸ்ஸை ஆரம்பித்து அதில் வைகல்யத்தாலே ச்சித்திகளானுர்தங்களில்தான் கூடப்பெற்றேனே. ஆக, தபஸ்ஸ்பர்சமுடையார் ஒரு ரும் கூடப்பெற்றிலேன் என்கிறுர். தனம்படைத்தாரி லல்லேன். அர்த்தலாபத்தையும் ர்த்த ஸாதநமாகச் சொல்லக்கடவது - விலக்ஷண விஷயத்தில் வ்யயிக்குமன்று. "ஞேந தாநேந" என்றும், (ங) "யஜ்ஞோ தாநம் தபச்சைவ பாவநாநி" றும், (ச) "தத்தாநம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ரு) "யயாகயா சவிதயா பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத்" என்றும் - ஸத்விஷயத்திலே க்குமன்று த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ப்ரகாரநியதியில்லையென்றும் சொல்லிற்றிறே; இம் த்தாலே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுவாரில் கூட்டல்லேன். திருமங்கையாழ்வார் போல் அநுஷ்டிப்பதும் செய்தார்களிறே. இவையின்றிக்கே யொழிந்தாலும், (கூ) "யத்து-

(க) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாநாசகேந" (உ) "யஜ்ஞேநதாநேந" (ங) "யஜ்ஞோ ம் தபச்சைவபாவநாநி" (ச) "தத்தாநம்ஸாத்விகம்ஸ்ம்ருதம்" (ரு) "யயாகயாசவி பஹ்வந்நம்ப்ராப்நுயாத்" (கூ) "யத்துப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திச்யவாபுந:"

[illegible] " என்கிற ராஜஸதாமஸமாதல், (க) "[illegible]" என்கிற தாமஸதாமஸமாதல், க்யாதியர்த்ததாக(வு) [illegible]
இவை யுண்டோவென்னில்; அவையொன்று மில்லையென்கிறார். இவையிரண்டு மி
ரும் பக்தர்களுக்குறுப்பா யிருப்பர்களிறே, அதிருந்தபடி யென்னென்னில்; உ
போல என்றனுற்றவர்க் கோன்றுமல்லேன். உவர்களை முகத்திலே யேறிட்டுக்கொ
அது கண்விழிக்க வொண்ணுதபடி. கரிக்குமாப்போலே, என்னை நேர்முகம்பார்க்க
ணுதபடியாய்த்து நான் அவர்கள் திறத்தில் அவத்யபூதனுய் வர்த்தித்தபடி. அவர்
துக்கள் என்முகத்தே விழித்தால் அற்றைக்கு ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாயாய்த்து அவர்
அவத்யபூதனுய் வர்த்தித்தபடி. அவர்களுக்கு அப்ரியமே பண்ணுகையாலே ப்ரிய
மாகவும்பெற்றிலேன், அவர்களுக்கு அஹிதமே என்னுகையாலே ஹிதைஷியாகவு
றிலேன், எனக்கும் அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகையாலே தனக்குத்தா
மென்னு மதுவும் பெற்றிலேன், அவர்களுக்கவத்யபூதனுமே போனேன்.

பக்தர்களுக்கு ஆகாதவர்களும் தக்தமுக்கு அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கா
பர்களே, அதிருந்தபடி யென்னென்னில்; துவர்த்தவித்யாதி. அகவாயில் அநாத்
ங்களை மறைத்து அதரத்தில் பழுப்பைக்காட்டி அகப்படுத்திக் கொள்ளுமவர்களா
இவனும் உள்வாயில் தன்மையறியான், தன்னோடு அவர்களுக்கொருபந்த மில்லா
மறியான், இவனும் அவ்வதரத்தில் பழுப்புக்கள்வருந்து போகமாட்டாதே அகப்படுமா
அகவாயில் அநாத்மகுணங்களை மறைக்கைக்கும் புறம்புள்ளாரோடு இவனுக்குண்டா
கை அறுக்கைக்கும் அதரத்தில் பழுப்பேபாய்த்து அவர்களுக்குப் பரிகரம். புறம்புள்
பந்துக்களையும் விட்டுப் பற்றினவர்களுக்கும் துர்ப்பரனுய்த் தலைக்கட்டினேன். அத
அவர்கள்பக்கலிலும் அபகாரகனுய்ப் போந்தவனுகையாலே அவர்களுக்கும் இவனே
ஸம்பந்தமறவேணு மென்றிருக்கை. தூரிசன் - கள்ளன். (உ) "[illegible]
என்று — நீசனை ராவணனுக்கு மாகாதா னொருவனென்று அவன் சொன்னப்போ
தன்மைக் கெல்லையான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலே பஹிஷ்கரிக்கப்ப
நாயொருவனென்கிறார்.

ஆனபின்பு அவத்தமேபிறவிதந்தாய். தேவரீர் எனக்கு ஜந்மத்தை வ்ய
ந்தருளினீராய்ப்பலித்தது. தம்முடைய கர்மமடியாகவந்த அநர்த்தத்தை அத்த
ஏறிடுவா னென்னென்னில்; கர்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகையாலே
செய்கிறார். கர்மமாவது - ஈச்வரஞற்றர்கயத்திலே நிக்ரஹரூபேண நின்று பலிப்பதெ
ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஈச்வராதீநமாம்படியாயாய்த்து ஸ்வரூபமிருப்பது;
தைப் பொறுத்தோமென்னப் போமதொன்று. (உ) "[illegible]"
றபடியே - புத்திப்ரதானம் பண்ணி நல்வழி போக்குமிடத்தில் நிவாரகரில்லை; ஆக இ
உணர்ந்தவிவர்க்குச் சொல்லலாமிறே. கிணற்றில் விழுந்த ப்ரஜையைக்கண்டு தாய்
யிருந்தால், "தாய்தள்ளினாள்" என்னக்கடவதிறே. அரங்கமாநகருளானே. சாஸ்த்ரங்
மீட்கவொண்ணுதபடி கர்மபரதந்த்ரராய் விஷயாந்தர ப்ரவணரா யிருப்பாரை, அ
லத்தாலும் மீட்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது

(க) "அஜ்ஞாதமவஜ்ஞாதம்" (உ) "தேநசாஸ்யமவமாநிதஃ" (ந) "புத்தியோகம்தம்"

அ. முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்து. நம்பக்கல் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கூட ஆகாதபடி வர்த்தித்தநீர் நம்பக்கல் வந்தபடி யென்னென்ன; ப்ரதிபந்தகாரிகளாயிருப்பார் செய்யுமவற்றுக்கோரளவுண்டோ, என்மௌர்க்க்யத்தாலே வந்தேனென்கிறார்.

மூ.—ஆர்த்துவண் டலம்புஞ்சோலை யணிதிரு வரங்கந்தன்னுள்
காரத்திர ளனையமேனிக் கண்ணனே யுன்னைக்காணும்
மார்க்கமொன் றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய
மூர்க்கனேன் வந்துநின்றேன் மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே. ௩௨.

ப—ரை.— வண்டு—மதுபானம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள், ஆர்த்து—சப்தித்துக்கொண்டு, அலம்பும்—அலைபாநிற்கிற, சோலை—பொழில்களையுடைத்தாய், அணி—ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம் போன்ற, திரு அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், கார் திரள் அனைய—மேகஸமூஹத்தையொத்த, மேனி—திருமேனியையுடையனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, உன்னை காணும் மார்க்கம் ஒன்று—உன்னைப்பெறுகைக்கு ஒருபாயம், அறியமாட்டா—அறியமாட்டாதவனாய், மனிசரில்—மநுஷ்யர்களுக்குள், துரிசனாய—க்ருத்ரிமனாய், மூர்க்கனேன்—பிடித்தது விடமாட்டாத தண்ணியனான நான், வந்துநின்றேன்—; மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே—மிகவும் மூர்க்ககுணமுடையேனாயிராநின்றேனென்று தம்முடைய நிஹீநதையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா. ஆர்த்துவண்டலம்புஞ்சோலை. திருச்சோலையில் மதுவைப்பாநம் பண்ண இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிநிவேசத்தாலே பரிச்சேதித்திழிய வறியாதே யிழிந்து கழுத்தே கட்டளைவாகப்பருகி, புக்க மது இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆர்த்துக் கொள்ளாநிற்கும். முக்தர் பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக ஸாமகாநப் பண்ணுமாப்போலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதநுபவத்தாலே முக்தர்க்குப் பிறக்கும் விகாரம் திர்யக்குக்களுக்கும் பிறக்கும்படியாயாய்த்துக் கோயிலின் போக்யதையிருப்பது. (*) "ஹாவுஹாவுஹாவு" என்று - மதுவங்கழித்தமுதலிகள், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடுவார், ஆடுவார், ஒருவரையொருவர் சுமப்பார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவாரானார்களிறே; இவர் தம்முடைய ஸத்தையுண்டாகைக்குக் கூப்பிடுகிறார்; இவை ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகக் கூப்பிடுகிறன. வண்டலம்புஞ் சோலை. மதுபாநம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள் மதுவின்மிகுதியாலே ப்ரளயத்திலகப்பட்டலைகிற மார்க்கண்டேயனைப் போலேயும், கிண்ணகத்திலகப்பட்ட திருச்சோலை போலேயும் அலையாநிற்குமாய்த்து. அலம்பல் - தளும்பல்.

அணிதிருவரங்கந்தன்னுள். ஸம்ஸாரத்துக் காபரணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்பது. லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனுண்டே யாகிலும் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனல்லாதபோது தாலிகட்டாஸ்த்ரீகள்போலே யாய்த்து லீலாவிபூதியிருப்பது. சோலையணிதிருவரங்கம். சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். கார்த்திரளனையமேனி. மதுவெள்ளத்தைக்கண்டு கடலென்று ப்ரமித்து, மேகஸமூஹங்கள் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி, நெகிழ்ந்து போகமாட்டாதே அவை உள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(*) "காயந்திகேசித் ப்ராணமந்திகேசித் ந்ர்த்யந்திகேசித்."

மாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவில் கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரைகஸ் பாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன ஒன்றுவையாமையாலும், மேகத்தையொருவகைகுப்போலியாகச் சொல்லும்படியாயாய்த்திருப்பது. "தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்" என்ற வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேகஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கண்ணனே. மேகத்தாட்டில் வ்யாவ்ர்த்திசொல்லுகிறது;-கடக்கநின்று ஜலத்தை உபகரிக்குமதிறே மேக ஸஜாதியனாய் வந்துகிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது. பெரியபெருமாளைக்கண்ட யசோதைப்பிராட்டிவைத்த வெண்ணெயைக்களவுகண்டமுதுசெய்து மூலையடியே திரிந்வளர்ந்த செருக்குத்தோற்றியாய்த்திருப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெணெயுண்டவாயன்" என்னக்கடவதிறே.

உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா. உன்னைப்பெறுகைக்குறுப்பாக நீ தேஜித்துவைத்த, மார்க்கமுண்டு - வழி, அதாகிறது - உபாயம்; அவையாகிறன - கர்மயோகம், தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞானயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்ய புருஷோத்தமவித்யை, அநுக்தமான திருநாமஸங்கீர்த்தநம், புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், இப்படி சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். இவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டிமாட்டாமையேயன்றிக்கே அறியவும்மாட்டாதவனாய்த்து. மனிசரில். அறிவுக்கடைவில்லை திர்யக்யோநியா யிழக்கவுமாமிறே, அறிகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்யஜந்மத்தைப்பெற்று வைத்திறே இழக்கிறது. துரிசனாய. அவர்கள் தாங்கள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே படி அவர்களுக்கு த்யாஜ்யனானக்ருதிமன். திர்யக்ஜந்மமாய் அயோக்யனென்று ஆறியிருக்கிறேனல்லேன், மநுஷ்யஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெற்றிலேன். (+). [[illegible] பூாவ).''] உபயவிலக்ஷணனானேனென்கிறார். துரிசு - களவு.

இப்படியிருக்கிற நீர் என்பக்கல் வருவானென்னென்ன; மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன் என் தன்மைபாராத மூர்க்கனுகையாலே வந்துகொடுநின்றேன். என் தன்மையையும் உன் வைலக்ஷண்யத்தையுமறிந்துவைத்து "அயோக்யன்" என்று அகலவிறேயடுப்ப அத்தைச்செய்யாதே வந்துகொடுநின்றேன். தண்ணீர்குடிக்கிற ஊற்றிலே நஞ்சையிடுமைப்போலே, விலக்ஷண யோக்யமான்விஷயத்தைக்கிட்டி அழித்தேனென்கிறார். "[illegible]னேனே" என்றது அங்குத்தைக்காகாதாரில்லையிறே, அத்தையேபற்றிவந்துநின்றேன். முதனேன் மூர்க்கனேனே. இதொருமௌர்க்யமேயென்கிறார். விப்ஸையால் இரண்டையும் அநுஸந்தித்து அத்தலைக்குவந்த அவத்யத்தைப்பார்த்தும் தம்முடைய தன்மைபார்த்து மருளிச்செய்கிறார். ... ... (1)

அ. முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. மெய்யெல்லாம். இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தீமைகளாலும் குறைவில்லை, நான் இங்குத்தைக்காகாதொருவனென்கிறார். அநந்தரம், பார்ட்டோடு இப்பாட்டுக்குஸங்கதியென்னென்னில்; "மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன்" என் அந்த மௌர்க்யம் ஒர்தப்புதிலேயட்டுச் சொல்லுகிறீரோவென்னில்; அதுவும் பொய் கிறார். ஆனால் நம்மைக்கிட்டுகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல்போக்கென்னென்ன கேட்க; தேவரீர் திருவடிகளொட்டை ஸம்பந்தமும் க்ருபையுமொழிய வேறுண்டோவென் [illegible] வெளியிடுகிறார்.

(க) "[illegible]"

மூ.—மெய்யெல்லாம் போகவிட்டு விரிகுழலாரிற் பட்டுப்
போய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன்
ஐயனே யரங்கனே யுன்னருளென்னு மாசைதன்னால்
பொய்யனேன் வந்துநின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே. ௩௩.

ப-ரை.— மெய் எல்லாம்—மெய்யான நினைவையும் மெய்யானசொலவையும் மெய்யான செயலையும், போகவிட்டு—கைசோரவிட்டு, விரி—விரிக்கப்பட்ட, குழலாரில் பட்டு—கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகள்வலையிலே அகப்பட்டு, பொய் எல்லாம்—பொய்யென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும், பொதிந்துகொண்ட—நிறைத்துக் கொண்டவனாய், போழ்க்கனேன்—அடைவுகேடனான நான், வந்து நின்றேன் — நிர்லஜ்ஜனாய்வந்து நின்றேன்; ஐயனே—எனக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கனே—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே. உன் அருள் என்னும் ஆசைதன்னால்—உன்க்ருபையில் எனக்குண்டான ஆசையாலே, வந்து நின்றேன்—வந்தேன்; (நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால்,) பொய்யனேன் பொய்யனேன் பொய்யனேன்—எல்லாப்படியாலும் பொய்யனாகவேயிரா நின்றேனென்கிறார்.

வ்யா. மெய்யெல்லாம். மெய்யாகிறது - பூதஹிதமாய் யதார்த்தமா யிருக்குமர்த்தமாய்த்து. கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளெல்லா வற்றுக்கும் ப்ரதமஙிலையாய்த்து ஸத்யந்தானிருப்பது. (க) "ஸத்யமூலமிதம்ஸர்வம்" என்னக்கடவதிறே. இம்மர்த்தத்தால் தானுடைய நின்றனைசிகன், "பகவத்விஷயத்திலே அநுகாஹித்தாரில் பொய்சொல்லக்கடவரில்லைகாண்" என்று-தன்னை பக்ஷிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸனைக் குறித்துச் சொன்னதிறே பகவத்விஷயத்திலே நாலடிவர நிற்கையாலே. எல்லாம். இவைதான் பலவகையாய்த்திருப்பது. மநஸ்ஸால் நினைப்பதும் மெய்யாய், அத்தோடே சேரச்சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை. பந்துவாயிருப்பா னொருவனுக்கு மெய்யைச்சொல்லிப் புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவுங் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற காட்டிலும் நடையாடாதபடி வாஸனையோடே போகவிட்டே னென்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினார்பக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன்பக்கலிலே வந்து பொசிக்கக் கூடுமென்று அவர்கள்பக்கலிலும்மெய்நடையாடாதபடி பண்ணினேனென்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞாதையாலே பொய்யோடும் செல்லும்;மெய்கொண்டேநடக்க வேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலேயிறே அஸத்யனாய்த்து. நீர் இப்படிமெய்யை சோரப்போகவிடுகைக்கு வாஸனை பண்ணிற்று எங்கேயென்ன; விரிகுழலாரில்பட்டு. உன்கோஷ்டிக்குப் பொய்யாகாநாப்போலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டிக்கு மெய்யாகாதபடி. ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸ்த்ரீகளோடொரு க்ஷணகாலமும் ஸம்ஸர்க்கமரிதாயாய்த் திருப்பது. விரிகுழலாரில். மயிர்முடித்திருக்கில் "இதொரு மயிர்முடியே! மாலைசுற்றின விரகே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும்; விரித்திருக்கில் "ஓசழுக்காக மயிரைவிரித்துப் போகட்டபடியே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும். "என்னையுன்செய்கை லைவிக்கும்" என்று—பகவத்விஷயத்தில் ஸாத்விகர் படுமதெல்லாம் படுமாய்த்து. பட்டு. வலையிலே யகப்பட்ட சில பதார்த்தங்களைப்போலே தன்னால் மீளவொண்ணாதபடி யகப்படுகை. ஆசார்யோபதேசத்தாலே வருந்தவிஷயத்தில் * பனியிருங்குழல்களைக் கண்ணாலேகாணுகிற்க, சொஞ்சுஸ்த்ரீகள்பக்கலிலேயாம்படியிறே அறிவுகப்பாடிருப்பது.

(க) "ஸத்யமூலமிதம்ஸர்வம்"

பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட. மெய்யைக்குடநீர்வழித்தாப்போலே பொ ளைக் கடிபூரித்தேன். பகவத்விஷயஸம்ஸர்க்கம் பொய்யனை மெய்யனாக்குமாப்போலே து - இவ்விஷயம் ஸத்யனை அஸத்யனாக்கும்படி. எல்லாம். மெய்க்குச்சொன்னவை லெல்லாம் இதுக்கு முன்டிறே. "பொய்" என்று பேர்பெற்றவையெல்லாவற்றை தன்னோடே சேர்த்துக்கொண்டாராய்த்து. பொதிந்துகொண்ட. அவற்றிலொன்றுஞ் சோ படி பொதிந்துகொண்டேன். காட்டார் தந்தாமபிமத விஷயங்களுக்குக் கார்த்திகைக்கு பொய்சொல்லவேண்டினல், அவர்களும் என்பக்கலிலேவந்து கேட்டுப்போம்படி பொதி கொண்டேன். எட்டுப்புரியுக்கட்டினாய்த்து. போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன். என்னை . ஸந்நிதித்தால் பொய்யனன்றே, அங்குத்தைக்காகாதவனென்று மீளவிறே யடுப்பது; ஙையனைகையாலே நிர்லஜ்ஜனாய் வந்துகொடுநின்றேன். நின்றேன். ஸாதாரஷ்டாகம் ஸிபலத்துக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷராய் நிற்பாரைப்போலே வந்துநின்றேன். போழ்க்கனே போழ்க்கமை - பண்ணுறை - கதிருந்யதை.

இப்படிப்பட்ட நீர் சடகமாத்புபேதர்சேரும் நம்பக்கலிலேவருவானென், விரி லார்பக்கல் போகிறென்ன; ஐயனே. என்னுலழித்துக்கொள்ளவொண்ணுத நிருபாதிக ஸம் படியாக வந்தேன். எத்தனையேனும் அதிதியிலே கைவளர்ந்த ப்ரஜைகளுக்கும் மாதாவி ளிருக்குமிடத்தில், பிறர்காணுதபடி புழைக்கடையாலேவந்துபுகுரலாம்படியிறே ப்ராப் ருப்பது. அரங்கனே. நம்மை "நிருபாதிகபந்து" என்றறிந்தது சாஸ்த்ர வாஸனைய யோ, ஆசார்யோபதேசத்தாலேயோ வென்ன; அவற்றாலன்று, கோயிலிலேவந்து க ளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டறிந்தேன்.

நித்யவிபூதியிலிருப்பைக் காற்கடைக்கொண்டு, அஸபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜ ளில் தேவரீர் திருவடிகளுக்காகாதாரில்லை யென்னுமிடத்தையும் இக்கிடைதானே உ சிக்கிறதில்லையோ, நம்பக்கலிலேவந்து நீர்கொள்ளப்புகுகிற கார்யமென்னென்ன; உ ஸொன்றுமாசை தன்னுல் - வந்துநின்றேன். தேவரீர் க்ருபையின்பக்கல் எனக்குண்டான யாலேவந்தேன். தந்தாமை முடியச்சூழ்த்துக் கொண்டவர்களுக்கும் தேவரீர் க்ரு ஸ்சையண்ணலாம்படியிறே தேவரீர் க்ருபையிருப்பது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே அழிபக்கே தேவரீர் உத்யோகித்தசையிலும் காகத்துக்குத் திருவடிகளிலே புகுரலாம்படியிறே நீர் க்ருபையிருப்பது. (க) "வயாஹ்ருவேதிகாகஸ்ஸ்ரீ ஈஶ்வயாஸ்வஹு ஸாவிஷ" எ கடவதிறே.

உம்முடையபக்கல் நன்மைகளில்லாமையுமறிந்து தீமைகளுண்டென்னுமிடமும ஸம்பந்தமுமறிந்து நம்பக்கல் வந்தீரல்லீரோ, அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட உம்மைய ஸாம் தேடியிருக்கிறது, இதுதான் மெய்யோ என்ன; பொய்யனேன். நிரூபித்தவிட இதுவும்பொய்யாயிருந்ததென்கிருர். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் ஸந்நிதியிலே பொன்றுசொல்லலாவது என்பக்கலுண்டோ வென்கிருர். பொய்யனேன். "தீமைகள்என ஸாதனவில்லை" என்று சொன்ன இவ்வார்த்தைகள். (உ) "ஜஹஹஸ்யஸ்ரயாய நாஸ்

(க) "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த க்ருபயாபர்யபாலயத்" (உ) "அஹமஸ்ம்யப ஸாமாலய:"

என்னும் வார்த்தை. இவ்வதிகாரிக்கு தேவரீர் ஸந்நிதியில் விலைச்செல்லும் வார்த்தை யென்று சொன்னேனித்தனை, என்தன்மை யென்னெஞ்சில்பட்டுச் சொன்னேனல்லேன். பொய்யனேனை.ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் இப்போய்தன்னை மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணிற்று நான்பொய் சொன்னபடி.தாம் கீழ் "ஆதரம்பெருகவைத்தவழகன்" என்னும், "கண்ணிணைகளிக்குமாறே" என்னும், "பனியரும்புதிருமாலோ" என்னும், "உடலெனக் குருகுமாலோ" என்னும் சொன்ன பொய்ம்மாலைகளை அநுஸந்தித்து "பொய்யனேன் பொய்யனேனே" என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலே எத்தனைபொய்சொன்னே னென்கிறார். ... ... ௩௩.

அ. முப்பத்துநான்காம்பாட்டு.உள்ளத்தே. ஜ்ஞாநப்ரஸாதஸ்வாஸமான மநஸ்ஸிலேவர்த்தமானமெம்பண்ணுமவனாய் நன்குற்றங்களை சோதவறியும் ஸர்வஜ்ஞனை யிவ்வளவு பொய்யனானதனைவிட்டு அவத்யத்தைவிளக்கு என்னகாரியம் செய்தேனென்று லஜ்ஜித்து இதிற் காட்டில் நன்குற்றமறிகைக்கு ஜ்ஞாநமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடேமுடிந்துபோகையே நன்றென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே நகையற்று அகலுகிறார்.

மூ.—உள்ளத்தே யுறையும்மாலை யுள்ளுவா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் நானுந்தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந் தறிதியென்று
வெள்கிப்போ யென்னுள்ளேநான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே. ௩௪.

பதவுரை.—உள்ளத்து – நெஞ்சிலே, உறையும் – எப்போதும் வர்த்திக்கும், மாலை—ஸர்வாதிகனானவனை, உள்ளுவான்—அநுஸந்திக்கைக்கிடான, உணர்வு ஒன்று இல்லா – ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன பகவத்ஜ்ஞாநமென்ன சேஷத்வஸ்வபாவஜ்ஞாநமென்ன இவற்றில் ஒன்று மில்லாதவனாய், கள்ளத்தேன்—ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் மறைத்துப் போந்தவனாய், நானும்—ஒருவகை நன்மையுமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும், தொண்டாய்—உன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயித்தவனாய், தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு—அடியார்போல நாமரூபங்களைதரித்து, உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம்—அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமதெல்லாம், உடன் இருந்து அறிதி என்று—கூடவிருந்து அறிவாயென்று, நான்—, என்னுள்ளே—எனக்குள்ளே, வெள்கி, லஜ்ஜைப்பட்டு, விலவு அற சிரித்திட்டேன்—விலாக்கெளாடியும்படி சிரித்தேனென்கிறார்.

வ்யா. உள்ளத்தே. நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலேயிருக்குமவனாய்த்து. புறம்புள்ளாரொருவனுகிறே கண்ணால்கண்டதுக்கு அவ்வருகறியானென்றிருக்கலாவது. உறையும். ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை. போக்குப்பகுதியுண்டாகிலிறே போனபோதாக மூலையடியே நடக்கலாவது.மாலே. ஸர்வாதிகனை. ஆத்மாவுமுள்ளே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே ஸர்வத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாசம் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக்குறித்து அதுக்கு நியந்த்ருத்தையில்லை : இவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும். உள்ளுவா னுணர்வு. நம்முள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கைக்கிடான ஜ்ஞாநமில்லை, உணர்வொன்றில்லா. ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிலிறே பகவத்ஜ்ஞாநமுண்டாவது. அதில் ப்ரதமத்திலேயறியவேண்டும் ஆத்மஜ்ஞாநமில்லை ; ஈச்வரவிஷயஜ்ஞாநமுமில்லை ; சேஷஸ்வபாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை.

கள்ளத்தேன். ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் பகட்டிமறைத்துப் போந்தேன். எமக்கோராத்மகுணமுமில்லையென்று சொல்லும்போதுஎன் அந்தராத்மாவறிய இல்லையென்பன்; அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநமும் பரமாத்மவிஷ யஜ்ஞாநமு முண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அவர்களை மறைத்துப்போந்தேன். அடியில் அநாத்மகுணமுண்டாயிருக்கவிறே யில்லையென்பது, அக்களவுக்கு உன்னையும் பெரு நிலையாகவிழுந்தின் களவுகண்டுபோந்தேன். நானுந்தொண்டாய். ஒருதன்மையுமின்றிக்கே யிருக்கிற நானும், ஆத்மகுணமுடையார் அதிகரிக்குமுன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயியா நின்றேன். ஆசெய்யக்கடவ அடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறார். சண்டாளன் வேதாத்யயநத் தில் அதிகரித்தால் நாட்டார் கர்ஹிப்பர்களென்றும், (க) "ஸ்வாத்மாப்யேகம்விகர்ஹதே" என்றுதானும் அருவருநிற்குமிறே; அப்படியேபடுகிறார். தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு உன் னைக்களவுகண்டு விடுமளவன்றிக்கே ஸாத்விகர் அஸா வஹிக்கும்படி ரூபநாமங்களை தரித்துப் போந்தேன். பரப்புமாறத் திருநாமத்தை யிடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அஹ்ர தயமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, உன்போக்யதையைச் சொல்லுவது, யமாதிகள் துல்லில் என்காலென்பதாய், நானுமொருவனாய் பரோபதேசம் பண்ணுவதாய், எத்தனை செய்தேன், எத்தனை ஜல்பித்தேனென்கிறார். உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி யென்று. நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப்பற்றியிருக்கையாலே அநுஸந்திப்பா ரநுஸந்திக்கு மதெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்தறிதியென்று. (உ) "ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸேத்வம்" இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தனாயிருக்கிற நீ உடனேயிருக்கவோ நான் இவ்வமனை கூத்தெல்லாம் ஆடிற்றதென்கிறார்.

வேர்த்துப்போய். தம்முடைய க்ருத்ரிமத்தையும், அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞதையையு ஸந்நிதியையும், அநுஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷ்டரானார். போய். ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ் லையிட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப்போந்தார். அவனில்லாத விடம்தேடிப்போகிறாரி யவர். பாஹ்யவிஷயங்களிலே லஜ்ஜித்தால் ஆங்குநின்றும் அது இல்லாதவிடந்தேடிப் போ வரே, அவ்வாஸனையாலே போருகிறாராய்த்திருக்கும். என்னுளாய். இவ்வர்த்தத்தில் லட்ஸா கள் இவர்க்குக் கூட்டல்லர்கள், பெரியபெருமாள் பக்கல்நின்று மகளாருராய்நின்றார். அவ ஸந்நிதியுண்டாகிலும் அவர் இதுக்குக் கூட்டல்லர், இனி இவர் தம்மிலே சிரிக்குமத்தனை யிறே. தம்முடைய அபஹாஸ்யதைக்குத் தாமே ஸஹகாரியா யித்தனையிறே. விலவற சிரித்திட்டேனே. விலாக்கொடியும்படி சிரித்தாராய்த்து. அபஹாஸ்யதைக் கவதியுள் டாகிலிறே சிரிப்புக்கவதியுண்டாவது. அகலநினைத்தவாகையாலே, தீப்பாய்வார், தெ தின்று பூச்சூடித் தீப்பாயுமாபோலே சிரிக்கிறாராய்த்து. அர்ஜுனன் இவ்விஷய தில் நசைகிடக்கையாலே சோகித்துக்கைவாங்கினான்; இவர் நசையறநீங்குகிறாராகையாலே சிரித்துக் கைவாங்குகிறார். ... ... ௫ ... ...

அ—ருப்பத்தைந்தாம்பாட்டு. இவர், இப்படி கைவாங்கினவாறே பெரியபெருமா இவரை யிழந்தோமாகாதே! என்று நொந்து, ஆழ்வீர்! நீர் அகலநினைத்ததுக்கு ஹே வென்னென்று கேட்டருள; ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் திருமுன்பே க்ருத்ரிமங்களைச் சொல உம்மைக்கிட்டி அதைப்பாவஹனுவதிற்காட்டில் என்னகவாயறியாத ஸம்ஸாரிகளும் நானுப

(க) "ஸ்வாத்மாப்யேகம்விகர்ஹதே" (உ) "ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸேத்வம்"

பிருக்கப் பார்த்தேனென்னில்; நீர்கிட்டின ப்ரயோஜந மறிந்து; நாம் தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் குணங்களில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞர்; நாம் குணஸர்வஜ்ஞர்; ஆகையாலே நம்வாசல் ஸர்வாதிகாரங்களுமென்ன; (இது உக்திமாத்ரமேயோ, அநுஷ்டாநமு முண்டோவென்ன; பண்டே அடிபட்டுக்கிடக்கிறது காணுமென்று த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்;) த்ரைவிக்ரமாபதாநம் கேட்டறியீரோ, வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் நங்கால் பொருந்தினபடி அறியீரோவென்று, ஸௌலப்யத்தையும் தன்செல்லாமையையும் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராகிறார்.

மூ.—தாவியன் றுலகமெல்லாந் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்
சேவியே னுன்னையல்லாற் சிக்கனச் செங்கண்மாலே
ஆவியே யமுதே யென்ற னருயிரனைய வெந்தாய்
பாவியே னுன்னையல்லாற் பாவியேன் பாவியேனே. ௩௫.

ப-ரை.—அன்று—மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமானவன்று, உலகம் எல்லாம்—ஸகலலோகங்களையும், தாவி தலைவிளாக்கொண்ட—எல்லார் தலைக்கும் அவ்வருகாம்படி தாவி அளந்தருளினவனும், எந்தாய்—எனக்குசேஷியாய், செங்கண்மாலே—புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேச்வரனே, உன்னை அல்லால் சேவியேன்—உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்செய்யேன்; ஆவியே—எனக்குப்ராணபூதனாய், அமுதே—அம்ருதம்போலே ரஸாவஹனாய், என்றன் ஆர் உயிர் அனைய—என் அருமந்த ப்ராணனுக்கு அந்தராத்மாவாய், எந்தாய்—என் ஸ்வாமியானவனே, பாவியேன் பாவியேன்—மஹாபாபியான நான், உன்னை அல்லால்—உன்னையொழிய, பாவியேன்—புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேனென்கிறார்.

வ்யா. தாவி. உங்கள் தலையிலே நாம் காலைவைக்கப் புகாநின்றோமென்னில்; தார்மாந வாஸநையாலே ஸம்மதியாதே ஆணையிடுவர்களிறே. "திருவாணை நின்னாணை" என்று - ஸாத்விகர் திருவடிகளை ஸ்பர்சிக்கைக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி யிடுமாணையை; திருவடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இடுவர்களாய்த்து; இவர்களறியாதபடி அநாயாஸேந எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள்பட வளர்ந்தான். தாவுதல் - கடத்தல். அன்று. மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷத்வமும் அழிந்துகிடந்தவன்று. உலகமெல்லாம். மஹாபலியால் அபஹ்ருதமான அவ்வளவன்றியே ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமாக ஸகலலோகங்களையும், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட. ரக்ஷகத்திலுடைய வளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு, (க) "அத்யதிஷ்டத் தசாங்குலம்" என்னக்கடவதிறே. எந்தாய். "அமரர்சென்னிப்பூவினை" என்று - நித்யஸூரிகள் சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமுகரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமென்கிறார். நந்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே "எந்தாய்" என்கிறார். உறங்குகிற ப்ரஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே அன்று தன்பேறாகவிறே ரக்ஷித்தது. அன்றறியாத குறைதீர முறையறிந்தவின்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே "எந்தாய்" என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் இன்றுமறிந்திலர்களே, அவர்களுக்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிறே.

(க) "அத்யதிஷ்டத் தசாங்குலம்"

சேவியேனுன்னையல்லால். இப்படிப்பட்ட நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோக நினைப்பா னென்னென்ன; உன்னுடைய சீர்மையறியாதே நினைத்தே னத்தனை, உன்னைவிட்டுப் புறம்பே போகேனென்கிறார். உன்னையிழந்தால் நானும் பிறருமிறேயுள்ளது, இரண்டிடமும் அந்வயிக்கப் பார்த்திலேன். அவையிரண்டுமிறே ப்ராணத்திலும் மத்யபதத்திலும் சொல்லுகிறது. சேஷத்வவாஸனையாலே புறம்புபோனாலும் சேவிக்குமத்தனையாய்த்து இவர். இது எத்தனை குளிக்கு நிற்குமென்ன; சிக்கன. இது எல்லாக் குளிக்கும் நிற்கும் - யாவதாத்ம பாவி. ஸர்வேச்வரனைக்குறித்து (க) “ஸாயுஷி” என்கிறார் இவர்.

செங்கண்மாலே. இது ஸ்வபாவகதநமன்று, தாத்காலிக விசேஷணம். இவர் “சிக்கன” என்றவாறே, திருவுள்ளம் இவர்பக்கலிலே ப்ரஸந்நமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹமுள்ளடங்காமையாலே கண்வழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி. செங்கண்மாலே வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்களையுடையவனே. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர், (உ) “வத்யதாம்” என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாற்போலே யாய்த்து, இவர் “விலவறச்சிரித்திட்டேன்” என்றபோது பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவடிவார்த்தையாலே (௩) “அயமாத்மப்ரஸங்கா...” என்றுபெருமாள் உளரானப்போலே யாய்த்து. இவர் “சிக்கன” என்றபின்பு பெரிய பெருமாளுளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே (க) “ஸாயுஷி” என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே (க) “ஸாயுஷி” என்கிறார். செங்கண்மாலே. என்ஸ்வரூபலாபத்துக்கு முகம்வரும்படி வ்யாமுக்தரான தேவரீரையொழிய புறம்பு எங்கேபோவேன்.

அவ்வளவேயோ? ஆவியே. என்ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன், “என்திருமகள் சேர் மார்வனே யென்னு மென்னுடையாவியேயென்னும்” என்கிறபடியே ஒருமிதுநங்காணும் இவர்க்குப்ராணன். அமுதே தாரகமாத்ரமேயாயிருக்கை யன்றிக்கே நிரதிசய போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருந்தாயிருக்குமவனல்லேயோ. அவ்வளவேயோ? என்றனுருயிரனைய. என்னாத்மாவன்றோ. ஆத்மாவைவிட்டு சரீரத்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டோ. எந்தாய். அயோக்யனென்று அகலப்புக்க என்னை நசியாதபடி மீட்ட என்ஸ்வாமியல்லேயோ. வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ; போக்யவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; என்னை நல்வழிபோக்குவித்த ஸ்வாமியைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ என்கிறார்.

வார்த்தைகள் அழகிதாயிருந்தது, இதிறே “ஐயனேயரங்கனே” என்னும், “என்னையாளுடையகோவே” என்றும் அபுத்த்யா சொன்னவை போலன்றிறே யென்ன; பாவியேனுன்னையல்லால். உன்னையொழிய புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேன்; பாவியே பாவியேனே. பாபப்ரசுரரான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உனக்கு அயோக்யனென்று அகல நினைத்ததுக்குமேஹது என் பாபமேயிறே. பாவியேன். குற்றங்காணமாட்டாத வளவேயோ, உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிக்கமாட்டாதவுன்னை அகலநினைத்ததுக்குமேஹது என் பாபப்ராசுர்யமேயன்றோ. என்னைக்கொண்டகன்று என் ஸத்தையை யழிக்கப்புக்கவளவேயோ, எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவான வுன்னையும் உன்னையொழிந்தவெல்லாருடைய ஸத்தையையும் நசிப்பிக்கைக்குக் கிடீர் நான் நினைத்ததென்கிறார். ௩

(க) “மாசுசஃ” (உ) “வத்யதாம்” (௩) “அயமாத்மப்ரஸங்காத்மா

அ. முப்பத்தாறும்பாட்டு. மழைக்கு. அயோக்யனென்று அகலாதபடி தன் நீர்மையைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென்றார்-கீழ்ப்பாட்டில்; இதில்-தம்முடைய அயோக்யதை கழிந்தவாறே ப்ராப்யத்தில் த்வரைமிக்கு, யோக்யரைக்கொண்டுபோய் அடிமைகொள்ளும் தேசத்தேறக்கொடுபோகவேண்டியிருந்தார், அதுசெய்யக்கண்டிலர்; அதுக்கு இவரை அகலாமே சேரவிடுகைக்குத் தான்பட்டபாடறியுமவனுகையாலே ஆமமற்றுப் பரிமிகவேணுமென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிறதேசத்திலேயிருந்து க்லேசப்பட்டேபோமித்தனையாகாதே! என்று ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலும் விரோதியில் அருசியாலுமாக, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருள அரிதாம்படியாகவும், கேட்டாரெல்லாரும் நீராம்படியாகவும் பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

மூ.—மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறே
உழைக்கன்றே போலநோக்க முடையவர் வலையிற்பட்டே
உழைக்கின்றேற் கென்னைநோக்கா தொழிவதே யுன்னையன்றே
அழைக்கின்றே னாதிமூர்த்தி யரங்கமா நகருளானே. ௩௬.

ப-ரை. மழைக்கு—இந்த்ரனேவின ஸம்வர்த்தகம் என்கிற மேககணங்களாலே, அன்று—இடையரும் பசுக்களும் வருந்தினவன்று, வரை—கைக்கெட்டிற்றொருமலையை, முன்—அவை நலிவுபடுவதற்கு முன்னமே, ஏந்தும்—தரித்த, மைந்தனே—பெருமிடுக்கனாய், மதுர ஆறே—இனிதான நதியையொத்தவனே; உழைக்கன்றேபோல நோக்கம் உடையவர் வலையில் பட்டு—மான்கன்றையொத்த விழியையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய வலையிலே அகப்பட்டு, உழைக்கின்றேற்கு—அடிக்கிறவனான, என்னை—, நோக்காதொழிவதே—கடாக்ஷியாதொழிகிறாயே; ஆதிமூர்த்தி-ஜகத்காரணபூதனாய், அரங்கமாநகருளானே-, உன்னை-ரக்ஷகவர்க்கம் தேடித்திரிகிற தேவரீரை, அழைக்கின்றேன்—ரக்ஷாபேக்ஷையுடையனாய்க் கொண்டுகூப்பிடாநிற்க, என்-ரக்ஷித்தருளாமல் தாமஸிப்பதற்கு ஹேதுவென்னென்கிறார்.

வ்யா. மழைக்கு. மழையென்றாலும் ஆனையென்றாலும் வ்யவஸ்திதமாயாய்த்து இவர்கள் கோஷ்டியிருப்பது. இப்போது கோவர்த்தனோத்தரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவனைப்பற்றித் தம் துக்கநிவர்த்தியைப்பண்ணிக்கொள்ள நினைத்தவராகையாலே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். பசித்தவர்கள் "சீமானே! என் பசியைப்போக்கவேணும்" என்னுமாப்போலே ஆபத்ஸகனே! என்துக்க நிவர்த்தியைப் பண்ணித்தரவேணு மென்கிறார். அன்று, (க) "மௌமௌவீஜ நவஸ்ஸூ-ஐக்கீவாஸூ" என்றபடியே - கன்றுகளும், பசுக்களும், இடையரும், நடுங்கினவன்று. அன்று மின்றுமேயாய்த்து ஆபத்து. அன்று கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாப்போலே இன்று துக்கவர்ஷத்தே யகப்பட்ட வென்னை ரக்ஷிக்கவேணும். கல்வர்ஷத்திலே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது; துக்கவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; ஒருவூராக நோவுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது; அவ்வூராகப்பட்ட நோவை ஒருவன்பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ.

வரை. இந்த்ரன் ஏவ ஸம்வர்த்தகமேககணம் வர்ஷிக்க உத்யோகிக்கவாறே திருவாழியை நியமிக்கவவஸர மில்லாமையாலே கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தாயத்து. இத்தால் - இன்னத்தைப் பரிகாமாகக் கொண்டு இன்னத்தை ரக்ஷிக்கவேணும்...

(க) "கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்"

ன்னும் நியதியில்லை யென்கை. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பரிகாரம் உதவப்பார்த்திருக்க வேணுமென்னுங் குறையில்லையென்கை. முன். மழையிலே பசுக்கள் நோவுபடுவதற்கு முன்னே - ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. (க) "வஸ-யா ஸஹ தத-ஷேவஷ்ரீணி" என்கிறபடியே - ஆபத்தில் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வேசாதிருப்பதே!. ஏந்தும். எழுதிரு க்ஷத்ரத்திலே மலையையெடுத்த விடத்தில் ஒரு பூம்பந்தை யெடுத்தாப்போலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. ரக்ஷணதர்மத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ. சேஷபூதர் * கூட்டுநின்மாலைக ளோந்தினைப்போலேயாய்த்து சேஷி மலையேந்தினபடி.. மைந்தனே மலையை அநாயாஸேந எடுக்கைக் கூடலான பெருமிடுக்கை யுடையவனே. "மைந்தன்" என்று - பாலனாய், இந்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரியத்தாலே இளகிப் பதித்தபடியென்ற மாம். தந்தாம் ஜீவநம் பெற்றவாறே இளகிப்பதிக்கு மத்தனையிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாக விறே ஜீவநமிருப்பது. உன்பேற்றுக்கு நான் கூப்பிடவேண்டுவதே! யென்கிறார்.

மதுரவாறே. ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனுனுமம் விடலாமேயாவுன் வடிவிருப்பது மதுரவாறே. ஸமுத்ரம் என்னுதே, "ஆறு" என்பானென்னென்னில்; கடலானால் வினியோக யோக்யமன்றிக்கே யிருக்கும்; இது, விடாய்த்தார்க்குக்குளித்தல், முகத்திலே இட்டுக்கொள்ளுதல், பாநம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும்; விடாயில்லாதபோதும் அழுக்கைக் கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும்.

கடலானால் இவனிருந்த விடத்திலேயாடாது: இது இவனிருந்தவிடத்தே வருகையாலும், திண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக்கொண்டு வருமாப்போலே யிவ்வாறும் அயோக்யதாநு ஸந்தாநத்தால் இட்ட அணைகளையும் முறித்துக்கொண்டு வருமாய்த்து நின்றார் நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது; பரமபதத்தில் நின்று போந்து இடைச்சேரியிலேவந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

இந்த்ரனடியாக மழையால்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினேம்-அன்று;இன்று உமக்கு ஆபத்தக்கடியென்னென்ன;உழைக்கன்றித்யாது.ஸ்த்ரீகளுடையநோக்காகிறவலையிலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறவனன்றோ நான்.முக்த்த(ீ-ழ)மான மானினுடைய விழிபோலே அகனாயிலென்றுமின்றிக்கேயிருக்க அஹ்ர்தயமாக அநந்யப்ரயோஜநைகளைப்போலே தங்கள்செல்லாமைதோற்ற நோக்குகிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே யகப்பட்டுத் துடிக்கிற என்னை உழை - மான். வலையாகிறது - அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாய், கால்வாங்கிப்போக வொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய், அதுதன்னில் ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்குமதிறே. பகவத்விஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய் அதுதன்னிலே போக்யதையின்றிக்கேயிருக்கை.

என்னை. பசுக்களைப்போலன்றிக்கே நோவுபடுவதும்செய்து நோவுபட்டேனென்றறிவதுஞ்செய்து ரக்ஷகாபேக்ஷை யுடையேனுப் ரக்ஷகன் நீயே என்றிருக்கிற என்னை நோக்காதொழிவதே!. கல்லால்வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினாய்; கண்ணாலேவந்த ஆபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ. என்னை ரக்ஷிக்கும்போது மலையையெடுக்க வேணுமோ, குளிரநோக்குமத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது. நோக்கவேணுமென்றே, "நோக்காதொழிவதே" என்று கிலாய்க்கிறாரிறே ஸம்பந்தத்தாலும், நீர்மை

(க) "பருதா ஸந்தத துஃகவர்ஷிணி"

ஞாற்றத்தாலும், சீலத்தாலும். இவர் இப்படி கிலாய்த்துச் சொன்னபின்பும், இவர், நாம் கிட்டக்கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமமறுங்கிடீரென்று பேசாதே கிடந்தார். வ்யாதிக்ரஸ்தமான ப்ரஜைகள் வ்யாதிதலைசாய்ந்து சோறுசோறென்று கூப்பிடப்புக்கால் த்வரிதானதாய்க்கு உகப்பாமாப்போலே இவர் கூப்பீடுதன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தான். உன்னையென்னேயழைக்கின்றேன். வேறே ஒரு காபுருஷன் வாசலிலேயோ நான் கூப்பிடுகிறது; ரக்ஷ்யம்தேட்டமாயிருக்கிற தேவரீரை ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையேனாய்க்கொண்டு கூப்பிடாநிற்கச் செவிப்படா தொழிகைக்குப் புறம்பு அந்யபரதையேன்! ஜகத்வ்யாபாரமும் மதர்த்த மன்றோ?.

நீர் அழைக்குங்காட்டில் அப்போதே உம்முடைய கார்யம் செய்யவேண்டுகிற தேவையென்னென்ன; ஆதிமூர்த்தி. இது உருமாய்ந்து கிடந்தகாலத்திலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக (க) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கினவனுக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பரமன்றோ. பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும் பரமன்றோ. எங்கேனும் இடறிலும் "அம்மே!" என்ன ப்ராப்தியில்லையோ, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகள் தேடிப் பழங்கணாது கண்வாருகிறதென். அரங்கமாநகருளானே. பரமபதத்தைவிட்டுக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவல்லவாகில் இக்கிடைக்கு வேறே ப்ரயோஜநமுண்டோ. கர்மாநுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்குவந்து கிடக்கவேணுமோ. அரங்கமாநகருளானே - உன்னையென்னே யழைக்கின்றேன். நான் ஏதேனும் பரமபதத்தேவந்து கூப்பிட்டேனோ, ருசிபிறப்பிக்க வந்துகிடக்கிறவிடத்திலே ருசிபிறந்தார் இழந்துபோகவோ. இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரிய பெருமாள் அறியிருப்பானென்னென்னில்; பரமபதத்திலுள்ளார் போகத்தாலே கூப்பிடக் கேட்டறியார்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயாநுபவத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறியார்; தம்முடைய க்ர்ஷிபலமான கூப்பீடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதேகிடந்தார். ... ௩௬.

அ. முப்பத்தேழாம்பாட்டு. தேளிவு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் பெரியபெருமாளிராமல் (உ) "ஸோஹம்" என்னுக்காணாமையாலே தம்மையொழிய வேறே யெனக்கொருபந்துக்களுண்டாயிருக்கிறரோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய் பந்தகமாயிருந்துள்ள புருஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிக்கிறேனென்றிருக்கிறரோ, நம்முடையவனென்று அங்கீகரிக்க நான் பிழைப்பேனாகில் இத்தனையும்செய்யாதே ஆர்த்தத்வநிகேட்டுக் கண்ணுறங்கும்படி, அம்மே! இவர் திருவுள்ளம் இப்போது இங்ஙனே கொடிதாய்த்தாகாதே! என்று இன்னாதாகிறார்.

மூ.—தெளிவிலாக் கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத் துள்ளோங்கும்
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார்
எளியதோ ரருளுமன்றே யென்றிறத் தெம்பிரானார்
அளியநம் பையலென்னா ரம்மவோ கொடியவாறே. ௩௭.

ப-ரை.—தந்தையும் தாயும் ஆவார்—ஹிதபரனான தமப்பனும் ப்ரியபரையான தாயுமாவார்; தெளிவு இலா—தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மேலும் பெருகுகையாலே, கலங்கல்—கலக்கம்மாறாத, நீர்சூழ்—காவேரியால் சூழப்பட்ட, திருஅரங்கத்துள்—கோயிலி

(க) "பஹுஸ்யாம்" (உ) "மாசுச:".

லே, (பரமபதத்தினின்றும் இங்குவந்தபின்பு,) ஓங்கும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார்தாமே அன்றே—தேஜஸ்ஸையுடையவரன்றோ; என்திறத்து—அவர் என்விஷயத்தில் பண்ணுமே ல்லுவது, எளியது ஓர் அருள் அன்றே—ஒருக்கால் குளிரநோக்குவ தித்தனையன்றோ; எம் பிரானார்—எனக்கு உபகாரகரானவர்; நம் பையல்—'நம்முடைய பையலான இவன், நம் அளியன்—நம்முடைய க்ருபைக்கு பாத்ரபூதன்', என்னார்—என்று ஒருவார்த்தைசொல்லு கிறாரில்லை; அம்மஓ! கொடிய ஆறே—ஆர்த்தத்வநிகேட்டும் கண்ணுறங்குவதே! இவ ஸ்வபாவம் மிகக்கொடிதாயிராநின்றதே! யென்கிறார்.

வ்யா. தெளிவிலாக்கலங்கல். ஊற்றுமாறித் தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன் மேலும் பெருகுகையாலே கலக்கம் மாறாதாய்த்து. இவரைப்போலேயாய்த்து ஆறும். ப்ரா ிக்குமுன்பு சோகத்தாலே கலங்கியிருப்பர்; கிட்டினால் ப்ரேமத்தாலே கலங்கியிருப்பர் ஆறும் கோயிலுக்குமேற்கு; பெரியபெருமாளைக் காணப்புகாநின்றோமென்னும் ஹர்ஷத்த லே கலங்கிவரும்; கிழக்குப்பட்டால் பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கிப்போம். கோா லருகுவழிபோவாரில் சேதநாசேதந விபாகமில்லைபோலேகாணும் கலக்கத்துக்கு. கீர்ஜ ''அறனில்பெரிய என்னவலறச்சூழ்ந்தாயே'' என்று பெரியபெருமாள் அளவில்லவிருக் மாப்போலேயாய்த்து-ஆறும் கோயிலைவளைக்கொலைகொண்டிருக்கும்படி. (௧)[ப்ரேமாந்தெள இத்யாதி.] சத்ராகரமான ஸ்ரீராப்தி-தமப்பனார்; தான் இவ்விடத்தில் ஜாஙீ; ஸாக்ஷால்லக்ஷ பெண்; மணவாளப்பிள்ளை ஸர்வலோகோத்தரரான அழகியமணவாளப் பெருமாள்; இக் க்கு ஸத்ர்சமாக அங்கமணி செய்யலாவதேதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறுப்போலே யாய்த்து ஆறும்பெருகி,மத்தகஜம்போலே பிசுகிப் பிற்காலித்து வருகிறபடி. திருவரங்கத்து ளோங்கு மொளியுளார். ஆற்றுப்பெருக்கைநீக்கித் தரைகண்டு உள்புகவரிதாமாப் போலே யாய்த்துப் பெரியபெருமாள் தேஜஸ்ஸை நீக்கிப் புகுவதுக் காச்ரயமான வடிவழகுகா அரிதாயிருக்கிறபடி. பரமபதத்திலொளி பகல் விளக்கென்னும் படியாய்த்து, அந்தகார த்தில் தீபம்போலே குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்ற பின்பு ஒளிமிக் ருக்கிறபடி.

ஓங்குமொளி. நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கிறபோது ஆதித்யர்கள்நடுவே ஆதித் யிருக்குமாப் போலேயாய்த் திருப்பது. இங்கு ஆர்த்தர் மிகவுமுண்டாகையாலே தத்ரக ஷணம் பண்ணி ஒளியும் மிகாநிற்கு மத்தனை.

ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார். அவதாரணத்தாலே - (௨) ''மாதா பிதா'' என்றுதொடங்கி, (௩) ''நாராயணஃ'' என்கிற பொதுவிலன்று, வ்யூஹ வஸ்தை, விபவாவஸ்தை என்கிற விசேஷங்களிலுமன்று, இனி எனக்குத் தந்தையும் தா மாவார் பெரியபெருமாளே யென்கிறார். தம்மையொழிய வ்யக்த்யந்தரத்திலேயும் ஒருபர் முண்டென்றுறி யிருக்கிறரோ. (௪) ''ஸவைஷஹாஸ்வேமைாகா நாஃ'' இத்யாதி. இ ச்லோகந்தான், தர்மபுத்ராதிகள் வநவாஸம்பண்ணுகிற ஆபத்தசையிலே க்ர்ஷ்ணனும் ஸ பாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேட்ட பராசராதி மஹர்ஷிகள் வந்து மா கண்டேய பகவானைக்கண்டு பேரோலக்கமாக விருக்க; தர்மபுத்ரன், '' இவ்வாபத்துக்கு

(௧) ''ஸ்க்தாப்தெ'' (௨) ''மாதாபிதா'' (௩) ''நாராயணஃ''
(௪) ''ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்''

ஸலிஹேதுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் " என்று ரிஷிகளைக் கேட்க; அவர்கள் சொன்னவையடங்க பூர்வபக்ஷித்து ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவான் கழுத்திலே ஆ சொன்னதாயிருக்கு மிச்ச்லோகம். பின்பு சிராமப்பிள்ளையுடைய ஆபத்தசையிலே பட்ட ருளிச் செய்ததாயிருக்கும். தந்தையுந் தாயுமாவார். ப்ரியத்துக்கும் கடவார், ஹிதத் துக்கும் கடவார்.

எளியதோரருளுமன்றே என்திறத்து. என்விஷயத்தில் மலைபையெடுத்து ரக்ஷிக்கவே ணுமோ, தம்மையொழிய வேறேயொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தேனாய் அத்தைக் கொடுத்து விடுகிறோ மென்றிருக்கிறாரோ. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்கள் ரக்ஷணம்போலே வில்லும் கோலும் எடுத்து ரக்ஷிக்கவேண்டித்தா னிருக்கிறாரோ, * குளிர வொருகடாக்ஷம்கிடா என் விஷயத்தில் பண்ணவேண்டுவது. எம்பிரானார். எனக்கு உபகாரகரானவர். இன்றுதாகிற தசையிலும் உபகாரகரென்பா னென்னென்னில்; செய்த அம்சத்தை இல்லைசெய்பு மவரல்லா மையாலே அத்தைமுன்னிடுகிறார். அடியிலே முறையையுணர்த்தி, அதுக்குமேல் ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள்தாமே யென்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் நம்கூப்பீடு கேட்கவந்து ஸந்நிஹிதரா யிருக்கிற ஆகாரமுமுண்டிறே.

அளியன் நம்மையலென்னார். " அளி " என்று-தண்ணளி. இவன் நமக்கு நல்லன், நம்முடைய பையனென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யக் கேட்க வாய்த்து இவராசைப்படு கிறது; ஆழ்வீசென் னுமது இவர்க்கு அஸஹ்யமாய்த்து.

சேஷபூதரான நாம் இவ்வர்த்தங்களை நினைத்திருக்கவமையாதோ, அவன் சொல்லவே ணுமோவென்னில்; அதுபோராது, சேஷியானவனும் இதுக்குமேலெழுத்திடுமன்றாய்த்து சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது;-மணக்கால்நம்பி நம்மாணி ! திருமலிற்மாலைமார்வ நூக்குத்திற என்றாரிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான்வாயாலே " மாலி" என் னப் பெற்றுனென்றாரிறே. அம்மழகோடியவாறே. ஆர்த்தத்வனிகேட்டால் எழுந்திருக்கவே ண்டாவோ. ஆர்த்தத்வநிகேட்டும் இவர்கண்ணுறங்குவதே!, இவர் திருவுள்ளம்இங்ஙனேகொ டிதாய்த்தாகாதே! அம்மே! இவர் ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்னென்கிறார். ... ௩௭.

அ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. மேம்பொருள். மஹாபாரதத்துக்குச் சரமச்லோகம்போலே யாய்த்து-இப்ப்ரபந்தத்துக்குஇப்பாட்டு. மஹாபாரதமாகிறது - (க) "மதிமந்தாநமாவித்ய ... ஜகதோ ஹிதாய ... மஹாபாரதசந்த்ரமா: " என்கிற படியே ச்ருதிஸாகரசந்த்ரமாவாய்த்து மஹாபாரதம். ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தியைக்கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக்கொடுத்தான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான்ச்ருதியைக்கடைந்து ஸர்வா ஹலாத காமான மஹாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுவாகக் கொடுத்தான். தேவர்களுக்கு ஈச்வரன்கொடுத்த அம்ருதம் பாதகம்; ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபாரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிறே; அம்மஹாபாரதந்தான் கோதென்னும்படியாய்த்து ஸ்ரீகீதை; அதில்ஸாரமாய்த்து சரமச்லோகம். இதுசொல்லு கைக்காகக் கீழடங்கச்சொல்லிற்று; இதுக்குமேல் (உ) "இதந்தே நாதபஸ்காய" என்று தொடங்கி இந்த சரமச்லோகத்தினுடைய கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே

(க) " மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் । ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹா பாரதசந்த்ரமா: " (உ) " இதந்தே நாதபஸ்காய "

இப்பாட்டவதாரிகைக் காகவாய்த்து இப்ப்ரபந்தமவதரித்தது; இதுக்குமேலே இப்ரபந்தசேஷமும் இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் நிஷ்டராயிருப்பாருடைய ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, மஹாபாரதஸாரம் சரமச்லோகமானப்போலே இப்ரபந்த ஸாரம் இப்பாட்டு. இதுதான் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ப்ராபகம் முன்னாய் ப்ராப்யம் பின்னாயிருக்க, இதில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருப்பா னென்னென்னில்; வ்யுத்பத்திவேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருக்கக் கடவதிறே. (க) "ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" என்கிறே வ்யுத்பத்திவேளையிலிருப்பது; அநுஷ்டாநவேளையிலே ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டாந பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்கஸித்தி, ப்ராபக நிஷ்டையாலேயிறே ப்ராப்யஸித்தி; அப்படியே இப்பாட்டிலே வ்யுத்பத்திவேளையாய் த்வயம் அநுஷ்டாநவேளை யாயிருக்கிறது. அதில் பூர்வபாகத்தளவிலே அநுஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தை அநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள்; அவையிரண்டையும் சேரவநுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரே யாய்த்து. இப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியென்னென்னில்; "அளியன்நம்பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாறே" என்று லாய்த்து வார்த்தைசொன்னவாறே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யகரமான ஸம்ஸாரத்திலே வருந்த புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கையும், ததீயத்திக்கு நம் கையார்த் திருக்கையும் அதுக்கு மேலே விளம்பம்பொறுத்தே கிலாய்க்கையும், ஆகவிவ்வளவு புகுராநிற்பாரைப் பெறுவோமே என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்கனும் திருமுகத்திலே தோற்றும்படியாயிருக்க; தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய்த் தந்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவரீர் திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். சரமச்லோகம் ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்வயநிஷ்டர்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டு.

மூ.—மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரி சறிந்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கிக்
காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலுஞ் சூழ்புன லரங்கத்தானே. ௩௮.

பதவுரை.—புனல்சூழ்—காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; மேம்பொருள்—மேன்மையை விளைக்கக்கடவதான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை, போகவிட்டு—ஸவாஸநமாகப்போக்கி, மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து—ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து, ஆம் பரிசு அறிந்துகொண்டு—சேஷனுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்பதையறிந்து, ஐம்புலன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அகத்து அடக்கி—விஷயாந்தரங்களில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, காம்பு அற—உபாயாந்தரங்களில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தமற, தலைசிரைத்து—தம்பக்கலுண்டான ஹிதங்களைப்போக்கி, உன் தலைக்கடை—உன் திருவாசலிலே, இருந்து—ஸப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து, வாழும்—வாழுமவராய், சோம்பரை—ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களை, உகத்திபோலும்—உக்கும்வனல்லையோ வென்கிறார்.

(க) "ஸ்வர்க்ககாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத".

ய்யா. மேம்பொருள். இதுக்கு மூன்றுபடி நிர்வாஹம். மேலெழுந்தபொருளென்றும், மேவினபொருளென்றும், $ மேம்பாட்டைவிளைக்கும் பொருளென்றும். மேலெழுகையாவது - கர்மமடியாகவந்தேறியாய் பகவத்ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே மறந்துபோமதாயிருக்கை; இத்தை போக்யமென்று பார்த்து இழிந்தவனுக்கும் ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்றுபோலே தோற்றி, நிரூபித்தால் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொன்று மன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். மேவினபொருள் என்றது - (க) "...." என்கிறபடியே சேதநனால் பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (உ) "...." என்று உடம்பைத் தானாக நினைத்திருக்கும்படியிறே இத்தோட்டைப் பொருத்தமிருப்பது; அத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். $ மேம்பாட்டை விளைக்கையாவது - தன்னைப்பற்றினாரை ஸர்வஜ்ஞதமராகவபிமாநித்திருக்கும்படி பண்ணவற்றாகை. பொருள் என்று - பதார்த்தம்; அதாகிறது - தேஹம். இது தான் தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். போகவிட்டு. வாஸநையோடே விட்டென்கை. சரீரிகளால் அவை துஷ்கரமாகையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை புருஷார்த்தமென்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகை; அல்லது புகுரவிட்டான் இவனாகிலிறே இவனால் போகவிடலாவது; (௩) "...." என்கிறபடியே ஈச்வரன் பந்தித்த பந்தத்தை இவனால் போக்கவொண்ணாதிறே. (௪) "...." என்கிற லோகத்தின்படியே - தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும், தேஹாதிரிக்தனான ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையாரான ஸநகாதிகளுக்கும் செய்யலாவது இவ்வளவே. இரண்டும் கூடநின்றால் ஒன்றைவெட்ட நினைத்தவன் ஒருமரத்திலே கொத்திப்பெருங்காயத்தை அதுபட்டு நிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே யிதுவுமிடும். "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு" என்று மேலும் ஜ்ஞாநப்ரகரணமாகையாலே, "போகவிட்டு" என்று - ப்ரகரணபலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லிற்றாகக்கடவது.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து. மெய்யென்கிறது - ஆத்மாவை. "மெய்" என்று ஆத்மாவைக்காட்டுமோவென்னில்; (௫) "...." என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸத்யசப்தம் அஸத்ய வ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதன்றிக்கே ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யதையைச்சொல்லுகிறது. "மெய்ம்மை." என்றொரு மூழுச்சொல்லாய், ப்ரத்யக்ஷியத்தைச் சொல்லுகிறது. "கைம்மை, பொய்ம்மை" என்னுமாப்போலே. ஆக "மெய்ம்மை" என்று - மெய்யான தன்மையென்றபடி. மிகவுணர்ந்து. "தேஹமே ஆத்மா" என்றிருக்கும் லோகாயதிகனைப்போலன்றிக்கே, "தேஹாதிரிக்தமாய் நித்யமாயிருக்குமாத்மா" என்னும் மீமாம்ஸகனைப்போலன்றிக்கே, "ஜ்ஞாநம் ஆகந்துகம்" என்னும் வைசேஷிகனைப்போலன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், நித்யனாய், ஜ்ஞாநகுணகனாய், அணுபரிமாணனாய், ஈச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயுணருகை அதாவது - ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணருகை.

ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு. "ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்" என்றறிந்து. ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணர்ந்தால், பின்னை, ஆம்பரிசாவது - கைங்கர்யமேயாய்த்து. ஆம்பரிச

$ "மெய்ப்பாட்டை" என்றும் காண்கிறது.

(க) "...." (உ) "தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்" (௩) "மம மாயா துரத்யயா" (௪) "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா" (௫) "ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத்"

வர்த்திக்கும் படியையறிந்து. ஆத்மாபிமாந ரூபமாகவாய்த்து வர்த்திக்கிறதுக்கள் தானிருப்பது. தன்னை திர்யக்காக அபிமாநித்தபோது திர்யக்ஸமுஹமாய்த்து வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௧) "மநுஷ்யோஹம்" என்றபிமாநித்தபோது அந்நம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௨) "தேவோஹம்" என்றபோது அம்ருதம் வர்த்திக்கிறதுவாகக் கடவது; (௩) "தாஸோஹம்" என்றபோது கைங்கர்யமே வர்த்திக்கிறது வாகக்கடவது. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஸங்கோசம்போய் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி யறிந்தால் ஸஹஜ கைங்கர்யமேயிறே வர்த்திக்கிறதுவாவது. அறிந்துகொண்டு. "நிறியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமும், ஆத்மா பகவத்பரதந்த்ரனென்கிற ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யம் கைங்கர்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமுமிறே சேதநனுக்கு வேண்டுவது; விடுவிக்கையும், பற்றுவிக்கையும், உபாயபூதனான ஈச்வரன் க்ருத்யமிறே. "மேம்பொருள், மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு" என்கிறவிவை, அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கேயிருக்க தத்தத்ஸ்வபாவ வாசியான சப்தங்களாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார்-அர்த்த கௌரவத்தாலே.

ஐம்புலனகத்தடக்கி. இந்த்ரியங்களைத் தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. அதாவது—தன்வசத்திலே யாம்படி பண்ணுகை. "மேம்பொருள் போகவிட்டு" என்கிற முதல்வார்த்தையிலே போயிருக்க, "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே (௪) "உச்சிஷ்டு" என்கிற புத்தியைத்தவிருகை. கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்கவேண்டுவன சிலவுண்டு, அவற்றையாய்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது. தனக்கினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் அவனுக்குமினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம். "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்றும், (௫) "ஸ்வேநாவதி ரக்த்யம:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆக இவ்வளவால் உத்தரகண்டார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய் விட்டது "மேம்பொருள் போகவிட்டு" என்றும், "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்றும்—நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" என்கிறவிது, நாராயணபதத்தில் நாரசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே சேஷித்வம் ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாய், ஆக நாராயணசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. "உணர்ந்து" என்றுகொண்டு-ஜ்ஞாத்ருத்வபரமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து.

இப்பாட்டில் குறையும் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லுகிற ப்ராபகத்தைச் சொல்லுகிறது. காம்பறத்தலைசிரைத்து. காம்பற-உபாயாந்தரங்களில் தனக்குண்டானதான தொற்றற, தலைசிரைத்து-தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, தன் தலையில் கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றையறுத்தென்றபடி. தலைமயிராகிறது தான் அபிமாநஹேதுவிறே. கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச்சிரைக்கிறது அபிமாநத்தைப் போக்குகிறபடியாய்த்து ஏகாந்தியாயும் ஸந்யாஸியாயும் வபநம் பண்ணுகிறது, தன் அபிமாநத்தைத் தானே போக்குகிறபடியிறே. தண்டமுகத்தாலேபிறரபிமாநத்தைப்போக்குவதும் இப்முகத்தாலே;ஸ்வாபிப

(௧) "மநுஷ்யோஹம்" (௨) "தேவோஹம்" (௩) "தாஸோஹம்"
(௪) "ம்லேச்சம்" (௫) "ரமயாநுவநேத்ராய?"

நந்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிறே. ஆக அஹங்காரகர்ப்பமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச்சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாகவிறேவித்தோபாய பரிக்ரஹ மிருப்பது. "காம்பறத்தலைசிரைத்து" என்றவிதுவும் அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார். இவரேயன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (க) "ஊவஸுவநா" இத்யாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச்சொல்லும்; அந்தச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறபடி. உன்கடைத்தலையிருந்து, உன்தலைக்கடையென்றபடி. (உ) "வாமெனள" என்கிற ஸ்தாநத்திலே "கடைத்தலை" என்கிறார். ஸ்வநிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை யநுஸந்தித்து புறம்பேபோகமாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டித் தானும்குத்திக் கொண்டபடியைக்கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாபிமாநியளவு இதுவானால் பரமசேதநன் யமாதிகள் கையில் நம்மைவிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே. இருந்து, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பரகு பரகென்று திரிந்தவன், மரக்கலத்துக்கு நங்கூரம் அவிழ்த்துவிட்டாப்போலே, (௩) "ஸுஸ்லேஹ்யஷ்டதாஹவதி" என்று - அபயஸ்தாநத்தைப்பற்றி நிர்ப்பயனாயிருந்தபடி. வாழும். உபாயம் ஈச்வரனேயானால் போகமிறே பின்புள்ளது. "இருந்துவாழும்" என்று - அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானவிருப்பு என்னுமாம். சோம்பரையுகத்திபோலும். உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிங்ஙனே உகந்தாகாதே யிருப்பது. "வாழுஞ்சோம்பர்" என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்றுமாம். அதாகிறது - சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே நிரபேக்ஷாபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமேயாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில்சோம்பியிருக்கைபோலும். நித்யஸூரிகளை உகக்குமாப்போலே சோம்பரையுகப்புதி. சூழ்புனலரங்கத்தானே. இது நீரறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்; கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதுதானே அறிவிக்கிற தில்லையோ. நீர்வாய்ப்பையும், நிழல்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறாரென்றுபோராய். "ஒரு சோம்பரைக் கிடைக்குமோ" என்னும் நசையாலேயிறே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "காம்பறத்தலை சிரைத்து" என்றவிடம் - உபாயஸ்வீகாரத்துக் கங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. "சூழ்புனலரங்கத்தானே - உன்கடைத்தலை" என்று நாராயணசப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாகையாலும், நாராயணசப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதையாகையாலும், "உன்" என்கிறவிதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். "கடைத்தலை" என்றது - (ச) "வாமெனள" என்றபடி. "இருந்துவாழும்" என்ற க்ரியாபதத்தில் - உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லிற்று. "சோம்பரை" என்று - (ரு) "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. ... ... ௩௮.

அ. முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அடிமையில். மேல் ஆறுபாட்டும் - இந்த ஜ்ஞாநமுடையாருடைய ராஜகுலம்சொல்லுகிறது. இவருடைய * பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்

(க) "த்வாஸுபர்ணா" (உ) "சரணௌ" (௩) "அதஸோ பயங்கதோபவதி"
(ச) "சரணௌ" (ரு) "ப்ரபத்யே"

கடிமையிருக்கிறபடி. ஜந்மவ்ருத்த ஸ்வபாவங்களால் குறைபடின்றார்களேயாகிலும் இவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில் உத்தேச்யரென்கிறார். இப்பாட்டால் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் இத்தஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்களையில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுவரென்கிறார்.

மூ.—அடிமையிற் குடிமையில்லா வயல்சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையிற் கடைமைபட்ட $ குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற் கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா நகருளானே. ௩௧.

ப-ரை.—துளபம் - திருத்துழாய்மாலையை, முடியினில் வைத்தாய் - திருவபிஷேகத்திலே சாத்தியருளி, அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே அடிமையில் குடிமை இல்லா—ஸர்வேச்வரனான வுனக்கு அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று நினையாதவர்களாய், அயல்—அதுக்ககலாக, சதுப்பேதிமாரில்—ரிக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணமாகிற நான்குவேதங்களை அத்யயநம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கடைமைபட்ட—அடிமைசெய்ய ப்ராப்தியுடையாராய், $ குக்கரில் பிறப்பரேலும்—பஞ்சமஜாதியிலுந்தாழ்ந்தகுலத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், மொய்—நெருங்கின, கழற்கு—உன் திருவடிகளிலே, அன்புசெய்யும்—அநுராகவ்ருத்திபண்ணுகிற, அடியரை—தாஸபூதரை, உகத்தி—உகக்குமவனன்றோ நீயென்கிறார்.

வ்யா. அடிமையில் குடிமையில்லா. கைங்கர்யம் நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்குமவர்களன்றிக்கேயிருக்கை. கைங்கர்யமாகிறது - ஸஹஜம்; அதொழியச்செல்லாதிருக்கையாய்த்து ப்ராப்தம்; அதின்றிக்கேயிருக்குமவர்கள். அயல்சதுப்பேதிமாரில். அடிமைக்கசலான சதுர்வேதிகளாயிருப்பாரில் காட்டில். வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஈச்வரனையுள்ளபடியறிகையும், தன்னை உள்ளபடி அறிகையும், கைங்கர்யம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்றறிகையுமாய்த்து. அயலாகையாவது - இந்த ஜ்ஞாநத்துக்குடல் வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறோமென்று அறியாதிருக்கை. அத்யயநபலம் அர்த்தஜ்ஞாநமென்றறியாதவர்கள் சதுர்வேதிகளானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (க) "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ [illegible] என்னக்கடவதிறே. (உ) "யஸ்ய [illegible]" இத்யாதி. இனி இவர்களில்காட்டில் ஈச்வரனுக்கு உத்க்ர்ஷ்டரைச்சொல்லுகிறதுமேல். குடிமையில் கடைமைபட்டகுக்கரில் பிறப்பரேலும். வேதவிஹிதங்களை யநுஷ்டியாதும், நிஷித்தங்களை யநுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீநஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும். குக்கராகிறார் - சண்டாளரிலும் தண்ணியர் சிலர். "பிறப்பரேலும்" என்கிறது - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஜந்மங்களுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில் நியதியில்லை, (௩) "ஸர்வத்ர [illegible]" என்கிறபடியே - இத்தஜ்ஞாநம் எல்லாஜந்மங்களிலும் ஸம்பவிக்குமென்கை; - வேதாபஹாரகர் [illegible] அவதரி

$ குக்கர் — [illegible] என்றபடி.

(க) "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோயஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி । ப்ராஹ்மண்யம்தஸ்ய [illegible] நிரூப்யதாம்." (உ) "யஸ்ய [illegible] வேத்தி" (௩) "ஸர்வத்ர [illegible] "

ராமாயணத்தில், காட்டிலே திரிவார் சிலவேடரையும், வேடுவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், தலைரையும், மஹாபாரதத்தில், விதுரதர்மவ்யாதாதிகளையும், பிசாசங்களையும், இடைய ும், இடைச்சிகளையும் கண்டோமிறே. " பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீத ய தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே " என்கிறபடியே.

சித்யஸூரிகளில்காட்டில் இங்கேவந்து ஈச்வரன் ஆர்ஜித்தவர்களாகையாலே இவர் சீரியரென்கை. அல்லாதபொன்னிற் காட்டில் வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே. மினில் துளபம்வைத்தாய். திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவஹிக்குமவர்களென்கை. திரு ழாய்மாலை ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமானப்போலே இவர்களாலே உன்னுடைய வேச்வரத்வம் நிறம்பெறு மென்னவுமாம். மொய்கழற்கன்புசெய்யும். " ஐம்புலனகத் கி " என்கிறபடியே உன்னுகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் பொகட்டு, " உன்சேவடி வதிருக்காப்பு " என்று திருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவேயாத்மையாய், அத்தையே பமாக நினைத்திருக்குமவர்கள். அடியரை. கீழ் - உபேயத்தைச் சொல்லிற்று, இத் - உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. " சோம்பர் " என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தை உள்ள புணர்ந்து ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அடியர். அடியிலுள்ளாரு ும் திருவடிகளேயாய், தாரகமும் திருவடிகளேயாயிருக்கை. " நிழலுமடிதாறுமா ம் " என்னக்கடவதிறே. உகத்திபோலும். இப்படியிருக்குமவர்களை உகத்தி. இதுக் புறம்பான சதுர்வேதிகளைக் காட்டில் இவர்களையேயிறே தேவரீர் உகந்திருப்பது. றும். திருத்துழாய்போலும்; முடியினில் துளபம்போல் அடியரை உகப்புதி. அரங்க ருளானே. நிஹீநஜந்மாக்களாய் உனக்கு நல்லாரா யிருப்பார்க்கு முகங்கொடுக்கைக் பன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது; உத்க்ருஷ்டர்க்கு முகங்கொடுக்குமிடத் பரமபதத்திலே யிருக்க வமையாதோ.   ...   .   ௩௧.

அ. நாற்பதாம்பாட்டு. திருமறுமார்வ. ஐந்துக்கால் வந்த தண்மையன்றிக்கே எத் யேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரும், * மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே ராகில் அவர்களுக்கு அந்தகர்படலம் அநுபவிக்கவேண்டா வென்கிறார்.

மூ.—திருமறுமார்வ நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெருவறக் கொன்றுசுட்டிட் டீட்டிய வினையரேனும்
அருவினைப் பயனதுய்யா ரரங்கமா நகருளானே.   ௪௦.

ப-ரை.— திரு—பெரியபிராட்டியாரையும், மறு—ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவை மார்வ—திருமார்விலே யுடையனும், அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந் நமவனே; மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ள ஜீவர்களெல்லா வெருவுற—ஜகத்தடைய நடுங்கும்படி, கொன்று—கொன்றும், சுட்டிட்டு—சுட்டும், வகைகளாலே,) ஈட்டிய—ஸம்பாதித்த, வினையரேனும்—பாதகங்களை யுடையரேயா ம், நின்னை—ஸ்ரியஃபதியானவுன்னை, சிந்தையுள்—தங்கள் நெஞ்சிலே, திகழவைத்து- ருக்கும்படிவைத்து, மருவிய மனத்தர் ஆகில்—த்ருடாத்யவஸாயத்தை யுடையராயிருப் ராகில், (அவர்கள்,) அரு வினைப்பயன் அது உய்யார்—மஹாபாதகங்களுடைய பல அநுபவிக்கமாட்டார் களென்கிறார்.

வ்யா. திருமறுமார்வ. திருவையும், மறுவையும் மார்விலே யுடையவனே. ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனே. (க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவிது ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிறே. பிராட்டி திருமார்பிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறுரிறே வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக. "அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா" என்றும், "நின் மலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்" என்றுமிறே இவர்கள்வார்த்தை யிருப்பது. இது தான் * மெய்ம்பொருளில் மறைத்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை, அதில் நிஷ்டையுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிறவிடத்தில் வெளியிடுகிறுர். உபாயோபேயங்க ளிரண்டுக்கும் அவள் ஸம்பந்தமே வேணுமென்னு மிடம்தோற்றுகிறது, நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து. ஸ்ரிய:பதியானவுன்னை உபாயாந்தரங்கள் கலசாமே நெஞ்சிலே விளங்கும்படியாக அத்யவஸித்து. ஸம்ஸ்கரபாதி ஸாவித்ரிபாதிபாக இவன்தலையிலும் சிறிது ஸஹாயமுண்டாகில் அவனுடைய உபாயபாவம் திகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படியறிந்து துணிகைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழிய வேறென்று வேண்டாதிருக்கை. "வைத்து" என்று - இம்மிதுனத்திலுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

மருவியமனத்தராகில். இவ்வம்சம் உபேயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு ஸ்ரிய:பதியேபரமப்ரயோஜநமென்று அத்யவஸித்திருப்பாராகில். "ஆகில்" என்றவிது - ப்ராபகவிஷயமாகவுமாம், ப்ராப்யவிஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒருசேதநனுக்குக் கிட்டுவதொன்றன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவுறக்கொன்று. ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது ஜகத்தடைய நடுங்கும்படியாகவாய்த்து நலிவது. இத்தால் - இவனுக்கு ஹிம்ஸையிலுடைய ருசி சொன்னபடி. சுட்டிட்டு. சஸ்த்ராதிகளால் நலியுமளவன்றிக்கே ப்ராணனோடே தக்த்த (ஊழு) ளாக்கி. ஈட்டியவினையரேலும். அம்மஹாபாதகங்களை, புருஷார்த்தருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆதரிக்குமாப்போலேயாய்த்து இவன் இவற்றை யேறிட்டுக்கொள்ளுவது. ஜந்நாகம்பிறந்தவனுக்கு இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தைச்சொல்லுகிறது. ஏலும். (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (௩) "பஹூநாஜந்மநாமந்தே" (௪) ஸஞ்சிதகஜந்மஸஞ்சிதா:" என்கையாலே இவனால் இதுக்குமுன்புசெய்யக்கூடாது, கூடிற்றேயாகிலும். அருவினைப்பயனதுய்யார். தாங்கள்தேடி ஜீவிக்கப்பெறுர்கள். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போலே அசல் பிளந்தேறிடுமத்தனை. (ரு) "க்ஷிபாமி ஜஸ்ரமசுபாந்" என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, கர்ணன்விட்ட ஸர்ப்பசிரஸ்ஸைப்போலே கிரீடத்தோடே போக்குமென்னுதல்; அங்ஙனன்றியே யக(ஹ ம)தத்தன்விட்ட சக்தியை மார்பிலே ஏற்றுப்போலே தான் அநுபவித்தல், பொறுத்தேனென்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் (௬) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுநிற்க இவர்களுக்கு அநுபவிக்க விருண்டோ. அரங்கமாநகருளானே. இவையெல்லாம் அவதார ஸமயங்களிலேயன்றோ வென்ன வொண்ணுதபடி. அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்காகவன்றே கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு

(க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (௩) "பஹூநாஜந்மநாமந்தே" (௪) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" (ரு) "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாந்:" (௬) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி"

இதுதான் ஈச்வரனுசைப்பட்டே போமதத்தனையொழிய இவ்வதிகாரிகளுக்கு ஸம்ப
ப. ப்ராமாதிகமான புண்யத்தையும் பாதகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாபத்திலே யிழி
ளோ, யார்பிலேயிருந்து, (க) "நகஸ்நிநூபராயத்" என்னுமவன்தானே குறை
றுனும் "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்னுமவனுமென்று, பாபங்களிலே யிழி
ளா. வாய்கரையர் நினைக்கவும் நிலமன்றென்கை. ... ... சுO.

அ. நாற்பத்தோராம்பாட்டு. வானுளோர். இவர்களுக்கு ஐச்வர்த்தங்களால்வரும்
பில்லாமையேயன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தங்களங்கீகாரத்தா
ரிசுத்தாம்படியான உத்கர்ஷத்தை யுடையவர்களென்கிறார்.

மூ.—வானுளா ரறியலாகா வானவா வென்பராகில்
தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா வென்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யு மூனகாரகர்களேனும்
போனகஞ் செய்தசேடந் தருவரேல் புனிதமன்றே. சுக.

ப-ரை.—ஊனம் ஆயினகள் செய்யும்-தாங்கள் பிறரைக்கொல்லுவதன்றிக்கே, மனை
களைனும்-பிறரையிடுவித்து ஹிம்ஸிப்பவர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும்; வானுளார்-
நலோகங்களிலுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளாலே, அறியலாகா-இப்படிப்பட்டதென்று பகுத்
வொண்ணாத, வானவா—பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே, என்பராகில்—
ப சொல்லுவாராய், தேன் உலாம்-மது ஸ்ரவியாநின்றுள்ள, துளபம் மாலை-திருத்து
மாலையை, சென்னியா—திருமுடியிலே யுடையவனே, என்பர் ஆகில்—என்று சொல்லு
னேயாகில், போனகம்செய்த சேடம்—அவர்கள் அமுதுசெய்து மிகுந்தப்ரஸாதம்,
ரேல்—க்ருபைசெய்து கொடுப்பார்களேயாகில், அன்றே—அப்போதே, புனிதம்—பரி
ராவர்கள்.

வ்யா. வானுளாரறியலாகாவானவா. ப்ரஹ்மாதிகளால் துர்ஜ்ஞேயமான பரமபதத்
த்யவாஸம்பண்ணுமவனே. "ஆகா" வென்கிறது-சண்டாளன் அக்நிஹோத்ரத்திலே
லாகாதென்னுமாப்போலே நிஷேதத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். பரணிலே உபாவிருக்
ன்று பரமபதநிலயனை அறியலாமோ; மநுஷ்யர்களில் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியுண்டே
அதுகொண்டங்கே செல்லலாமோ.

(உ) "அகிஞ்சநஃ" (ங) "அநந்யகதிஃ" என்றிருப்பாரறியுமத்தை, (ச) "ஈச்வ
ரோஹம்" என்றிருப்பார்க்கறியலாமோ. "ஆசற்றார் தங்கட் கல்லாலறியலாவானுமல்லன்"
என்கடவதிறே. நீந்தவல்லவனோடு நீஞ்சமாட்டாதவனோடு வாசியறக் கடலைநீஞ்சவொ
ணாதாப்போலே, சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயாய்த்து பகவத்
ப்ராப்தியிருப்பது. (ரு) "அநந்யஸாத்யே" என்னக்கடவதிறே. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸா
ரனாய் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிறவனுடைய பெருமையைப்
பார்த்தாலும் அவனை உபாயமாகவேணும்; குணத்ரயவச்யனான இவன் சிறுமையைப்பார்த்

(க) "நகச்சிந்நாபராத்யதி" (உ) "அகிஞ்சநஃ" (ங) "அநந்யகதிஃ"
"ஈச்வரோஹம்" (ரு) "அநந்யஸாத்யே"

தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும்; ஸ்வாகூனத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தாலும் அவனே யுபாயமாகவேணும். என்பராகில். (க) "மநோபூர்வோ வாகுத்தர:" என்கிறபடியே உள்வாயிலநுஸந்தாநம் வழிந்துசொல்லும்சொல்லையுடையராகை. இத்தால்—(உ) "ப்ரார்த்தநாமதிச்சரணாகதி:" என்கிறபடியே உபாய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. ஆகில். ஸ்வஸாமர்த்யத்தை விடுகையாலுள்ள அருமைசொல்லுகிறது. தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா. கீழ் — உபாயம் சொல்லிற்றாய், இங்கு — உபேயாம்சம் சொல்லுகிறது. மதுப்ரசுரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவனே. ஸர்வாதிகனுப் நிரதிசயபோக்யனுப் அதஏவ பரமப்ராப்யனென்கை. என்பராகில். இத்தாலும் ப்ராப்யப்ரார்த்தனையைச்சொல்லுகிறது. ஆகில். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு இவனையே பரமப்ரயோஜநமென்று நினைக்கையிலுள்ளவருமைசொல்லுகிறது. (ங) "ஸஹைவ தாத ஸாஹிஷ்ணவ:" என்னக்கடவதிறே.

ஊனமாயினகள்செய்யும். வயிறு வளர்க்கைக்காக பரஹிம்ஸை பண்ணுமவர்கள், மத்யராத்ரத்திலே மாம்ஸார்த்திகளாய் வருவாருண்டாகில் ஹிம்ஸ்யபதார்த்தத்தை ப்ராணன் போகாமல் பந்தித்துமாம்ஸத்தை அறுத்துக்கொடுக்குமவர்கள். ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநர் பிறர்க்காகத் தங்களுடைய மாம்ஸத்தை யறுத்துக் கொடுப்பர்கள்; அதுக்கெதிர்த்தட்டு இது. ஊனகாரகர்கள். தாங்கள் கொல்லுமவளவன்றிக்கே பிறரை பிடுவித்துக் கொல்லுவிக்குமவர்கள். ஜ்ஞாநம்பிறப்பதற்கு முன்புத்தைவ்ருத்தம் சொல்லுகிறது. ஏலும். முன்புசெய்யிலும் இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்பவியாது; பிறருடைய ஆர்த்திகாலில் மோஹிக்கில் மோஹிக்குமத்தனை. ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட மண்டூகத்தினுடைய ஆர்த்தியைக் கேட்டு "இது ஆரநிந்து விடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறது" என்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்ட விவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈச்வரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதரூபமாயாய்த்திருப்பது. போனகம். பகவத்விஷயத்தில் சொல்லுமோபாதியிலும் சொல்லவேணுமே, அதிலுங்குறையச் சொல்லவொண்ணுதே. செய்தசேடம். (ச) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" என்றும், "கலத்ததுவண்டு" என்றும், சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கினகலத்தில் ப்ரஸாதம். தருவரேல். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கும் பொதுவாயிருக்குமதன்றே இது. அலப்யலாபம் கிட்டிற்றாகில். ஒருநாள் பட்டர் ப்ரஸந்நராய் ஜீயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை நினைப்பது. புனிதமன்றே. தேசாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரேயன்றியே ஸ்பர்சவேதியாய் இரும்பு பொன்னுமாப்போலே அப்போதே பரிசுத்தம். (ரு) "தத்ஹஸ்தஸ்பர்சபாவநம்" ... ... சக.
பகவத்ப்ரஸாதம் பாவநம்; இது ஸம்பாவநம்.

அ. நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. பழுதிலா. ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள், இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாநப்ரதாந ப்ரதிக்ரஹவ்யவஹாரங்களுக்கு மர்ஹராவரென்கிறார்.

(க) "மநோபூர்வோ வாகுத்தர:" (உ) "ப்ரார்த்தநாமதிச்சரணாகதி:" (ங) "ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" (ச) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" (ரு) "ததுச்சிஷ்டம் பாவநம்"

மூ.—பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள்!
இழிகுலத் தவர்களேலு மெம்மடியார்க ளாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மி னென்றுநின்னொடுமொக்க
வழிபட வருளினுய்போல் மதிள்திரு வரங்கத்தானே. சஉ.

ப-ரை.— மதிள்— திருமதிளாலே சூழ்ந்த, திரு அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; ஒழுகல்—"ப்ரஹ்மா தொடங்கித் தங்களளவும் நீண்டுவருகிற, ஆறு—பாரம்பரையில், பழுது இலா—குற்றமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய், பலசதுப்பேதிமார்கள்!—நான்கு வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணிப்போருமவர்களே!; எம் அடியார்கள் ஆகில்—நம்மடியாரென்று அபிமாநிக்கலாம்படி யிருக்குமவர்கள், இழிகுலத்தவர்களேலும்—நிஹீந குலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், நீர்—நீங்கள், தொழுமின்—அவர்களைத் தொழுங்கோள்; கொடுமின் — உங்கள் பக்கலுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசியுங்கோள், கொள்மின் — அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள்," என்று—, நின்னொடும் ஒக்க—(உனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே,) உனக்கு ஸமாநமாகவாகிலும், வழிபட—அவர்களை ஆராதிக்கும்வழி போம்படி, அருளினாய்—க்ருபைசெய்தருளினு யென்கிறார்.

வ்யா. பழுதிலாவொழுகலாற்று. ப்ரஹ்மாதொடங்கித் தங்களளவும் வர நெடுகிப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே ஒரு தோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அதாகிறது—உத்பத்திகளிலேயாதல், ஆசாரங்களிலேயாதல், ஒருவகையாலும் ப்ராஹ்மண்ய ப்ரச்யுதியின்றிக்கே யிருக்கை. பலசதுப்பேதிமார்கள். இவ்வம்சத்தில் சதுர்வேதிகளா யிருப்பாரநேகரென்கை. (க) "வக வெ..ஜாஜேஷயஃ" என்கிறபடியே நிஷ்ஸமாயிருக்கை. "சதுப்பேதிமார்கள்" என்று — ஸம்போதநை. ஒழுகல் - நெடுமை. ஆறு — வழி. இழிகுலத்தவர்களேலும். இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், ஏலும். (உ) "வைஸஃ நாஜ ந்ரு காமேஷு" என்கிறபடியே அநேக ஜந்மபுண்யங்களினுடைய அவஸாநத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார்க்கு நிஹீநஜந்மங்கூடாது, விதுர தர்மவ்யாதாதிகளைப்போலே கூடிற்றேயாகிலும். எம்மடியார்களாகில். என்னோட்டை அஸாதாரணஸம்பந்தத்தை அறிந்து ஜ்ஞாநாநுகூலமான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில். கைங்கர்யமே எல்லா நன்மைகளுமாக நினைத்திருக்குமவர்களாய், ஈச்வரனும் இவர்கள்திறத்தில் நாமே யிவர்களுக்கு உபாயோபேயங்களும் எல்லாவுறவுமென்றும் நினைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்.

தொழுமின் நீர். நீங்கள் தொழுங்கோள். (ங) "வஸ டவஸ வஸகாஜஃ" என்கிறபடியே உங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும், ஜந்மோத்கர்ஷங்களும், மதமேறுவாகையன்றியே தமமேறுவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காலிலே விழுங்கோள். (ச) "காமெ வவிவஸவெடிஷு" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதமொழிந்த ஸாதநாந்தரங்கள் பயஸ்தாநமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆராதியுங்கோள். (ரு) "வார ஹநீவஸாஜெவஃ" என்கிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான சேஷத்வமானது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தம், உங்களுக்கு அபிமாநத்தாலே துஷ்கரம்; அவர்களைத்தொழுகை உங்கள் ஸம்

(க) "சதுர்வேததாரிஷயஃ" (உ) "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ங) "ஏஷவவ ஸதாம் நயஃ" (ச) "காலேஷ்வபிசஸர்வேஷு" (ரு) "பாஸ்பரசேஷபாவைஃ"

ஸாரபீஜமான துர்மாநம் போம். நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷகனாக எங்கேகண்டோமென்னில்; கைசிகஸம்பந்தம் ப்ராஹ்மண்ய ப்ரச்யுதியாலேவந்த ப்ராஹ்மராக்ஷஸத்வத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக் கண்டோமிறே. கோடுமின்கோண்மின். அவர்கள் உங்கள்பக்கல் ஒருஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல்லுங்கோள்; அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ர்தார்த்தராகுங்கோள். ஜாதிநிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலேயாதல், குணநிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலேயாதல், நீர்மேலெழுத்தான ஸம்பந்தமன்றிறே இவர்களோடு பண்ணும் ஸம்பந்தம்; இது யாவதாத்மபாவியான ஸம்பந்தமிறே. என்று நின்னோடுமொக்க வழிபடவருளினாய்போல். இப்பாசுரம் பலப்ரதரான தேவரீரே அருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ. நின்னோடுமொக்கவழிபட. 'எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமைபாலே என்மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ஆராதித்து நல்வழிபோங்கோள்'. அருளினாய். (க) "[illegible] " என்கிறபடியே. அருளினாய். இந்தாஹ்ஸ்யம் தேவரீர் க்ர்பையாலே அருளிச்செய்த வித்தனையிறே. "பூசித்து நல்கியுரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே" என்று - பகவத்ஸம்பந்த யுக்தருடைய பாவநத்வம், நித்யஸூரிகளும் தந்தாமுடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினார்களாய் உபதேசிக்குமத்தனையிறே. மதிள் திருவரங்கத்தானே. உபதேசமாத்ரமேயாய்ப் போகாமே கோயிலிலேவந்து லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள்தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரித்துக் காட்டிற்றிலீரோ. மதிள் திருவரங்கத்தானே. கோயிலில் மதிளைக்கடக்கிலன்றோ தேவரீர் காட்டின் இம்மர்யாதையைக் கடக்கலாவது. ... ... ௪௨.

அ. நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. அமர. கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மவ்ர்த்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவ்ர்த்தாதிகளின்றிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்தவைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே கர்மநிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணித் தாழநினைத்தார்களாகில் அக்க்ஷணத்திலே அவர்கள் தான் சண்டாளரென்கிறார்.

மூ.—அமரவோ ரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே
அவர்கள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமா நகருளானே. ௪௩.

ப-ரை.— அரங்கமாநகருளானே—; ஓர்—அத்விதீயமான, அங்கம் ஆறும்—ஆறு வேதாங்கங்களையும், ஓர்-அத்விதீயமான, வேதம் நான்கும்—நான்குவேதங்களையும், அமர—ஸாவதாநமாக, ஓதி—அத்யயநம்பண்ணி, தமர்களில் தலைவராய—தாஸபூதரில் அக்ரேஸரான, சாதி அந்தணர்களேனும்—ப்ராஹ்மணவர்ணத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், நுமர்களை—தேவரீருடைய தாஸபூதரை, பழிப்பராகில்—அவர்களுடைய ஜந்மவர்த்தங்களைப் பார்த்து தூஷிப்பாராகில், ஆங்கே-அப்போதே, நொடிப்பது ஓர் அளவில்-அந்தக்ஷணத்திலேயே, அவர்கள்தாம்—அவர்கள், புலையர்போலும்—சண்டாளர்களாவரென்கிறார்.

(க) "பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபிவர்த்ததே। ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிச் ஸ்ரீமாந்ஸயதிஸ்ஸசபண்டிதஃ ‖ தஸ்மைதேயம்ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்"

வ்யா.—அமரவோரங்கமாறும். அத்விதீயமான ஷடங்கங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி பாடங்களையும் தரித்து, அர்த்தத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அத்விதீயத்வமாவது - ஓரங்கத்திலே ஜ்ஞாநங்குறைவறவுண்டானால் லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லும்படியிருக்கை. (க) "யீக்ஷாபாரவஜஶிக்ஷா" இத்யாதி. வேதமோர்நான்கும். வேதங்களுக்கத்விதீயத்வம்—அபௌருஷேயத்வம். பௌருஷேய சப்தங்களில்காட்டில் வ்யாவ்ர்த்தியாதல்; தனித்தனியே விநியோகபேதத்தால் வந்த வ்யாவ்ர்த்தியாதல். ஓதி. அங்கங்களோடு வேதங்களோடு வாசியற ஆசார்யோச்சாரணாநூச்சாரணமுகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி அறியுமவர்களாகை. தமர்களில் தலைவராய. ஜ்ஞாநாநுகூலமான பகவத்விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸராயிருக்கை.

சாதியந்தணர்கள். கீழ்ச்சொன்னவை க்ஷத்ரியவைச்யர்களுக்கும் பொதுவிறே; அவ்வளவன்றிக்கே ஜாத்யாப்ராஹ்மணராயிருக்கை. ஏலும். கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் ஸித்திக்குமதல்ல, ஸித்திக்குமேயாகிலும். வைஷ்ணவநிந்தையில் வந்தால் இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமென்கை. தர்மாநோபஹதர்க்கு அபசாரஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலைமேலேகாலிட்டுத்திரிகைக்குடலாயித்தனையிறே.

நுமர்களை. தேவரீரபிமாநத்துக்குள்ளே அடங்கி ப்ராப்யப்ராபகங்கள் தேவரீரேயென்று அத்யவஸித்து, உடையவனே உடைமைக்கு நிர்வாஹகன், உடைமையை விநியோகங்கொள்ளுவானுமவனே யென்றிருக்குமவர்களை. பழிப்பராகில். பகவத்ப்ரபாவத்தை அஹங்காரத்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணித் தங்களில்காட்டில் குறையநினைப்பராகில். பழிப்பாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது - பகவதபசாரங்களில் தலையான அபசாரம். உகந்தருளின நிலங்களில் த்ரவ்யமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்குமாப்போலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்கை. பழிப்பராகில். கொண்டாடுகையேயாய்த்து ப்ராப்தம், அஹங்காரமாகிற § முசலகனேறி ப்ரமித்தபோதிறே அவர்களைக்குறையநினைப்பது; இப்படி கூடிற்றாகில். நொடிப்பதோரளவிலாங்கே. காலாந்தரே தேசாந்தரே தேஹாந்தரே அன்று, அந்தக்ஷணத்திலே அவ்விடத்திலே. "புனிதமன்றே" என்ற நன்மைபோலே தீமைவருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. அவர்கள்தாம் புலையர்போலும். அத்தேஹத்தோடே சண்டாளராவர்கள். த்ரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ்மண சாபத்தாலே கழுத்தில் வீரசங்கிலிதானே வாராறுப்போலே, இவனுக்கும் மார்விலிட்ட பூணூல்தானே வாராய்விடும். தாம்புலையர். கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மாதிகளின் உத்கர்ஷங்கள் அபிமாநஹேதுவாகையாலே அவைதானே இவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது. ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கதிகாரமுண்டு; இவன் உயரவேறித்தகர விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணியன் கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம் சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே ஆழ்வான்பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அரங்கமாநகருளானே. (உ) "நக்ஷமோகிக்ஷாவத" என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதாபசாரத்தின் தண்மைதெரிவது. கர்மயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்கு ஸ்வகதமான உபாயாந்தரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களைப்பற்றியிருக்கலாம், பகவத்ஸம்பந்தம்கொண்டு பெறவிருக்கிற ப்ர

(க) "சிக்ஷாயாம்வர்ணசிக்ஷா" § முசலகன்—ஒருபேய். (உ) "நக்ஷமாமிகதாசந"

பந்நனுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறுக்குமதாகையாலே பெற ல்லே. பெறுகைக்கு அவர்கள் ஸம்பந்தமே அமைகிறுப்போலே இழக்கைக்கும் அபசா அமையும் ; ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டுவது - தேவதாந்தரஸ் மும், பாகவதாபசாரமும். பகவத்விஷயத்தில் ஓர் ஆநுகூல்யம் பண்ணவேண்டுவதி இவை யின்றியிலேயொழிந்தவனுக்கு ஈச்வரன் ஸுலபனும். ... ...

அ. நாற்பத்துநான்காம்பாட்டு. பெண்ணுலாம். கீழ் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தங்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுமிடம், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக்ஜாதியிலே பி றொருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்று அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வலாபத் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான்
எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப
விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன் றருளையீந்த
கண்ணறா வுன்னையென்னோ களைகணாக் கருதுமாறே. ௪௪.

ப—கா.—பெண்-கங்கையானவள், உலாம்-ஸஞ்சரிக்கிற, சடையினானும்-ஜடை டையனான ருத்ரனும், பிரமனும்-ப்ரஹ்மாவும், உன்னை-ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன்னை, பான்-இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேதித்தறிகைக்காக, எண் இலா ஊழி ஊழி—எ ‘காலமாக, தவம்செய்தார்—தபஸ்ஸு பண்ணி, வெள்கிநிற்ப — காணக்கிடையாமைய வீணே தபஸ்ஸிலே யிழிந்தோம்’ என்று லஜ்ஜித்திருக்க, விண்ணுளார்—நித்யஸூ வியப்ப—விஸ்மயப்படும்படி, அன்று—முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டுவருந்தினபே ஆனைக்கு- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு,வந்து-, அருளைஈந்த-அவன்கையில் பூசெவ்வியழிவ முன்னே திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டருளின, கண் அறா—நிர்த்தயனானவனே; உ இப்படிப்பட்டவனானவுன்னை, களைகணா-தஞ்சமாக, கருதும் ஆறு-நினைக்கும் ப்ரகாரம், யாது?. [இப்படிப்பட்ட தயையுடையனான வுன்னையொழிய வேறேசரண்யர்கள் என்றுகரு

வ்யா.—பெண்ணுலாஞ்சடையினானும். கங்கையானவள் உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும்படி ஜடையையுடையவன். கங்கையை ஜடையிலே அடக்கினேனென்னும் பிடாரைக்கொ ஸர்வேச்வரனைக்காணலாமோ; “ஆறுசடைக்கரந்தான்” இத்யாதி. பிரமனும். அவனுக்கு ஜநகனாய், (௧) “ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:” என்கிறபடியே இப்பாலுள்ளார்க்குப் ஸியுபாத்யாயாங்காட்டில் இவ்வளவு(ள)கொண்டெம்பெருமானை அறியப்போமோ. தன் ஸ்ர்ஷ்டாரானவர்களைத் தான் பரிச்சேதிக்குமித்தனையொழிய அபரிச்சிந்நனானவனைப் பரி திக்கப்போமோ. “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை” என்னக்கடவதிறே. உன்னைக்காண்பான். (௨) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்ற படியே உன்குணங்களிலே யொன்றை அவதிகாணமாட்டாத வுன்னைக்காண்கைக்காக. ஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநின்றாலும் எல்லைகாணமாட்டாத உன்னை. (௩) “ ஸோங்க வேத” என்னக்கடவதிறே. பிறரால் அறியவொண்ணாதவளவே யன்றியே த லும் உன்னை யெல்லைகாணவொண்ணாதவுன்னை. “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரிய” என்னக்கடவதிறே. காண்பான். காணப்பெற்றால் பின்னையன்றோ ப்ரயோஜநத்தி

(௧) “ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:” (௨) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” (௩) “ஸோங்க வேத யதி வா ந வேத”

செல்லுவது. தானே தன்னைக்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்காட்டுமன்றிறே காணலாவது, அல்லது ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலேகாணும் விஷயமன்றே. (க) "நவக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும், (உ) "நமாம்ஸசக்ஷுஷாத்ரஷ்டும் ப்ரஹ்மருத்ரஸகாதயே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. எண்ணிலாவூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப. நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணி "நாம் ஆராய் தபஸ்ஸு பண்ணுகிறோம்" என்று லஜ்ஜித்துக் கைவாங்கிநிற்கிறார், தங்களைக்குறித்துப்பண்ணும் தபஸ்ஸுக்கு பலம் கொடுக்குமவர்களிறே இவனைநோக்கி தபஸ்ஸு பண்ணுகிறார்கள். (௩) "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி" என்னக்கடவதிறே. வெள்கி நிற்ப. முதலையின்வாயிலேவிழாதே தமஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்கை. (௪) "பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே ஆபத்தைமுன்னிடாதே தபஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்க.

விண்ணுளார் வியப்பவந்து. நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதிகள் இப்படி படாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு திர்யக்கின் காற்கடையிலே அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுவதே! "எத்திறம்! எத்திறம்!" என்று விஸ்மயப்பட வந்து. அவன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து. "சென்று" என்னாதே "வந்து" என்றது ஆனைக்குதவினது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. ஆனைக்கு ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தை யாதல், இவனுடைய ஜந்மாபகர்ஷத்தையாதல், இவற்றை யொன்றையும்பாராதே ஆபத்தைப் பார்த்து ரக்ஷித்தபடி. அன்று. ஸ்வபல மற்ற வன்று. (௫) "கஜஆகர்ஷதே தீரே" என்று சென்றகாலத்தில் இவனோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியில்லை. அன்று ஒரு முதலையின் வாயிலே யகப்பட்டவானைக் கருளையிந்தாய்; இன்று அஞ்சு முதலையின் கையிலே அகப்பட்டவனக்கருளாய். ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நோவுபட்டது; நான் அநாதிகாலம் நோவுபட்டேன். அவனகப்பட்டது மடுவிலே; நானகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே. அருளையீந்த. அருளுகையாவது - முதலையின் வாயினின்றும் மீட்டு, அவனுடைய நொந்த காலைத் திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆச்வஸிப்பித்து, அவன்கையில்பூவைத் தன்திருவடிகளிலே பிடுவித்துக் கொள்ளுகை; அப்படி யென்னையும் விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டு இழந்த காலத்துக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணியிறே அடிமையிலே மூட்டுவது. கண்ணனே. அவன் உபகரித்ததசையிலே, கண்ணனென்கிறது - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறவார்த்தை. ஸ்வலாபத்தில் ஸ்வயத்நத்தாலே ஸபிக்க இழிவாரைப்பாராதே அகிஞ்சநர் பக்கலிலே முழுநோக்காயிருக்கிறவிது என்ன சுணையுடைமை; என்ன பும்ஸ்த்வம். ஸ்வஸாமர்த்யத்தைப் பொகட்டுத் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக்காலிலே விழவிட்டுக் கொள்ள மாட்டாதே ஜாத்து இழப்பதே!. உன்னையென்றோ கனகளுக்கருதுமாறே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதியானவனை ஜகத்துக்குப்பொதுவான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிகேடரென்கிறார். (௬) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பக்ஷம் சிலர்க்காகச் சிலரை யழிக்கிற விவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று நினைக்கலாமோ. ... சஅ.

(க) "நசக்ஷுஷாபஶ்யதிகஶ்சநைநம்" (உ) "நமாம்ஸசக்ஷுஷாத்ரஷ்டும்ப்ரஹ்மருத்ரஸகாதயே" (௩) "யுககோடிஸஹஸ்ராணி" (௪) "பரமாபதமாபந்நோமநஸா சிந்தயத்தரிம்" (௫) "கஜஆகர்ஷதேதீரே" (௬) "தேவாநாம்தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்"

அ. நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு. வளவெழும். நிகமத்தில் குவலயாபீடத்தைப் போ க்கிருப்போலே, தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லிப் பெரியபெ மாளுடைய ப்ரீதிக்கு தமக்குப்ரயோஜநமென்று முடிக்கிறார்.

மூ.—வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள்
கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலைத்
துளவத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல்
இளையபுன் கவிதையேலு மெம்பிராற் கினியவாறே. ௪௫.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை முற்றிற்று.

ப—ரை.— வளம் எழும்—அழகுமிக்கிருப்பதாய், தவளம்—மிகவும் வெண்மையான மாடம்—மாடங்களையுடைத்தான, மதுரைமாநகரம்தன்னுள்—ஸ்ரீமதுராநகரத்திலே, க ளம்—கவளங்கொண்டிருப்பதாய், மால்—பெருத்திருந்துள்ள, யானை கொன்ற—குவல பீடமென்கிற யானையை நிரஸித்த, கண்ணனை—ஆச்ரித ஸுலபனாய், அரங்கம்—கோயிலி பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், மாலை—ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை, துள தொண்டாய—திருத்துழாயாழ்வார்க்கு அடிமைசெய்து போருமவராய், தொல் சீர்—ஸ்வ பாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நின்றவரான, தொண்டரடிப்பொடி—தெ ண்டரடிப்பொடியாழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த திருமாலையாகிற ப்ரபந்தம், இளைய சப்தத்தில் இளையதாய், புன்கவிதையேலும்—கவித்வத்தில் குற்றமுடையதாக இருந்தாலு எம்பிராற்கு—எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாளுக்கு, இனிய ஆறே—இனிதாயி நபடியென்னென்று ஈடுபடுகிறார். [இப்ப்ரபந்தம் முற்றும்-, அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்த

வ்யா. வளவெழுந்தவளமாட. அழகுமிக்கிருப்பதாய் வெள்ளியாலே செய்த போலே அதிதவளமான மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கை. திருவவதரித்தவன்று கோ கப்பெறாத இழவுதீருகிறார். வில்விழவுக்காகக் கம்ஸன் கோடித்தபடியைச் சொல்லிற்று மாம். வளம் - அழகு. எழுச்சி - மிகுதி. மதுரைமாநகரந்தன்னுள். ப்ரதமத்தில் வ காச்ரமமாய், பின்பு ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்து, பின்பு க்ருஷ்ணன் திருவவ ரம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பகவத்ஸம்ப மாறாத தேசமாகையாலே— வைகுந்தமா நகரில் காட்டில் இது வ்யாவர்த்தம். கவளமால்யா கொன்ற கண்ணனை. கவளங்கொண்டிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள ஆனையைக்கொ க்ருஷ்ணனை. § "களபமால்" என்று பாடமானபோது, "களபம்" என்று - ஒரு வத்தில் பெருத்த ஆனையென்றபடி. கீழே -"ஆனைக்கன்றருளையீர்த" என்றார்; இங் "ஆனைகொன்ற" என்கிறார்; இத்தால் - (க) "தேவா நாம் தாநவா நாஞ்ச" என்றதழிந்த ங்குள்ளார்விரோதிகளைப்போக்கித் தன்னை அநுபவிப்பித்தாப்போலே, இவர் தம்முடை ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் தம்மை அநுபவிப்பித்தபடி. திருவவதரித்தவன்று ஒளித் போனவூரிலே கண்காணவந்து விரோதியை யழியச்செய்த ஏற்றத்தை அநுபவிக்கி அரங்கமாலை. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான தம்முடைய விரோதியைப்போக்கிக் கோ லே வந்தாராய்த்து. மாலை. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவனை. விரோதிநி மும் தத்பூர்வகமான ஸ்வாநுபவமும் தன்பேறாயிருக்கை.

§ இந்தபாடம் எதுகைக்குச்சேரும். (க) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச"

னாபத்தொண்டாய. திருக்குருகூர் ஆழ்வார்க் கடிமைசெய்யுமவர்-புருஷார்த்தத்தின் நிலே நின்றவர். இதுதான், வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் அடிமைசெய்தபடியா ' துளபத்தொண்டாய '' என்கையாலே— அபசாரப்படாத கைங்கர்யமென்கை. பொத்துளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி'' டவதிறே. தோல்சீர். ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் லிமையிலே ஸஹஜகைங்கர்யத்தினுடைய மேலெல்லே வைஷ்ணவகைங்கர்யமிறே. தொண் டிசோல். இத்தால் — தொண்டரடிப் பொடியென்னு பேரையுடையவர். இவரு நாகந்தன்னன்யுகானும் நிருபகம்; '' அடிப்பொடி '' என்கையாலே - '' தொ ண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் '' என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய் ஆயபுன்கவிதையேலும். சப்தத்திலிளமையும், கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்டே. இளசாய்ப் புல்லியகவியேயாகிலும்.

ப்பிராற்கினியவாறே. எம்பிரானுக் கினிதாயிருக்குமிறே. (௧) '' கிம்ஸ்ருஷ்டவை ... என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் இத்தையுகந்தபடி யென்னென்கிறார். ப்ரஜைக ழலைச்சொல்லு தமப்பனுர்க்கு இனிதாயிருக்குமிறே. (௨) '' வ்யாஹரிஷ்யாதி ஷி.௧0 '' என்கிறபடியே இவ்வுகப்புத்தானே புருஷார்த்தம். இவன் ஸத்தை சவது - அவன்ப்ரீதிக்குக் கைதொமானமாகை. இப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு பலம் நாழிந்தது — இவ்வுகப்புத்தானே அவர்களுக்கு பலமாகைபாலே. இவ்வாழ் ந்தாப்போலே இப்ப்ரபந்தம்கற்றுரையும் பெரியபெருமாள் உகந்தருளுவரென்கை. ப்ரியஸ்ஸலக்ஷ்மணா ... '' என்று ஸ்ரீராமாயணம் கற்றுருடைய பலப்போலேயிப்ர ரபந்தம் கற்றுருடைய பலமும். ... ... சுரு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

திருமாலை ஸங்கதி.

ஸ்ர்ச்சிகமான திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தாலே யமாதிகள்தலேயிலே காலேவைத்தே - முதற்பாட்டில்; அதினுடைய இனிமையாலே பரமபதம் வேண்டேனென்றார் - பாட்டில்; அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும் வேண்டேனென்றார் - மூன்றும் பாபப்ரசுரர்க்கும் திருநாமம்சொல்ல அதிகாரமுண்டாயிருக்க இவ்விஷயத்தை என்றார் - நான்காம்பாட்டில்; அஸ்திசத்வாதிதோஷ துஷ்டங்களான ப்ராக்ருத ப்பற்றுவார் அவிசேஷஜ்ஞரென்றார்-ஐந்தாம்பாட்டில்; போக்தாவின் நிலேயில்லா சான்றார்-ஆறும்பாட்டில். முமுக்ஷுக்களாக ப்ரமித்திருக்கிற பாஹ்யரைக் குறி ணியவல்லுவை உபதேசித்தார்- ஏழாம்பாட்டில்; இதுகேட்டால் பொருதவர்கள் றார் - எட்டாம்பாட்டில்; இசைந்தவர்களைக் குறித்து, ஸுலபனுன க்ருஷ்ணனே கொளென்றார் - ஒன்பதாம்பாட்டில்; பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி கோயிலிலே ஸந்

'' கிம்ப்ரஷ்டம்ஸுதவசநம் '' (௨) '' ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமிஸநாதஜீவிதம் ''
'' ப்ரியஸேலக்ஷ்மண: ''

ஙிஹிதரென்றார் - பத்தாம்பாட்டில்; அதுக்குக் கண்ணழிவுடையார் கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்றார் - பதினோராம்பாட்டில்; தாம்பெற்றதும் பிறகர்ந்தம் பொறுக்கமாட்டே னென்றார் - பன்னிரண்டாம்பாட்டில்; எல்லாரும் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைப்பது காணென்று பயோகாதித்தார் - பதின்மூன்றாம்பாட்டில்; அவர்களோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த விடாய் தீரத் திருநாமத்தைச்சொன்னார் - பதினான்காம்பாட்டில்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பித்தபடி சொன்னார் — பதினைந்தாம்பாட்டில்; விஷயாநுரூபமாக பக்திபெருகினபடி சொன்னார் — பதினாறாம்பாட்டில்; கண்களித்தபடி சொன்னார் - பதினேழாம்பாட்டில்; அது புறவெள்ளமிட்டபடி சொன்னார் - பதினெட்டாம்பாட்டில்; உடலுருகினபடி சொன்னார் - பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; உறவுநித்தார்க்கு அகலவொண்ணா தென்றார் - இருபதாம்பாட்டில்; மனஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்றார் - இருபத்தோராம்பாட்டில்; பாசுரமிட்டுப் பேசவொண்ணாதென்றார் - இருபத்திரண்டாம்பாட்டில்; மறக்கவொண்ணாதென்றார் - இருபத்துமூன்றாம்பாட்டில்; பிறந்தபக்தி விஷயவைலக்ஷண்யத்துக் கநுரூபமாயிராமையாலே அதக்ருத்திமமென்றார் - இருபத்துநான்காம்பாட்டில்; சாஸ்த்ரியமான பக்த்யாதிகளில்லையென்றார் - இருபத்தைந்தாம்பாட்டில்; ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதிகளுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார் — இருபத்தாறாம்பாட்டில்; திர்யக்குக்களுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார் - இருபத்தேழாம்பாட்டில்; ஆனை தன்னிடரிலே நினைத்த நினைவுமில்லையென்றார் - இருபத்தெட்டாம்பாட்டில் விலக்ஷண ஸேசவாஸமில்லையென்றார் - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில்; இவையில்லாமையே யன்றிக்கே பிறர்க்கு அநர்த்தகாரனானே னென்றார் - முப்பதாம்பாட்டில்; நீசவிஷயங்களுக்குடாகாதான் ஒருவனென்றார்—முப்பத்தோராம்பாட்டில்; இப்படியிருக்கவந்து கொடுமின், மூர்க்கனென்றார் - முப்பத்திரண்டாம்பாட்டில்; அதுக்கடியானநிர்லஜ்ஜதையையுடையேனென்றார் - முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; இப்படிப்பட்ட நான் கெட்டி அவத்யத்தை விளைப்பேனேலன் என்றார் - முப்பத்துநான்காம்பாட்டில்; நீர்மையாலே சேர்த்துக் கொண்டானென்றார் முப்பத்தைந்தாம்பாட்டில்; விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணவேணுமென்று கதறினார் — முப்பத்தாறாம்பாட்டில்; அதுபெருமே லொய்ந்தார் - முப்பத்தேழாம்பாட்டில்; இப்படி த்வகமையுடைய ப்ரபந்நரை உகந்தீயென்றார் - முப்பத்தெட்டாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு ஜந்ம… தில் தாழ்வால்வரும் குறையில்லையென்றார் - முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு உயிப்வை நினைத்தால் உண்டான பலமநுபவிக்க வேண்டாமென்றார் - நாற்பதாம்பாட்டில் நங்களோடு ஸம்பந்தித்தாரையும் பரிசுத்தாக்குமவரென்றார் — நாற்பத்தோராம்பாட்டில் இவர்கள் அம்பெருமானோபாதி பூஜ்யரென்றார் — நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டில்; இவர்களை நித்ய…ர்த்தாதிகளாலே குறைய நினைத்தவர்கள் சண்டாளரென்றார் - நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை ஒரு திர்யக்குக்குக் கொடுத்தபடி சொன்னார் - நாற்பத்துநான்காம்பாட்டில்; இப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு பலம் அருளிச்செய்தார் - நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டில். ... ...

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பேண்டிர் மறம் புலை வெறுப்பு மற்று நாட்டினான் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய் சூது விரும்பி இனிது குட பாய் பணி பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது குரங்கு உம்பர் ஊர் மனம் தவம் ஆர்த்து மெய் உள்ளம் தாவி மனத்தெளி மேம்பொருள் அடிமை திரு வான் பழுதிலா அமரப் பெண் வளவெழும் கதிர்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— தமேவ மத்வேத்யாதி. இச்லோகத்தில் * செய்யும் பசுந்துளபத் தொழில்மாலையை எப்போதும் செய்துபோருவாராய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையும் பேராத சீரரங்கத்தையன் கழற்கணியுமவரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை ஸ்துத்யபிவாதநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. "திருமாலை" என்கிற திவ்யப்ரபந்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளி யெழுச்சியையும், "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍" ["ப்ராபோதிகீம் யோக்ர்த ஸூக்திமாலாம்"] என்று சொல் மாலையாகவிறே சொல்லுவது. இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியனாய்த்திருப்பது.

திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌡𑍇 ॥

[தமேவமத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம் ।
ப்ராபோதிகீம் யோக்ர்த ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்க்ரிரேணும் பகவந்தமீடே.]

பதவுரை.

𑌯𑌃— யாவரொருவர்,
𑌰𑌾𑌜𑌵𑌤𑍍— ராஜாக்களைப்போல்
𑌅𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍— பூஜிக்கத்தகுந்தவராய்
𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌮𑍍— திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய பெருமாளை
𑌤𑌮𑍍— அப்படிப்பட்ட
𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵— பரவாஸுதேவனாகவே
𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾— ப்ரதிபத்திபண்ணி,
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌮𑍍— திருப்பள்ளி உணர்த்துமதான
𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍— பாமாலையை
𑌅𑌕𑍃𑌤— அருளிச்செய்தாரோ,
(𑌤𑌮𑍍) (அப்படிப்பட்ட)
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍— ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணரான
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌮𑍍 — தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை
𑌈𑌡𑍇— துதித்துத்தொழுகிறேன்.

வ்யா. [𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌂 - 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂 — 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 - 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾] ["ராஜவதர்ஹணீயம் - ரங்கேசயம் - பரவாஸுதேவம் - மத்வா"] அதாவது - ராஜவத் பூஜ்யராய் ரங்கராஜதாநியிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான ஸ்ரீரங்கராஜரை சக்ரவர்த்தியுபாஸித்தரான பரவாஸுதேவராகவே ப்ரபத்தி பண்ணியென்றபடி. ராஜவதர்ஹணீயராகையாவது ராஜவத் பூஜ்யரென்றபடி. ராஜாதிராஜரான சக்ரவர்த்தி திருமகனாராலும் ஆராதநீயராயிருக்கை. [𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂] ["ரங்கேசயம்"] அதாவது — "செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்றும், "𑌪𑍁𑌰𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌿𑌣𑌃 𑌫𑌣𑌿𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑍇" ["புராபிபுரஸ்கர்த்தும் ஸ்ரீரங்கிண: பணிபுங்கவே"] என்றும், "அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியான்" என்றும் பேசும்படி, * அரங்கத்தின்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்ளுகை. இப்படி படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை. [𑌤𑌂 — 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 - 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾] ["தம் பரவாஸுதேவமேவ - மத்வா"] "𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃" ["வாஸுதேவோஸி பூர்ண:"] என்கிற அந்த பரவாஸுதேவராகவே புத்திபண்ணி. இக்குத்தைப்படியை விசாரியாதே வுக்குத்தைப்படியாகவே அநுஸந்தித்து. "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்த" என்றும், "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. * கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணரிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் பூர்ணஷாட்குண்யராய் ஸர்வம் பூர்ணமாயாய்த்து இக்குத்தையிலவர்படி யிருப்பது. அத்தாலே * யாவரும்வந்தடி வணங்கும்படி ஸர்வஸமாச்ரயணீயமாயாய்த்து இவ்விஷயமிருப்பது. அவதாரணத்தாலே — கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்து * முகப்பே கூவி, "𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿" ["க்ரியதாமிதி"] என்று ஏவிக்கொண்டு, * வாருடைமரும் குளிர்விழிகளாலே எதிர்விழி கொடுக்கும் விஷயமாகவே இவரை புத்திபண்ணி. "ஆதிமூர்த்தி அரங்கமாநகருளானே" என்றும், "இந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே" என்றுமன்றோ இவ்விஷயத்திலே இவர் மண்டியிருப்பது. [𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌂 — 𑌤𑌂 — 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂] ["ராஜவதர்ஹணீயம் - தம் - ரங்கேசயம்"] என்று இக்குத்தையில் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "பரவாஸுதேவம்" என்கையாலே — வ்யூஹவாஸுதேவரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃" ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந் மதுஸூதந:"] என்னும்படி, "இலங்கிறத்தென் சிந்திக்குமே" என்றும் "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானை" என்றும் — வ்யூஹசௌஹார்த்தமுமுண்டிறே இங்கு; இவர் பரிபூர்ணத்வம் பண்ணும் பரவிஷயமாகவே பெரியபெருமாளை ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருப்பாராய்த்து. "𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌮𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌂 । 𑌸 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂" ["காவேரீவிரஜா ஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம் । ஸவாஸுதேவோ ரங்கேச: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பதம்"] என்னக்கடவதிறே. "அண்டர்கோனணியரங்கன்" என்றும், "வடிவுடைவானோர் தலைவனேயென்னும் வண்டிருவரங்கனே" என்றும், "பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்" என்னும்படியிறே அருளிச்செய்தார்கள். விசேஷித்து, கோயில் திருத்வாதசாக்ஷரி ப்ரதாநமாயிறே திருவாராதநம் கொண்டருளுவது. "[illegible]

𑌣𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" [த்வாதசாக்ஷரமந்த்ரோயம் மந்த்ராஜோம்த்ராய உச்யதே"] என்கிறபடியே "𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥" ["ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத"] என்னும்படி ஆசார்யரான அவரும் ஸர்வர்க்கும் ராஜாவாயிருப்பர்;இங்கும் "𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌂" ["ராஜவதர்ஹணீயம்"] என்றதிறே. ஆகையாலே, ராஜாக்களைப் பள்ளியுணர்த்துமாப் போலே அந்த ராஜாக்களுக்கும் ராஜாவான ஸ்ரீரங்கராஜரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினபடி சொல்லுகிறது. ["𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 - 𑌯𑌃 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍁𑌤 - 𑌤𑌂 - 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 - 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑌣𑍁𑌂 - 𑌈𑌡𑍇"] ["ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - ய: அக்ருத - தம் - பகவந்தம் - பக்தாங்க்ரிரேணும் - ஈடே"] என்கிறது - அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதாய் ச்ராவ்யமாய் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான பாமாலையை யாதொருத்தர் பணித்தார், அப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையராய் ஜ்ஞாநாதிகுண பூர்ணரான தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வாரைத் துதித்துத் தொழுகிறேனென்கிறது. [𑌈𑌡𑍇] ["ஈடே"] என்கிற சப்தம் இரண்டையும் வசிக்கக்கடவது. ராஜவதர்ஹணீயனுகையாலே - ராஜவதுபசாரமாம்படி திருப்பள்ளியுணர்த்தவேணுமிறே. "அயோத்தியெம்மாசே அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றிறே இவர் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவது. "𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨" ["ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந"] "𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂" ["ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்"] என்னும்படியான பெருமானை, "𑌵𑍀𑌰! 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯! 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨!" ["வீரஸௌம்யவிபுத்யஸ்வ கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந"] "𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲" ["கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே—உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல"] என்று வந்திகள் உணர்த்துமாப்போலே அவர்களுக்கும் பெரியபெருமாளாய்ப் பெரியபெருமாளான ஸ்ரீ ரங்கராஜரையிறே இவர் திருப்பள்ளியுணர்த்துவது. இவர்தாம் இப்ரபந்தத்திலே காலாதிக்ரமமான படியையும், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ஸாவதாநராய்வந்து திருவாசலிலேகாத்து நிற்கிறபடியையும், அங்குத்தையில் ஸம்மர்த்த (𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿)த்தையும் திருப்பள்ளியுணர்ந்தால் கண்டருளும்படி மங்களவஸ்துக்கள் பாரித்தபடியையும், மங்களவாத்யங்கள் முழங்குகிறபடியையும், மங்களதீபம்போலே ஆதித்யனுதித்துத் தோற்ற, அதில் அரவிந்தங்கள் தீபிகைபோலே விகஸித்தபடியையும் சொல்லியிறே திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறது. இவையெல்லாம் ராஜவதர்ஹணீயதைக்கு ஏற்கும்படியாயாய்த்திருப்பது. "𑌸𑌙𑍍𑌘𑍇𑌶𑌯𑌂 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 - 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍁𑌤" ["ஸங்கேசயம் - ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - அக்ருத"] என்கையாலே - அடிக்கடி, "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாய்" என்றும், விசேஷித்து, "இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂" ["ப்ராபோதிகீம் — ஸூக்திமாலாம்"] என்கையாலே - திருப்பள்ளியெழுச்சியாகிற சொன்மாலையையிறே இவர் சொல்லிற்று; திருமாலையும் ஸூக்திமாலையிறே. அதிலும் "என்னைநோக்கா தொழிவதே" "அளியன்நம் பையலென்னார்" என்றிறே ஆலோகநாலாபாதிகளை அபேக்ஷித்தது. அதில் "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்று - கிடையழகை யநுபவித்து, நடையழகு தொடக்கமானவற்றைக்கண்டு அநுபவிக்கத் * துயிலெழபாடுகின்றார். இரண்டும் பெரியபெருமாளை ப்ரதி

பாதித்த ப்ரபந்தமிறே; ஆகையால் "ஸம்ஜ்ஞாஜ்ஞா" ["ஸூக்திமாலாம்" என்றத்திலே இரண்டும் அந்தர்ப்பூதம். "ஸமவநீ" ["பகவந்தம்"] என்கை யாலே — ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லி, ஜ்ஞாநபலம் ததீயசேஷத்வமென்றது தோற்ற "ஹரிதாஸ்ய்ஸ்ரணா" ["பக்தாங்க்ரிரேணும்"] என்கிறது. அவரும் "அடியார்க் காட்படுத்தாய்" என்றும், "துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி என்றுமிறே தலைக்கட்டிற்று. "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோ றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்கையாலே திருப்பள்ளி யுணர்த்தி, * சூட்டுநன் மாலையிற்படியே பாகவதமுகோல்லாஸ ஹேதுவான பகவத்கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தா அவர்; "ஒஸ்ஒெ" ["ஈடே"] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாசிககாயி ருப கைங்கர்யத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அ.—மண்டங்குடியித்யாதி. சேஷத்வ ஸீமாபூமியான தொண்டரடிப்பொடியா வார் திருவவதார ஸ்தலம் * மிக்கவேதியராலே அநுஸந்திக்கப்படுமென்கிறது.

(திருவரங்கப் பெருமாளரையர் அருளிச்செய்தது.)

இருவிகற்பநேரிசை வெண்பா.

மூ.—மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் — வண்டு
திணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளி
உணர்த்தும் பிரானுதித்த வூர். க.

ப—ரை.—வண்டு-வண்டுகளானவை, திணர்த்த-நெருங்கிப்படிந்திருந்துள்ள, வயல் சோலைவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென்—அழகுமிக்கிருக்குள்ள, அரங்கத்து—திருவரங்க தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானை—பெரியபெருமானை, பள்ளி உணர்த்தும்—திரு ப்பள்ளி யுணர்த்துமவராய், பிரான்—பரமோபகாரகராய், தொண்டரடிப்பொடி—'பக்தாங்க் ரிரேணு' என்னும் திருநாமத்தையுடையரான ஆழ்வார், உதித்த வூர்—திருவவதரித்த இ [illegible] மறையோர்—மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய—பொருந்தியிருக்கைக்கிடமாக [illegible] மண்டங்குடி—'மண்டங்குடி' என்கிற, தொல் நகரம்—பழை [illegible] று பெரியோர் பணிப்பார்கள்.

[illegible] மாமறையோர் - வண்டுதிணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளியுண [illegible] டரடிப்போடி — உதித்தவூர் — தோல்நகரமான — மண்டங்குடியென்ப [illegible] குறுங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச் சொ [illegible] இங்கும் "மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்" என்கிறது. இ [illegible] கையாலே மண்டங்குடியைச் சொல்லுமவர்களும் மாமறையோராய்க்கொ [illegible] மிக்கவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான ததீயவைபவத்தை அறிந்தவர்கள்; அது தொ தொண்டரடிப்பொடி தொல்நகரமிறே. தோன்னகரம் - பழையதாய்ப் போருகிற நகர நகரங்களிலேயிறே நல்லவஸ்துக்களுண்டாவது; "நல்லார் நவில்குருகூர்" என்னுமா போலே. இது நகரமாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது-வண்டுதிணர்த்த இத்யாதியால். வ

டுகள் நெருங்கின வயலையுடைய. "வயுளிரிந்தன சுரும்பினம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே. [" பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப."] இப்படி நீர்ப்பூவிலே வண்டுகள் நெருங்கின வயல்சூழ்ந்த கோயிலுக்கு நிர்வாஹகரான பெரியபெருமாளை. வண்டுதிணர்த்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மானைப்பள்ளி யுணர்த்தும் என்கையாலே - "வயலுளிரிந்தன சுரும்பினம்" இத்யாதிப்படியே; "ஶுஜீவ-வுஹுஜா" [" மஞ்ஜரீலீ-ய்தப்ர்கா "] என்று பூக்களிலே கண்படுத்த வண்டுகள் உணர்ந்தன. ஸ்ரீரங்கநாயகியார் ஸ்தநஸ்தயகத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கராஜப்ர்கத்தை, "அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே" என்று * பள்ளி யுணர்த்தும்பிரான் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கும் இப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கி உபகரித்தருளினவர். உதித்தவூர். * அறிவிலா மனிசர்க்கு * அறியாதனவறிவித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்காகவாய்த்து — இவர் அவ்வூரிலே உதித்தது. "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படியாய்த்து ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிற்று. * ஆகையால், தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் மண்டங்குடியென்பர்.

தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

அ. இவ்வாழ்வாரானிருர்-முதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஜ்ஞராய், தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, ததநுபந்திகளான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி, தம்மோடு சேர்ந்தாரையும் தத்ஸ்வபாவராக்கிப் போராநிற்க, "மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனைப், போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்கிறபடியே - பெரியபெருமாள்தாம் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தை மாற்றி, ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தம்பக்கலிலே அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைப் பாரித்துக்கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்றவிடத்திலே, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கையைநீட்டி அணைத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல்- "ஶிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி" ["சிரஸாதேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி"] என்கிறபடியே, * சூட்டுநன்மாலைகளை சிரஸா வஹித்தல் செய்யாதே பள்ளிகொண்டருளினார் பெரிய பெருமாள்;

அதற்கு நிபந்தநம் அநாதரமென்ன வொண்ணாது-ப்ரீதிபூர்வகமாகையாலே; உண்டதுமையாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவொண்ணாது-சுத்தஸத்வமாகையாலே; பின்பு இதற்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்னும்படி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னும்படியான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தை யுடையரானபடியையும், "போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேல் புனிதம்" என்னும்படி ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "இச்சுவைதவிர - அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்னும்படி ப்ரக்ருதிபுருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "காவலிற்புலனைவைத்து" என்னும்படி இந்த்ரியங்களை நியமித்தபடியையும், "குளித்து மூன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணமைதன்னை யொளித்திட்டேன்" என்னும்படி உபா

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

"அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே" ["அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதாஜீவ: ப்ரபுத்யதே"] என்கிறபடியே- அநாதிகாலம் அஜ்ஞாநத்தாலே உறங்குகிற இவரைப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய நிர்வதிக க்ருபையாலே உணர்த்தியருள உணர்ந்து பெரியபெருமாளே ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் "ஐம்புலனகத்தடக்கிக் காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்துவாழும் சோம்பரையுகத்தி" என்று இவரையிட்டு நிலைமித்து, இப்ப்ரபந்தத்தாலே நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்த நிர்ப்பராய்க் கண்வளர்ந்தருள, அத்தலை யித்தலையாய்ப் பெரிய பெருமாளை யுணர்த்தி அடிமைசெய்ய பாரிக்கிறார்

(பெ.)யாந்தரங்களில் துவக்கற்றபடியையும், "உன்னருளென்னுமாசைதன்னால்பொய்யனேன் வந்தாகின்றேன்" என்னும்படி உபாய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையு மநுஸந்தித்து, "சோம்பரையுகத்திபோலும்" என்கிறபடியே இவரைப்படிப் பெறுவோமென்கிற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலும், "ஆத்மாநம் வாஸுதேவஸ்ய வாக்யம் சிந்தயந்" ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவ வாக்யம் சிந்தயந்"] என்கிறபடியே இவரைப் புருஷகிருத்தின தன் வைபவத்தையு மநுஸந்தித்து, "நாகமிசைத் துயில்வான்போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்" என்கிறபடியே - எல்லாரையும் இவரைப்போலே நம்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கும் விரகேதோ! என்று ததேகாக்ர சித்தராய்க்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினார்.

"மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டு" என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யரைப் கைகழிந்தவன்று, "அநித்ராஸ்ஸததம் ராம:" ["அநித்ராஸ்ஸததம்ராம:"] என்கிறபடியே-உறங்காதிருந்த பெரியபெருமாள், "அடியரோர்க்ககலலாமே" என்னும்படி கைபுகுந்த பின்பு கரைச்சல்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்து உறங்கப்புக்கார். "எம்பிரார்க்காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே" என்றிருக்குமவராகையாலே கைங்கர்யத்வரையாலே, "உத்திஷ்ட நரசார்தூல" ["உத்திஷ்ட நாசார்த்தூல"] "ஸமயாபோதித:" ["ஸமயா போதித:"] "உப்பர்கோமானே யுறங்காதெழுந்திராய்" என்னுமாப்போலே "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்றாப்போலே "தொண்டரடிப்பொடி யென்னுமடியனை யளியனென்றருளி யுன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்" என்று - ததீயபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது.

திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்;-"ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" என்கிறபடியே-கைங்கர்யயாதாத்ம்ய மறியுமவராகையாலே, "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே" ["அஹம்ஸர்வங்கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதச்சதே"] "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி" என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில் "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று அவருகந்த கைங்கர்யமாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் "க்ரியதாமிதி மாம் வத" ["க்ரியதாமிதி மாம்வத"] என்றும், "எனக்கேயாட்செய்" என்றும், "முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவராகையாலே, ப்ரபாதஸூசகங்களைச் சொல்லித் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறார்.

திருமாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குவாசி யென்னென்னில்; * அநாதிமாயயா ஸுப்தானவிவரைப் பெருமாளுணர்த்தினார் அதில்; இவர் தம்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே

(ஸ்ரீ.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுமவனே யென்றறுதியிட்டால் பின்பு திருப்பள்ளியுணரும்படியையும், அழகோலக்க மிருக்கும்படியையும், அருகே திருமாலையெடுத்து அடிமை செய்யும்படியையும், மநோரதித்து இவையே யாத்ரையாய்ச் செல்லுமித்தனையிறே. நாய்ச்சியாருக்கு "மாரிமலைமுழஞ்சில்" என்கிறபாட்டிலே இதுவேயிறே அநுஸந்தாநம்; நம்மாழ்வாரும், * நெடுமாற்கடிமையிலே புருஷார்த்தத்திலுடைய சரமாவதியை நிலையிட்டு, அநந்தரம் * கொண்டபெண்டிரிலே நாட்டுக்குவேண்டும் ஹிதமருளிச்செய்து, பின்பு "கிடந்தநாள்கிடந்தாய்" என்கிற பாட்டிலே உணர்த்தி - யெழுப்பியடிமைசெய்யப்பாரித்தாரிறே.

(பெ.) ஸேப்தரான அவரை திருப்பள்ளியுணர்த்துகிருர்-இதில்; "புன்கவிதையேலுமெம்பிராற் கினியவாறே" என்று-வாசிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டபடி சொல்லிற்று- அதில்; "தொடையொத்ததுளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடியனையளியனென்றருளி" என்கையாலே-காயிககைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறது - இதில்; "எம்பிராற்கினியவாறே" என்று- பெரியபெருமாளுக்கினிதான கைங்கர்யத்தைப்பெற்றுநின்ருர் - அதில்; "அடியார்க்காட் படுத்தாய்" என்று - ததியருகந்த கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிருர் - இதில். அதில் - பெரிய பெருமாளுடைய க்ர்ஷி பலித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய க்ர்ஷி பலித்தபடி சொல்லுகிறது. "எளியதோரருளுமன்றேயென்திறத்து" என்று-தம்மை விஷயீகரிக்க வேணுமென்ருர் - அதில்; "அவர்க்கு நாளோலக்கமருள" என்று-பாஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி பாகம்பிறந்தபடி சொல்லுகிறது - இதில். ... ... *

அ. முதற்பாட்டு. கதிரவனித்யாதி. ஆதித்யனானவன் தன் ஸ்வரூபஸித்திக்காக விளக்கசய்வந்து தோற்றினன்; அவனைக் குசலப்ரச்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்கிருர். "வெய்யகதிரோன் விளக்காக" என்ருரிறே.

நாட்டையெல்லாமெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எங்களாதித்யனுதிக்கவேண்டாவோ, பாஹ்யமான அந்தகாரமிறே அவனாலே போக்கலாவது, ஆந்தரமான அந்தகாரம் போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ. ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்தணையாநின்ருன், இருள்நீங்காநின்றது, ஸமாராதநோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விகஸிதமாகாநின்றன, ஆராத்யர் தேவரீரென்று ஆராதிப்பாரெல்லாம் தந்தாம் பரிகரங்களோடே வந்தார்கள், இத்தையெல்லாமடைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிருர். ... ... உ..

(ஶ்ரீ.) விச்வாமித்ராநும், "கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம! பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே। உத்திஷ்ட நரஶார்தூல கர்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்" [கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே । உத்திஷ்டநரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்"] என்ருனிறே; அப்படியே இவரும் பெரியபெருமாள் உணர்ந்தருளும்போதை யழகுகண்டு அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுத்திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிருர்.

ஆதித்யன் உதயகிரியிலேவந்து தோற்றினன், திருவாராதநத்துக்கு ஸமுசிதமான ஸகலோபகரணங்களுங்கொண்டு தார்மிகளான தேவஜாதிகளும், ராஜாக்களும், பக்நாபிமாநராய்த் திருக்கண்ணோக்காகத் தெற்குதிக்கிலே ப்ரதமகடாக்ஷத்துக்காக "நான் முற்பட்டேன், நான்முற்பட்டேன்" என்று முற்கோலிக்கொண்டுவந்து நின்ருர்கள்; ஸர்வரக்ஷகராய் ஶ்ரியபதியாய் ஆச்ரிதவத்ஸலராய் ஸர்வஸமாச்ரயணீயரான தேவரீர் அடியேனுக்காக உணர்ந்தருளினீரென்கிறதாத்தை அடியேனுக்குத்தந்தருளி திருப்பள்ளியுணர்ந்து அடியோங்களடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிருர். ப்ரஜைகளைக்காட்டி ஜீவநம் வேண்டுவாரைப்போலே ஆராதகரான தேவஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிருர்.

அ. முதற்பாட்டில் — "யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்தி திவௌகஸ:" ["யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்திதிவௌகஸ:"] என்னும்படியே-ஆராதகரான தேவஜாதிகள் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநின்ருர்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிரு

மூ.—கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது காலையம்பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தன ரிவரொடும் புகுந்த இருங்களிற்றீட்டமும் பிடியொடுமுரசும்
அதிர்தலி லலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

ப-ரை.—கதிரவன்—ஸூர்யனானவன், குணதிசை—கிழக்குதிக்கிலே, சிகரம்—உதய கிரியிலே, வந்து அணைந்தான்—வந்துகூடினான்; கன இருள்—ராத்ரியில் மிக்கிருந்த இருளானது, அகன்றது—ஸவாஸநமாகப்போயிற்று; (திருவாராதநம்செய்கைக்கு உத்யோகிக்கக்கடவ,) அம்—அழகிய, காலைப்பொழுது ஆய்—உதயகாலமாக, மா—பெரிய, மலர் எல்லாம்—புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்து—விகஸிதமாய், மது ஒழுகின—தேன்வெள்ளமிடாநின்றன; வானவர்—தர்மாதிகளான தேவர்களும், அரசர்கள்—ராஜாக்களும், வந்து வந்து—ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து, ஈண்டி—திரண்டு, எதிர்திசை—திருக்கண்ணோக்கான தெற்குதிக்கிலே, நிறைந்தனர்—நிறைந்துநின்றார்கள்; இவரொடும் புகுந்த—இவர்களோடே வந்த (இவர்கள் வாஹநமாகிய,) இரு களிறு ஈட்டமும்—பெரிய ஆண்யானைத் திரள்களும், பிடியொடு—பெண்யானைத் திரள்களும், முரசும்—பேரிகளும், அதிர்தலில்—சப்திக்கும்போது, எங்கும்—எல்லாதிக்குக்களிலும், அலை—அலையெறியாநின்ற, கடல்போன்றுளது—ஸமுத்ரகோஷத்தை ஒத்திருந்தது; (ஆகலால்,) அரங்கத்தம்மா—* திருவரங்கச்செல்வனான தேவரீர், பள்ளி எழுந்தருளாய்—திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

(ப) வ்யா. கதிரவன்குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான். கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர்க்கு ப்ராதக்காலத்திலே ஸந்த்யாதீபங்கொண்டு வருவாரைப்போலே, திநகரனானவன் தன் கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் கீழ்திக்கில் உதயகிரியை வந்தணையாநின்றான்.

"கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்" "நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்து" என்று—தேவரீருடையார் அர்ச்சிராதிகதியே போம்போது, ஆதிவாஹிகர் தந்தாம்பதங்கள் நிலைநிற்கைக்காக, தேவருடையார்க்குத்தாங்கொடுத்து விளக்குடையாரோபாதி வருத்த விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரியாநிற்பார்களிறே. கண்வளர்ந்தருளுகிறதேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளுவதெப்போதோவென்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், "பீ⁴ஷோதே³தி ஸூர்ய:" ["பிஷோதேதி ஸூர்ய:"] என்கிறபடியே கீழ்திக்கி லுதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். குன்றத்திட்டவிளக்காக உதயபர்வதத்தினருகே வரையும் சோலையையும் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியையும் காண்கையிலுண்டான ஆசைப்பாடுதோன்ற வந்து கொடுநின்றான்.

கனவிருளகன்றது. ஆதித்யன் வரவுக்குத் தக்கபடியே—செறிந்திருந்தவிருளானது குறையவாங்கிற்று. "இருள்விற்றிருந்தது பார்முழுதும்" என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞையை பங்கித்து வந்நியர் குறும்பு செய்யுமாப்போலே ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணிற்று. மதிப்பனான ராஜா ஸபரிகரனாய் எடுத்துவிட்டவாறே துருப்பணாங் குறையவாங்குமாப்போலே இருட்டும் ஒருபயணம் குறையவாங்கிற்று. காலையம்பொழுதாய் மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம். இருட்டுப்போய் நின்றவளவிலே, "ப்³ராஹ்மே முஹூர்த்தே" ["ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே

(ஜீ) வ்யா. கதிரவனித்யாதி. தன்னுடைய ஆயிரம் கிரணங்களாலும் ஜகத்திலந்தகாரத்தை நீக்கி வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணவல்ல ஆதித்யனானவன், கிழக்கிலே உதயகிரியிலே வந்து ஸங்கதனானான்.

(பெ) சோத்தாய"] "சிற்றஞ்சிறுகாலே" என்கிறபடியே ஸமாராதநோபயோக்யமான அழகியகாலமாய், அக்காலத்திலே, தேசாந்தரம்போன பந்துக்கள் வாராநின்றார்கள் என்று அறிந்தவாறே ஸ்வதேசத்திலிருந்த பந்துக்கள் முகமலருமாப்போலே, இவ்வெயிற் கொழுந்து தாமரைப்பூக்களை வந்தணையும்படியான காலவண்ணிமையாலே பூக்கள் ஸ்மிதம் பண்ணினவாறே, பூக்களினுடைய செறிவுநெகிழ்ந்த சித்ர(ஷி ஆ)ங்களாலே பூவில் தேன்களடைய ஒழுகாநின்றன. மாமலர் - பெரியமலர். "மாமலரெல்லாம்" என்கையாலே — புஷ்பஜாதிக்கெல்லா முபலக்ஷணம். மதுவிரிந்தொழுகின - மதுவெள்ளமிடாநின்றது. வானவரித்யாதி. ஆராதகரான தேவர்களும் ராஜாக்களும் தந்தாம் பதப்ரம்சம் வாராமைக்கு இதுவே யாத்ரையாகவும் ஆராத்யரான தேவரீரைத் திருவடித் தொழுகையிலுண்டான த்வரையாலே முற்பட்டார் முற்பட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரண்டு திக்குக்களெங்கும் நிறையப் புகுந்தார்கள். திருக்கண்ணோக்கிலும் அல்லாத திக்குக்களெங்கும் நிறைந்தார்களென்னவுமாம்; தேவரீருடைய பரிகரமென்னில் இங்ஙனே யிருக்கவேண்டாவோ. இவரோடேமித்யாதி. இவர்களுடனே வந்த பெரிய யானைத்திரள்களும் இனம்பிரியாத பேடைகளுமாய். ஸ்ரீரங்கமிறே. வாத்யகோஷங்களும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிற முழக்கமானது, உறங்குகிறபிள்ளைகளை யொருவகைகளாலே யெழுப்புமாப்போலே வாத்யகோஷங்களாலே திருப்பள்ளியுணரும்படி. அதிர்தலில். இப்படி கோஷிக்கையில். "குமிறுமோசைவிழவொலி" என்னுமாப்போலே இந்த ஸமுதாயகோஷமானது சந்த்ரோதயத்தில் கடல்போலே கிளர்ந்தது, * பெரும்புறக்கடலான தேவரீர் உணரவேண்டாவோ?. உபயவிபூதியுக்தரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி, இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுமென்று கருத்து. ... ... க.

௨. இரண்டாம்பாட்டு. கொழுங்கொடியித்யாதி. முல்லையின் பரிமளத்தை முகந்து கொண்டு கீழ்காற்றுவந்தது, தாமரைப்பூவில் கிடந்துறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுநங்களும்

(ஜீ) அவனுக்கடுத்தாப்போலே கோயிலாய்த்துக் காணும்; திருவடிகளும் அத்திக்கிலேயாகப் பெற்றது; அடியிலும் முடியிலும் ஆதித்யர்கள் வந்து நிற்க நடுவேகிடந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்?; * கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீண்முடியிறே. "மிக்க செஞ்சுடர்ப்பரிதி" என்னக்கடவதிறே. கனவிருளகன்றது. ராத்ரியில் மிக்க இருளானது ஸவாஸநமாகப்போய்த்து. காலையம்பொழுதாய். ஆராதகர் ஆராதநார்த்தமாக உத்யோகிக்கக்கடவ காலமாய்த்து. மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரேல்லாம். உத்யபலமாக ஆராதநோபகரணமான புஷ்பங்கள் விகஸிதமாய் மதுவெள்ளமிடாநின்றன.

வானவரித்யாதி. தார்மிகளான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பக்தாபிமாநராய், தந்தாமுடைய பலஸித்திக்கும் ஆபந்நிவ்ருத்திக்கு முடலாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலித் திரண்டனர்கள். எதிர்திசையித்யாதி. திருக்கண்ணோக்கான தெற்குதிக்கிலே விவரமறப் புகுந்து நின்றார்கள். இவரோடேம் புகுந்த இத்யாதி. இவர்களேறும் வாஹநங்களானகளிறுகளும் பிடிகளும் முரசினுடைய த்வநிகளுமாய்த் திரண்டு நெருங்கிநின்று த்வநிக்கிற த்வநியானது அலையெறியாநின்ற ஸமுத்ரத்தின்கோஷம்போலே எங்கும் கோஷியாநின்றது. அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உபயவிபூதிநாதத்வம் தோற்ற * செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனான தேவரீர் அநந்யகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி அடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார். ... ... க.

(ஒ) கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய விரோதியை யறுக்க அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து ரக்ஷித்தருளின தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்?, திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளீரென்கிறார்.

மூ.—கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசை மாருதமிதுவோ
எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பனி நனைந்த தமிருஞ்சிறகுதறி
விழுங்கிய முதலையின் பிலம்புரை பேழ்வாய் வெள்ளெயிறுறவதன் விடத்தினுக் கனுங்கி
அழுங்கிய வானையி னருந்துயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உ.

ப-ரை.— குணதிசைமாருதம்—கிழக்காற்றானது, கொழு—செழுமைதங்கிய, கொடி—கொடியையுடைத்தான, முல்லையின்—முல்லையினுடைய, கொழுமலர்—அழகிய மலரின் பரிமளத்தை, அணவி—அளைந்துகொண்டு, கூர்ந்தது—விஞ்சிற்று; மலர் அணை—தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்—உறங்குகிற, அன்னம்—ஹம்ஸபக்ஷிகளானவை, ஈன்—மழைபோலே சொரிகிற, பனிநனைந்த—பனியாலேநனைந்த, தம்—தங்களுடைய, இரு—அழகிய, சிறகு—இறகுகளை, உதறி—உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன—உறக்கம் விட்டெழுந்தன; விழுங்கிய—விழுங்கின, முதலையின்—முதலையினுடைய, பிலம்புரை—பிலத்வாரத்தையொத்த, பேழ்வாய்—பெரியவாயிலுள்ள, வெள் எயிறு உற—வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஊன்ற, அதன்—அம்முதலையினுடைய, விடத்தினுக்கு—பல்லின்விஷத்துக்கு, அனுங்கி அழுங்கிய—மிகவும் நோவுபட்ட, ஆனையின்— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, அருந்துயர்—பெரிய துக்கத்தை, கெடுத்த—போக்கின, அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—.

வ்யா. கொழுங்கொடியித்யாதி. ஸசாரத்தமான முல்லையினுடைய ஸசாரத்தமான பூவையணவி. * அல்லியுந்தாதும் அரும்புமான கந்தல்படாமே அருமிதியான மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, "புதுமாதவிமீதணவி" என்னுமாப்போலே கீழ்திக்கில் காற்றானது, கூர்ந்தது - விஞ்சிற்று. கூருகையாவது - மிகுகை.

ஆதித்யனுக்கு நேரே உறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமேயன்றியே நிலத்தில் பூவானமுல்லைப்பூவும் விகஸித்து, அதின்மணத்தைக்கொண்டு தேவரீரைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துமாப்போலே வந்துகொடுநின்றது. "இதுவோ" என்றது - ராஜாக்களுக்கு அந்தரங்கரானவர்கள் வந்தவர்களைக்காட்டுமாப்போலே பார்த்தருளீரென்கிறார். ஸ்பர்சேந்த்ரியக்ராஹ்யமானதை "இதுவோ" என்கையாலே - காற்றுக்கு ஸத்தகதித்வம் தவிர்ந்து நின்றாப்போலேயிருக்கிறது. எழுந்தனமலரணையித்யாதி. இக்காற்று வீசினவாறே விடிந்த

(ஜீ) அ. இரண்டாம்பாட்டு. போதுவிடிந்ததைச் சடையாளமான கீழ்காற்றும் புஷ்பசாயிகளான அன்னங்களினுடைய ப்ரபோதமு முண்டாயிற்று; ஆச்ரிதவத்ஸலரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கொழுங்கொடியித்யாதி. ஸாரத்தையையுடைத்தான முல்லைச்செவ்வி மலரின் பரிமளத்தை யளைந்துகொண்டு விடிகாற்றானது "நீங்களுறங்குகிறதென்" என்று உணர்த்துவாரைப்போலே சூழ்ந்துகொண்டு முகங்களிலே அலையெறியா நின்றது. காலைப் பிடித்து உணர்த்துகிறபடி.

(டெ) தாகாதேயென்று மலராகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஹம்ஸமிதுநங்களுணர்ந்தன. "பள்ளிகொள்" என்கிறது, உகந்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவை யாகையாலே உபசாரமாக வல்லது சொல்லாரிறே. நம்மில் சிறியர் இங்கு வர்த்திப்பாரில்லையென்றிருப்பர்களே. பூம்படுக்கையாலே தனிப்படுக்கை தனைலோடொக்கையாலே மிதுநமாயல்லது சயியாமை தோற்றுகிறது; * மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாமே. ஈன்பனிநனைந்த. உண்டான பனியாலே நனைந்தவிதன்னுதல்; சொரிகிறபனியென்னுதல். ["ஒழுகுநுண்பனிக்கொடுங்கிய" இத்யாதி.] இருஞ்சிறகுதறி. "பெரியசிறகையுதறிக்கொண்டு பேடையைச் சிறகுக்குள்ளே வளர்த்தி தன் சிறகையிட்டுக்கவித்துக்கொண்டாய்த்துக் கிடந்தது. ஈமேடாடியாக அன்னங்களெல்லாமுணர்ந்தன,* அன்னமாயருமறைபயந்த தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணரவேண்டாவோ?. விழுங்கிய வித்யாதி. முதலையின்கையிலே யானை யகப்பட்டதென்றாலோ தேவரீர் அரைகுலையத் தலைகுலையப் புறப்படலாவது. காலிலே முதலைகடிக்க "விழுங்கிய" என்கிறார் - பசல்கள் கிணற்றினருகே போயிற்றென்றால் "இனியிழந்தேன்" என்பாரைப்போலே.

பிலம்புரைபேழ்வாய். பிலத்வாரத்தோடொத்திருக்கிற பெரியவாயின். வெள்ளேயிறுற. அங்கு ஆமிஷமில்லாமையாலே மணலையிறே பகுப்பது; ஆகையாலே சாணையிலிட்ட சஸ்த்ரம்போலே காணுமிருப்பது. அதன்விடத்தினுக்கனுங்கி யழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த. ஆனையினுடைய காலைப்பற்றின முதலையினுடைய பல்லின்விஷத்தாலேயனுங்கி நோவுபட்டவானையினுடைய, அழுங்கிய - நோவுபட்ட, அருந்துயர்கெடுத்த. "கநத்ர தவஜலைவதி வ்ரு யதிகஹஸ்தம்" ["அகந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்"] இத்யாதி. அருந்துயர். இனி யவ்வருகில்லையென்னும்படியான க்லேசமென்னவுமாம். பெறுதற்கரிய துயரென்றுமாம். ஸர்வேச்வரனை வந்துவிழப்பண்ணின நோவிறே. அரங்கத்தம்மா இத்யாதி. அப்படி ஆர்த்தனானார் கூக்குரல்கேட்கிறவிடத்திலே யுறங்குமத்தனையோ. ஒருமுதலை பிடித்தாலோ உதவலாவது, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே ஆழவிழுந்து இந்த்ரியங்களாகிற முதலைகளோந்தின் வாயிலேவிழுந்து அகப்பட்டாரையுணர்ந்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ. உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. சுடரொளியித்யாதி. ஆதித்ய கிரணங்கள் எங்கும் பரந்தன, நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனும் விவர்ணனானான், திருச்சோலையில் மடல்விரிந்த பாளையின்

(ஜீ) எழுந்தன இத்யாதி. தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே பனியையறியாதே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிற ஹம்ஸமிதுநங்களானவை காலமுணர்ந்து வுணர்ந்தன. இத்தால் - * அருமறை பயந்தவன்னத்தோடு ஸஜாதியமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்திராயென்றபடி. தமிருஞ்சிறகித்யாதி. பனியிலே நனைந்தசிறகுகளை யுதறாநின்றது. விழுங்கியவித்யாதி. "வலசோவதசோவணோ" ["பரமாபதமாபந்நோ"] என்று ஸ்வசக்திமாளும்படி பிலத்வாரமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற பெரிய பாப்பையுடைய முதலைவாயிலே யகப்பட்டு. அதினெயிற்றாலே நெருக்குண்டு மிகவும் நோவுபட்டு துதிக்கை முழுகும்படியான தசையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, "கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரான்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே க்ருதஜ்ஞரிடும்படியான கையில் பூவில்செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அவனையடிமைகொண்ட மஹோபகாரகராய், பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகக் கோயிலிலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற தேவரீருணர்ந்தருளும்போதையழகுகாண ஆசைப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரும்படியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார். ... ... உ.

தாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்!. புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி. செவ்வித் தாமரைப்பூப் போலே நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை (ப்ரதை)யிலே. (க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்"(உ)"பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:"(ங)"லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:"(ச) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. நும்செவி மடுத்து. பகவத்விஷயத்தைக் கனுக்காணுதே போந்த உங்கள்செவியை, ஆசார்யோப தேசத்துக்குப் பாத்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்விஷயீகாரத்துக்கு வேண்டுவதென்கை. உண்டு. ஸ்மர்த்தவ்யதசையே தொடங்கி யினிதாகையாலும், நிரபேக்ஷாபாயமாகையாலும், பகவத்குணங்களையே அநுபவித்து. நும்மூறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்ம்மினோ. நீங்கள் சூழ்த்துக்கொண்டதாய், (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற பாபபலமான து:கத்தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதில் நின்றும் நீங்கி முன்சொன்னகைங்கர்ய ஸுகத்தை லபித்து, "தொழுதெழு" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவியுங்கோள். ... ௬எ.

அ. அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணத்ரய ப்ரசுராகையாலே குணாநுகூலமாக ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கிறவர்களை நிஷேதியாநின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திலே ருசியையுடையராய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதிகனை யாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோ ளென்கிறார்.

மூ.—முத்திறத்துவாணியத் திரண்டிலொன்றுநீசர்கள்
மத்தராய்மயக்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்
தெத்திறத்துமுய்வதோ ருபாயமில்லையுய்குறில்
தொத்திறுத்ததண்டுழாய்நன் மாலைவாழ்த்திவாழ்மினோ. ௬அ.

ப—ரை.— (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸதேவதைகளை ஆராதித்துப்பெறும்,) முத்திறத்து வாணியத்து - மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலே, இரண்டில் ஒன்றும் — ராஜஸதாமஸங்களில் ருசியைப்பண்ணுகிற, நீசர்கள்—தண்ணியர்கள், (கர்மாவஸாநத்தில்,) அதில் இட்டு - அந்தபலத்தைவிட்டு, இறந்து — அவ்வவதேசங்களில் போக(தேஹ)சரீரங்களைவிட்டு, போந்து—பூமியிலேவந்து பிறந்து, மத்தர் ஆய்—தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து, மயக்குகின்றது—தன்னையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலே மயங்காநின்றார்கள்; (ஆகையாலே,) எத்திறத்தும்—தன்னுடைய ஆண்தன்மையாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணீயராகப் பற்றினாலும் ஸர்வேச்வரனை ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும், உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை; உய்குறில்—உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருந்திகோளாகில், தொத்து இறுத்த - கொத்துக்கொத்தாகச்செறிந்து, தண் — குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், நல்—ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸநம்பண்ணி, வாழ்மினோ - வாழுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா. முத்திறத்து வாணியத்து. ஸாத்விக ராஜஸதாமஸதேவதைகளைத் தந்தாமுடைய குணாநுகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப்பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். திறம் - ப்ரகாரம். பலங்களை "வாணியம்" என்கிறது - வ்யாபாரம் அல்பமாய் பலம்விஞ்சி

(க) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்" (உ) "பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த:" (ங) "லோகாநாம் த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (ரு) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்"

மாயிருக்குமோ வென்னில்; வானின்மேல்சென்று சென்று. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலேசென்று. அதவா, சென்று சென்று. தேசப்ராப்தியிற் காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம் - என்கோலோ. நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே ஒழிகிற ஹேதுவென்னே. நித்யஸூரிகளாயிருக்கையாவது - ஸர்வதா ஸத்ர்சராயிருக்கை. அதாகிறது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தாலும், போகத்தாலும், அவர்களோடு ஸமராயிருக்கை. என்கோலோ. ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, சாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில் நன்மைக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணீய வஸ்துவினுடைய ஸௌலப்யத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணத்திலாயாஸமுண்டாயோ, வழிப்போக்கி லருமையுண்டாயோ, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவான பாபமுமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை இழக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுங் கண்டிலோமென்கை. ... ... ௬௬.

அ. அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹிதமறிந்திலர்களேயாகிலும், இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தை யிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்து, இவர்கள் நாக்குதியைக்கண்டு பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதல்பாட்டு— அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்! ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான பகவத்விஷயத்தை ஆச்ரயித்து உங்கள் விரோதியைப்போக்கி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—சண்டமண்டலத்தினூடு சென்றுவீடுபெற்றுமேல்
கண்டுவீடிலாதகாத லின்பநாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ணிய கீர்த்திநுஞ்செவிமடுத்
துண்டுநும்முறுவினைத் துயருணீங்கியுய்மினோ. ௬௭.

ப-ரை.— சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று—ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோய், வீடு பெற்று—பரமபதத்தைலபித்து, மேல்—பரமப்ராப்யமாய், வீடு இலாத—ஒருநாளும் விச்சேதியாத, காதல் இன்பம் — பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை, கண்டு—ஸாக்ஷாத்கரித்து, நாளும் எய்துவீர்—யாவதாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம்—தாமரைமலரையொத்த, பாதம்—திருவடிகளினுடைய, புண்ணியகீர்த்தி—பாவநத்வப்ராபகத்வ ப்ரதை(ப்ரதை)யிலே, நும் செவி-உங்கள் செவியை, மடுத்து-ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி, உண்டு—பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, நும்—உங்களால் சூழ்த்துக் கொள்ளப்பட்ட, உறு—அநுபவித்தே கழியவேண்டும்படி பொருந்துகின்ற, வினை—பாபபலமான, துயருள் நீங்கி—துக்கத்தினின்றும் நீங்கி, உய்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

வ்யா. சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று. கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவே போய். "மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களல்லாதார்க்கு துஷ்ப்ரபமான ஆதித்யமண்டல மத்யத்திலே, ராஜபுத்ரர்கள் ராஜகுலத்தாலே அப்ரதிஹத கதிகளாய்ப் போமாப்போலே போய். வீடுபெற்று. பரமபதத்தைலபித்து. 'மேல்கண்டு வீடிலாத காதலின்பம் நாளுமெய்துவீர். மேல்--வீடிலாதகாதலின்பம்-கண்டு—நாளுமெய்துவீர். ப்ராப்யபலமாய், யாவதாத்மபாவி விச்சேதசங்கையின்றியே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய், பகவதநுபவஜநிதபக்திகாரித கைங்கர்ய ஸுகத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து யாவ

யிருக்கை. (க) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (உ) "பத்ரம்புஷ்பம்பலம்தோயம்" (ங) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியே - வேதங்களும் குணத்ரய வச்யரான சேதநர்க்கு குணாநுகூலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும், ததாராதநப்ரகாரங்களையும், ஆராதநபலங்களையும் சொல்லிவைத்தது. இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள். ஸ்வகுணங்களுக்கு அநுகூலமாயிருக்கையாலும் சாஸ்த்ராநுமதியாலும் நித்யஸத்வத்தையும் ததாராத்யனான ஈச்வரனையும் ஆராதநபலமான மோக்ஷத்தையு மொழிந்து, ராஜஸ தாமஸபலங்களிலே ருசியைப்பண்ணும் நீசர். நீசராகிறார் – ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் ஹேயர். மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதிலிறந்துபோந்து. இட்டதில். கர்மாவஸாநத்திலே அந்தபலத்தை விட்டு. இறந்து. அவ்வவதேசங்களில் போகசரீரங்களைமுடித்து. போந்து. அந்தபோகபூமியில்நின்றும் ஆகாச மேக ஸஸ்யாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போந்து. (ச) "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிறபடியே பூமியிலேபிறந்து. மத்தராய். தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ப்ராக்ருத பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. மயங்குகின்றது. ஆத்மாவையாதல், ஈச்வரனையாதல் உள்ளபடி அறியாமையாலே மோஹங்கதரைப்போலே யிருக்கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதிபலாநுபவங்களை,புண்யம் க்ஷயித்தவளவிலே மத்யேவிட்டு அந்தபோக சரீரங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிக்லேசத்தோடே போந்தபடியை அநுஸந்தியாமையாலேயிறே சேதநர்ப்ராக்ருதபோகங்களிலேகளித்துவர்த்திக்கிறதென்கை. எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமில்லை. ஆகையாலே ஸ்வபௌருஷத்தாலும் இதரதேவதைகளை ஆச்ரயணியராகப்பற்றினாலும், ஈச்வரன்தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வழியில்லை. உய்துநில். உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தீகோளாகில். தோத்திறுத்த தண்டுழாய் நன்மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ. ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தொடைசெறிந்து ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயித்து வாழுங்கோள். "நிகரில் புகழாயுலகமூன்றுடையாய்" இத்யாதிகளைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து, யாவதாத்மபாவி ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருங்கோள். (ரு) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... ௬அ.

அ. அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "எத்திறத்து முய்வதோருபாயமில்லை" என்கிறதென், தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தால் உஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாமை யென்னென்ன; அந்த தேவதாந்தர ஸமாச்ரயணம் துஷ்கரம், அத்தைப்பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாநத்தில் அவர்கள் அசக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காரணபூதனை யாச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை அறுத்துக்கொள்ள வல்லிகோளென்கிறார்.

மூ.—காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்
பேணிலும்வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை
ஆணமென்றடைந்துவாழு மாதர்காளெம்மாதிபால்
பேணினும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்றிரே ௬௯.

(க) "அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்" (உ) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்"
(ங) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (ச) "க்ஷீணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி"
(ரு) "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி"

ப-ரை.— (முமுக்ஷுக்களுக்கு,) காணிலும்—காணக்கூடாத, உரு பொலார்—க்ரூர மான ரூபத்தையுடையவர்களாய், செவிக்கு—காதுகளுக்கு, இனிய—இனிமையைத்தாராத, கீர்த்தியார் - பித்ர்வதம்முதலிய கீர்த்தியை யுடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆச்ரயிக்கிலும், வரம் தர—அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கு இலாத—சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை—தேவதைகளை, ஆணம் என்று—தஞ்சமென்று, அடைந்து—ஆச்ரயித்து, வாழும்—வாழு கிற, ஆதர்காள்-குருடர்களே !, எம் ஆதிபால்-எங்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே, பேணி-ஆதரத்தைப் பண்ணி, நும்-உங்களுடைய, பிறப்பு எனும்-பிறப்பு என்கிற, பிணக்கு - தூற்றை, அறுக்க கிற்றிர் - அறுத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தராகுங்கோள்.

வ்யா. காணிலுமுருப்பொலார். தாமஸதேவதைகளாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவர்கள் த்ரஷ்டவ்யரல்லர். (க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டிதாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:" என்னுமவனல்லனிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணநு ரூபமான ருசியாலே கண்டாலும் விரூபாக்ஷத்வாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதாயிருப்பர்; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக்கோட்சொல்லித்தாராநின்றபுண்டரீகாக்ஷனைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே; அவர்களுடைய ஹ்ர்தயத்தில் க்ரௌர்யமே அவர்கள்வடிவிலே ப்ரகாசிப்பது. செவிக்கினிய கீர்த்தியார். த்ரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ச்ரோதவ்யருமல்லர். கேட்கவேண்டி யிருந்திகோளேயாகிலும், பித்ர்வத ப்ரஸித்தியென்ன, தத்பலமான பிக்ஷாடந சாரித்ரப்ரதையென்ன, (ங) அத்வரத்வம்ஸ கதையென்ன, ச்வசுரவதகதையென்ன, இத்யாதி ச்ரவணகடுகமான கீர்த்தியையுடையரா யிருப்பர்; ம்ர்தனனபுத்ரனை ஸாந்தீபிநிக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான், புநராவ்ர்த்தியில்லாத தேசத்தில்நின்றும் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத் தான் என்றித்யாதிகளாலே * ஸம்ச்ரவே மதுரமான கீர்த்தியிறே. பேணிலும். ஆச்ரயணீ யருமல்லர், ஆச்ரயித்தார்திறத்திலே "உன்பயலையறுத்திடு" என்றும், "ஊட்டியிலே தட்டிற்றில்லைகாண்" என்றும் சொல்லுகையாலே, உங்கள்ருசியாலே அவற்றையும் பொறு த்து ச்ரவணகடோரமான கீர்த்தியையும் வைரூப்யத்தையும் பொறுத்து ஆச்ரயித்தாலும். (ச) "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்" என்றும், (ரு) "ஸுஸுகம் கர்த்தும்" என்றும் ஆச்ரயணம் ஸுகரமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை. பரஹிம்ஸையிலேவந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரக்ஷமராய், அபிமதபலந்தருகைக்கு சக்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிசாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது, (சா) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்று—தானும், பிறரும் (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" என்னும் விஷயமன்றிறே. "நீதந்த நித்யத்வம் எனக்குக் கழுத்துக்கட்டியாய்த்து" என்று மார்க்கண்டேயன் அவனைவளைக்க, மோக்ஷப்ரதன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து நழுவும் சிலமிறே பிறரது. ஆணமென்றடைந்து. இப்படி இவர்கள் ஆச் ரயணீயருமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ரமத்தாலே ஆச்ரயித்து. ஆணம்—அரண்.

(க) "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டிதாஸ்துபூஜநே । அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ் தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:" (உ) "ஆத்மாவாரே த்ரஷ்டவ்ய:" (ங) க்ஷுப்யந்ஸம்வ க்ஷயே. (ச) "பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம்" (ரு) "ஸுஸுகம்கர்த்தும்" (சா) "உதா ராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (எ) "ஸகல பலப்ரதோ ஹிவிஷ்ணு:".

(க) "நத்யஜேயம்" என்னும் விஷயமன்றே. (உ) "மாசுச:" என்னையாட்டான்-
$ ஏறுண்டவனுகையாலே. வாழும் ஆதர்காள். மர்த்தராயிருக்கிற அறிவுகேடர்காள். ஆதார்-
குருடரும், அறிவுகேடரும். (௩) "நாஹாராயதிஸத்ராஸம்பாஹோஸ்மாஸ்யஸம்ஸ்ரிதா"
என்றும், (௪) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோயஸ்யலோகோமஹாத்மந:" என்றும்,
(ரு) "அதஸோபயங்கதோபவதி" என்று மிருக்கிறாரனன்றோ. எம்மாதிபால்பேணி.
எங்களுக்குக்காரணபூதனானவன்பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. ஜகத்காரணவஸ்துவாயி
ருக்கிறவனை, "எம்மாதி" என்பானென்னென்னில்; ஈச்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணு
கிறது முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷையாலே யாகையாலே அந்தஸ்ருஷ்டிபலித்தது அநந்யப்ரயோஜனர்
பக்கலிலேயென்று "எம்மாதி" என்று விசேஷிக்கிறார். நும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்ககிற்
றிரே. ஒருத்தராலு மறுக்கப்போகாத உங்களுடைய பிறப்பென்கிற ஆற்றையறுத்துக்
கொள்ள வல்லிகோளே. பிணக்கறுக்க. ஜந்மத்தை "ஆறு" என்கிறது - அகப்பட்டவ
னுக்குப் புறப்படப்போகாதொழிகையும், தன்னில் நிற்கவொண்ணாதொழிகையும், முத
லும் முடிவுங்காண முடியாதிருக்கையும். ... ... ௬௬.

அ. எழுபதாம்பாட்டு. "வரந்தரமிடுக்கிலாததேவர்" என்று — அவர்களுக்கு
சக்திவைகல்யம் சொல்லுவானென், அவர்களை ஆச்ரயித்துத் தங்களாபேக்ஷம் பெற்றாரில்லை
யோவென்ன; ருத்ரனையாச்ரயித்து அவனுக்குத்தாங்களும் போந்த பாணன்பட்டபாடும்
ருத்ரன் கலங்கினபடியும், தேவர்களையறியு மத்தனையிறே யென்கிறார்.

மூ.—குந்தமோடுசூலம்வேல்கள் தோமரங்கள்தண்டுவாள்
பந்தமானதேவர்கள் பரந்துவானகமுற
வந்தவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
அந்தவந்தவாகுல மமரரேயறிவரே. ௭௦.

ப-ரை.— குந்தமோடு—சவளங்களும், சூலம்—சூலங்களும், வேல்கள்—வேல்க
ளும், தோமரங்கள்—எறியீட்டிகளும், தண்டு—கதைகளும், வாள்—வாள்களுமாகிற ஆயு
தங்களை, பந்தம் ஆன-பந்தமாகப் பொகட்டுப்போன, தேவர்கள்—தேவதைகள், (க்ருஷ்ணன்
முன்னே நிற்கமாட்டாமல்,) பரந்து-ஒருவர்போன வழி ஒருவர்போகமாட்டாமே சிதறி,
வானகம் உற—தங்களிருப்பிடங்களில் புக; வந்த—தன்தோள் வலிமையால் எதிர்த்துவந்த,
வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, இரு ஐந்நூறு தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணி
த்த நாள்—கழித்தவன்று, அந்த அந்த ஆகுலம்—ருத்ரன் அபாரூடையத் தலைகுலைய ஓடின
ஸங்கடத்தையும் தனக்குப் புகலிட மற்று பாணாஸுரன் பட்ட வ்யஸனத்தையும், அமரரே
அறிவர்-தேவர்களே அறிவார்கள்; இன்று நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதோ வென்கிறார்.

வ்யா. குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள்.
குந்தம் முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு ருத்ரனுக்கு பந்துக்களாய் யுத்தஞ்செய்யவந்த
தேவதைகள். குந்தம் — சவளம். தோமரம் — எறியீட்டி. பந்தம் — வெருட்டு. இவ்வா
யுதவர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவைதானே காற்கட்டாய்ப் பொகட்டுப்போன தேவர்க

(க) "நத்யஜேயம்" (உ) "மாசுச:" $ எறுண்டது—பாணாஸுரயுத்தத்திலே.
(௩) "நாஹாராயதிஸத்ராஸம்பாஹோஸ்மாஸ்யஸம்ஸ்ரிதா" (௪) "பாஹுச்சாயாமவஷ்ட
ப்தோயஸ்யலோகோமஹாத்மந:" (ரு) "அதஸோபயங்கதோபவதி"

ளென்றுமாம். அப்போது "பந்தம்" என்று - பந்தகமென்றபடி. (க) "விநாஸாயச து:ஷ்க்ருதாம்" என்கிறபடியே க்ர்ஷ்ணனை, தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுராராக்ஷஸர்களை அழியச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோ பாதி எதிரம்பு கோத்துவருகையாலே க்ர்தக்நருமாய் தூர்மாநிகளுமா யிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று சுருங்கச் சொல்லாதே, பாக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று – உபகாரகனானவன் பக்கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நெஞ்செரிவாலே யருளிச்செய்கிறார். பரந்துவாஙககுற. க்ர்ஷ்ணன் ஸந்நிதியிலே நேர்நிற்க மாட்டாதே ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக. வந்தவாணன். தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் $ ஜ்ர்ம்பிதனானவிடத்திலும், தன் தோள்வலியை விச்வஸித்துவந்த பாணனுடைய. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். ஆயிரந்தோள்களையும் கழித்தவன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக் கழித்தான், ஆயுதங்களை பலமாகக் கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப் பிற்காலித்துப் போம்படி பண்ணினான், ஸர்வாத்யக்ஷனாய் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனும்படி பண்ணினான். அந்தவந்தவாகுலம். ருத்ரன் கொன்றையும் தும்பையும் ஜடையும் குலையக்கெட்டுப்போன பாரவச்யமும், போக்கற்றவாறே கலங்கி க்ர்ஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்கு ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாரவச்யமும், (உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாத: சூலீ ஜ்ர்ம்பிததேஜஸா। பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஸ்பூர்ஜிதேந ச" என்றும், (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்। பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்" என்னக்கடவதிறே. அமரரேயறிவரே. ஆக இப்படி யிரண்டு வகைப்பட்ட ஆகுலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களேஸாக்ஷி, நான் இன்றுசொல்லவேண்டி யிருந்ததோ. ... ... எ௰.

அ. எழுபத்தோராம்பாட்டு. பாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே உத்யோகித்து, எதிர்த்தலையிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்போனபடியாலும், "ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்குதவினபடியென்" என்று லஜ்ஜித்து க்ர்ஷ்ணன் க்ர்பைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கினபடியாலும், அவன் ரக்ஷகனல்லனென்னு மிடமும் க்ர்ஷ்ணனே ரக்ஷகனென்னு மிடமும் ப்ரத்யக்ஷமன்றோ, இவ்வர்த்தம் ஒருவர் சொல்லவேண்டி யிருந்ததோ வென்கிறார்.

மூ.—வண்டுலாவுகோதைமாதர் காரணத்தினால்வெகுண்
டிண்டவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
முண்டனீறன்மக்கள்வெப்பு மோடியங்கியோடிடக்
கண்டுநாணிவாணனுக் கிரங்கினானெம்மாயனே. எக.

ப—ரை.— (சித்ரலேகையைக்கொண்டு அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்தவளாய்,) வண்டு உலாவு—வண்டுகள் மாறாத, கோதை—மாலையாலே அலங்க்ர்தையாய், மாதர் காரணத்தினால்—தன்பெண்ணான உஷைநிமித்தமாக, (எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாரா

(க) "விநாசாயச துஷ்க்ர்தாம்" $ ஜ்ர்ம்ப் தன் - மூழ்ந்துபோனவன்.
(உ) "பாரவச்யம்ஸமாயாதச் சூலீஜ்ர்ம்பிததேஜஸா - பாஞ்சஜந்யஸ்யகோஷேண சார்ங்கவிஷ்பூர்ஜிதேநச" (ங) "க்ர்ஷ்ணக்ர்ஷ்ணமஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம் - பரேசம்பரமாத்மாநமநாதிநிதநம்ஹரிம்"

(கோ,) வெகுண்டு—க்ருத்தனாய், இண்ட—மேல்விழுந்த, வாணன்—பாணாஸுரனுடைய, ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களை—ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த நாள்—சேதித்தவன்று; முண்டன்—முண்டிதனாய், நீறன்—பஸ்மதரித்த சரீரத்தையுடையனான ருத்ரனும், (தேவ சேனாபதியாய்,) மக்கள்—பிள்ளையான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலிய புத்ரர்களும், வெப்பு—ஜ்வரமும், மோடி-காளியும், அங்கி-நாற்பத்தொன்பது அக்நிக்கும் நிர்வாஹகனான அக்நியும், ஓடக்கண்டு-முதுகுகாட்டி போடக்கண்டு, எம் ஆயன்-என்னுடையனான க்ருஷ்ணன், நாணி—தாம் போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே சீறிற்றென்று லஜ்ஜித்து, வாணனுக்கு—பாணாஸுரனுக்கு, இரங்கினன்-இரங்கி இரண்டுதோளைக் கொடுத்து ரக்ஷித்தருளினானென்கிறார்.

௭௰. வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால். வண்டுமாறாத மாலையாலே அலங்க்ருதையான உஷைநிமித்தமாக. ஸ்வப்நத்ருஷ்டனான அநிருத்தனை சித்ரலேகை கொண்டுவரக் கூடுமென்று அவள்வரவுபார்த்துச் செவ்விப்பூவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. வெகுண்டிண்டவாணன். எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று பாராதே யுத்தக்ருத்தனாய் மேல்விழுந்த பாணன். வெகுளி - கோபம். இண்டல் - நெருங்குதல். (க) "விதரம் மாதரம் தாராந்" என்று - ரக்தஸ்பர்சங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே ஸ்த்ரீநிமித்தமாகப் பகைக்கிறானிறே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே. காந்தர்வபக்ஷத்தாலே லஞ்சிலேசம் பிறந்தபின்பு க்ருஷ்ணனோடே ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ப்ரீதனாக ப்ராப்தமாயிருக்க, தன் பாஹுபலத்தாலே வந்த துர்மாநத்தாலே சீறி அந்தரப்பட்டானென்கை. ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள். இவன் எதிரிடுகைக்குஹேது பாஹுபலமாகையாலே பாஹுவநத்தைச் சேதித்தவன்று. முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்புமோடி யங்கியோடிடக்கண்டு நாணி. "ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவன் செய்ததென்னென்னில்; பாணனை க்ருஷ்ணன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து ப்ரதாநனான தன்னோடுபரிகரத்தோடு வாசிபற முதுகுகாட்டிபோடின வித்தனை. முண்டன்நீறன். முண்டிதனாய் பஸ்மச்சந்நசரீரனான ருத்ரன். இத்தால் - க்ருஷ்ணனைக்குறித்துத் தன்னபிமத ஸித்தியைக்குறித்து, ஸாதகனான அவன் தன்னளவும்பாராதே எதிர்த்தலையையும்பாராதே ஸாதகவேஷத்தோடே துர்மாநங் கொண்டாடினபடி. தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், ஜ்வரம், மோடி - பிடாரி, நாற்பத்தொன்பதக்நிக்கும் கூடஸ்தனான அக்நி இவர்களோடே, தன்னோடு வாசிபற முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. மோடி - காளிகளென்றுமாம். லஜ்ஜிக்கையாவது - யுத்தோந்முகனாய்த் தான்படுதல், எதிர்த்தலையை ஜயித்தல் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, முதுகிடுகையாலே தாம்போராத இவற்றின்மேலே யாகாதே நாம் சீறிற்றென்று லஜ்ஜிக்கை. (உ) "அபிப்ராணாநபி த்யஜ்யாரக்ஷிதவ்ய:" என்கிறபடியே - ஆச்ரிதனை ப்ராணவ்யயமாக ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒருவன் ஆச்ரிதனுக்கு உதவினபடியென்! என்று லஜ்ஜித்தென்னவுமாம். வாணனுக்கிரங்கினனெம்மாயனே. இப்படிப்பட்ட ருத்ரனைத் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கையாலே தயநீயனான பாணனுக்கு ஆபத்தேஹேதுவாக க்ருபைபண்ணி இரண்டுதோள்களைக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுடையனான க்ருஷ்ணனல்லனோ. இத்தால்-தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகராயிலும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வரன் முனிந்த தசையிலும் ஆபத்ஸகனென்றதாய்த்து, (ங) "க்ருபயா பர்யபாலயத்."

(க) "பிதரம் மாதரம் தாராந்" (உ) "அபிப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷிதவ்ய:"
(ங) "க்ருபயாபர்யபாலயத்"

அ. எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. ருத்ரன் லோகத்திலே மோக்ஷப்ரதனென்று ஆச்ரயிப்பாரும் ஆகமாதிகளிலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்துமன்றோ போருகிறதென்னில்; நிர்த்தோஷச்ருதியில் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே லோகப்ரஸித்தி வடயக்ஷப்ரஸித்திபோலே அயதார்த்தம், ஆகமாதிகள் விப்ரலம்பகவாக்யவத் அயதார்த்தமென்கிறார்:

மூ.—போதின்மங்கைபூதலக் கிழத்திதேவியன்றியும்
போதுதங்குநான்முகன் மகனவன்மகன்சோலில்
மாதுதங்குகூறனேற தூர்தியென்றுவேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லைமற்றுரைக்கிலே. எஉ.

ப-ரை.— போதில் மங்கை-தாமரைமலரில் திருவவதரித்த பெரியபிராட்டியாரும், பூதலம் கிழத்தி—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், தேவி—மஹிஷிகள்; அன்றியும்-அதுக்குமேலே, போது தங்கு நான்முகன்—கமலாஸநனான ப்ரஹ்மா, மகன்—புத்ரன்; அவன்—அந்தப்ரஹ்மாவினுடைய, மகன் சொலில்—மகன்பேரைச்சொல்லப்புகில், மாது—பார்வதியை, தங்கு கூறன்-இடது பக்கத்திலேயுடையருத்ரன்; ஏறு அது—ரிஷபமானது, ஊர்தி-அவனுக்கு வாஹநம்; என்று—ஸ்ரீபூமீஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன் ப்ரம்ஹாத்பந்நன் ருத்ரனென்று, வேதம் நூல்—வேதமாகிற சாஸ்த்ரம், ஓதுகின்றது—சொல்லுகிற அர்த்தமே, உண்மை—ஸத்யம்; மற்று—அதுக்குப் புறம்பாக, உரைக்கில்—ஓரர்த்தம் சொல்லில், அல்லது இல்லை—அது அஸத்யமல்லதுவேறன்று.

வ்யா. போதில்மங்கைபூதலக்கிழத்திதேவி. தாமரையிலேபிறப்பையுடைய பிராட்டியும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள். (க) "𑌹𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑍌" என்றும் (உ) "𑌪𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றியும். ஸ்ரிய:பதித்வமேபோரும் ஸர்வாதிகன் ஸர்வ ஸமாச்ரயணீய னென்கைக்கு, ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கு மேலில்லையிறே. அன்றியும்-அதுக்குமேலே. போதுதங்கு நான்முகன்மகன். திருநாபிகமலத்திலே பிறக்கையாலே கமலாஸநனான சதுர்முகன் புத்ரன். (ங) "𑌅𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌧𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌮𑌧𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌪𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍" என்னக்கடவதிறே. அவன்மகன் சோலில் மாதுதங்குகூறனேறதூர்தி. (ச) "𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃" என்கிற ப்ரசம்ஸாவாக்யங்களையும் ஆகமாதிதந்த்ரங்களையுமொழிய அவன் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே (ரு) "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯" இத்யாதி நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரக்ரியையாலே சொல்லப்பார்க்கில், அவன் ப்ரஹ்மபுத்ரன். "மாதுதங்குகூறன்" என்கிறது - ப்ரஹ்மாவினுடைய மாநஸஸ்ர்ஷ்டியொழிய யோஷித்புருஷ ஸம்யோகத்தாலே பிறக்கும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கு ப்ரதமகண்யனென்று இவனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் தோற்றுகைக்காக. (ஸ) "𑌭𑍍𑌰𑍁𑌕𑍁𑌟𑍀𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌕𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌭𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌰𑍀𑌨𑌰𑌵𑌪𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌣𑍍𑌡𑍋𑌽𑌤𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍" என்று ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ர்ஷ்டிப்ரகரணத்திலே சொல்லக்கட

(க) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (உ) "பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்" (ங) "அஜஸ்யநாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விச்வம்புவநமதிச்ரிதம் ஸப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணேஸமபவத்" (ச) "ஏகஏவருத்ர: ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:" (ரு) "ப்ரஹ்மண:புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய" (ஸ) "ப்ருகுடீகுடிலாதஸ்யலலாடாத்க்ரோததீபிதாத் | ஸமுத்பந்நஸ்ததாருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரப: | அர்த்தநாரீநரவபு: ப்ரசண்டோதிசரீரவாந்"

வதிரே. "ஏறதூர்தி" என்று – வேதமயனை பெரியதிருவடிக் கெதிராக ரிஷபத்தை வாஹநமாகக்கொண்டிருக்கிற துர்மாநம் தோற்றுகைக்காக. என்று வேதநூலோதுகின்ற துண்மை. ஸ்ரீ பூமிஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பந்நன் ருத்ரனென்று வேதாக்யசாஸ்த்ரமோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே. அதுக்குப் புறம்பாக ஓரர்த்தம்சொல்லில் அது அஸத்யம். ஸௌபர்ணவைகுண்டஸம்வாதே– (க) "யத்து த்ருஷ்டம் வசுவடும் பத்ரவ்ருஹாவுஜாயத | ப்ரஹ்மணஶ்சாவிஸஹ்ருக ஶிவ உத்யயா ராஹ | ஶிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பவ வஸ்த ஏதத்ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம்" இத்யாதி. ... எஉ.

அ. எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. ஸ்ரீய:பதியே ஆச்ரயணீயன், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞராகையாலே அநாச்ரயணீயரென்றதாய் நின்றது – கீழ்; இதில் அந்த ஸ்ரீய:பதி தான் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்த் தன்னைத்தாழவிட்டுக் கொண்டு நின்றநிலையிலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கு மோக்ஷப்ரத னென்றுகொண்டு தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுண்டான வெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—மரம்போதச்சரந்துரந்து வாலிவீழமுன்னோர்நாள்
உரம்போதச்சரந்துரந்த வும்பராளியெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில்வைத்தவர்க் கலாதுவானமாளிலும்
நிரம்புநீடுபோகமெத் திறத்தும்யார்க்குமில்லையே. எங.

ப–ரை.— (மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்குகைக்காக,) மரம் - மராமரங்கள், போத—மறுபாடுருவும்படி, சரம் துரந்து—திருச்சரங்களை யேவி, முன் ஓர் நாள்—முன் பொரு த்ரேதாயுகத்திலே, வாலி—வாலியானவன், வீழ—தரையிலே விழும்படி, உரம்— அவனுடைய மார்வு, போத - மறுபாடுருவும்படி. சரம் துரந்து - அம்புவிட்டருளினவனாய், உம்பராளி–நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமவனாய், எம்பிரான்–அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; (இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய,) வரம் - ச்ரேஷ்டமான, குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது — திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, (ஜ்ஞாநாதிகனான சதுர்முகனாய்,) வானம் ஆளிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும், நிரம்பு—குறைவற்று, நீடு போகம்—நித்யமானமோக்ஷம், எத்திறத்தும்—கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்தாலும், யார்க்கும் இல்லை - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ஸித்தியாது.

வ்யா. மரம்போதச்சரந்துரந்து. மஹாராஜருடைய விச்வாஸார்த்தமாக மராமரங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத்தால்–தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ்வதிசங்கையைத்தீர்த்துத் தன்பக்கலிலே விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சீலவானென்கை. வாலிவீழ முன்னோர்நாள் உரம்போதச் சரந்துரந்த. ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிடுக்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே இவன் தரைப்படும்படியாக மராமரங்களிலும் திண்ணிய அவன்மார்வு

(உ) "யத்தத்பத்மமபூத்பூர்வம் யத்ரப்ரஹ்மாவ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்சாபிஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் | சிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பபூவ ஏதத்ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்"

மறுபாடிருவும்படி அம்பைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர்த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வாநுபவரூபமான அபிமதத்தைக் கொடுக்கையேயன்றிக்கே, தத்விரோதியான அவித்யாதி ப்ரபல விரோதிகளையும்போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சீலவானென்கைக்கு உதாஹரணமிதுவென்கை. "வரந்தரமிடுக்கிலாததேவர்" என்று அபிமதப்ரதாநத்திலும் அசக்தரென்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை. உம்பராளி. நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறானென்கை. ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்த சீலமறியவுரியார் நித்யஸூரிகளிறே. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். அதவா, "உம்பராளியெம்பிரான்" என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களையும், அநந்ய ப்ரயோஜரான அஸ்மதாதிகளையுமொக்க எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம். "உரம்பொதச்சரந்துரந்த - எம்பிரான்" என்று — முன்புமஹாராஜர்க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது. இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக் கல்லது. ச்ரேஷ்டமாகையாவது—பரஸம்ர்த்தியேக ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. வானமாளிலும். ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளாயிருந்தாலும். நிரம்பு நீடுபோகம். குறைவற்று நித்யமான போகம். அதாவது-பரமபக்திக்ருதமாய் பரிபூர்ணமாய் விசததமமான நித்யாநுபவம். எத்திறத்தும் யார்க்கு மில்லையே. அநந்யப்ரயோஜநர்க்குமில்லை. கர்மாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அநந்ய ப்ரயோஜநராகவுமாம்; அகிஞ்சநராய் அநந்யப்ரயோஜந ராகவுமாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமென்கை. விரோதிநிரஸந சீலனான தசரதாத்மஜன் ப்ரஸந்நரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லையென்றதாய்த்து. ... ... எங.

அ. எழுபத்துநான்காம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமாகில், முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமேதென்னில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திநாதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்கிறார்.

மூ.—அறிந்தறிந்துவாமன னடியிணைவணங்கினால்
செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்ததெண்டிரையுண் மன்னுமாலைவாழ்த்தினால்
பறிந்தெழுந்துதீவினைகள் பற்றறுதல்பான்மையே. எச.

ப-ரை — வாமனன்—வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடி இணை—திருவடிகளை, (சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும்,) அறிந்து அறிந்து—அவனைப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்து, வணங்கினால்—ஆச்ரயித்தால், செறிந்து எழுந்த ஞானமோடு— "ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா" என்கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும்—கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும், சிறந்திடும்—குறைவறவுண்டாம்; மறிந்து—பரம்பி, எழுந்து—கிளர்ந்து, தெள்—தெளிந்த, திரையுள்—அலைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை—ஆச்ரிதவத்ஸலனு

டைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினல்—வாயாலே சொன்னல், தீ வினை கள்—பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள், பறிந்து—இத்தைவிட்டுப் பறிந்து, எழுந்து—மேலேகிளர்ந்து, பற்று அறுதல்—வாஸனையோடே போம்படி பண்ணுகை, பான்மையே—ஸ்வபாவமேயாகு மென்கிறர்.

வ்யா. அறிந்தறிந்து வாமனனடியிணை வணங்கினல். தன்னுடைமையை லபிக்கைக்குத் தான் அர்த்தியாய்வந்தவன் திருவடிகளை, "ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே" என்று அத்யவஸித்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபாரனுனல். "வாமனனடியிணை" என்று—வரையாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளென்றுமாம். "அறிந்தறிந்து" என்றது—சாஸ்த்ரச்ரவணத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலு மென்றுமாம். இது "அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி" என்று கீழ்ச்சொன்னதினுடைய விவரணம். செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும். ப்ரத்யக்ஷ ப்ரவணமாய் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷபூதன் இவ்வாத்மாவென்கிற ஜ்ஞாநமும், அதடியாக கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும் குறைவறவுண்டாம். சிறப்பு—மிகுதி. அதுகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிநிவர்த்திக்கு முபலக்ஷணம். நிர்த்தோஷனுக்கிறே கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். "தனமாயதானே கைகூடும்" என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம் பக்தியாகையாலே, அந்த பக்தியை இங்கு "செல்வம்" என்கிறது. மறிந்தெழுந்து தெண்டிரையுள் மன்னுமாலைவாழ்த்தினல். பரம்பிக்கிளர்ந்து தெளிந்ததிரைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தைவாயாலே சொன்னல். மறிதல் - விரிதல். பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல். பகவத்ப்ராப்தி பந்தகங்களாய் ஸ்வாச்ரயத்திலே வேர்விழுந்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்துபோய் மறுவலிடாதபடி வாஸனையோடேபோம்படி பண்ணுகை. பான்மையே. அவன் ஓரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரக்ருதியாயிருக்கை. இதுவும் (க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ... ... எசு.

அ. எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ரயித்து அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே ப்ரதிபந்தகநிரஸந பூர்வகமாக அவனைப் பெறுகையொழிய உபாயாந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆச்ரயிப்பாருடைய அருமையை யருளிச்செய்கிறர் - மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதற்பாட்டில் - கர்மயோகமேதொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக ஸாதிக்கு மவர்களுடைய துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறர்.

மூ.—ஒன்றிநின்றுநற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோறெலாம்
நின்றுநின்றவன்குணங்க ளுள்ளியுள்ளந்தூயராய்ச்
சென்றுசென்றுதேவதேவ ரும்பரும்பருமபராய்
அன்றியெங்கள்செங்கண்மாலை யாவர்காணவல்லரே. எரு.

ப—ரை.—(விஷயாந்தரங்களினின்றும்மீட்டமநஸ்ஸோடேகூட,) ஒன்றிநின்று—பொருந்திநின்று, நல் தவம் செய்து—யஜ்ஞ தாந தப: கர்மங்களாகிற நல்லதபஸ்ஸுகளைப் பண்ணி, ஊழி ஊழி தோறு எலாம்—ப்ரளயகாலங்களிலெல்லாம், நின்றுநின்றவன்—க்ரமத்

(க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

தாலே பரமபாவநனை ஸர்வேச்வரனுடைய, குணங்கள்—குணங்களை, உள்ளி—அநுஸந்தித்து, உள்ளம் தூயர் ஆய்-பரிசுத்தாந்தஃகரணராய், சென்று சென்று-அநவரதபாவநையளவும் சென்று, தேவதேவர்—நித்யஸூரிகளளவிலேசெல்ல, உம்பர் உம்பர் உம்பர் ஆய் அன்றி—ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்க்ர்ஷ்டராய்ப் பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மாலை—எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. ஒன்றிநின்று. (க) "சஞ்சலம்ஹிமநஃக்ருஷ்ண" என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அவற்றில் நின்றும் மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேச்ய புத்தியாலே மீட்ட, அம்மநஸ்ஸோடே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிநின்று. நல்தவம் செய்து. தபஸ்ஸென்று - (உ) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாஉநாசகேந" என்றும், (ங) "யஜ்ஞோதாநந்தபஃகர்மநத்யாஜ்யம் கார்யமேவதத்" என்றும்சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "நற்றவம்". என்று - ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாகவும் த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாகவு மநுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊழியூழி தோறெலாம். புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதி பாபம் போமிடத்தில் (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதிப்படியே காலதைர்க்கியத்தைச் சொல்லுகிறது. நின்றுநின்றவன் குணங்களுள்ளி. க்ரமத்தாலே பரமபாவநனையிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களையநுஸந்தித்து. இத்தால் - விவேகவிமோகாதி ஸாதந ஸப்தகங்களி லப்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அநவரத பாவனையும் சொல்லுகிறது. உள்ளம் தூயராய். உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்யாஸத்தாலும், (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (சு) "மநஸாக்ராஹ்யஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தஃகரணராய். சென்று சென்று. (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதிஃ" என்றும் (அ) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாவனை யளவும் சென்று. தேவதேவரும்பரும்பரும்பராயன்றி. ஸூரிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாநக்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திரூபத்தாலே உத்க்ர்ஷ்டராய்ப் பெறுவதொழிய. எங்கள் செங்கண்மாலே. சரணாகதவத்ஸலனை புண்டரீகாக்ஷனை. "எங்கள்" என்று — மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாகத ஸமூஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். "செங்கண்மால்" என்றது— (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஸித்தியென்று தோற்றுகைக்காக. யாவர்காண வல்லரே. நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே எங்களுக்கு அவன்காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். "உம்பரும்பரும்பராய் - மேலேமேலே போயல்லது, தேவதேவர் - எங்கள் செங்கண்மால்" என்று கூட்டுவது. ... ... எடு.

(க) "சஞ்சலம்ஹிமநஃக்ர்ஷ்ண" (உ) "யஞ்ஜேநதாநேநதபஸாஉநாசகேந" (ங) "யஜ்ஞோதாநம்தபஃ கர்மநத்யாஜ்யம் கார்யமேவதத்" (ச) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ரு) "மநஸாதுவிசுத்தேந" (சு) "மநஸாக்ராஹ்யஃ" (எ) "த்ருவாநுஸ்ம்ருதிஃ" (அ) "நிதித்யாஸிதவ்யஃ" (கூ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ"

அ. எழுபத்தாறும்பாட்டு. த்ரவ்யார்ஜநாதிக்லேசமென்ன, பரஹிம்ஸாதி துரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்த்ரிய வ்யாபாரரூபமான கர்மயோகத்தில் காட்டில் இந்த்ரியோபரதி ரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்கரதையை அநுஸந்திக்கிறார்.

மூ.—புன்புலவழியடைத் தரக்கிலச்சினைசெய்து
நன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ
என்பிலெள்கிநெஞ்சுருகி யுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியானை யாவர்காணவல்லரே. எசு.

ப-ரை.— புல் - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, அடைத்து—நிரோதித்து, அரக்கு இலச்சினைசெய்து—அரக்கு முத்திரையிட்டு, நல்—விலக்ஷணவிஷயத்தில், புலம் வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பித்து, நல் - நன்றான, ஞானம் சுடர்—ஜ்ஞாநப்ரபையை, கொளீஇ—மிகவுண்டாக்கி, என்பில் எள்கி—எலும்பிலே தட்டும்படி சரீரம் சிதிலமாய், நெஞ்சு உருகி—மநஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய், உள் கனிந்து—உள்ளே பக்வமாய், எழுந்தது ஓர்—பக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமானதொரு, அன்பில் அன்றி—ப்ரேமத்தாலல்லது, ஆழியானை—திருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான ஸர்வேச்வரனை, யாவர் காண வல்லர்—காணவல்லாரார்.

வ்யா. புன்புலவழியடைத்து. க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லிமையாவது - அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்யமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுகையும். தத்விஷயமான இந்த்ரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபலத்தைப் பண்ணி சேதநனையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷிக்கும் இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. அரக்கிலச்சினைசெய்து. சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையை அநுஸந்தித்து வாஸனையு மநுவர்த்தியாதபடி பண்ணி. (க) "ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" என்று ஜ்ஞாநாதிகர்களையும் வாஸனை நலியுமிறே; அதுவும்பிறவாதபடி பண்ணி. நன்புலவழிதிறந்து. விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்த்ரியமார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய் (உ) "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே ஸாதநவேளையே தொடங்கி ரஸிக்கும் பகவத்விஷயமே இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. ஞானநற்சுடர்கொளீஇ. நன்றானஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி. ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸ்வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணி. என்பிலெள்கி. எலும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதிலமாய். எள்கல் - இறங்கல். நெஞ்சுருகி. மநஸ்தத்வம்த்ரவீபூதமாய். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் பரபக்த்யவஸ்தமாம்படி வாஸனைபண்ணி. உள்கனிந்தெழுந்ததோரன்பிலன்றி. உள்ளே பக்வமாய், பரமபக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமான ப்ரேமத்தாலேயல்லது பெறவிரகில்லை. ஆழியானையாவர் காணவல்லரே. "எங்கள்செங்கண்மால்" என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே "ஆழியானை" என்கிறார். "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்கிறபடியே விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்ய ஹேதுவாயிருக்கிற பாபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திரு

(க) "பலவாநிந்த்ரியக்ராமோ வித்வாம்ஸமபிகர்ஷதி". (உ) "ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:"

வாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷயஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாய். அதுபரபக்த்யாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகில்லையாய்த்து. எசு.

அ. எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான பக்தியாலே பகவல்லாபத்தைச்சொல்லிற்று-கீழ்; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனை அஷ்டாங்க ப்ரணாமபூர்வகமாகத் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு பஜிக்குமவர்களிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பகவத்பஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யொரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஎ.

ப-ரை.— எட்டும் எட்டும் எட்டும் ஆய் - இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவனாய், ஒரு-அத்விதீயமான, ஏழும்—ஸப்தத்வீபங்களுக்கும், (அவற்றுக்காதாரமான,) ஏழும்—ஸப்தகுலபர்வதங்களுக்கும், (அந்த த்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான,) ஏழும் ஆய்-ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய், எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற—த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை—ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை, எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சி—அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி,நின்று—அவ்வழியாலே ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர் எட்டு எழுத்தும்—அவன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்-பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தராவர்கள்.

வ்யா. எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய். சதுர்விம்சதி தத்வங்களுக்கு மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்—அண்டகாரணமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. ஒரேழுமேழுமேழுமாய். ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றுக்கு தாரகமானஸப்தகுலபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகலலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஸ்தலசரராயும் ஜலசரராயும் பார்வதேயருமான சேதநரை நினைக்கிறது. எட்டுமூன்று மொன்றுமாகிநின்ற. த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷணம்.(க)"அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக்." ஆதிதேவனை. ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்துசரீரனாயும் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரனாயும் கார்யகாரண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயனானவனை. எட்டினாயபேதமோடிறைஞ்சிநின்று. அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப்பண்ணி அம்முகத்தாலே ஆச்ரயித்து நின்று. ப்ரணாமத்துக்கு அஷ்டாங்கதையாவது - பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனை

(க) " அக்நௌப்ராஸ்தாஹுதிஸ்ஸம்யக். "

விஷயமாகையும் பதத்வயகாத்வயங்களும் கூர்மவத்பூமியிலே பொருந்துகையும். (க) "மநோ வ்ருத்திர் நந ஸஹ நஸ்யபாதஹே | கூர்மவதாஸ்வோ தாந மிநவமஹெத்ரு வதீவ்ர" என்னக்கடவதிறே. அவன்பெய ரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள். கீழ்ச்சொன்ன ஜகதந்தராத்மபாவத்துக்கு வாசகமான மந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள். வல்லர்வானமாளவே. அர்த்தத்தை மநஸ்ஸாலே அநுஸந்தித்தும், வாயாலே சப்தத்தை உச்சரித்தும்,சாரீரமான ப்ரணாமத்தைப்பண்ணியும்,இப்படிமநோவாக்காயங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கை. (உ) "ஆபோ நாரா இதிப்ரோக்தா:" என்றும், (ங) "நராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" என்றும்—ஜகத்காரணவஸ்துவை நாராயணனென்னக்கடவதிறே. ... ... எஎ.

அ. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸநத்துக்கு சுபாச்ரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்யரூபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ஷீராப்திநாதனை சுபாச்ரயமாகப்பற்றி மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆச்ரயித்து இடைவிடாத ப்ரேமத்தையுடையாரா யிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

மூ.—சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறுமனத்தராய்
நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலனலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின் றவன்பெயரெட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. எஅ

ப-ரை.— சோர்வு இலாத-விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத, காதலால்—ஆசையாலே, (பகவத் ஸம்ருத்திமாறாதே செல்லுகையாலே,) தொடக்கறு—விச்சேதமில்லாத, மனத்தர் ஆய்—மநஸ்ஸையுடையராய், நீர்—க்ஷீராப்தியிலே, அரவு அணை—திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளுமவனுடைய, நின்மலன்—ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய, நலம் கழல்—ருசிஜநகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடு—ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு, இறைஞ்சி நின்று—ஆச்ரயித்து நின்று, அவன் பெயர்—அவன் திருநாமமான, எட்டு எழுத்தும்—திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், வாரம் ஆக ஓதுவார்கள்—அன்பினாலே சொல்லுமவர்கள், வானம் ஆள வல்லர்—பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஸமர்த்தராவரென்கிறார்.

வ்யா. சோர்விலாதகாதலால். ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை யுடையராகையாலே. அதாவது - ப்ரேமாதிசயத்தாலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைகஸுகதுக்கராகை. தொடக்கறுமனத்தராய். பகவத்ஸம்ருத்தி ஸந்ததிரூபேண செல்லாநின்றால் விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். (ச) "ஸத்வஸம்சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:" என்கிறவளவைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல். இப்படி ப்ரேமத்தை விளைக்கும் விலக்ஷணவிஷயமான சுபாச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. நீரராவணைக்கிடந்த. க்ஷீராப்தியிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்

(க) "மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹந்யஸ்யதராதலே | கூர்மவச்சதுர:பாதாந் சிரஸ்தத்ரைவபஞ்சமம்" (உ) "ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:" (ங) "நராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" (ச) "ஸத்வசுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:" (ரு) "ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:"

தருளுகிற. இத்தால் – நீரூபத்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனுகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவத்வமும், அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌலப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. நின்மலன் நலங்கழல். பஜநவிரோதிபாபங்களைப் போக்கும் ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை. ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று. ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துநின்று. இத்தால்—(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அநித்யம், ஈச்வரன் நித்யன் என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதிசயபோக்யனென்கிறப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை. அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும். க்ஷீராப்திநாதன் திருநாமமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். (உ) "வஷநாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றும், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், (ங) "பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றும்—தர்மிபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்குமென்கை. வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே. (ச) "நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்லரென்கிறார். நீரரவணைக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று—சோர்விலாத காதலால் தொடக்கறுமனத்தராய்— அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே" என்றந்வயம். ... ... எஅ.

அ. எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்வீப வாஸிகளையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அதுநிலமோவென்ன; அவதாரகந்த(கூ)மான க்ஷீராப்தியில்நின்றும் தன்மேன்மை பாராதே தசப்ராதுர்ப்பாவத்தைப் பண்ணி ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமடியான பக்தியையுடையவர்களுக்கல்லது முக்தராக விரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பத்திநேடுபத்துமா யோரேழிநேடோரொன்பதாய்ப்
பத்திநன்றிசைக்கணின்ற நாடுபெற்றநன்மையாய்ப்
பத்திநயதோற்றமோ டோராற்றன்மிக்கவாதிபால்
பத்தராமவர்க்கலாது முத்திமுற்றலாகுமே. எகூ.

ப—ரை.— பத்திநேடு—பத்துதிக்குக்களுக்கும், (அத்திக்குக்களிலே வஸிக்கிற,) பத்தும் ஆய்—தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஒரு—அத்விதீயமான, ஏழிநேடு—ஸப்தஸ்வரத்துக்கும், ஒன்பது ஆய்—நாட்யரஸமொன்பதுக்கும் நிர்வாஹகனாய், பத்து நான்கு திசைக்கண் நின்றநாடு—பதினான்கு வகைப்பட்ட லோகங்களுக்கு, பெற்ற—ப்ரயோஜநமான, நன்மை—சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம், ஆய்—தான் ஆகைக்காக, பத்திநய தோற்றமோடு—தசாவதாரஞ்செய்தருளி, (ஸம்ஸாரிகள்பண்ணும்,) ஒரு—அத்விதீயமான, ஆற்றல்மிக்க—பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் மிக்கக்ஷமையை யுடையனாய், (ஸம்ஸாரிகள் ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயிக்கைக்காக,) ஆதிபால்—முன்னமே அவதரித்து நிற்பவன் விஷயத்தில், (அவன்பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து,) பத்தர் ஆமவர்க்கு அலாது—பக்தராமவர்களுக்கல்லது, முத்தி முற்றல் ஆகுமே—மோக்ஷபலம் பெறக்கூடுமோ.

(க) "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந" (உ) "வஷநாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்" (ங) "பவாந்நாராயணோதேவ:" (ச) "நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:"

வ்யா. பத்தினோடேபத்துமாய். தசதிக்குக்களுக்கும், அத்திக்குக்களிலே வ்யவஸ்திதரான தசாத்யக்ஷருக்கும் நிர்வாஹகராய். அவர்களாகிறார் - இந்த்ராதி திக்பாலகர்களெண்மரும், ஸர்த்வலோகங்களுக்கு மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும், அதோலோகத்துக்குக் கீழெல்லையிலே தாரகனான அநந்தனும். ஒரேழினோடோரொன்பதாய். அத்விதீயமான ஸப்தஸ்வரமும், நாட்யரஸமொன்பதும். அவையாகிறன — இசைகளேழும், (௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீ ஸப்த" என்கிறபடியே; (௨) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸாஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே நாட்யரஸங்களும். இவை சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தசாத்யக்ஷரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரான சேதநரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனென்கை. பத்தினன் திசைக்கண்நின்ற நாடேபெற்ற நன்மையாய். பதினுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு ப்ரயோஜநமான சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத் தானேயாகைக்காக, (௩) "ரஸோஷம்" என்கிறபடியே, "திசை" என்று - ப்ரகாரவாசி. "பத்தினன் திசைக் கணின்றநாடு" என்று - "பத்தினோடு பத்துமாய்" என்கிறவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "பெற்றநன்மை" என்று — "ஏழினோடோரொன்பதாய்" என்றவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். "ஆய்" என்று - ஆகைக்காக வென்றபடி. "உயிர்முதலா முற்றுமாய்" என்னக்கடவதிறே. (௪) "ஸர்வா:" என்கிற தானே சேதநர்க்கு போக்யனாகைக்காக வென்கை. பத்தினுயதோற்றமோடோராற்றல்மிக்க வாதிபால். தசப்ராதுர்ப்பாவத்தாலே ஆவிர்ப்பவித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரிபவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமாவது - அதீந்த்ரியனான தன்னை சக்ஷுர்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல் - பொறை. பூர்வஜனாகையாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிபிறந்தவன்று ஆச்ரயணீயரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று ஏற்கவே அவதரித்து நிற்கை. பத்தராமவர்க்கலாது. (௫) "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:" என்கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்து அதிலே ஸக்தராயிருக்குமவர் களுக்கல்லது. முத்திமுற்றலாகுமே. மோக்ஷபலப்ப்க்வமாகைக்குவிரகில்லை. (௬) "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி" என்கிறபடியே விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாக விரகில்லையென்கிறார். ... ... ௭௯.

அ. எண்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநமடியான ப்ரேமம் மோக்ஷஸாதநமென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷமான க்ருஷ்ணனுடைய ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலத்தை அநுவதித்து, அவன் திருவடிகளிலே ஆசையுடையார்க்கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

---

(௧) "நிஷாதர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யமதைவதா: | பஞ்சமச்சேத்யமீ ஸப்த"

(௨) "ச்ருங்காரஹாஸ்யகருணவீரரௌத்ரபயாநகா: | பீபத்ஸாத்புதசாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸாஸ்ம்ருதா:" (௩) "ரஸோஷம்" (௪) "ஸர்வா:" (௫) "ஜந்மகர்மசமே திவ்யமேவம்யோவேத்தி தத்த்வத:" (௬) "த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி"

மூ.—வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்ததேனுகன்
நாசமாகிநாளுலப்ப நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு
வீசிமேனிமிர்ந்ததோளி னில்லையாக்கினாய்கழற்
காசையாமவர்க்கலா லமரராகலாகுமே.　　அ0.

ப-ரை.— நன்மை சேர்—அழகிதான, பனை கனிக்கு—பனம்பழம் உதிருகைக்கிடாக, வாசி ஆகி—வாஜிவேஷத்தை யுடையனாய், நேசம் இன்றி—அபிமுகனாகையன்றிக்கே, வந்து எதிர்ந்த—வந்தெதிர்ந்த, தேனுகன்—தேநுகாஸுரனை, நாசம் ஆகி—ம்ர்தப்ராயனாக்கி, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸு முடிக்கைக்காக, வீசி—சுற்றியெறிந்து, (அத்தாலே,) மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியைக்காட்டிலும் விஞ்சின, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லை ஆக்கினாய் கழற்கு—அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளிலே, ஆசை ஆமவர்க்கு அலால்—ப்ரேமமுடையார்க்கல்லது, அமரர் ஆகல் ஆகுமே—நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப்போமோ.

வ்யா. வாசியாகிநேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன். காலயவநாதிகளைப்போலே ஸ்வரூபேணவந்து தோற்றாமே வாஜிவேஷத்திலேவந்து தோற்றினானாய்த்து - க்ர்ஷ்ணன் அவதாநம்பண்ணி மேல்விழுகைக்காக. நேசமின்றி வருகையாவது - “மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர” என்று — க்ர்ஷ்ணசேஷ்டிதங்களாலே திர்யக்குக்களும் ப்ரேமபரவசமாய்ச் செல்லாநிற்க, துஷ்ப்ரக்ர்தியாகையாலே அத்துறையில் விழியாதொழிகை. எதிர்ந்துவருகையாவது - ஆதரமில்லையானாலும் உபேக்ஷகனாகலாமிறே; அதுவுமின்றிக்கே பாதகனாய்வருகை. நாசமாகிநாளுலப்ப. இப்படிப்பட்ட தேநுகனை ம்ர்தப்ராயனாக்கி ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக. நாசம் - துன்பம். நன்மைசேர்பனங்கனிக்கு வீசி. தர்சநீயமாய்ப் பழுத்துநின்ற பனம்பழமுதிரும்படி, பனைத்தலையிலே சுழற்றியெறிந்து. (க) “க்ருஹீத்வா ப்ரமணேநைவ ஸோம்பரே கதஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவ ஸ சிக்ஷேப தேநுகம் த்ருணராஜநி ॥ ததஃ பலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந் நிபதந் கரௌ । ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநாநிவ” என்னக்கடவதிறே. மேல்நிமிர்ந்ததோளில்லையாக்கினாய்கழற்கு. எதிரியளவன்றிக்கே விஞ்சின்தோள்வலியாலே அவனையழியச்செய்த உன் திருவடிகளுக்கு ஸங்கல்பத்தாலே யழித்தல், ஆயுதத்தாலேயழித்தலன்றிக்கே, கைதொட்டுத் தோள்வலியாலே அழியச்செய்தபடி. ஆசையாமவர்க்கலாலமரராகலாகுமே. உன்னுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையை அநுஸந்தித்து உன்பக்கலிலே ப்ரேமமுடையார்க் கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஸதர்சராய் தேவரீரை அநுபவிக்கப் போமோ வென்கிறார். அ0.

அ. எண்பத்தோராம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நிலமன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிழவாமைக்குத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்று உபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

(க) “க்ர்ஹீத்வாப்ரமணேநைவஸோம்பரேகதஜீவிதம் । தஸ்மிந்நேவஸசிக்ஷேப தேநுகந்த்ர்ணராஜநி । ததஃபலாந்யநேகாநிதாலாக்ராந்நிபதந்கரௌ । ப்ர்திவ்யாம்பாதயாமாஸ மஹாவாதோகநாநிவ”

மூ.—கடைந்தபாற்கடற்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக் குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழ்மரங்களு மடங்கவெய்துவேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமே யடைந்துநாளுமுய்ம்மினோ. அக.

ப—ரை.— பால் கடல்—க்ஷீராப்தியிலே, (ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக,) கிடந்து—கண் வளர்ந்தருளியும், காலநேமியை—காலநேமியாகிற அஸுரனை, கடிந்து—வென்று, உடைந்த—(பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த,) வாலிதந் தனுக்கு உதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக, இராமன் ஆய் வந்து—சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்து, மிடைந்த—இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி நெருங்கிநிற்கிற, ஏழ் மரங்களும்—மராமரங்களேழையும், அடங்க—கிரிஸாதலங்களையுமடங்க, எய்து—துளைத்து, வேங்கடம் அடைந்த—திருமலையை ஆச்ரயித்து நிற்கிற, மால பாதமே—வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளையே, நாளும்— நாள்தோறும், அடைந்து—அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து, உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்.

வ்யா. கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து. துர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்த்ராதிகளுக்குவந்த ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்து, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து பேக்ஷிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. காலநேமியைக்கடிந்து. அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்தகாலநேமியாகிற அஸுரனைவென்று. கடத்தல் - வெற்றி. உடைந்த வாலி தந்தனுக்குதவவந் திராமனாய். வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. தன்தம்பி. ப்ரஹ்மாதிகளளவல்லாத திர்யக்குக்களுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்தவதரித்து. தேவதாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே ஸ்வரூபமறிந்தவாலிக்கு, (க) "ஸா ஜேவா ணா வல நக்ஷிதோ வஹஸ் வாஜோமதிழ" என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதத்தாலே மோக்ஷப்ரதானைக்காக தசரதாத்மஜனாய்வந்து. உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்ராபமான ரிச்யமுகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, "பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம் பண்ணுகிறோம்" என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்காக வந்தென்றுமாம். உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு. "தம்பி தனக்கு. மவ்வுக்கு 'ன' ஆதேசமாய், 'தம்பி' என்றதை 'தன்' என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது" என்று ஒருதமிழன். மிடைந்தவேழ்மரங்களுமடங்கவெய்து. ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொண்ட ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணின மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்க வொண்ணாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும். அநுக்தமான கிரிஸாதலங்களை யுமடங்கத்துளைத்து. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷை பண்ணுவது ஒரு மராமரத்தளவிலேயாயிருக்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்கையை ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று பேர்பெற்றதுடைய எய்தாராய்த்து. வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், பிற்பாடரானவர்க ளிழவாமைக்குத் திருமலையை யாச்ரயித்துநிற்கிற வ்யாமுக்தன் திருவடிகளை அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து நாளுமுய்ம்மினோ. "நாளும் - அடைந்துய்ம்மின்" என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும் உஜ்ஜீவநமென்றும் — பர்யாயம். "சுடரடி தொழுதெழு" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஆச்ரயணீயஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் திருமலை. ... அக

(க) "ராமபாணாஸநக்ஷிப்த மாவஹத் பரமாங்கதிம்"

அ. எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேசம் பண்ணினூராய், மேல் ஈச்வரனைக்குறித்து தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தர் நித்யஸுகிகளென்கிறார். இதுக்கடி - பிறர்க்கு ஸாதநமாகத் தாமுபதேசித்தபக்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகை யாலே, தமக்கு ஃபலித்தபடியைப் பேசுகிறார். இப்பரபக்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்குமிறே. இதில் முதற்பாட்டில் - மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரானூர்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறார்.

மூ.—எத்திறத்துமொத்துநின் றுயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமூரிநீ ரராவணைத்துயின்றநின்
பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்றுபாசம்விட்டவர்க்
கெத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. அஉ.

ப-ரை.— எத்திறத்தும்—தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாகிற நான்குஜாதிகளிலும், ஒத்து நின்று—ஸஜாதியனுப் அவதரித்து, உயர்ந்து—அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும், உயர்ந்த-குணதிக்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய்—ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்து நீர்— மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையகடலை, மூரி-இடமாகக்கொண்டு, (அந்நீர் உறுத்தாமைக்காக,) அரவு அணை-திருவனந்தாழ்வான் மேலே, துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின, நின்—தேவரீர் திருவடிகளிலே, பத்து உறுத்த-பக்திமிகுந்த, சிந்தையோடு நின்று—மநோரதத்தோடே நின்று, பாசம் விட்டவர்க்கு—இதரவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும்—சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும்—பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், எங்கும்—உத்க்ரமணதசையிலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும், எத்திறத்தும்—ஆகிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பம் ஆகும்—ஸுகமேயாயிருக்கும்.

வ்யா. எத்திறத்துமொத்து நின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய். தேவஜாதியிலும் மநுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவரஜாதியிலும் ஸஜாதியனுயவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற்காட்டில் அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலேவந்த உத்கர்ஷத்தையும், (க) " ஸஉ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: " என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி - இயல்வு. திறம் - திரள். ப்ரஹ்மருத்ரமத்யா (உபே)ந்த்ர வதாரத்தோடு மத்ஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகையும், தாத்யஸாரத்யங்களாலே குணதிக்யம் தோற்றியிருக்கையும். முத்திறத்துமூரி நீரராவணைத் துயின்ற. அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றுப்,மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்நீருறுத்தாமைக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்துநீர் — ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம். நின்பத்துறுத்தசிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு. உன் திருவடிகளிலே பக்திமிக்க மநோரதத்தோடே நின்று, இதரவிஷ

(க) " ஸ உச்ரேயாந்பவதிஜாயமாந: "

யத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு. "பத்து" என்று - பக்தி. உறுதல்—அழுந்தல். அதாவது-மிகுதி. ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும் நீர்மையையும் அதுக்கூற்றனக்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பாபக்தியுக்தராய், அப்பக்திபாரவச்யத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தையுடையராயிருக்கிறவர் களுக்கென்கை. எத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே. சரீரத்தோடேயிருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், உத்க்ரமணதசையிலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்கிற அவஸ்தாவிசேஷங்களிலும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேச்வரனை உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யநுபவித்து, ப்ரகாரபேதங்களிலும் த்வதநுபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷயாந்தரப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் துக்கமேயானவோபாதி பகவத்ப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை. ... ... ௮௨.

௮. எண்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. (௧) "அநந்தக்லேசபாஜநம்" என்கிறபடியே துக்கப்ரசுரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ஸுகமுண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ப்ராப்திதசையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிகளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரேமத்தால் பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப் போராதென்கிறார்.

மூ.—மட்டுலாவுதண்டுழா யலங்கலாய்புலன்கழல்
விட்டுவீள்விலாதபோகம் விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினான்மனந்தனைக்
கட்டிவீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகுமே. ௮௩.

ப-ரை.— மட்டு உலாவு—தேன்மாறுத, தண்—குளிர்ந்த, துழாய் அலங்கலாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனே, புலன் கழல்—தர்சநீயமான தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு—, வீள்வு இலாத போகம்—அழிவில்லாத போகத்தை, விண்ணில் ஏறி நண்ணினும் பரமபதத்திலே யேறிக் கிட்டினாலும், எட்டினோடு—இரண்டு எனும் கயிற்றினால்—பக்தியென்கிற கயிற்றாலே, மனந்தனை—ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதானமான மநஸ்ஸை, கட்டி—விஷயங்களில் போகாதபடி பந்தித்து, வீடு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி, வைத்த—தேவரீர் திருவடிகளிலேவைத்த, காதல்—ப்ரேமமானது, (ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே,) இன்பம் ஆகும்—அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும்.

வ்யா. மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாய். தேன்மாறுத செவ்வித்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்க்ருதனானவனே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிகவஸ்து வென்னுமிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமாலை யென்னுமிடமும், ஒப்பனையழகும் சொல்லிற்றாய்த்து. புலன்கழல் விட்டுவீள்விலாத போகம். தர்சநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சநீயமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்கழல் - புலப்படும் திருவடிகளை. விண்ணில்நண்ணியேறினும். பரமபதத்தேயேறிக்கிட்டினும். எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால். எட்டுமிரண்டுங்கூடி —பத்தாய், அத்தை பக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தாலே

(௧) "அநந்தக்லேசபாஜநம்"

மறைத்துச்சொல்லுகிருர். " கயிறு " என்று — பந்தகமென்றபடி. மனந்தனைக்கட்டி. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை விஷயாந்தரங்களில் போகாதபடி பந்தித்து. வீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே. விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரேமம், ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும். அங.

அ. எண்பத்துநான்காம்பாட்டு. "வீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகும்" என்று — ப்ரஸ்துதமானபக்தி தம்பக்கல் காணுகையாலும், தம்மை ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனுகையாலும், அவன்நினைவாலே பெறுகையாலும், என்திறத்தில் என்னுதன், தன் திருவடிகளிலே பரமபக்தியுக்தனும்படிபண்ண நினைத்திருக்கிருனே, நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிருனே, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறதென்னேவென்கிருர்.

மூ.—பின்பிறக்கவைத்தனன்கொ லன்றிநின்றுதன் கழற்
கன்புறைக்கவைத்தநா ளறிந்தனன்கொலாழியான்
தன்றிறத்தோரன்பிலா வறிவிலாதநாயினேன்
என்றிறத்திலென்கொலெம்பி ரான்குறிப்பில்வைத்ததே.   அச.

ப-ரை.— (இந்தசரீராவஸாநத்துக்குமேலே,) பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்— இன்னமும் சிலசரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிருனே; அன்றி- அன்றிக்கே, நின்று—இடைவீடில்லாமல், தன்கழற்கு—தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு—அன்பை, உறைக்க வைத்தநாள் அறிந்தனன்கொல்—உறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிருனே ; ஆழியான் தன் திறத்து—ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான திருவாழியையுடையனுனவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளிலே, ஓர் அன்பு இலா—ப்ரேமகந்தமில்லாதவனுய், ஓர் அறிவு இலாத—ஜ்ஞாநலேசமுமில்லாதவனுய், நாயினேன்—ஹேயனுன, என் திறத்தில்—என் விஷயத்திலே, எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனுன ஸர்வேச்வரன், குறிப்பில் வைத்தது என்கொல்—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னே.

வ்யா. பின் பிறக்கவைத்தனன்கோல். இந்த சரீராவஸாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சில சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிருனே. அன்றிக்கே, பின்பு இறக்கவைத்தனன்கோல். தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும் தன்னை விஸ்மரித்து நசிக்க நினைத்திருக்கிருனே. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவத் ஜ்ஞாநலாபாலாபங்களாயிறே ஸதஸத்பாவஹேதுக்கள். (க) " ஸஸஉ ெஹதிெவ உெஉஸ—ஸஸ ெநு ஸஸவதி—ஸஷிஸ ெஹ திெவெஜஉ, ஸஷெ8நஷெதாவிஉரிதி " என்னக்கடவதிறே. அன்றி. அன்றிக்கே. நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன் கோல். விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்பையுறைக்கவைத்து அநுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிருனே. அன்புறைக்கையாவது - பரமபக்தியுக்தனுகை. வைத்தநுபவிக்கும் நாளென்கிறது - ஒருதேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை. இத்தால் - இச்சேதநனுக்கு ஜந்மமும் விஸ்ம்ருதியும் விநாசமும் பக்தியில்லாமை ; உஜ்ஜீவநம் பரமபக்தியுக்தனுகை யென்றதாய்த்து. ஜந்மமாகி

(க) " அஸத் ப்ரஹ்மேதிவேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ரஹ்மேதிசேத் வேத, ஸந்தமேநந்ததோவிதுரிதி "

தது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யமேஹது. விஸ்ம்ருதியாகிறது—விஷயாந்தர ப்ராவண்யகார்யமா கையாலே ஆத்மாவுக்கு உபபமும்விநாசமிறே. ஆழியான்றன்திறத்து. ஸர்வாதிகனான தன் னிடையாட்டத்து. ஓரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன். அவன் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளில் ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞாநலேசமுமின்றிக்கே, ஹேயனானநான். ப்ரேம கந்தமின்றிக்கே, அதில்லையென்கிற அறிவுமில்லாதவென்றுமாம். "நாயினேன்" என்கிறது- திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும்நுழைந்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து தொட்டார்க்கும் ஸ்நாநம்பண்ணவேண்டும்படி அமேத்ய யதார்த்தமாகையும். என் திறத்தில். ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுகனாதல், முக்தரைப்போலே போகப்ரவணனாதலன் றிக்கேயிருக்கிற என்னிடையாட்டத்தில். எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்தது என்கொல். என் நாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னோ. "பிறந்தபின்மறந்திலேன்" என்கிற ஜ்ஞாநத்தையும், "நடந்தகால்கள்நொந்தவோ" என்கிற ப்ரேமத்தையும் உபாயமென்றிருக் கிறிலர், ஈச்வரன்நினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார். "வாங்கரும் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்" என்று-ஸாமாந்யேநவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதுவே, தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட்டால்—என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்க நினைத்திருக்கிறோ, இத்தலையில் விநாசம் தன்னிழவாம்படியான குடல்து டக்கைநினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறோ வென்றதாய்த்து. ... ௮௪.

௮. எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. என்னை இப்ப்ரக்ருதியோடே வைத்தபோதே தேவரீர் நினைவு இன்னதென்றறிகிலேன், முந்துற முன்னம் உன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவடிகளில்பிறந்த ருசியைமாற்றி இதரவிஷய ப்ராவணனுக்காதொழியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—நச்சராவணைக்கிடந்த நாதபாதபோதினில்
வைத்தசிந்தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்கநீயினம்
மெய்த்தன்வல்லையாதலா லறிந்தனன்நின்மாயமே
உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னைமாயனே. ௮௫.

ப-ரை.— (உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி,) நஞ்சு—விஷத்தையுமிழுகிற, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாத—ஸர்வேச்வரனே, பாதம்—தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்—புஷ்பத் திலே, வைத்த—வைக்கப்பட்ட, சிந்தை—மநஸ்ஸை, வாங்குவித்து—அவைகளினின்றும் மீளும்படிபண்ணி, (நெடுங்காலம் அகன்றிருந்தது போராமே,) இன்னம் நீங்குவிக்க— இன்னும் அகலும்படி பண்ணுகைக்கு, நீ—ஸர்வசக்தியான நீ, மெய்த்தன் வல்லை—மெய்யே ஸமர்த்தன்; ஆதலால்—ஆகையாலே, அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று அறிந்து கொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே, நின் மாயம்—தேவ ரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே, உய்த்து—நித்யஸம்ஸ்ருஷ்டனும்படிபண்ணி, நின்—உன க்கு பரிகரமான, மயக்கினில்—சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை—உன்கைபார்த்திரு க்கிறவென்னை, மயக்கல்—அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

வ்யா. நச்சராவணைக்கிடந்தநாத. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை உமிழுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனே. நீ உகந்தாரை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை. உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மநஸ்ஸை. ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசய

போக்யமுமா யிருக்குள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மநஸ்ஸை யென்கை. வாங்குவித்து. திருவடிகளில்நின்றும் மீளும்படிபண்ணி. (க) "நிவேசிதாத்மா கயசநுஜித்ஹி" என்று மநஸ்ஸையும் விமுகமாம்படிபண்ணி. நீங்குவிக்கநீயினம் மெய்த்தன்வல்லே. நெடுங் காலம் அகன்றதுபோராமே யின்னமகலும்படிபண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியான நீமெய்யேவல்லே. ஆதலாலறிந்தனன். ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல சக்தியையுடையை யாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென் றறிந்து கொண்டேன். நின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல். உமக்குச் செய்யவேண்டுவ தென் னென்ன; (உ) "மமமாயா" என்கிறபடியே தேவரீரிட்டவழக்கான ப்ரக்ருதியோடே நித்யஸம்ஸ்ருஷ்டனும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிகரமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழியவேணும். சேதநரை யறிவுகெடுக்குமவையாகையாலே "மயக்கு" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னே. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற வென்னை. மாயனே. நம்மை யொழியச் செல்லாதாரை சப்தாதிகளிலேமூட்டி யறிவுகெடுப்புதோமோ, ஸ்வதந்த்ரரையன்றோ நாம் அங்ஙன் செய்வ தென்ன; ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே. (ங) "உபசாநமேபெஷாணம் ஸாயாந்நாமி" என்கிறபடியே ப்ரஹ்லாதனை ஈதிரம்புநோக்கப் பண்ணவல்லே, ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனுமவும் வல்லே, இதுவன்றோ தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய மென்கிறார். ... ... அரு.

அ. என்பத்தாறும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்நின்றுமகற்றி ப்ரக்ருதிவச்யராக்கு வோமாக நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுவானென்னென்ன; விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனானநீ என்ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையறுத்து என்றனைவைத் தலைக்கட்டா தொழிந்தால் அதிசங்கை பண்ணாதே செய்வதென் னென்கிறார்.

மூ.—சாடுசோடபோதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்
ஆடராவின்வன்பிடர் நடம்பயின்றநாதனே
கோடுநீடுகையசெய்ய பாதநாளுமுள்ளினால்
வீடுனாகமெய்செயாத வண்ணமென்கொல்கண்ணனே. அகூ.

ப-ரை.— சாடு—சகடாஸுரன் முடியும்படி, சாடு—உதைத்து, பாதனே—திருவடிகளை யுடையனாய், (விஷமேமிக்கு,) சலம் கலந்த—அத்தோடே யமுநாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கைவாய்—பொய்கையிலே, ஆடு—வர்த்திக்கிற, அரவின்—காளியனுடைய, வன்—திண்ணிதான, பிடர்—பிடரியிலே, நடம் பயின்ற—நர்த்தநம் செய்தவனாய், நாதனே—எங்களுக்கு வகுத்தஸ்வாமியாய், நீடு—ஸர்வகாலத்திலும், கோடு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கைய—திருக்கையிலே யுடையவனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலப னானவனே, செய்ய—அழகிதான, பாதம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, நாளும்—ஸர்வகாலமும், உள்ளினால்-அநுஸந்தித்தால், வீடன் ஆக-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக, மெய் செயாத வண்ணம்-மெய்செய்யாதொழிகின்ற ப்ரகாரம்,என்கொல்-என்னேவென்கிறார்.

(க) "நிவேசிதாத்மாகதமங்யதிச்சதி" (உ) "மமமாயா"
(ங) "உபயாநமேசேஷாணும்ஸாதூநாம்"

வ்யா. சாடுசாடுபாதனே. சகடாஸுரன் முடியும்படி திருவடிகளை நிமிர்த்தவனே. அநுகூலர்க்கு உத்தேச்யமான திருவடிகளேயாய்த்து ப்ரதிகூலர்க்கு நாசகமாய்த்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். " விடமுமமுதமுமாய் " என்னக்கடவதிறே. இத்தால் — விரோதிநிரஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. சலங்கலந்த பொய்கைவாய். விஷமேப்ரசுரமாய் அத்தோடே யமுநாஜலமும் மிச்ரமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. (௧) " தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ர்தவாரிணம் | ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சேதி விபீஷணம் " என்னக்கடவதிறே. ஆடரவின்வன்பிடர் நடம்பயின்ற. அப்பொய்கையிலே வர்த்திக்கிற காளியனுடைய திண்ணிய பிடரியிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கை. " ஆடரவு " என்று - க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்றுமாம். " ஆடல் " என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும். நாதனே. வகுத்த ஸ்வாமியானவனே. விரோதிநிரஸந முகப்பாகைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உகப்பில்லாமே யிழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்கிறேனோவென்கை. பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கும் அநுபவத்துக்குமாக ஸ்ர்ஷ்டமான சரீரத்திலே அஹங்காரலேச முண்டானால் அது நிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, சகடாஸுரநிரஸநத்தை யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான ஆத்மாவுக்கு, விஷஸம்ஸர்க்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோற்றுகைக்காகக் காளியமர்த்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அநுகூலமாகவைத்து தோன்றிறே சகடம், உபஜீவ்யமாயிருப்பதொன்றிறே யமுநாஜலம். கோடுபேகைய. ஸர்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிரூபகமென்னும்படி அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன்கையில் பரிகரமில்லாமே யிழக்கிறேனோ, என்கையில் பரிகாமுண்டாயிழக்கிறேனோவென்கை. செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால். உன் திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக அநுஸந்தித்தால். இத்தால்-நான் அங்யபரனாய்த் தானிழக்கிறேனோ வென்கை. வீடுஞ்கமெய்செயாத வண்ணமென்கொல். இப்படி சக்தனாயிருக்க, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறும்படியாக மெய்செய்யாதொழிகிற ப்ரகாரமென்னோ. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமாத்ரத்திலே, " முடியாததென்னெனக்கேலினி " என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, " யாவர்நிகரகல்வானத்தே " என்னப்பண்ணுதல் செய்யுமிவ்வளவுகளாலேவந்த ஆச்வாஸமொழிய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். கண்ணனே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கி பரபக்தி பர்யந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தராக்குகையன்றோ அவதாரத்துக்குபலம், அநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு கர்மசேஷமுண்டாயோ அவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனாய்வைத்து என்னபிமதஞ் செய்யாமைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படி யென்கிறார். ... அ௬.

அ. எண்பத்தேழாம்பாட்டு. " செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால் " என்று நீயே எனக்கு அபாச்ரயமென்கையாலே நம்மையொழியவுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன, அபாச்ரயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரஸித்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்

(௧) " தஸ்யாச்வாஸமஹாபீமம் விஷாக்நிஸ்ஸ்ர்தவாரிணம் | ஹ்ரதம்காளியநாகஸ்ய ததர்சேதி விபீஷணம் "

திருக்கும்படியாய் இழிந்தபின்பு, ஸர்வாதிகாரான தேவரீரையொழிய வேறொரு பற்றையுடையேனல்லேனென்று தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அநந்யகதித்வ வ்யாபாரம் பண்ணுகிறார் மேல்.

மூ.—நெற்றிபெற்றகண்ணன்விண்ணி னாதனோடுபோதின்மேல்
நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர்
கற்றபெற்றியால்வணங்கு பாதநாதவேதநின்
பற்றலாலோர்பற்றுமற்ற துற்றிலேனுரைக்கிலே. ௮௭.

ப-ரை.— நெற்றி பெற்ற கண்ணன்—நெற்றியிலே கண்ணையுடையனான ருத்ரனும், விண்ணின் நாதனோடு— ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், போதின் மேல்—திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனாய், நல் தவத்த நாதனோடு—ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் அவற்றுக்கு நாதனான சதுர்முகனும், மற்றும் உள்ள வானவர்—ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்ற பெற்றியால்—தந்தாம்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே, வணங்கு—ஆச்ரயிக்கும், பாத- திருவடிகளையுடையனாய்,நாத வேத—ஸர்வலோகநாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கில்—உண்மைசொல்லப்புகில், நின் பற்று அலால்—உன் திருவடிகளை அபாச்ரயமாயிருக்குமதொழிய,மற்று ஓர் பற்றுஅது—வேறோர் அபாச்ரயத்தை,உற்றிலேன்-உடையேனல்லேன்.

வ்யா. நெற்றிபெற்றகண்ணன். நெற்றியிலே கண்ணையுடைய ருத்ரன். தன்னுடைய சக்த்யதிசயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே லலாட நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேறாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. விண்ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனோடே, திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தாநமாகவுமுடையனாய் துஷ்கரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுமாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள். ஸம்ப்ரதிபந்ந க்ஷேத்ரஜ்ஞரான தேவர்களோடும் இந்த்ரனோடுங்கூட ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களைச் சொல்லிற்று- அவர்களோ பாதி இவர்களும் க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்று தோற்றுகைக்காக. கற்றபெற்றியால் வணங்குபாத. தாந்தாங்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே ஆச்ரயிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாரங்களென்கையாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுகையாலும் - இவர்களுடைய சாஸ்த்ரவச்யதையையும் ஜ்ஞாநசக்திகளுடைய வைஷம்யங்களையும் சொல்லுகிறது. நாதவேத. நாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (௧) "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" (௨) "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்னக்கடவதிறே. நின்பற்றலாலோர்பற்று மற்றதுற்றிலேன். உன் திருவடிகளே அபாச்ரயமாகவிருக்குமதொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்சமில்லை. உறுதல் - தீண்டுதல். உரைக்கிலே. தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கவத்யமென்கை.

அ. எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரம் ஈச்வரனாலேயென்றார்-கீழ்; இதில் - அவர்கள் தங்களாபந்நிவ்ர்த்திக்கு தேவரீர் கைபார்த்திருக்கும்படி பரமோதாரரான தேவரீரையொழிய வேறொருவரை தேவதையாக மதிப்பரோவென்கிறார்.

(௧) "தமீச்வராணாம்ப்ரதமம் மஹேச்வரம்" (௨) "பதிம்விச்வஸ்ய"

மூ.—வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி வெள்ளெயிற்றராவளாய்
அள்ளலாய்க்கடைந்தவன் றருவரைக்கோராமையாய்
உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வானவர்க்களித்தவெம்
வள்ளலாரையன்றிமற்றோர் தெய்வநானமதிப்பனே. அஅ

ப-ரை.—வெள்ளை வேலை—வெளுத்தகடலான க்ஷீராப்தியிலே, வெற்பு நாட்டி—மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற, அரவு—வாஸுகியாகிறபாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலால்—திரைகள் எதிரேவந்து செறியும்படி, கடைந்த அன்று-மதநம்பண்ணின அக்காலத்திலே, அருவரைக்கு-அரிதான அம்மலை அமிழ்ந்தாதபடி முதுகிலேநின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்—அத்விதீயமான, ஆமை ஆய்—ஆமையாய் தரித்து, வானவர்க்கு உள்ள நோய்கள்—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குண்டான துரிதங்களை, தீர்-தீர்க்கத்தக்க, மருந்து—அம்ர்தத்தை, அளித்த—அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே, எம் வள்ளலாரை அன்றி - எனக்கு ஔதார்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய, நான்—அநந்ய ப்ரயோஜநனுய் அநந்யசரணனுன நான், மற்று ஓர்தெய்வம் - வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாகமதிப்பேனே.

வ்யா. வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி. வெளுத்தகடலிலே மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி. காளமேக நிபச்யாமனுனதான் க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதை அந்த பரபாகரஸம் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காக அக்கடலிலே கொடுபுக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. வெள்ளெயிற்றராவளாய். வெளுத்த தந்தபங்க்தியைக்காட்டுகிற வாஸுகியை அதிலேசுற்றி. தன்னை மந்தரபர்வதத்திலே சுற்றி வலிக்கப்புக்கவளவிலே தன் பலஹாநிதோற்றப் பல்காட்டுகிற வாஸுகிக்கு பலாதாநத்தைப் பண்ணி அந்த மந்தரத்திலேசுற்றி. (க) "தேஜஸா நாகராஜேந ததாப்யாயிதவாந் ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே. எயிறு - பல்லு. அரவு - பாம்பு. அளாய் - அளாவி — சுற்றி. அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்று. (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே அம்மஹார்ணவத்தை, "கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலி" என்னும்படி திரைகள் எதிரே வந்து செறியும்படி கடைந்தவன்று. அள்ளல்-செறிவு. "அன்று" என்கிறது—ஈச்வராபிமாநிகளான ஸகலதேவதைகளும் தங்களாபந்நிவ்ர்த்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்றென்கை. அருவரைக்கோராமையாய். அம்மந்தரம் ஆழங்கால்படாமே தன்முதுகிலேநின்று சுழலும்படி அத்விதீயமான ஆமையாய்தரித்து. அஜ்ஜாதியிலே அந்யதமனுமென்றுமாம். (ங) "க்ஷீரோதமத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோ பூந்மஹாமுநே" என்னக்கடவதிறே. உள்ளநோய்கள். "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருப்ராஹ்மணசாப மாத்ரத்தாலே தன்னையும் தன்விபூதியையும் அஸ்ரீ ப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்வம் குடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பலஹாநியும், அந்த பலஹாநியாலே வந்த அஸுரபரிபவமும், இவற்றால்வந்த சோகபரம்பரைகளும் நோய்களிறே. தீர்மருந்துவானவர்க்களித்த. இவர்கள் துரிதங்கள்போக அம்ர்தத்தை

(க) "தேஜஸாநாகராஜேந ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபு:" (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:"
(ங.) "க்ஷீரோதமத்யேபகவாந் கூர்மரூபீஸ்வயம்ஹரி: । மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோபூந்மஹாமுநே"

யும் பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தையும் கொடுத்து. அம்ர்தப்ரதாநத்தாலே பலத்தையும், பிராட்டியுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்தானென்கை. (க) "பீதேம்ர்தே பலிபிர்த்தே வைர்த்தைத்ய ஸமூஸ்ததா । வத்யமாநா ததோதேவா ஹரிவக்ஷஸ்தலஸ்தயா । லக்ஷ்ம்யா மைத்ரேய ஸஹஸா பராந்நிர்வர்திமாகதா:" என்னக்கடவதிறே. எம்வள்ளலாரையன்றி மற்றோர்தெய்வம் நான்மதிப்பனே. (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்கிற ஔதார்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனையொழிய அநந்யப்ரயோஜநனும் அநந்யசரணனுமிருந்துள்ள நான் வேறொருதைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பனோ.

அ. எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளையும் மேன்மைகுலையாதபடி நின்று ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயா: க்ர்ஷ்ணபலா: க்ர்ஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:" என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணித்தாழநின்று ஸத்யஸங்கல்பனுமாய்க்கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை அழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த உன்னையொழிய வேறொருதைவமுண்டென்று நான் நினைத்திருப்பனோ வென்கிறார்.

மூ.—பார்மிகுத்தபாரமுன் னொழிச்சுவானருச்சுனன்
தேர்மிகுத்துமாயமாக்கி நின்றுகொன்றுவென்றிசேர்
மாரதர்க்குவான்கொடுத்து வையமைவர்பாலதாம்
சீர்மிகுத்தநின்னலாலோர் தெய்வநான்மதிப்பனே. அகூ.

ப—ரை.— பார்—எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, (என்னால் ஸஹிக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன,) மிகுத்த பாரம்—மிக்கபாரத்தை, முன்—தான் முற்பாடனாய்நின்று, $ ஒழிச்சுவான்-அத்தைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுனன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்—தேரை, மிகுத்து—பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம்நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பகலையிரவாக்குவதுமுதலிய ஆச்சர்யங்களையுண்டாக்கி, நின்று-முகம் தோற்றாமே நின்று, கொன்று-எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றி சேர்-தங்களுக்கு வெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மாரதர்க்கு—மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளுக்கு, வான் கொடுத்து—வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து, வையம்-பூமியை, ஐவர் பாலது ஆம்-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி, சீர் மிகுத்த-புகழ்மிகுந்த, நின் அலால்—உன்னையொழிய, நான்—நீ ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்தநான், ஓர் தெய்வம்—வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே—ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனோ வென்கிறார். [$ 'ஒழிச்சுவான்' என்றது—'ஒழித்துவான்' என்பதற்குப் போலியாம்.]

வ்யா. பார்மிகுத்தபாரம். ஸர்வம்ஸஹையான பூமி தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" என்று தொடங்கி, (ரு) "ததாந்யேசமஹாவீர்யா: ந்ர்பாணாம்பவநேஷூதே । ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந்ஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே." முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன் தேர்மிகுத்து.

(க) "பீதேம்ர்தே பலிபிர்த்தேவைர்த்தைத்ய சமூஸ்ததா ॥ வத்யமாநாததோதேவா ஹரிவக்ஷஸ்தலஸ்தயா । லக்ஷ்ம்யாமைத்ரேயஸஹஸா பராந்நிர்வர்திமாகதா:" (உ) "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" (ங) "க்ர்ஷ்ணாச்ரயா: க்ர்ஷ்ணபலா: க்ர்ஷ்ணநாதாச்சபாண்டவா:" (ச) "காலநேமிஹதோயோஸௌ" (ரு) "ததாந்யேசமஹாவீர்யா ந்ர்பாணாம்பவநேஷூதே- ஸமுத்பந்நா துராத்மாநஸ்தாந்ஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே"

தான் முற்பாடனுய் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடைய தேரைப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாடனுகையாவது - (க) "விஸ்ருஜ ஸஶரம் சாபம்" என்று இருந்த அர்ஜுநனை (உ) "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்னப்பண்ணுகையும், யுத்தமத்யத்தில் விஜயபரிகரங்களில் உத்க்ருஷ்டபரிகரம் தேரென்று எதிரிகள் மதிக்கும்படி தேரைநடத்துகையும். ஆயுதமெடுக்கக் கடவதன்றாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே ஸாரத்யவேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரங்களை யடையப் பண்ணிமுடித்து. மாயமாக்கி. ஆச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி. அதாவது - பகலை இரவாக்குகையும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும்; ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன்ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. நின்றுகொன்று. அர்ஜுநன் செய்தானென்னும்படி முகந்தோற்றாமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று. வென்றி சேர் மாரதர்க்கு வான்கொடுத்து. நாம் யுத்தோந்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பூமியும் நம்மதாகக் கடவதென்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்த த்ரோணாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்து. வையமைவர்பாலதாம் சீர்மிகுத்த நின்னலால். அவர்களுக்கு "ஒருபதந்யாஸமுங்கொடோம், ஸகலமேக எங்களதாக வேணும்" என்றிருந்த பூமியைப் பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி புகழைமிகுத்த வுன்னையொழிய. சீர் - புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய்ப் பூமியை ஸகலமேபலபித்தார்களென்னும்படி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; "ஆச்ரிதபக்ஷபாதி" என்னும் தன்புகழை மிகுத்தானென்னுதல். ஓர்தெய்வம் நான் மதிப்பனே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதி யென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனே. ... ... அகூ.

அ. தொண்ணூறும்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்ரயணீயரென்றிரே னென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வம் சொன்னார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்ரயணீயர் தேவரீரேயானாலும் தேவரீரை லபிக்கைக்கு தேவரீர் திருவடிகளையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவ தில்லையென்று தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் $ நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்புனிதநின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றோர் பற்றிலேனெம்மீசனே. கூ0.

ப-ரை.— பொறியிலேன்—கண்டகண்ட விஷயங்களிலே விழுந்தும் சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்கள் ஐந்தும் வென்றிலேன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும் நானிட்டவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய—மேதநருடைய குணாநுகூலமாக நல்வழி போகைக்குடலாய், நல் கலைகள் நாலிலும்—மோக்ஷஸாதநங்களான நான்கு வேதங்களிலும், நவின்றிலேன்—அப்யஸிக்கப் பெற்றிலேனாய், குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும்—நான்குவர்ணங்களில் ஒருவர்ணத்திலும், பிறந்திலேன்—பிறவாதவனாயிரா நின்றேன்; புனித—ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யாவரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியோக முடையனாய், எம் ஈசனே—அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, இலங்கு—விளங்கா நின்றுள்ள, பாதம் அன்றி—திருவடிகளையொழிய, மற்று ஓர் பற்று இலேன்—வேறொரு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லே னென்கிறார்.

(க) "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரஞ் சாபம்" (உ) "கரிஷ்யே வசநந் தவ" $ (பா) "நாலினும்."

வ்யா. குலங்களாயவித்யாதி. இப்பாட்டு "பொறியிலேன்" என்கிற பதந்தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாடக்ரமத்தாலே கார்யபரம்பரையாலேயும் இரண்டுமுகமாக நிர்வஹித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உம்முடைய பக்கலுள்ளதென்னென்ன; ஸம்ஸாரபீஜமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு நின்றேன், இதிறே என்பக்கலுள்ளது. "பொறி" என்று - சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வஹ்நாத்தத்தைக் காட்டி அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்படவிரகற்றிருக்கையாலும், விநாசத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலும். சப்தாதிவிஷயங்களே புருஷார்த்தமென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்படத் தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங்களிலே இந்த்ரியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலீரோவென்ன; புலன்கள்நைந்தும் வென்றிலேன். இந்த்ரியங்கள் ஸ்வவசத்திலே யென்னைக்கொடுபோக அவையிட்ட வழக்காய்த்திரிந்தேனித்தனைபோக்கி அவற்றிலே ஓரிந்த்ரியத்தை நியமிக்க க்ஷமனாய்த்திலேன். (க) "இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "தர்மேண பாபமபநுததி" என்றும், (ந) "சாந்தோ தாந்த உபரத:" என்று மித்யாதிகளாலே வேதங்கள் இந்த்ரியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழியமாட்டிற்றிலீரோ வென்ன; நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன். நலங்களாயகலைகளாவது—(ச) "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாநுகூலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதாபித்ர்சதங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷதத் ஸாதநங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இசிவிக்கப் பெற்றிலேன். நவிலுதல் - பயிலுதல். கலை - வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்யயநம் பண்ணினார்க்கிறே தத்பலமான அநுஷ்டாநம், அதிறே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்த்ரியஜயத்தில் நான் தூரஸ்தனென்கை. இந்த இந்த்ரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழிவானென்னென்னில்; குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன். உபேக்ஷையாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன், அயோக்யனாகையாலே யிழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமிறே. சதுர்த்தவர்ணத்திலே ஜநித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத் யதிகாரமுண்டு, த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷணத்திலே அதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநமாகலாம், அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன். இவ்வுத்க்ர்ஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராய்த்திருவவதரித்த விவர் நாலுவர்ணத்திலே பிறந்திலேனென்பானென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே அவதரித்தக்ர்ஷ்ணன் வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். (ரு) "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், ரக்ஷ்யகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (சு) "ஸபிதாயஸ்து போஷக:" என்னக்கடவதிறே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக் கந்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவர்ணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனானேன், அத்யயநம் பண்ணப்பெறாமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாநுஷ்டாந மில்லாமை

(க) "இந்த்ரியாணிப்ரமாதீநி ஹரந்திப்ரஸபம்மந:" (உ) "தர்மேணபாபமபநுததி" (ந) "சாந்தோதாந்த உபரத:" (ச) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (ரு) "கோபாலோயாதவம் வம்சம்மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" (சு) "ஸபிதாயஸ்துபோஷக:"

யாலே இந்த்ரியஜயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஜிதேந்த்ரியனுகையாலே விஷயங்களின் கையிலே அகப்பட்டுநின்றேனென்கிறுரென்னவுமாம். ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தர ப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கலொருமுதலில்லேயாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்ததென்னென்ன; புனித. விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தராய்த் தந்தாம் பக்கல்சுத்திஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கும் குறைவாளரையும் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தராக்க வல்ல சுத்தியையுடையவனல்லேயோ. அதாவது - உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்ன, வேதஸ்பர்சமென்ன, வேதார்த்தாநுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவதநுக்ரஹம் நின்று விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன். இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையொழிய வேறு ஜீவநோபாயத்தையுடையேனல்லேன். எம்மீசனே. வேறுமுதலின்றிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. ... ... கூ0.

அ. தொண்ணூற்றோம்பாட்டு. (க) "ஶாஸ்த்ரஃபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதானுல் உம்முடைய விரோதிநிவர்த்திக்கு நீரேகடவீராகவேண்டாவோ, "நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்" என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராப்யாயத்தாலே. அதென்னென்னில்; அசோகவநிகையிலேயிருந்த பிராட்டி தேவரீசைலபிக்கைக்கு ராக்ஷஸவதத்திலே அவள்யத்நம் பண்ணுமன்றன்றோ நான் என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்குயத்நம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அநந்யகதியாய் அகிஞ்சநனான என்னை ஸ்வரக்ஷணத்திலேமூட்டி அகற்றுதொழியவேணுமென்கிறுர்.

மூ.—பண்ணுலாவுமென்மொழிப் படைத்தடங்கணுள்பொருட்
டெண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினுல்நெருக்கினுய்
கண்ணலாலோர்கண்ணிலேன் கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்
எண்ணிலாதமாயநின்னை யென்னுள்நீக்கலென்றுமே. கூக.

ப-ரை.— பண் உலாவு—பண்ணேடே சேர்ந்து, மெல்—ம்ருதுவான, மொழி—பேச்சையுடையளாய், படை—வாள்போலே ஒளியையும், தடம்—வைசால்யத்தையுமுடைத்தான, கண்ணுள் பொருட்டு—திருக்கண்களை யுடையளான ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் நிமித்தமாக, எண் இலா—அஸங்க்யாதரான, அரக்கரை—ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினுல்—சாக்நியாலே, நெருக்கினுய்—அழியச்செய்தநீயே, கண் அலால்—எனக்கு நிர்வாஹகனுமல்லது, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடைத்தாகாதவனுய், கலந்த—நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின, சுற்றம்—பந்துவர்க்கத்தை, மற்று இலேன்—வேறேயுடைத்தாகாதவனுயிரா நின்றேன்; எண் இலாத மாய—அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியை யுடையவனே, நின்னை—ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவுன்னை, என்னுள்—அகிஞ்சநனான என்பக்கல் நின்றும், என்றும்—நான் கலங்கினவன்றும், நீக்கல்—அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. பண்ணுலாவுமென்மொழி. பண்ணேடேசேர்ந்த ம்ருதுவான பேச்சையுடையவள். (உ) "மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாய்புலத்தும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. "பண்ணைவென்றவின்சொல் மங்

(க) "சாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" (உ) "மதுராமதுராலாபா கிமாஹமமபாமிநீ".

கை" என்றவளிறே. படைத்தடங்கணுள் பொருட்டு. வாள்போலே ஒளியையும் இடமுடைமையையு முடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு. (க) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத கண்களிறே. ஆக, எதிர்த்தலை "அகலகில்லேன்" என்னப்பண்ணும் பேச்சழகையும் கண்ணழகையு முடையவளென்கை. தம்முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, நிஷ்கர்ஷடமான இவ்வாத்மஸ்வரூபம் பிராட்டியோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் விலக்ஷணமென்கைக்காக. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாப்போலே, அஸஹ்யமிறே சேதநனுக்கு சரீரவாஸமும். எண்ணிலாவரக்கரை. அவளைப்போலே விரோதிகள் அஸங்க்யாதராகவேணுமோ, அஞ்சாநுலாகாதோ. நெருப்பினுல் நெருக்கிஞய் கண். சராக்நியாலே அழியச்செய்தநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (உ) "யதா ராகவநிர்முக்தசரா:" என்கிறபடியே சரஸ்தாநீயனான திருவடியையிட்டு லங்கையைதஹித்து, ராக்ஷஸரைக் கண்கலங்கும்படி பண்ணினநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். இத்தால் - என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்ணவேணுமென்கை. அலாலோர்கண்ணிலேன். (ந) "லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம:" என்கிற தேவரீரையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன், "தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றிமற்றிலேன்றஞ்சம்" என்கிறார். (ச) "நத்வா குர்மி தசக்ரீவ! பஸ்ம" என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க ப்ராப்தியில்லாதே தவிர்ந்தாள், எனக்கு சக்தியுமில்லையென்கிறார். கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன். நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதாபிதாக்கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள், வளர்த்தவர்களை (ரு) "பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்கிறபடியே நான்விட்டேன். (சா) "ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரே யென்கிறார். பிராட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியேயிருப்பதொரு குளிர்ந்தவிழியும் தேவரீரை யொழிய எனக்கில்லை யென்கிறார். ஜநககுலத்தில் பிறந்த ஆபிஜாத்யமுண்டு அவளுக்கு. "குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றீரே நீரென்ன; எண்ணிலாதமாய. அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனல்லையோ. இத்தால் - நிஹீநஜந்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள பக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்த சக்தியன்றோ தேவரீருடைய சக்தியென்கை. ராவணன் குறியழியாதே யிருக்க இக்கரையிலே அவன்தம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜந்மம்பார்த்தோ. (எ) "அபிஜ்ஞோ ராஜதர்மாணாம்" என்கிறபடியே அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றோவென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. நின்னையென்னுள் நீக்கல். ஸர்வசக்தியாயிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனாயிருந்துள்ள என்பக்கல்நின்றும், க்ஷுத்ரமான உபாயாந்தரங்களைக் காட்டியகற்ற தொழியவேணும். என்றுமே. நான்கலங்கினவன்றும் என்னை விடாதொழியவேணும். ... ... கூக.

(க) "நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணாம்" (உ) "யதாராகவநிர்முக்தசரா:" (ந) "லோகாநாம்த்வம்பரோதர்ம:" (ச) "நத்வாகுர்மி தசக்ரீவபஸ்ம" (ரு) "பிதரம்மாதரம்தாராந்" (சா) "ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதாச மமராகவ:" (எ) "அபிஜ்ஞோராஜதர்மாணாம்"

அ. தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. "நின்னையென்னுள் நீக்கல்" என்றீர், நாம் உம்மையகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர்செய்ததென், நாம் உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்ன ; நிருபாதிகசரண்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை "உன்னுடையகார்யம் எனக்கு ப(ஹ)ரம், நீ பயப்படவேண்டா" என்று என் பயந்தீர(க) "மாசுச:" என்னவேணுமென்கிறார்.

மூ.—விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேற்கண்மாதரார்
கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய! வேலைநீர்
படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முன்கடைந்தநின்றனக்
கடைக்கலம்புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டுமே. கூஉ.

ப-ரை.— முன்-முதல் முதலில், வேலைநீர் படைத்து-ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதில் கிடந்து—க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, (அடைக்கலம்புகுந்த இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக,) கடைந்து—அதனைக்கடைந்து (அம்ருதத்தைக்கொடுத்து,) (ராவணாதிகளால் குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள் நிலைநிற்கைக்காக,) அடைத்து - ஸேதுபந்தம்பண்ணி, குலம் - நாநாவர்ணமான, விடை ஏழ் அடர்த்து - ரிஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்து, (ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும்,) வென்றி - வென்றிகொள்ளத்தக்கதாய், வேல்—வேல்போன்ற, கண்—நோக்கையுடையவளான, மாதரார்—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, கடி கலந்த-பரிமளிதமான, தோள் புணர்ந்த-தோளையநுபவித்தவனாய், (அவளுக்குப்ரியமாக,) காலி - பசுக்களை மேய்க்குமவனான, ஆய - இடையனே, நின்றனக்கு - தேவரீர் திருவடிகளை, அடைக்கலம் புகுந்த என்னை—சரணமாகப்பற்றினவென்னை, அஞ்சல் என்னவேண்டும்—பயப்படாதே கொள்ளென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விடைக்குலமித்யாதி. "முன் - வேலைநீர்படைத்து அதிற்கிடந்து - கடைந்து - அடைத்து - விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள் புணர்ந்த காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்னவேண்டும்" என்றந்வயம். முன்வேலைநீர்படைத்து. (உ) "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே ஏகார்ணவ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. "வேலைநீர்" என்று - எல்லையான கடலென்னுதல் ; திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். "வேலை" என்று - எல்லையும், திரையும். "நீர்" என்று - கடல். அதில்கிடந்து. அதிலேகிடந்து. ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆச்ரயணருசிபிறந்தவன்று சரண்யரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி. கடைந்து. அக்கிடை பலித்து தேவர்கள் ஐச்வர்யத்தை யிழந்து, (ங) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணா:" என்கிறபடியே சரணம்புகுர; அவர்கள் இழந்தவற்றை, கடலைக்கடைந்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவனென்கை. அடைத்து. அந்த தேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிக்ரமத்திலே நடந்த ராவணாதி கண்டக நிரஸநார்த்தமாக, தசரதாத்மஜனாய் வந்தவதரித்து லவணார்ணவத்தை யடைத்து. விடைக்குலமித்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சரண்யனாய் அவர்களாபத்திலே உதவினவளவன்

(க) "மாசுச:" (உ) "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" (ங.) சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணா:"

றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோபஸஜாதீயனுய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; விடைக்குலங்களேழடர்த்து. விடையேழடர்த்தென்னுதல், விடைக் குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது - (க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" என்கிறபடியே கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நாநாவர்ணமான ரிஷபங்களேழையுமடர்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போகத்துக்கு இடைச்சுவரா கையாலே நாநாஸ்வபாவங்களான விடையேழையு மூட்டியாக நெரித்து. குலம்-வர்ணம். "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்றாரிறே. வென்றிவேல்கண் மாத ரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய. (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும், "தூ அசெய்கண்கள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமளிதமான தோளையநுபவித்து, அவளுக்குப்ப்ரியமாக ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய பசுக்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவனே. (ங) "ஸர்வகந்தஃ" என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரி மளிதமாக்கும் தோளென்கை. (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிறபடியே ஸ்வஸத்ர் சமான பருவத்தை யுடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். வென்றி வேல்கண். வென்றியை விளைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். "கடி" என்று செவ்வியும், நாற்றமும். நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை. (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" என்று - ஜகத்காரண வஸ்து சாண்யமென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தம். (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஃ" என்றும், (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்மஃ" என்றும் - வ்யூஹவிபவங்களில் சரண்யதை ஆப்த வாக்யஸித்தம். அங்ஙனன்றிக்கே, (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை. என்னை. அநந்யசரணனான என்னை. அடைக்கலம்பு குருகையாவது - என்கார்யம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுகை. (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபாஃ" என்னக்கடவதிறே. அஞ்சலென்னவேண்டுமே. தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் இடைச்சுவரான விரோதியின் கநத்தையும் பார்த்து நானஞ்சாதபடி (கக) "மாசுசஃ" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" என்றதேவரீர்க்கு, (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கை அரிதோ. ... ... கூஉ.

அ. தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. "அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டும்" என்று - பயங்கெட (கக) "மாசுசஃ" என்னவேணுமென்றீர் — கீழ், இவ்வளவே அமையுமேயென்ன; உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றுதொழிகைக்

(க) "சாதுர்வர்ண்யம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்" (உ) "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ங) "ஸர்வகந்தஃ" (ச) "யுவதிச்ச குமாரிணீ" (ரு) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்" (சு) "முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம்ப்ரபத்யே" (எ) "சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஃ" (அ) "லோகாநாம்த்வம் பரோதர்மஃ" (கூ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (ய) "தவைவாஸ்மிஹிபாஃ" (கக) "மாசுசஃ" (கஉ) "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" (கங) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

னாகச்சொன்ன வார்த்தையன்றோவது, தேவரீருடைய நிரதிசய போக்யதையைக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவெனக்கு விஷயாந்தர நிவர்த்திபூர்வகமாக தேவரீரையே நான் அநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே இரங்கியருள வேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலநுபவத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

மூ.—சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே
விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற் கிரங்கரங்கவாணனே
கரும்பிருந்தகட்டியே கடற்கிடந்தகண்ணனே
இரும்பரங்கவெஞ்சரந் துரந்தவில்லிராமனே. கூ௱

ப-ரை.— கரும்புஇருந்த கட்டியே—ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடைய கன்னல் போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே, கடல் கிடந்த கண்ணனே—திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுமவனே, இரும்பு அரங்க—இரும்புபோன்ற சத்ருக்கள் சரீரத்திலே யழுந்தும்படி, வெம் சரம்—க்ரூரமான அம்புகளை, துரந்த—விட்ட, வில் இராமனே—வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனே, அரங்கம் வாணனே—கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவனே, சுரும்பு—வண்டுகளானவை, அரங்கு—படிந்த, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து—நெருங்கி, அலர்ந்த—விகஸியாநின்றுள்ள, பாதமே-திருவடிகளிலே, விரும்பிநின்று—அநுபவருசிபிறந்து, இறைஞ்சுவேற்கு—அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு—க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்தபாதமே. வண்டுபடிந்து ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்த் தாரானது அலர்ந்துவருகிற திருவடிகளையே. இத்தால்—திருத்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமு முண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்ந்தார்க்கு செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாமென்னு மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமா யிருக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமென்னு மிடத்தையும் சொல்லிற்று. விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு. அநுபவருசிபிறந்து அநுபவிக்கையிலே யிழிந்தவெனக்கு இரங்கு. இவன் நாசகரமான விஷயாந்தரத்தில்நின்றும் மீளுவான், நிரதிசயபோக்யமான நம்மை யநுபவிப்பானென்று க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒருஇரக்கமாத்ரம், அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநம்; ஆனபின்பு இத்தனையும் செய்தருளவேணும். அரங்கவாணனே. கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. தந்தாம்பக்கல் முதலின்றிக்கேயிருக்க அநுபவத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தேவரீரழகாலே விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "போதரே யென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்னக்கடவதிறே. கரும்பிருந்தகட்டியே. இவர்க்குருசிபிறப்பித்த வுபாத்யாயரைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்ச முண்டாதலின்றிக்கே ஸர்வதோமுகமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாகவிசேஷத்தால் வந்த ஸாரஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத்தை யுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதிசய போக்யனானவனே. கடல்கிடந்த கண்ணனே. பெரியபெருமாளுடைய கந்த (கூரு) த்தைச்

சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌலப்யத்தை யுடையவனே. ப்ரஹ்மாவுக்கு க்ஷீராப்தி நாதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத்தை ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம்படியிறே யிருப்பது. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே. எதிரிகள் சரீரத்திலே அழுந்தும்படி * தீப்தபாவக ஸங்காசமான அம்புகளைவிட்ட வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனே. இத்தால் - "நஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரமும் அபிராமதையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (க) "ஜேவஸ்ருஸம் ஸேவாஹா ஸஸுஸஷூறெ நரஹாபூ" என்னக்கடவதிறே. ப்ராப்தராய் ஸந்நிஹிதராய் நிரதிசய போக்யபூதராய் விரோதிநிரஸந சீலராய் தேவரீரிருக்க இத்தலையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிறதென்? இரங்கி யருளவேணுமென்கை. "கரும்பிருந்தகட்டியே - கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமனே - அரங்கவாணனே - சுரும்பரங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கிரங்கு" என்றந்வயம். ... ... ௩௩.

அ. தொண்ணூற்றுநான்காம்பாட்டு. த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கவும், அநுகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அநுபவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்றபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, "இரங்கு", என்று — இவ்வளவபேக்ஷிக்க வமையுமோ வென்ன; உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லாமையாலே என்னபிமதஸித்திக்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கிறார்.

மூ.—ஊனின்மேயவாவிநீ யுறக்கமோடுணர்ச்சிநீ
ஆனின்மேயவைந்துநீ யவற்றுணின்றதூய்மைநீ
வானினோடுமண்ணுநீ வளங்கடற்பயனுநீ
யானுநீயதன்றியெம் பிரானுநீயிராமனே. ௩௪.

ப-ரை.— உறக்கமோடு—தமோகுணப்ரபவத்தால்வந்த நித்ரையும், உணர்ச்சியோடு—ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; வளம்—கண்டார்க்குஆகர்ஷகமான, கடல் பயனும்—கடலிலுண்டாகும் அம்ருதமும் ரத்நாதிகளும், நீ—உன் அதீநமாயிரா நின்றது; ஆனில் மேய ஐந்தும்—பசுக்களிடத்திலுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்சகவ்யமும், நீ—நீயிட்டவழக்காயிரா நின்றது; அவற்றுள் நின்ற தூய்மை—அந்தபஞ்சகவ்யங்களுக் குண்டான சுத்தியும், நீ—உன் அதீநம்; வானினோடு—நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும்—நீரிலேகிடக்கிற பூமிகரையாதே ஸகலாதார பூதையாகிறதும், நீ—உன்னாலே ; யானும்—பக்தனான நானும், நீ—உனக்குப்ரகார பூதன்; அது அன்றி—அதொழிய, இராமன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே, எம்பிரான்—அகிஞ்சநரான எங்களுக்குஸ்வாமி.

வ்யா. உறக்கமோடுணர்ச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைந்தும் நீ, அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ – ஊனில்மேயவாவிநீ – வானினோடு மண்ணும் நீ – யானும்நீ, அதன்றி யெம்பிரானும்நீ இராமனே என்றந்வயம். உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ. தமோகுணப்ரபவத்தால் வந்த நித்ரையும், ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியு முன்னதீநம். இத்தால்—

(க) "மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸர்வஸத்வமநோஹரம்"

சேதநர்க்கு விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநமும், பகவத்ப்ராவண்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்ரையாகச் சொல்லக்கடவதிறே. வளங்கடல்பயனும்நீ. கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அம்ர்தமும் ரத்நாதிகளும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். இது - ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியாய் அஜ்ஞாநகார்யமான பந்தக பதார்த்தங்களெல்லாம் நீயிட்டவழக்கென்கை. ஆனில்மேயவைந்தும்நீ. பசுக்களில் சுத்திகரமாகச் சொல்லுகிற பஞ்சகவ்யமும் உன்னதீநம். அவற்றுள் நின்றதூய்மைநீ. அந்த பஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டான சுத்தியும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். பரமபாவநரான தேவரீரோட்டை ப்ரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு சுத்திஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பகவத்ஸமாராதநோபகரணங்களாகையாலேயிறே சுத்திஹேதுத்வம். (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அந்யத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி" என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்ஸமாராதநமாகையாலே; ஜ்ஞாநத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்விஷய மாகையாலே. (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமாமதா" என்னக்கடவதிறே. (ச) "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே." இத்தால் — அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த அசுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக் கென்கை. ஊனில்மேய ஆவிநீ. சரீரத்திலே தாரகமாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவர்த்தி ப்ராணனும் நீயிட்டவழக்கு. இத்தால் - சரீரஸ்திதியும் சரீரவியோகமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. வானினோடு மண்ணும்நீ. நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், நீரிலே கிடக்கிற பூமி கரையாதே ஸகலாதாரபூதையாகிறதும் உன்னாலே. அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும் முக்தப்ராப்யமான நித்யவிபூதியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். யானும்நீ. பத்தனான நானும் உனக்கு ப்ராகாரபூதன். இத்தால் - எனக்குருசியில்லாதவன்றும், (சா) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" என்கிறபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. அதன்றி. அதொழிய. எம்பிரானும் நீயிராமனே. நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல்லவனென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தி திருமகனான நீயே அகிஞ்சநரான எங்களுக்கு ஸ்வாமி. (எ) "அபிவ்ர்க்ஷா:பரிம்லாநா:" என்கிறபடியே - ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அழகாலும் சீலத்தாலும் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். (அ) "அலமத்யஹிபுக்தேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । காபச்யாமிநிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யேப்ரதிஷ்டிதம்." [புற்பாமுதலாவித்யாதி.] (கூ) "யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம்" என்று ஒருபக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

(க) "அநாதிமாயயாஸுப்த:" (உ) "ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதாக்ர்தம் । அந்யத்ரமந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ரதிஷ்டதி" (ங) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமாமதா" (ச) "பாவநஸ்ஸர்வ லோகாநாம் த்வமேவ" (ரு) "பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே" (சா) "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" (எ) "அபிவ்ர்க்ஷா:பரிம்லாநா:" (அ) "அலமத்யஹிபுக்தேந பரமார்த்தை ரலஞ்சந: । காபச்யாமிநிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யேப்ரதிஷ்டிதம்" (கூ) "யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநாம்"

அ. தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. "எம்பிரானும் நீயிராமனே" என்று—நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனே உபாயமென்றார் - கீழ்; இதில்- உபாயத்தில் தமக்குண்டான அத்யவஸாயத்தை யருளிச் செய்கிறார். பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புகுர நிறுத்தினநீ, என்னை உபேக்ஷித்து விஷயாந்தர ப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருகதியில்லையென்று தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—. அடக்கரும்புலன்களைந் தடக்கியாசையாமவை
துடக்கறுத்துவந்துநின் றொழிற்கண்நின்றவென்னைநீ
விடக்கருதிமெய்செயாது மிக்கோராசையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தநின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம்மண்ணலே. கூறு.

ப-ரை.— அடக்க அரு—அடக்கவரிதான, புலன்கள் ஐந்தும்—செவிமுதலிய ஐம்புலன்களையும், அடக்கி—விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசை ஆம் அவை—அவ் விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கு அறுத்து—வாஸனையோடே போக்கி, வந்து—மோக்ஷேச்சையாலேவந்து, நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை—உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம் அண்ணலே—எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், நீ—இந்த்ரிய ஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ, விட கருதி-உபேக்ஷிக்கும்படி நினைத்து, மெய் செயாது—ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கு ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்—விஷயாந்தரங்களில் மிக்கருசியை உண்டுபண்ணிலும், கடல் கிடந்த நின் அலால்—என்நிமித்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின உன்னையொழிய, ஓர் கண் இலேன்—வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லே னென்கிறார்.

வ்யா. அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி. ஆசார்யோபதேசத்தாலும் சாஸ்த்ர வாஸனையாலும் இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால் நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும் ஆகர்ஷகமான தன்வடிவைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டானென்கைக்கு இங்குசப்தமுண்டோ வென்னில்; கீழே-"புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்" என்றவராகையாலே இங்குச்சொன்ன இந்த்ரியநியமநம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாத்ர்புத்தியாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுநனும், (க) "[illegible]" என்னும்படியிறே இந்த்ரியநியமநத்தினருமையிருப்பது. ஆசையாமவை துடக்கறுத்து. அவ்வடிவில் பாவநத்வத்தாலே விஷயங்களில் ருசியை வாஸனையோடே தவிர்த்து. விஷயாந்தரருசிக்கடி பாபமேயிறே. வந்துநின் தொழில்கண்நின்றவென்னை. புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை. நீவிடக்கருதி. இந்த்ரியஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. மெய்செயாது. ஆரம்பித்தகார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது - ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை ஆரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யாவ்யாபாரம். (உ) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. மிக்கோராசையாக்கிலும். விஷயாந்தரங்க

(க) "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்" (உ) "அந்யதா ஸங்கல்ப்யாந்யதா சரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே"

ளிலே ருசியைப்பிறப்பித்தாயாகிலும். ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு க்ர்ஷிபண்ணினவன் சப்தாதி விஷயங்களில் ருசிக்கு உத்பாதகனாகக்கூடாது, அப்படிகூடினாலும். கடல்கிடந்தநின்னலாலோர்கண்ணிலேன். நான் அபேக்ஷியாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக த்ரிபாத்விபூதியிலிருப்பைவிட்டு விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுன்னைெயாழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன். எம் அண்ணலே. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமியாகையாலே யென்கிறார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி நிருபாதிகஸ்வாமித்வம். அண்ணல் - ஸ்வாமி. ... ... கரு.

அ. தொன்னூற்ரும்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தையருளிச்செய்தார் — கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - "அஞ்சலென்னவேண்டுமே" என்றும், "இரங்கரங்கவாணனே" என்றும் பலபடியாக அபேக்ஷியாநின்றீர், உம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்லீரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

மூ.—வரம்பிலாதமாயமாய வையமேழுமெய்ம்மையே
வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்
வரம்பிலாதபல்பிறப் பறுத்துவந்துநின்கழல்
பொருந்துமாதிருந்தநீ வரஞ்செய்புண்டரீகனே. கசு.

ப-ரை.— வரம்பு இலாத—அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதிபரிணாமங்களையுமுடைத்தான, மாய—ப்ரக்ர்திதத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையனாய், மாய—ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், வையம் ஏழும் - ஸப்த லோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே—அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, வரம்பு இல் ஊழி—அஸங்க்யாத மான கல்பங்களெல்லாம், ஏத்திலும்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும், வரம்பு இலாத—எல்லைகாணவொண்ணாத, கீர்த்தியாய்—ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாய், புண்டரீகனே-தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பு இலாத-அளவில்லாத, பல் பிறப்பு அறுத்து—பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் கழல்—ஸுரிபோக்யமான உன் திருவடிகளை, பொருந்தும் ஆ—பொருந்தும்படியாக, திருந்த—கைங்கர்ய ஸுகமே ஸுகமாம்படி, நீ—என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆள்பார்த்து ஸஞ்சரிக்கிற நீ, வரம் செய்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வரம்பிலாதமாய. அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹதாதிபரிணாமங்களையுமுடைத்தான ப்ரக்ர்தி தத்வத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே. மாயை-ப்ரக்ர்தி. (க) "ஊநஜஸ‍ூநதஸஹ்ராஹஂஸஜ‍ூரநாஂவாவிவிஷூதெ" என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-பந்தகமான ப்ரக்ர்தி நீயிட்ட வழக்கென்கை. மாய. ஆச்சர்யமானஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனே. மாயம் - ஆச்சர்யம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ர்தியிலே பத்தராய் தந்நிவர்த்த்யர்த்தமாக தேவரீரை ஆச்ரயித்த சேதநர்க்கு தத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்

(க) "அநந்தஸ்யநதஸ்யாந்தம்ஸங்க்யாநம்வாபிவித்யதே"

கொடுக்கைக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களையுடையவனென்கை. வையமேழும்மெய்ம்மையே வரம்பிலூழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய். ஸப்தலோகங்களும் ஸ்தோதாக்களாக, தந்தாமுடைய சேஷத்வத்தை புணர்ந்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக அநந்யபரராய்க்கொண்டு அஸங்க்யாதமான கல்பங்களெல்லாமேத்தினாலும் எல்லைகாணவொண்ணாத ரக்ஷகத்வப்ரதையையுடையவனே. இத்தால் - அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தையறுத்துத் திருவடிகளோடேசேர்த்து ரக்ஷித்துப்போந்த ரக்ஷகத்வ ப்ரதையைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. (க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணா ந சக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதி கோடிவக்த்ர:" வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து. நம்மைப்புகழாதே அபேக்ஷிதத்தைச்சொல்லீரென்ன; அஸங்க்யேயமான பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து. பலவகையாவது - தேவதிர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க்யாதமாவது - ஒருஜாதியிலேபிறக்கும் ஜந்மத்துக்கும் தொகையற்றிருக்கை. காலம் அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பண்ணிவைக்க வல்ல கர்மங்களுக்கு அவதியில்லாமையாலே கர்மாநுகுணமாகப்பிறக்கவிருக்கிற பிறவிக்குத் தொகையில்லை. ஜந்மங்களை அறுத்து. வந்துநின்கழல்பொருந்துமா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே வந்து, ஸுகபோக்யமான திருவடிகளிலே, (உ) "஛ாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்" என்கிறபடியே ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. திருந்த. (ங) "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம்பானவற்றை ஸ்மரியாதே கைங்கர்யஸுகமே ஸுகமாம்படி. நீவரஞ்செய். என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக * ஆள்பார்த்துழிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும். புண்டரீகனே. புண்டரீகாவயவனே. புண்டரீகாக்ஷனே!. திருக்கண்களே ப்ரசுரமாயிருக்கையாலே புண்டரீகனென்கிறார். (ச) "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகையாவது - ஒருவிசேஷகடாக்ஷமென்கை. ... ... கூக.

அ. தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. "வரஞ்செய்புண்டரீகனே" என்னாநின்றீர், நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடையபக்கலிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன; திருமார்விலே பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல் வேணுமோ. அங்ஙனேயொருநிர்ப்பந்தம் தேவரீர்க்குண்டாகில் என் விரோதியைப் போக்கி உன்னைக்கிட்டி அடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநனாய் தேவரீர்கைபார்த்திருக்கிற எனக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடு தநுபாயத்தோடு வாசியற தேவரீரே தந்தருளவேணுமத்தனையன்றோவென்கிறார்.

மூ.—வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்துசீர்க்
கைய! செய்யபோதில்மாது சேருமார்ப! நாதனே!
ஐயிலாயவாக்கைநோ யறுத்துவந்துநின்னடைந்
துய்வதோருபாயநீ யெனக்குநல்கவேண்டுமே. கூஎ.

(க) "வர்ஷாயுதைர்யஸ்யகுணாநசக்யா வக்தும்ஸமேதைரபிஸர்வலோகை: । சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ர:" (உ) "சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்" (ங) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்" (ச) "விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே"

ப-ரை.— வெய்ய-வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய
தையும், தண்டு—கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும்—ஸ்ரீசார்ங்கமென்னு
திருவில்லையும், வாளும்—நந்தகமென்னும் திருக்குற்றுடைவாளையும், ஏந்து—எப்போது
தரித்த, சீர்-அழகிய, கைய-திருக்கைகளையுடையனாய், செய்ய போதில்-சிவந்த தாமரை
மலரைப்பிறப்பகமாகவுடைய, மாது—பெரியபிராட்டியார், சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணு
கிற, மார்ப—திருமார்வையுடையனாய், நாதனே—ஸர்வஸ்வாமியானவனே; ஐயிலாய—
ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தான, ஆக்கை நோய் அறுத்து—சரீரமாகிறநோயை
யறுத்து, வந்து—ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின் அடைந்து—நிரதிசயபோக்யனான
உன்னை ப்ராபித்து, உய்வது ஓர் உபாயம்—அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ
எனக்கு இல்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீ, எனக்கு-உன்கைபார்த்திருக்கிறவெனக்கு, நல்க
வேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்து சீர்க்கைய. காணவே யெதிரிகள்
தறைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஆச்ரிதர்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே
யேந்தினவனே. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற கையிலே திவ்
யாயுதங்களை யேந்தினவனே யென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்தினபடியே யிருக்கிறது
தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாயோ, என்விரோதியைப் போக்குகைக்காக வன்றோவென்
கை. "எப்போதுங்கைகழலா நேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்னக்கடவதிறே.
செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப. சிவந்த தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாயிருக்கை
யாலே ஸுகுமாரியாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகரூபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி
"அகலகில்லேனிறையும்" என்று சொல்லப்படும் திருமார்வை யுடையவனே. இத்தால்-
ஆச்ரயண விரோதிபாபத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க, அநு
பவவிநாச்யமாய் பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு பரிகாரமுண்டாயிருக்க,
மாத்ர்பித்ர்ஸந்நிதியிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, சரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கட
வேனோ வென்கை. நாதனே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால் — இவள் புருஷகாரமா
காதே கையிலே பரிகாரமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்றுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது.
இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தஸித்திக்கு என்தலையிலேயுமோருபாயம் வேணுமென்று தேவ
ரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; ஐயிலா
யவாக்கை நோயறுத்து. ச்லேஷ்மத்தை ப்ரக்ருதியாகவுடைய சரீரமாகிற நோயையறுத்து.
தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு ப்ரார்த்தநீயமான சரீரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யாதியாயிறேயிருப்
பது. "ஏய்ந்ததம்மெய்குந்தமாகவிரும்புவர்" என்னக்கடவதிறே. வந்துநின்னடைந்து. ஒரு
தேசவிசேஷத்திலேவந்து நிரதிசயபோக்யனை உன்னைப்ராபித்து. உய்வதோருபாயம். அடி
மைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. நீயெனக்கு நல்கவேண்டுமே. ஸ்ரிய:பதியாய் திவ்
யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்கை
பார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல்.

அ. தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடைய
தலையிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவீரோவென்று பகவ
தபிப்ராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே
ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி நீயேபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றி யைம்புலன்களாசையும்
துறந்துநின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்றநாயினேன்
பிறந்திறந்துபேரிடர் சுழிக்கணின்றுநீங்குமா
மறந்திடாதுமற்றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே. கூஅ.

ப-ரை.—மாய-ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே ; மறம் துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொறுக்காமையையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிற இவற்றைவிட்டு, வஞ்சம் மாற்றி-க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து, ஐம்புலன்கள் ஆசையும் துறந்து—இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன்—தண்ணியனான நான், பிறந்து இறந்து—பிறப்பது சாவதான, பேர் இடர்—மஹா துக்கமாகிற, சுழிக்கண் நின்று-சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் ஆ-நீங்கும்படி, மறந்திடாது—ஸம்ஸாரத்தில் நான்பட்ட துக்கத்தைமறவாமல், எனக்கு—விரோதி நிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு, நல்கவேண்டும்—புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. மறம்துறந்து. மறமாகிறது-கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ருத்தி பொறுதொழிகையும், பராநர்த்தசிந்தையும். அத்தைவிட்டு. வஞ்சம்மாற்றி. க்ர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது - அநுகூலனைப்த்தோற்றி ப்ராதிகூல்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் — பொய். ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து. இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ் - "பொறியிலேன்" என்றத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச்சொன்ன கோப க்ர்த்ரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயாந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். நின்கணாசையே தொடர்ந்துநின்ற. உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது — பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. நாயினேன். ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த ஸித்திக்கு முதலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற அநந்யகதி. பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா. பிறப்பது சாவதான மஹா துக்க சக்ரத்தினின்றும் நீங்கும்படி. "பிறந்து" என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "இறந்து" என்கிறவிது - நரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே. ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்ட துக்கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவர்த்தத்தையும் தேவரீருடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மரியாதே, அபேக்ஷாமாத்ரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிநிரஸநத்திலே அசக்தனான எனக்கு தந்நிவ்ர்த்தி பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். "மற்று" என்கிறது விரோதிநிவர்த்தி ஸமநந்தரத்திலே லபிக்குமதாகையாலே. மாய. (க) "மமமாயா" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்ரத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவை யாக்கவல்ல ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ... ... கூஅ.

அ. தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசி பிறந்தபின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிகூல்ய நிவர்த்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரக ஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

(க) "மமமாயா" (உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

என்ற உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனை இதொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவச்யதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமான போகத்தைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

மூ.—காட்டிநான்செய்வல்வினைப் பயன்றனுல்மனந்தனை
நாட்டிவைத்துநல்லவல்ல செய்யவெண்ணினாரெனக்
கேட்டதன்றியென்னதாவி பின்னைகேள்வநின்னொடும்
பூட்டிவைத்தவென்னைநின்னுள் நீக்கல்பூவைவண்ணனே. கூகூ.

ப-ரை.— பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனாய், பூவை வண்ணனே—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான் செய்—நான்செய்த, வல்வினை—ப்ரபலமானபாபங்களை, காட்டி—யமபடர்க்குக்காட்டி, (“ இந்த பாபபலம் நமக்கு அநுபவிக்க ப்ராப்தம்” என்று,) பயன்தனுல்—பலத்திலே, மனந்தனை— மநஸ்ஸை, நாட்டிவைத்து—பூட்டிவைத்து,நல்ல அல்ல செய்ய எண்ணினர் என–கொடிய செயல்களைச் செய்யவெண்ணினரென்று, கேட்டது அன்றி—கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னது ஆவி—பாபப்ரசுரனாய் அகிஞ்சநனை என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னொடும்—உன்விஷயத்திலே, பூட்டிவைத்த என்னை—ஸமர்ப்பித்தவென்னை, நின்னுள்— உன்பக்கல் நின்றும், நீக்கல்— அகற்றுதொழியவேணும்.

வ்யா. காட்டிநான்செய்வல்வினை. நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயுமுள்ள பாபங்களை பொழிய, செய்தவையாய், நரகப்ரவேசம் பண்ணி அநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால் — இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுமவர்களென்கை. பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து. இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸ்ஸைப் பூட்டிவைத்து. நல்லவல்லசெய்ய வெண்ணினர். கொடிய செயல்களைச்செய்ய வெண்ணினர். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மநுபவிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்து க்ரூரமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. எனக்கேட்டதன்றி. என்று கேட்டுப் போந்தவற்றையகற்றி. இப்படி சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்யதையைத் தவிர்த்து. என்னதாவி பின்னைகேள்வ நின்னொடும்பூட்டிவைத்தவென்னை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுகையால் வந்த நீர்மையையுடைய க்ர்ஷ்ணனே ! பாபப்ரசுரனாய் அகிஞ்சநனை என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. “ காலியாய - நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை ” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். பூட்டிவைக்கையாவது-நீ விடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோர்ஆசையாக்கிலும் - நின்னலாலோர்கண்ணிலேன் ” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். நின்னுள்நீக்கல் பூவைவண்ணனே. பூவைப் பூப்போலேநிறத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே ! நின்பக்கல்நின்றும் அகற்றுதொழியவேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேதியாதே அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். “ பின்னைகேள்வ - என்ன தாவிநின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி நான் செய்வல்வினைப்பயன்றனுல்மனந்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவெண்ணினரெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே - நின்னுள் நீக்கல் ” என்றந்வயம். ... கூகூ.

அ. நூறும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சின்நமான அநுபவத்துக்கு பரபக்தி யுக்தனாக வேண்டாவோவென்ன; அப்பரபக்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பினோடுபேரிடர்ச் சுழிக்கணின்றுநீங்குமஃ
திறப்பவைத்தஞானநீச ரைக்கரைக்கோடேற்றுமா
பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்
பெறற்கரியமாயனே யெனக்குநல்கவேண்டுமே. ௧00.

ப-ரை.—பிறப்பினோடு - ஜந்மத்தோடேகூடின, (தாபத்ரயரூபமான,) பேர் இடர் - மஹா துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்நின்று—ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்கும் அஃது—நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை, இறப்பவைத்த—மறைத்துவைத்து, ஞானநீசரை—ஸர்வோத்தமராகத்தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை, கரைக்கொடு ஏற்றும் ஆ—கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெறற்கு அரிய—பெறுதற்கு அரிய, நின்ன பாதம்—உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான, பத்தி ஆன—பக்தியாகிற, பாசனம்—பாஜநத்தை, (உன் க்ர்பையாலேயொழிய,) பெறற்கு அரிய—வேறொருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே, எனக்கு—உன் க்ர்பையல்ல தறியாத எனக்கு, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

வயா. பிறப்பினோடுபேரிடர் சுழிக்கண்நின்று நீங்குமஃதிறப்பவைத்த. ஜந்மத்தோடேகூடின தாபத்ரயரூபமான மஹா து:கத்தைவிளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வஹிதங்களை "அஃது" என்றது - ச்ருதிப்ரஸித்தியாலே. அதாவது - ஸ்வர்க்க தத்ஸாதநங்களை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. (௧) "வேதவாதரதா:பார்த்த நாந்யதஸ்தீதிவாதிந:" என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது - நசிக்கை. அதாகிறது - (௨) "ணச—அதர்சநே" என்கிறபடியே மறைக்கை. ஞானநீசரை. ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமாநித்திருக்கும் நீசரை. "யாரும் வையகத்தொன்றிநின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்" என்றவர்கள் கேவலநீசர்; இவர்கள் ஜ்ஞாநநீசர். கரைக்கோடேற்றுமா. இவர்களைக் கரையிலேகொண்டேற்றுகைக் குபாயமாக. (௩) "ஸோத்வந:பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாராத்வாவுக்குக் கரையாவது - பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிவைத்த. பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம். பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பரமபக்தியாகிற பாஜநத்தை. ப்ராப்யனனவனிற் காட்டில் தத்விஷயபக்தி துர்லபமிறே. (௪) "யாப்ரீதிரவிவேகாநாம்" என்றும், (௫) "முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா" என்றும், (௬) "ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்திராத்வயி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. பாசனம் - மரக்கலம். அத்தாலே — தநத்தைலக்ஷிக்கிறது. "தனமாயதானே கைகூடும்" என்னக்கடவதிறே. (எ) "யமேவைஷவ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்றும், (அ) "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்ல்ப்த:" என்றும்-வேதாந்தங்கள்

(௧) "வேதவாதரதா:பார்த்த நாந்யதஸ்தீதிவாதிந:" (௨) "ணச—அதர்சநே"
(௩) "ஸோத்வந:பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" (௪) "யாப்ரீதிரவிவேகாநாம்"
(௫) "முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா" (௬) "ஸமஸ்தஜகதாம் மூலேயஸ்யபக்திஸ்திராத்வயி"
(எ) "யமேவைஷவ்ருணுதேதேநலப்ய:" (அ) "ஹ்ருதாமநீஷா மநஸாபிக்ல்ப்த:"

உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு ஸாதநமானபக்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறே; அந்த பக்தியை. பெறற்கரியமாயனே. உன் கேவலக்ருபையையொழிய வேறொருவழியாலே உன்னைப்பெற இருப்பார்க்கு ஸித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே. லோகத்தில் ஸாத்யங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநமுண்டாயிருக்க அநந்யஸாத்யனான ஆச்சர்யபூதனே. எனக்குநல்கவேண்டுமே. பெறவேண்டுமவை யெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ருபையையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பக்தியை தேவரீர் தந்தருளவேணும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மோக்ஷருசியைப்பிறப்பித்து தத்ஸாதகமானபக்தியைக்கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோஜநனும் அநந்யஸாதநனுமிருந்துள்ள எனக்கு த்வததநுபவபரிகரமான அந்தபக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ... ... கOO.

அ. ஊற்றோராம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கிற பரபக்தி-விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவர்த்தமான இந்த்ரியங்களைக்கொண்டு நம்மை அநவரதபாவனைபண்ணுமதுதாலே ஸாத்யமன்றோவென்ன; அங்ஙனேயாகில் ஜிதேந்த்ரியனுக்கொண்டு அநவரதபாவனை பண்ணுவேணுகை தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறுர்.

ரூ.—இரந்துரைப்பதுண்டுவாழி யேமநீர்நிறத்தமா
வரந்தருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீர்ப்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம்நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே. கOக.

ப—ரை.—இரந்து-தேவரீரைத் தலையாலே யிரந்து, உரைப்பது உண்டு-விண்ணப்பஞ் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு; வாழி-உன் வடிவழகுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; ஏமம் நீர்—அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற, நிறத்த—திரு நிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே; மன்னு—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான, சீர்—நன்மைகளையும், வரம்—ஆச்ரிதாபேக்ஷிதவரங்களையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத்திலே, வைத்தது ஆகில்—எனக்குத்தர நினைத்ததாகில், பரந்த—சப்தாதி விஷயங்களிலே பரந்த, சிந்தை—என்னுடைய மநஸ்ஸு, ஒன்றி நின்று—உன்பக்கலிலேபொருந்தி நின்று, நின்ன பாதபங்கயம்-உன் திருவடித்தாமரைகளை, நிரந்தரம் நினைப்பதாக-நிரந்தரமாக நினைக்கும்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும்.

வ்யா. இரந்துரைப்பதுண்டு. (க) "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்தாபிமாநனுக்கொண்டுவிழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பம் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு. வகுத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அநவரதபாவனையே அர்த்திக்கிறாராகில் இப்படி கூசிச்சொல்லுகிறதென்னென்னில்; தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தும், தத்வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்து மருளிச்செய்கிறுர். பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட்டினுலும் உத்துங்கதையைப்பார்த்தால் அநாதரிக்கிருனோவென்று கூசவேணும். வாழி. அவன்முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறுரென்னுதல்; அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான அவனழகை யநுஸந்தித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறுரென்னுதல். ஏமநீர்நிறத்தமா. (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே - அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையு

(க) "ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய" (உ) "அப்ரமேயோ மஹோததி:"

டைய நிருபாதிகபந்துவே. ஏமம் - உறவு. (க) "ஸம்நாவநூஃ" என்றும், (உ) "சுஹ்ரு வொவாநூவொஜாதஃ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால் - இரந்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியையும், மங்களாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில் மன்னுசீர். இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வரங்களைத்தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்ததாகில். சீர் – நன்மை. அதாகிறது கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம். இந்த கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவனையை அபேக்ஷிக்கிறார்மேல்; பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று. சப்தாதிவிஷயங்களிலேபோந்த என்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே ஒன்றிநின்று. நின்னபாதபங்கயம் ப்ராப்தமுமாய், நிரதிசய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை. நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே. அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என் நினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்கரம், உன் நினைவுக்கே பலவ்யாப்தியுள்ளதென்கை. ... ... கO௧.

அ. நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவனைக்கு சரீர ஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசக்தியாயிருக்க அநுவர்த்திக்கிற இவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரறுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான் தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறோமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

> மூ.—விள்விலாதகாதலால் விளங்குபாதபோதில்வைத்
> துள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமாதெழிக்குநீர்
> பள்ளிமாயபன்றியாய வென்றிவீரகுன்றினுல்
> துள்ளுநீர்வரம்புசெய்த தோன்றலொன்றுசொல்லிடே. கO௨.

ப—ரை.—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, நீர்—கடலிலே, பள்ளி–கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய—ஆச்சர்யபூதனே, பன்றி ஆய—மஹாவாராஹமாய் பூம்யுத்தாரணம்பண்ணி, வென்ற—ஹிரண்யனை வென்ற, வீர—வீரத்தையுடையனுய், துள்ளு நீர்—திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே, குன்றினுல்—மீதிலே ஆழுக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்பு செய்த—அணைசெய்த, தோன்றல்—சக்ரவர்த்தி திருமகனே; விள்வு இலாத—விச்சேதமில்லாத, காதலால்—ப்ரேமத்தாலே, விளங்கு–உஜ்வலமான, பாதபோதில்–திருவடித்தாமரைகளிலே, வைத்து–நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேன அது–அத்திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கிறவெனக்கு, ஊனம்—ஊனத்தைவிளைக்குமதான, நோய்–ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆ ஒன்று–போக்கநினைத்திருக்கிறதோருபாயம், சொல்லிடு—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. விள்விலாதகாதலால். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பற்றி நெகிழாதே அநந்ய ப்ரயோஜநனுக்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே. "விள்ளக் விள்ளாமைவிரும்பி" என்னக்கடவதிறே. விளங்குபாதபோதில்வைத்து. அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதருடைய ஸந்நிதியிலே அலருமதிறே திருவடித்தாமரைகள். இத்தால் — நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுய்

(க) "ஸநோபந்துஃ" (உ) "அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுமேவனனோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரகு. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்னும், "வ்யாதி" என்னும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழுக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதரமுண்டாயிழுக்கிறேனோ. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே போகவொட்டாதிரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - வின்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுமேவனனோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௧0௨.

அ. நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. ௧0௩.

ப-ரை.— திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஙீக)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையயாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய-க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனானவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைங்கர்யமே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. நிஷ்ப்ரகாரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) "[illegible]" (௪) "[illegible]" (௫) "[illegible]" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரிய꞉பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) "[illegible]" (எ) "[illegible]" என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரஸௌலப்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) "[illegible]" என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரிய꞉பதி, * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷப்ரமாணப்ரதிபாத்யனான உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... கO௬.

அ. நாற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) "[illegible]" என்றும், (கO) "[illegible]" என்று மித்யாதிகர்மத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) "[illegible]" என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, "உரைசெய்" என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தகநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வென்பதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) "ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா꞉" (௩) "ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ" (௪) "தத்விஷ்ணோ꞉பரமம்பதம் ஸதாபச்யந்திஸூரய꞉" (௫) "அபஹதபாப்மா" (௬) "நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா" (எ) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (அ) "நவமாஸத்ர்தம்கர்ப்பம்" (௯) "யத்கரோஷியதச்நாஸி" (கO) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா꞉" (கக) "ஸததம்கீர்த்தயந்த꞉"

அசித்ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே யநுவர்த்திக்கிறதோ வென்கை. உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா. அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நினைத்திருக்கிற விரதரே. ஊனமாகிறது — ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவத்ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவதநுபவஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். "சரீரம்" என்னும், "வ்யாதி" என்னும் - பர்யாயமிறே. இத்தால் — வேறொன்றைத் தஞ்சமென்றிழக்கிறேனே, சரீரத்திலாதாரமுண்டா யிழக்கிறேனே. தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய. தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை - முழங்குகை. பன்றியாயவென்றிவீர. விலக்ஷணமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறுயாத மஹாவராஹமாய் பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷனைவென்ற வீரத்தை யுடையவனே. குன்றினால்துள்ளு நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல். தன்னில்கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகடும்திரைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரமபதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீரையழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொருளுண்டோவென்கை. ஒன்றுசொல்லிடே. இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அநுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி "இன்னவளவிலே செய்கிறோம்" என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும். தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்பு செய்த தோன்றல் - விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேனதூனநோ யொழிக்குமா - ஒன்று சொல்லிடே" என்றந்வயம். ... ... ௬0௨.

அ. நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனேயாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்ரகார மருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

மூ.—திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே
இருக்கலந்தவேதநீதி யாகிநின்றநின்மலா
கருக்கலந்தகாளமேக மேனியாயநின்பெயர்
உருக்கலந்தொழிவிலா துரைக்குமாறுரைசெயே. ௧0௩.

ப-ரை.—திரு—பெரிய பிராட்டியார், கலந்து—தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப—திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இரு கலந்த—ரிக்(ஸாம)ப்ரசுரமான, வேதம்—வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதி ஆகிநின்ற—ஸ்வபாவமாக வுடையையாய் நின்ற, நின்மலா—ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கரு கலந்த—பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்—கறுத்த

மேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி—திருமேனியையுடைய, ஆய—க்ர்ஷ்ணனே, நின் பெயர் உருக்கலந்து—உன் திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவு இலாது—இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு—பேசும்வழியை, உரைசெய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. திருக்கலந்துசேருமார்ப. பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து “ அகலகில்லேனிறையும் ” என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, (க) “ [illegible] ” என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேக்ஷையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. தேவதேவதேவனே. (உ) “ [illegible] ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனுய்க்கொண்டு நிர்வாஹகனுனவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கைநீட்டுகையே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை. இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற நின்மலா. நிஷ்ப்ரகாரமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாகவுடையையாய் நின்ற ஹேயப்ரத்யநீகனே. நீதி - ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம். (௩) “ [illegible] ” (ச) “ [illegible] ” (ரு) “ [illegible] ” இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஸ்ரீய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன, ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிகளாலே வேதைகஸமதிகம்யனென்கை. கருக்கலந்த காளமேகமேனியாய. பொன்போலே புகர்த்துக் கறுத்து மேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய, க்ர்ஷ்ணனே. கரு - பொன். (௬) “ [illegible] ” (எ) “ [illegible] ” என்று - விக்ரஹத்தையும் அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றிறே. (அ) “ [illegible] ” என்னுமாப்போலே நீரையுள்ளேயுடைய காளமேகமென்னவுமாம். கரு - கர்ப்பம். இத்தால் - தாபஹரமாய் ஆகர்ஷகமுமான வடிவோடே க்ர்ஷ்ணனுய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனுனவனென்கை. நின் பெயருருக்கலந்தொழிவிலாது உரைக்குமாறுரைசெயே. ஸ்ரீய:பதி, * அயர்வறுமமரர்களதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீகன், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தன், ஆச்ரிதஸுலபனென்று நிர்த்தோஷப்ரமாணப்ரதிபாத்யனுன உன்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவழகோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை யருளிச்செய்யவேணும். ... ... கூ0௧.

அ. நூற்றுநான்காம்பாட்டு. (௯) “ [illegible] ” என்றும், (கூ0) “ [illegible] ” என்று மித்யாதிக்ரமத்தாலே விரோதிபாபத்தைப்போக்கி, (கக) “ [illegible] ” என்கிறபடியே நம்மை யநுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலோமோ, “ உரைசெய் ” என்கிறதென்னென்ன; நீ ப்ரதிபந்தக நிரஸநஸமர்த்தனுயிருக்க, நான் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்க வேண்டியதொன்றுண்டோ, நீயே என் விரோதியைப்போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே யநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) “ ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம் ” (உ) “ யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா: ” (௩) “ ஹ்ரீச்சதேலக்ஷ்மீச்சபத்ந்யௌ ” (ச) “ தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: ” (ரு) “ அபஹதபாப்மா ” (௬) “ நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா ” (எ) “ அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே ” (அ) “ நவமாஸதர்தம்கர்ப்பம் ” (௯) “ யத்கரோஷியதச்நாஸி ” (கூ0) “ த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா: ” (கக) “ ஸததம் கீர்த்தயந்த: ”

மூ.—கடுங்கவந்தன்வக்கரன் கரன்முரன்சிரமவை
இடந்துகூறுசெய்தபல் படைத்தடக்கைமாயனே
கிடந்திருந்துநின்றியங்கு போதுநின்னபொற்கழல்
தொடர்ந்துவீள்வில்லாததோர் தொடர்ச்சிநல்கவேண்டுமே. க0சு.

ப-ரை.— கடு - மிசக்கொடியனான, கவந்தன் - கபந்தனுடையவும், வக்கரன் - தந்த வக்ரனுடையவும், கரன்—கரனுடையவும், முரன்—முரனுடையவும், சிரம் அவை—தலைகளை, இடந்து—தள்ளி, கூறு செய்த—சிந்நம் பிந்நமாக்கின, பல் படை—பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, தடம்—குளிர்ந்த, கை—திருக்கைகளிலேதரித்த, மாயனே—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனே; கிடந்து இருந்து நின்று இயங்கு போதும்—கிடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் நிற்கும்போதும் ஸஞ்சரிக்கும்போதும், நின்ன - வகுத்த சேஷியானதேவரீருடைய, பொன் கழல் தொடர்ந்து - ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகளைப் பின்சென்று, வீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி-இடைவிடாதபடியான ஒரு ஸ்வபாவத்தை, நல்கவேண்டும்-எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

வ்யா. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை. அற வெட்டியனானகபந்தன், தந்தவக்ரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிற்காட்டில் கபந்தனுக்கு வெட்டிமையாவது - பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும் மலையும் விசும்புந் தேடுகிறதசையிலே எதிரம்புகோக்கவந்த வெட்டிமையைநினைத்து வெறுக்கிறார். இடந்துகூறுசெய்த. அவர்கள் தலைமண்டையையிடந்து சரீரங்களை, (க) "ச்சிந்நபிந்நம் ஶரைர்தக்தம்" என்கிறபடியே சகலமாக்கினவனே. அஸுராராக்ஷஸர்களை யழியச்செய்தாப்போலே என்னுடைய பாபரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களையழியச்செய்யவேணுமென்கை. பல்படைத்தடக்கைமாயனே. அவர்களையழியச்செய்கைக்கும் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்ரிதரைக் குளிரத்தடவக்கடவ திருக்கையிலேதரித்த ஆச்சர்யசக்தியுக்தனே. ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அதுதானே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிறே. என்னுடைய விரோதியைப்போக்குகைக்கு திவ்யாயுதங்கள்வேண்டா, இராங்கவமையுமென்கை. (உ) "அப்யேஷ ப்ரஷ்டே மம ஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி ஶ்ரீமதநந்தமூர்த்தி:" என்றும், "அணிமிகுதாமரைக்கையை யந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசை நீ யணியாய்" என்றும் - ஆச்ரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குங் கையிறே. தடம் - குளிர்த்தி. ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; கிடந்திருந்து நின்றியங்குபோதும். (ங) "ஆஸீநா வா ஶயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா" என்கிறபடியே - கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹயாத்ரை நடக்கும்போதும். நின்னபொற்கழல். வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகளை. தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. தொடர்ந்து வீள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே. மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வபாவத்தை யெனக்குப்பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால் - அநுபவ விரோதிகளை தேவரீரேபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்பர்ஹணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடைவிடாதே யநுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து.

(க) "சிந்நம்பிந்நம்சரைர்த்தக்த்தம்" (உ) "அப்யேஷப்ரஷ்டேமமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதிஸ்ரீமதநந்தமூர்த்தி:" (ங) "ஆஸீநாவசயாநாவாதிஷ்டந்தோ யத்ரகுத்ரவா"

அ. ஆற்றைந்தாம்பாட்டு. நான்சொன்ன உபாயங்களில் விழியாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி காண்கையொழிய போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக குணாதிகரான தேவரீர் விஷயீகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவனாகையாலே உபாயாந்தராபேக்ஷையில்லை, தேவரீர் வடிவழகிலன்வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடியென்கிறார்.

மூ.—மண்ணையுண்டுமிழ்ந்துபின் னிரந்துகொண்டளந்தமண்
கண்ணுளல்லதில்லையென்று வென்றகாலமாயினாய்
பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கை கொங்கைதங்குபங்கயக்
கண்ண! நின்னவண்ணமல்ல தில்லையெண்ணும்வண்ணமே. ௧0௫.

ப-ரை.— மண்ணை உண்டு-ப்ரளயாபத்திலே லோகங்களை யடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து—ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பின்—ஸ்ர்ஷ்டமானபின்பு, (அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க,) இரந்து—அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்றிரந்து, கொண்டு—நீரேற்றுப் பெற்றுக்கொண்டு, அளந்த-திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண்—பூமியானது, கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று—நம்கடாக்ஷத்திலே நிலைநிற்குமதொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று, வென்ற—ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலம் ஆயினாய்—காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பண்ணை—இசைகளை, வென்ற-வெற்றிகொண்ட, இன் சொல்—இனிய பேச்சையுடையளாய், மங்கை—மங்கைப்பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடைய, கொங்கை—திருமுலைத்தடத்திலே, தங்கு—பொருந்திவர்த்திக்கிற, பங்கயம் கண்ணா—புண்டரீகாக்ஷனே, எண்ணும் வண்ணம்—தேவரீரை யிடைவிடாதே அநுபவிக்க வேணுமென்கிற மனோரதப்ரகாரத்துக்குஹேது, நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை—உன்வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை.

வ்யா. மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து. ப்ரளயாபத்திலே அபேக்ஷியாதிருக்க ஆபத்தே முதலாக, வரையாதே இஜ்ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்- தன்பக்கல் விமுகரானாரளவிலும் வத்ஸலனென்கை. பின் இரந்துகொண்டளந்து. ஸ்ர்ஷ்டமானபின்பு அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று இரந்து, இந்த்ரனுக்கு த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதுர்த்தசபுவநத்திலுண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும் உன்திருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகரானாரளவிலும் சீலவானுமாய் ஸுலபனுமாயிருக்குமவனென்கை. தன்னை அழியமாறித் தாழநிற்கையிறே - சீலம். எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே - ஸௌலப்யம். மண்கண்ணுளல்லதில்லையென்று. விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தருளுகைக் கடியென்னென்னில்; இஜ்ஜகத்துக்கு நம் கடாக்ஷமொழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. வென்றகாலமாயினாய். ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால் - ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்தும் அந்யசேஷத்வத்தால் முறையழிந்தும், இப்படி காலவச்யரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்லது காலத்தை ஜயிக்க விரகில்லையென்கை. (க) "காலஸ்ஸபசதே தத்ர ந கால ஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" என்னக்கட

(க) "காலம்ஸபசதேபத்ர நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:"

வதிறே. "மண்கண்ணுளல்லதில்லை யென்றுவென்று" என்று கீழே அந்வயிக்கவுமாம். அப்பக்ஷத்தில், மஹாபலி, ப்ரளயம் முதலான விரோதிகளை உன்பேறாக வென்றவென்கை. பண்ணைவென்றவின் சொல்மங்கைகொங்கை தங்குபங்கயக்கண்ண. (க) "மதுராமதுராலாபா" என்கிறபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே அபாச்ரயமாகவுடைய புண்டரீகாக்ஷனே. இத்தால் - பருவத்தாலும் பேச்சாலும் அவயவ சோபையாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையாலே பூர்வவர்த்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்கலிலே கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரேரிதமான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவனென்கை. நின்னவண்ண மல்லதில்லை"யெண்ணும் வண்ணமே. தேவரீரை இடைவிடாதே யநுபவிக்க வேணுமென்கிற மநோரதப்ராகாரத்துக்கு ஹேது உன் வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை. உன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கடியான வாத்ஸல்யாதி குணங்களொழிய உன்வடிவழகே யெனக்கு இம்மநோரதத்துக்கும் ஹேதுவென்கை.

அ. நூற்றுமூம்பாட்டு. "நின்னவண்ணமல்லதில்லை" என்று—தாம்வடிவழகிலே துவக்குண்டபடி சொன்னார் - கீழ்; இதில்—தேவரீருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான் நெகிழினும் என்னெஞ்சு வேறொன்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறார்.

மூ.—கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமி காலனோடுகூடவன்
றறுத்தவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்தினாய்
தோறுக்கலந்தவூனமஃது ஒழிக்கவன்றுகுன்றமுன்
பொறுத்தநின்புகழ்க்கலாலோர் நேசமில்லைநெஞ்சமே. ௧0௬.

ப—ரை.— கறுத்து – க்ருத்தனாய்; எதிர்ந்த – எதிரிட்ட, காலநேமி – காலநேமியாகிற அஸுரன், காலனோடு கூட—ம்ருத்யுவோடேகூடும்படி, அன்று—அவனாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று, அறுத்த—அவன் தலையை யறுத்த, ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினாய்—திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை தரித்தவனே, தொறு கலந்த—பசுக்களுக்குண்டான—ஊனம் அஃது ஒழிக்க—அநுபவவிநாச்யமான ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக, அன்று—பசுக்களும் இடையரும் வருந்துகிறகாலத்திலே, முன்—அவைகளுக்கு நாசம்வருவதற்கு முன்னமே, குன்றம் பொறுத்த—கோவர்த்தநத்தையெடுத்து ரக்ஷித்த, நின் புகழ்க்கு அலால்—உன் கல்யாணகுணத்துக்கல்லது, நெஞ்சம்—என் மநஸ்ஸுக்கு, ஓர் நேசம் இல்லை—ப்ராவண்யலேசமுமுண்டாகாது.

வ்யா. கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேமிகாலனோடுகூட. க்ருத்தனாய் எதிரிட்ட காலநேமியாகிறவஸுரன் ம்ருத்யுவோடே கூடும்படி. இந்த்ராதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் ஈச்வராநுக்ரஹத்தையும்பொறாதே க்ருத்தனானாய்த்து. (உ) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறவிஷயத்திலே கிடீர்! க்ருத்தனாய்த்து. (௩) "ஸநோ பந்து:" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாத:" என்கிறபடியே நிருபாதிகபந்துவின் பக்கலிலேயிறே கோபித்தது. ஓரஞ்ஜலியாலே ஒரு நீராகக்கலக்கலாம் விஷயத்திலே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தானென்கை. அநுகூலித்தாரை யுன்னோடே கூட்டுகையும்

(க) "மதுராமதுராலாபா" (உ) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (௩) "ஸநோ பந்து:" (௪) "அஹம்வோபாந்தவோஜாத:"

ப்ரதிகூலித்தாரை யமனேடே கூட்டுகையுமிறே தேவரீர்க்கு ஸ்வபாவம். அன்று. காலநேமியாலே இந்த்ராதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தவன்று. அறுத்தவாழி சங்குதண்டுவில்லும் வாளுமேந்தினய். ஸபரிகரனை காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே அவன் தலை யறுப்புண்டபின்னும் தேவர்களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ! என்று, "கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே திவ்யாயுததரனயிருக்கிறபடி.தோறுக்கலந்தவூனமஃதொழிக்க.இந்த்ராதிகளுக்குஅஸுரனல் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று - கீழ், இந்த்ரனல் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லுகிறதுமேல். பசுக்களுக்கு அநுபவ விநாச்யமான ஆபத்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷகனை இந்த்ரனல் வந்த ஆபத்தாகையாலே அநுபவித்தே அறுமாய்த்து. அன்று. (க) "ஹாஹேதீ ஜநவாஜநஸுதீவார்த்தம்" என்கிறதசையிலே. தோறு—பசு. குன்றமுன்பொறுத்தநின்புகழ்க்கலால். கோவர்த்தநத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன்கல்யாணகுணத்துக்கல்லது. இந்த்ரன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லாமையாலே, அழியச்செய்யும்திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினனென்கை. "முன்" என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன்பென்கை. "வரைமுனேந்தும்" என்று - அவன் அநாயாஸேந தரிக்கச்செய்தேயும், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து "பொறுத்த" என்கிறர் இவர். ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சமே. வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என்மநஸ்ஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாபிமாநத்துக்குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன் ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறெரு ஸ்நேஹமில்லையென்றதாய்த்து. ... ... கO௬.

அ. நூற்றேழாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே - தமக்கும் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவழகையும் ஆபத்ஸகத்வத்தையும் பேசினர்; இதில் - அந்த ஸங்கவிரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலமான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே போக்கின உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறெருவிஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறர்.

மூ.—காய்சினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டிரன்
மாசினத்தமாலிமான் சுமாலிகேசிதேனுகன்
நாசமுற்றுவீழநாள் கவர்ந்தநின்கழற்கலால்
நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேனெம்மீசனே. கOஎ.

ப—ரை.— எம் ஈசனே - எனக்கு நிர்வாஹகனனவனே ; காய் - ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது நில்லாத, சினத்த—கோபத்தையுடைய, காசி மன்னன்—காசி ராஜனும், வக்கரன்—தந்தவக்ரனும், பவுண்டிரன்—பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனும், மா சினத்த மாலி—மிக்ககோபத்தை யுடையனன மாலியும், மான் சுமாலி—மஹானன ஸுமாலியும், கேசி—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு பாதகனை கேசியும், தேனுகன்—பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்

(க) "கோகோபீஜநஸங்குல மதீவார்த்தம்"

பயங்கரனான தேநுகாஸுரனும், நாசம் உற்று—துக்கத்தை யநுபவித்து, வீழ—ம்ர்தராய் விழும்படி, நாள் கவர்ந்த—ஆயுஸ்ஸைவாங்கின, நின் கழற்கு அலால்—உன் திருவடிகளிலல்லது, நேசபாசம்-பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும்—எந்ததசையிலும், வைத்திடேன்—வையேனென்கிறார்.

வ்யா. காய்சினத்தகாசிமன்னன். காயும் சினத்தையுடைய காசிராஜன். ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது விடாத கோபத்தையுடையவனென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படியிருக்கும் தந்தவக்ரன். பவுண்டிரன். “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன். மாசினத்தமாலி. பெரியசினத்தையுடைய மாலி. மாலிசுமாலி. மஹானான ஸுமாலி. சினத்தையுடையனுமாய் பத்ராகாரனுமா யிருக்குமவனென்கை. கேசி. ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவதைகளுக்கும் பாதகனான கேசி. தேனுகன். க்ர்ஷ்ணனை அநுவர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரனான தேநுகன். இவ்வாஸுரவர்க்கத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பேசிற்று - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுகைக்காக. நாசமுற்றுவீழ நாள்கவர்ந்த. துக்கத்தை யநுபவித்து ம்ர்தராய்விழும்படி ஆயுஸ்ஸைவாங்கின. நாசம் — துக்கம். “வீழ்தல்” என்று — விடுதலாய், ப்ராணனை விடும்படி யென்றுமாம். இத்தால் - ஆச்ரித விரோதிகளை ஸ்வசத்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ரூரமாக வதித்தபடி. நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன். விரோதிநிரஸந சீலனான உன் திருவடிகளிலல்லது, பக்தியாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே பக்தியை ‘கயிறு’ என்கிறது. “எட்டினோடிரண்டெனும் கயிற்றினால்” என்னக்கடவதிறே. எம் ஈசனே. என்னுடையனே. விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபங்களையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு விரோதியான பாபங்களையும்போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகைக்கடி இத்தையுடையவனாகையென்கை. ... ... க0எ.

அ. நூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சம்” என்றும், “நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே, இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அநுபவிக்கப் பார்த்தாயோ வென்ன; போக மோக்ஷ ஸுகங்களை அநுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமென்னு மாசையொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிறார்.

மூ.—கேடில்சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன்
நாடினோடுநாட்டமா யிரத்தனுநேண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும்
கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோகுறிப்பிலே. க0அ.

ப—ரை.—கேடு இல்—அழிவில்லாத, சீர்—ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தன் ஆய்—பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடைய னாயிருக்கிற, அயன் நாடினோடு—ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸத்ய லோக ஸம்பத்தையும், கெடும்—எல்லாம் தன்னாலே அழியும்படி, வரத்து—பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற, அரன் நாடினோடு—ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டம் ஆயிரத்தன் நாடு—ஆயிரங்கண்களையுடையனான இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோக ஸம்பத்தையும், நண்ணினும்—பெற்றாலும், வீடு அது ஆன—பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற, போகம் எய்தி—

போகத்தை ப்ராபித்து, வீறு இருந்தபோதிலும்—நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பராயிருந்தபோதிலும், கூடும் ஆசை அல்லது—உன்னைக்கூட வேணுமென்னு மாசையல்லது, ஒன்று—வேறொன்றை, குறிப்பில் கொள்வனோ—நெஞ்சால் நினைப்பனோ வென்கிறுர்.

வ்யா. கேடில் சீர்வரத்தனுய்க் கெடும்வரத்தயனரன். கேடில் சீர்வரத்தனுய - அயன், கெடும்வரத்தனுய - அரன். அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடையனு யிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாம்படி பகவத்ப்ரஸாதம்பெற்ற ருத்ரன். அதவா, அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனை ப்ரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தை யுடையனுய் வரப்ரதாநக்ஷமனை ருத்ரனும் என்றுமாம். நாடினேடு நாட்டமாயிரத்தன் நாடுநேண்ணினும். இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷனுடைய நாட்டையும் பெற்றுலும். நாட்டம் - கண். "நாடு" என்று நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது–ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய மூவகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நாமொருத்தனும் பெற்றுலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பாவனையில்லையிறே; கூடாதது கூடினுலும். வீடதானபோகமெய்தி. அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தை ப்ராபித்து. மோக்ஷமாகிறது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தி மாத்ரமாதல், ஒருதேசவிசேஷ ப்ராப்தியாதலன்று, கைங்கர்யபோகமென்கை. வீற்றிருந்தபோதிலும். கைங்கர்யோப கரணங்கள் குறைவற்றிருந்தபோதிலு மென்னுதல்; நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரனுயிருந்தபோதிலு மென்னுதல். கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண்டாமதிறே. போகமோக்ஷங்கள் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும். கூடுமாசையல்லது ஒன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே. உன்னைக் கூடவேணுமென்னு மாசையல்லது வேறொன்றை நெஞ்சால் விரும்புவனோ. (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்றிறே பகவத்ஜ்ஞாநபக்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. ... ... க0அ.

அ. நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயத்நத்தாலே அநவரதபாவனைபண்ணியும் * ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாருடைய ஆசைபோலே யிருந்ததீ!, "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்றும், "திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே" எனறும் தொடங்கி, "நின்பெயருருக் கலந்தொழிவிலா துரைக்குமா றுரைசெய்" என்றும், "கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோ" என்றும் பேசினீரேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னைப்ரேரிக்க காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசிநின்றவித்தனை, அதுதானும் வேதங்களும் வைதிகபுருஷர்களும் பேசிப் போரக்காண்கையாலே பேசினே னித்தனை யென்கிறுர்.

மூ.—சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினுய்சுருங்கியும்
பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்துபெற்றியோய்
செருக்குவார்கள்தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவதேவனேன்
றிருக்குவாய்முனிக்கணங்க ளேத்தயானுமேத்தினேன். க0கூ.

(க) "தர்மார்த்தகாமைகிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்யகரேஸ்திதா । ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்யபக்திஸ்ஸ்திராத்வயி" (உ) "விஜ்ஞாநம் யதிதம்ப்ராப்தம்"

ப-ரை.— (ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே,) சுருக்குவாரை இன்றியே—ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினாய்—வாமநாவதாரம் செய்தருளி, சுருங்கியும்—சுருங்கியிருக்கச் செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கம் எய்து—பெருக்கத்தை யெய்தும்படியான, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே, செருக்குவார்கள்—செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய, தீ குணங்கள்—அஹங்காரமமகாரமாகிற ஸ்வபாவத்தை, தீர்த்த—தன் அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்த, தேவதேவன் என்று—இந்த்ராதி தேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனேயென்று, (த்ரைவிக்ரமபதாநத்தைப்பற்றி,) இருக்கு வாய்—வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்—வைதிகரான சௌநகாதிமுநி ஸமூஹங்களும், ஏத்த—ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும்-தாஸபூதனான நானும், ஏத்தினேன்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினே னென்கிறார்.

வ்யா. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய். ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒரு கர்த்தாவாலுண்டாம் ஹ்ராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாநுக்ரஹம் ப்ரேரிக்க இச்சையாலே வாமநனாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும் கர்த்ர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகீடங்களாகா நின்றார்களிறே. கலிகாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்கா நின்றதிறே. லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே திருவடி ஹ்ரஸ்வ பூதனானானிறே. சுருங்கியும். அப்படியே சிறுகியிருக்கச் செய்தேயும். பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய். பூர்வோக்தமான வர்த்தி ஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி—இயல்வு. இத்தால் — அர்த்தித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்ததுவாய்த்து; ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்தச புவநங்களிலுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளைவைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வர்த்திஹ்ராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்கை. செருக்குவார்கள். இந்த்ராதிகளைநலிந்து த்ரைலோக்யத்தை அபஹரித்து, (க) "நயஷ்டவ்யம்ருதாதவ்யம்" என்று ஈச்வராஜ்ஞையை அதிலங்கித்து, இப்படிச்செய்தோமென்னும் அநுதாபமு மின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய. தீக்குணங்கள் தேவதேவன். அஹங்கார மமகாரமாகிற நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே. என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களேத்த. இப்பாசுரத்தாலே - த்ரைவிக்ரமபதாநத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முநிஸமூஹங்களும், (உ) "விசக்ரமே ப்ருதிவீமேஷ ஏதாம்" (ந) "த்ரிர்தேவ: ப்ருதிவீமேஷ ஏதாம்" இத்யாதி வேதங்களும், (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்தை: ததா மநுஷ்யைர் ககநேச கேசரை: । ஸ்துத:" இத்யாதிகளாலே சௌநகாதிகளும் ஏத்தக்கண்டவாறே. யானுமேத்தினேன். தேவரீருடைய ஸௌலப்யத்தையும் விரோதிநிரஸந சீலத்தையும் பேசி, காலக்ஷேபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினே னித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினேனல்லே னென்கை. ... ... ௧௦௬.

(க) "நயஷ்டவ்யம்ருதாதவ்யம்" (உ) "விசக்ரமேப்ர்திவீமேஷஏதாம்"
(ந) "த்ரிர்த்தேவப்ர்திவீமேஷஏதாம்" (ச) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்திவிபூதலஸ்தை: ததாமநுஷ்யைர்க்ககநேச கேசரை: । ஸ்துத:"

அ. நூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. (க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" என்கிறபடியே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முநிகணங்களும் ஏத்திப் போந்தவிஷயத்தை நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்லேன், தன் செல்லாமையாலே புகழ்ந் தானென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, கீழ் "ஏத்தினேன்" என் றதுக்கு க்ஷாபணம்பண்ணுகிறார்.

மூ.—தூயனுமன்றியுஞ் சுரும்புலாவுதண்டுழாய்
மாயநின்னைநாயினேன் வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்
நீயுநின்குறிப்பினிற் பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்
பாயலோடுபத்தர்சித்தம் மேயவேலைவண்ணனே. ககO.

ப-ரை.— சுரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ர்தனாய், மாய—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனாய், வேலை நீர் பாயலோடு—திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், வேலைவண்ணனே—கடல்போலே குளிர்ந்த வடிவோடும், பத்தர் சித்தம்—ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்திலுண்டான ஸகலதாபங்களும் போம் படி, மேய—நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே—ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை—தேவரீரை; தூயனும்—பரிசுத்தனும், அன்றியும்—அபரிசுத்தனும், நாயினேன்—நிஹீநனுமானநான்; வணங்கி—திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி, வாழ்த்தும் ஈது எலாம்—வாயாரவாழ்த்துகிற விதுவெல்லாம், நீயும்—பொறுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்குறிப்பினில் பொறுத்து—உன் திருவுள்ளத்திலே பொறுத்து, நல்கு—க்ர்பைசெய்தருளவேணும்.

வ்யா. தூயனுமன்றியும் (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி:பரமாமதா" என்கிறபடியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்து நான்யோக்யனென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடைய வடிவைக்கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியெ ன்று புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும். அதவா, (ங) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ர்சம் பவித்ரமிஹவித்யதே" என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே சுத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வ ரூபத்துக்கு அஹங்கார மமகாரங்களால்பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும் போந்தேனென்றுமாம். சுரும்புலாவுதண்டுழாய்மாய. தம்தண்மையையும் அத்தலையில் வை லக்ஷண்யத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. வண்டு கள் அபிநிவேசிக்கும் திருத்துழாயாலே அலங்க்ர்தமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே!; திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்ப்ர்ஹை பண்ணவேண்டும்படியிறே போக்யதையிருப் பது. ஒப்பனையழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. நின்னை. ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவநனாய் ஸ(ர்வ)ரிபோக்யனாயிருக்கிறவுன்னை. நாயினேன். உன்னு டைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லை யென்கிறார். நாயினேன். திறந்த வாசலெல்லாம்நுழைந்து நுழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூ(ல)தனாய், தேவரீர் உகந்து தொடிலும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படி ஸ்வ ரூபத்தையுடைய நான். வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம். ஒன்றைச்செய்து அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறேனே, திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி வாயாரவாழ்த்திப்போருகிற இதெல்லாம்.

(க) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" (உ) "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி:பரமாமதா" (ங) "நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ர்சம்பவித்ர மிஹவித்யதே"

நீயும். நானும் ப்ரேமத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலன், க்ஷாந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும். நின்குறிப்பினில் பொறுத்துநல்கு. காக சிசுபாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலேபொறுத்தாப்போலே என்னபராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலேபொறுத்து. அவ்வளவன்றிக்கே, இவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லனென்று ப்ரஸாதத்தைநடப்பண்ணியருளவேணும். வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தர்சித்தம்மேய வேலைவண்ணனே. இது தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற்கடலிலே படுக்கையோடே அக்கடல் செல்லவே நின்றாப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸகலதாபங்களும் போம்படி நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே. ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுரக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஆசாலேசமுடையாருடைய ஹ்ருதயத்தில் ச்ரமஹரமாகப் புகுருமவனாகையாலே, என்னைப் பொறுத்து நல்கவேணுமென்கிறார். ... ... ககO.

அ. நூற்றுப்பதினோராம் பாட்டு. தம்முடைய தன்மையை அநுஸந்தித்து, "பொறுத்து நல்கு" என்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இதில்- பகவத் ப்ரபாவத்தை யநுஸந்தித்து காலக்ஷேபார்த்தமாகப்பண்ணின அநுகூலவ்ருத்தியால் வந்த குற்றத்தையும் ப்ராமாதிகமாகச் செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

மூ.—வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்குமாறில்போர்
செய்துநின்னசெற்றத்தீயின் வெந்தவர்க்கும்வந்துனை
எய்தலாகுமென்பராத லாலெம்மாயநாயினேன்
செய்தகுற்றம்நற்றமாக வேகோள்ஞாலநாதனே. ககக.

ப-ரை.— நின்னை வைது - புகழுகைக்குவிஷயமான உன்னை வசவுக்குவிஷயமாக்கி, பழித்தவர்க்கும்—உன்னுடைய ஸாத்யஸாதனாதிகளை இழிதொழிலாகப்பழித்த சிசுபாலாதிகளுக்கும், மாறு இல் போர் செய்து — எதிரில்லாதயுத்தத்தைப்பண்ணி, நின்ன செற்றம் தீயின்—உன்னுடைய கோபாக்நியாலே, வெந்தவர்க்கும்—தக்தரான வாலிமுதலானவர்களுக்கும், உன்னை—ஸர்வாதிகனானவுன்னை, வந்து எய்தல் ஆகும் என்பர்—வந்து கிட்டலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள்; ஆதலால்-ஆகையாலே, எம் மாய-தயைமுதலான ஆச்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், ஞாலம் நாதனே—ஜகத்துக்கு நிருபாதிக சேஷியானவனே, நாயினேன்—அநந்யகதியாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற நான், செய்த குற்றம்—ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தை, நற்றம் ஆகவே கொள்- குணமாகவே கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. வைதுநின்னை. (க) "ஸ்தவ்யஸ்தவப்ரியஃ" என்று புகழப்படும் உன்னை பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி. பருஷந்தானென்னென்னில்; அபிஷிக்தக்ஷத்ரியனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெண்கொடுத்து,பெண்குடியான வம்சத்திலே பிறந்தானென்றும், இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தானென்று மாய்த்துப் பருஷிப்பது. வல்லவா பழித்தவர்க்கும். அவ்வவர்களுக்கு அவத்யமான ஸாத்யஸாதனாவநீதசௌர்யாதிகளை வ்ருத்தஹாநியாகப்பழித்து. பழி - குற்றம். வல்லவா பழிக்கையாவது - உள்ளசக்தியெல்

(க) "ஸ்தவ்யஸ்தவப்ரியஃ"

ஸாம் பகவந்நிந்தையிலேயாக்குகை. மாறில்போர்செய்து நின்னசெற்றத்தீயின் வெந்தவர்க்கும். எதிரில்லாத யுத்தத்தைப்பண்ணி, உன் கோபாக்நியாலே தக்தரானவர்களுக்கும். மஹாராஜ ரோடே வாலிபண்ணின யுத்தத்தையாய்த்து இவர் 'மாறில்லாதபோர்' என்கிறது. அவர்களா கிறார் - சிசுபாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள். வந்துனை யெய்தலாகுமென்பர். ஸர்வாதிக ருன உன்னைவந்து ப்ராபிக்கலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள். (க) "ஹமவஜ்ஞே [illegible] [illegible] ஸம்பமபய" என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தைச்சொன்னான் ஸ்ரீபராசரபகவான்; (உ) "ஸாஷ [illegible] [illegible]" என்று வாலியுடைய பாகதிப்ராப்தியைச்சொன்னான் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான். ஆதலால். உன்னை நிந்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்படட குணப்ரபாவத்தாலே உன்னைப்பெறலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகையாலே. எம்மாய. ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைப்பொறுக்கைக்கடியான தயாகாங்க்ஷாத்யாச்சர்ய குணங்களை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே. நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள். அநந்யகதியாய் உன் கை பார்த்திருக்கிறநான் ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவே ணும். ஞாலநாதனே. ஜகத்துக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே. ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாக மின்றிக்கே இருந்தகேகுடியாக இஜ்ஜகத்தையுடையவனென்று குற்றத்தைக்குணமாகக்கொ ண்டருளுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. ... ... கக௧.

அ. நூற்றுப்பன்னிரண்டாம்பாட்டு. கீழிரண்டு பாட்டாலே - இத்தலையில் குற்ற த்தைப் பொறுக்கவேணுமென்று க்ஷாபணம்பண்ணி, அக்குற்றங்களை குணமாகக் கொள்ள வேணுமென்று சொன்னார்; இப்பாட்டில் - திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, 'ஆயுஸ்ஸு' எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தி கால க்ஷேபம் பண்ணப்பாரென்கிறார்.

மூ.—வாள்களாகிநாள்கள்செல்ல நோய்மைகுன்றிமூப்பெய்தி
மாளுநாளதாதலால் வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளதாகுநன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்நல்க வேண்மேமாலபாதமே. கக௨.

ப-ரை.— வாள்கள் ஆகி—ஆயுஸ்ஸை ஈரும் வாள்போலே, நாள்கள் செல்ல—நாள் கள்கழிய-(யௌவநாவஸ்தை யிலுண்டாகக்கடவ,) நோய்மை-பலம், குன்றி-வ்யாதிகளாலே குறைந்து, மூப்பு எய்தி—பலஹாநியாலே கிழத்தனத்தை யடைந்து, (ஆயுஸ்ஸானது,) மாளும் நாள அது—முடியும் நாளாய்த்து; ஆதலால்—ஆகையாலே, என் நெஞ்சமே—என் னுடைய மநஸ்ஸே, ஆள் அது ஆகும் நன்மை என்று—அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்த மென்று, நன்கு உணர்ந்து—நன்றாகவறிந்து, வணங்கி—தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வணங்கி, வாழ்த்து—வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார்; (வணங்குகையும்புக ழுகையும் ஸாதநமாகுமோவென்ன,) மால பாதமே—ஸர்வாதிகனை ஸர்வேச்வரன் திரு வடிகளை, (நமக்கு,) மீள்வு இலாத போகம்—யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தை, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க) "பகவச்சக்ரேண வ்யாபாதிதஸ் தத்ஸ்மரணத்தக்தாகிலாகஸஞ்சயோபகவந்தமுப நீதஸ் தஸ்மிந்நேவலயமுபயயௌ" (உ.) "ராமபாணஹதக்ஷிப்ரமாவஹத்பரமாங்கதிம்"

வ்யா. வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல. ஆயுஸ்ஸையீரும் வாள்போலே நாள்கள்கழிய. தேஹாத்மாபிமாநிகள் தேஹத்தில் விருப்பத்தாலே ஆயுஸ்ஸுப்போகாநின்றதென்று அஞ்சாநிற்பர்கள்; (க) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யர்த்தமாய்ப்போகாநின்றதென்று மோக்ஷருசியுடையார் வெறுப்பர்கள்; ஆச்ரயித்தவர்கள் பகவதநுபவத்துக்குக் கண்டகாலம் வ்யர்த்தமேபோகாநின்றதென்று வெறுப்பர்கள். நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி. யௌவநாவஸ்தையினுண்டாகக்கடவ வலி ரோகாதிகளாலே குன்றி, பலஹாநியே ப்ரக்ருதியாய் மூப்பை ப்ராபித்து. பால்யத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும்; வார்த்தகத்தில் சக்தி குறைந்திருக்கும்; இரண்டுமுண்டான யௌவநாவஸ்தையில் ரோகாத்யுபாதிகளாலே ஜ்ஞாநசக்திகள் குறைந்திருக்கும். இவையாய்த்து உள்ள ஆயுஸ்ஸிலேவரும் ப்ரத்யூஹங்கள். மாளும் நாளது. மாளும் அந்திவஸமாய்த்து-முடியும் நாளாய்த்து ப்ராப்தமாய் நிற்கிறதென்கை. அதவா, மாளும்-முடியும், நாளது-ஆயுஸ்ஸின் ஸ்வபாவமென்றுமாம். ஆதலால் வணங்கிவாழ்த்து. ஆயுஸ்ஸு அஸ்திரமாகையாலும், உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்கள் பலவுமுண்டாகையாலும், 'நாளைச் செய்கிறோம்' என்றிருக்குமதன்று, உள்ளபோதே தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம்பெறத் திருவடிகளிலேவணங்கி, (உ) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" என்கிறபடியே-வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற வாழ்த்தப்பார். காலக்ஷேபம் நமக்கு பகவதநுபவத்தாலல்லது செல்லாதாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றுமாம். என்னெஞ்சமே. எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சமே. உன்னுடையகார்யமான ஸ்மர்திக்கு நான்சொல்லவேண்டா விறேயென்கிறார். "நின் புகழ்க்கலால்-நேசமில்லை நெஞ்சமே" என்று தம்மிலும் பகவத்ப்ரவணமாயிறே தம்முடைய திருவுள்ளமிருப்பது. ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும். கீழ்ச்சொன்ன காலக்ஷேபமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கிவாழ்த்தப்பார். ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்து. (ங) "த்யாயந்ஸ்துவந்நமஸ்யம்ச்ச" என்று பகவத்ப்ராப்திக்கு இவற்றை ஸாதநமாகச்சொல்லாநின்ற பின்பு அதுக்காளுமோவென்ன; மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டுமே மாலபாதமே. ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகள், நமக்கு (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே பாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தைத் தரவேணும்; நீவணங்கி வாழ்த்தப்பார். (ரு) "நமஇத்யேவவாதிந:" (சு) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:" என்றிவை ப்ராப்யாந்தர்ப்பூதமாயிறேயிருப்பது. நீ இத்தைச் செய்யப்பாரென்று கருத்து. ... ககஉ.

அ. நூற்றுப்பதின்மூன்றும்பாட்டு. "மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்" என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பாரதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான துர்மாநாதிகளாலே அபஹதராயிருந்த நமக்கு அந்தப்பேறுபெறுகை கூடுமோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, துர்மாநத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை யறுத்த ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவனே நமக்கு பாரதந்த்ர்ய விரோதியான துர்மாநத்தைப் போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(க) "விசித்ராதேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" (உ) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" (ங) "த்யாயந்ஸ்துவந்நமஸ்யம்ச்ச" (ச) "நசபுநராவர்த்ததே" (ரு) "நமஇத்யேவவாதிந:" (சு) "தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:"

மூ.—சலங்கலந்தசெஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்
புலன்கலங்கவுண்ட பாதகத்தன் வன்றுயர்கெட
அலங்கன்மார்பில்வாசநீர் கொடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கொள்மாலைநண்ணும்வண்ண மெண்ணுவாழிநெஞ்சமே. ககரு.

ப-ரை.—சலம் கலந்த-கங்காஜலத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செம் சடை—சிவந்தஜடையையும், கறுத்த கண்டன்- (பாற்கடலிலுண்டான விஷத்தைப் பாநம்பண்ணுகையாலே,) கறுத்தகண்டத்தையுமுடையனாய், புலன் கலங்க—தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் கலங்கும்படி; வெண் தலை—வெளுத்த ப்ரஹ்மகபாலத்திலே, உண்ட—பிச்சைபுக்கு ஜீவித்துத் திரிந்தவனாய், பாதகத்தன்—பாதகத்தையு முடையனான ருத்ரனுடைய, வன் துயர் கெட—வலிய துக்கம் கெடும்படி, அலங்கல்—திருமாலையையுடைத்தான, மார்வில்—திருமார்வில், வாசம்—பரிமளிதமான, நீர்—நீராலே, கொடுத்தவன்—அக்கபாலத்தை நிறைத்து ரக்ஷித்தவனுடைய, அடுத்த—ஸ்வரூபாநுபந்தியான, சீர்—கல்யாண குணங்களால்வந்த, நலம் கொள்—வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, நண்ணும் வண்ணம்—கிட்டும் ப்ரகாரம், எண்ணு-அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு; நெஞ்சமே—மநஸ்ஸே, வாழி—உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக.

வ்யா. சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன். கங்காஜலத்தை ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடையையும் க்ஷீராப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தையு முடைய ருத்ரன். கங்காதரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவனுடைய சக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கையாலே - இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்ற தென்கைக்கு ஸூசகம். இப்போது இவனுடைய சக்திசொல்லுகிற தென்னென்னில்; குருபாதகஹேதுவா யிருந்துள்ள இந்த துர்மாநத்துக்கடி இந்த சக்தியென்கைக்காக. ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்குண்டான சக்தி ஸாத்விகர்க்கு நிழலாமாப்போலே, துர்மாநிகளுக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதகமாயிறே யிருப்பது. வெண்தலை. "முடையடர்த்தசிரமேந்தி" என்றபடியே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிகையால் ரக்தாதிஸ்பர்சங்கள்போய் அஸ்திமாத்ரமாகையாலே வெளுத்தசிரஃகபாலத்திலே.புலன் கலங்க வுண்ட. பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடங்க ஆச்ரயிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையு மநுஸந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சிரஃகபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹாநியையுமநுஸந்தித்து, ஸர்வேந்த்ரியங்களும் க்ஷோபிதமாம்படி அதிலே ஜீவித்துத் திரிந்தவன். பாதகத்தன் வன்துயர்கெட. பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள அவன் தலையையறுக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலியதுஃகம் கெட. "வன்துயர்" என்கிறது - ப்ராயச்சித்த பரிஹார்யமாதல் அநுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வசக்தி போக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே. அலங்கல்மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன். திருமாலையையுடைத்தான திருமார்வில் பரிமளிதமான நீராலே அக்கபாலத்தை நிறைத்தவன். "அலங்கல் மார்வு" என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர பரரோடு அநந்ய ப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கைக்கிட்ட தனிமாலையென்று தோற்றுகைக்காக. "வாசநீர்" என்றது—அதுதான் (க) "ஸவகந்தஃ" என்கிற விக்ரஹத்திலே உத்

(க) "ஸர்வகந்தஃ"

பங்கமான ஜலமாகையாலே. முன்பு "ஊறு செங்குருதி" என்றது - பரிக்ரஹித்த விக்ரஹத்தினுடைய ஸஜாதிய பாவத்தினுடைய மெய்ப்பாடு தோற்றுகைக்காக. அதேத்தசீர்நலங்கோள்மாலை.ஸ்வரூபானுபந்தியான கல்யாண குணங்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை. நன்னும் வண்ணமேண்ணு. இப்படி தார்மிகியானவனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவன், அநந்யப்ரயோஜநரான நம்முடைய தார்மாநாதிகளைப் போக்குவிக்கக் குறையில்லை. நீ அவனைப்ராபிக்கும் ப்ரகாரம் அவனிரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு. அநாதிறது - அவனை நம்தலையாலே ப்ராபிக்க விரகில்லை, அவன்றனேயிரங்கித் தன்னைத்தர்கருள வேணுமென்று வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை. நெஞ்சமே - வாழி. நெஞ்சமே, உனக்கு இத்தவ்யவஸாயம் ஒருபடிப்பட உண்டாயிடுக. ... ... ௧௧௩.

அ. நாற்றுப்பதினுன்காம்பாட்டு. இப்படியானால் நமக்கு கர்த்ய மென்னென்ன; ஜ்ஞாநப்ரதாநமே தொடங்கி பரமபதப்ராப்தி பர்யந்தமாக நம்பேற்றுக்கு உபாயம்-நஷ்டோத்தாரணம் பண்ணின ஸ்ரீவராஹநாயனார் திருவடிகளேயாக நினைத்து, சரீராவஸாநத்தளவும் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்தப்பாரென்கிறார்.

மூ.—ஈனமாயவெட்டுநீக்கி யேதமின்றிமீதுபோய்
வானமாளவல்லையேல் வணங்கிவாழ்த்தேன்னெஞ்சமே
ஞானமாகிஞாயிறாகி ஞாலமுற்றுமோரெயிற்
றேனமாயிடந்தமூர்த்தி யெந்தைபாதமெண்ணியே. ௧௧௪.

ப—ரை.— ஈனம் ஆய - சேதநர்க்குக்குறையான, எட்டும் நீக்கி - அவித்யாதிகளெட்டையும் தாபத்ரயங்களையும் நீக்கி, ஏதம் இன்றி-ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்களும் நீங்கி, மீது-லீலாவிபூதிக்குமேலே, போய்-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய்,வானம் ஆள வல்லையேல்-பரமபதத்தை ஆளவிரும்புவாயாகில், (உள்ளுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு,) ஞானம் ஆகி—ப்ரகாசகமானஜ்ஞாநமாய், ஞாயிறு ஆகி—புறம்புள்ளவற்றைக்காட்டும் ஆதித்யனாய், ஏனம் ஆய்—வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி, (பூமியையடங்க,) ஓர்—அத்விதீயமான, எயிறு—எயிற்றாலே, இடந்த-பிளந்த, மூர்த்தி-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய், எந்தை-என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவனுடைய,பாதம்-திருவடிகளை,எண்ணி-உபாயமாக அநுஸந்தித்து, என் நெஞ்சமே—எனக்கு பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே, வணங்கி—அவன் திருவடிகளை வணங்கி, வாழ்த்து—வாழ்த்தப்பார்.

வ்யா. ஈனமாயவெட்டும் நீக்கி. சேதநர்க்குக்குறையான அவித்யாதிகளெட்டையும் சரீரஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களையும்நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே, "ஈனம்" என்கிறது. ஈனம் - குறைவு. ஏதமின்றி. ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துக்கஹேதுவான அவித்யாதிகள் போகையாலே தத்கார்யமான துக்கங்களும் போமிறே. ஏதம் - துன்பம். மீதுபோய்வானமாளவல்லையேல். துக்கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூதிக்குமேலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், பரமபதத்திலே, (க) "ஸ்வாராஜ்யம்" என்கிறபடியே குறைவற்ற விருப்பைவேண்டியிருந்தாயாகில். வணங்கிவாழ்த்தேன்னெஞ்சமே. உன்வடிவே என்னைக்கொண்டுபோகையன்றிக்கே, பகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!,

(க) "ஸஸ்வாராட்பவதி"

காலக்ஷேபார்த்தமாக அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார். வணங்கிவாழ்த்துகை காலக்ஷேபமாகில் கீழ்ச்சொன்ன பேற்றுக்கு முதலேதென்ன; இன்னதென்கிறது மேல்-ஞானமாகி நாயிறுகி. ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாசகனை ஆதித்யனுப். இத்தால்—ஆத்மஜ்ஞாநஹேதுவுமாய் ஐந்த்ரியகஜ்ஞாந ஹேதுவுமென்றதாய்த்து. பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து விடலாவது; ஆத்மவிஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து புருஷார்த்தருசியுண்டாவது. ஆக, ஜ்ஞாந ப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனென்கை. ஞாலமுற்று மோரெயிற்றேனமா யிடந்த மூர்த்தி. மஹா வாராஹமாய், பூமியையடங்க அத்விதீயமான எயிற்றிலேயிடந்த விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தன். "மூர்த்தி" என்று - ஸூரிபோக்யமான பூர்ணஷாட்குண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச்சொல்லுகிறது. அவ்வடிவையுடையவன் கிடீர்! தன்னையழியமாறி நம்மை உத்தாரணம் பண்ணினானென்று கருத்து. எந்தை. அந்நீர்மையைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனென்னுதல்; அவ்வடிவையுடையவன் தன்னையழியமாறுகைக்கடி - இந்தையுடையவனாகையாலே யென்னுதல். பாதமெண்ணியே. அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அநுஸந்தித்து. மஹாவாராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்யவஸித்து "வணங்கிவாழ்த்து" என்கிறார். "ஏனமாயவெட்டு நீக்கி யேதமின்றி மீதுபோய் வானமாளவல்லையேல்-ஞாலமாகிநாயிறுகி ஞாலமுற்று மோரெயிற்றேனமா யிடந்தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே - வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே" என்றந்வயம். ... ... கஉச.

அ. நூற்றுப்பதினைந்தாம்பாட்டு. அவன், (க) "ஸ்வாக்ஷ்யாதர:" என்கிறபடியே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனன், நாம் அநேகஜந்மங்களுக்கடியான கர்மங்களைப்பண்ணிவைத்தோம், 'அவன் திருவடிகளே உபாயம்' என்று நினைத்தமாத்ரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்தருளக்கூடுமோவென்று சோகித்த திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ஸகல விரோதிகளையும் போக்கித்தன்னைத் தருவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டான், நீ இனி சோகிக்கவேண்டாவென்று [திருவுள்ளத்தைக்குறித்து,] (உ) "மாசுச:" என்கிறார்.

மூ.—அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தோவ்வாதபல்பிறப் பொழித்துநம்மையாட்கொள்வான்
முத்தனார்முகுந்தனார் புகுந்துநம்முள்மேவினார்
எத்தினாலிடர்க்கடற் கிடத்தியேழைநெஞ்சமே. கஉரு.

ப-ரை.— முத்தனார் - சற்றேனும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவராய், முகுந்தனார் - முக்திபூமி ப்ரதரானவர், ஒத்து ஒவ்வாத—ஒத்தும் ஒவ்வாமலுமிருக்கிற, பல் பிறப்பு ஒழித்து—எண்ணிறந்த ஜந்மங்களைத்தவிர்த்து, நம்மை—நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த நம்மை, ஆள்கொள்வான்—அடிமைகொள்ளுகைக்காக, அத்தன் ஆகி-ஹிதமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னை ஆகி—ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய், ஆளும்-அடிமைகொள்ளக்கடவ, எம்பிரானும் ஆய்—என்ஸ்வாமியுமாய், நம்முள் புகுந்து-விக்ரஹத்துக்கு விஷயமான நம்முடைய மநஸ்ஸிலேபுகுந்து, மேவினார்-ஒரு நீராகப்பொருந்தினார்; (இப்படியிருக்க,) ஏழை நெஞ்சமே-அறிவில்லாதநெஞ்சே, எத்தினால்-என்ன ஹேதுவினாலே, இடர் கடல் கிடத்தி-துக்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறாய்?.

(க) "அவாப்தஸமஸ்தகாம:" (உ) "மாசுச:"

வ்யா. அத்தனுகி. ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். அன்னையாகி. ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதாசெய்யுமுபகாரத்தை மாதாசெய்யமாட்டாள்; மாதாசெய்யுமுபகாரத்தை பிதாசெய்யமாட்டான். இரண்டுவகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன்றனே செய்யவல்லனுயிருக்கை. (க) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதா சமாதவ:" என்றும், "உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதவா, அத்தனுகி அன்னையாகி. ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகனுமாய், உத்பந்நஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்னவுமாம். (உ) "கரீயாந்ப்ரஹ்மத:பிதா" என்று ஜ்ஞாநோத்பாதகனை பிதாவென்று சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வளவால் - கீழ்ப்பாட்டில் "ஞானமாகி" என்றத்தை விவரிக்கிறது. ஆளும் எம்பிரானுமாய். அடிமைகொள்ளக்கடவ என்ஸ்வாமியாய். உக்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாயென்கை. இவைதான் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். (ங) "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" என்றும், "எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச்சுற்ற மெனக்கரசென்னுடைவாழ்நாள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஒத்தோவ்வாதபல் பிறப்பொழித்து நம்மை யாள்கோள்வான். இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து எதுக்காக வென்னில்; விரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொள்ளுகைக்காக வென்கிறுர். ஒத்தோவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து. ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு, இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து. ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயுமிறே யிருப்பது. அதவா, ஒராகாரத்திலே ஒத்தும் ஓராகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டு மிருக்கும் ஜந்மங்களென்றுமாம். ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதிர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே விஷமமாயு மிருக்கை. "மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை" என்னக்கடவதிறே. நம்மை ஆள்கோள்வான். நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக. ஜந்மங்கள்தோறும் உடன்கேடாய்ப் போந்ததாகையாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி "நம்மை" என்கிறுர். முத்தனுர். அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரானவர். "முத்தர்" என்று - ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைச்சொல்லுகிறதன்று, தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ப்ராகபாவத்தைச்சொல்லுகிறது. முகுந்தனுர். முக்திபூமிப்ரதரானவர். இத்தால் - நித்யவ்யாவ்ர்த்தி சொல்லுகிறது. ஆக இரண்டாலும் - விரோதி நிவர்த்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி பூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்துக்கடியான ஔதார்யத்தையும் சொல்லிற்றுய்த்து. புகுந்து நம்முள்மேவினுர். (ச) "க்ஷிபாமி" என்கிறபடியே த்யாகவிஷயமாம்படி சூழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேயப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினுர். நம்முடைய தன்மை பாராதே தம்முடைய பெருமைபாராதே ஸர்வபாரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினுரென்கிறுர். எத்தினலிடர்க்கடல் கிடத்தி. நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனுயோ?; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தராயோ, அவன் அசக்தனுயோ?; கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தனுயோ?. தன்மேன்மை பாராதே தாழ

(க) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவ:" (உ) "கரீயாந்ப்ரஹ்மத:பிதா"
(ங) "மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" (ச) "க்ஷிபாமி".

நின்று உபகரிக்குமவனுயிருக்க, துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எத்தினுலே? ஏழைநெஞ்சமே. பகவத்விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்பு சோகிக்கவுமறியாதே, ஆனைக்கழுத்திலே யிருந்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகேடுபோலேகாண் - நம்காரியத்துக்கு அவன்கடவனானபின்பு இன்று சோகிக்கிற அறிவுகேடு மென்கை. ஏழையர் - அறிவிலோர். "முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான் - அத்தனுகி அவனையாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய் - நம்முள் - புகுந்து - மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே - எத்தினுல் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்றந்வயம். ... ... ௧௧௫.

அ. நாற்றுப்பதினுரும்பாட்டு. மேலுள்ள ஜந்ம பரம்பரைகளுக்கடியான கர்மத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவாராக ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றார் - கீழ்; இதில் - நாகஹேதுவான பாபத்தைப்பண்ணி, நாம் அத்தாலே யமவச்யராயன்றோ இருக்கிறதென்ற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து; நமக்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்திதிருமகனார், தம்மோடே நம்மைக் கூட்டிக்கொண்டபின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மூ.—மாறுசெய்தவாளரக்க னுலகலப்பவன்றிலங்கை
நீறுசெய்துசென்றுகொன்று வென்றிகொண்டவீரனார்
வேறுசெய்துதம்முளென்னை வைத்திடாமையால்நமன்
கூறுசெய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே. ௧௧௬.

ப-ரை.— மாறு செய்த - எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள் அரக்கன் - ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வாளையுடையனான ராவணனுடைய, நாள் உலப்ப—ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று—பிராட்டியைப்பிரித்த வன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடியை இடுவித்து லங்கையை பஸ்மமாக்கின விடத்திலும், (* வணங்கலி லரக்கனுயிருந்தபடியாலே,) சென்று, ஸேதுபந்தம்பண்ணிச்சென்று, கொன்று - பரிகரங்களோடேகூட ராவணனைக்கொன்று, வென்றிகொண்ட வீரனார்—ஜயித்த வீரஸ்ரீயோடேநின்ற சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; வேறு செய்து - இவன் நமக்குப்புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று, தம்முள்—தம் திருவுள்ளத்தில், என்னை வைத்திடாமையால் - என்னை நினையாமையாலே, நமன் - அவரவர்கள்செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், கூறுசெய்துகொண்டு—பிரித்துக்கொண்டு, இறந்த குற்றம்—செய்து கழிந்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—நினைக்கவல்லனோ.

வ்யா. மாறுசெய்த. எதிரிட்டுக்கொண்ட. (க) "ஸிவஞாநாவேவ ஸகூ:" (உ) "யதிராவணஸ்ஸ்வபழ்" என்றிருக்கிறவிஷயத்தையிறே எதிரிட்டுக்கொண்டது. தம்பியோபாதி அநுகூலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே கிடீர்! எதிரிட்டுக்கொண்டது. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப. வாலியைக்கொன்று அவ்வரசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயிறேஎதிரிட்டது; ருத்ரன்பக்கல்பெற்ற வாளையும், ப்ரஹ்மா தனக்குக்கொடுத்தவயஸ்ஸையும் தனக்கு பலமாகவிச்வஸித்திருக்கையாலே நம் கையில்வாளிருக்க ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தால்வந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க ஒருவரால் கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானாய்த்து. வாளரக்கன் நாள் உலப்ப. ராவணனுடைய அந்தவாளையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடிக்கைக்காக. யாதொன்றைத்தனக்கு

(க) "ஸிஹூணமபிவத்ஸல:" (உ) "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்"

பலமாக விச்வஸித்திருந்தான், அத்தைபோய்த்து அழித்தது. உலப்பு - முடிவு. "உலப்பிலானே" என்றும், "உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்று. "எரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன்" என்கிறபடியே- அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவனறு. பாஹிம்ஸை பண்ணின வளவன்றியே,தேவதைகள் குடியிருப்பை அழித்தவளவேயன்றியே, (க) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்" என்கிறபடியே - ஈச்வராஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணினவளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவநமான யஜ்ஞத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாம்படி பண்ணின ப்ராதிகூல்யமிறே. இலங்கைநீறுசெய்து. இப்படி செய்யச்செய்தேயும் 'அநுகூலிக்குமாகில் இவனை வ்யர்த்தமே அழியச்செய்கிறதென்' என்று பார்த்தருளி, ஒருதனியானைப் போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. சென்று. அவ்வளவிலும் அநுகூலியாமையாலே ரிச்யமூகத்தில் நின்றும் கடற்கரையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்காளுன கடலையணைசெய்து, லங்கையைச்சென்று அடைமதிள்படுத்தி. கொன்று. அவ்வளவிலும் (உ) "நநமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலையாமையாலே ஸபரிகரமாக ராவணனைக்கொன்று. வென்றிகொண்டவீரனார். அவனை ஜயித்து வீரஸ்ரீயோடே நின்றவர். வேறுசெய்து தம்முளென்னை வைத்திடாமையால். இவன் நமக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் என்னை நினையாமையாலே. "வேறுசெய்து" என்கிறது - நாம் பண்ணின கர்மத்துக்கு கர்த்தாவும் போக்தாவும் நாமேயென்றிருக்கை. "என்னை" என்று - அவன் திருவடிகளிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவென்னை யென்றபடி. எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம்படி தமக்கு அந்தரங்கனுக்கிவைக்கையாலேயென்கை. நமன்கூறுசெய்துகொண்டு. செய்தார் செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், என்னை விபஜித்துக்கொண்டு. ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தி திருமகனார், தம்மோடே கூட்டிக்கொள்ள யமனாலே பிரிக்கலாமோ. இப்பாட்டு--சக்ரவர்த்தி திருமகனைச்சொல்லுகிறது;— "அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்று சொல்லுகிறபடியே — யவமச்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயீகரித்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினைத்து. கூறுசெய்கை – பிரிக்கை. இறந்தகுற்றமெண்ணவல்லனே. செய்துகழிந்தபாபத்தை எண்ணவல்லனோ. மேற்கழிந்த பாபமாவது - அநாரபதசையையும் ப்ராயச்சித்த தசையையுங்கழித்து, நரகாநுபவம்பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமவையென்கை. "எண்ணவல்லனே" என்றது - பாபம் பண்ணினுனென்று நினைக்கவும் சக்தனல்லனென்றபடி. ... ... ௧௧௯.

அ. நூற்றுப்பதினேழாம்பாட்டு. யமவச்யதாஹேதுவான கர்மங்கள் போனாலும் தேஹாரம்பகமாயிருந்துள்ள ப்ராரப்தகர்மம் கிடந்ததில்லையோ வென்ன; அந்த ப்ராரப்தகர்மத்தையும் ததாச்ரயமான தேஹத்தையும்போக்கி பரமபதத்திலே கொண்டுபோவானுனபின்பு நம்பேற்றுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்கிருர். பூர்வாக(ல)மாகிறது— தேஹபரம்பரைக்கு ஹேதுவாயும், நரகஹேதுவாயும், ப்ராப்தமாய் அநுபவ விநாச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்தகர்மமொழிந்தவை நஷ்டமாகக் கடவது; ப்ராரப்தகர்மம் அநுபவவிநாச்யமாகக் கடவது; ப்ரபந்நனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிவித கர்மங்களும் அநுபவிக்க வேண்டுவதில்லை.

(க) "நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்நஹோதவ்யம்" (உ) "நநமேயம்"

மூ.—அச்சநோயாடல்லல்பல் பிறப்பவாயமூப்பிவை
வைத்தசிந்தைவைத்தவாக்கை மாற்றிவானிலேற்றுவான்
அச்சுதனனந்தகீர்த்தி யாதியந்தமில்லவன்
நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன்வேதகீதனே. ககஎ.

ப-ரை.—அச்சுதன்—ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனாய், அனந்தகீர்த்தி—அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையையுடையனாய், (ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்கும வற்றுக்கு,) ஆதி அந்தம் இல்லவன்—முதலும் முடிவுமின்றிக்கேயிருக்குமவனாய்,நஞ்சு—ப்ரதிகூலரிடத்தில் விஷத்தைஉமிழ்கிற,நாகு அணை கிடந்த—திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், வேதகீதன்—நாராயணாநுவாகத்திலே ப்ரஸித்தமாகச்சொல்லப்படுமவனானவன்; அச்சம்—பயமும், நோயொடு—வ்யாதியும், அல்லல்—ஆதிவ்யாதியும், மூப்பு—ஜரையும், பல்பிறப்பவாயஇவை—அநேகஜந்மங்களாகிற இவைகளை, வைத்த—அநுஸந்திக்கிற, சிந்தை—மநஸ்ஸையும், வைத்த—அந்தமநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான, ஆக்கை—சரீரத்தையும், மாற்றி—தவிர்த்து, வானில் ஏற்றுவான்—பரமபதத்தில் ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்கிறார்.

வ்யா. அச்சநோயொடல்லல் பல்பிறப்பவாய மூப்பிவை. பயம், வ்யாதி, அத்தோடே கூடின ஆதி, ஜரை அநேகஜந்மமாகிற இவை. பயமாவது ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க ப்ரதமத்திலெடுத்தது- ஆதிவ்யாதிகள் எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே. அதாகிறது - ஆகாமியான துக்கத்துக்கு ஹேதுவான லிங்கதர்சநத்தாலே வரும் மாநஸதுக்கம்—பயமாகிறது. அது ஸர்வதுக்கஸாதாரணமிறே. வ்யாதியாகிறது - சிரோரோகாதிகள். ஆதியாகிறது - காமக்ரோதாதிகள். “நோயொடல்லல்” என்றது — இரண்டும் ஆத்யாத்மிகமாகையாலே. அதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும் ஆதிதைவிகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜரையாகிறது - பால்யயௌவநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராரப்தகர்மங்களை, அநேகஜந்ம ஸம்பாவனையாலே “பல்பிறப்பு” என்கிறது. “ஆய இவை” என்கிறது - ஸந்நிஹிதங்களான அநுபவங்களைச் சொல்லுகிறது. வைத்தசிந்தை. உக்தமான இவற்றை யநுஸந்திக்கிற மநஸ்ஸையும். வைத்தவாக்கை. அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான சரீரத்தையும். மாற்றி. ஆக - ப்ராப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதிகளையும், அவற்றை யநுபவிக்கிற காணங்களையும். ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றை யடங்கத்தவிர்த்து. வானிலேற்றுவான். (க) “[illegible]” என்கிறபடியே இவற்றை ஸ்மரிக்கைக்கும் அவஸரமில்லாத பரமபதத்தே ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவன். இஸ்வபாவத்தை யுடையவனாரென்ன; அச்சுதன். திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் ஒருபடியாலும் நழுவவிடாதவன். அனந்தகீர்த்தி. இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையை யுடையவன். ஆதியந்தமில்லவன், ஆத்யந்தரஹிதன். அதாகிறது - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்யநினைத்திருக்குமவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கே யிருக்கை. நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன். ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் பிரியமாட்டாத ஸர்வஸ்வாமி, ப்ரதிகூலர்பக்கலிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடையனுமான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தரு

(க) “கோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்”

ளுகிறவன். நாதன். தாழநின்று உபகரிக்கைக்கும் ஆச்ரிதரைப் பிரியமாட்டாமைக்கு ஹேது உடையவ னுகையாலே, வேதகீதனே. அச்யுதனுகவும் வகுத்த ஸ்வாமியாகவு நாராயணனு வாகத்திலே ப்ரஸித்தனுனவன். (க) "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்" என்னக்கடவதிறே. ... ... கககா

அ. நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு. "வைத்த சிந்தைவைத்த வாக்கைமாற்றி" என்று ப்ராரப்த கர்மாவஸாநமான விரோதி நிவர்த்திக்கும், "மீள்விலாதபோகம் நல்கவே ண்டும்" என்றும், "நம்மையாட்கொள்வான்" என்றும், "வானிமேலற்றுவான்" என்றும் சொன்ன ப்ராப்யஸித்திக்கும், ஈச்வரனே கடவானென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; ஈச்வரனை நோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் குண்டான ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷ்கரிக்கிறார் - இதில்.

மூ.—சொல்லினுந்தொழிற்கணுந் தொடக்கறாதவன்பினும்
அல்லுநன்பகலினோ டானமாலைகாலையும்
அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்தி நாதபாதபோதினைப்
புல்லியுள்ளம்வீள்விலாது பூண்டுமீண்டதில்லையே. ககஅ.

ப—ரை.— சொல்லினும்—வாசகமானஸ்துதி கீர்த்தநங்களிலும், தொழிற்கணும்—காயிகமான ப்ரதக்ஷிணாஞ்ஜல்யாதிகளிலும், தொடக்கு அறாத—பந்தம்நீங்காத, அன்பினும்—மாநஸமான ப்ரேமத்திலும், நல் அல்லும்—பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்தோடு செல்லக்கடவ ராத்திரியும், நன் பகலும்—ஆத்மயாத்ரா சேஷமாகப்போக்கக்கடவ பகலும், அல் ஆன—ராத்ரியோடே கூடின, மாலை—ஸாயம் ஸந்த்யையும், பகல் ஆன—பகலோடுகூடின, காலையும்—ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும், அல்லி—படர்ந்த, நாள்—அப்போதலர்ந்த, மலர் கிழத்தி—தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளான பெரியபிராட்டியார்க்கு, நல்-வல்லபனானவனே!, உள்ளம்—என் மநஸ்ஸானது, பாதம் போதினை புல்லி—உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி, வீள்வு இலாது—விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு—அதிப்ரவணமாய், மீண்டது இல்லை—அதினின்றும் வேறுகுணங்களில் மீளப்பெற்றதில்லை.

வ்யா. சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கறாத வன்பினும். வாசிகமானஸ்துதி கீர்த்தநாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷிணாஞ்ஜல்யாதிகளும், மாநஸமானப்ரேமமும். ஆக, மநோவாக்காயவ்யாபாரங்களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறாதவன்பாகிறது விஷயாந்தர ஸ்பர்சமில்லாத ப்ரேமம். அல்லும் நன்பகலினோடான மாலைகாலையும். தமோபிபூதியோடும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தோடும் செல்லக்கடவ ராத்ரியும், தேஹயாத்ராசேஷமாகப் போதுபோக்கக்கடவ அஹஸ்ஸும், ராத்ரியோடே கூடின ஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடே கூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும். கரணத்ரயங்களுக்கும் ஏகம் விஷயமானாப் போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயமதுவே யாகை. "நன்பகல்" என்றதை எல்லாக் காலத்துக்கும் கூட்டி, நன்றான இரவும், நன்றானபகலும், நன்றானஸந்த்யையு மென்கிறார்—பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே. அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்திநாத. படர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யாதிகளாலே

(க) "ஶாச்வதம் ஶிவமச்யுதம் நாராயணம்"

அதிகைபான பிராட்டிதான், " அகலகில்லேனிறையும் " என்று மேல்விழும் ஸர்வாதிகனே. அல்லிபோலேயாய் செவ்வித் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுடையவ ளென்றுமாம். இத்தால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒருமிதுநமே ப்ராப்யமென்ற தாய்த்து. பாதபோதினைப்புல்லி. உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி. ஸ்ரியபதியான உன் திருவடித்தாமரைகளை மனோவாக்காயங்களினாலே ஸர்வகாலமும்பற்றியென்றபடி. புல்லல் — புணைதல். உள்ளம் வீள்விலாதுபூண்டு. என்மநஸ்ஸு ஒருக்காலும் விச்சேதமில்லாதபடி அதிப்ரவணமாய். மீண்டதில்லையே. இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்திபழகிலே அநுபவிக்கவிழிந்து அதில் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே குணாந்தரங்களிலும் மீண்டதில்லை. ... ... ககஅ.

அ. நூற்றுப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. காணைத்துக்கும் கர்த்ருபாவம் பிறக்கும்படியாக உமக்கு நம்பக்கலிலே பிறந்த அபிநிவேசம் ஸம்ஸாரத்தில் கண்டறியாததொன்றாயிருந்தது, இவ்வபிநிவேசத்துக்கடியென்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; உம்முடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் காட்டி தேவரீர் பண்ணின க்ருஷி பலித்த பலமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணமாயகேள்
என்னதாவியென்னும்வல் வினையினுட்கொழுந்தெழுந்
துன்னபாதமென்னநின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமலர்
மன்னவந்துபூண்டுவாட்ட மின்றியெங்குநின்றதே. ககக.

ப-ரை.— பொன்னி சூழ்-காவேரிசூழ்ந்த, அரங்கம் மேய—கோயிலிலே என்நிமித்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பூவை வண்ண—காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையனாய், மாய—ஆச்சர்யமான சீலஸௌலப்யங்களை யுடையவனே, கேள்—உன் விஷயத்தில் எனக்குப்பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும்; என்னது ஆவி என்னும்—என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபோய், வல் வினையினுள்—க்ரூரமான பாபராசியிலே, கொழுந்து எழுந்து—ச்ரத்தையாகிற கொழுந்து உதித்து, ஒண்சுடர் என்ன நின்ற—வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகச் சொல்லப்படுவதாய், கொழு மலர்-செவ்வியமலர்போலே ஸுகுமாரமான, உன்ன—உன்னுடைய, பாதம்—திவ்யவிக்ரஹத்தை, மன்ன வந்து பூண்டு—பிரியாதபடி வந்து பூண்டு, எங்கும் வாட்டம் இன்றி—க்ஷுத்ரவிஷயங்களால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி, (உன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவிபூதிகள்,) நின்றது—எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்றன.

வ்யா. பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ண. காவேரி சூழ்ந்தகோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே. கோயிலுக்கு ஒருதோள்மாலை யிட்டாப்போலே அலங்காரமாய்த்துத் திருப்பொன்னி. பரமபதத்திலே நித்யவாஸம், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; க்ஷீராப்தியில் நித்யவாஸம், ச்வேதத்வீபவாஸிகளை காதாசித்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில் நித்யவாஸம், பாபராசியான வெனக்கு தேவரீர்பக்கலிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவனென்கை. மாய. இப்படி வேறொருவ்யக்தியில் காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமான சீலத்தையும் ஸௌலப்யத்தையு முடையவனே. கேள். உன்னுடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் எனக்குப் பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும் உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய என்பக்கலிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

என்னதாவியேன்னும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழுந்து. என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபோபாபராசியான அதின்டிக்கலிலே உன்னைக்குறித்து ச்ரத்தையானது உதித்து. கர்மயோத்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவ ச்ரத்தை, பாப ப்ரசுரனுன தசையிலும் மேற்றும்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தி னேற்றமிருப்பது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, * ஸவாாயா நாசெ மாகவாய்த்து இவர் நினைத்திருப்பது. உன்னபாதமேன்னநின்ற வொண்சுடர்க்கொழுமல உன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹமென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுவி மலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியே, கீழ்ப்பிறந்த ச்ரத்தைக்கு தேஜோமயமாய், (௨) "யுவாகுமாரஃ" என்கிறபருவத்தையுடைத்தாய் அத்யந்தஸுகுமாமான வடிவே விஷயமென்கை. "பாதம்" என்று சேஷபூதன் வ்யவஹாரமிருக்கிறபடி மன்னவந்துபூண்டு. பிரியாதபடி வந்துபூண்டு. பூண்கையாகிறது - வ்யக்த்யந்தரங்களிலும் அந்வயியாதொழிகை. வாட்டமின்றியெங்கும் நின்றதே. க்ஷேத்ரவிஷயவாஸகையால் சுவிபிக்கவொண்ணுதபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எனக்கு ப்ராப்தமாய் நின்று. அவ்விக்ரஹந்தான் ஷாட்குண்ய விக்ரஹமென்னும்படி குணப்ரகாசகமாகையாலே குணங்களிலே மூட்டிற்று; அக்குணங்கள்தான் ஸ்வாச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே மூட்டிற்று; அஸ்வரூபந்தான் ஸ்வநியாம்யமான விபூதியிலே மூட்டிற்று. ஆக, என்னுடைய ஆதாத்துக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதமாய்த்தென்கை. ௧௧௧

அ. நூற்றிருபாதாம்பாட்டு. "உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒண்சுடர்க்கொழுமலர் மன்னவந்துபூண்டு" என்று - வடிவழகிலேபிறந்த ஆதாத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இதில் - கிடந்தானை கண்டேனுமாப்போலே தாமே அவ விக்ரஹத்தைப்பற்றுகையன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப்பெரிய பெருமாள், தம்முடைய விக்ரஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடிவைக்கையாலே விரோதிவர்க்கத்தை யடையப்போக்கி அபுநாவ்ருத்தி லக்ஷணமாய் நிரதிசயாநந்தரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—இயக்கறுதபல்பிறப்பி லென்னைமாற்றியின்றுவந்
துயக்கொண்மேகவண்ணனண்ணி யென்னிலாயதன்னுளே
மயக்கினுன்தன்மன்னுசோதி யாதலாலென்னாவிதான்
இயக்கெலாமறுத்தறுத வின்பவீடுபெற்றதே. ௧௨0

திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளேசரணம்.

திருச்சந்தவிருத்தம் முற்றிற்று.

ப-ரை.— உயக்கொள்-பக்திருபாபந்ஜ்ஞாநத்தைத்தருமவனாய், மேகம் வண்ணன்-காளமேகநிபச்யாமமானவடிவையுடையனான ஸர்வேச்வரன், என்னை—நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவென்னை, இயக்கு அறாத-இடைவிடாதே வருகிற, பல் பிறப்பில்—தேவாதி சதுர்விதஜந்மங்களினின்றும், மாற்றி-மாற்றநினைத்து, இன்று-உன்னை ஸ்மரியாநிருக்கிற இப்போது,

(௨) "யுவாகுமாரஃ"

வந்து நண்ணி—நானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டி, தன் நிலாய—தனக்கு ப்ரகாரமான, என் இயேள—என் ஹ்ருதயத்திலே, தன்–தன்னுடைய, மன்னு சோதி–திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை, மயக்கினன்—பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான்; ஆதலால்—ஆனையாலே, என் ஆவிதான்–என் ஆத்மாவானது, இயக்கு எலாம் அறுத்து—அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையெல்லாமறுத்து, அருத-பாவதாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத, இன்பம் வீடு பெற்றது—நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்கிறார்.

வ்யா. இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னைமாற்றி. "மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே - விச்சேதியாதே தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களினின்றும், அஜ்ஞனாய் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னைமாற்றுகிறை த்து. இயக்கறுமையாவது-ஒருதேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தை யநுபவிக்கவிழிந்து, அநேகதேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப்பண்ணுகையாலே தேஹபரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை. இயக்கு–நடையாட்டம். "இயக்கல்" என்று வல்லொற்றுய்க்கிடக்கிறது. மாற்றநினைத்ததத்தை "மாற்றி" என்பானென்னென்னில்; "உயிர்முதலாய் முற்றுமாய்" என்றாப்போலே. இன்றுவந்துயக்கோள் மேகவண்ணன்நண்ணி. விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தரும்காளமேகநிபச்யாமனவன், எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இன்று நிர்ஹேதுககர்மபயினாலே நானிருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டி. நண்ணுதல்—அணைதல். "நச்சுநாகணைக் கிடந்தநாதன்" என்றும், "பொன்னிசூழரங்கமேய பூவைவண்ணன்" என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், "உயக்கொள்மேகவண்ணன்" என்று பெரியபெருமாள் திருமேனியைத்தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவென்கிறார். என்னிலாயதன்னுளே. அஹம்புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி, தனக்கு ப்ரகாரமான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. (க) "தத்த்வமஸி" என்று உபதேசித்து, (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று அநுஸந்தித்துப்போந்த அர்த்தமிறே இவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரீராத்மஸம்பந்தம் இங்குச்சொல்லுகிறது–தன்பேறாக உபகரித்த விதக்குஹேதுவாக. மயக்கினன் தன்மன்னுசோதி. அபிமதமாய் அநுரூபமாய் ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான். மயக்கம் - செறிவு. அதாவது - தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு க்ஷணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினனென்கை. ஆதலால். இப்படி தான் மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புகுரநிறுத்துகையாலே. என்னுவிதான். தனக்கு அநந்ய சேஷமாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே அபிமதமுமான என் ஆத்மாவானது. இயக்கெலாமறுத்து. அந்யோந்யகார்யகாரண பாவத்தாலே ஒழுக்கறுத அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களையறுத்து. "இயக்கறுத பல்பிறப்பில்" என்று - காரணமான தேஹஸம்பந்தங்களைச்சொல்லிற்றுய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாந கர்மங்களென்ன, ததாச்ரயமான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையுங்கூட்டி "எலாமறுத்து" என்கிறார். அறுத இன்பவீடுபெற்றதே. யாவதாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப் பெற்றது. ... ... கஉ0.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யாநம் ஸம்பூரணம்.

(க) "தத்த்வமஸி" (உ) "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி"

அடிவரவு.— பூ ஆறு ஐந்து மூன்று நின்று நாகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சொல்; சொல் உலகு இன்னை தூய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விடத்த புள் கூசம் அரங்கன்; அரங்கன் பண்டு வானிறம் கங்கை வரத்தினில் ஆண் விண் படை பரத்தில் வானகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் மின் ஆதி அம்பு ஆடகம் காய்த்த கடம் வெற்பு ஆனை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காரொடொத்த குன்று கொண்டை வெண்டிரை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடந்த; நடந்த கரண்டம் நன்று நின்றது நிற்பதும் இன்று சண்ட முத்திறம் காணில் குந்தம் வண்டு; வண்டு போதில் மரம்போத அறிந்து ஒன்றி புன் புலம் எட்டுச் சோர்வு பத்தின் வாசி கடை' கடை எத்திறம் மட்டு பின்பு நச்சராச் சாடு நெற்றி வெள்ளை பார் குலங்களாய பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சுரும்பு ஊனின்மேய அடக் கரும் வரம்பில் வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறப்பு இரந்து; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங் கவந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்ந்த காய்சினத்த கேடில் சுருக்கு தூயன் வைது; வைது வாள் கள் சலம் ஈனம் அத்தன் மாறு அச்சம் சொல்லினும் பொன்னி இயக்கறுத காவலில்.

தசகம்.—பூச் சொல் அரங்கன் காலன் ஆயன் சரம் நடந்த வண்டு கடை பண் இரந்து வைது காவல்.

ஆ. பாசுரம்—கஉO :

பிழை திருத்தம்.

இப்பபந்தத்தில், சுகசு — [சO] ஆம் பக்கத்தில், உரு - ஆம் வரியில், " அவர்களை யும் அப்புறத்திலே புகும்படி " என்றவிடத்தில் " அவர்களை யமபுரத்திலேபுகும்படி " என்றும்; கருO — [ருச] ஆம் பக்கத்தில், உரு - ஆம் வரியில், " ஒரு மேகத்தாலேவந்த ஆபத்தை " என்றவிடத்தில், " ஒரு மேகம் அவற்றால்வந்த " என்றும் திருத்திகொண்டு ஸேவிக்கவேண்டும். இங்ஙனே முக்கியமாயுள்ள இரண்டுபிழைகள் திருத்தப்பட்டன. மற்று முள்ளவற்றை அறிவுடையார் ஆங்காங்கு திருத்திக்கொள்ளுக.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, இப்ப்ரபந்தங்களுக்குச்

செய்யுளகராதி.

ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.	பாட்டு.	௪௭௩.
திருப்பாவை.	,,	௩௦.
நாய்ச்சியார் திருமொழி	,,	௧௪௩.
பெருமாள் திருமொழி	,,	௧௦௫.
திருச்சந்தவிருத்தம்	,,	௧௨௦.
திருமாலை	,,	௪௫.
திருப்பள்ளியெழுச்சி	,,	௧௦.
அமலனாதிபிரான்	,,	௧௦.
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்	,,	௧௧.

ஆக முதலாயிரப்பாட்டு, ௯௪௭.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—மற்றொன்றும் வேண்டாமனமே. இதில் மநஸ்ஸைக் குறித்து,பகவத் விஷயத்தில் வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார் திருநாமத்தை நிரந்தராநுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது—

மூ.—மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே மதிளரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்—உற்ற
திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியெம்
பெருமானை யெப்பொழுதும் பேசு.

பதவுரை.—மனமே—நெஞ்சே!, மதிள்—ஸப்தப்ராகாரங்களையுடைய, அரங்கர்—திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், கன்று இனம்-பசுக்கூட்டங்களை, மேய்த்த-மேய்த்தருளினவனான எம்பெருமானுடைய, கழல் இணை கீழ்—திருவடியிணைகளின்கீழே, உற்ற—ஊன்றினவராயும்,திருமாலை-‘ திருமாலை ’ என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தை, பாடும்-பாடுமவராயும், சீர்—கல்யாணகுணங்க ளமைந்தவராயுமுள்ள, தொண்டர் அடி பொடி எம் பெருமானை—‘ பக்தாங்க்ரிரேணு ’ என்று நிரூபகநாமம் பெற்றருளின ஆழ்வாரை, எப்பொழுதும்—இடைவிடாமல், பேசு—அநுஸந்தித்துப்போரு; மற்று ஒன்றும்—வேறொரு விஷயமும், வேண்டா—உனக்கு அநுஸந்தாந விஷயமாக வேண்டாவென்கிறார்.

வ்யா. மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே யென்று. “ சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்த தல்லா ” என்கிறபடியே, இங்கு “மற்றொன்றும்” என்று-பாத்வாதிகளின்பேரைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தாந்தரங்களைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். “ மற்றொன்றும் வேண்டா ” என்று — ப்ரியஹிதங்களுக் குறுப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது. மனமே. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவானமநஸ்ஸை, அந்தப்பொதுவான ஆகாரத்தைக்குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அநுபவிக்கப்பார். அதெதன்னென்னில்; மதிளரங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானை யெப்பொழுதும்பேசு என்கிறது. மதிளரங்கர். “ மதிள்திருவரங்கத்தானே ”

என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதிளையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான கோயிலையுடையவர். "ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே" என்று அவர் தாமுமருளிச்செய்தார். "திண்கொடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்" என்னும்படியான அரங்கர். கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழுற்ற திருமாலைபாடும். அதாவது — "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்று உபக்ரமித்து, "மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனை" என்றும், "வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடிசொல்" என்றும் அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று. அதிலே தங்கினமடியிறே அர்ச்சாவதாரம். விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கு முபலக்ஷணம். "அழகியபைம்பொன்" இத்யாதி. பெரிய பெருமாள் திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, "கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலிணை" என்னு மாகாரந்தோற்றியிருக்கும். அதாவது—"கன்றின்பின்போன சிறுச்சேவடி"ச் செங்கமலவடியும் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான்" என்று வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். "காவிரித்தென்னரங்கம் பண்டவன்செய்த கிரீடை" என்றுமிறே பட்டர்பிரானருளிச்செய்தது. "வண்டினங்கள், ஆலிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிப் பின்போனகழல்" என்னக்கடவதிறே. திருக்கைகளைக் கண்டவாறே, "மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்" "கொடியேறு செந்தாமரைக்கை" என்னலாயிருக்கும்; "குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்" என்னும் * ஆபுனுபன்று குன்றமொன்றெடுத்தான், அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. திருமுகமண்டலத்தைக் கண்டவாறே. "வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்று - கவ்யஸேவை பண்ணின ஆகாரந்தோற்றியிருக்கும்; பர்வத்ரயம் இப்படி ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணஸமர்த்தங்களாயிருக்கும். * கேயத்தீங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் * நீடுலகுண்டதிறங்கிளர்வாய் * வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுள் * முற்றுமுண்ட கண்டமிறே. வாயிலும் வயிற்றிலும் வைத்திறே நோக்குவது. கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக் கீழுற்ற திருமாலைபாடும். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாய் அதிஸுலபமான திருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான வதிலே வன்றியபடிபட்டு, "அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்" என்னும்படி. அரங்கமானுக்கும் திருமாலையைப்பாடித் திருவடிகளிலே சூட்டும். "செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை" என்னக்கடவதிறே. பாடுஞ்சீர். பாடுகை தானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து. சீர்த்தொண்டரடிப்பொடி. * துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியிறே. தொண்டரடிப்பொடியெம்பெருமானை. அவர்க்கு "அரங்கசெம்பிரான்" என்னும்படி, * இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய் கோயிலெம்பெருமான் நம்பெருமாளாயிருப்பர்; இங்கு-* தொண்டரடிப்பொடி யெம்பெருமானாயிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படிநமக்கு ஸ்வாமியானவரை, "எப்போதுமீதேசொல்" என்கிறபடியே — ஸர்வகாலத்திலும் அநுஸந்தித்துப் போரு. இத்தால் - (க) "ஶ்ரீரங்கேசபதாம்போஜமகரந்தமதுவ்ரதம்" என்று மர்த்தஞ் சொல்லிற்று. ... ...

(க) "ஶ்ரீரங்கேசபதாம்போஜமகரந்தமதுவ்ரதம்"

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாயிரம் — திருமாலை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

நித்யஸூரிகளோடொத்த ப்ராப்தி தமக்குண்டாயிருக்க அத்தை அறியாதே, அநாதிகாலம் "தேஹமே ஆத்மா" என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களை போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேதுகமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமுமநுபவித்து அநுபூஷுக்களையும் அநுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய்ப் பெரியபெருமாளையும் உகப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—ஐஹிகத்தில் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதினுடைய பலாநுபவத்தைப் பண்ணியும் இப்படி கதாகதம்பண்ணித்திரிவார் சிலராய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களை ஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அநுபவித்தா கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலே கர்ப்பவாஸம்பண்ணுகைக்கு வரும்வழியிலே இவ்வாத்மா படும் எளிவரவை வேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்றொருப்ரதேசத்திலே ஓதிவைத்தது. அதாவது - யாதநாசரீரத்தாலே நரகாநுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கேபோகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப்போகட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்;

ஆதித்யன் தன்கிரணங்களாலே ஹிமவானில் ஹிமத்தை உபாதாநம்பண்ணி, அத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை க்ரஹித்து மேகத்திலே புகவிடக்கடவன்; அங்கே அந்தஹிமம் வர்ஷரூபேண வர்த்தி(வயி-ல்)க்குமளவுங்கிடந்து வர்ஷதாரைகளோடே பூமியிலே பதிக்கக்கடவன்; அந்தஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு தாரகமாய்ப் புகுமளவிலே தத்த்வாரா ஸஸ்யத்திலே புகக்கடவன்; அந்தஸஸ்யம் பக்வமாய் அந்நரூபேண பரிணமிக்குமளவுங்கிடந்து, அந்நமானது புருஷசரீரத்திலே புகுந்து சுக்லமாய் பரிணமிக்குமளவுஞ்செல்ல அங்கே கிடந்து, ஸ்த்ரீபுருஷஸம்யோகத்தாலே சுக்லத்வாரா ஸ்த்ரீசரீரத்திலேபுகுந்து, (க) "ஙஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோபவந்தி" என்கிறபடியே கர்ப்பமாய் பரிணமிக்கக்கடவன்; கர்ப்பவாஸம்பண்ணும்போது; (உ) "அத்யாம்லகடுதீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணைர்மாத்ருபோஜநை: । அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதிவேதந:" என்கிறபடியே மாத்ருபோஜநத்தில் அந்தர்ப்பூதங்களான க்ரூரத்ரவ்யங்களாலே \$ தொடரிவிட்ட ஈயம்போலே துடியாநிற்கும்; இந்த க்லேசத்தோடே † கர்ப்பதும்பமாகிற பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை

(க) "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோபவந்தி" (உ) "அத்யாம்லகடுதீக்ஷ்ணோஷ்ண லவணைர்மாத்ருபோஜநை: । அதிதாபிபிரத்யர்த்தம் வர்த்தமாநாதிவேதந:"

\$ தொடராவது – ஈயமுருக்குகைக்குறுப்பாக மண்ணாற்செய்யப்பட்டதொரு பாத்ரவிசேஷம். † கர்ப்பதும்பம் – கர்ப்பகோளம்.

நீட்டமுடக்கமாட்டாதே, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே க்லேசாநுபவித்து, பால்யதசையில் அசுசிப்ரஸ்ரவங்களிலே கிடந்து, (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே – தின்றவிடத்தைச் சொரிதல், கடித்தவற்றைத் துவட்டுதல் செய்யமாட்டாதே, தாரகாதிகளும் பராதீநமாய், இப்படி க்லேச அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி, தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனானவளவிலே, (ங) "[illegible]" என்கிறபடியே பகவத்ப்ரவணனாக ப்ராப்தமாயிருக்க, (ச) "[illegible]" என்னுமிவையோடே காலத்தைப்போக்கி யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவான விஷயாந்தரங்களோடே போதுபோக்கி, ஜரையிலேவந்து அகப்பட்டு அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியேயிருக்கச் செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, (ரு) "[illegible]" என்கிறபடியே உத்க்ரமணதசையிலே க்லேசத்தை யநுபவித்து அநந்தரம் ம்ருத்யுபரவசனும்.

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, (சா) "[illegible]" என்கிறபடியே பரமஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, (எ) "[illegible]" என்கிறபடியே சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். எங்ஙனே யென்னில்;–வேதாந்தத்திலே, (அ) "[illegible]" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சிதசிதீச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரியக் காட்டிக்கொடுத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தாலே, (கூ) "[illegible]" என்று அந்த(க்ஷு)னுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தாற்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டினாற்போலேயும், சேதநா சேதநங்கள் சரீரம், ஈச்வரன் சரீரியென்றும், ஈச்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, (க0) "[illegible]" இத்யாதி வாக்யங்களாலே சேதநனுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, (கக) "[illegible]" இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஔபாதிகமான அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யமான போகத்தை அநுபவிக்குமது ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி ஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாபப்ராசுர்யத்தாலே இத்தைக்கைவிட்டு வேதபாஹ்யராயும் இதுக்குள்ளே புகுந்து, (கஉ) "[illegible]" என்கிறபடியே விளக்கிலே, "விட்டில்" என்று சிலபதார்த்தங்கள் நசித்துப்போமாப்போலே, வேததாத்பர்யமறியாமையாலே குத்ருஷ்டிகளாய் நசித்துப்போக, தாம்பண்ணின வேதப்ரதாநம் அகிஞ்சித்

(க) "க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திமாப்நோதி ஜந்துர்மாதுரபாதுர:" (உ) "கண்டூயநேபிசாசக்த: பரிவர்த்தேப்யநீச்வர: । ஸ்நாநபாநாதிகாஹாரமவாப்நோதிபரேச்சயா" (ங) "தஸ்மாத்பால்யேவிவேகாத்மாயதேதச்ரேயஸேஸதா" (ச) "பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா:" (ரு) "க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கரபீடித:" (சா) "ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்" (எ) "மாநம்ப்ரதீபமிவகாருணிகோததாதி" (அ) "க்ஷரம்ப்ரதாநம்" (கூ) "ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா" (க0) "த்வாஸுபர்ணா" (கக) "ததாவித்வாந்புண்யபாபேவிதூய" (கஉ) "தத்ரைவகேபிசபலாச்சலபீபவந்தி"

காமாயதுகையாலேஹலைப்புறத்தில் செல்லாததேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த விடத்திலும், "வைதுநின்னைவல்லவாபழித்து" என்கிறபடியே உள்ளசக்தியடங்க பகவந்நிந்தைக்குடலாயும், ஹிரண்யாவணாதிரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும் கார்யகாமாகாத விடத்திலும் உடையவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வர்த்திக்க, சேதநர்பக்கலிலே யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்று ஒன்றுபிறக்க, அதுவ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி அத்தாலே அத்வேஷம்பிறந்து அதடியாகப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம்பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிகசேஷி யென்றும் இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்றும் யதாஜ்ஞாநம்பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசிபிறக்குமளவுட் தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோவென்று புபுத்ஸைபிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது துஷ்கரம் என்றும் விளம்ப்யபலப்ரதமென்றும் ப்ரமாதஸம்பாவனை யுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இருய்த்தவர்களுக்கு வேதாந்த ஸித்தமான தன்னுடைய உபாயபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, பக்தியினுடைய துஷ்கரதையோபாதி ப்ரபத்திநிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிட்டவரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு ஸர்வாதிகாரமான யாத்ருச்சிகபகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே சேதநருடைய பாபத்தைப்போக்கி ஸுக்ருதாநுகூலமாக கர்மயோகாதிகளிலே மூட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே மூட்டுதல், விரோதியைப்போக்கிப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கைக்குத்தானே நிர்வாஹகமாதலாம்படியான வைடவத்தை யுடைத்தாயாத்துத்திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணமேதென்னில்; (க) "கிஜுவநுச்ஃவ்யுஶிதஜஹ்ஃ ஜஜ நஸஂஸா ஙவயுநாக" என்றும் (உ) "யாதிஸஹ்ரநாம நழ" என்றும்—உபோத்காத பலச்ருதிகளிலே சொல்லி, நடுவே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே யிழிந்தவராகையாலே அத்திருநாம வைபவத்தைப் பேசுகிறார் - இப்ரபந்தத்தாலே.

திருநாமத்தில் இவர் இழிகைக்கடி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம். அதுதனக்கு வக்தாவார்? ச்ரோதாவார்? அது விளைந்தபடியெங்ஙனே யென்றால்;- பாண்டவர்களுக்கு இவ்வருகே நாலைந்து தலைமுறை சென்றவளவிலே, "ஸ்ரீசதாநீகன்" என்பானொரு ராஜாவுளனாய், அவன் பகவத்விஷயீகாரமுள்ளஸந்தாநத்திலே பிறந்தானொருவனாகையாலே பரமஸாத்விகனாய், அபிஷிக்தனானவன்றே தொடங்கிச் சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நாட்டைரக்ஷித்து, அத்ருஷ்ட சேஷமாக இவர்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவ தென்னென்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் பக்கலிலேசென்று, "தேஹபோஷணபாராய் மூலையடியே திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குஉஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பதொன் றருளிச்செய்யவேணும்" என்று கேட்க; "காலம் கலிகாலமாயிருந்தது, பாபப்ராசுர்யத்தாலே வேறொன்றுக் கதிகாரிகளில்லை, ஸர்வாதிகாரமான பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே ஆத்மாக்களுக் குஜ்ஜீவநோபாய மாயிருப்பது" என்றருளிச் செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசௌநகபகவாந் வக்தா, சதாநீகன் ச்ரோதா; இங்கு—ஆழ்வார் வக்தா, பெரியபெருமாள் ச்ரோதா; அங்கு- அஜ்ஞாத ப்ரச்நம்; இங்கு- ஜ்ஞாதப்ரச்நம். ஜ்ஞாதம் ப்ரச்நவிஷய

(க) "கிஞ்ஜபந்முச்யதேஜந்துர்ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்" (உ) "யாதிப்ரஹ்ம ஸநாதநம்"

மாவா னென்னென்னில், (க) "கிம் ம்ருஷ்டம் ஸுதவசநம்" என்கிறபடியே — ஆழ்வார் வாயாலே திருநாமவைபவத்தை யருளிச்செய்யக் கேட்கையிலுண்டான ப்ரீதியாலே. இன்னமு மிவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற ச்ருதிகளிலும் வேதோபப்ர்ம்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளிலும், அல்லாத ஆழ்வார்களிலும், இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்;— (உ) "யதோவா இமாநி பூதாநி" இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயஹேதுவான ஜகத்காரணவஸ்துவைச்சொல்லி, (ங) "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே அதுவே உபாஸ்ய மென்று இவ்வளவாலே த்யேயவஸ்துவைச்சொல்லி, (ச) "ஸப்ரஹ்மா" இத்யாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷை யுண்டாகையாலே ஸ்ர்ஷ்டிவாக்யகதி ஸாமாந்யந்யாயத்தாலே, (ரு) "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்று விசேஷித்து இவ்வளவாய்த்து ச்ருதிசொல்லிற்று; வேதோபப்ர்ம்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகள், (சா) "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்கிற ச்ருத்யுபப்ர்ம்ஹணமான இதிஹாஸபுராண முகத்தாலே திருவவதாரங்களை ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்; அதில் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீபராசரபகவான் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டினான்; ஸ்ரீசௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை, (எ) "தாமர்ச்சயேத் தாம்ப்ரணமேத் தாம்யஜேத் தாம் விசிந்தயேத்" இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தான்; ஆழ்வார்களிலே முதலாழ்வார்கள், மேன்மைக் கெல்லையான பரத்வத்திலும் நீர்மைக்கெல்லையான திருமலையிலும் மண்டினார்கள்; நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் க்ர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஊன்றியிருப்பர்கள்; திருமங்கையாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் மண்டினார்; அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யமு மன்றிக்கே பெரியபெருமாளையல்லது வேறறியாதிருப்பா ரொருவராய்த்து - இவர்.

அர்ச்சாவதார ஸாமாந்யத்திற்காட்டில் கோயிலுக்கேற்ற மென்னென்னில்,— காவேரியானது ப்ரவாஹமும் ஏகரூபமாய் ஸ்தலமும் அதுவாயிருக்கச்செய்தே தீர்த்த விசேஷங்களிலே ரஸவிசேஷங்களுண்டா கிறப்போலே, போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ஏற்றம் வேறொரு இடத்துக்கில்லை; அல்லாதாரில் இவர்க்குண்டான ஏற்றம்போலே ப்ரபந்தாந்தரங்களிற் காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; — "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி "சிவனாயயனானாய்" என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிற விந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு, (அ) "அநுப்ரவேசக்ருதம் ஸாமாநாதிகரண்யம்" என்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், "முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்று தோற்றுகிற த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதல், இன்னமும் சப்தத்திலருமையாலே ஸ்வார்த்தத்தையறிகைக்கு அருமைப்படவேண்டுதல் செய்யுமிக் குறைகளொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையும்; கடல்போராழமாயிருக்கச் செய்தேயும் நீர்த்தெளிவாலே தறைதோற்றுமாப்போலே சப்தத்தின் சேர்வையாலே ப்ரமேயம் கரத்திருக்கச் செய்தேயும் உள்ளதடங்கத் தோற்றும்படி யிருக்கையும். இன்னமும் ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய் அர்த்த க்ரஹணமரிதாயிருத்தல் இவ்விரண்டு குறையுமின்

(க) "கிம்ம்ர்ஷ்டம் ஸுதவசநம்" (உ) "யதோவா இமாநிபூதாநி" (ங) "காரணந்துத்யேய:" (ச) "ஸப்ரஹ்மா" (ரு) "ஏகோ ஹவைநாராயண ஆஸீத்" (சா) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" (எ) "தாமர்ச்சயேத் தாம்ப்ரணமேத் தாம்யஜேத்தாம் விசிந்தயேத்" (அ) "அநுப்ரவேசக்ர்தம் ஸாமாநாதிகரண்யம்"

றிக்கே, ஒருசேதநனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாய், பரந்த கடங்குகளைச் சுருங்க ப்ரயோகவர்த்தி செய்துகொடுத்தாப்போலே ஸகலார்த்தங்களும் இப்ரபந்தத்துக்குள்ளே உண்டாகையாலும் ப்ரபந்தாந்தரங்களில் காட்டில் இப்ரபந்தத்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டு.

அ. முதல்பாட்டு. திருநாமம், யமவச்யதையைத் தவிர்த்துத்தருமென்று இதினுடைய பாவநத்வத்தையும், திருநாமங்கற்றாருடைய ராஜகுலத்தையும் சொல்லுகிறது.

மூ.—காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்ந்து
நாவலிட் டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே
மூவுல குண்டுமிழ்ந்த முதல்வ நின்னாமங்கற்ற
ஆவலிப் புடைமை கண்டா யரங்கமா நகருளானே. க.

ப-ரை.— மூ உலகு—ஸகலலோகங்களையும், உண்டு—ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்துரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த—பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட, முதல்வ—ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின்—தேவரீருடைய, நாமம்—திருநாமத்தை, கற்ற—ஆசார்ய முகேந அப்யஸித்த, ஆவலிப்புடைமை—செருக்கினாலே, புலன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், காவலில் வைத்து—அப்ராப்தவிஷயங்களில் செல்லாதபடியடக்கி, கலிதன்னை—இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான பாபராசியை, கடக்கப்பாய்ந்து—ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நமன் தமர் தலைகள்மீது—யமன்தலையிலும் அவன் படர்கள்தலையிலும், நாவலிட்டு—நாவல்கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம் கண்டாய்—ஸஞ்சரியாநின்றோம் கிடாயென்கிறார்.

வ்யா. காவலில் புலனைவைத்து. காவலில்லாதபடி இந்த்ரியங்களைவைத்து. அதாகிறது - மேல்சொல்லுகிற லாபங்களுக்கு அநுகூலமாகச் செய்ததொன்றில்லை யென்கையும், அவ்வளவேயன்றியே, (க) "நூவஶாஃ" என்னும்படியே விஷயப்ராவண்யங்களில் நியதியின்றிக்கே போந்தபடியும். விஹிதங்களை யநுஷ்டித்தல் நிஷித்தங்களை விடுதல் செய்யாதவனென்கை. இதுக்கடியாகக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும், (உ) "ஸாமாஜிஹிலதிஜிமெஃ" என்று — அஜிதேந்த்ரியரானவர்களுக்கும் பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமேது என்றிறே கேட்டது. ஆக இப்படி சேதநன்றான் மூலையடியே திரிந்தாலும் அவன் தோஷங்களைப்போக்கி மேல்சொல்லுகிறநன்மைகளைக்கொடுக்கும்படியாயாய்த்துத் திருநாமத்தினுடைய ப்ரபாவமிருப்பது. ஒருவன் விஷதஷ்டனானால் விஷவித்யையில் குசலனாயிருப்பானொருவன், "ஸோகமே என்னெய்வார்க்கவுமாம், குளிக்கவுமாம், உறங்கவுமாம், ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணவுமமையும், நான் அழுகிதாகப் போக்கித்தருகிறேன்" என்னுமிறே; அப்படியேயாய்த்து ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனைக் குறித்துத் திருநாமப்ரபாவமிருப்பது. "வைத்து" என்கிறவிது-புத்திபூர்வகமாக அக்நியிலே மூட்டிப்போந்தேனென்கை. காவலில்லாதபடியென்றால் சப்தம் வசிக்குமோ வென்னில்; மீமாம்ஸகர் சப்தத்தை நியமித்தாகிலும் அர்த்தத்தை முக்யமாகக் கொள்ளுமாப்போலே, இங்கும் அர்த்தகௌரவத்தாலே சப்தத்தை நியமித்துச் சொல்லுகிறோம். அங்ஙனன்றியே காவலிலே புலனைவைத்தென்னவுமாம். அந்தபக்ஷத்தில் இது ஸாதநகோடியில்புகாதே பலஸாத்யகோடியிலே புகக்கடவது. அதாவது-இதரவிஷயங்களிலே மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களைத் திருநாமத்தை யண்டைகொண்ட பலத்தாலே சிறையிலே வைத்தபடி. அராஜகமாய்க் கிடந்தகாலம் குறும்புசெய்தாரை, ராஜ்யமானவாறே ராஜாவை யண்டை கொண்டு சிறையிலே வைக்குமாப்போலே. அதவா,

(க) "ஹீபஶஃ" (உ) "ராகாதிபிராஜிஜிதைஃ"

அபராபத விஷயங்களில் மண்டித்திரிந்த இந்த்ரியங்களை ப்ராபத விஷயத்திலே மூட்டினேனென்னவுமாம். (க) "ஹம்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்னும்படியான விஷயமாகையாலே அப்ராப்த விஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ள வல்லவயிரவருக்கான விஷயமிறே.

கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து. அஜிதேந்த்ரியத்வத்துக்கு அடியான பாபராசியை வாஸனைபோடே போக்கி. "தன்னை" என்றது - த்ர்ஷ்டத்தில் விஷய ப்ராவண்ய ஹேது, அத்ர்ஷ்டத்தில் நாகஹேது, பகலத்வைமுக்யஹேது, தேஹாத்மாபிமாநஹேது, இன்னமும் அநர்த்தங்களுக் கடியான கனத்தை நினைத்து என்னை நியமித்துப் போந்ததுதன்னையே, நானிப்போது நியமித்தேனென்கை. "கடக்க" என்றது - அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் என்னலாம் படியிருக்கை. அதாகிறது - வந்து கழிந்ததென்று தோற்றுதபடியிருக்கை. "கலி" என்று - காலபரமானபோது க்ர்தயுகபுருஷர்களிலே யொருவனென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கை. திருவடி ஸமுத்ரதரணம் பண்ணினாப்போலே இவர் பாப ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க வல்லரானார்.

"நின்னுமங்கற்ற" என்று - திருநாம வைபவத்தாலேவந்த வித்தைத் தந்தலையாலே வந்ததாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; திருநாமத்துக்குள்ளதொரு ஸ்வபாவமாய்த்திது. இராமட மூட்டுவாரைப்போலே முகந்தோற்றுமே நின்று உபகரிக்கையாலே யிவன்றானே செய்துகொண்டானாக அபிமாநிக்கலாயிருக்கும். இனிப(ஸ)லம் தன்னதாகையாலே "பாய்ந்து" என்னத்தட்டில்லை. தாம் தேஹஸம்ஸ்ர்ஷ்டராயிருக்கச்செய்தேயும் இத்தை, "கடந்து" என்னலாம்படியிறே பெரியபெருமாள் இவரை விஷயீகரித்தது. நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர்தலைகள்மீதே. பாபபலத்தை யநுபவிப்பிக்கும் யமனுடைய தலையிலும் அவன் மனுட்டித்தலையிலுமடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நலிந்துபோந்த யமபடரை ஓருபேனாயிட்டுத் துகைக்கிறார் காணும். "நாவலோ நாவல்!" என்றும், "அறையோவறை" என்றும், தோற்றவர்கள்முன்னே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ்சொல்லு. முன்பு யமாதிகள்பேர்கேட்க அஞ்சிக்கிடந்தவிவர், திருநாமத்தையண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள்யமன்வாசலிலேசென்று தலையிலேயடிவைத்து அறைகூவுகிறாரிறே. வாலிபேர்கேட்க அஞ்சிச்சுரமடைந்து கிடந்த மஹாராஜர், பெருமாளை யண்டைகொண்டபலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்றறைகூவினாப்போலே. அங்கு - நாமி பலம்; இங்கு - நாம பலம். "உழிதருகின்றோம்" என்றது - தம்மிடிக்குத்தோற்ற நின்று நிர்ப்பயஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடி. "பாபத்துக்கு நீயெழுதிவைத்த பட்டோலையைக்கொண்டுவாவல்லையாகில் புறப்படாய்" என்றாப்போலேயிருக்கிறதாய்த்து. "உழிதருகின்றோம்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே — திருநாமம்ஸிக்க வாயிலேபட்டவாறே இவர் சதசாகமாகப் பணைத்தபடி. அதவா, இதின் இயலை அப்யஸித்து இதில் அத்வேஷமுடையாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராய்த்து. ஸமுத்ரலங்கநம் முதலாகலங்கையிலுண்டான பராக்ரமமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானாயிருக்க, பிராட்டியைக்கண்ட ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகமதுவநமழிக்கிற ப(ஃ)லத்திலே யெல்லாமுதலிகளுக்கும் அந்வயமுண்டானாப்போலே, ஒருத்தனுக்கு ராஜகுலஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் பந்துக்களு மவனையென்னென்றுருமடங்க வாழக்கடவதிறே; அவ்வளவுமில்லையாகிறதன்றே பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு.

(க) "பும்ஸாம்த்ர்ஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்"

கெல்லாம் ஸஞ்சாரஸ்தலம் வேணுமென்று அவன் பரிகரத்தையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். லோகத்திலே பாபம்பண்ணினார் தப்பலாநுபவத்துக்கஞ்சி யமன்பேரிடுவார், அவன்மேலேகன் பேரிடுவாராய், "யமம்தர்ப்பயாமி, சித்ரகுப்தம்தர்ப்பயாமி" என்று ஆராதியாநிற்க, திருநாமத்தையண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள்தலையிலே அடியிடுகிறோ மென்கிறாரிறே யிவர். தம்மைக் கீழ்நலிந்த யமாதிகளை இப்போதொருபேசையிட்டுத் துகைக்கிறார்காணும். இவர் தமக்கு விஜயமாகச்சொல்லுகிறாரித்தனைபோக்கி, அவன்தான் தன்தலைகண்டது திருநாமங்கற்றார் திருவடிகளிலே வணங்கவென்றாய்த்திருப்பது. (க) "ப்ரணாமம்யெலிக...ஹி தேஷாமேவ நமோ நம:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் - ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" என்றது - கேவலம் தேஹபோஷணபரராயிருப்பார்க்குக்காண் நான் நிர்வாஹகனாயிருப்பது, மற்றைப்படியே வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு நிர்வாஹகராய்க்காணிருப்பதென்றபடி. [திறம்பேல், மின்கண்டீர் - இறைஞ்சியுஞ்சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான்] இவர்களைக்கண்டால் அநுகூலவர்த்திகளைப் பண்ணி தாந்த(ரா ஜ)ராய்ப்போருங்கோளென்கிறான். இப்படி தானும் பயப்பட்டுத் தன்பட(ஹ)ரையும்நியமித்துக்கொண்டிறே யமனிருப்பது.

லோகமடங்க யமபீதராயிருக்க, "நமன்றமர்தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்கைக்கு வந்த நன்னேற்றமென்னென்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக; மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ என்கிறார். ப்ராதேசிகனைப்பற்றினேனாகிலன்றோ அவனுக்கஞ்சவேண்டுவது, ப்ரளயாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அங்கிருந்து நெருக்குண்ணாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட ஜகத்காரணபூதனானவனே. ப்ரளயாபத்திலும் ஸ்ருஷ்டிவேளையிலும் அந்த யமாதிகளோடு என்னோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனானவனல்லையோ. நம்மைப்பற்றி இந்த நன்மையெல்லா முண்டாய்த்தென்நீரே என்ன; உன்னருகுவந்திலேன், * நின்னாமங்கற்ற ஆவலிப்பு - உன் திருநாமத்தைக் கற்றபலமென்னுதல்; கர்வமென்னுதல்.

"நின்னாமம்" என்றது - * ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேரன்றோ, தேவரீரைப் போலேயோ திருநாமம், கட்டிப்பொன்னுக்கும் பணிப்பொன்னுக்குமுள்ள வாசியோராதோ தேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிடும் ப்ரளயாபத்திலன்றோ தேவரீரெடுத்தது, ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கும்போது தேவர் திருநாமம் வேண்டாவோ. "நீளரவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப் பற்றிக்கடத்தும்படை." இ "மந்தாம்" என்னுதொழிந்தது - காலநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, அதிகாரிநியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இடமினவன் "அம்மே" என்னும்போது ஒருசடங்கு வேண்டாவிறே. நஞ்சீயர், "அப்ரயதனாய்க்கொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ" என்று பட்டரைக்கேட்க; "கங்காஸ்நாநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப் போக்கமாட்டாதோ" என்றருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாரநியமில்லை, மாத்ருகாதுகனுக்கும் கைசலித்தால் அம்மேயென்ன ப்ராப்தி

(க) "ப்ரணாமம்யேபிகுர்வந்தி தேஷாமபிநமோநம:" (உ) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் - ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்நவைஷ்ணவாநாம்" இ 8ஜு மென்றபடி.

உண்டாயிறே யிருப்பது. " கற்ற " என்றது - ஆசார்யோச்சாரணாநூச்சாரண க்ரமத்தாலே வந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவித்த வசந்தரம் சொன்னவராய்த்து இவர். கற்றவென்றது - ஸார்த்தமாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை. ஆவலிப்புடைமை. வைச்ரவணனென்னுமாப் போலேயாய்த்துத் திருநாமஸம்பந்தத்தால் வந்தஐச்வர்யம். கண்டாய். இவ்வர்த்த முபதேசிக்கவேண்டியிருந்ததோ, என்வடிவிலே தெரியாதோ. ரஸாயந ஸேவைபண்ணினரையும் மண்தின்றாரையும் வடிவிலேதெரியாதோ. நான்பண்டையவனென்று தோற்றுகின்றதோ, மண்தின்றவன் முகம்போலேயிருந்ததோ என்முகமும். அரங்கமாநகருளானே. இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்றுத் திருநாமம் சொல்லவல்லானொருவனைக் கிடைக்கவற்றோவென்னும் நசையாலேயன்றோ. ஸத்யஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப்பெற்றதிறே. மாநகர். ராஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்தன்னாலும் தவிர்க்கவொண்ணாதா யிருக்குமாப்போலே, இங்கே யிருந்து விஷயீகரித்ததென்றால் இனி தேவராலுந் தவிர்க்கப்போமோ.

மாநகர். ஸாம்ஸாரிகமான ஸர்வ்யவஹாரமறுமிடம். முன்பு அநீதியிலே கைவளர்ந்து அஸதஸ்யனாய் நால்வரிருந்தவிடத்தில் சென்றேறமாட்டாதே யிருந்தவன், தனக்கே பொரு ராஜகுல ஸம்பந்தமுண்டானால் ஸதஸ்ஸைமதியாதே சென்றேறுகையும், அவர்கள் சிரஸாவஹிக்கையுமாயிறேயிருப்பது; அப்படியே, முன்பு யமாதிகளுக்கஞ்சிக்கிடந்து இடமறியாதே போந்தவர், இப்போது திருநாமஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலேயடியிட்டுத் திரியும்படியான ராஜகுலத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... க.

அ.— இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமத்தினுடைய பாவநத்வமும் அதுகற்கையாலே தமக்குப்பிறந்த ராஜகுலமும் சொல்லிற்று - கீழ்; இதில் - திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஆனால் பின்னைபோக்யதையைச்சொல்லி பாவநத்வத்தைச் சொன்னாலோ வென்னில்; பயம் போனாலிறே ரஸ்யதையிலேயிழிவது, ஜ்வரமநுவர்த்தியா நிற்க பால்ரஸிக்குமோ; முன்புபாபத்தைக் கூடபூரித்து யமபீதனாயிருக்கிறவனுக்கு அந்த பயம் நிவர்த்தமானாலல்லது போக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லாதிறே. (க) " யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்ஶயம் நர: " என்று - ரிஷிகள், திருநாமம் பயநிவர்த்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவர்கள்; ஆழ்வார்கள், " பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி " என்று - போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுவர்கள். இத்திருநாமந்தான் ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கு ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும்; உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபகரணமா யிருக்கும்; ப்ரபந்நர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷமா யிருக்கும். முத்துப்படுந்துறையில் மூக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப் பழங்கொள்ளுவர்கள்; * செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று மாறுவர்களிறே. விலையறியுஞ் செட்டிபக்கல் புகுந்தவாறே பெருவிலையனாம்; செருக்கரானார் இத்தைப்பூண்டநுபவிப்பர்கள்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கு மூறுப்பாய், ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கு மூறுப்பாய், ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமுமாயாய்த்து இத்திருநாம மிருப்பது.

கீழே " நின்னுமங்கற்ற " என்ன நின்றீர், நம்பேர் சொன்னார்க்கு நாங்கொடுக்கக்கடவ தொருநாடுண்டு, அத்தை அவர்களால் கொள்ளோமென்ன வொண்ணாது, அத்தைக்

(க) " யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோ மஹாபயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி நஸம்ஶயம்நர: "

கொள்ளீரென்று பெரியபெருமாளருளிச்செய்ய; திருநாமஞ் சொல்லும்போதை ரஸமொழிய அவ்வருகுபோ யநுபவிக்கும் ரஸமெனக்கு வேண்டா வென்கிறார்.

மூ.—பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சுதா வமரரேறே யாயர்தங் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோக மாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டே னரங்கமா நகருளானே. உ.

ப-ரை.— அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலேவந்து நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனே, மா—ச்லாக்யமான, பச்சை மலைபோல்—மரதககிரியையொத்த, மேனி—திருமேனியையும், பவளம்-பவளத்தையொத்த, வாய்-திருவதரத்தையும், கமலம்-தாமரைமலரையொத்த, செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்ணையு முடையனாய், அச்சுதா—ஆச்ரிதரையொருக்காலும் நழுவவிடாதவனே, அமரர் ஏறே—* அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவனே, ஆயர் தம் கொழுந்தே—இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகனானவனே, என்னும்—என்கிற, இ சுவை தவிர—இப்படியநுபவிக்கும் ரஸத்தைவிட்டு, யான்—திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவையுடையனானநான், போய்—நெடுந்தூரம்போய், இந்திர லோகம் ஆளும்—பரமபதத்தை ஆளுகிற, அ சுவை பெறினும்-அந்தபோகத்தைக் கிட்டப் பெற்றாலும், வேண்டேன்—விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா. பச்சைமாமலைபோல் மேனிபவளவாய்க் கமலச்செங்கண் அச்சுதாவமரரேறே ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னுமிச்சுவை. இந்தரஸமிருந்தபடி கண்டீர், உமக்குத் தான் புறம்பே போவென்ன வேண்டியிருந்ததோ வென்கிறார். பச்சைமாமலைபோல்மேனி. பச்சை நிறத்தை யுடைத்தாய் ச்லாக்யமா யிருப்பதொரு மலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனியிருப்பது. காணப் புக்கால் கண்ணும் குளிர்ந்து நெஞ்சுங்குளிரும்படி ச்லாக்யமா யாய்த்திருப்பது. தாபத்ரயாதுரருடைய ஸகலதாபங்களும் கண்டபோதே ஆறும்படியாய்த்துத் திருமேனி யிருப்பது. நெய்தினுங்கினைப்போலே அகவாயில் தண்ணளியினுடைய செறிவெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி யிருக்கை.

"மாமலை" என்றது - பூஜ்யமான மலையென்றபடி. ப்ரதமத்தில் சுபாச்ரயமாய் பின்பு நித்யா நுபாவ்யமா யிருக்கும் ச்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. மலையானது ஸ்தைர்யத்துக்குக் கொப்பாய், வளர்த்திக்கு மொப்பா மித்தனை யொழியத் திருமேனியி லுண்டான போக்யதாதிசயமெல்லா மில்லையே அதுக்கு.

மேனி. (க) "ஆநந்தமயஃ" என்கிற ஸ்வரூபமும் ஆநந்தாதி குணங்களுமல்ல இவரையுகப்பிப்பது, இவையிரண்டும் அகவாயிலே யாம்படியான இவ்வடிவாய்த் திவரையுகப்பிப்பது. (உ) "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹஃ," "குன்றுடுகொழுமுகில் போல் குவளைகள்போல் குரைகடல்போல் நின்றுடுகணை மயில்போல் நிறமுடைய நெடுமால்" என்னக்கடவதிறே. கழுத்தேகட்டளையாக நீரைமுகந்து போக மாட்டாதே மலையினுச்சியிலே சாய்ந்தமேகம்போலவும், கண்ணாலேமுகந்து அநுபவிக்கக் குவளைகள் போலவும், அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமைக்குக் கடல்போலவும், வைத்தகண்வாங்க

(க) "ஆநந்தமயஃ" (உ) "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹஃ"

வொண்ணமைக்கு மயில்திரள் போலவுமாய்த்து இத்திருமேனியிருப்பது. (க) "விஷ்ணு ஜநவிஸ்மயதாந்து ஸஞ்சாரிணீ ஸ்திமித நீரதவாஸராணாம்। ஸ்ரீரங்கபர்த்ரு ரநவஸ்ய தநுஸ் ஸமாநா ஸாராவலீவ ஸ்ரீ தமுகாருரேவை:"

பவளவாய் கமலச்செங்கண். திருமேனி ஒருபெருங்கடல் போலேயாய், அதிலே கொண்டுமுழுகுஞ் சுழிகள்போலேயாய்த்து இவ்வாவயவங்களிருப்பது. திருமேனிக்கு பரபாகமான பவளம் படர்ந்தாப்போலே யாய்த்துத் திருவதரத்திலழகிருப்பது. மலையிலே பவளம் படர்ந்தாப்போலேயிருக்கை. சந்த்ரோதயத்தில் கடல் கொந்தளித்தாப்போலே ஆச்ரிதமுக சந்த்ரதர்சநத்தாலே வந்தவழகு ஒதமேறினபடி. (உ) "உதுலாஸாஸ்யுதி ஸ்தா" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை வினவுகிற திருவதரமிருக்கிறபடி.

கமலச்செங்கண். ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே இத்திருப்பவளத்துக்குத் தப்பினாரையு மகப்படுத்திக் கொள்ளும் கண்கள். வாயால்சொல்லமாட்டாத குறைபுங்கண்ணாலேயிறே தலைக்கட்டுவது. (௩) "ஜோவநாஸஹாஸிவேதிவ" என்கிறபடியே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் தொடக்கமானவற்றுக்கொரு போலியாமத்தனையல்லது அகவாயில் தண்ணளிபெல்லாமில்லையே யதுக்கு. "'விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிற குத்ருஷ்டிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள் உத்தேச்யராகப் பெற்றோமே" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

அச்சுதா. த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன மலை பவளம் தாமரைபோலே நாள்செல்லநாள் செல்லச் செவ்விமாறுதல், தானழிதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கை. (௪) "ஸமேதக ரூபரூபாய" என்னக்கடவதிறே. அதவா, இச்செவ்வி மாறாதே செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம். "சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்னக்கடவதிறே. இவ்வழகிலே அகப்பட்டாரை ஒருநாளும் நழுவவிடா னென்றுமாம். அமரரேறே. இவ்வழகை ஸதாதர்சநம் பண்ணும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. காலமெல்லாமிடைவிடாதே அநுபவியாநின்றாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அவ்வருகாயிருக்கை. "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்னக்கடவதிறே. அவ்வநுபவம் மாறினால் முடியுமவர்களென்று தோற்றுகைக்காக, அநுபவத்தினுடைய அவிச்சேதத்தாலே "அமரர்" என்கிறது. (௫) "ஸதாபஸ்யந்தி ஸூரய:" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் பிராட்டி திருவடி திருவனந்தாழ்வான் போல்வார்கள் அநுபவிக்குமதாய் அதிக்ராதிகாசமாயிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆயர்தங்கொழுந்தே. மேன்மைக்கெல்லையானவர்களுக்கு நியாமகனாயிருக்குமாப்போலே தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஸுலபனானபடி. வடிவழகும் மேன்மையும் நீர்மையு மொருபகுங்கூட்டாயிறே பரத்வ மிருப்பது.

என்னும். இஸ்வபாவங்களை அநுபவித்தோ உமக்கு இவ்வினிமை பிறந்ததென்னில்; அங்ஙனன்று, திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே வந்தவினிமை. இச்சுவைதவிர-

(க) "விஞ்சேதிமஞ்சஜந மிந்திரயா தடித்வாந் பூஷாமணித்யுதிபி ரிந்த்ரதநுர்த்ததாந:। ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸ நிர்ப்பரத்வாதத் சௌசயாளுரிவ சீதள காளமேக:"
(உ) "வசஸாஸாந்த்வயித்வா" (௩) "லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (௪) "ஸதைகரூபரூபாய" (௫) "ஸதாபஸ்யந்தி ஸூரய:"

இந்தரஸத்தைவிட்டு. சுவை-ரஸம். கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வறுசுவைக்கு வேறேயொரு சுவை யிருந்தவிடந்தேடிப் போகச்சொல்லுகிறீரோ. இவருடைய அறுசுவை யிருக்கிறபடி. திருநாமத்தை உம்முடைய நாக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுகிறது. யான். திருநாமம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாவையுடையநான். யான், ஒருதேசவிசேஷத்தே போயநுபவிக்குமளவும் விளம்பத்தை ஸஹியாதத்வரையையுடைய நான். போய். கோயிலுக்கணித்தா யிருக்கையுமன்றியே நெடுங்கை நீட்டான அத்தூரமெல்லாம் போய். இந்திரலோகம். நிரவதிகைச்வர்ய யுக்தனுடைய லோகம். "ப்ரஹ்மேந்த்ராதி சப்தங்கள் பரமாத்மவாசகம்" என்கிற வேதாந்த வாஸனை தோற்றவருளிச்செய்கிறார். ஆளும். "ஆள்மின்கள் வானகம்" என்னும்படியே இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படியிருக்கை. அச்சுவை-இச்சுவை. அதுச்ருதிஸித்தம், இது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம்; அதுகேட்டார்வாய் கேட்டுப்போமது; இது கைப்பட்டது. பெறினும் வேண்டேன். கிட்டுமளவும் வேண்டாவென்கிறீர், கிட்டினவாறே நீரே அதிலே தோள்மாறுகிறீரென்ன; பெற்றாலுமெனக்குவேண்டா. அத்தைத்தந்து பார்க்கலாகாதோ நான் ஆதரிக்கும்படிகாணவென்கிறார். "உறுது" என்றொழிந்தது தம்மிலுமளவுடையார் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற விஷயத்துக்குக் குற்றஞ்சொன்னோமாகவொண்ணாதென்று; இன்னமுமதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களையும் அநாதரித்தாராவர். பால் கைக்கும் புளிக்குமென்னிலன்றோ பிணங்கவேண்டுவது, அதுதான் வேண்டேனென்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே. (க) "ஹாவொநாகு அஹுதி" என்றவனைச்செய்யலாவதுண்டோ.

பரமபதம் வேண்டாவென்ன இங்குத்தை நன்மையேதென்ன; அரங்கமாநகருளானே. பரமபதத்திலநுபவத்தைவிட்டு, இவ்வழகையும் சீலத்தையு மிங்குள்ளாரை அநுபவிப்பிக்கைக்கு வந்து கிடக்கிறது போராதோ. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மையை அநுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரு மிங்கேவாராநிற்க என்னை அங்கே போகவிடத் தேடுகிறதென். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவிக்குமினிமைக்கு பரமபதாநுபவமும் ஸத்ர்சமன்றென்னும்படி தமக்குத் திருநாமம் ரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வேதநூல். உமக்குப் பரமபதம் வேண்டாவாகில் கோயிலோடே தோள்தீண்டியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து திருநாமத்தை அநுபவியுமென்றுபெரியபெருமாளருளிச்செய்ய; அத்தையும் நிரூபித்தவாறே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி துரிதபரம்பரையே யாயிருந்தது, ஆகையாலே எனக்கு அதுவேண்டாவென்ன; திருநாமம் சொல்லுகைக்கவகாச மில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிற குறையென்னென்று கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்துக் காட்டுகிறார். இத்தால் பழகிப் போருகிற ஸம்ஸார யாத்ரையிலும் ஜுகுப்ஸை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்றம்முகத்தாலே திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்
பாதியு முறங்கிப்போகும் § நின்ற விப்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத்துன்பம்
ஆதலாற் பிறவிவேண்டே னரங்கமா நகருளானே. ௩.

(க) "பாவோநாந்யத்ரகச்சதி". § "நின்றதிற்பதினையாண்டு" என்றும் பாடம்.

ப-ரை.— அரங்கமாககருளானே—, மனிசர்காம்—மநுஷ்யர்கள், வேதம் நால்—வேத சாஸ்த்ரத்தின்படி, நூறு பிராயம்— நூறுஸம்வத்ஸரம், புகுவரேலும்—ஜீவித்திருப்பார்களே யாகிலும், பாதியும்—அதில்பாதியான ஐம்பதுஸம்வத்ஸரமும், உறங்கி போகும்—நித்ரை யாலே கழியும்; நின்ற—மிகுந்திருக்கிற, இ பதினை ஆண்டு—இந்த ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களை யென்றால்; பேதை—தாயின் அறிவின்படி நடக்கும் குழவிப்பருவமும், பாலகன்—செய்யும் தீம்பைக்கண்டார் கடியவொண்ணுத பால்யப்பருவமும், அது ஆகும்—விஷயப்ரவணராய்த் திரியும் யௌவநப் பருவமும், பிணி—முலையடியே திரிவதாலுண்டான வ்யாதியும், பசி—பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும் ஐம்புலனிலுண்டான ஆசையும், மூப்பு—கிழத்தனமும், துன்பம்—துன்பமுமாய்த் தலைக்கட்டும்; ஆதலால்—இப்படியிருக்கையாலே, பிறவி—ஹேயமாயிருக்கிறவுள்ள ஜந்மத்தை, வேண்டேன்—நான் ஒருக்காலும் விரும்பேன் என்கிறார்.

வ்யா. வேதநூல்பிராயம்நூறு. (க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிறபடியே வேதமாகிற நால்—வேதாக்யசாஸ்த்ரமென்னக்கடவதிறே. நூல்—சாஸ்த்ரம். அதவா, வேதங்களும் நூல்களுமென்னவுமாம். வேதங்களும், வேதார்த்தஜ்ஞாநமுடைய புருஷர்களுடைய வசநங்களும். பிராயம் நூறு. (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" என்றிறே சொல்லுவது; இதிறே பரமாவதி. இதுதான் ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை, புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை. அந்த நூல்தான் அளவுகோல் வாசியால்வந்த ஏற்றத்தாலே சிலர்பக்கலிலே நெடுவாசிபட்டிருக்கும், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது மனிசர் என்று. (ந) "நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:" என்கிறபடியே—கல்பாதியிலே தோற்றி, கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிறே; சிலர்க்கு அங்ஙனன்றியேயிருக்கை. நாம். கர்ப்பந்தொடங்கி மரணத்துக்கு யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்ரஹமுங்காணென்று க்ஷேபிக்கிறார். புகுவரேலும். முதலிலே புகுவாரில்லை, கர்ப்பத்திலே முடிதல், ஜநியாநிற்கமுடிதல், பிறந்துமுடிதல், நாலுநாளிருந்து முடிதல், பால்யத்திலே முடிதல், செருக்கித்திரியும் யௌவநத்திலே முடிதல், ஜரையிலே முடிதலாய், மரணத்தை நிர்ணயிக்க அரிதாம்படியிறேயிருப்பது. (ச) "கர்ப்பே விலீயதே பூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதி ச | ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதே பாலபாவே ச யௌவநே || மத்யமம் வா வய: ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவாம்ருதி:" என்னக்கடவதிறே. ப்ராணிகள் தங்களாயுஸ்ஸுபோகிறபடி ஒன்றையுமறியாதே உதயாஸ்தமயங்களைக்குறித்து உகவாநிற்பர்கள். (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ | ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்." (சு) "ஜாயஸ்வ; ம்ரியஸ்வ", "மின்னின்னிலையில" "வாள்களாகி நாள்கள்செல்ல." புகுவரேலும். வருந்தி நூறுவயஸ்ஸுப்புக்காராகில்.

(க) "வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா" (உ) "சதாயுர்வை புருஷ:" (ந) "நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந்நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:" (ச) "கர்ப்பேவிலீயதேபூயோ ஜாயமாநோஸ்தமேதிச | ஜாதமாத்ரேச ம்ரியதேபாலபாவேதயௌவநே | மத்யமம்வாவய: ப்ராப்தவார்த்தகேவா த்ருவாம்ருதி:" (ரு) "நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவௌ | ஆத்மநோநாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்." (சு) "ஜாயஸ்வ, ம்ரியஸ்வ."

பாதியுமுறங்கிப்போகும். அதிலே செம்பாதி § கடிக்கூறுகப் பாழாய் நித்ரையாலே கழிம். பாதியுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ்சொல்லக்கடவ காலம் வ்யர்த்தமேபோதே! என்று வெறுக்கிறாராய்த்து. (க) "ஜமௌளமித்ராணுதந்த்ரீனு" என்ற — இளைய பருமாளைப்போலே யிருக்கவிறேயடுப்பது. (உ) "ஸதகங்கீர்த்தயந்த:" என்று ஸர்வகாலமும் திருநாமஞ்சொல்லவிறே கண்டது. நின்றதில் பதினையாண்டு. சேஷித்ததிலே தினைந்து ஸம்வத்ஸரம் பாலனும் யுவாவாயும் விஷயப்ரவணனும் இங்ஙனேகழியும். நின்ற இப்பதினையாண்டு" என்றபோது — சேஷித்தநாள், பதிற்றஞ்சு - ஐம்பது ஸம்வத்ஸரமென்றுகிறது. இவன் போசப்பொலியப் பாரிக்கிறகாலமெல்லாம் தமக்கொன்றுயிராமையாலே, "இது" என்று - க்ஷுத்ரமாகப்பேசுகிறார். பேதை. திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கும் யாக்யதை யின்றிக்கே, தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் ஜநநியினுடைய புத்த்யதீநமாயிருக்கும் அத்யந்த சைசவம். பாலகன் அதாகும். பாலனுகிற அந்தவவஸ்தையாமென்றபடி. நிம்கள் செய்தாலும் பொடியவொண்ணுதபருவம். இவனை "திருநாமம் சொல்லிற்றிலன்" என்று வெறுக்கவொண்ணுதே. அதாகும். ததநந்தரமான அந்த அவஸ்தையா மென்றபடி. ததநந்தரம் யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்து விஷயப்ரவணனுய்த் திரியும். ஜநநியுடைய புத்த்யதீநமான பேதைத்தனமே நன்றெனும் படியாய்த்து இதின் அறிவுகேடிருப்பது. உள்ள அறிவு அக்ர்த்யகரணத்துக்கு உடலாகையாலே அந்தயௌவநம் கழிவதற்குமுன்னே வ்யாதிவந்து கைக்கொள்ளும். அத்தை வேரும் விறகுந்தேடி யொருபடி பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கண்டு பசிதலைபெடுக்கும். பசிபாவது - ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே ப்ரவணமாகை. ஆரோக்யம் பிறந்தவாறே இந்த்ரியங்கள் தலையெடுத்து, "விஷயங்களைக் காட்டுக்காட்டு" என்று நலியத்தொடங்கும். "ஐவர் திசை திசைவலித் தெற்றுகின்றனர்" என்றும், "ஐவரைத்துத் தின்னிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காலன்கொண்டு பாஹிம்ஸை பண்ணி த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகிறது இந்த்ரியங்களால்வரும் நலிவு தீர்க்கைக்கிறே. இங்ஙனே செல்லாநிற்க ஜரைவந்து கைக்கொள்ளும். ஜரையாகிறது — சாலப்பொல்லாததொன்றிறே. போகயோக்யதை யன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே சாபலம்நுவர்த்திக்குமிறே. "பண்டு காமரானவாறும்" என்று வ்ர்த்தகீர்த்தநம் பண்ணியாகிலும் தரிப்போமென்று பார்க்குமிவ்வளவிலே இடிவிழுந்தாற்போலே மரணம் வந்து உபஸ்திதமாம். துன்பம். இதுவே துக்கமாய் நிரன்வயவிநாசத்தோடே தலைக்கட்டும். (ங) "பாலெய்வ் க்ரீடநகாஸக்தா:யௌவநேவிஷயோந்முகா: | † அஜ்ஞாநயந்த்யசக்தாச்ச வார்த்தகம் ஸமுபஸ்திதம்." ஆதலால்பிறவிவேண்டேன். காடுபிடித்தார்க்கு ஒருகைக்காட்டியிட்டமும் திடரும்மணலும் மடையுமாக வெழுதி வெறும்பாழாக்கிக் காட்டுவாரைப்போலே, திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி உள்ளவாயுஸ்ஸைப் புறம்பே செல்லுகிறபடியைப் பேசி, பெரியபெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். நீர், "அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்று விபூதித்வயத்துக்கும் கண்ணழிவு

§ "கடிக்கூறுகப்பாழாய்" என்றது - ஒருசெய்யிலே செம்பாதி உழுமாய்ப்பாழாய்ப்போலே யென்றபடி. (க) "ஜமௌளமித்ராஞ்சதந்த்ரீஞ்ச" (உ) "ஸததம்கீர்த்தயந்த:" (ங) "பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா யௌவநேவிஷயோந்முகா:|| அஜ்ஞாநயந்த்யசக்தாச்சவார்த்தகம் ஸமுபஸ்திதம்" † இது அநந்விதம்போல் தோற்றுகிறது.

சொல்லாநின்றீர், " நிற்பாயாகில் திருவாணை, கிடப்பாயாகில் திருவாணை " என்பாரைப் போலே நீர்படுத்துகிறதென்? நமக்கு விபூதித்வய மேயன்றோ வுள்ளதென்ன; அரங்கமாநகருளானே. விபூதித்வயத்துக்கும்புறம்பாய் த்ர(ஸ்ரீ)தீயாவிபூதியான கோயிலிலே எனக்குஜீவிருப்பரிதோ வென்கிறார். கோயிலில்வந்தால் அதிபால்யத்திலே அந்யப்ராசநத்துக்கு என்றுகிலும் திருவடிகளிலே கொண்டு புகுருவர்கள், க்ரீடாவஸ்தையிலும் (க) " பாலா அபிக்ரீடமாநாஃ " என்கிறபடியே செல்வரெழுந்தருளும்படியை அநுகரியா நிற்பர்கள். பக்வனானால் தான்விரும்பின விஷயங்களைப்பற்ற உள்ளே புகக்கடவனாயிருக்கும். பெருமாளுடைய வடிவழகும் அங்குத்தைபாவநத்வமும் விஷயாந்தரங்களில் ஆவக்கையுமறுக்கும். வ்ருத்தனாய் உள்ளேப்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவன்வாசலிலே வந்து நிற்பர். ஆக இப்படி வாஸிதமாகையாலே ஸ்வப்நத்திலுங்காண்பது இவர்வடிவேயாயிருக்கும். இனி (உ) " தேசோயம்ஸர்வகாமதுக் " என்கிறபடியே தேசந்தானே யெல்லா நன்மையும் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று; ஆகையாலே கோயில்வாஸம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லா நிற்குமிறே. ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. மொய்த்த. கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் - ஸ்வலாபத்தைப் பேசினாராய், மேல் பதினொருபாட்டாலே — பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாநுபவத்தைவிட்டு இவர் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கிற இழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்விஷயந்தான் ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றல்லது தனியநுபவிக்க அரிதாகையாலும், (௩) " ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத " என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் பிறரை அநுபவிப்பித்தல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், பரோபதேசத்திலே ப்ரவர்த்தராகிறார். இதில் முதல்பாட்டு, ஸம்ஸாரிகள், பாபிகளான எங்களுக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதையுண்டோவென்ன; ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமல்லாதபடி பாபப்ரசுரனான க்ஷத்ரபந்துவும் திருநாமப்ரபாவத்தாலே பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணினபடியைக் கேட்டார்க்கு 'அயோக்யன்' என்று அகல விரகுண்டோ வென்ற விடத்திலும் விமுகராகக்கண்டவாறே அத்தைக்கேட்டுவைத்து பாபபலமான ஜந்மாதிக்லேசத்தை அநுபவிப்பதே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

மூ.—மொய்த்தவல் வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்
இத்தனை யடியரானார்க் கிரங்குநம் மரங்கனாய
பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ௪.

ப-ரை.—மொய்த்த—மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வல்—காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் நசியாததான, வினையுள் நின்று—பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தின் உள்ளே நின்று, மூன்று எழுத்து உடைய பேரால்—மூன்றெழுத்தையுடைய கோவிந்தாவென்னும் திருநாமத்தாலே, கத்திரபந்தும் அன்றே—க்ஷத்ரபந்துவுமன்றோ, பராங்கதி—உத்க்ருஷ்டகதியான பரமபதத்தை, கண்டுகொண்டான்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியர்

(க) " பாலா அபிக்ரீடமாநாஃ " (உ) " தேசோயம்ஸர்வகாமதுக் " (௩) " ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத "

ஆனார்க்கு—மநஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே "கோவிந்தா" என்னும்திருநாமத்தை வாயால் உச்சரிக்கும் தாஸபூதருக்கு, இரங்கும்—இரங்கி க்ருபைசெய்தருளுமவராய், நம் அரங்கனாய—நமக்கு ஸ்வாமியான அழகியமணவாளனாகிற, பித்தனை—ஸௌசீல்யகுண யுக்தனானவனை, பெற்றும்—கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றிருந்தும், பிறவியுள்—ஜந்மங்களிலகப்பட்டு, பினங்கும் ஆறு—வருந்துகிறபடியே!; அந்தோ—ஐயோவென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மொய்த்தவல்வினை. பாபங்கள்மிகைத்து அஹமஹமிகயா, "நான் முற்பட நான் முற்பட" என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. தேன்கூட்டை ஈ மொய்த்துக் கொள்ளுமாப்போலே மொய்க்கை. "நெய்க்குடத்தைப் பற்றியேறு மெறும்புகள்" என்னக்கடவதிறே. முதலிகள் லங்கையை 'எனக்கு' என்னுமாப்போலே. (க) "மேரு மந்தர மாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்." ஜகத்ஸ்ர்ஷ்டியில் ஈச்வரனுக்குண்டான சக்திபோரும் சேதநனுக்கு பாபஸ்ர்ஷ்டியிலுண்டான சக்தியும். வல்வினை. ஒரு பாபந்தானே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவிக்கவேண்டும் படியாயிறே அதின்கநமிருப்பது. (௩) ["யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி"] ஒருஸர்வசக்தி போக்குதல் தவிருதல் செய்யவேண்டும்படியிறே பாபத்தின் கநமிருப்பது. உள்நின்று. ஸமிதையிடா மாணி போலே தானே சூழ்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு க்ஷுத்ரஜந்து நின்று அலையுமாப்போலே, அணுபரிமாணவஸ்து, பாபஸமுத்ரத்திலே நின்றலைகிறபடி. "சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால்" என்னக்கடவதிறே. நின்று. பாபங்களுக்கு இடையா தொழிகை. (ச) "ஸர்வம் ஸஹேமே" என்னக்கடவதிறே. நெருப்பிலே கால்பாவினாப்போலே, பாபங்களிலேவேர்விழுவதே!. மூன்றெழுத்துடையபேரால். மூன்றெழுத்தையுடைய திருநாமத்தாலே. "கெடுமிடராயவெல்லாம்" இத்யாதி.

பாபங்களைப்பண்ணின காலப்பரப்பும் பாபத்தின் கநமும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிமோசநமென்னில்; "மூன்றெழுத்து" என்கிறது - ஒரோ திருவக்ஷரமே போருமென்கைக்காக. ப்ரக்ருதிப்ரத்யய யோகத்தாலே பதமாயிருக்கையன்றியே மூன்றக்ஷரமாயிருக்கை. 'ஓர் அயுதாக்ஷரீ, ஸஹஸ்ராக்ஷரீ' என்னுமவைபோலே முடிந்ததாய்விடவற்றே என்றிருக்குமதன்றே இது. பேரால். மந்த்ரமென்னுதொழிந்தது, 'ரிஷிச்சந்தோதேவதை சக்திபீஜம் வர்ணம் விநியோகத்யாநம்" என்னுமாப்போலே, சிலசடங்குகளுண்டாய் அதிக்ர்தாதிகாரமாயிருக்கையன்றியே ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்த்ரீயால் ஸாத்யமாயிருக்கை. இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இடர்வந்தபோது ஸர்வருக்கும் சொல்ல ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கை. இன்ன திருநாமமென்னாதே "மூன்றெழுத்துடையபேரால்" என்றது—ருசிபிறந்தவன்று உபதேசிக்கைக்காக ஆச்சாதிக்கிறார்; "மூன்றெழுத்ததனை" என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாப்போலே.

கத்திரபந்தும். (ரு) "க்ஷத்ரபாணாஸ்யஹம்" இதி-க்ஷத்ரபந்துஃ. "ப்ரஹ்மபந்துஃ" என்னுமாப்போலே. சகாரத்தாலே-தன்மைக்கெல்லை நிலமான இவனும். அன்றே. நம்முதலிகள் கோஷ்டியில் "நாலூரான்" என்றாப்போலே, ரிஷிகள் கோஷ்டியில் "க்ஷத்ரபந்து"

(க) "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (உ) "இஷீகதூலமக்நௌப்ரோதம்" (௩) "யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி" (ச) "ஸர்வம்ஸஹேமே" (ரு) "க்ஷத்ரியாணாமயம்"

என்றால் செவி புதைக்கும்படியாயாய்த்திருப்பது. (க) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥" பராங்கதி கண்டுகொண்டான். பாபவிமோசநமே பலம்போந்திருக்க அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வர்க்காதி பலங்களினளவுமன்றிக்கே, ஐச்வர்யகைவல்யங்களளவுமன்றிக்கே உத்தமபுருஷார்த்தத்தைக்கிடீர்! லபித்தது. ஸம்ஸாரிகளில் கடையானவன் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தருடைய அநுபவத்தையிறே பெற்றது. கண்டுகொண்டான். என்றது- இழந்தது பெற்றாப்போலே யிருக்கை. திருநாமம்சொன்னதுக்குப் பலம்பெற்றானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்னதுதான் பெற்றானாகவாய்த்து இவன் நினைத்திருப்பது. அஜ்ஞாநத்தாலே மறைந்துகிடந்ததாய் பகவத்விஷயிகாரத்தாலே அதில் நிவர்த்திபிறந்தால், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷமும் ப்ரகாசிக்குமித்தனையிறே. (உ) "ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே" என்னக்கடவதிறே.

இத்தனையடியரானார்க்கு. க்ஷத்ரபந்துவினளவு ஆநுகூல்யமுடையார்க்கென்னுதல். ஈச்வரன்சேஷி, நீ சேஷபூதன் என்றால் அதில் அத்வேஷமுடையார்க்கென்னுதல்; (ங) "பதிம்விச்வஸ்ய" (ச) "யஸ்யாஸ்மி" என்று சிலர் சொன்னால் மாத்ஸர்யம் அதிர்ந்திராதிருக்கை. இவ்வளவைக்கொண்டு "அடியரானார்க்கு" என்னலாமோவென்னில்; பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (ரு) "ஆராசாமோபிஸர்வாசி" என்று தொடங்கி, (சு) "நிர்த்தோஷம் வித்திதம் ஜந்தும் ப்ராப்தாமர்ப்பமாத்மநா" என்னக்கடவதிறே. "இத்தனை" என்கிற விதுதான் மேருமந்தரம்போலே மலையலே சுமந்தாப்போலேயாய்த்து இருக்கிறது அத்தலைக்கு. (எ) "ப்ரமிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேய" என்னக்கடவதிறே. இரங்கும். அத்வேஷயுக்தனுக்கு இது புருஷார்த்தமாம்போது ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இத்தலையிலாபிமுக்யத்திலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கையிறே. பெருகியதுதன்னை. இத்தலையிலுள்ளது விலக்காமை, பேற்றுக்கிதெங்ஙனேபோரும். அன்றின்றதன்னுக்குத் தாயிரங்குமாப்போலே தானேயெல்லாம் செய்தாலும் "ஒன்றும் செய்திலோம்" என்றுமிரக்கமேயாய்த்து உள்ளதென்றுமாம். "உன்னடியார்க்கென்செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்னக்கடவதிறே.

நம்மரங்கனுய. அகிஞ்சநரான நமக்காகவிறே கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. பரமபதம் நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும்; திருப்பாற்கடல் முக்தப்ராயரான ஸநகாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்; அவதாரங்கள் தத்காலீநரான பாக்யாதிகர்க்கு; கோயிலில்நிலை தேசகாலங்களுக்குப் பிற்பாடரான நிர்ப்பாக்யர்க்கு முகங்கொடுக்கவிறே. "நம்" என்றது க்ஷத்ரபந்துவோடு ஸகோ(ஜா)த்ரிகளான நமக்கும் ஸாலபனான இடமென்கை.

பித்தனே. பித்தராகிறார்- பூர்வாவஸ்தையில் ஜ்ஞாநமின்மையிலேயொழிந்தார். தன்னையுமறியாதே பிறரையுமறியாதே யிருக்குமவசென்றுமாம். அதாகிறது — கொள்ளுமவன் சிறுமை பார்த்தல், கொடுக்கிறவன் பெருமைபார்த்தல், கொடையின் சீர்மைபார்த்தல்

(க) "ஸக்த்யக்தேபந்துலோகேந தஸ்மிந்துர்வ்ருத்தசேதஸி । சித்ராஞ்சகாரஸமூகீ க்ஷத்ரபந்தௌ தயாபர:" (உ.) "ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே" (ங) "பதிம்விச்வஸ்ய" (ச) "யஸ்யாஸ்மி" (ரு) "ஆராசாமோபிஸர்வாசி" (சு) "நிர்த்தோஷம் வித்திதம் ஜந்தும் ப்ராப்தாமர்ப்பமாத்மநா" (எ) "ப்ரமிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேய"

செய்யவறியா திருக்குமவனென்கை. பெற்றும் தான்குறைவாளனே யாகிலும் குறைநீர்க்கும் ரக்ஷக னிருந்தவிடத்தே செல்லவேணுமிறே. அது வேண்டாதபடி பூர்ணனானான் "என்னைக்கொள்வாருண்டோ" என்று கிடக்கிறவிடம். அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே. ஸுலபமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாலுமாமிறே - போய்ப்பெறுகிற விஷயம் இந்தோடு துல்யமாயிருக்குமாகில். ஐச்மாதிகளிலே தானகப்பட்டுக் கிடக்கச்செய்தே அந்யோந்யம் விவாதம்பண்ணி முடிந்துபோவதே! என்று வெறுக்கிறார். ஒரு $ விடக்கைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாப்போலே, அத்யந்தஹீநமாய் இருவர்க்கும் பாத்தம்போராத விஷயங்களைப்பற்றி ஸ்பர்த்தைபண்ணித் திரிவதே!. அந்தோ. ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்ப்ருஹாவிஷயமான ஆத்மவஸ்து இப்படிபடுவதே! என்று, தர்மஹாநிகண்டால் "படுகுலைபடுகுலை" என்பாரோபாதி வெறுக்கிறார். ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமாய் ஸுசீலமுமான இவ்விஷயத்தை விட்டு, அப்ராப்தமுமாய் துர்லபமுமாய் துச்சீலமுமான விஷயங்களைப்பற்றி க்லேசிக்கக்கண்டால், தார்மிகரானவிவர்க்குப் பொறுக்கப்போமோ.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பெண்டிரால். "பிறவியுட்பிணங்குமாறு" என்று - விலக்ஷண விஷயத்தை விட்டு துர்விஷயங்களைப்பற்றி அநர்த்தப்படுவதே! என்று வெறுத்தார்-கீழ்; ஏன்றான், ஷோடசவயஸ்கைகளான ஸ்த்ரீகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்லாங்கு சொல்லுவா னென்னென்று லோகாயதிகன் ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினான்; அவனாகிறான் - தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பரலோகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம், ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்புகொண்டு அநுபவிக்கிற த்ருஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை யென்னுமவன். அவர்களைக்குறித்து விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாத்யநேக தோஷதூஷிதங்களென்று இவையெல்லாஞ் சொல்லவேண்டுவது லபித்தாலிறே, துராராதமாகையாலே லபிக்கையரிதென்கிறார்.

மூ.—பெண்டிராற் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிடும்பைபூண்டு
உண்டிராக் †கிடக்கும்போது வுடலுக்கே கரைந்துநைந்து
தண்டுழாய் மாலைமார்பன் றமர்களாய்ப் பாடியாடித்
தொண்டுபூண் டமுதமுண்ணுத் தொழும்பர் சோறுகக்குமாறே. ரு.

ப-ரை.— பெண்டிரால்—மனைவியாலே, சுகங்கள்—ஸகலஸுகங்களையும், உய்ப்பான்—அநுபவிப்பதாகக் கோலி, பெரியது ஓர் இடும்பை—மிகப்பெரிதான துக்கங்களை, பூண்டு—மேற்கொண்டு, இரா—ராத்ரிகாலங்களிலே, உண்டு—புஜித்து, கிடக்கும்போது-அணையிலேசாயும்போது, உடலுக்கே கரைந்து—சரீர தாரணத்துக்கே கரைந்து, நைந்து-மநஸ்ஸு சிதிலமாய், தண்—குளிர்ந்த, துழாய்மாலை—திருத்துழாய்மாலையை, மார்பன்—திருமார்பிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, தமர்களாய்—தாஸபூதராய், பாடி—ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி, ஆடி—அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி, தொண்டுபூண்டு—சேஷவ்ருத்தியை மேற்கொண்டு, அமுதம் உண்ணு—குணாநுபவமாகிற அம்ருதத்தைபுஜியாத, தொழும்பர்—நீசர், சோறு உகக்கும் ஆறு—சோற்றை விரும்பும் வகையிருந்தபடியென்!. என்று விஸ்மிதராகிறார்.

$ விடக்கு - சவம். † "கிடக்கும்போது முடலுக்கே" என்றும்பாடம்.

வ்யா. பெண்டிரால்சுகங்களுய்ப்பான். இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யம்- அக்நியை அணைந்து விடாய்தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம் தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், விஷபக்ஷணத்தைப்பண்ணி தரிக்கநினைப்பாரைப்போலேயும் து:கஸாதநத்தையிறே ஸுகஸாதநமாக ப்ரமிக்கிறது. "கொண்டபெண்டிர்" என்கிறபடியே தன்னுடைய அநந்யத்வம்தோற்ற அதுவேணும் இதுவேணுமென்று துச்சகங்களை அபேக்ஷித்து அலைக்கும் விஷயமிறே. இவனுடைய த்ரவ்யத்தளவும் போகத்தளவுமிறே இவன்பக்கலாதரம். "பெண்டிரால்" என்றது - ஜாத்யபிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தளவிலே காலத்தையும் பரிச்சேதித்து பரிக்ரஹிப்பார்கள்த்ரவ்யப்ரதாநைகளாகையாலே. இவன் நினைத்த போகரஸம் அங்கில்லை, பிறர்காணில் எளிவரவு, அத்தைத்தப்பினாலில் மேல் நரகம். இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. (க) "ஆநந்தமய:" என்கிற விஷயத்தை லபித்தாப்போலேயிறே இவனுக்கொரு ஸ்த்ரீபதார்த்தம் லபித்தாலிருப்பது. "சுகங்கள்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே-ஸர்வாலங்கரு மிவளாலே என்றிருக்கை. இவள்கால்நலத்தாலே தநமுண்டாம், பக்வையானவளாலே காமாஸம், நதநந்தரத்திலே புத்ரஸம்பத்து என்றாப்போலேயிறே இவன் அபிமாநித்திருப்பது.

"உய்ப்பான்" என்றது - இவன் இப்படி பாரித்துப்போமதொழிய அவ்விஷயத்திலநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு ரஸமில்லை. நிஹீநவிஷயமாகையாலே நெடுநாள் சென்றாலும்இன்னது அநுபவித்தோமென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணலாவதொன்றில்லை. இவனுடைய பாதிஸம்வாதமேயுள்ளது. அவர்கள் த்ரவ்யபரைகளாய் அநாதரித்தாலும் அவ்வநாதரமே ஹேதுவாக ச்ரத்தை:மிகும்இவனுக்கு. பெரியதோரிடும்பைபூண்டு. அத்தாலேகாலன்கொண்டுபோய் ஹிம்ஸை பண்ணியும் துச்சமான மஹா து:கங்களை ஏறிட்டுக்கொள்ளும். "பூண்டு" என்றது-கழுத்திலே புக்க வாயோடுபோலே தன்னால் கழற்றவொண்ணாதிருக்கை. அளவிறந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேணுமென்றுபோலி அளவிறந்த து:கத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொள்வது. ஓர் அஞ்ஜலியுண்டாக்கமாட்டாத விஷயத்தையன்றே பற்றிற்று. (உ) "ஸாஸ்லஸ்வாங்குருஷ்ட்ட" என்கிறபடியே ஸாதநவேளையே தொடங்கி ரஸிக்கும்விஷயமன்றே; "தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி பென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்னக்கடவதிறே. இங்கே ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டும் து:கரூபமாயிருக்கும். உண்டிரா. இராவுண்டு. ஜீவிக்கவு மவஸரமில்லாதபடி பகலெல்லாம் கட்டித்திரிந்து அஸ்தமயவேளையிலேயாய்த்து ஜீவிப்பது. முதல் ஸ்வசரீர ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு நின்று பின்னையிறே விஷயாநுபவம் பண்ணப்பார்ப்பது. கிடக்கும்போது அநந்தரம் ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமாயிருக்கும், அப்போது சிதிலனாகையாலே விஷயங்களை அநுஸந்தித்தல் அநுபவித்தல்செய்ய க்ஷமனல்லன்.

உடலுக்கே கரைந்துநைந்து. நாளை இவற்றை ரக்ஷித்து நாமும் ஜீவித்தோமாய் விடவல்லோம் என்று சிந்தியாநிற்கும். அவதாரணத்தாலே - தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்றிருக்கிறிறே அதுக்கு ஒருக்கால் கரையவேண்டுவது, சரீரஸம்பந்தத்தில் வருந்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ, நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும் விரகேதோவென்று கரையவிறேயடுப்பது, அதுக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே தேஹதாரணத்துக்கே கரையாநிற்கும். "கரைந்துநைந்து" என்றது-பகவத்குணவித்

(க) "ஆநந்தமய:" (உ) "ஸாஸ்லாங்கர்த்தும்"

தரா யிருப்பார் "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று படுமதடங்க தேஹத்திலே படுமாய்ந்து இவன். தண்டுழாய்மாலைமார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி. ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து, (க) "ஜஹௌ நிர்ஹௌ நிர்" என்று களித்துச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநர்படுமநர்த்தமே! யென்கிறார். தண்டுழாய்மாலைமார்பன், ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனானவன். இவர்கள் பற்றின துராராதவிஷயங்கள்போலன்றியே தன்வெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப்பற்றுமவனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்று தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிறே அவனிருப்பது. அவன் ரக்ஷகனுகாதவன்றும் கிட்டுவார்க்கு அவ்வடிவும் ஒப்பனையுமே ப்ரயோஜநம் போருங்கிடீர். தமர்களாய். இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யம் ஒன்றில்லை, ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்துக்கு அநுமதிபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவது. இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபமிதிறே. அவனை, (உ) "பதிம்விச்வஸ்ய" என்றும், இவனை, (ங) "யஸ்யாஸ்மி" என்றும், (ச) "தாஸோஹம்" என்றுமிறே நிர்த்தோஷப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது. தமர் - அடியார். கீழ்ச்சொன்னவை யடங்க இவன்றனே யேறிட்டுக்கொண்டவையிறே.

பாடியாடி. பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாகப்பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி. (ரு) "காயந்திகேசித் ப்ரணமந்திகேசித் ந்ருத்யந்திகேசித்" என்று மதுவநத்திற்புக்க முதலிகள்படியாய்த் திரியக்கடவனிறேஇவன். ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்றாலும், (சு) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலேபாடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியிறே திரிந்திருப்பது. தொண்டுபூண்டு. அடிமைபூண்டு. தனக்குவகுத்த சேஷவ்ருத்தியையேறிட்டுக் கொண்டு. "உழும்" என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை யன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

பூண்டு. இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமேயிறே ஆபரணம். (எ) "த்ருமசீலாலங்க்ருத:" என்றது ஆபரணமானுப்போலே. நம்பெருமாளுக்குச் சோசுந்தரபாண்டியன் தம்பிரான் பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமாகிற ஆபரணம். அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று; இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்றிறே. "இடும்பைபூண்டு" என்கிறதுபோலன்றேயிது. (அ) "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிறதிறே இது. "பூண்டு" என்கிறசப்தம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்க நெடுவாசிபட அர்த்தம் சொல்லுவானென்னென்னில்; அர்த்தபலத்தாலே;- அப்ராப்த விஷயத்தில் ஸேவையை, (கூ) "ஸேவாச்வவ்ருத்தி:" என்றும், ப்ராப்தவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யத்தை (க0) "பாரதந்த்ர்யம்பரேபும்ஸி" என்றும், (கக) "ஸாக்ஷாந்தஸேவ்யதே" என்றும் விஷயம் பேதித்தாப்போலே இங்கும் அர்த்தபலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது. அமுதமுண்ணு. ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் நித்யாநு

(க) "அஹமந்நமஹமந்நம்" (உ) "பதிம்விச்வஸ்ய" (ங) "யஸ்யாஸ்மி" (ச) தாஸோஹம்" (ரு) "காயந்திகேசித் ப்ரணமந்திகேசித் ந்ருத்யந்திகேசித்" (சு) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" (எ) "த்ருமசீலாலங்க்ருத:" (அ) "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" (கூ) "ஸேவாச்வவ்ருத்தி:" (க0) "பாரதந்த்ர்யம்பரேபும்ஸி" (கக) "ஸாக்ஷாந்தஸேவ்யதே".

பாவ்யமாயிருக்குமர்த்தமாய்த்து இது. (க) "த்வதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம்" என்றும்; (உ) "த்வதாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞை:" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. தோழும்பர். இதி னுடைய போக்யதையையறியாதே அபோக்யமாய் அப்ராப்தமாயிருந்துள்ள க்ஷுத்ர விஷயங்களை விரும்பும் நீசர். தோழும்பர் - தண்ணியர். ப்ராப்தியில்லாமே இத்தை யிழக்கிறாரல்லர்; லபிக்கையில் நேர்த்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர்; க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்கும் இதுக்குமுள்ள நெடுவாசிபறியும் சேதநருமாயிருக்க, தாராதமாய் அபோக்யமாயிருக்கிற விஷயத்திலே மண்டப்பண்ணிற்றிறே பாபபலம், சோறுகக்குமாறே. மண்ணில்காட்டில் சோற்றுக்கு வாசியறிந்தா ஜீவிக்கிறபடியெங்ஙனே!; நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத்வமே தாரகமென்றறியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறு தாரகமென்றறிந்து ஜீவிக்கிறானே. பித்ராதிகள் ஜீவிக்கக் காண்கிற வாஸனைகொண்டு ஜீவிக்கிறானித்தனையிறே; வாசியறியுமவனாகில் ஆத்மாவுக்கு நன்மையெண்ணானே; ஒன்றிலே விசேஷஜ்ஞாநமுண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ. ... ... ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. மறஞ்சுவர். விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானாலும் எங்களுடைய த்யாகத்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணாநுபவம் பெற்றிலோமேயாகிலும் விஷயங்களநேகமுண்டானபின்பு ஒன்றிலில்லாத நன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக்கொண்டநுபவிக்கிறோமென்ன; அப்படியேயானாலும் அந்த போக்தாதான் ஸ்திரனாக வேணுமே, அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரனென்று போக்தாவினுடைய நிலைநில்லாமையைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டீர்
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற வரங்கனார்க் காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே. சு.

ப-ரை.— மறம்—க்ரௌர்யமாகிற, சுவர்—சுவரை, மதிள் எடுத்து—மதிளாகவெடுத்தும், மறுமைக்கு—ஆமுஷ்மிகத்துக்கு, வெறுமை பூண்டு—தாரித்ர்யத்தை மேற்கொண்டும், புறம்சுவர்—வெளிச்சுவராயும், ஓட்டை—அஸ்திரமுமான, மாடம்—சரீரமானது, புரளும்போது—தரையில்விழும்காலத்தை, அறியமாட்டீர்—அறியமாட்டீர்களென்ன; (பின்னை செய்கிறதென்னென்னில்;) அறம் சுவர் ஆகி நின்ற—தர்மமேப்ராக்திபாகநின்ற, அரங்கனார்க்கு—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகியமணவாளனுக்கு, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாதே, புறம்சுவர்—வெளிச்சுவரானவுடம்பை, கோலம்செய்து—அலங்கரித்து, புள்—பக்ஷிகள், கவ்வ—கவ்வும்படி, கிடக்கின்றீரே—அநர்த்தப்பட்டுக் கிடக்கிறீர்களே யென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. மறஞ்சுவர்மதிளெடுத்து. மறமாகிற சுவரை அரணாகவெடுத்து. க்ரௌர்ய ஸமுதாயத்தையாய்த்துத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பது. அமாநித்வாத்யாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்குமாக இவன்பக்கலுள்ளது க்ரௌர்யமேயாய்த்து. மறம் - அருளின்மையும், கோபமும், † தறுகண்மையுமாம். அதாவது-'இவன் அதிக்ருத்தனாய் வர்த்தியாநின்றான்,

(க) ''த்வதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம்'' (உ) ''த்வதாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞை:'' † தறுகண்-வீரம்.

தனக்கு அநர்த்தத்தைத் தானே சூழ்த்துக்கொள்ளா நின்றான்' என்று ஸத்துக்கள் ஐயோ! என்று தனக்கு ஹிதஞ்சொல்ல நினைத்தால் தன்பக்கலனுகூலொன்றுமிலதபடி. கருத்தனாயிருக்கும். ஒருஸாத்விகன் தன்பக்கல்கிட்டாமைக்கு இடமான் இதுவிறே. ராவணனுக்கு, மாரீசன் மால்யவான் கும்பகர்ணன் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இவர்களெல்லாரும் ஹிதம் சொன்னவிடத்தில் சொன்ன ஹிதம் கேளாமையாலே தன்னோடுசேர்ந்த கும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்துபோனார்கள்; அல்லாதார் திக்ர்தாநார்கள். இதுவிறே துஷ்ப்ரக்ருதிக்கு ஹிதம் சொன்னால் படுமெளிவரவு.

"மதிலெடுத்து" என்றது - இச்சரீரம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாய் வந்ததொன்றன்று, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்விஷயீகாரமடியாக அழிவதொன்றென்று தோற்றுகைக்காக. விரலுசுந்த ப்ராஹ்மாயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதில்போலேயிறே இவன்றான்பண்ணிக் கொள்ளுமதும் விநாசபர்யந்தமாய் முடியும்படி. இவன் இத்தால்பெற்ற ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது-மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு. இவனிருந்தகாலத்தில் செய்தசரீரம் அதர்ஷ்டத்துக்கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடுபூரித்த வித்தனா. சரீரதாரணத்தோபாதி ஆத்மதாரணமாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந்தானாகில், ஈச்வரன் அத்தையே நினைத்து ரக்ஷிக்குமிறே. (க) 'பாதவாஸாத் ஸ்ம்ருஷ்டி தேவஸ்ய" என்கிறபடியே ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஒருக்கால் நினைத்தானாகில், (உ) "அஹம்ஸ்மராமி" என்று அதுதன்னை யொன்றையுமேகொண்டு முடிய நடத்துமிறே ஈச்வரன். சரீரவிச்லேஷ ஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு குளிர்ந்தவிழியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டானைத்து. இம்மையிலே வெறுமையாகில் ஆகமாபாயிகளுமாய் சரீரத்தளவுமாயிறேயிருப்பது. மறுமையிலே வெறுமையாகிறது - நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்ததாகையாலே வந்ததாரித்ர்யம் நித்யமிறே. இதுக்குமுன்பு ஒன்றின்றிக்கே யொழிந்தாலும் மேலே ஒருநன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்குத் தானில்லையே என்கிறார்.

புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர். புறஞ்சுவரென்கிறது – தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈச்வரன் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரப்ரவணராக்குகையாலே "புறஞ்சுவர்" என்கிறது. இத்தைக்கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஒருநன்மை தேடுகைனுகில் அதுதானே உத்தேச்யமாமிறே.

ஓட்டைமாடம். "அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது" என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். ஓட்டைமாடம். ஓடும் பூட்டுக்கொண்டு ஸமாதானம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை. "மாடம்" என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே. நீர்ஹிதம்சொல்லுகிறது இப்போதன்றோ, கர்மத்திலே செய்கிறோமென்ன; புரளும்போதறியமாட்டீர். ஜீவிக்குங்கால மின்னவளவென்று அறியமாட்டிகோள். கெடுவிகாள்! மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாகவந்து நிற்கிறது, கர்மத்திலே செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ?, இருக்கும்நாள் அங்யபராய்க்கொண்டு உங்களுக்கு நன்மையைப்பார்த்திலீகோள், இனி மரணவேளையில்தானே சக்தால்லீகோள், நீங்கள் என்ன நன்மைதேடவிருக்கிறீகோள், இனி முடிந்துபோமித்தனையாகாதே! யென்கிறார்.

(க) "தாதுஸாம்யேஸ்திதே ஸ்மர்த்தா" (உ) "அஹம்ஸ்மராமி"

அறஞ்சுவராகிநின்ற. தர்மமே ப்ரக்ருதியாகவிருக்கிறவர். (௧) "லோகநாத: புரா பூத்வா" (௨) "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" (௩) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்தகர்மமாயிருக்கிற இருப்பு ப்ரக்ருதியிறே. (௪) "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்னக்கடவதிறே. ஆகிநின்ற. உபாயாந்தரங்கள்போலே ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமாய்க்கொண்டு சமைந்து நின்றவர். ஸாத்யதர்மங்களுக்கு பல (ஹ) வேளையில்வந்தால் அவன்கைபார்த்திருக்கவேணும், அவன் றன்னைப்பற்றினார்க்கு வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டாவே: இனி இவனுக்குவேண்டுவது இவ்வரணிலொருங்கோமென்னுமையாய்த்து.(௫) "ப்ராகாரஸ் ஸர்வ வ்ருஷ்ணீநாம்" என்று-ஊதிலே ஒதுங்குவோமென்னும் குறைவாளர்க்கு அரணாகச்சொல்லக்கடவதிறே. நின்ற. (௬) "ஆசாயா யதிவாராம:" என்கிறபடியே அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி. அரங்கனார்க்கு. விஷயம் தூரமென்னுங் குறையுமில்லைகிடீர். "நம்மைக்கொள்ளுவாரார்" என்று கிடக்கிறவராய்த்து. ஆள் செய்யாதே. இவன் றலையிலநுஷ்டானமில்லாதபின்பு பலத்திலே அந்வயிக்கு மித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான பலமாகச்சொல்லுகிறது அடிமையிறே; இத்தையிறே இழந்துபோந்தது.

இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாரதந்த்ர்யம் தவிராது. கர்மபாரதந்த்ர்யமாதல்; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாதல். அதில் கர்மபாரதந்த்ர்யத்துக்கு இசைந்தான் - வாஸனையாலே; ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்திலன் - பாபத்தாலே. ஆட்செய்யாதே. "உண்ணாதே" என்னும் போலேயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்து. (௭) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸத்ஸமமாய்க் கிடக்க வந்தேறியான உடம்பை ஒப்பித்துத் திரிகிறீகோளிறே. ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது- அடிமை செய்கையிறே. புத்தகங்களை அகவாய்ப் பெருச்சாளியறுத்துக் கிடக்கத் தெருவுபாட்டை நூலும் தூரும்புமவைத்து அலங்கரிக்குமாப்போலேயாய்த்து உடம்பைப்பேணுகை. புள்கவ்வ. மாம்ஸ பக்ஷணம்பண்ணித் திரியக்கடவ பக்ஷிகளும் முந்துறக்கவ்வி, பின்னை "க்ருதக்நமாம்ஸம்" என்று பொகட்டுப்போம். கிடக்கின்றீரே. வகுத்த விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க இங்ஙனே அந்தரப்படுகிறீகோளே! என்று வெறுக்கிறார். பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். * கோவைவாயாளிபடியே அவன் சாத்தும்படியான உடம்புபடும்பாடே! என்று வெறுக்கிறார். இவர்கள் செத்துக்கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்னில்; அங்ஙனன்று,இவர்கள் உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே "கிடக்கின்றீரே" என்கிறார். (௮) "நேயமஸ்தி புரீ லங்கா" என்று திருவடி சொல்லிற்று ராவணன் ஸிம்ஹாஸநஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயிறே. துர்யோதநாதிகள் பூசற்களத்திலே பட்டுக்கிடக்க அவர்களை ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்கண்டு "நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே பட்டுக் கிடக்கிறீகோளே"! என்று, வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிறாரென்னுமாம். ... ... ௯.

(௧) "லோகநாதம்த்வம்பரோதர்ம:" (௨) "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" (௩) "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (௪) "உபாயோபேயத்வேததிஹதவதத்வம் நதுகுணௌ" (௫) "ப்ராகாரஸ்ஸர்வவ்ருஷ்ணீநாம்" (௬) "ஆசாயாயதிவாராம:" (௭) "அஸந்நேவஸபவதி" (௮) "நேயமஸ்திபுரீலங்கா"

அ. எழாம்பாட்டு. புலை. "தொண்டுபூண் டமுதமுண்ணுந் தொழும்பர்" என்னும், "புட்கவ்வக்கிடக்கின்றீர்" என்னும், எங்களை நிந்திக்கிறதென், ஸம்ஸாரஸ்வபாவம் இங்ஙனேயிருந்தது, "தண்டுழாய் மாலைமார்பன்" என்று ஆச்ரயணீயனைச் சொன்னவன் ஸாரஸ்தனைகையாலே எங்களுக்குக் கிட்டவரிது, இன்னமும் ஆச்ரயிப்பார்க்கு விலக்கடிகள் பலவுமுண்டாயிருந்தன, அந்தத்தடையைபு மறுத்து ஆச்ரயணீயனையுங் காட்டித் தாருமென்ன; இங்கேவந்தவதரித்து விரோதிநிரஸநசீலனை குசாதாத்மஜனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்
தலையறுப் புண்டுஞ் § சாவேன் சத்தியங் காண்மினையா
சிலையினா லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான். எ.

ப-ரை.—கலை—ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களை, அற கற்ற—நன்றாக அப்யஸித்த, மாந்தர்—கூரத்தாழ்வான் போல்வார், புலை அறம்—நீசதர்மமாய், ஆகி—வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்; நின்ற—பழையதாய்ப்போருகிற, புத்தொடு—பௌத்தமதத்தையும், சமணத்தொடு—க்ஷபணமதத்தையும், எல்லாம்—மற்றமதங்களையும், காண்பரோ—நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்களோ; (அல்லது,) கேட்பரோதான் — செவியாலேதான் கேட்பார்களோ; அது நிற்க ப்ரத்யக்ஷத்திலே,) தலை—என்தலையானது, அறுப்புண்டும்—அறுக்கப்பட்டாலும், சாவேன்—நான் சாகமாட்டேன்; ஐயா—ஸ்வாமிகளே, சத்தியம்—இந்தப்ரத்யக்ஷமான ப்ரத்யயத்தை, காண்மின்—காணுங்கோள்; சிலையினால்—வில்லினாலே, இலங்கை—லங்கையை; செற்ற தேவனே—ஜயிக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவனே, தேவனாவான்—ஆச்ரயணீயனாவான்.

வ்யா. புலையுறமாகிநின்ற புத்தொடுசமணமெல்லாம். சதுர்விதமான பௌத்தம் க்ஷபணம் முதலானவை யெல்லாம். புலையறம் - நீசதர்மம். அதாவது — ஜ்ஞாத விஷயமான தார்த்தங்களும் ஜ்ஞாநமுமேயுள்ளது, இதில் ப்ரமாணம் - ப்ரத்யக்ஷமும் அநுமாநமுமேயென்றும், பதார்த்தங்கள் அநுமேயங்கள் ஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும், அநுமேயமாயும் தார்த்தங்களில்லை, கேவலஜ்ஞாநமேயுள்ள தென்பாரும், அந்தஜ்ஞாநமுமில்லை, ஸர்வம்சூந்ம் என்பாரும், ஸர்வத்தையும் சூந்ய மென்னலாமோ, ஜகத்து கார்யகாரணரூபத்தாலே த்யமாயும், அநித்யமாயும், பிந்நமாயும், அபிந்நமாயும், ஸத்யமாயும், அஸத்யமாயும், இப்ட அநேகமென்பாரும்; ஆக இப்படி சொல்லுகிற நீசதர்மம். ஆகிநின்ற. நெல்லுக்குக்களையாலே வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருமென்கை. "எல்லாம்" ன்றது - ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவைநீசதர்மமானபடி ங்ஙனேயென்னில்; - ஈச்வர விபூதியிலே ஒருவனை ஹிம்ஸித்தார்க்குச் சொல்லுகிற பாபத்துக்கு அவதியில்லை, ஈச்வரனையும், ஈச்வரவிபூதியையும், அஜ்ஞாநாட்டவியாலே அழிக்கப்பார்க்கிறவர்களிறே; அகண்டயகண்டந ப்ரவர்த்தரிறே † அடங்க.

கலையறக்கற்றமாந்தர். ச்ருதிஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களில் நிலைநின்றவர்களாய் வேதநாத்பம் கைப்பட்டவர்கள். அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. காண்பரோ கேட்பரோதான். இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல், செவியாலே கேட்குதல் செய்வர்களோ.

§ "சாகேன்" என்றும் பாடம். † "அடங்க" என்றது - முழுதும் என்றபடி.

ஆழ்வான், ¶ இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடேயிருந்து தாழ்த்துவர ஆழ்வானுக்குச்சொன்ன ‡ வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகள் ஸத்யா அஸஹ்யமாகையும், பகவத்விஷயம் ஸத்யா தாரகமாயிருக்கையுமிறே தர்சநநிஷ்டையாவது. தலையறுப்புண்டுஞ்சாவேன் சத்தியங்காண்மின். நிர்த்தோஷ ச்ருதிப்ரமாணமென்றிருக்குமளவில்லாதார்க்கு மிதுவே ஆச்ரயணீய வஸ்துவென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன், அதைக்காணுங்கோள். மழுவைக்காய்ச்சிக் கையிலே இட்டால் அக்நி தன்கார்யம் செய்யமாட்டாதொழிகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிறே; அப்படியே என்னுடைய சிரச்சேதத்தைப்பண்ணினுல் அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே யிருந்ததாகில் தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்றிருங்கோள். (க) "யஜ்ஞ்ச த்ரூவஸ்தூஸ்ர" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே, வரபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாத தலையறுக்கக்கண்டோமிறே; அப்படியே அற்றதலையின் கர்யமான மரணம்பிறவாதபடியிறே இவர் ப்ரதிஜ்ஞை. தலையறுக்கச்செய்தேயும் மரணமின்றிக்கேயொழியக்கூடுமோ வென்னில்; சத்தியங்காண்மின். ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்சயிக்கிறதென், நான் பண்ணுகிற த்ர்ஷ்டப்ரத்யயத்தைக் காணுங்கோள்.

ஐயா. அவர்கள் இருயாதேகாண்கைக்காக இரக்கிறுர். நீர் இனி ப்ரத்யயம்பண்ணவேண்டா, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே அமையும், ஆச்ரயணீயன் இன்னுனென்று சொல்லலாகாதோவென்ன; சிலையினுலிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனுவான். வரங்கொடுத்த தேவதைகள் தாம் குலையாமே சக்ரவர்த்திதிருமகனுய்வந்தவதரித்து, கையில் வில்லாலே லங்கையை அழியச்செய்தவனே ஆச்ரயணீயன்.

தேவதைகள் தங்களளவறியாதே ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்து, பின்னை தங்கள் குடியிருப்பிழக்கும்படி அவனுலே நெருக்குண்டு போக்கற்றவளவிலே திருவடிகளிலேவந்து விழுவர்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை ஈச்வரனுக்கேபரமிறே. ப்ரஹ்மாதிகள் வரபலத்தாலே பூண்கட்டின லங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையில் வில்லாலே அழியச்செய்தவனே உங்கள் விரோதியையும்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்கை. தேவனே. ராவணவதஸமநந்தரத்தில் கையும் வில்லுமாய்நின்றபோதை வீரஸ்ரீயால்வந்த புகரையுடையவனே ஆச்ரயணீயனுவான். ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. வெறுப்போடு. இப்படிவைதிக மர்யாதைகளிலே நின்ற தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயனென்று சொன்னவிடத்தில், அங்குத்தை குணதிக்யத்தை புத்திபண்ணி ஆச்ரயியாதே, ஸம்ஸாரிகள் விக்ர்தராயிருந்தபடியைக்கண்டு, இதுக்கடி பாஹ்யதர்சநருசிகளாகையிறே; ஆனபின்பு இவர்கள் வத்யரென்று பெரிய பெருமாளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறுர்.

¶ "இஷ்டஸித்தி" என்றது - ஸாங்க்யவாசஸ்பதி என்று பேரான ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். ‡ ஆழ்வானுக்குச் சொன்னவார்த்தையாவது - இத்தனைபோது விளம்பித்ததென்னென்ன; ஆழ்வான் இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்ய; "கலைபறக்கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோ" என்றருளிச்செய்து புநஸ்ஸ்நாநம் பண்ணுவித்தருளி ஸ்ரீபாததூளியுமிடுவித்தருளினுராம். (க) "தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச"

மூ.—வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில் சாக்கியர்கள் நின்பால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில் போவதே நோயதாகிக்
குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல்தலையை யாங்கே
அறுப்பதே கருமங்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. அ.

ப—ரை.—அரங்கமாநகருளானே—, வெறுப்பொடு—பகவத்விஷயத்தைக்கேட்கப்பெறாதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர்—க்ஷமணர்களும், முண்டர்—சைவர்களும், விதி இல்—பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணி அநுபவிக்கபாக்யமில்லாத, சாக்கியர்கள்—பௌத்தரும், நின்பால்—ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன் விஷயத்திலே, பொறுப்பு அரியனகள்—பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றை, பேசில்—சொல்லுவார்களாகில், (ஸாத்விகன்.) அதுவே—அவன் நிந்தையே, நோய் ஆகி—நோயாகி, போவது—முடிந்துபோவான்; (அங்ஙனன்றிக்கே, எதிரிகள் நசிக்கும்படி,) எனக்கு—,குறிப்பு அடையுமாகில்—இலக்குவாய்த்து, கூடுமேல்—என்கையில் நசிக்கும்படி எனக்கு சக்தியுமுண்டானால், ஆங்கே-பகவந்நிந்தைபண்ணினவிடந்தன்னிலே, தலையை அறுப்பதே—அவன் தலையையறுத்துத்தள்ளுகையே, கருமம் கண்டாய்—கர்த்தவ்யங்கிடாயென்கிறார்.

வ்யா. வெறுப்பொடு சமணர்முண்டர். அர்த்தகாம நிபந்தநமாகவன்றிக்கே நிர்நிபந்தநமாக பகவதுத்கர்ஷங்கேட்டவாறே சிவீலென்றிருப்பர்கள். வேதப்ராதிபாத்யதயாவரும் பகவதுத்கர்ஷமும், தத்ஸமாராதநாந்தர்க்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஹிம்ஸையும், அ(ச)மணர்க்கும் சைவர்க்கும் அஸஹ்யம். திருநாளிலெழுந்தருளாநின்றால் நான்றுகொள்வாரும், "கொம்பூதிற்று" என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிறே முண்டரிருப்பது. முண்டர் என்கிறது—சைவரை. "முண்டன்நீறன்" என்கிறபடியே அவனுடைய வடிவையிறே இவர்களும் தரித்திருப்பது. சமணராகிற முண்டரென்னவுமாம். விதியில் சாக்கியர்கள். பகவதுத்கர்ஷத்தையறிந்து தத்ஸமாச்ரயணத்தைப்பண்ணி அநுபவிக்கைக்கீடான பாக்யமில்லாத பௌத்தர்.

நின்பால் பொறுப்பரியனகள்பேசில். ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் குணாதிகனான உன்பக்கலிலே பொறுக்கவரியனவாயிருப்பன சிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில். ஈச்வரஸத்பாவத்தையும் தத்விபூதி ஸத்பாவத்தையும் இல்லைசெய்வாரும், ஒருக்ஷேத்ரஜ்ஞனை பரதேவதையென்பாருமானால், வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிறே. அவர்கள் சொல்லும் பாசுரம் தம் வாயால்சொல்லமாட்டாமையாலே "பொறுப்பரியனகள்" என்கிறார். "தான் நீங்கு நினைந்த" என்றும், "அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன்" என்றுமிறே இவர்கள் வார்த்தையிருப்பது. "பேசில்" என்றது—செவிகேட்கச்சொல்லுவர்களாகி லென்றபடி. மஹாபலி, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலேசென்று "எனக்கு ராஜ்யஸ்ரீ குறைந்துவாராநின்றது இதுக்கு அடியென்" என்று கேட்க; "அஸுரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினாய், அவர்கள் க்ஷீராப்தியிலேசென்று ஆச்ரயிக்க அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதிவயிற்றிலே புகுந்தருளினான், உன் ஐச்வர்யம் முடிந்ததுகாண்" என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப்பண்ண, செவிபுதைத்துக்கொண்டு "கெடுவாய்! என்முன்னே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய்; என்தலையை யறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீயிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்" என்று சபித்தான். "விசக்தனானவன் ராஜ்யத்தை ஒன்றாக நினை

ந்து இப்படி சபிப்பானென் ” என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ நாயைதண்டிக்கையாகிறது அதுதின்கிற அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ ” என்றருளிச்செய்தார். ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது - சாந்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே. போவதே நோயதாகி, திருநறையூரரையரைப்போலே ஸத்வப்ரசுரனாயிருந்தானாகில் அவன் நிந்தையேநோயாக முடிந்துபோவது. அதவா - கேட்டார் பொறுக்க மாட்டாதபடி அசக்தனாயிருந்தானாகில் அவர்கள் முகத்திலே விழியாதே போவதென்றுமாம். (க) “ மஹாரோ ப்ரதூஷ்யதே நிந்தாவாகிப்ரவர்த்ததே । கர்ணௌ பிதாய ஸ்தாதவ்யம் ந்யாய்யம் வா ததோந்யத: ”

குறிப்பெனக்கடையுமாகில். அங்ஙனன்றிக்கேஎதிரி நசிக்கும்படி இலக்குவாய்க்குமாகில், குறித்தல்-நினைத்தலும்கருத்திலது கிட்டலும், கூடுமேல். தான் அவன்கையிலே அகப்படாதபடி யெதிரியைசிரஸித்துத் தப்பவல்ல சக்தியோகமுண்டாகில். தலையையாங்கே அறுப்பதே கருமம். பகவந்நிந்தைபண்ணின இடந்தன்னிலே தலையையறுக்கையிறேகர்த்தவ்யம், கருமம் என்றது-அவன்கார்ய மென்னவுமாம்; ஸ்வகார்யமென்னவுமாம், பின்னை அவன் நிந்தைபண்ணக்கேளாதொழியலாம், பகவந் நிந்தைபண்ணி அவன் தனக்கநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழியலாம். * அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையில் யஜமாநனுக்கும் பசுவுக்கும் ஸ்வர்க்க ஸித்தியுண்டாகச் சொல்லாநின்றதிறே. கண்டாய். ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுக்கு விரோதிபான ராவணாதிகளை அழியச்செய்த தேவரீர்க்கிறே இது சொன்னாலேறுவது. அரங்கமாநகருளானே. கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத்தில் பிற்பாடரானருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகவன்றோ வென்கிறார். ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராய் பரமசாந்தரான இவ்வாழ்வார் “ வதமாம் ” என்றுவிதிப்பானென்னென்னில்; (உ) “ நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி ” என்கிறதன்றே, அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைபோலே யிருப்பதொன்றிறே இது, பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும், பகவதஸாதாரணரா யிருப்பார்க்கும், பாத்யபாதக ஸம்பந்தமேயுள்ளது. “ எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே ” என்னக்கடவதிறே. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. மற்றுமோர். அவர்கள், “சிஷ்டகர்ஹைக்கஞ்சி இதர தர்சநருபோல் ஆச்ரயியாதிருந்தோமல்லோம், தசரதாத்மஜனையிறே ஆச்ரயிக்கச் சொல்லிற்று; அவனுமிருன் - வாசனும் நடையுமாய் எங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதா யிருப்பானொருத்தன், கிட்டினாலும் வஸிஷ்டாதிகள் அருகேயிருந்து அயோக்யரோ யோக்யரோ என்னுநிற்பர்கள், ஆகையாலே பராவஸ்தையோடு ராமாவதாரத்தோடு வாசியில்லை, எங்களயோக்யதை பாராதானொருத்தன் ஆச்ரயணீயனாகவேணும், அவனைக்காட்டித் தாரீர் என்ன; ஆகில்யோக்யாயோக்யதைபாராதே தானேமேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

மூ.—மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள்!
உற்றபோ தன்றிநீங்க ளொருவனென் றுணரமாட்டீர்
அற்றமே லொன்றறியீ ரவனையல்லால் தெய்வமில்லை
கற்றினை மேய்த்தவெந்தை கழலிணை பணிமினீரே. கூ.

(க) “ குமேரார்யத்ரபரீவாதோ நிந்தாவாபி ப்ரவர்த்ததே । கர்ணௌ தத்ரபிதாதவ்யௌ கந்தவ்யம்வா ததோந்யத: ” (உ) “ நஹிம்ஸ்யாத் - பூதாநி ”

பதவுரை.— மதி இலா—வேதாந்தஜ்ஞாநமில்லாத, மானிடங்காள்—மநுஷ்யர்களே, மற்றும்—நான்சொல்லுகிறவனையொழிய, ஓர் தெய்வம்—வேறேயொரு பரதேவதை, உண்டே—உண்டோ; உற்றபோது அன்றி—உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள் ராவணாதிகள் கையிலகப்பட்டு நெருக்குண்ணும்போதல்லது, ஒருவன் என்று—ஸர்வாதிகன் ஒருவனுளனென்று, உணரமாட்டீர்—நீங்கள் அறியப்போகிறதில்லை; அற்றம்—உள்ளுண்டான பொருளை, ஒன்று—ஏகதேசமும், அறியீர்—அறியமாட்டீர்கள்; அவனை அல்லால்—அவனையொழிய, தெய்வம்—ஆச்ரயணீயதேவதை, இல்லை—வேறே இல்லை; (ஆகையால்,) நீர்—நீங்கள், கன்று இனம் மேய்த்த—கற்றுத்திரளை மேய்த்தவனாய், எந்தை—நமக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, கழல்—திருவடிகளை, பணியின்—ஆச்ரயியுங்கோள்.

வ்யா. மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே. நான் சொல்லுகிற இவனையொழிய வேறேயொரு ஆச்ரயணீய தத்வமுண்டோ?; "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப்பாருண்டாகிலும், ஆச்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருப்பான் வேறொருவனில்லை. (க) "யெபை்யதெவதா ஹ்ஜா:" என்று அந்யாரகவிதே இவன் சொல்லும்போதும் சொல்லுவது. ஓர்தெய்வம், கட்டைக் குடியனுப்ச் சிறிதுபோதைக்குப் போலியாய் நின்று பின்னைவிவேகித்தால் கழிக்கலாவதொன்றுமில்லை. உண்டே. இவனோடு ஸமாநராயிருப்பாருண்டோவென்று கேட்கிறாரல்லர், கிம் - க்ஷேபார்த்தமாதல்; "ஏழுலகும்பாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பார் ஆர்" என்றால், "அவன்" என்று எதிரிகளுக்கு உத்தரமாம்படி ஸாப்ரஸித்தமான அர்த்தமென்கிறாரதல்; ஸப்ரதிபந்நமான அர்த்தத்தை ஒருவராலு மிசையாதொழிய வொண்ணுமோ. மதியிலாமானிடங்காள். (உ) "த்ரீணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அதாப்ய:" என்கிறபடியே ஆராத்யாநேகரென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தமன்றோவென்ன; வேதாந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பாக்யஹீநரிறே. (ங) "வக்ஷோஹாகாமோ யக்ருஸ்ய மஜுஹி நிர்வெ:" (ச) "ஐஹம்ஹிஸ்வ-பஜ்ஞாநாம் போக்தா" (ரு) "யெயஜந்தி தூவிநெவாநு" என்கிறச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஜ்ஞாநமில்லாதாரிறே. அறிவுக்கு யோக்யதையுள்ள ஜந்மத்திலே ஜநித்து அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற பாக்யஹீநர்காள்.! "ஆன்விடையேழன்றடர்த்தார்க்காளானாரல்லாதார்மானிடவரல்லரென்றென்மனத்தேவைத்தேனே" என்றும், "செங்கண்மால் நாமம்மறந்தாரை மானிடமாவையேன்" என்றும், (ரு) "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்றும்சொல்லக்கடவதிறே. (எ) "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" என்றும், "முண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றும் வகுத்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநமாவது; அல்லாதவை அஜ்ஞாநமாகம். (அ) [" வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்"] செருப்புக்குத்தக்கற்ற ஜ்ஞாநத்தோடு பாதியிறே இதரஜ்ஞாநங்கள். உங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச்செய்ய மாட்டீரோவென்ன; உற்றபோத

(க) "யேப்யந்யதேவதாபக்தா:" (உ) "த்ரீணிபதா த்ரிஸஹஸ்ரான்யக்நிம்த்ரிம்ச்ச தேவாநவசாஸபர்யத்" (ங) "சதுர்ஹோதாரோயத்ரஸம்பதம் கச்சந்திதேவா:" (ச) "அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா" (ரு) "யேயஜந்திபித்ருந்தேவாந்" (சு) "அஸந்நேவஸபவதி" (எ) "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" (அ) "வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம்".

ன்றி நீங்களொருவனென்றுணரமாட்டீர். நான்சொன்னுலும் ப்ரளயம்வந்து கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும் நீங்களும் ஒருபுகுவாசல் தேடித்திரியுமன்றல்லது ஸர்வாதிகனொருவனுளனென்று உங்கள்நெஞ்சில் படமாட்டாது.

உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணுதிகள் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகனொருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவதென்றுமாம். ஒருவனென் றுணரமாட்டீர். தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்தசைகளை யொழிந்த போது அவர்களோபாதி இவனும் ஒருவனென்று புத்திபண்ணமாட்டீகோள். அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைத் தருமிவன்பக்கல் க்ஷுத்ரபலப்ரதரான தேவதைகள்பக்கல் பண்ணின ஆதராமுமின்றிக்கேயிருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள் மதிகேடு.

அற்றமேலொன்றறியீர். அற்றம் – மறைபொருள். அறியாமைக்கடி அபிதாநவ்ருத்திக்கு மேல்பட தாத்பர்யவ்ருத்தி யறிகிலிகோள். (க) "வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (௩) "நாராயணபராவேதா:" என்னக்கடவதிறே. அவனையல்லால் தெய்வமில்லை. அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தையில்லையென்கிறாரல்லர், ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு அத்தேவதைகளுமுளர், ஆச்ரயணீய ரில்லையென்கிறார். "அவனை" என்றுகொண்டு மேல்சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறார்.

"அவனை" என்று நீரருளிச்செய்கிறவனை இன்னுனென்று விசேஷியீர்- நாங்களாச்ரயிக்கவென்ன; கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமினீரே என்கிறார். "க்ருஷ்ணன்" என்னுதே "கற்றினம்மேய்த்த" என்றது - தேவதாந்தரங்களைப்போலே துராராதன்னன்றிக்கே ஸர்வஸுலபனென்கைக்காக. பசுமேய்க்கை, * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்ததோடொக்கும்; கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்துத் திருவுள்ள முகந்திருப்பது, ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலேயிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது: "திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே — பசுமேய்க்கையில் உகப்பு; கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதுகந்திருக்கும். (கற்று- கன்று) எந்தை. நானகப்பட்டதுறையிலே நீங்களுமகப்படப் பாருங்கோள். கழலிணை பணிமினீரே. அச்செயலுக்குத் தோற்று (ச)"குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்கிறபடியே நான் அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களுமப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள்.

தான் சிறியனாய் நின்ற நிலையிலே தன்னை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். "யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்தி லிருந்தவளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்யகர்த்துக்களாய்ப் போருவாராரோவென்ன; அஸத்யம் சொல்லலாகாதென்னும் நினைவாலே நான்வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்களென்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறுமையாலே ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினுயென்று, (ரு) 'த்வம்ஸ' என்று தலைகீழ்படத் தள்ளினுனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப ப்ரஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவர்த்தமான

(க) "வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்" (உ) "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (௩) "நாராயணபராவேதா:" (ச) "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" (ரு) "த்வம்ஸ"

மஹாபாரதத்தில் இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்குமென்ன; அவனே ஆச்ரயணீயனென்னு மிவ்வர்த்தஞ் சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்தார்.

அ. பத்தாம்பாட்டு. நாட்டினான். "தண்டுழாய் மாலைமார்பன்" என்கிற தேசவிப்ரகர்ஷம் தீர ராமாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், அநந்தரம் அதிலும் ஸுலபமான க்ர்ஷ்ணாவதாரத்தை யருளிச்செய்தீர், ராமாவதாரத்தோடு க்ர்ஷ்ணாவதாரத்தோடு வாசியென் இரண்டுக்கும் பிற்பாடரான எங்களுக்கென்ன; தேசகாலத்தால் வந்தகுறைதீரக் கோயிலிலே வந்து பெரியபெருமாளாய்க் கண்வளர்ந் தருளுகிறார், அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள், அவரையொழிய மோக்ஷார்த்தமாக வேறுதேவதைகளை ஆச்ரயிக்கையாவது — அஸ்ரீவாசலிலே ஐச்வர்யம் வேண்டியிருப்பாரோபாதியிறே யென்கிறார்.

மூ.—நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ரருள்தன்னாலே
காட்டினான் திருவரங்க முய்பவர்க் குய்யும்வண்ணம்
கேட்டிரே நம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனு நிற்கச்
சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றீரே. ௧௦.

ப-ரை.— (ரஜஸ்தமப்ரசுரர்களுக்கு,) எங்கும்—எல்லாவிடங்களிலும், தெய்வம்—ஐயன்பிடாரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினான்—நிலைநிறுத்தினான்; உய்பவர்க்கு—உஜ்ஜீவநாபேக்ஷை யுள்ளவர்களுக்கு, நல்லது—விலக்ஷணமாய், ஓர்—அத்விதீயமான, அருள்தன்னாலே—க்ருபையினாலே, திரு அரங்கம் காட்டினான்—கோயிலைக்காட்டி யருளினான்; நம்பிமீர்காள்—பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே, கேட்டிரே—நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே; கெருடவாகனன் நிற்க—பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைதன் மடியகத்து—மூதேவியிடத்திலே, செல்வம் பார்த்து இருக்கின்றீரே—நாம்வாங்கவிருக்கிறீர்களே யென்கிறார்.

வ்யா. நாட்டினான். ஸத்வப்ரசுரராய்த் தன்னைப்பற்றுமளவுடையவரன்றிக்கே யிருக்கும் ரஜஸ்தமப்ரசுரர்க்கும் தேவதைகளை நாட்டினான். அறுக்கடி தன்னரசுபோலே ஸ்வதந்த்ரராய் மூலையடியே திரியப்புக்கவாறே, ஸ்வஸ்வகுணாநுகூலமாக தேவதைகளை ஆச்ரயித்து, பின்னை சேதநரிறே நம்வாசியறிந்து நம்மைப்பற்றுகிறார்களென்னும் நினைவாலேயாய்த்து தேவதைகளை நாட்டிற்று. நாட்டினான். உபக்நத்தைப்பெறாத கொடிபோலேயாய்த்து ஈச்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தையொழியில் தேவதைகளுடைய ஸத்தாதிகளிருப்பது. கவரிக்கால்நாட்டினாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. "நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக" என்னக்கடவதிறே. தெய்வமெங்கும். "ஐயன்" என்றும், "எழுமூர்த்தி" என்றுமிதெல்லையாக ஆசண்டாளமாச்ரயணீயரைக் கற்பித்தான், (க) "விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ" என்றும், "இறையவரவரவர் விதிவழியடையநின்றனரே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. முதல்தன்னிலே இவற்றை முமுக்ஷுக்களிஸ்ரக்ஷயா ஸ்ர்ஷ்டித்துப் பின்னை வேதசக்ஷுஸ்ஸையுங் கொடுத்துவிட்டால், குணாநுகூலமாக தேவதையை ஆச்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தன்வாசியையும் அறிந்து நம்பக்கலிலேவருகிறன வென்றாய்த்து தேவதைகளை ஸ்ர்ஷ்டித்தது, அதுபோய்க் கொள்கொம்பு மூடப்படர்ந்து அவர்கள்பக்கலிலே ஆதாரத்தைப்பண்

(க) "விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ"

னித் தாள்பங்களிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணும்படியாய்விட்டது. நல்லதோரருள்தன்னுே தான் கிளைத்தவழியே தன்னுடைய ஹிதமறிந்துபோராதே நோவுபட்டிருந்தன வாகாதே, யென்று க்ருபையன்னிறுனைய்த்து.

நல்லதோரருள். இவற்றினுடைய கர்மாநுகுணமாகவாதல், ஆச்ரயாநுகுணமாக தல் பண்ணுமருள்போலன்றியே, (க) "க்ருபயாகேவலம்" என்கிறபடியே இவைற்றி டைய தூர்க்கதியைக்கண்டுபண்ணுமருள்; இவர்கள் தந்தாந்தசையை யறிந்து அநுஸந்தித் அநுக்ரஹிக்கவு மறியாதிருக்கச்செய்தே பண்ணுமருளிறே. "நல்லதோரருள்" என்ன யாலே - கிந்த்தேவதைகளை யுண்டாக்கிவைத்ததும் அருளின்கார்யமென்கிறது. அருள் த ளுலே காட்டினுன் திருவரங்கம். சிலர் எங்களுக்குக் காட்டவேணுமென்னக் காட்டுகைய றிக்கே, முலைக்கடுப்புத் தீரத்தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே தன் செல்லாமையாலே கா டினுைய்த்து. இருந்தபிழிச்சிரையோடே ரத்நத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே கோயிலோடே கூடவாய்த்துத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது. இவர்களோடு இவர்களாச்ரயிக்கிற தே வதைகளோடு வாசியறத் தந்தாம் நிலையையுணர்ந்து, ரக்ஷாபேக்ஷை யுண்டானவன்று நாம யோமாக வொன்றுதென்று ரக்ஷகனைதான் தன்னை ஸந்நிஹிதனுக்கிவைத்தான். இது தா ரூர்க்கென்னில்; உய்பவர்க்கு. உஜ்ஜீவிப்போமென்பாரெல்லார்க்கு மொக்குமிது; இங்கி லில் ஒதுங்கோமென்னுமையே வேண்டுவது. இது உஜ்ஜீவநமானவோபாதி தேவதாந் பஜநமும் பந்தகமாகையாலே ஸம்ஸார ஹேதுவென்கை.

உய்யும்வண்ணம். தேவதாந்தரமுகமாக தச்சரீரியை ஆராதிக்கையும் உஜ்ஜீவநப்ரகா ரமாகுமும் அது அதிக்ருதாதிகாரம், கோயிலிலவந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை ஸர்வாதிகார கேட்டிரே நம்பியீர்காள். பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்க இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே யென்கிருர். ஸர்வேச்வரன் ஸந்நிஹிதனுயிருக்க தேவத ந்தரங்களை ஆச்ரயித்து அத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ள நீங்கள் கேட்டிகோளே யென் மாம். ஸம்ஸாரிகள் ஜீவனைக்குப்பாடுவாரைப்போலேயிருக்கையாலே உணர்த்தி "கேட்டிகே என்கிருர்.

கேருடவாகனனுநிற்க. கருடவாஹநனிறே ஆச்ரயணீயன். பெரியதிருவடிக்ழுத் லே நற்றரிக்க விருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதேபிடித்தல், ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியையென கென்னுதல் செய்யுமிவற்றிலே யொன்றேயமையுமிறே ஸர்வேச்வரனுகைக்கு. தன்பக்கல சாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்துகாட்டும் பரிகரத்தையுடையவன்நிற்க. "நிற்க என்கிறது - (உ) "ஆஸநாயநிவாஸாய" என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனுய் நிற்கை தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் போமிடத்தில் இவனை அதிக்ரமித்துப் போகவேண்டும்படி இவனு டைய ப்ரத்யாஸத்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

சேட்டைதன் மடியகத்துச்செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே. அஸ்ரீகிழிச்சிரையிலே தரு வாய்கவிருக்கிறிகோள். அலக்ஷ்மீ பக்கலிலே ஐச்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறிகோளே இதா தேவதைகளை ஆச்ரயித்து மோக்ஷம்பெறவிருக்கையாகிற விது அஸ்ரீபக்கலிலே ஐ வர்யம் வேண்டியிருக்கையிறே. பந்தகமாய் க்ஷுத்ரமான பலங்களைத்தரும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்து அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தை லபிக்கப்போமோ; அமணனைக்கூடை

(க) "க்ருபயாகேவலம்" ஜீவனைக்குப்பு ஆடுகை-சதுரங்கமாடுகை. (உ) "ஆஸநாயநிவாஸாய"

வேண்டுமிறே - சொலையை (சோலை) க்கருதியிறே, அப்படியேயிவர்கள் மதிப்பை யறுக்கையிறே. ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரை ஆச்ரயித்து நித்யஸத்வஸ்தர் பெறும்பேற்றை எங்ஙனே பெறும்படி. பகவத்ப்ரவணரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களைத்ருணீகரித்திறே யிருப்பது. "ருத்ரனும் தேவியும் போகாநிற்க, பகவத்ப்ரவணனுயிருப்பானொருவன் அவர்களை அநாதரித்துத் தன்வஸ்த்ரத்தைக் குத்தினன்" என்கிறத்தை நினைப்பது. ... ... ௧௦.

அ. பதினோராம்பாட்டு. ஒருவில்லால். இப்படி ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசியாநிற்கச்செய்தேயும் அவிக்ருதரா யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆச்ரயணீயனாகச் சொன்ன சக்ரவர்த்தி திருமகன், பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காகவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்க பாக்யஹாநியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீகோளே என்று இன்னாதாகிறார்.

மூ.—ஒருவில்லா லோங்குமுந்நீ ரடைத்துலகங்க ளுய்யச்
செருவிலே யரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ் சேவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிட்டிரு வரங்கமென்னா
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. ௧௧.

ப-ரை.— ஒரு வில்லால்—கைக்கெட்டிற் றொருவில்லாலே, ஓங்கு—கொந்தளிக்கிற, முந்நீர்-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர்வர்ஷஜலம் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடையஸமுத்ரத்தை, அடைத்து—மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி, உலகங்கள்—பாதாளம்முதலிய லோகங்களிலுள்ளார், உய்ய—வாழும்படி, செருவிலே—கோரனயுத்தத்திலே, அரக்கர் கோனை—ராக்ஷஸராஜனான ராவணனை, செற்ற—ஜயித்தருளினவனாய், நம் சேவகனார்—ஆச்ரிதரான நம்முடைய அஞ்ஜலிக்குத் தோற்குமவனான அழகிய மணவாளன், மருவிய—திருவுள்ளம்பொருந்தி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பெரியகோயில்—பெரிய கோயிலென்னும் பேரையுடைத்தாய், மதிள்—உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, திரு அரங்கம் என்னா—திருவரங்கமென்று சொல்லாதவர்களாய், கரு—கர்ப்பத்திலுங்கூட, திரு இலாதீர்—பகவத்கடாக்ஷ மில்லாதவர்களே, காலத்தை—ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தொண்டுசெய்து வாழுகைக்குக் கண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரே—வ்யர்த்தமாகப் போக்குகிறீகோளேயென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா. ஒருவில்லால். கைக்கெட்டிற் றொருவில்லாலேயாய்த்துக் கடலையடைத்தது. அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸமுத்ரத்தை அர்த்தித்து வழிவேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டிற்றில்லை, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டுமதாயிருந்ததில்லை, (க) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே" என்கிறபடியே — கொண்டுவா தக்காணையென்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவ்வில்லு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளிபண்ணினலும் பண்ணாத * ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டார். ஓங்குமுந்நீர். கடலினுடைய ஸ்வாபாவிகமான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் வில்லுமாய்நின்ற வீரவுறைப்பைக்கண்டு, கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக்கிரங்குமதன்றே, அம்புக்கிரங்குமதிறே. உபாத்யாயன்கையில் கசைகண்டு பிறுப்பாளைகள் காலிலே விழுமாப்போலே திருவடிகளளவும்வந்து வெள்ளங்கோத்ததாய்த்து. (உ) "ஸமுத்ரஸ்ய ததஃக்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசநஃ" என்னக்கடவதிறே.

(க) "சாபமாநயஸௌமித்ரே" (உ) "ஸமுத்ரஸ்ய ததஃக்ருத்தோ ராமோரக்தாந்தலோசநஃ"

அடைத்து. நாலிரண்டம்பு விட்டவாறேவந்து முகங்காட்டி முதுசெடுத்துக் கொடுத்தவாறே அதின்மேலேயாய்த்து அணைகட்டிற்று. ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லாலென்கை. இங்ஙனன்றாகில் விட்டவிட்ட மலைகளெல்லா மாழ்ந்துபோய் அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது.

உலகங்களுய்ய. பாதாளம் பூம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்கள் உய்ய. ராவணனுடைய பாஹுபலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லா மழிந்திறே கிடந்தது. (க) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்கதஞ்சந" என்று யஜ்ஞாதிகளை விலக்கியும் அப்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜயித்தும் பஹுமுகமாக நலிந்தான், இவனையழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள் ஜீவித்தது. அங்ஙனன்றியே, (உ) "ஸேதுந்த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" என்கிறபடியே அசுத்தரானவர்களும் அத்தை தர்சித்து சுத்தராம்படி யடைத்து என்று யோஜிக்கவுமாம். செருவிலே. மாயாம்ருகத்தைக்காட்டி ராஜபுத்ரர்களை அகற்றி, திறந்துகிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாப்போலே, தனியிருப்பிலேவந்து பிரித்த கோழைப்பையலைப்போ லன்றியே, பத்தும் பத்தாக யுத்தத்திலே. அரக்கர்கோனை. நான் ராக்ஷஸராஜனென்று தன்பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமாநித்திருந்தவனை. தானே அதிக்ரமம் பண்ணுமளவன்றியே தூர்வர்க்கத்துக்கடைய ஒதுங்கநிழலா யிருந்தவனை. செற்ற. அவன் கண்முகப்பே பரிவாபூதரை யழித்து ப்ரஜைகளை யழித்து, தன்தலை தரையிலே புரளக்கண்ணாலே காண்பாரில்லையாம்படி யிருக்க, தான்காணும்படி ஓரோ தலையாக அறுத்திறே அழியச்செய்தது. (ஈ) "கச்சாநுஜாநாமி," நம்சேவகனார். ஈச்வரத்வத்தாலே "சேவகனார்" என்கிறாரல்லர், சேவகவாசியாலே. அதாகிறது - கையிலக்கைக்குச் சேவிக்குமவனென்கை. அதாகிறது - ஓரஞ்ஜலிக்கும் தான் உள்ளதனையும் இவனை ஸேவிக்குமென்கை. *தாய்தலையற்றற்று வீழத்தொடுத்ததலைவனிறே. அநந்யகதியான நம்விரோதிவர்க்கத்தைப் பிராட்டிபோட்டை ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாப்போலே போக்குமாண்பிள்ளையென்னுதல்; எல்லார்க்கும் தஞ்சமான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே நமக்கு உதவினானென்று எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே "நஞ்சேவகனார்" என்னுதல். நஞ்ஜீயர் இப்பாட்டைக் கேட்டவன்று தம்மிலே அநுஸந்தித்துப் போகாநிற்க, ஒருசேவகனும் ஸ்த்ரீயும் விவாதம்பண்ணின வளவிலே அவனுக்கு இவள்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு விஸ்த்தானவார்த்தையை யநுஸந்திப்பது;- அதாகிறது — பிணங்கினவளவிலே உன்னால் என்னை யென்செய்யலாம், ஏழைக்கும்பேதைக்குமன்றோ § சாமந்தனார் பத்திரங்கட்டிற்றென்றாள்.

பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணி பல்லவராயர்க்கு (ச) "ராமோதுர்க்ஷமஹீதலம்" என்கிறச்லோகத்தை யருளிச்செய்து கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திரு மென்றதை அநுஸந்திப்பது. அத்தைக் கூடக்கேட்டிருந்த நஞ்ஜீயரும் பிள்ளை விழுப்பரையரும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தந தாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்ததென்று, "இலைதுணை மற்றென்னெஞ்சே" என்கிறபாட்டை யநுஸந்தித்தார்கள். ஆக, அநந்யகதிகளான நமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தி திருமகனென்கை. சேவகனார் மருவிய பெரிய கோயில்.

(க) "நயஷ்டவ்யம் நதாதவ்யம் நஹோதவ்யம்கதஞ்சந" (உ) "ஸேதுந்த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய" (ஈ) "கச்சாநுஜாநாமி" § சாமந்தனார் - ராஜா. (ச) "ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா"

ராவணவதம் பண்ணி வினையற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ரேபாந்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாசியன்று, சேவகத்தி லுறைப்பைச் சொல்லிற்று. மருவிய. திருவுள்ளம் பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். பரவ்யூஹ விபவங்களில்காட்டில் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுகிறது. பெரியகோயில். கோயில்பரப்பை நினைக்கிறதன்று, ராஜா இன்னவிடத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்றன்னாலும் மாற்ற நினைப்பிடவொண்ணாத தேசகௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது — ஸம்ஸாரிகள்கார்யம் வீடறுக்கையிறே. (க) "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்"(உ)"விஷ்ணோராயதநம்யதௌ" மதிள்திருவரங்கம். கண்வளர்ந்தருளுகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி மதிளையுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வஸ்துவின் சீர்மையையறிந்திருக்கும் திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரிட்டமதிளறே. என்னு. உடம்பு நோவவேண்டா, ஒருக்திமாத்ரமே அமையும். அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம்வேண்டா; தேசஸ்பர்சியான திருநாமமேயமையும்.

கருவிலே திருவிலாதீர். ஸாதகராமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது - கர்ப்பத்திலும் பகவத்கடாக்ஷமில்லாமையிறே. (ஈ "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம்பச்யேந்மதுஸூதந:" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக்கண்டு குளிர நோக்குவதொருநோக்குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்ப்ராவண்யமாகிற ஸம்பத்துக்கடி, அதுவும் பெறுதவர்களாகாதே! நீங்களென்கிறார். "கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே. (ச) "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்று பகவத்ஸமாச்ரயணத்திக்குக் கண்டகாலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறிகோளே. காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்தில்நின்று மிங்கேவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்க அத்தைவிட்டு உங்களவஸரம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே!. நித்யஸூரிகளநுபவம் உங்களுக்கும் வேணுமென்று அது ஸாத்மிக்கைக்காக இங்கே சிரமம்செய்விக்கைக்குவந்துகிடக்க, நீங்கள் அந்யபரராய்த் திரிகிறிகோளே! யென்கிறார். ... ... கக.

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. நமனும். வாயாலே திருநாமத்தைச்சொல்லச்சொன்னீர், எங்கள்பாபத்தாலே பஹுஜல்பம்பண்ண க்ஷமராகாநின்றோம், திருநாமம் சொல்ல சக்தராகிறிலோமென்ன; ஆகில் ச்ரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமமுத்தாரகமென்று முத்கலோபாக்யாந முகத்தாலேசொல்லி, இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தையுடையவனூர் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க துர்பாகிகளாவதே! என்று இவர்களநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

(க) "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்" (உ) "விஷ்ணோராயதநம்யதௌ" (ஈ) "ஜாயமாநம்ஹிபுருஷம் யம்பச்யேந்மதுஸூதந:" (ச) "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்"

மூ.—நமனு முற்கலனும்பேச நரகில் நின்றூர்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி
அவனதூரரங்கமேன்ன தயர்த்துவீழ்ந் தளியமாந்தர்
கவலையுட் படுகின்றூரேன் றதனுக்கே கவர்கின்றேனே. கஉ.

ப-ரை.—நமனும் - யமதர்மராஜாவும், முற்கலனும் - முத்கலபகவானும், பேச- ஸ்லவாதம்பண்ண, (அத்தை,) நரகில் நின்றூர்கள்—நரகத்திலுள்ளவர்கள், கேட்க—பாபபலானுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்தில்கேட்க, (அத்தாலே,) நரகமே—அந்நரகந்தானே, சுவர்க்கம் ஆகும்—போகபூமியோடொக்கநினைக்கத்தக்க, நாமங்கள் உடைய—திருநாமங்களையுடையனாகையாலே, நம்பி அவனது—பூர்ணனுயிராநின்ற அந்த ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற, ஊர்-தேசம், அரங்கம் என்னது—திருவரங்கமென்னுமல், அயர்த்து—அவன் திருநாமங்களை மறந்து, வீழ்ந்து—விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகீழாகவிழுந்து, அளிய மாந்தர்—அருமருந்தன்னமநுஷ்யர், கவலையுள்படுகின்றூர் என்று—துக்கத்திலே அகப்படுகிறூர்களேயென்று, அதனுக்கே—அதற்காகவே, கவர்கின்றேன்—க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறூர்.

வ்யா. நமனுமுற்கலனும்பேச. பண்டு முத்கலனென்பானெருவன் பாப ப்ரசுரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே தேநுவை தாநம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணாய" என்றுகொடுத்தான்; பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலே யமபடர்வந்து நெருக்கி யமன்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன்தான் இவனை யெதிர்கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "உன்னுடைய படர் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவர நீ ஸம்பாவியா நின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்ன "உன்னுடைய ப்ரபாவம் அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலை, ஒருக்கால் திருநாமத்தை சொன்னாய்காண்" என்று அத்தைப்ரசம்ஸிக்க; இங்ஙனேப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமானவித்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவநந்தரம் அவ்விடந்தானேப்ராப்யபூமியாய்த்தென்று சொல்லிப்போருவ தொருகதையுண்டு, அத்தையிங்கேசொல்லுகிறது. நமனும்முற்கலனும் பேச. முத்கலபகவாந் ஸத்காரத்துக்கு ஹேதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பே திருநாமம் சொன்னாய்காணென்று சொன்னவிவ்வளவே யாய்த்துப் பிறந்தது. யமன் தனக்குப் பாவநமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னானுமல்லன். முத்கலபகவாந்கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தானுமல்லன். நாரகிகளைத் தன் கைசலிக்கநலிந்து இவற்றுக்கு இனிபோக்கடியிதென்று சோன்னானுமல்லன், திருநாமஞ்சொன்னேெருவன் (க) "ஸ்ம்ஸ்ருத்யா நாஸ்தி ஸாஜ ... கைஸ்யே நாம ..." என்று அவர்களை கர்ஹித்தாச்சொன்னானுமல்லன். நாகம்புக்கானென்று தன் பதத்துக்கு ஹாநி வருகிறதோவென்று சொன்னானித்தனை. நரகில் நின்றூர்கள் கேட்க. பாபம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு ப்ராயச்சித்தம்பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டாருமல்லர், பாபத்தினுடைய பலாநுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலேயாய்த்துக்கேட்டது. அப்போதுதானும் ஸுசித்பாணிகளாய்க் கேட்டாருமல்லர், ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமஞ்செவிப்பட்டவித்தனை. பாபம்பண்ணுகிறவேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவுமொருத்தர் திருநாமஞ்சொல்லுவாரில்லைபோ, அப்போது கேளாதொழிவானென்னென்னில்; அப்போது விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த செருக்காலே செவிப்படாது, இப்போது துக்கானுபவம் பண்ணுகிறவளவாய் ஆரோ நல்வார்த்தை சொல்வாரென்னும் தசையாகையாலே செவிப்படுமே.

(க) "ஸித்த்வபாகார்சிதோ தேவ ஸேகசவு க்லேசநாசந"

நரகமே சுவர்க்கமாகும். அந்த நரகந்தான் போகபூமியோடொத்தது. மாறிநினைப்பிடும் இந்தனையிறே வேண்டுவது. (க) "விபீஷணவிஷயம் ஹிலங்கைச்வர்யமிதம்" என்கிறபடியே - ராவண ஸம்பந்தத்தாலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்தாநமான லங்கையை ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வார்க்கு ஸ்தாநமாக்கிக் கொடுத்தாப்போலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்கமாம்படி பண்ணுகிறன் நாமிபோவென்னில்; நாமங்கள். திருநாமப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து. நாமங்களுடைய நம்பி. இத்திருநாமங்களையுடையவனுகையாலே புஷ்கலனுயிருக்குமவன். எல்லா நன்மைக்கும் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்குமவனுக்கும் ஏற்றத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கவற்றுயாய்த்துத் திருநாமமிருப்பது. (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" என்றும், "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. "நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்." (ங) "நாராயணபராயணா:." அவனதூரரங்கமேன்றது. இப்படி பூர்ணனுனவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம் கோயிலென்னுமிவ்வளவுகிடீர் இவனுக்குநேர்த்தி. நேர்த்தி அல்பமாய் பலம்கனத்திருக்கச்செய்தேயும் இத்தைச்சொல்லவொட்டாதபாபத்தின் கனமிருந்தபடியென்!. இப்படி திருநாமஞ்சொல்லுவார் அருமிருக்க லாகாதென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றும் போகத்துரத்துவாரும், திருநாமஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந்தானிருப்பது. ஒருவனுடைய அந்திமஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து இத்தைச்சொல்லாயென்ன; அவனும் "ஆமா கில்சொலலிப்பார்க்கிறேன்" என்று இத்தை அநேகமுருச்சொல்லி அதுதன்னைச்சொல்லாதே செத்துப்போனுன். இரண்டும் அக்ஷரமொத்திருக்கச்செய்தே சொல்லவொட்டிற்றில்லையிறே பாபபலம்.

அயர்த்துவீழ்ந்து. வகுத்தவன் திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகிழாகவிழுந்து. "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்றும், (ச) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அளியமாந்தர். திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப்படைத்த அருமந்த மநுஷ்யர். "தாமுளரே" என்கிறபாட்டையும், "நாவாயிலுண்டே" என்கிறபாட்டையும்சொல்லிக்கொள்வது. கவலையுள் படகின்றுரேன்று. துக்கத்தே யகப்படுவதே! என்று. அதனுக்கே கவர்கின்றேனே. அதனுக்கே க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறுர். ஸாரரூபமான திருநாமஸ்பர்சத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள், துக்கபாகிகளாவதே! யென்றிறே இவர் க்லேசப்படுகிறது. அவதாரணத்தாலே—எனக்குக்கரைதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணுதபடி ஸம்ஸாரிகள் துக்கம் எனக்கு ஆற்றப்போகிறதில்லையென்கிறுர். கவலை - துன்பம். ... ... கஉ.

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு.— எறியுநீர். ஸம்ஸாரிகளைநோக்கி ஹிதம்சொல்லுகைதான் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாமளவானவாறே, இவர்கள் துஷ்ப்ரக்ருதிகளென்று பாராதே தூர்க்கதியைப்பார்த்து, ஸ்வகதமாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிறபடியை அறிந்திலர்களேயாகிலும், ஒருபாதியாலன்றியே வாயாலே "திருவரங்கம்" என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் காம்பெழுந்துபோமாகாதே! என்கிறுர்.

(க) "விபீஷணவிஷயம் ஹிலங்கைச்வர்யமிதம்க்ருதம்" (உ) "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" (ங) "நாராயணபராத்பராம்." (ச) "யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி"

மூ.—எறியுநீர் வெறிகொள்வேலை மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெறிகொள்பூந் துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த
அறிவிலா மனிசரெல்லா மரங்கமேன் றழைப்பராகில்
பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே. கரு.

ப-ரை.—எறியும் - அலையெறியாநின்றுள்ள, நீர் - நீரையும், வெறிகொள் - புலால் நாற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை—கடலாலேசூழப்பட்ட, மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—மஹாப்ருதிவியிலுள்ளசேதநரெல்லாரும்; வெறிகொள்—பரிமளத்தையும், பூ—செவ்வியையுமுடைத்தான, துளபம் மாலை-திருத்துழாய்மாலையையுடையனான, விண்ணவர்கோனை-* அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு, அறிவு இலா-ஜ்ஞாநமில்லாத, மனிசர் எல்லாம்—மநுஷ்யரெல்லாம், அரங்கம் என்று அழைப்பராகில்—வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெற "திருவரங்கம்" என்றுசொல்லுவர்களாகில், பொறியில்வாழ்—இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுகிடக்கிற, நரகம் எல்லாம்—ஸம்ஸாரமெல்லாம், புல் எழுந்தொழியும் அன்றே -காட்டாய்ப்போமிறே யென்கிறார்.

வ்யா. எறியுநீரித்யாதி. எறியாநின்றிருக்குள்ள நீரையுடைத்தாய் அஸாதாரணமான கந்தத்தையு முடைத்தான கடல்சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநவர்க்கமடங்கலும். "எறியுநீர்" என்கிறது - த்ரிபாத்விபூதியிலே அஸங்குசிதமாகவிருக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர். "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே" என்கிறபடியே ஸங்குசிதமான நீர்வெள்ளத்துக் குள்ளேயிருக்கிற ஸங்கோசம் தோற்றுகைக்காக. "வெறிகொள்வேலை" என்றது - சாத்தின திருத்துழாயின் பரிமளத்தை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர் ஸமுத்ரத்திலுடைய தூர்க்கந்தத்துக்கு இலக்காயிருக்கிற அநர்த்தம் தோற்றுகைக்காக. மா நிலம். பஞ்சாசத்கோடி. விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவி. உயிர்கள். தேஹஸம்பந்தமற்றால் ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ப்ரியவிஷயமான வஸ்து கிடீரென்கை. எல்லாம். ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவவர்க்கத்தோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யவர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகலசேதநரும்.

வெறிகொள்பூந்துளபமாலை விண்ணவர்கோனை யேத்த. பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள் ஏத்துமாப்போலே இவர்களையு மேத்த வாய்த்துக் கண்டது. (க) "ஸுஹ்ருத்வம் வநவாஸாய" என்று இளையபெருமாளைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும் முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தது தன்னையநுபவிக்கைக்காக வாய்த்து.

இதுஜ்ஞாநப்ரதாநர் பெறும்பேறாயிருந்தது, அத்தனை யறிவில்லாத க்ஷுத்ரஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ வென்னும் சங்கையிலே மேல்சொல்லுகிறது- அறிவிலாமனிசரெல்லா மரங்கமேன்றழைப்பராகில். மநுஷ்யஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து, அறிவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், திருவரங்கப்ராவண்யம்வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும். "ஆகில்" என்றது - பாபப்ரசுரர்க்கு இதுதானும் ஸித்தியாதென்கை. பொறியில்வாழ்நரகம். இந்த்ரியங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி. எல்லா அவஸ்தையிலும் தப்பாதபடி

(க) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய"

தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையாலே, "பொறி" என்று இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. நரகம். அவிவேகிகளுக்கு நரகம் யமனுடைய தண்டல்; அறிவுடையார்க்கு நரகம் ஸம்ஸாரம். "நன்றுமஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்" என்னக்கடவதிறே. எல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே. லீலாவிபூதி கட்டடங்கத் தரிசாய்ப்போமிறே. ... கக.

அ. பதினுன்காம்பாட்டு. வண்டினம். பிறர்முகம்பார்த்துச் சொல்லியும் தம்மிலே சொல்லியும் இப்படி ஹிதம் சொன்ன விடத்திலும் அவர்கள் விமுகராகையாலே அவர்களை வெறுத்து, அவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால்வந்த க்லேசந்திர கர்ப்பூரநிகாத்தை வாயிலே இடுவாரைப்போலே கோயிலை யநுபவித்து, இப்படி தங்களுக்குச் செல்லப்ராப்தமாயிருக்க இத்தை அநாதரிப்பதே! என்று அவர்களை உபேக்ஷாவசநத்தைப் பண்ணி இவர் பரோபதேச நிவர்த்தராகிறார். இது ஸ்வாநுபவமாயிருக்க பரோபதேசமாகத் தலைக்கட்டுகிறது, ஸத்துக்களநுபவஜ்ஞானம் பிறர்க்கு கர்த்தவ்யமாகக் கடவதிறே.

மூ.—வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை
கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை
அண்டர்கோ னமருஞ்சோலை யணிதிருவரங்க மென்னு
மிண்டர்பாய்ந் துண்ணுஞ்சோற்றை விலக்கிநாய்க் கிடுமினீரே. கச.

ப-ரை.— வண்டு இனம்—மதுபானத்தாலே மதித்தவண்டுகள், முரலும்—ஆளத்தி வையாநின்றுள்ள, சோலை—திருச்சோலைகளையுடைத்தாய், இனம்—இனமினமாக, மயில்—மயில்களானவை, ஆலும்—நர்த்தநம்பண்ணாநின்றுள்ள, சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், கொண்டல்—மேகங்களானவை, மீது—மேலே, அணவும்—வந்துபடியாநிற்கும், சோலை—சோலைகளையுடைத்தாய், குயில் இனம்—குயிலினங்களானவை, கூவும்—ஒன்றையொன்று அழையாநின்றுள்ள, சோலை—சோலையையுடைத்தாய், அண்டர்— அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்—நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், அமரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, சோலை—சோலைகளை, அணி—ஆபரணமாகவுடைத்தான, திருஅரங்கம் என்று—திருவரங்கம் என்றுவாயாற் சொல்லாத, மிண்டர்—நன்றிகெட்டவர்களான மூர்க்கர், பாய்ந்து—மேல் விழுந்து, உண்ணும் சோற்றை—உண்கிற சோற்றை, விலக்கி—நீக்கி, நீர்—நீங்கள், (அத்தை,) நாய்க்கு இடுமின்—நன்றியறியும் குணமுள்ள நாய்க்கிடுங்கோளென்கிறார்.

வ்யா. வண்டினமுரலுஞ்சோலை. கிண்ணகத்திலிழிவார் திரளாகவிழியுமாப்போலே மதுவெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரள் திரளாக வாய்த்து இழிவது. கழுத்தேகட்டளையாக மதுபானத்தைப்பண்ணி, புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலும், தான் வாய்விடமாட்டாமையாலும் ஆளத்திவையா நிற்குமாய்த்து. முக்தர் திரள்திரளாக பகவதநுபவம் பண்ணி, போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணிக்களிக்குமாப்போலே, இவ்வூரில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்குமென்கை. மயிலினமாலுஞ்சோலை. வண்டுகளுடைய த்வநியைக் கேட்டும் சோலையின்பசுமையைக்கண்டும் வர்ஷாவில் மேகங்களாக நினைத்து இனமினமாக மயில்களானவை ஸஸம்ப்ரமநர்த்தநம் பண்ணாநிற்கும். ஆலுதல் - ஆடுதலும், களித்தலும். கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை. இவற்றினுடைய ஆலிப்பையும் சோலைப் பசுமையையும் கண்டு மேகங்களானவை ஸமுத்ரமாகக்கொண்டு படியாநிற்கும். அன்றிக்கே, மேகபதத்தளவுஞ் செல்லத் திருச்சோலைதான் ஓங்கி யிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவ்

வூரில் பொழிலும் * மயல்மிகுபொழிலாயிருக்கிறபடி. திருமலையில் பொழிலின் இருட்சியாலே புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமுந்தெரியாது, இவ்வூரில் வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக ப்ரமிப்பிக்கும். குயிலினங்கூவுஞ்சோலை. கீழ்ச்சொன்னவற்றின் வ்யாபாரமின்றிக்கே, குயிலினங்களானவை யிருந்தவிடத்திலே யிருந்து, தாந்தாமிருந்த ப்ரதேசத்தில் குளிர்த்தியாலே அந்யோந்யம் அழைபாகின்றன.

அண்டர்கோனமருஞ்சோலை. வண்டு மயில் கொண்டல் குயில் இவற்றுபாதி இவனும் சோலைப்பரப்பையும் போக்யதையையுங்கண்டு விடமாட்டாதே கிடக்கிறானைப்பத்து. ரக்ஷ்யபூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கும் ப்ராப்யமாய்க் காணுமித்தேசமிருப்பது. அண்டர்கோன். அண்டாந்தர்வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக வென்னுதல்; பரவ்யூஹவிபவஸ்தானங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்னுதல். சோலையணிதிருவரங்கம். சோலையை ஆபரணமாக வுடைத்தான கோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானகோயிலென்னுதல். திருவரங்கமென்னுமிண்டர். அவன் தங்களுக்காக வந்து கண்வளராநிற்க, அவனிருந்ததேசத்தை வாயாலேசொல்லவுங்கூட மாட்டாத மூர்க்கர். மூர்க்கராகிறார் - விழுக்காடறியாதவர்கள். அதாகிறது - நரகவாஸம் கர்ப்பவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டுநிற்க, கேவலம் தேஹபோஷண பரராயிருக்குமவர்கள். பாய்ந்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே. திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார் ஜீவிக்கிறது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்களித்தனை, அத்தை விலக்கி நாய்க்கிடுங்கோள். தங்களையுத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை யறியாத க்ருதக்நர் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை விலக்கி ஒருநாள் ஒருபிடி சோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் அத்தனைக்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள். இது தான் (க) "பொஉஷாய-ஷெ)ாஶோஷாய ஷாய-ஷ)ஷாவெ) யஹுதி" என்னும் நிர்வாஹகரைக் குறித்திறே சொல்லிற்று. ... ... கச.

அ. பதினொந்தாம்பாட்டு. மெய்யர்க்கே. முதல்மூன்றுபாட்டாலே ஸ்வலாபத்தைப் பேசி, அநந்தரம் பதினொருபாட்டாலே பரோபதேசம்பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வீகரியாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினராய் நின்றார் - கீழ்; இவர்களிலே அந்யதமனாயிருந்துள்ளவென்னைப் பரோபதேசம்பண்ண வல்லேனாம்படி ஸ்வவிஷயத்தில் ஸம்சயநிவ்ருத்திமுதலாக பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பிப்பதே! யென்று, பெரியபெருமாள் தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல்பத்துப் பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். இதிறே க்ருதஜ்ஞருடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி. "என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்" என்றிறே யிருப்பர்களிறே. இப்பாட்டில் அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே தன்படிகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்குமென்றும், தானுமொருவனுளன் என்றறிந்தவளவிலே ஸம்சய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்று மிவ்வர்த்தத்தை எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

மூ.—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா வென்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்
உய்யப்போ முணர்வினார்கட் கொருவனென் றுணர்ந்தபின்னை
யைப்பா டறுத்துத்தோன்று மழகனூ ரரங்கமன்றே. கரு.

(க) "யோஸாதுப்யோர்த்தமாதாய ஸாதுப்யஸ்ஸம்ப்ரயச்சதி"

ப-ரை.—புள் கொடி உடைய கோமான்—பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடைய ஸர்வ ஸ்வாமியானவன், என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு—அத்வேஷமுடையவருக்கு, மெய்யன் ஆகும்—மெய்யனாயிரா நின்றான்; என்னைப்போல—என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு—விமுகரானார்க்கு, பொய்யன் ஆகும்—பொய்யனாயிரா நின்றான்; உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு—உஜ்ஜீவிக்கும்வகை தேடவேணும் என்னும் அறிவுபிறந்தவர்களுக்கு, ஒருவன் என்று உணர்ந்தபின்னை-ஸர்வேச்வரனொருவனுளனென்கிற ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு, ஐயப்பாடு-தானே ப்ராப்யனும் விரோதியைப் போக்குவானும் என்கிறவிஷயத்திலுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அறுத்து—அறுத்துக்கொண்டு, தோன்றாம்—தோன்றுகின்ற, அழகன் ஊர்—அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அரங்கம் அன்றே—கோயிலிறே யென்கிறார்.

வ்யா. மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும். இங்கு "மெய்" என்று சொல்லுகிறது—பொய் தவிர்ந்தமாத்ரமான அத்வேஷத்தை யாய்த்து. இவன்பக்கலுள்ளது அத்வேஷமானாலும் அவன் இவன் பக்கலிருக்கும்படி யென்னென்னில்; மெய்யனாகும். மெய்யானபரிமாற்றமுடையார் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளைக்கொண்டு இவன்பக்கலிலே யிருக்கும். அதாகிறது - தன்படிகளை யடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும். இரண்டிடத்திலும் சப்தமொத்திருக்க இது அர்த்தமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில் ; க்ருபாப்ரசுரனாகையாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுக்கு இதோரேற்றமாகச் சொல்லவொண்ணாமையாலும், இம்மாத்ரமே பற்றாசாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த முண்டாகையாலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே இதுக்குமேல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனா யிருக்கையாலும், இதுதான் ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவித மாகையாலும், ஈச்வரனுக்குக் குற்றமல்லாமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னம் கள்ளமற்ற மெய்யராய்ப் பரிமாறுவார் நித்யஸூரிகளே யாகையாலும், அந்தமெய் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும்! இவித்தான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ளதொன்றாலே பேறாகவேண்டி யிருக்கையாலும், (க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்கிற தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணத்தோடு சேருகையாலும், இதுவே அர்த்தமாகவேணும். இந்த அத்வேஷத்தை ஸாதனமாக்க வொண்ணாதிறே-சேதநனாகையாலே. இந்தருசி ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதமாகையாலும் அநுபவவேளையிலேயுள்ள தொன்றாகையாலும் ஸாதனமாகமாட்டாது.

பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும். மெய்யென்று பேரிடலாவதொருபொய் இவ்வாச்ரயத்திலினியுண்டாக மாட்டாதென்று தோற்றினால் பின்னை கண்ணாரிரோடே யாய்த்துக் கால்வாங்குவது. ஸர்ப்பதஷ்டனை நெற்றியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பசையில்லையாகில் மற்றொன்று மீளுமோபாதி, இவன்பக்கல் ஜீவநஹேது வில்லையென்று கைவிட்டோமே யாய்த்து மீளுவது. "மெய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்தாலே — அத்வேஷமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணம் — மெய்க்கு ப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை. ஸத்யமென்கிறது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை.

"பொய்" என்று சொல்லுகிறது - பகவத் வ்யதிரிக்தமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் போந்தமை

(க) "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்"

எங்கேகண்டோமென்னில்; என்னைப்போல. நான் நெடுநாள் தன்பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணிப் போந்தவிடத்தில் என்னைக் கிட்டமாட்டாதே நின்றான்; எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான்; இவையிரண்டும் என்பக்கலிலே கண்டேன். விதியிலாவென்னை. அவனுடைய சீலமிதுவாயிருக்க அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் பகவத்விஷய விமுகனாய்ப்போந்த பாக்யஹீநனென்று முன்பிழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறார். " பழுதேபலபகலும் போயின " என்று - பெற்ற பேற்றிற் காட்டில் இழந்த இழவே மேற்பட்டிருக்கிறபடியிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்படியிருப்பது. (க) " நிந்திதஸ்ஸவஶெலொகெ ஸாத்ராவெந்நாவிமஹூதெ " என்னக்கடவதிறே. இப்படி மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய்யைக்கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவன்றான் ஆளில்லாதானொருவனோவென்னில்; புட்கொடியுடையகோமான். மெய்யான பரிமாற்றத்தையுடையாரநேகருடையபடிகளை ஒருவன் செய்யவல்லனும்படி சமைந்தாரநேகரையுடையானொருவனாய்த்து. " கொடி " என்று, (உ) " தாஸஸ்ஸகா வாஹநத்வ " இத்யாதிக்கு உபலக்ஷணம். (௩) " திவாஸப்யா " இத்யாதி. கோமான். * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாகையாலே மேன்மையையுடையனாயிருக்குமவன். ஸம்பந்நராயிருக்குமவர்களையாகிலும் தநலோபத்தாலே ஒருகாசு விழுந்தவிடத்தேபோய்த் தேடாநிற்பர்களாய்த்து—தந்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே.

உய்யப்போமுணர்வினார்கட்கு. கீழ்- பொய்யிலே வ்யவஸிதராய் நின்றநிலையில் நின்றும் கால்வாங்கி நாம் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதோவென்று வெளிச்செறிப்பை யுடையவர்களுக்கு. ஈதொழிய முடியப்போமுணர்வன்றிலே போலேகாணும். (௪) " வேஷ்டி நாஸ்ய த்ராணாஜி " என்னக்கடவதிறே. உய்யப்போமுணர்வாகிறது- யாத்ருச்சிகமாக விளைந்ததொரு ஸுக்ருதமடியாக, நாமார் நாம்நின்றநிலையேதென்றும், மேல் நமக்குப்போக்கடியேதென்றும் பிறக்குமுணர்வு. ஒருவனென்றுணர்ந்தபின்னை. ஈச்வரனுமொருவனுளனென்று அறிவுபிறந்த பின்பு. கேவல தேஹமேயன்று உள்ளது, தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மாவுண்டு, அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பானொருவ ஈச்வரனுமுண்டு என்னும் அறிவுடையார்க்கு. " பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா " என்றால் இசைவாருண்டு; ஷட்விம்சகன் ஈச்வரனென்றால் இசைவாரில்லையிறே.

மெய்ப்பாடுறத்துத்தோன்றும். ஈச்வரஸ்வபாவத்தை யிசையாதாரையிறே இவனுக்கு ஸம்சயமுள்ளது. தானே ப்ராப்யனென்னுமிடத்திலும், தானே விரோதியைப்போக்குமென்னுமிடத்திலுமுண்டான ஸம்சயங்களை அறுத்துக்கொண்டுவந்து தோன்றும். இவனுக்கு ஸம்சயநிவர்த்திபண்ணுவது எத்தாலேயென்னில்; அழகன். (௫) " பிபந்நிவஹஸாயீப்ர சக்ஷூ வஷ்ட " என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை யறுத்தானத்தனை, அவையில்லாதார்க்கு அழகாலே ஸம்சயத்தை அறுத்துக்கொண்டுவந்து, தோன்றும்-ப்ரகாசிக்கும். " திருமேனியடிகளுக்கு " என்னும், " கண்டவாற்றாற்றனதேயுலகெனநின்றான் " என்னும் சொல்லுகிறபடியே-கண்டபோதே ஸர்வாதிகவஸ்துவென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திருவடிவுதானிருப்பது. ஊரரங்கமன்றே. இவ்வழகு ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனாலன்றோ

(க) " நிந்திதஸ்ஸவஶைலொகெ ஸ்வாத்மாப்யேகம் விகர்ஹதெ " (உ) " தாஸஸ்ஸகா வாஹநம் " (௩) " திவாஸப்யா " (௪) " புத்திநாசாத்ப்ரணச்யதி " (௫) " சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் "

பவிக்கலாவதென்ன ; அது வேண்டா, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அநுபவிக்க யென்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை, ருத்தம் கோயில் என்னும்படியாயாய்த்துக் கோயி நித்யஸந்நிதியிருப்பது. ... ... கரு.

அ. பதினாறும்பாட்டு. சூதனாய். ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானேயென்னுமிடத்தில் சயத்தை அறுத்துத் தந்தாப்போலே, நகரந்தரபாவியான ஆதரத்தைத் தன்பக்கலிலே யாதுகுணமாகப் பெருகும்படி பண்ணினனென்கிறார்.

மூ.—சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோ டிசைந்தகாலம்
மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட் டழுந்துவேனைப்
போதரே யென்றுசொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருகவைத்த வழகனூ ரரங்கமன்றே. கசு.

ப—ரை.—சூதன் ஆய்—ஈச்வரனும் தர்மாதர்மங்களுமில்லை என்று சொல்லுமவனாய், வன் ஆகி—ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவையென்னதென்று சொல்லுமவனாய், தூர்த் ாடு—விஷயாந்தர ப்ரவணரோடே, இசைந்தகாலம்—பொருந்திப்போந்தகாலத்திலே, மாத —ஸ்த்ரீகளுடைய, கயல்—கயல்போலே அழகிதான, கண் என்னும்—கண்களாகிற, புள்பட்டு—வலையிலே அகப்பட்டு, அழுந்துவேனை—அழுந்திக்கிடக்கிறவென்னை, போ என்றுசொல்லி—வாவென்றுசொல்லி, புந்தியில் புகுந்து—என் மநஸ்ஸிலேவந்துபுகு , தன்பால்—தன் விஷயத்திலே, ஆதரம் பெருகவைத்த—அன்பை மிகவும் பெருகப் ணின, அழகன் ஊர்-அழகைநிரூபகமாகவுடையவனுடைய தேசம், அரங்கம் அன்றே- யிலன்றோ வென்கிறார்.

வ்யா. சூதனாய்க் கள்வனாகி. தம்முடைய பூர்வவ்ருத்த மருளிச்செய்கிறார். சூதாவது- மோ ஹாரத்வம். களவாவது-பரத்ரவ்யத்தை யென்னதென்றிருகை. ப்ரமாணவிஷயமான த்தத்தை இல்லையென்கை. இனி காஷ்டாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும், ரத்நாபஹாரம் ணினவனுக்கும் அபஹாரமொத்திருக்கும், த்ரவ்ய வைஷம்யத்தாலே தோஷமும் செடு பட்டிருக்கும் ; சண்டாளத்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் வஸிஷ்டத்ரவ்யத்தை அபஹ தார்க்கும் த்ரவ்யம் ஒன்றானாலும் ஸ்வவார்களுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம் செடு பட்டிருக்கும். இத் த்ரவ்யம் ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ர்ஹணீயமான மத்ரவ்யம், உடையவனும் ஸர்வேச்வரனாகையாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லை யென் ஆக, களவாகிறது — ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னது என்றிருக்கை. ாவது - பச்யதோ ஹாரத்வம். அதாவது - ஸத்வர்த்தனாயிருப்பானொருவன் பரசேஷமாய்க் ண்டு ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு, சேஷியான ஈச்வரனுமுண்டு, தர்மாதர்மங்களுமுண்டென்றி தால், இவையெல்லாம் பொய்காணென்று அவனை விப்ரலம்பித்துக் தன்படியாக்கிக்கொள் க. அகவாயில் நினைவு இதுவானால் பின்னை யிதுக்கு வர்த்த(ய—ி)காரயிருப்பாரோடே) ஸஹவாஸம்பண்ணுவது. தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம். ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனை வி அப்ராப்தவிஷயங்களிலே அதிப்ரவணரோடே பொருந்திப்போந்தகாலம். இப்படிப் ந்தகாலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கூட அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்படி அ ப்பட்டுப் போந்தகாலத்துக்குத் தொகையில்லை என்.

ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமேயாயிருக்க, அநர்த்தமே துவான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோடே காலத்தைப்போக்குவதே!. பாகவத ஸஹவாஸ பகவத்விஷயத்தோடே மூட்டிவிடுமோபாதி, விபரீதருடைய ஸஹவாஸம் விஷயப்ராவ யத்தோடே மூட்டிவிடுமிறே. மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனை. ஸ்த்ரீக டைய, கயல்போலே முக்த(ஃ)மாயிருந்துள்ள கண்ணாகிற வலையிலே அகப்பட்டுக் கால்வ கமாட்டாத என்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றாசாக மேல்விழுமதொழிய ஜந்மவர்த்தங்களா அறியான், கண்ணினுடைய ஆகர்ஷகத்வமே யறியுமித்தனை. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிரு இவனையொழியத் தங்களுக்குச்செல்லாமை தோற்றும்படி யாய்த்துப்பார்ப்பது. "க என்று போல் வலையின் கார்யமேயாய்த்து பலிப்பது. இதுதானும் மணிவலையிறே. க ணுக்குள்ளே மணியுமுண்டிறே; அத்தைப்பற்ற "வலை" என்கிறது. புறம்பு கால்வா வொண்ணாதபடி கண்ணைக்காட்டி, தான் கிட்டாதே அகலநிற்கும்; அதுக்கடி, கிட்டினவன் அபிநிவேசத்தோடே போகோபகரணங்களைக்கொண்டிழிந்த விவன் தனக்கு ஸ்நாநீயங் ண்டு புறப்படவேண்டும்படியிறே அதின் தண்மையிருப்பது. இவன்றான் அவிவேகியாகை லே அகவாயாராயமாட்டாதே வாய்கரையிலே அழுந்திநோவுபடாநிற்கும். வலையுள்பட்ட துவேனை. மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது, அதுதன்னில் அநுபாவ்யமொன்றில்லை, கிட உழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால் லித்தித்தது க்லேசமேயாய்விட்டது. இவ்வி ஷயங்களிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, பெரியபெ மாள், ஆழ்வீர்! நீர்நினைத்திருப்பதென், ஆசைப்பட்டிருப்பதென்னென்ன; இப்படி யென் நோவுபடுத்தின கண்ணை ஒருதார்மிகன் கொண்டுவந்து காட்டுமாகிலாமிறே யென்று கண் ழகியாரை உகப்பேனென்ன; "கண்ணின் வாசியறிந்தார்" என்று திருத்திரையைவி நின்று திருமுகத்தைக் காட்டினான். * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரை கண்களைக்காட்டியருளி, ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கேகாணும், இங் போரீரென்ன; "இவைசிலகண்களிருந்தபடி யென்" என்று தாம் முன்பு அநுபவி கண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு யாந்தரங்களில் நின்றும்மீண்டது. (க) "ராமே கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வமநோஹர: ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே."

$ புந்தியில்புகுந்து. இவ்வளவிலே விலக்குகைக்கு பரிகாரமில்லாதபடி நினைவுக்குவா தலையைப்பற்றினான். நாம் புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டா யிருந்ததெ இதுவே பற்றாசாக இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தானென்றுமாம். புகுந்து செ தென்னென்னில்; தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த. அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணிப்போ ஆதரம் தன்பக்கலிலே யாம்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலேபாய்கிறநீரைப் பயிரிலே ட்டி விட்டாப்போலே ஆதரத்தை ஸப்ரயோஜநமாக்கினான். பெருக. "அதனில்பெரி என்னுமாப்போலே அநுபாவ்யனான தன்னளவன்றிக்கே பெருகும்படியாக வைத்த. இ கடியாகத் தந்தலையிலொன்றுங் காணாமையாலே ஈதொருதண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தா

(க) "ராமேகமலபத்ராக்ஷ ஸ்ஸர்வஸத்வமநோஹர: । ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே" $ "புந்தியுள்" என்றுமாம்.

தனை இடமென்கிறார். இப்படி ஆதரத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகாமேதென்னில்; அழகன். "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்னக்கடவதிறே. பக்தி வர்த்தகமான கர்மஜ்ஞாநஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து - இவர்க்குவடிவழகு; இவர்க்கு ஸம்பத்தை அறுக்கைக்கும், ஆதரத்தைப் பெருக்குகைக்கும், ஸாமக்ரி ஒன்றேயென்றதாய்த்து. அழகன். அழகையே நிரூபகமாக வுடையவன். ஊரரங்கமன்றே. இவர் திருவுள்ளத்தில் புகுருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனா யிருந்தவனூர் கோயிலென்கிறார். பாபபதம் கலவிருக்கை யென்னும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். ருசிபிறந்தபோது புக்கநுபவிக்கலாம் தேசமிறேயிது. ... ... கசு.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. விரும்பி. கீழ் - ஆதரம்பெருகினபடி சொல்லிற்று; இதில் - அகவாயில் ஆதரம் விளைந்து புறவாய் கட்டழியாம லிருக்கையன்றிக்கே, சக்ஷுராதிகரணங்களும் தன்னைக்கண்டு சேதநஸமாதியாலே களிக்கும்படி பண்ணினுனென்கிறார்.

மூ.—விரும்பிநின் றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன் மதியொன்றில்லை
இரும்புபோல் வலியநெஞ்ச மிறையிறை யுருகும்வண்ணம்
சுரும்பமர் சோலைசூழ்ந்த வரங்கமா கோயில்கொண்ட
கரும்பினைக் கண்டுகொண்டேன் கண்ணிணை களிக்குமாறே. கஎ.

ப-ரை.— விரும்பி—ஆதரத்தோடே, நின்று—ஒருபடிப்பட நின்று, ஏத்தமாட்டேன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதவனாய், விதி இலேன்—அஞ்ஜலிபந்தம் முதலிய காயிகவ்யாபாரங்கள் பண்ணுதவனாய், மதி ஒன்று இல்லை—ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுண்டென்று அறியாதவனாய், இரும்புபோல்—இரும்பைப்போலே, வலிய—பலிஷ்டமான, நெஞ்சம்—என்னுடைய மநஸ்ஸானது, இறை இறை—கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருகும் வண்ணம்—உருகும்படிக்கீடாக; சுரும்பு—வண்டுகள், அமர்—பொருந்தியிருந்துள்ள, சோலை சூழ்ந்த—சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், மா—ச்லாக்யமான, அரங்கம்—திருவரங்கத்தை, கோயில்கொண்ட—வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டிருக்குமவனாய், கரும்பினை—கரும்புபோலே ரஸாவஹனானவனை, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, என் கண்—என்கண்கள், கண்டுகொண்டு— பார்த்தவண்ணமாய், களிக்கும் ஆறே! — களித்துப்போரும்படியென் என்று ப்ரீதராகிறார்.

வ்யா. விரும்பிநின்றேத்தமாட்டேன். மநோவாக்காயங்களுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையருளிச்செய்கிறார். விஷயம் விலக்ஷணமானால் அத்யாதரத்தோடே வ்யவஸிதனாய் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமிறே, அதுசெய்யமாட்டிற்றிலேன். (க) "ஸோஹம்—ஸ்துதௌ நவஸாமர்த்த்யவாந்" என்னுமாப்போலே பகவத்விஷயத்தைப் பேசவென்றால் வாகிந்த்ரியத்துக்கு சக்தியில்லை,. வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பேசவென்றால் ஆதரமுண்டாய் சக்தியுமுண்டாயிருக்கும். வாக்வ்யாபாரம் புறம்பேயானாலும் காயிகவ்யாபாரங்களில் நம்பக்கல்பண்ணிற்றேதேனுமுண்டோ வென்ன; விதியிலேன். (உ) "விபிவிபூயா நழ" என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உன்னை உத்தேசித்து உன்பக்கலநுகூலமாக இதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றுஞ்செய்திலேன். (ங) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி ... ..."

(க) "ஸோஹம் - ஸ்துதௌ நசஸாமர்த்த்யவாந்" (உ) "விதிர்வி ..."
(ங) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி"

வதாவும், (க) "யௌவநஸ்த்ருஷ்ணாகலீநகலீ" என்கிறவனாவும், புறம்பேதப்பிற்று கிறும் நெஞ்சாலேதான் நம்மை நினைத்திரோவென்ன; மதியொன்றில்லை. உன் வாசியறியா தொழிந்தால் நீயொருவனும்டென் றிருக்கு மறிவுங்கூட இல்லை. உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியறிய க்ஷமனாயிருப்பன்; உன்ன ளவில் வந்தால் உன்ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை. (உ) "ஜ்ஞாநதோ யாதி யத்வேஷ — ஸம்ஸ்ருத்ய ஸம்வேதி" என்னக்கடவதிறே. (ங) "விஷ்ணு நஹ்யங்கு வேதனைஹ."

இப்படி மநோவாக்காயங்களாலே அந்யதாவாகக் கார்யங்கொண்டவராகில், ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை மேலேதிருத்திக் கொள்ளுகிறோமென்ன; இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம். தேவரீர் க்குத் திருத்திக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை. இரும்பாகில் அக்நியாலே நிமிர்த்துக் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்தவொண்ணாதென்கை. இதுக்குமுன்பு - பூர்வா வஸ்தையில் தாம்நின்றநிலையை அருளிச்செய்தாராய், இதுக்குமேல்- அத்தலையில் ப்ரபாவம் சொல்லுகிறார். இறையிறையுருகும்வண்ணம். இவ்வன்மையோடே முடிந்து போகாதபடி இப்போது என்மநஸ்ஸை சிதிலமாம்படி பண்ணினான். கடிநஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால் காடிந்யமடங்க நெகிழ்ந்துக் குழப்பாமாப்போலே, விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடிந மானாலும் சிதிலமாம்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது. சுரும்பமரித்யாதி. உருக்கின விஷயந்தானிருக்கிறபடி. வண்டுகள்பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை; பரிமளம் படிந்தாப்போலே தன்னிலே பிறந்ததென்னும்படி யாய்த்து வண்டுகள்படிந்துகிடக்கும்படி. மது மாறிலிறே அது கால்வாங்குவது. மதுமாறுவது செவ்விமாறிலிறே. ஆக நித்யவஸந்தமான சோலையென்கை. சோலையின் போக்யதை ஊரணியென்னும்படியாய்த்து ஊரில்போக்யதையிருப்பது. பரமபதத்திற்காட்டிலும் ச்லாக்யமான கோயிலாகக் கொண்டான். கரும்பினை. "கரும்பு" என்றது - கைதொட்டால் பிசகுகாருதேயிருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை. ப்ராப்தமுமாய் ஸுசிலமுமாயிருக்கச்செய்தேயும் போக்யதையாய்த்து மிக்கிருப்பது; "கன்னல்" என்னுதொழிந்தது — பாகவிசேஷத்தாலே ஆக்கனுப்வந்த ஸாரஸ்யமல்ல, ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸாரஸ்யமென்கைக்காக. (ச) "ரஸோவைஸ:" என்னக்கடவதிறே. கண்டுகொண்டு. "பிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே கண்ணாலே பருகும் கரும்பாய்த்து இது. (ரு) "பிபந்நேத்ராஞ்ஜலிபி:" என்கண்ணிணைகளிக்குமாறே. நரகாவஹமான விஷயங்களைக்கண்டு களித்துப்போந்த என்கண்கள்கிடீர்! இவ்விஷயத்தைக் கண்டுகளிக்கின்றன. இணை. களிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயித்தனை போக்கி வேறு உபமாநமில்லை. முக்தர்ஸ்தாதர்சநம் பண்ணிக் களிக்கும் களிப்பும் இக்கண்ணாலேயிப்படி களிக்கிற விதுக்கு ஸத்ர்சமன்றிறே. காணுதிபறுன என்னையொழியத் தானே களியாநின்றன. இந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞாநப்ரஸாதத்வாரமென்கிற அங்நிலைகுலைந்து சேதநஸ்மாநியாலே தானே களியாநின்றன. (சு) ["ஸர்வேந்த்ரியாணி ஸம்ஹ்ருஷ்டானி"] கர்த்தாவையொழியவே கரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்க ளுண்டாம்படியிறே விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. ... ... கள.

(க) "யௌவநத்ப்ருஜ்ஞாகலீந கலீந" (உ) "அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத்- அஸந்நேவ ஸபவதி" (ங) "வித்யாங்யாசில்பநைபுணம்" ஶ்ரீ புராணி-ஸம்ஹெ. (ச) "ரஸோவைஸ:" (ரு) "லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ" (சு) "ராமம்மேநுகதாத்ருஷ்டி:"

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. இனிதிரை. கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்கு விடான ஆநந்தாச்ருக்கள் ப்ரவஹிக்கையாலே குட்யாதி வ்யவதாநம்போலே அநுபாவ்ய விஷயத்தை மறைபாநின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

மூ.—இனிதிரைத் திவலைமோத வெறியுந்தண் பரவைமீதே
தனிகிடந் தரசுசெய்யுந் தாமரைக்கண்ண னெம்மான்
கனியிருந் தனையசெவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்டகண்கள்
பனியரும் புதிருமாலோ வென்செய்கேன் பாவியேனே. கஅ.

ப-ரை.—இனிது-இனிதாக, திரை-திரைகளிலுண்டான, திவலை-சிறுதிவலைகளானவை, மோத—அடிக்க, எறியும்—கிளராநிற்பதாய், தண்—குளிர்ந்திருந்துள்ள, பரவை மீது—ஸமுத்ரத்தையொத்த காவேரிமத்யத்திலே, தனி கிடந்து-தனியனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அரசு செய்யும்—சேதநருடைய அஹங்காரத்தைப்போக்குகிற, தாமரை கண்ணன்—புண்டரீகாக்ஷனாய், எம்மான்—என்னை யெழுதிக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய, கனி இருந்தனைய-கனியையொத்து, செம்-சிவந்திருந்துள்ள, வாய்-திருவதரத்தையும், கண்ணனை-திருக்கண்களையுமுடையவனை, கண்ட கண்கள்-காணப்பெற்ற கண்களானவை, பனி-குளிர்ந்த, அரும்பு—ஆநந்தாச்ருக்கள், உதிரும்—ப்ரவஹியாநிற்கையாலே, பாவியேன்—நன்றாக ஸேவிக்கைக்கு பாக்யம்பண்ணாத நான், என்செய்கேன்—என்செய்யக்கடவேனென்று அநுதபிக்கிறார். [ஆல், ஏ - இவை அசைச் சொற்கள்.]

வ்யா. இனிதிரைத்திவலைமோத. “ வெண்சங்கமொன்றேந்திய கண்ணா ” என்றவிடம்போலே இவ்விடமு மொருகடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதாய்த்து. இனிதாகத் திரைகளிலுண்டான திவலையானது ஸ்பர்சிக்க. மலைபோலே சிலபெருந்திரைகள் வந்தழுதிர்ந்து சிறுதிவலையாய், துடைகுத்தி உறக்குவாரைப்போலே திருமேனியை ஸ்பர்சியாநிற்கும்; அவை அங்குத்தைக்கநுகூலமாக ஸ்பர்சியாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவும் பொறுக்க திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கையாலே, “ மோத ” என்கிறாய்த்து இவர். “ ஆக்கர்கோனைச்செற்றகஞ்சேவகனுர் ” என்று - ஆச்ரயணவேளையிலே சக்தியை யருளிச்செய்தார்; இப்போது போகவேளையாகையாலே ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரிறே. எறியுந்தண்பரவைமீதே. திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின்மேலே சாய்ந்தருளுமாப்போலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவெனக் ஹுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பாலும் ஜலஸம்ருத்தியாலும் இதுதன்னையே ஸமுத்ரமாகச்சொல்லிற்றாகவுமாம்.

தனிகிடந்து. நினைவறிந்துபரிமாறுவார் ஒருநாடாகவுடையவன் கிடீர்! இங்கேவந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒருகார்யமற்று அந்யபராய்த் திரியாநின்றார்களிறே ஸம்ஸாரிகள். “ தனியேன் வாழ்முதலே ” என்பாரொருதனியனைக் கிட்டுமோவென்னும் நசையாலேயிறே தனியேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அதுக்குடலாகச்செய்கிற கார்யந்தானேதென்னில்; அரசுசெய்யும். அரசுசெய்கையாவது-வன்னியமறுக்கை. வன்னியமாகிறது — “ அஹம் ” என்றிருக்கை. அத்தை அறுக்கையாகிறது-“ நமஃ ” என்னப் பண்ணிக்கொள்ளுகை. (க) “ நகோऽஹமித்யேவவாதிநஃ ”

(க) “ நம இத்யேவவாதிநஃ ”

என்கிறபடியே-நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே இங்குள்ளார்க்கும் யாத்ரையாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. இவ்வன்னியமறுக்கைக்குப் பரிகரமேதென்னில்; தாமரைக்கண்ணன் கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க வெல்லவொண்ணாத இடமில்லையிறே; அங்குள்ளாரைவென்ற பரிகரத்தைக்கொண்டாய்த்து இங்குள்ளாரை வென்றது. "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந் தலைமகனை" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கு போகோபகரணமான இத்தைக் கொண்டு கிடீர்! இங்குள்ளாருடைய விரோதியைப்போக்குவது. இப்ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு அகப்பட்டாராரென்னில்; எம்மான். நான் தோற்று என்னை யெழுதிக்கொடுத்தேன். ஸம்ஸாரிகளுக்கும், இவ்வருகான என்னைத் தோற்பித்த கண்களுக்கு இனிவெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ?.

கனியிருந்தனையசெவ்வாய். அக்கண்ணாலே நிர்மமரானார்க்கு அநுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி. கண்டபோதே நுகராலாம் கனிபோலேயாய்த்துத் திருவதரத்தில் போக்யதையிருப்பது. "இருந்து" என்றது—அச்செவ்வி என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிறபடி. (க) "ஸமைகரூபரூபாய" என்னக்கடவதிறே. கண்ணனை. பெரியபெருமானைத் திருவடித்தொழுதால், "அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காக க்ருஷ்ணன்வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான்" என்று ஸ்மரிக்கலாம்படியாய்த்திருப்பது.

"யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைமனக்கன்றுமல் நீம்பிலே கைவளரும்படி வளர்த்த மொசுமொசுப்பெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமாளைக்கண்டால்" என்றும், "வஸிஷ்டாதிகளாலே ஸுசிக்ஷிதராய் வார்த்துவடித்த விநயமெல்லாம் தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்தி திருமகனை ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமாளைக்கண்டால்" என்றும் பட்டரருளிச்செய்வர்.

கண்டகண்கள். அநாதிகாலம் இழந்த இழவு தீரக் காணப்பெற்ற கண்கள். பனிரும் புதிருமாலோ. கண்டநுபவிக்கப்பெற்ற ப்ரீதியாலே ஆநந்தாச்ரு ப்ரவஹியாகின்றது அநுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய், வழுத்தபய அழுலைக்கும்படியிருக்குமென்கை. விரஹமடியாக வந்ததாகிலிறே உஷ்ணமாயிருப்பது. (உ) "ஆஹ்லாத ஸீதநேத்ராம்பு:" என்னக்கடவதிறே. என்செய்கேன் பாவியேனே. கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, "என்செய்கேன்" என்கிறார். பெறுதற்கரிய விஷயத்தைக்கண்டநுபவிக்கப்பெற்றிருக்க இதுக்கு இடைச்சுவருண்டாவதே! என்செய்கேன் பாவியேன் என்கிறார். "ஆலோ" என்றது—விஷாதாதிசயஸூசகம். அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தைபளவுபடுத்தவொண்ணாது, அநுபவஜநிதஹர்ஷத்தை அளவுபடுத்தப்போகிறதில்லை, என்செய்கேன் பாவியேனென்கிறார். கண்ணநீர் ஊற்றுமாறுகபடி வெள்ளமாய்ச்செல்லுகையாலே இத்தைமாற்றியொருக்கால்கண்டதாய் விடப்போகிறதில்லை, இவ்விஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், இன்று கண்ணநீர்மறைக்க அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன், என் கார்யம் வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாய்த்தென்கிறார் அங்ஙனன்றியே, இப்போது இழவுண்டாய் "பாவியேன்" என்கிறாரல்லர், பாட்டுக்கேட்டு ஈடுபட்டுப் பாவியேனென்பாரைப்போலே பாவியேனென்கிறாரென்றும் சொல்லுவர்கள்.

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. குடதிசை. சக்ஷுராத்யவயவங்களுக்குப் பிறக்கிற விக்ருதிகளையன்றிக்கே, ததாச்ரயமாய் அவயவியான சரீரந்தான் கட்டழியாநின்றதென்கிறார்.

(க) "ஸதைகரூபரூபாய" (உ) "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:"

மூ.—குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசைபாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக்
கடல்நிறக் கடவுளெந்தை யரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகுமாலோ வென்செய்கே னுலகத்தீரே. ௧௯.

ப-ரை.— கடல் நிறம்—கடலோடொத்த நிறத்தையுடைய, கடவுள்—ஸர்வேச்வரனாய், எந்தை—என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; குடதிசை—மேலைத்திக்கிலே, முடியை-உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியை, வைத்து—வைத்தருளி, குணதிசை—கிழைத்திக்கிலே, பாதம்—சேதநர் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, நீட்டி—என்னளவும் வர நீட்டி, வடதிசை—ஸம்ஸ்க்ருத மூரணரான வடதிசையிலுள்ளார்க்கு, பின்பு—பின்னழகை, காட்டி—காட்டியருளி, (ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக,) தென் திசை—தெற்குதிக்கிலுள்ள, இலங்கை—லங்கையை, நோக்கி—கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அரவு அணை—திருவனந்தாழ்வானாகிற திருவணையிலே, துயிலும் ஆ கண்டு—கண்வளர்ந்தருளுகிற படியைக்கண்டு, எனக்கு—என்னுடைய,உடல்—சரீரமானது, உருகும்—உருகாநின்றது;உலகத்தீரே—லோகத்திலுள்ளவர்களே, என் செய்கேன்—என்ன செய்யப் புகுகிறேன். (ஆல், ஓ - அசை.)

வ்யா. குடதிசை இத்யாதி. இவரையுருக்கின பரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸ்ர்ஷ்டித்தது புண்யபாப மிச்ரங்களாயும் பாபப்ரசுரங்களாயும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாயு மிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாசத்தை ஸ்ர்ஷ்டித்தது புண்யயோநிகளான தேவதைகள் வர்த்திக்கைக்காக என்றும் நினைத்திருப்பர்; நடுவில் திக்குக்களுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸ்ர்ஷ்டியோ என்றிருப்பர்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜநமென்னு மிடமுங்கண்டார்;—சேதநஸ்ர்ஷ்டி முமுக்ஷுவின் ஸ்ர்ஷ்டியானுப்போலேயும், சேதநர் வர்த்திக்கைக்கு லோகஸ்ர்ஷ்டியானுப் போலேயும் திக்குக்களை ஸ்ர்ஷ்டித்ததும் சேதநர்க்கு ருசிஜநகமான ஸ்வவ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே! என்றிருக்கிறார். குடதிசைமுடியைவைத்து. மேலைத்திக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்குமாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தை யுடைத்தான திருமுடியைவைத்து. "முடியானே" என்கிறபடியே சேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்து அத்திக்காக வாழும்படியிறே திருமுடியைவைத்தது. குணதிசைபாதம்நீட்டி. "மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்" என்கிறபடியே - ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, கிழைத்திக்குவாழும்படியாக நீட்டி. "நீட்டி" என்றது- என்னளவும்வர நீட்டின திருவடிகள் என்கை. தூர்யோதகஸ்தாநம் இங்ஙனே வாழ்ந்து போனால் ஆர்ஜுநனிருப்பு வாழச் சொல்லவேண்டாவிறே. "ஆளவந்தார் திருவடித்தொழ எழுந்தருளினால் 'தூர்யோதகஸ்தாநம்' என்று திருமுடிப் பக்கத்தில் ஒருப்ரதேசத்தில் ஒருநாளுமெழுந்தருளி யிருந்தறியார்; திருவாசலுக்குகிழக்கு எழுந்தருளியிராத ப்ரதேசமில்லை" என்று பட்டரருளிச்செய்வர்.

வடதிசைபின்புகாட்டி. வடக்குதிக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே † ஸம்ஸ்க்ருதமூரணராய்; ஆழ்வார்களீரச் சொல்லும் நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கைத்திருத்

† "ஸம்ஸ்க்ருதமாத்ரமுளராய்" என்றும் காண்கிறது.

தும் போதுமின்னமுகெல்லாம் வேணும் என்றிருந்தார். (க) "பூர்வாங்காதநிகா பாங்கஜூஹம்" என்னக்கடவதிறே. தென்திசை யிலங்கைநோக்கி. இதுக்கு முன்புத்தை திக்குக்களைக் கடாக்ஷித்தது அவ்வோ தேசங்களின் வெறுமை தீருகைக்காக; இது தம் குறைதீருகைக்காக. அவை க்ருபாகார்யம்; இது தன்செல்லாமையாலே யாய்த்து. "அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வன்னியமறுத்து ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவன் ஸம்ருத்தியைப்பார்த்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாய்த்து. மாதா ப்ரஜைகளுக்குமுலைகொடுத்து அவற்றின் முகமலர்த்தி காண்கைக்குப் பாங்காகச்சாயுமாப்போலே. "செல்வவிபீடணற்குவேறாக நல்லானை" என்னக்கடவதிறே. "விபீஷணன் புகுருமாகில் நாளும் என்பரிகரமும் விடைகொள்ளுமித்தனை" என்று மஹாராஜர் சொல்ல; "அன்றீன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, ஸபரிகரான உம்மை விடவேண்டுமாகிலும் விபீஷணனை விடோம்" என்றாரிறே; அந்தமஹாராஜர்தமக்கு ஒருநலிவுவரப் புக்கவளவிலே, (உ) "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம" என்றாரிறே

கடல்நிறக்கடவுள். நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாகாங்க்ஷிதமான வடிவையுடைய பரதேவதைகாள்! ஒருஸம்ஸாரியைக்குறித்து ஸாபேக்ஷமாய்க் கிடக்கிறது. கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமாயாய்த்து வடிவிருப்பது. கடல் வர்ணத்துக்குப் போலியாமித்தனை போக்கி அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு ஒப்பாகமாட்டாதிறே. எந்தை. அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை யெழுதிக்கொண்டவன். பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென், ப்ராக்ருதவஸ்துவாய் தாழ்வுக்கெல்லையான என்னளவும் வரவன்றோ வெள்ளங்கோத்தது. "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனென்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே" என்னக்கடவதிறே. அரவணைத்துயிலுமாகண்டு. விலக்ஷணமான ரத்நத்தை விலக்ஷணமான தகட்டிலே அழுத்தினாப்போலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாய்த்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து.

உடலெனக்குருகுமாலோ. திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு சேதநன் உருகுகையன்றிக்கே ஜடமான சரீர முருகாநின்றது. (௩) "மமவஹ்ருதவைதிவெ ரூயா நகலீழ" என்கிறபடியே - திரோதாயகமான சரீரம் கட்டழியா நின்றது. (௪) "தேஹயோகாத்வாஸோபி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸங்கோசகமான சரீரம், அநுபவ ஜநிதஹர்ஷத்தாலே அழிகிறதிறே. கூடப்புக்க ஸம்ஸாரிகள் எங்களுக்கு உடலுருகக் காண்கிறிலோமென்ன; எனக்குருகுமாலோ. "ஆலோ" என்று ஆற்றுப்பெருக்கிலே அருகு கரைகளுடைந்தால் நோக்குகிறவர்கள் கைவிட்டுக் கடக்க நின்று கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிறார். என்செய்கேன்! உலகத்தீரே. பெரியபெருமாளழகைக் கண்டுவைத்துக் குழியழியாதே புறப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, உங்களைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஒருவிரகுசொல்ல வல்லீர்களோ! என்கிறார். தம்மோடு ஸஜாதியராயிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் கேட்கில் ஓட்டைபோடத்தோடே ஒழுகலோடே மாயித்தனையிறே. "என்செய்

(க) "பூர்வாங்காதநிகா பாங்கஜூஹம்" (உ) "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம"
(௩) "பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்" (௪) "தேஹயோகாத்வாஸோபி"

கேன் பெருமாளே " என்று அவர்தம்மைக் கேட்கில் தம்மெளிமை அறிவித்ததாய், அத்தாலே எதிர்த்தலே அழிந்ததாகாதே என்று அவர் மேனுணித்திருக்கக்காணுமதாய்த்து பலம். இவ்விஷயத்தைக் கண்டுவைத்துக் குறியழியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து §உங்களாருகுவாராத பரிஹாரத்திலே யெனக்கும் ஒருசிறுங்கை யிடவல்லீகோளே யென்கிறார். ... ... கக௯.

அ. இருபதாம்பாட்டு. பாயுநீர். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து எங்களைப்போலே தேஹயாத்ரா பாராய் வர்த்திக்கவே தரிக்கலாமென்ன; கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகைக் கண்டுவைத்து "இஸ்ஸமர்த்தியடங்க எங்களுக்கு" என்னும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, (க) "அஹம்மம" என்கிற உங்களைப்போலே அகலவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

மூ.—பாயுநீ ரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட
மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந் தோளும்
தூயதாமரைக் கண்களுந் துவரிதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயசீர் முடியுந்தேசு மடியரோர்க் ககலலாமே. உ0.

ப-ரை.— பாயும்—பாயாநின்றுள்ள, நீர்—காவேரியாலேசூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே, பாம்பு அணை—திருவநந்தாழ்வான்மேலே, பள்ளிகொண்ட—கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார்—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனுடைய, திரு—பிராட்டியாலே, நல்—விலக்ஷணமான, மார்வும்—திருமார்வும், மரகதம்—மரதகரத்நத்தை யொத்த, உருவும்—திருவடிவும், தோளும்—திருத்தோள்களும், தூய—பரிசுத்தமான, தாமரை—தாமரைமலரை யொத்த, கண்களும்—திருக்கண்களும், துவர்—சிவந்த, இதழ்—திருவதரமும், பவளம்—பவளம்போன்ற, வாயும்—திருவாயும், ஆய—பண்டேயாய், சீர்—சீர்மையை யுடைத்தான, முடியும்—திருவபிஷேகமும், தேசும்—ஸமுதாயசோபையும், (கண்டால்,) அடியரோர்க்கு, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எமக்கு, அகலலாமே—அகலப்போமோ.

வ்யா. பாயுநீரரங்கம் அடைத்தேற்ற வேண்டாதபடி நீருக்குப் †பள்ளநாலியான கோயில். இது உபலக்ஷணம்; பாவநமாயும் ப்ரஸந்நமாயு முள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ளமடையாயிறே கோயிலிருப்பது. (உ) ["ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோயதா"] நீருக்குஸாத்விகர் நிதர்சநமாயிறே இருப்பது. தன்னுள் பாம்பணை அந்நீருறுத்தாமைக்குப் படுத்தபடுக்கையாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். "வெள்ளைவெள்ளத்தின்மே லொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்து" என்னக்கடவதிறே. பள்ளிகொண்டமாயனார். கண்வளர்ந்தருளும் போதையழகு ஆச்சர்யமாயாய்த்திருப்பது. (௩) "ஸயாநவொயிகஸ்ரீ ரோருஹ ..." என்னக்கடவதிறே. நிற்றல் இருத்தல் செய்தாராகிலும் அகலலாங்கிடீர். "ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய்" என்றும், "ஆனையில்கிடந்த கிடக்கைகண்டிடப் பெற்றிலேன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆனையில்கிடக்கை—ஆனைபோலேகிடக்கை.)

§"உங்களிறுக்குவாத" என்று அச்சிட்டப்ரதிகளில் காண்கிறது. † பள்ளநாலி-பள்ளமடை.

(க) "அஹம்மம" (உ) "ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோயதா"
(௩) "ஸயாநபோகிதல் ஸ்ரீமாந்ஸ ... "

திருநன்மார்வும். பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும். பிராட்டியுடைய செம்பஞ்சின் சுவடுகளும் கழித்தமாலைகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று பிரியமாட்டாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய மார்வமென்னவுமாம். மரதகவுருவும். கண்டார்கண்குளிரும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாப்போலே யாய்த்து வடிவிருப்பது. தோளும். கிழிலவைபோலே ‡ இடுசிவப்பில்லாத தோள்களும். அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்துகிறார்க்குத் தெப்பம்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களும்.

தூயதாமரைக்கண்களும். பிராட்டியோடே ஹிரண்யாதிகளோடு வாசியறக் குளிரநோக்குகிற திருக்கண்களும். நோக்குக்குத் தூய்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கை. (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே — அநுகூலப்ரதிகூல விபாகரஹிதமாயாய்த்து ஸௌஹார்த்தமிருப்பது. (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிறபடியே ஸம்பந்தமொக்தாய்த்திருப்பது. இப்படியிருக்க, சில பதார்த்தங்களுக்குக் கடாக்ஷம் அநர்த்த ஹேதுவாகிறது ப்ரக்ருதிதோஷத்தாலே. ஸர்வாநுகூலமான தென்றலானது ஒருபதார்த்தத்திலே வந்தால் சோஷகமாகாநின்றதிறே. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றமிவற்றுக்குத்தாமரை ஒருபோலியா மித்தனைபோக்கி அகவாயில் தண்ணளிக்கு த்ர்ஷ்டாந்த மாகமாட்டாதே. துவரிதழ்பவளவாயும். சிவந்த திருவதரத்தையும் பவளம் போலே யிருந்துள்ள தந்தபங்க்தியையுமுடையவாயும். (௩) "அவாக்யநாதர:" என்கிற காம்பீர்யம் குலைந்து, கிட்டினாரை ஸாந்த்வநம்பண்ணுகிற திருப்பவளமும், ஸ்வாபராதத்தை யநுஸந்தித்துக் கிட்டவஞ்சினவர்களுடைய அபராதத்துக்கு நேர்த்தாவுகொடுக்க ஸ்மிதம்பண்ணும் திருப்பவளமு மென்கை.

ஆயசீர்முடியும். பண்டேயாய்ச் சீர்மையையுடைத்தான முடியும். ஸித்தமாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகமும். இத்தனையாலுமாக அவயவசோபை சொல்லிற்று. தேசும். இத்தால் - ஸமுதாயசோபை சொல்லுகிறது. அடியரோர்க்ககலலாமே. இவ்வழகைக் கண்டால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு அகலப்போமோ. இதுக்குப்புறம்பாய் "நான், எனது" என்றிருப்பார்க்கன்றோ அகலலாவது. "ஆமே" என்றது - எதிரிகளுக்கும் அகலப்போகாதென்ன வேண்டும்படியாயிறே அர்த்தத்தின் மெய்ப்பாடிருப்பது.

அ. இருபத்தோராம்பாட்டு. பணிவினால். அகலப்போகாதாகில் பரிச்சேதித்தநுபவிக்கப் பார்த்தாலோ வென்கிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, இவ்விஷயத்தில் துணிவில்லாமையாலே அநாதிகாலமிழந்த அறிவுகேடுபோலே யிருப்பதொன்றுகாணீர் இப்போது பரிச்சேதித் தநுபவிக்கலாமென்று கணிசிக்கிறவிதுவு மென்கிறார்.

மூ.—பணிவினால் மனமதொன்றிப் பவளவா யரங்கனார்க்குத்
துணிவினால் வாழமாட்டாத் தொல்லைநெஞ்சே நீசொல்லாய்
அணியினார் செம்பொனாய வருவரை யனையகோயில்
மணியனார் கிடந்தவாற்றை மனத்தினால் நினைக்கலாமே. உக.

‡ இடுசிவப்பு - ஆரோபிதாகாரம் என்றபடி.

(க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (உ) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (௩) "அவாக்யநாதர:"

ப-ரை.— பவளம்—பவளம்போன்ற, வாய்— திருவதரத்தையுடையருய், அரங்க ஞர்க்கு—கோயிலிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அழகியமணவாளன் விஷயத்திலே, மனம் அது—மநோவ்ருத்தியை, பணிவினுல் ஒன்றி—பணிவதாகவொருப்படுத்தி, துணிவினுல்— துணிவிலே, வாழமாட்டா—வாழமாட்டாத, தொல்லை நெஞ்சே—அநாதிகாலமாக பகவத்விஷயத்தை யிழந்திருக்கிற நெஞ்சே, நீ சொல்லாய்—நீயேசொல்லிக்காண்; அணியின் ஆர்—அழகு மிக்கிருப்பதாய், செம்பொன் ஆய—செம்பொன்னுலாகிய, அருவரை அனைய—அருமையான மஹாமேருவைபொத்த, கோயில்—திருவரங்கத்திலே, மணியனுர்—நீலமணியையொத்த அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆற்றை—கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரகாரத்தை, மனத்தினுல்—மநஸ்ஸினுலே, நினைக்கலாமே—பரிச்சேதித்தறியலாமோ வென்கிருர்.

வ்யா. பணிவினுல் மனமதொன்றி. பணிவதாகவொருப்பட்டு; இதரவிஷயங்களில் நின்றும் இவ்விஷயத்திலே மநஸ்ஸைப் பணிவதாகவொன்றி. ஒன்றுகை — ஒருப்படுகை. இதரவிஷயங்களிலே போகிற நெஞ்சை அவற்றினின்றும்மீட்டு ப்ராப்தவிஷயத்திலேப்ரவணமாக்குவே னென்னும் உத்யோகமாத்ரமேயாய்த்து இவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவது. இங்கு மநஸ்ஸென்கிறது - மநோவ்ருத்தியை. பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் பணிவுதானுண்டாகிலும் இரங்குகை பாக்ஷிகம்; இரக்கமுண்டானுலும் பலிப்பதில்லை. பகவத்விஷயத்தில் (க) "ந நமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலையும்மாத்ரமே யமையும்; சேதநனுடைய ஆபிமுக்யத்துக்காக ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களைப் பண்ணிப்போந்த ஈச்வரனுக்கு விஷயீகார ஸாபேக்ஷமாத்ரமே யமையும். ப்ரணாமம் தன்னைப் பண்ணினுலும் அதுவன்றே பலப்ரதம், ஈச்வரனுடைய இரக்கமிறே. இவன்பண்ணுகிற வ்யாபாரங்கள் அங்கு பலிப்பதொன் றின்றியேயிருக்க, அவனுடைய இரக்கத்துக்கு ஹேதுவானபடி யென்னென்னில்; ஒருத்தனை யொருவன் கையோங்குவது எதிரி ஸ்பர்சிப்பதொன்றின்றியே யிருக்க உள்ளதனையும் என்னைப் பரிபவித்தா னென்றிருக்கைக்கு ஹேதுவாகாநின்றதிறே; இவ்வோபாதி அஞ்ஜலியும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து, பின்னையும் (உ) "ந ஜாது ஹ்ரீயதே" என்னும்படி ப்ரியவிஷயமாயிறே இருப்பது. (ங) "ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ."

பவளவாயரங்கஞர்க்கு. இவ்வளவாநுகூல்ய முடையாரை முன்புத்தையிழவுக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணும் திருவதரத்தை யுடையவர்க்கு. அரங்கஞர்க்கு. எப்போதோ நம்மைக்கிட்டுவதென்று நித்யஸந்நிஹிதரா யிருக்கிறவர்க்கு. துணிவினுல் வாழமாட்டா. வடிவழகுதான் பணிவையு முண்டாக்கித் துணிவையு முண்டாக்கி, பின்னை அநுபவத்திலே மூட்டிவிடுமாய்த்து. பவளவாயரங்கஞர்க்கு — பணிவினுல் மனமதொன்றி— துணிவினுல் வாழமாட்டா. இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கைக்கு வ்யவஸாயமேயாய்த்து வேண்டுவது. (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந் நாஸாதயதி தத்பரம்" என்று—ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவற்ற ஸாதநம் வ்யவஸாயமாமென்று உபதேசித்தாய்த்து — தன்

(க) "நநமேயம்" (உ) "நஜாது ஹ்ரீயதே" (ங) "ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணாம:" (ச) "அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ." (ரு) "வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹ்மந்நாஸாதயதி தத்பரம்."

ஆசார்யருள வேதவ்யாஸனின் காட்டில் புருஷார்த்தஸாதநத்திலே தெளிவுடைய ஜநகன். சொல்லேநெஞ்சே. ஓர்த்யவஸாயமாத்ரத்தாலே இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்க டாத இவ்விழுவு, நெஞ்சே! உனக்கு அராஜிபிதே. நீ சொல்லாய். இவ்விஷயத்தைப் சேதித்தநுபவிக்கலாமென்று நீதான் சொல்லிக்காணாய். அணியிக்பாதி. அழகுமிக்கி நாய், செம்பொன்னான அருமையுருண்டு—மஹாமேரு, அத்தோடொத்திருந்துள்ளகோ ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாய்தர்சநீயமாய்ஸ்திரமாய் ஸர்வாதாரமாயிருக்கை.மணியுரு தவாற்றை. அம்மேருவைப்புடைபடத்துளைத்து அதுவிப்மும்படி ஒரு நீலரத்நத்தை த்திறப்போலே யாய்த்தாக் கோயிலாழ்வார்க்குள்ளேபெரியபெருமாள்கண்வளர்ந்தருளு படி. கிடந்தவாற்றை மனத்தினால்நினைக்கலாமே. கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக்கண் நெஞ்சாலே பரிச்சேதிக்கலாம்படி யிருந்ததோ. ஸ்வரூபத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், த ஸமான கல்யாணகுணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும், வடிவழகைப்பரிச்சேதிக்கவொ தென்கை. நினைவுக்கு பரிகரமானத்தையொழிய வேறேயொருகாரணத்தாலே நினை நினைக்கு மித்தனைகாணும். ... ...

அ. இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. பேசிற்றே. நினைக்கவொண்ணாதாகில் வாய்வி பேசினாலோவென்ன; * (க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" அன்றோ, மநஸ்ஸ பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவிஷயத்தைப் பாசுரமிட்டுமுடிக்கப்போமோ? பேசலாமெ அறிவுகெட்டநெஞ்சே! சொல்லாயென்கிறார்.

மூ.—பேசிற்றே பேசலல்லால் பெருமையொன் றுணரலாகாது
ஆசற்றார் தங்கட்கல்லா லறியலாவானு மல்லன்
மாசற்றார் மனத்துளானை வணங்கிநா மிருப்பதல்லால்
பேசத்தா னாவதுண்டோ பேதைநெஞ்சே நீசொல்லாய். உஉ.

—பதா.—பேதை நெஞ்சே—அறிவில்லாதநெஞ்சே; பேசிற்று—வேதங்களும் வை புருஷர்களும் பேசிப்போந்தவற்றை, பேசல் அல்லால்—சொல்லு மித்தனையொழிய, பெரு ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபருண விக்ரஹவிபூதிகளிலே, ஒன்று—ஏகதேசமும், உண ராது—அறியக்கூடாது; ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால்—உபாயாந்தரமாகிற குற்றமற் களுக்கல்லது, அறியலாவானும் அல்லன்—அறியக்கூடாதவனாயிராநின்றான்; (ஆகைய மாசு அற்றார் மனத்து உளானை—தன்பக்கலிலே ஸர்வபார ந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவ டைய நெஞ்சிலே நிர்பவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நாம்—அவன் பக்கலிலேஸர்வபாரந்யாஸம் ணினநாம், வணங்கி—அநுபவித்து, இருப்பது அல்லால்—தரித்திருக்குமதொழிய, (அவன் மையை அநுஸந்தித்தால்,) பேசத்தான் ஆவது உண்டோ—பாசுரமிட்டுப்பேசத்தான் கூடு நீ சொல்லாய்—சாபலப்பண்ணுகிற நீயேசொல்லிக்காணென்கிறார்.

வ்யா. உக்தி ப்ராக்ர்த விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோவென்ன; அவை ப ந்நமாகையாலே; இது அபரிச்சிந்நமாகையாலே பேசவொண்ணாது. (உ) "வாஜிஹ்வா ப்ரீம்ஸௌதி" என்கிறவிஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்கு மத்தனையோவென்னில்; பேசி பேசலல்லால். முன்புவேதங்கள் வைதிகபுருஷர்கள் பேசிப்போந்தவை தன்னையே

(க) "* யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (உ) "வாஜிஹ்வா யா ஹரிம்ஸ்தௌதி"

ளுமா மித்தனைபோக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ர்சமாக் ஒரு பாசுரமிட்டுப் பேசித்தலைக் கட்ட வொண்ணுது. பேசிப்போந்தவைதா னெங்ஙனேயென்னில்; (க) "நீலதோயத மத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ" "நீலமுண்டமின்னன்னமேனி" (உ) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம்" (ங) "ஹிரண்மய:புருஷோத்ர்ச்யதே" (ச) "ருக்மாபம்" "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனிபொளியொவ்வாது" இத்யாதி. இந்தப்ராக்ருதபதார்த்தங்கள் அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு ஸத்ர்சமிறே. இதுதன்னைக்கொண்டிழ்வா னென்னென்னில்; அதீந்த்ரியவிஷயத்தை விழியும்போது ஒரு நிதர்சநத்தைக் கொண்டிழிய வேண்டுகையாலே சொன்னவித்தனையொழிய உள்ளபடி சொல்லிற்றுய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணுது. வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமத்தனையல்லது நம்மால் பேசிமுடியாது. அவை பேசினபடியென்னென்னில்;— (ரு) "அப்ராப்ய" என்று பேசினவித்தனை. அப்படியே பேசவொண்ணுது என்று பேசுமத்தனை என்றுகவுமாம். அதுக்கடியென்னென்னில்; பெருமையொன்றுணராகாது. இன்னதுபோலேயென்று ஸத்ர்சத்ர்ஷ்டாந்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்று பரிச்சேதித்தல் செய்யவொண்ணுது. இதரவிஷயங்களில் வந்தால் உபமாநத்தளவும் உபமேயம் வரமாட்டாது; இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவு முபமாநம்வரமாட்டாது;ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றிலொன்றையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதென்கை. ஆனல் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்குமறிய வொண்ணுதோ வென்னில்; ஆசற்றூர்தங்கட்கல்லாலறிய லாவானுமல்லன். ஆசு – குற்றம்.

இனி இத்தை விஷய விபாகம்பண்ணிக் கொள்ளுமித்தனை. அதாவது — உபாயவிஷயமாக வரும் குற்றம். அதாகிறது — பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதவை. அஹங்கார கர்ப்பமான அசேதநக்ரியாகலாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கை. இதரோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தராபேக்ஷையில்லை; இதரோபாயங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினுர்க்கல்லது தன்னை உள்ளபடி அறியலாயிருப்பானொருவனல்லன்.

மாசற்றூர். இதுவுமொரு மாஸதோஷமாயிற்று; அதாகிறது - ப்ராப்யபாஸங்கவிலே ப்ராப்ய புத்தியைப்பண்ணியிருக்கை. அவன்றன்னைப்பற்றி ஐச்வர்யாதிகளை ஸாதித்துப் போகாநிற்பார்கள். அங்ஙனன்றியே அவன்றன்னையே பெறவேணுமென்றிருக்கை— மாசறுகையாவது. மனத்துளானை. இப்படி எல்லாவற்றையும்விட்டு ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஒருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவன். இவர்கள் நெஞ்சுக்குப்புறம்பு, காட்டுத் தீயோபாதியாக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் நெஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்கமாட்டானுய்த்து. திருப்பதிகளில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுத்தஸ்வபாவனுடைய ஹ்ர்தயத்தைக்கணிசித்திறே. "என்னிலாதமுன்னெலாம்" என்னக்கடவதிறே.

(க) "நீலதோயதமத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ" (உ) "அதஸீபுஷ்பஸங்காசம்"
(ங) "ஹிரண்மய:புருஷோத்ர்ச்யதே" (ச) "ருக்மாபம்" (ரு) "அப்ராப்ய"

வணங்காமிருப்பதல்லால். ஆச்ரிதர் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாதவனைப்பின்பு, அவன்பக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரமும்பண்ணின நாம், அவனை அநுபவித்து தரிக்குமதொழிய வேறு கர்த்தவ்யமுண்டோ வென்கிறார். வணக்கமென்று - ஸர்வப்ரகாராநுபவத்துக்கு முபலக்ஷணம். பேசத்தானுவதுண்டோ. அவன் பெருமையை அநுஸந்தித்தால் பாசுரமிட்டுப் பேசலாயிருந்ததோ. பேதைநெஞ்சே. க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பேசிப்போந்த வாஸனையாலே இவ்விஷயத்தையும் உன்மத்திகெட்டாமலே பேசலாமென்றிருக்கிறாயிறே. நீ சொல்லாய். என்வார்த்தையொழிய இவ்விஷய ஸ்வபாவமிருந்தபடியாலே பரிச்சேதித்துப் பேசலாயிருந்ததோ, சாபலம்பண்ணுகிற நீதான்சொல்லிக் காணென்கிறார். ... ... உஉ.

அ. இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு. கங்கையில். நினைக்கவும் பேசவு மொண்ணாதாகில் இவ்விஷயத்தை விஸ்மரித்து தரித்தாலோவென்ன; பெரியபெருமாளுடைய கிடையழகிலே அதிசபலனான நான் விஸ்மரித்து எங்ஙனே தரிப்பேனென்கிறார்.

மூ.—கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டுப்
பொங்குநீர் பரந்துபாயும் பூம்பொழி லரங்கந்தன்னுள்
எங்கண்மா லிறைவனீசன் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டும்
எங்ஙன மறந்துவாழ்கே னேழையே னேழையேனே. உங.

ப—ரை. கங்கையில்—கங்காநதியிற் காட்டிலும், புனிதமாய—பரிசுத்தமான, காவிரி நடுவுபாட்டு—திருக்காவேரியின்நடுவில், பொங்கு—பெரியகிளர்த்தியோடே வாரா நிற்கிற, நீர்—வெள்ளமானது, பரந்து பாயும்—பலமடைகளிலேபரந்து பாயாநிற்பதாய், (அத்தாலே,) பூ—புஷ்பித்திருந்துள்ள, பொழில்—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற, எங்கள்—ஆச்ரிதரான எங்கள் பக்கல், மால்—வ்யாமுக்தனாய், இறைவன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், ஈசன்—நியாமகனான அழகியமணவாளன். கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளுகிற, ஓர் கிடக்கை—அத்விதீயமான சயநத்தை, கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப் பெற்றபின்பும்,ஏழையேன் ஏழையேன்—அதிசபலனான நான், எங்ஙனம்—எந்தப்ரகாரத்தாலே, மறந்து—மறந்துநின்று, வாழ்கேன்—ஜீவித்திருக்கப் புகுகிறேன்.

வ்யா. கங்கையில்புனிதமாயகாவிரி. கங்கையில் காட்டிலும் பாவநமான காவேரி. தீர்த்தியதையாலும் போக்யதையாலு முண்டான வற்றமொழிய, (வேறு) பாவநத்வத்தாலும் ஏற்றத்தையுடைத்தாயசத்துக் காவேரியிருப்பது. (*) "கங்காஸ்நாநஸஹஸ்ராணி ... ஸஹஸ்ராணி ... தேவதேவப்ரஸாதநாத் । ... ஸ்நாந ..." கங்கைக்கு ஒருநாளிலே திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்தசுத்தியோகமிறேயுள்ளது, (க) "பாதநாகாத் ... ஸ்ரீமாந்ஹரோ ..." என்கிறபடியே—தன்னுடைய சுத்தி போக்குகைக்காக ருத்ரன் சிரஸாதரிக்கையாலே சௌசமென்று சொல்லவொரு குற்றமுண்டு; அவனோட்டை ஸ்பர்சமுள்ளதொரு பதார்த்தங்கள் நிர்மால்யமென்று தீயரான சைவர்க்கும் அஸ்பர்ச்யமாயிறே யிருப்பது. அப்படி அடியுடையளானும் தன்னுடை பாவநத்வத்துக்கு மயிர்பாடுண்டாய்த்து. * ஆறுபொதிசடையோனிறே.

(க) "கங்காஸாம்யம்பராப்தா தேவதேவப்ரஸாதநாத் । ரங்காவதாரோ தீர்த்த்வம் ஆதிக்யஞ்சாப்யவாபஸா"

ஆனைபாலே சிக்கு நாற்றமும் மயிர்பாடுமுண்டே; அதில்லாதபடியாலும் பெரியபெருமாள் நடுவே பள்ளிகொள்ளுகையாலும் புனிதமிறே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே எங்கேனும் புகினும் பாவநத்வம் மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. " உன்றனடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே " என்னக்கடவதிறே. அப்படிப்பட்ட திருவடிகளையுடையவன் தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிற ஏற்றமுண்டிறே காவேரிக்கு. நடுவு பாட்டு. நடுவிடத்து. யசோதைப்பிராட்டி மடியிலே சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துக் காவிரியின் நடுவே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி.

பொங்குநீர்பரந்து பாயும்பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள். ஜலஸம்ருத்தியாலே கோயிலைக்கிட்டுகிறோமென்கிற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கும். பரந்துபாயும். ஒருமடையாலன்றியே தன்நிறம்தேசமெல்லாந்தோற்ற எங்குமொக்கப் பாயாநிற்கும். பூம்பொழில் அரங்கந்தன்னுள். ஜலஸம்ருத்தியாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகூலமான ஜலஸம்ருத்தியையும் நித்யவஸந்தமான பொழிலையுமுடைய ச்ரமஹரமான தேசம். இத்தால் - கோயிலினுடைய பாவநத்வமும் போக்யதையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

எங்கள்மால். ஆச்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை. "எங்கள்" என்று - தம்மைப்போலே பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். கோயிலின் பாவநத்வபோக்யத்வங்களைக் கண்டு சாய்ந்தருளிற்றென்று போய், நிரூபித்தால் ஆச்ரிதவ்யாமோஹமேஹேதுவாய். ஸம்பந்தமின்றிக்கேயிருக்கையன்றியே இறைவன். இவற்றையுடையனாயிருக்கை. ஈசன். உடையவனானாலும் நியமிக்க சக்தனன்றிக்கேயிருக்கையன்றியே நல்வழி போக்குகைக்கும் க்ஷமனாயிருக்கை. ஸித்தனுப் ப்ராப்தனுப் சக்தனுமாயிருக்குமவனென்கை. குணத்ரயவச்யதையைத் தவிர்த்து, நித்யாநுபவம்பண்ணும் தேசத்தேறக்கொடுபோக நினைத்து, வாத்ஸல்யப்சேரிதனுய்வந்து தன்னுடைமையைத் தன்கருத்திலே நடத்துகைக்காகக்கிடக்கிறபடி.

கிடந்ததோர்கிடக்கை. கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மகுணங்களை விஸ்மரித்துக் கிடையழகிலே அகப்பட்டபடி. நிற்றல் இருத்தல் செய்தானாகில் மறக்கலாய்த்திறே. நாட்டில் அழகியராயிருப்பார்க்கு நிற்றல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றி, சாய்ந்தால் தோற்றுவது வைரூப்யமேயாயிருக்கும்; இவ்விஷயத்தில் சாய்ந்தபோதாய்த்து அழகு மிகுங்கியிருப்பது. (க) " ஸ்ரீரேஷுஸ-வஸ-ஷேவோஹவ: " என்னக்கடவதிறே. ஓர்கிடக்கை. ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்று தெரியாதிருக்கும். இவர்கள்தான், நின்றாகில் "நிலையார நின்றான்" என்பர்கள்; இருக்கக்கண்டால், "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்பர்கள்; சாயக்கண்டால், " கிடந்ததோர் கிடக்கை " என்பர்கள்.

கண்டுமெங்ஙனம் மறந்துவாழ்கேன். இவ்விஷயத்தைக்கண்டநுபவிப்பதற்கு முன்பாகில் மறக்கவுமாம், கண்டநுபவித்தபின்பு இனித்தானெந்த ப்ரகாரத்தாலே மறப்பது. வாழ்கேன். இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் மணலை முக்கவோ. அநுபவித்தால் மறக்கவொண்ணாது; மறந்தால் புறம்புதரிக்கவொண்ணாது. ஏழையேனேழையேனே. நானோ அத்யந்த

(க) " ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்தபரந்தப: "

சபலனுப், கிட்டின லநுபவிக்க மாட்டேன் ; பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன். ஏழையேன் ஏழையேனே. முன்பு இதரவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலராயிருப்பர் ; இப்போது பக வத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருப்பர் ; அதுகர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே வந்த சைதில்யம். ... ... உரு.

அ. இருபத்துநான்காம்பாட்டு. வெள்ளநீர். "மனத்திலுல் நினைக்கலாமே" என் றும், "பேசத்தானுவதுண்டோ" என்றும், "எங்ஙனம்மறந்துவாழ்கேன்" என்றும், இவர் மறக்கப்புக்கவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்ரேமத் தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில் நமக்குண்டான ப்ரேமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததியென் றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்தபக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப்பிறந்தப்ரேமம் பித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்க வொண்ணாமையாலும் அநு தபித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் க்ருத்ரிம ஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதே! என்று திருவுள்ளத்தை நிந்திக்கிறார்.

மூ.—வெள்ளநீர் பரந்துபாயும் விரிபொழி லரங்கந்தன்னுள்
கள்வனர் கிடந்தவாறுங் கமலநன்முகமுங் கண்டும்
உள்ளமே வலியைபோலு மொருவனென் றுணரமாட்டாய்
கள்ளமே காதல்செய்துன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே. உச.

ப-ரை.—வெள்ளம்—பெரியப்ரவாஹத்தையுடைய, நீர்—காவேரியானது, பரந்து நாற்புறத்திலும்பாவி, பாயும்—பாய்கையாலே, விரி—விஸ்த்ருதமான, பொழில்—சோலை களாலே சூழப்பட்ட, அரங்கம்தன்னுள்—கோயிலிலே, கள்வனர்—ஆச்ரிதர்ஸ்வாதந்த்ர்ய த்தை அபஹரிக்குமவனான அழகியமணவாளன், கிடந்த ஆறும்—பள்ளிகொள்ளும் ப்ரகார த்தையும், கமலம்—தாமரைமலர்போலே, நல்—விலக்ஷணமான, முகமும்—திருமுகமண்ட லத்தையும், கண்டும்—கண்டநுபவிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே—மநஸ்ஸே, வலியைபோலும்— நீகடினமாயிராநின்றாய்; ஒருவன் என்று—அவன் அத்விதீயனென்று, உணரமாட்டாய்— அறியமாட்டுகிறிலை; (இவ்விஷயத்தில்,) கள்ளமே காதல்செய்து—க்ருத்ரிமமாக பக்தி பண்ணி, உன் கள்ளத்தே—உன்னுடைய க்ருத்ரிமச்செய்கையிலேயே, கழிக்கின்றாய்—கால த்தைக் கழியாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா. வெள்ளநீர் பரந்துபாயும். காவேரி ஸஹ்யமே தொடங்கிக் கோயிலை நோக்கி வருகிறதாகையாலே தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்றும்படி பெருவெள்ளமாக நீரை கொடுவந்து சிலர்க்குக் குலைசெய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாயாநி ற்கும். அபிநிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து தலைக்கட்டாது. விரிபொழிலரங்கம். நீ பாய்ந்த பரப்படங்கலும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்.

அரங்கந்தன்னுள்கள்வனர். பரமபதத்தில் அக்ருத்ரிமரான நித்யஸூரிகளோட்டை பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமானாப்போலே, க்ருத்ரிமரான ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கை க்கு சௌர்யம் பரிகரமாக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. நீர்வாய் பும் சோலைவாய்ப்பும்கண்டு சாய்ந்தானென்கிறது வ்யாஜமாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரண

திலே நினைவாயாய்த்திருப்பது. நிலவரும்சென்றுபுக்கால் முற்பட செள(வெள)ர்யகந்தியாயாய்த்தாத் திருமுகமிருப்பது. அதாகிறது-ஒரு உபாதியாலே தம்மைவந்து கிட்டினருடைய ஆத்மவஸ்துவை யபஹரித்து சட்டைப் புரைக்குள்ளே யிட்டுக்கொள்வரென்று தோற்றியிருக்கும். அதாகிறது - தமக்கு அந்தரங்கமாக்கிக் கொள்ளுகை. இன்னமுந்தான் ஆத்மவஸ்துவைத் தன்னதாக அபிமானித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிமானித்த அத்தை மீட்போம் என்று பார்த்துத் தம்மழகைக்காட்டி, (க) " ஜிதந்தெ " என்னப் பண்ணுமவராய்த்து. அவனதான வஸ்துவை இவன் நெடுநாள்பட அபஹரித்துப் போந்தபடி. தன்னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாம்படியிறே சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரம் காழ்ப்பேறினபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரமிறே யென்னும்படியான இவ்வஸ்துவிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்ப்பண மாகிறதுதான் மஹாபலிதானம் போலே யிருப்பதொன்றிறே.

கிடந்தவாறும். வசிகரணபரிகாரந்தானும் சீலாதிகளான ஆத்மகுணங்களுமல்ல, அவயவ சோபையான ரூபகுணங்களுமல்ல, " கிடந்ததோர் கிடக்கை " என்னும் கிடையழகாய்த்து. கமலநன்முகமும். விகாஸம் செவ்விகுளிர்த்தி பரிமளம் என்றுப்போலே சொல்லுகிறவற்றைப்பற்றத் திருமுகத்துக்குத் தாமரையையொரு போலியாகச்சொல்லு மித்தனை போக்கி, ஸர்வதாஸத்ர்சமல்லாமையாலே " நன்முகமும் " என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய்ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ப்ராக்ர்தவஸ்து ஸத்ர்சமாகவற்றோ; ஆச்ரிதவிஷயத்தில் என்று மொக்கக் குவியாத முகத்துக்கு த்ர்ஷ்டாந்தமுண்டோ; ஸம்ஸாரத்துக்குள் குளிர்ந்தமுகம் இதொன்றுமே யென்கிறார். கண்டுமுள்ளமே வலியையபோலும். கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டுவைத்தும் நெஞ்சே! ஒருவிகாரம் பிறவாதே திண்ணிதாயிருந்தாயே!. சீழ்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அஸத்ஸமமா யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

இப்போது எனக்குவந்த வன்மை யென்னென்ன ; ஒருவனென்றுணரமாட்டாய். அத்விதீயனென்று உணரமாட்டுகிறிலே. ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனே யுள்ளபடியுணரவேணும், அப்படி யுணர்ந்தால் அத்தலையில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விடாய்பிறக்கவேணும், அது பிறவாமையாலே " வலியை " என்கிறார்.

இப்படியாகில், கீழ், " கண்ணிணைகளிக்குமாறே " என்றும் " பனியரும்புதிருமாலோ " என்றும், " உடலெனக்குருகுமாலோ " என்றும் சொல்லிப் போந்தவையெல்லாம் என்னாய்த்தென்னில்; கள்ளமேகாதல்செய்து. உனக்கு ப்ராக்ர்திவிஷயத்தில் பண்ணிப்போந்தவாஸனை இங்குமநுவர்த்தித்துப்போந்த வித்தனையொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ர்சமாக ஸ்நேஹித்தாயல்லையே. விஷயாந்தரங்களில் பண்ணிப்போந்ததும் பலபக்தி ([illegible]) யாகையாலே இங்கும் பலபக்திபண்ணிற்று. உன்கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே. இந்த க்ர்த்ரிமபக்தியானது பண்டே யுன்பாழியிறே, இங்கும் அதுதன்னையே முடிய நடத்தினை யித்தனையிறே. விஷயாந்தரங்க ளோபாதியாக இது தன்னையும் நினைத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷயத்துக்கநுரூபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரேமம் என்கிறார். ... ... உச.

(க) " ஜிதந்தே "

அ. இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. குளித்து. கீழ்-பகவத்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ஆநரய் ஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸர்க்கயுக்தனுக்குப் பிறந்ததாகையாலே பித் தாபஹதனுக்குப் பிறந்ததெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும், என்செய்தே மென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அநுதபித்தாராய்நின்றார் ; இனி அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்ற ருதேசவிசேஷத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்கு நம் கையில் முதல் காண்கிறிலோம் ம் விஷயத்தை யிழந்தேபோ மித்தனையாகாதே! என்று சோகிக்க; நீர்சோகிக்கிறதென் அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களிலே த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாயுப் ர்வாதிகாரமாயுமுண்டான ஸாதநங்கள் ப்ரஸித்தமன்றோ, அவற்றிலேயொன்றை யநுஷ் த்து நம்மைக்கிட்டமாட்டீரோவென்ன; எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையில்லை கி யில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயசூந்யதையை யருளி செய்கிறார். ஆனால் பின்னை, கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச்சொன்ன ஜ்ஞாநபக்திகள் எ ன்புதாய்த் தென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்தபோகோபகரணமான ஜ்ஞாநபக் ளாய்த்து-அங்குச்சொல்லிற்று; அவை ஸாதநகோடியில் அந்தர்ப்பவியாது, அவ்வநுபவ ாதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தம்கையில் ஸாதநமில்லையென்கிறார்-இங்கு. இதி தற்பாட்டில் - ப்ரஸித்தமாய் த்ரைவர்ணிகரானவர்களுக்கு அதிகாரமான ஜ்ஞாநபக்திகள் க்கோர்க்கையுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—குளித்துமூன் றனலையோம்புங் குறிகொ ளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டே னென்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்
களிப்பதென் கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக் கருள்செய்கண்டா யரங்கமா நகருளானே. ௨௫.

ப-ரை.—குளித்து—நித்யஸ்நாநம் முதலான ஸ்நாநங்களைப்பண்ணி, மூன்று அனலை கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நியாகிற மூன்றக்நிகளை, ஓம்பும்—ஆதரித்துப்போ ாய், குறிகொள்—மந்த்ரலோபாதிகள் வாராமேகாக்கவேண்டிய, அந்தணமைதன்னை-ட ஹ்மண்யத்தை, ஒளித்திட்டேன்—பாழேபோக்கினேன் ; என்கண் இல்லை—என்விஷய க்கொள்ளுமில்லை ; நின்கணும்—உன்விஷயத்திலும், பத்தன் அல்லேன்—ஸ்நேஹ ாதயனாகின்றேன்: (இப்படியிருக்க,) என்கொண்டு களிப்பது—நான்காதனைக்கொ ளிப்பது: நம்பி—கலாதிகுணபரிபூர்ணனாய், கடல்வண்ணா—கடல்போலே குளுத்தநிறத்தை டையனாய்; அரங்கம் மாநகர் உள்ளானே - கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, கத ிறேன் - கர்ணகடோரமாகக் கூப்பிடாநின்றேன்; எனக்கு- என்னை, அளித்து- உன் க்ருபை ஷயமாக்கி, அருள்செய் கண்டாய்—க்ருபையும் செய்தருளவேணுங்கிடாயென்கிறார்

வ்யா. குளித்துமூன்றித்யாதி. ஜந்மமாத்ரத்தைக்கொண்டு நீ அவற்றை யநு ட்டிக்கவாவென்னிலென்னு மித்தனைபோக்கி, ஜந்மப்ரயுக்தப்ராஹ்மண்யத்துக்கு அநுரூ ப நுப்படீதா நுஷ்டாந மில்லையென்கிறார். குளித்து.நித்யஸ்நாநம், நைமித்திகஸ்நாநம்,ப் ச்சித்த ஸ்நாநமென்று ஸ்நாநப்ப ஹுமுகமாயிருக்கும். நித்யஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்ந ாத்துக்குடலன்று; அந்த நைமித்திகஸ்நாநம் ப்ராயச்சித்த ஸ்நாநத்துக்குடலன்று; இ குளித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களா யிறேயிருப்பது. கர்மாநுஷ்டாநந் தானொழிய யோக் ாதகங்கள் பண்ணிப் போரத்தான் அரிதாயிறே இருப்பது. மூன்றனலை. அக்நியென்ற "அனல்" என்றது-ஆராதியாநின்றால் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் விஷயமெ

தாற்றுகைக்காக. மூன்றனல். மூன்றே அநாதமாயிருக்க மூன்றையிறே விதித்தது. ஓம்பும். சவலைப்ரஜைகளுக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியும்மாதாவைப்போலே, டமியும் இத்தநமுங் கொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை.

குறிகோள். மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம், த்ரவ்யலோபம், காலபேதம், தேவதாந்தரயாகம் என்கிற இவற்றிலொன்றுண்டாமாகில் நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, ஜாக்கிரதையிலே வதானமாயிருக்குமென்கை. பண்ணின அக்ர்த்யங்களை க்ஷமித்துக்குவிஷயமாக்கிறாஞ்ஜலியாலே ப்ரஸந்நமாம் விஷயமன்றே. அந்தணமைதன்னை. இப்படியிருக்கிறதீது தென்னில்; ப்ராஹ்மண்யம்; அதுதன்னை. ஒளித்திட்டேன். ப்ராஹ்மண்யமில்லாமை யென்னளவாய்ப் போகையன்றியே இவ்வர்ணந்தான் தண்ணிது என்னும்படி பண்ணினேன். விசிஷ்டராயிருப்பாரைக் கண்டால் இன்னான் அதிகரித்தவர்ணத்திலே சிலரன்றோ வென்றுலிகாண்டி அவர்களுக்கும் அவத்யமாம்படி திரிந்தேன். இதிறே நான் கர்மயோகத்தில் நின்றநிலை.

ஆனால் ஜ்ஞாநயோகமிருந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; என்கணில்லை. என்விஷயமாக எனக்கொன்றுமில்லை. ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநமெனக்கில்லையென்கை. கர்மயோகமில்லையென்றபோதே தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமுமில்லையென்னுமிடம் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்னில்; இஜ்ஜந்மத்தில் அநுஷ்டித்ததொரு கர்மமில்லையாகிலும் பூர்வஜந்மத்தில் கர்மயோகம் பக்வமாய், அவ்வளவிலே தேஹவிச்லேஷம்பிறந்து அநந்தரஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநம் நைஸர்க்கிகமாயிருக்குமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. ஆனால் பக்தியோகமிருந்தபடி யென்னென்னில்; நின்கணும்பத்தனல்லேன். கண்டார்க்கு ஸ்பர்ஹைபண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத உன்பக்கல் எனக்கு ஸ்நேஹலேசமுமில்லை. கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டுமில்லையாயிருக்க, உபயஸாத்யமான பக்தியில்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ வென்னில்; (க) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிறபடியே உண்டாகலாமிறே, அதுவுமில்லையென்கை. அதவா, கர்மஜ்ஞாநபக்திகள் மூன்றையும் தனித்தனியே உபாயமாகச் சொல்லுவாருமுண்டு; அந்தப்ரகாரத்திலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (உ) "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" (ங) "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" (ச) "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்னக்கடவதிறே. இதிறே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் நான் நின்றநிலை. மற்றும் இவ்விஷயத்திலறிவுடையார், "நோற்ற நோன்பிலேன்" என்றும், "கறவைகள் பின்சென்று" என்றும், (ரு) "ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி" என்றும், தந்தாமுடைய அகிஞ்சநத்வத்தை... பேற்றுக்குடலாக முன்னிட்டுக்கொண்டு போக்கடவதாயிறே இருப்பது.

பெரியபெருமாளும் தம்முடைய க்ருபைக்கு இவர் சொன்னவெறுமைகளும் அதிகாரமாகையாலே ஆழ்வீர்! நிரபேக்ஷரானீர் என்ன; களிப்பதென்கொண்டு. நீநின்றநிலையில் எனக்கநுதாபமுண்டாயோ, அதடியாக (சு) "மாஶுச:" என்னுண்டாயோ; எது ஆலம்பநமாகக்களிப்பது. இத்தால் - அகிஞ்சநனென்றபடி. உமக்கநுதாபமில்லையாகில் விடு

(க) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:। நராணாம்க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணேபக்தி:ப்ரஜாயதே" (உ) "கர்மணைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்திதாஜநகாதய:" (ங) "ஸர்வம்கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநேபரிஸமாப்யதே" (ச) "பக்த்யாத்வநந்யயாசக்ய:" (ரு) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (சு) "மாசுச:"

மித்தனையன்றோவென்னில்; என்பக்கல் கைம்முதலில்லையானால் உன்பக்கலுமில்லையோ வென்கிறார். நம்பி. நான் உபாயாந்தரங்களில் வெறுமையில் பூர்ணனானாப்போலே தேவரீர் சீலாதிகுணபரிபூர்ணரல்லீரோ - தேவரீருடைய பூர்த்தி ஸஹகார நிரபேக்ஷமன்றோ. "அறிவொன்றுமில்லாத" என்றவநந்தரம், "குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா" என்றாளிறே.

கடல்வண்ணா. தேவரீருடைய சீலாதிகுணபரிபூர்த்தியெல்லாம் வேணுமோ,வடிவழகே யமையாதோ என்பேற்றுக்கு. ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி ஒருகடல் சாய்ந்தாப்போலேயிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "ஐயப்பாடறுத்துத்தோன்றுமழகன்" என்றும், "ஆதாம் பெருகவைத்தவழகன்" என்றும், இவ்வடிவழகையிறே இவர்பற்றுசாகச் சொல்லிப்போந்தது. இத்தால் - சரண்யனென்றபடி.

உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பௌஷ்கல்யத்தையும் அறிந்தீராகில் இதற்குமேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; கதறுகின்றேன். அந்நிலையிலேதான் நிற்கப்பெற்றேனோ, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி பலம் தாழ்ந்தால் கூப்பிடுவாரைப்போலே ச்ரவணகடுகமாகக் கூப்பிடாநின்றேன். ஸ்வாகந்தத்தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே யாத்ரையாயிருக்கிறேனே. இத்தால் பலித்ததாய் விட்டது - ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக்கக் கடவவர் ஓராச்ரிதன் கூப்பிடாநிற்க அநாதரித்து நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லும்படி தேவரீர்க்கு ஓரவத்யத்தைத் தந்தேனித்தனையிறே.

இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில் பின்னைநம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்ன; அளித்தெனக் கருள்செய் கண்டாய். என்னை தேவரீர்க்கு க்ருபாவிஷயமாக்கி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். அதாவது - அநுதாபத்தையும் பிறப்பிக்க வேணுமென்கை. என்றான்? நமக்கு இங்ஙனே அடியேதொடங்கிச் செய்துகொண்டுபோரவேண்டுகிற நிர்ப்பந்தந்தானென்னென்னில்; அரங்கமாநகருளானே. தந்தாமுக்கென்ன ஒருமுதலுமில்லாதாரை ரக்ஷிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவற்றாரை ரக்ஷிப்பார்க்கு இங்குவரவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவமையாதோ. இங்கேவந்தது கிடையழகுகாட்டியும் அர்ச்சக பராதீநமான சீலத்தைக் காட்டியும் ருசியேதொடங்கி யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ.

அ. இருபத்தாறும்பாட்டு. போதெல்லாம். த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான வுபாயமில்லையாகில் ஸர்வாதிகாரமான அர்ச்சநஸ்தவநாதிகள் தானுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—போதெலாம் போதுகோண்டுன் போன்னடி புனையமாட்டேன்
தீதிலா மோழிகள்கோண்டுன் திருக்குணஞ் சேப்பமாட்டேன்
காதலால் நேஞ்சமன்பு கலந்திலே னதுதன்னாலே
ஏதிலே னரங்கற்கெல்லே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. உசு.

ப-ரை.— போது எலாம்—ஸர்வகாலங்களிலும், போது கொண்டு—புஷ்பங்களைக் கொண்டு, உன்—உன்னுடைய, பொன்—அழகிதான, அடி—திருவடிகளிலே, புனையமாட்டேன்—ஸமர்ப்பிக்க க்ஷமனாகிறிலேன்; தீது இலா—குற்றமற்ற, மொழிகள்கொண்டு—

வார்த்தைகளைக்கொண்டு, உன்——உன்னுடைய, திருக்குணம்——கல்யாணகுணங்களை, செப்ப மாட்டேன்—— சொல்லமாட்டுகிறிலேன்; காதலால்——காதலடியாகிற, அன்பு—— அன்பை, (இதுக்குமுன்பு,) நெஞ்சம் கலந்திலேன்——நெஞ்சில்ஸ்பர்சித்ததில்லை; அதாதன்னிலே—— யதின்னிலே, அரங்கற்கு——அழகியமணவாளனுக்கு, ஏதிலேன்——ஒருகாரணத்தாலும் ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன்; என் செய்வான் தோன்றினேன்——எதுக்காகப் பிறந்தேன்; எல்லே—— முக்தா! என்கிறார்.

வ்யா. போதெல்லாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன். அழகிய செவ்விப் பூக்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே புனையவிறேயடுப்பது, அதில் ச்ரத்தையில்லாமையேயன்று, சக்தியேயில்லை யென்கிறார். ஒன்றொழிந்த விஷயங்களிலே செய்யவென்றால் ச்ரத்தா சக்திகளிரண்டு முண்டாயிருக்கும். (க) "யௌவநஜாகரௌவநௌ" என்கிறபடியே - தேவரீர் திருவடிகளையே ஆராதிக்கக்கண்ட கைகளைக்கொண்டு, அப்ராப்தமாய் அநர்த்தாவஹமா யிருந்தவிஷயங்களை ஆராதித்துப்போந்தேன். காலமெல்லாம் மாட்டேன், ஒருக்கால் வல்லேன் என்கிறாரல்லர்; ஸர்வகாலமும் மாட்டேனென்கிறார். ஒருகாலத்தில் சக்தனுகில் அதுதானே பேற்றுக்குப் போரும்படியாயிறே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது. (உ) "ஸக்ருதுச்சாரிதம்யேந" என்றும், (ங) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த:" என்றும், (ச) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

காயிகமான வ்யாபாரத்தை புறம்பேவிநியோகங் கொண்டேனேயாகிலும் உம்முடைய பேச்சுக் குற்றமற்றிரா நின்றதா, ஆனபின்பு நம்குணங்களைப் பேசமாட்டோமோவென்ன; நீதிலாமொழிகள்கொண்டே திருக்குணம்செப்பமாட்டேன். பேச்சுக் குற்றமற்றாலும் உன்னுடைய கல்யாண குணங்களைப் பேசவென்றால் க்ஷமனாகிறிலேன். ஹேயகுணயுக்தமான க்ஷுத்ர விஷயங்களைப் பேசவென்றால் § வாழ்ச்சியிடனை நறுக்கறப் பேசவல்லேன்; (௫) "வாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி" என்கிற குணங்களில் வந்தால் நாப்புரளாது.

அவையிரண்டுக்கும் விஷயம் புறம்பேயாக்கினீராகில் நெஞ்சாலே நம்மைஸ்நேஹிக்க வல்லீரேயென்ன; காதலால் நெஞ்சமன்புகலந்திலேன். காதலடியாக வருமன்பு இதுக்கு முன்பு நெஞ்சில் ஸ்பர்சித்ததில்லை. அதாகிறது - (௬) "ஸஜாதஸ்நேஹபரிகர:" என்கிற ப்ரேமம். புறம்பே ஒருவிஷயத்தி லுண்டாகிலிறே அத்தை அங்குநின்றும் மீட்டுப் போந்து தேவரீர்பக்கலிலே யாக்கவேண்டுவது. முன்பு ஸ்த்ரீபதார்த்தங்களில் பண்ணிப் போந்தப்ரேமம் அவர்கள்பக்கல் அர்த்தாதிகளை அபஹரிக்கைக்காக வாய்த்தல்லது அவர்களை உத்தேச்ய மென்னும் ப்ரேமம் இல்லை. (எ) "ஸ்மராபவாயமோஹநவரா:"

(க) "யௌவநஜாகரௌவநௌ" (உ) "ஸக்ருதுச்சாரிதம்யேந"
(ங) "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்த:" (ச) "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய"
§ வாழ்ச்சியிடனை - வாழ்ச்சியிட்டு வெட்டினுப்போலே என்றபடி.
(௫) "வாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி" (௬) "ஸஙகாத்ஸஞ்ஜாயதேகாம:"
(எ) "ஸ்மராபவசோ வஞ்சநபரா:"

என்னைக்கடவதிறே. (௧) “ பரமேஸம்ஹ்ருதிவோ நிவேகஜேதே ஸந்தத நயாவித்ரு ஸா க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணேஷு ப்ரணிபாதபாஜி பாஹூ க்ருஷ்ணம் தயேத வெஷ்டிவேஷ்டி நாஸ்யஹ்நி: ” என்னைக்கடவதிறே.

அநுதன்னாலே ஏதிலேன். மனோவாக்காயங்கள் ஒருபடிப்பட்டிருப்பார் பெறும்பேற்றுக்கு இவற்றிலொன்றாகிலும் வேண்டியிருக்க, அது மெனக்கின்றிக்கே யிருக்கையாலே ஏதிலேன் - ஏதுமில்லேன். அரங்கற்கு - ஏதிலேன். (௨) “ ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ” என்கிற ஸௌஹார்த்தத்தையும், (௩) “ ருஜு: ” என்கிறபடியே — ஆச்ரிதவிஷயத்தில் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் செவ்விதாயிருக்கிற ஆர்ஜவ குணத்தையும் கேட்டேபோகாமே அநுஷ்டாந சேஷமாக்குகைக்காகக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதரான தேவரீர்க்கு, ஒன்றுமாகப் பெற்றிலேன் - ஒருகரணத்தாலும் தேவரீரை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன். எல்லே. என்னே!. அஸந்நிஹிதராயிருந் தேனல்லேன்; ப்ராப்தியில்லையாயிருந்தேனல்லேன்; செய்த அம்சத்திலே பிழைபிடிக்குமவராயிருந்தேனல்லேன்; என்னிழவுக்கடி பாபமேயிறே. ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே உகப்பானவஸ்துகிடீர்! இப்படிவ்யர்த்தமாய்ப் போய்த்தது. * அரங்கத்துறையு மின்துணைவற்குக்கிடீர்! நான் தாஸ்தனுப்த்து. கஷாயபாகம் பண்ணுமாப்போலே ஹிதபுத்தியாலே ஸேவிக்கவேண்டும். விஷயமாய்த்தானிருந்தேனே; பாலேமருந்தானாப்போலே தர்சநீயரான தேவரீரே மோக்ஷப்ரதராயிருக்கவன்றோ இழந்தது.

என்செய்வான்தோன்றினேனே. (௪) “ விசித்ராதேஹஸம்பத்தி: ” என்கிறபடியே தேவரீர்க்குறுப்பான ஜந்மமாயிருக்க நான் ஏதுக்காகப்பிறந்தேன். “ என்செய்வான் பிறந்தேன் ” என்னாதே, “ தோன்றினேன் ” என்கிறது—உத்பாதங்கள்போலே அநர்த்தஹேதுவாகப்பிறந்தேனென்கை. உத்பாதங்களுடையதோற்றந்தான் தமக்கும்ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறேயிருப்பது; அதுபோலேயாய்விட்டதிறே யென்ஜந்மமென்கிறார்.

அ. இருபத்தேழாம்பாட்டு. குரங்குகள். மநுஷ்யாதிகாரமானவையொன்றுமில்லையாகில், திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களைக்கொள்ளுமடிமையை, சாஸ்த்ரவச்யதை யின்றிக்கேயிருந்துள்ள திர்யக்குக்களைக்கொள்ளுவதாக நாம்வந்தவதரித்தகாலத்தில் திர்யக்ஸாமாந்யத்தாலே அணில்கள் க்ருதபாவனையோடே பண்ணின கிஞ்சித்காரமுண்டு, அதுதானுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித்
தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலும்போலேன்
மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன் நெஞ்சுதன்னால்
அரங்கனார்க் காட்செய்யாதே யளியத்தே னயர்க்கின்றேனே. ௨௭.

ப-ரை.—குரங்குகள் - வாநரவீரர்களானவர்கள், (கிஞ்சித்கரித்துஸ்வரூபம்நிறம்பெறுகைக்காக,) மலையை—பர்வதத்தை, நூக்க—தள்ளிக்கொண்டுவர, தாம்—தாங்கள், குளித்து—நீரிலேமுழுகி, புரண்டிட்டு—கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலேபுரண்டு, ஓடி—ஸேதுபந்த

---

(௧) “ பரமஸம்ஹ்ருதி பாத்தவேகளத்ரே ஸுத தநயாபித்ர்மாத்ர் ப்ர்த்யவர்க்கே சடமதிருபாதியோர்த்த த்ர்ஷ்ணும் தமதம சேஷ்டமேவ ஹி நாஸ்யபக்தி: ”
(௨) “ ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ” (௩) “ ருஜு: ” (௪) “ விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:

சடக்கெனத்தலைக்கட்டவேணுமென்கிற த்வராதிசயத்தாலே ஓடி, தாங்கட்—இசையையுடைத்தாய், (விளர்த்திருந்துள்ள,) நீர்—கடலை, அடைக்கல் உற்ற—தூர்க்கையிலே ஒருப்பட்டனவாய், ‡ சலம் இலா—குற்றமற்றனவான, அணிலும்—அணில்களையும், போலேன்—ஒவ்வேன் ; (இதுவன்றியும்,) மரங்கள்போல்—மரங்களைப்போலே, வலிய நெஞ்சம்—கடினசித்தத்தையுடையனாய், வஞ்சனேன்—வஞ்சகபரனாய், அளிபத்தேன்—அருமருந்தமநுஷ்யனானான், அரங்கனார்க்கு—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவர்க்கு, நெஞ்சு தன்னால்—பாவவர்த்திபாலே, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், அயர்க்கின்றேன்—மறந்து வுகர்த்தப்படாநின்றேனென்கிறார். ‡ சலம்—வஞ்சு, கபடமென்றபடி.

வ்யா. குரங்குகள் மலையை நூக்க. மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில் மலைகளுக்குத் தொகையுண்டாய் ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒருமலையை அநேகர்கூடித் தொட்டுக்கொண்டு வருவர்களாய்த்து. ஒருமலை ஒருவர்க்குப் பாத்தம்போராதபடி பெருமிடுக்கராயிருக்கச் செய்தேயும் ‡ உபாத்யாயர் ஊசிபோலே எல்லாரும்கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெறவேணுமென்றிருக்குமவர்களாகையாலே இப்படிசெய்கிறார்களாய்த்து. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாரோடு இல்லாதாரோடு வாசியறத் தாரும்பெறுந்தாமும் பழுபிறே அடிமைகொள்ளுகிறவர் கையும் வில்லுமாய்நின்றநிலைதான். மலையைநூக்க. கடலிலேபொகட என்னாதே “நூக்க” என்றது—ஒரு திரளுக்கு ஒருமலைவிஷயமாகவும் போராமையாலே வேறேயொருதிரள் வந்துபற்ற அவர்கள்பக்கலிலே நூக்க, இப்படி கைமேலேபோயாய்த்து மலைகடலிலேபுகுவது. (க) “ஸ்வ மாஹாத்ம்ய ஸ்வபாவ...” என்றுகொண்டு பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகரைபுரண்டு செல்லாநிற்க அக்காரியத்துக்குவேண்டுவார் ப்ரவர்த்தியாநின்றார்களென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதிறே. கடல்தூர்ப்புண்டு அக்கரைப்பட்டதாய்விடவற்று என்னும் த்வரையாலே எல்லாருமொக்க ப்ரவர்த்தித்தாராய்த்து.

குளித்து இத்யாதி. ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய த்வரைதான் அணில்களுக்குப்போந்திராமையாலே, பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகரைபுரளாநிற்க முதலிகளுக்கு இத்தனை மெத்தனவெல்லாமென்தான் ? இருந்தபடியால் சடக்கெனக்கடலடைக்க இவர்களுக்கும் சக்தியில்லை, ஆனபின்பு, மலையாலே தூர்ப்புண்டப்ரதேசத்துக்கு மணல்சுமக்கப் பரிகரமில்லையிறே என்று, அணில் நீரிலேபுக்குத் தோய்கையும் கரையிலேயேறினால் மணல்தொற்றுகையும், உதறினவாறே விட்டுக்கழிகையும் இவை, முன்பே கைகண்டபடியாலே இப்ரகாரத்தாலே கடலைத்தூர்ப்போமென்று பார்த்துக், கடலிலேபுக்குமுழுகுமாய்த்து. இம்முழுக்குதன்னாலே நீர்சுவறும், மணலுங்கொண்டு வரலாமென்றாய்த்து நினைவு. நாம். கடலில் நீர்சுவறுவதும் மணல் தொற்றுவதும் தம்முடம்பிலேயென்றறியாதாய்த்து அடிமையில் த்வரையாலே; நாம்

‡ “உபாத்யாயர் ஊசிபோலே” என்றவிடத்தில் அநுஸந்தித்துப் பொருளொருகதையுண்டு:- ஒருநாள் உபாத்யாயருக்கு ஓர் ஊசிவேண்டியிருந்ததாய், அதற்காக சிஷ்யர்களை நியமித்துப்போகவிட, அவர்களில் ஒருவர் ஓர் ஊசியை ஆர்ஜித்து உபாத்யாயர்பாடே கொணரப்புக்கவளவிலே, மற்றசிஷ்யர்களெல்லாரும் இரண்டு உபாத்யாய நியமித கைங்கர்யத்தில் எல்லாருமாகவிறே கிஞ்சித்கரிப்பேதாமாக வேணுமென்று பெரியதொருபனைமரத்தை வெட்டி அதிலே அந்த ஊசியைக்குத்தி எல்லாருமாக அந்தமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று. (க) “அவதாரயார்ணவம் ஸ்வபஸ்யே”

வுபட்ட காரியமடங்கத் தங்களாலே தலைக்கட்டுகிறதாக அபிமானித்துத் திரிகிறபடியாலே "தாம்" என்னவுமாம். புரண்டிட்டோடி. புக்கமலைகளுக்கு நொய்மணல்புக்குச்சொரிந்து கொண்டுவருகிறபடி போராதென்றுபார்த்து மணலிலேபுரண்டோடித் திரியாநிற்குமாய்த்து. உள்ளமணலும் வழியிலேயுதிரும்படியாகவோட இடையிலே நின்றவர்கள் இவற்றின் த்வரையைக்கண்டு என்றான் இத்தனை வேகமென்றால்? பெருமாளுக்குப்பகலுமதி லங்கையில் வடக்குவாசலில் விடுவித்ததாயிருக்கும், உங்களுக்கு த்வரையற்றிருந்ததி! என்னுமாய்த்து. ருசியானது தந்தாமளவைப்பார்க்க வொட்டாதிறே.

தரங்கநீர் அடைக்கலுற்ற. திரையையுடைத்தாய்க்கிளர்ந்திருந்துள்ள கடலையடைக்கையிலே சமைந்த. உற்ற. கடலடைக்கிறார்கள் தாங்களாய், முதலிகளும் தங்களுக்கு ஏடுத்துக் கைநீட்டுகிறவர்களாயாய்த்து இவற்றினுடைய அபிமானம். சலமிலாவணிலும்போலேன் இவற்றினுடைய வ்யாபாரம் அங்குத்தைக்கு கிஞ்சித்காரமாய்ப் பலிப்பதொன்றில்லையாகில் இது அடிமையாகிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; அடிமைகொள்ளுகிறவனுக்கு இவற்றின் பாவசுத்தியே யமையுமென்கை. சலமிலாமையாவது - "கடல்தூர்ப்புண்டு பெருமாள் அக்கரைப்பட்டாராகவல்லரே" என்கிறபா(ஹா)வத்தில் புரையற்றிருக்கை. சலம்-வ்யாஜம். இலா-இல்லாமை- நின்ற நிலைபோராதே நிற்கை. சாஸ்த்ரவச்யதையுமின்றிக்கே வர்ணாச்ரமநியமுமின்றிக்கே, ஹஸ்தபாதாதிகரணமு மின்றியிலேயிருக்கிற திர்யக்ஸாமாந்ய மாத்ரமான இவை குளிப்பது ஓடுவது புரளுவதாகிற இவற்றினுடைய பாவமும் எனக்கில்லையென்று, "குளித்து மூன்றனலை - ஓளித்திட்டேன்" என்கிறார். அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுக்கு எதிர்த்தலையில் பாவசுத்தியொழிய அவனுக்கு வேண்டுவதொன்றில்லை, இவனும் செய்யலாவதுமொன்றில்லை, நமக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திகளைக்கொண்டு பூர்ணனுக்கு நாமொன்று செய்கையாவது என்னென்று கைவாங்குமவர்கள் பாக்யஹீநர், அந்த பூர்த்திதான் நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகைக்குறுப்பென்று சுத்தபாவராய் மேல்விழுகைக் குறுப்பாம் பாக்யவான்களுக்கு; இப்பாவசுத்திதான் ஒருவர்க்குங் கிடையாமையாலே எல்லார்க்குஞ் செய்யலாவதொன்றென்னவொண்ணாது. ஆக அணில்களுக்குள்ள ஆநுகூல்யமும் எனக்கில்லை யென்கிறார்.

மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன். இவ்விஷயத்தில் தம்நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாதபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார். "இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்" என்றவதுக்கு மவ்வருகே ஒருவன்மை சொல்லுகைக்காக "மரங்கள்போல் வலியநெஞ்சம்" என்கிறார். அக்நியிலேயிட்டு உருக்கி நினைத்தகார்யம் கொள்ளலாம் இரும்பு, இத்தை நெருப்பிலேயிட்டால் கரிந்துபோய் முன்புநின்ற நிலையும் கெடுமித்தனை. வஞ்சனேன். இப்படி நெஞ்சு திண்ணிதாயிருக்கச்செய்தே இது த்ரவத்ரவ்யமோவென்று தேவரீரும் ப்ரமிக்கும்படி பாவித்துக்காட்டாநிற்பன்; அகவாயில் நினைவொன்றாயிருக்க 'இவனைத்தனை பகவத்ப்ரேமமுடையாரில்லை' என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துவர்த்திப்பன். "இறையிறையுருகும் வண்ணம்" என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை அநுசயிக்கிறார். நெஞ்சுதன்னுலரங்கனார்க்காட்செய்யாதே. அணில்கள் பக்கலிலும் பாவசுத்தியேயிறேயுள்ளது, அந்நெஞ்சைகொண்டு ஸந்நிஹிதனான உன்பக்கலிலே அல்பாநுகூல்யம் பண்ணாதே. இவன் பாவசுத்யாத்ரத்தையே பரிபூர்ணசேஷவ்ருத்தியாகக் கொள்ளும் பகவதபிப்ராயத்தாலே "ஆட்செய்யாதே" என்கிறார். அளியத்தேன். (க) "ஐஹாஸவ்வ-௦ஸாமி" என்று

(க) "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ழிளையபெருமாளைப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களுக்கும் அர்ஹமான அருமந்தவஸ்து மீர்! இது. அயர்க்கின்றேனே. விஸ்மரித்து அநர்த்தப்பட்டுப்போவதே! இவ்விஷயம் ஸந்நிஹிதமல்லாமையாலேயாதல், இத்தலையில் போக்யதையில்லாமையாலே யாதல்ன்றிறே; "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதியாலேயிறே அநர்த்தப்பட்டது. சலமிலாமரங்கள் போலென்னவுமாம்; மரங்கள்போலே சலமிலாவென்னவுமாய். மரத்தை ஆயுதத்தாலே சலிப்பிக்கவுமாம், நெஞ்சையொன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதென்றபடி.

அ. இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. உம்பரால். அணில்கள் திர்யக்காய்வைத்து நமக்கு ஞ்சித்கரிக்க உத்யோகித்தபாவசுத்தி உமக்கில்லையாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் பொய்கை யிலே புக்கு இடர்பட்டு நாம்சென்று தனக்குதவக்கடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு, துதானும் உமக்குண்டோவென்ன; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

மூ.—உம்பரா லறியலாகா வொளியுளா ரானைக்காகிச்
செம்புலா லுண்டுவாழும் முதலைமேற் சீறிவந்தார்
நம்பரமாயதுண்டே நாய்களோஞ் சிறுமையோரா
எம்பிராற் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே. உஅ.

ப-ரை.— உம்பரால் — ப்ரஹ்மாதி தேவர்களால், அறியலாகா — இப்படிப்பட் தென்று பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாத, ஒளியுளார்—தேஜோமயமான பரமபதத்திலுள்ள ஸர்வேச்வரன், ஆனைக்காகி—திர்யக்காயிருந்துள்ளகஜேந்த்ராழ்வானுக்காக, செம்-சிவந்த, புலால்—மாம்ஸத்தை, உண்டு—புஜித்து, வாழும்—வர்த்திக்கிற, முதலைமேல்—முதலைமே லே, சீறி—பெருங்கோவமுடையராய்க்கொண்டு, வந்தார்—அவன் இடர்பட்ட மடுவின் கரை யிலே அரைகுலையத்தலைகுலையவந்தார்; (இப்படி ஆச்ரிதபக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனி நக்க,) நம் பரமாயது உண்டே—நம்முடையரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பர (ஹப) முண்டோ; நாய்களோம்—நாய்கள்போலே தண்ணியரான நம்முடைய, சிறுமை ஓரா—குற்றத்தில் கண் வையாதவராய், எம்—நமக்கு வகுத்தசேஷியுமாய், பிராற்கு—உபகாரகனுமாயிருக்குமவ னுக்கு, ஆள்செய்யாதே—அடிமைசெய்யாமல், என்செய்வான் தோன்றினேன்—எதுக்காகப் பிறந்தேனென்கிறார்.

வ்யா. உம்பர் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளாலறியவொண்ணாத ஒளியுண்டு-ஸ்ரீவைகுண் டம்; அத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவர். (க) "அத யதத꞉பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே" (உ) "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந꞉" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மாதிகளாலும் (ங) "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப்பார்க்கு நிலமன்றே பரமபதம்; ப்ராபிக்க முடியாமையேயன்று, அறியவும் முடியாதென்கை. (ச) "யந்ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர꞉। ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத்விஷ்ணோ꞉ பரமம் பதம்" ॥ * கலங்காப் பெருநகரத்திலே நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்திருக்கிறவர்கிடீர்! ஸம்ஸாரத்திலே ஆர்த்த

(க) "அதயதத꞉பரோ திவோ ஜ்யோதிர்த்தீப்யதே" (உ) "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்விஷ்ணோர்மஹாத்மந꞉" (ங) "ஈச்வரோஹம்" (ச) "யந்நதேவாநமுநயோ நசாஹம்நசசங்கர꞉। ஜாநந்திபரமேசஸ்யதத்விஷ்ணோ꞉ பரமம்பதம்"

ரக்ஷணத்துக்காக வந்தார். ஆனைக்காக. இப்படி கரைபுரண்ட மேன்மையை யுடையவன்றான் பதறிவந்து கார்யம்செய்தது ஒருபிராட்டி. திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்க்கோவென்னில்; ஒரு ப்ரியக்குக்காகக் கிடீர். இடர்பட்ட அதினளவேயறு, உதவினவனா வேலிதன்கிறார் ஆச்ரிதர் ஒரு தலை யானால் தன் மேன்மை பார்த்தல், அவர்களுடைய சிறுமை பார்த்தல் செய்யுமவனன்றிக்கே, அவர்கள் பக்கல் பார்ப்பது அத்தலையில் ஆபத்தும் தன்னோடேடை லம்பந்தமுமேயாய்த்து. ஆச்ரிதர் சிறுமை பார்த்தொழிந்தால தன்சிறந்தைக்கு நேர்நிற்க வல்லதொன்றுண்டோ.

சிறிவந்தது ஆர்மேலேயென்னில்; செம்புலாலுண்டுவாழும் முதலை மேல். தன்னிறுப் க்ஷாத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை பக்ஷமாகக்கொண்டு, அத்தலைக்கேற்றிருந் தேழுமே ருந்தனிக்கோல்செல்லவிருப்பாரைப்போலே பூர்ணம்மையமாகமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை இலக்காகக்கொண்டு கிடீர்வந்தது. (க) "[illegible]" என் றபடியே-ப்ரஹ்மாதிகள் போக்கற்றுச் சரணம்புக, ஹிரண்ய ராவணாதிகளை அழியச்செய்ய வர்கிடீர்! ஒரு க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தையிலக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தார் (உ) "[illegible]" (ங) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே ஆச்ரயத்திலில்லாத தொன்றை எடுத்துக்கொண் டாய்த்துவந்தது. தம்மளவில் * நித்ய ப்ரசாந்தாத்மாவாயிருப்பர்; ஆச்ரிதபரிபவத்தில் வந்தால், (ச) "[illegible]" என்கிறபடியே - க்ரோதமிட்ட வழக்காயிருப்பர். "கொடியவாய் விலங்கினுயி மலங்கக்கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்று ஆச்ரிதர் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக நினைத்தி ப்பதொன்றிறே இது. வந்தார். இருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்பத்தாலே செய்யல யிருக்க மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்தாராய்த்து. ஜகதுபஸம்ஹாரா தியிறே ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாவது, ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யு மிடத்து கைதொட்டாய்ச் செய்யாதவன்று சீற்றம் மாறமாட்டாது; அற்றை வரவுதமக்கு உதவிற்று போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. முதலையின் வாயிலகப்பட்டார் தாமென்றுமிறேதாம் இருக்கும்படியாக, "கொடியவாய்விலங்கு" என்றுமிறே ஒருவர். ஆச்ரிதரிலேயொரு வர்க்கு உதவினது தன்தாமுக்கென்றிராதவன்று நமக்கு பகைத்லைட்டந்த மில்லையென்றிருந் வாய்த்து அிப்பது.

நம்பரமாயதுண்டே. இப்படி ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனை பின்பு,நம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பர(ஹ) முண்டோ. தன் மேன்மைபார்த்தல் நம்சிறுமைபார்த்தல் நம்முடைய பாபத்தின் கனத்தாலேசிறி, சிலநாளறுபவித்தால் பின் செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்குமவனுமலாய் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமாகிறோமே ஏய்தோம். அவ்வானை ஸநகாதிகளுடைய ஸ்தாநத்திலேயாம்படியிறே நம்முடைய தன்மை இறந்தவரசலெல்லாம் நுழைந்தாலும் நம்மைக் கொள்வாரில்லாத புகலறுதியையுடையோம் பார்த்தவனுக்குத் தொட்டால் குளிக்கவேண்டும்படியான தன்மையையுடைய பதார்த்த சிறுமையோரா எம்பிராற்கு. எத்தனையேனும் தண்ணியோமானாலும் தன்மைபார்க்கக் கண்ண ல்லாதவர்க்கு. தோஷதர்சநத்தில் அவிஞ்ஞாதாவாய் குணதர்சநத்தில் * ஸஹஸ்ராம்சு

(க) "பாரவசேசம் சரணம்ப்ரஜத்வ மஸுராத்தாம்" (உ) "க்ரோதமாஹா ரயத்தீவ்ரம்" (ங) "அதாரோமஹாதேஜா:" (ச) "கோபஸ்யவசமேயிவாந்"

ிருப்பர். (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" என்று ஓதப்படுகிறவனுக்கு அவிஜ்ஞாதர்த்வ
ாவது - இத்தலையில் தோஷங்கண்டு பொறுத்து அபகரித்தானாயிரா தொழிகை.

எம்பிரானுக்காட்செய்யாதே. தோஷம்பாராதே ஆபத்தே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கிறது வரு
தேயமாகையாலே வகுத்தசேஷியுமாய் உபகாரகனுமாயிருக்குமவனுக்கு அடிமை செய்
ப்பெறாப்போம், அதுசெய்யாதே. எங்கள்கார்யம் தமக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டால்
ம்முடையகரணங்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கையிறே ப்ராப்தம்.

என்செய்வான் தோன்றினேனே. வ்யர்த்தஜந்மாவானேன். (உ) "ஸ்ரேஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய" என்கிறபடியே ஜந்மப்ரயோஜநம் அடிமையாகில் அதுக்கு சலான என்ஜந்மம்
யர்த்தமேயிறே. பிறந்தேன் என்னாதே, "தோன்றினேன்" என்றது, (ரு) "அஹம்
ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்ற இளையபெருமாள் பிறவிபோலேயாகிலிறே பிறந்தேனென்ன
ாவது, அதில்லாமையாலே "தோன்றினேன்" என்கிறார் ... ... உ௲.

அ. இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ஊரிலேன். ஆனை இடர்ப்பட்டபோது, அது
னக்கு உதவுகைக்காக நினைத்து நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம் திருவயோத்யை
கோயில்முதலாக நாம் உகந்த நிலங்களில் ஒருவனுக்கு ஜந்மாதிகளுண்டானால் அவனை நம
க்கு ரக்ஷித்தே தீரவேணும், அங்ஙனே இருப்பன் சிலவுண்டோ வென்ன; அவையு மெனக
்கில்லை யென்கிறார்.

மூ—ஊரிலேன் காணியில்லை யுறவுமற் றொருவரில்லை
பாரில்நின் பாதமூலம் பற்றிலேன் பரமமூர்த்தி
காரொளிவண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்
ஆருளர் களைகணம்மா வரங்கமா நகருளானே. உக.

ப-ரை.— ஊர்இலேன்—தேவரீர் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம் முத
லான திருப்பதிகளில் பிறவாதவனுய், காணி இல்லை—திருப்பல்லாண்டு பாடுகைமுதலான
ற்காசவிட்ட காணியாட்சியில்லாதவனுய், உறவு இல்லை—பந்துக்களில்லாதவனுய், மற்று
ஒருவர் இல்லை—ஸ்நேஹிகளில்லாதவனுய், பாரில்—தண்ணிதான பூமியிலே வஸித்து, நின்
பாதமூலம்—உன் திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன்—தஞ்சமாகப்பற்றுதலை பிராமின்
றேன்; பரமமூர்த்தி—பரமசேஷியாய், ஒளி—புகர்மிக்கிருக்குள்ள, கார் வண்ணனே—வர்
ஷாகவலாஹகத்தையொத்த திருநிறத்தையுடையவனுய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனான
வனே, கதறுகின்றேன்—பலம் தாழ்க்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன்; அம்மா—ஸர்வ
ஸ்வாமியாய், அரங்கம் மாநகர் உளானே—ஆச்ரிதர் கூப்பீடு கேட்கைக்காகக் கோயிலிலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, (அடியேனுக்கு,) களைகண் ஆர் உளர்—தேவரீரையொ
ழிய ரக்ஷகர் வேறே ஆரிருக்கிறார்; [உன்னையொழிய வேறே ரக்ஷகரில்லை யென்று
கருத்து.]

வ்யா. ஊரிலேன். இங்கு "ஊர்" என்று இவர் நினைக்கிறது - ஸதா பகவத்ஸந்
நிதியுண்டான ஸ்ரீ ஸாளக்ராமமென்ன, அவதாரஸ்தலமான திருவயோத்யாதிகளென்ன,
கோயில்முதலா யிருந்துள்ள திருப்பதிகளென்ன, இவற்றையாய்த்து. "ஊர்" என்கிற

(க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "ஸ்ரேஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய"
(ரு) "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"

ஸாமாந்ய வாசிசப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்னில்; சேதநரிலே ஒருகுருச்
யிஸ் பிறவாதாரில்லையிறே; அவைதான் அத்ர்ஷ்ட ஹேதுவென்கைக்கு ஒருப்ரமாண
யில்லை; இங்கு உபாய சூந்யதையைச் சொல்லப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடு சேரவேண்டு
யாலே இச்சப்தம் இவ்விசேஷங்களையே சொல்லிற்றாகக்கடவது. நாம் அபிமாநித்திருந்த
லைக்குள்ளே பிறந்தானென்று தேவரீர்க்குப் பற்றாச பிடிக்கலாவதொரு தேசத்திலே பி
க்கப் பெற்றிலேன். தேசவாஸமாத்ரமே ஆத்மோத்தாரகமென்கைக்கு ப்ரமாணமென்
என்னில்; (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" (ங) "[illegible]" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. கா
யில்லை. அப்படி அத்தேசங்களில் ஜந்மமில்லையாகில் ஏதேனுமொருபாதியாலே அவ்வ
விடங்களிலே க்ஷேத்ரஸ்பர்சமுண்டாகக் கூடும், அதுவுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லை
ன்கிறார். அதாவது - தேஹயாத்ராசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நி
தங்களிலே அந்வயித்தல், "திருநக்ஷத்ரம்" என்றாப்போலே சிலவுண்டாதல், தாநத்த
லும் விலையாளுமுண்டாய் அவ்வூரிலே சென்று காணியாளவேண்டும்படியானஸ்பர்சமுண்ட
யிருக்கை.

அவையொன்றுமில்லையாகில் அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள்கொடையா
வரும் ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம்பந்தமாதல் உண்டோவென்னில்; உறவில்லை மற்றொருவ
ல்லை. இவையின்றிக்கேயொழிந்தால் கண்பழகியிருப்பாரொரு பந்துக்களுண்டோ வெ
னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார். ஆனால் உமக்கு வாஸமெங்கேயென்ன; பாரில். ஒருப
ருச பெறுவிடில் தரிக்கவொண்ணாதபடி அநந்தக்லேச பாஜநமான பூமியிலே வாஸம்.

* கலங்காப் பெருநகரிலிருக்கிறேனோ நிர்ப்பாநுபிருக்கைக்கு, ஒருவர் கூறை யெ
வருடுக்கிற பயஸ்தாநத்திலே யன்றோ எனக்கு வாஸம். ஆகையால் நின்பாதமூலம் பற்
லேன். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புகலற்றார்க்குப் புகலான உன் திருவடிகளில் எனக்கோரந்வ
யில்லை. (ச) "[illegible]" என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கான காகத்
க்குங்கூடப் புகலிடமாயிறே தேவரீர்திருவடிகளிருப்பது. ஆனால் பின்னை ஒருவழிய
லும் உமக்கொரு நன்மையில்லையாகில் பின்னை இழக்குமித்தனையன்றோவென்ன; பரமமூர்த்
ஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்றேனத்தனைபோக்கி உன்பக்கலிலும் இல்
யோ. ஸர்வாதிகனாய் பரமசேஷியாயிருக்குமவனல்லையோ. சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயி
சேஷித்வமிருப்பது. இவன், (ரு) "[illegible]" என்று ப்ரமித்தவனாலும் இவ
ப்ரதிபத்தியொழிய ஸ்வரூபத்தை மாறாடவொண்ணாதே.

ஸ்வரூபத்தையழிக்கவொண்ணாதாகில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸித்திக்கு வழியே
ன்ன; காரொளிவண்ணனே. முதலடியிலே ருசிஜநகமாய் ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமுமா
ன்றோ உன்வடிவழகிருப்பது. கண்ணனே. வடிவழகுண்டானாலும் உத்துங்கதத்வமன்
வென்ன வொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனல்லையோ.

(க) "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" (உ) "பவத்விஷயவாஸிநஃ" (ங) "திர்ய
யோநிகதாச்சாபி ஸர்வேராமமநுவ்ரதாஃ" (ச) "தமேவம்சரணம்கதஃ" (ரு) "ஸ்வ
த்ரோஹம்"

பரமசேஷியாய் விலக்ஷண விக்ரஹோபேதனாய் ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனா யிருக்கிற நீயிருக்க எனக்கு இழக்கவேணுமோ. வகுத்த சேஷியாவது, சேஷித்வமட்டந்த மில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையனாவது, இவையிரண்டு மில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத நீர்மையையுடையனாவது, இப்படிப்பட்ட தேவரீருள்ளீராயிருக்க எனக்கு ஒரிழவுண்டோ. கதறுகின்றேன். தேவரீருடைய இந்தவைலக்ஷண்யங்களை அநுஸந்தித்து ஸாதராநுஷ்டானம் பண்ணி பலம்தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றேன்.

ஆருளர்களைகண். நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறியிருக்கிறதுதேவரீரையொழிய வேறுர் ரக்ஷகராக. நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகவோ, என்னையும் புகுரநில்லாத பிறர் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ. அம்மா. உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன்றோ. அரங்கமாநகருளானே. உடையவனானாலும் ஸந்நிஹிதனல்ல னென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ. ஸம்ஸாரத்தில் நன்மைபெற வேணுமென்று கூப்பிடுவாருமுண்டாகக் கூடுமோ என்னும் நசையாலேயன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ௨௯.

அ. முப்பதாம்பாட்டு. மனத்தில். ப்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களில்லை, ஸ்த்ரீசூத்ராதிகாரமான த்யாநஸங்கீர்த்தநாதிகளுமில்லை, அணில்களுக்குண்டான பாவசுத்தியு மில்லை, ஆனையிடர்பட்டபோது நினைத்த நினைவுமில்லை, புண்யதேசவாஸத்தால் வரும் நன்மையு மில்லையென்றார் - கீழ் அஞ்சுபாட்டாலே; இந்நன்மைகளொன்று மில்லையாகிலும் உம்முடையபக்கல் தீமைகளில்லையாகில் உம்மால் வருமிழவில்லாமையாலே உம்மை அங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களும் செய்கிறோம், அது இருந்தபடி யென்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; நன்மைகளொன்று மில்லாதவோபாதி தீமைகளெனக் கில்லாததில்லை யென்கிறார் - மேல் அஞ்சுபாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில்— ஆநுகூல்ய பாவத்தை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பரஸம்ருத்த்யஸஹத்வமாகிற ஆத்மகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

மூ.—மனத்திலோர் தூய்மையில்லை வாயிலோ ரின்சொலில்லை
சினத்தினாற் செற்றம்நோக்கித் தீவிளி விளிவன்வாளா
புனத்துழாய் மாலையானே பொன்னிசூழ் திருவரங்கா
எனக்கினிக் கதியென்சொல்லா யென்னையா ளுடையகோவே. ௩௦.

ப-ரை.—புனம் - தன்னிலத்திற்போலே திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான, துழாய்மாலையானே - திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், பொன்னிசூழ் - காவேரியாலேசூழப்பட்ட, திரு அரங்கா - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், என்னை ஆளுடைய கோவே - என்னை அடிமைகொண்ட சேஷியானவனே, மனத்தில்—மனஸ்ஸிலே, ஓர் தூய்மை— காமக்ரோதாதிகள் இல்லாமையாகிற தூய்மை, இல்லை—இல்லாதவனாய், வாயில்—வாயிலே, ஓர் இன்சொல் இல்லை—பிறரிடத்துப்ரியமாக வசி(லி)யாதவனாய், சினத்தினால் – கோபத்தாலே, செற்றம்நோக்கி-பகைமைதோற்றப்பார்த்து, வாளா-வீணே, தீவிளிவிளிவன்-மிகக் கொடுமையாக வார்த்தைசொல்லாநிற்பன்; இனி — தேவரீரைரக்ஷகமாகப் பற்றினபின்பு, எனக்கு-இப்படிப்பட்ட க்ரூரகுணங்களையுடையனான எனக்கு, கதி என்—போக்கடியென்? சொல்லாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. மனத்திலோர் தூய்மையில்லை. (௧) “ மநஸா து விஶுத்தேந ” என்றும் (௨) “ யே த்வஜ்ஞாநவிமூடசேதஸ: ” என்றும் மநச்சுத்தியைப் பேற்றுக்குப் பரிகர

(௧) “ மநஸா து விஶுத்தேந ” (௨) “ யே த்வஜ்ஞாநவிஶுத்தசேதஸ: ”

மாகச்சொல்லக்கடவதிறே ; அந்தசுத்தியெனக்கில்லையென்கிறார். ஓர்தூய்மையென்றது காமக்ரோதலோப த்வேஷாதிகளில் ஒன்றுகுறைந்து அதில் சுத்தனாகப் பெற்றிலேன். ஷட்காருசிந்தமாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன். வாயிலோர் இன்சொலில்லை. மனச்சு யில்லையாகுல் வாயில் ப்ரியவசநங்கள்தானுண்டோவென்னில் ; அதுவுமில்லை யென்கி ஒரின்சொல்லாவது—இதுக்குமுன்பு ஒருவனைக்குளிர 'நன்' என்றறியேன். குளிர என் ஞர் இறந்திலும் அநுகூலமாக ஒருமறுமாற்றம் சொல்லியுமறியேன். "கெடுஞ் லால் மனுத்தசேனன் " என்கிறபடியே அபிமதவிஷயங்களை உகக்கும்போது ச்ரவண மாயிருப்பது. ஆக இவ்விரண்டுபேதத்தாலும்—மீழ் அஞ்சுபாட்டாலும் சொன்ன தத்தை அநுபாஷித்தாயித்து.

சினத்தினால் செற்றம்நோக்கி. இவையில்லாமையே யன்றிக்கே பரஸம்ர்த்திகண்ட நிர்நிபந்தநமாக இவர்களுக்கார்த்தங்களையே தேடாநிற்பன். நெஞ்சிலே கோபத்தா சாத்ரவம்தோற்றப்பாராநிற்பன். செற்றம் என்றும், சினம் என்றும்-கோபம். மிக்ககோ தாலே ஒசாளுமொருநோக்கும் நேராகவாய்த்துப்பார்ப்பது. தீவிளிவிளிவன். நோக்கே மியே வாய்விட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழியட்டினுப்போலேயாய், குடிபழியும் யாகவாய்த்து வாய்விடுவது. வாளா. இதெல்லாம்செய்கிறது தான் ஒருகாலைக்கு வெ பெறப்பார்க்கவோவென்னில் ; இதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன்.

ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவிறே. ஸாத்விகர், பரப்ரயோஜநத்தை ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாப்போலே பரார்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்தி பன். உம்முடையபடி யிதுவாகில் நம்மை விரப்பத்திக்கிறதென்னென்ன ; புனத்துழாய் ம யானே. நம்தன்மையைபார்த்து அகலவொண்ணுதபடி அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ர க்கடவோமென்று ரக்ஷணதர்மத்திலே தீக்ஷித்துத்தனிமாலையிட்டன்றோதேவரிருக்கிற ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும் என்றுமுன்னை விடப்போமோ. தன்னிலத்திலேபோ திருமார்பிலே செவ்விபெறும்படியான திருத்துழாய் மாலையையுடையவனே. பொன்னி திருவரங்கா. ரக்ஷகனைப் பூரவிராதே ஸந்நிதிகளுக்கும்பெற்றேன். எத்தனையேனும் தண் பார்க்கும் ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இ திருத்துழாய் மாலைக்குப்புறமாலைபோலேயாய்த்துத் திருப்பொன்னிபோட்டைச் சேர் ந்திருக்கிறபடி.

எனக்கு. நீரே தன்மையை உபபாதித்தாரிறே, இப்படி தோஷப்ரசுரனான னக்கு. இனி. என்தோஷத்தை யநுஸந்தித்து நான் எனக்குரக்ஷகனை தவிர்ந்து தேச டக்கவிலே ந்யஸ்தபரனானபின்பு. கதியென்சொல்லாய். போக்கடிசொல்லாய். போக்கடி கற்றுத்துக்கொண்டுவைத்து "அவனைச்சொல்லாய்" என்னும்படியிறே ப்ராப்தியினு மிருப்பது. நீர் போக்கடி சொல்லென்றபோதாக நமக்குச்சொல்லவேண்டுகிற தென் ன்ன ; என்னையாளுடையகோவே. இத்தலையில் சேஷத்வமும் அத்தலையில் சேஷித்வ வ்யவஸ்திதமாயன்றோ விருப்பது, வெறிதுக்குக்கடவார்ர். இது ஆருடையவஸ்துவ கோவுபடுகிறது. ... ...

அ. முப்பத்தோராம்பாட்டு. தவத்துளார். சாஸ்த்ரியமாய் மோக்ஷார்த்தமான தங்களில் எனக்கோரந்வயமில்லையென்கிர், ஸ்வர்க்கபலார்த்தமாகவாதல், விப்ரலம்பக தர்ஷ்டபலார்த்தமாகவாதல், ஸத்கர்மாதிகளைப் பண்ணிப்போந்தோமாகில் அவற்றில் உபா

பாக்கி நன்மையிலே மூட்டுகிறோம், அவைதானுண்டோவென்ன; அவையொன்று ஸ்வப்ராப்திக்குப் பரிகாமாக தேவரீர் தந்த ஜந்மத்தை விஷயப்ரவணனுய் ப்ரத்வேஷத் விராசமே றநுவாக்கத் தந்திராகக்கொண்டேனென்கிறார். ஆனால் கீழில்பாட்டோடே த லங்கதியென்னென்னில்; பாஸம்ர்த்தபலஹத்வமே யன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ராக்தாலே பந்துஜநங்களுக்கும் அசலானேனென்கிறார்.

மூ.—தவத்துளார் தம்மிலல்லேன் தனம்படைத்தாரி லல்லேன்
உவர்த்தநீர் போலவென்ற னுற்றவர்க் கொன்றுமல்லேன்
துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசனானேன்
அவத்தமே பிறவிதந்தா யரங்கமா நகருளானே. ௩௩.

ப-ரை.—தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன்—மோக்ஷார்த்தமாக தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவனுப், தனம்படைத்தாரில் அல்லேன்—திருமங்கையாழ்வார்போல் ப்போல் பாகவதாராதநத்துக்கு த்ரவ்யார்ஜநம் செய்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவ உவர்த்தநீர்போல— உவர்நீரைமுகத்திலே இறைத்துக்கொண்டால் அதுகண்விழிக்க ணுதபடி கரிக்குமாப்போலே, என்றன் உற்றவர்க்கு—என்பந்துக்களுக்கு, ஒன்றும் லன்—ஒருவகையாலும் நல்லனாய்ப் போகேதனல்லேன்; (பின்பு நான் செய்துபோந்த பவ்வென்னில்;) துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கு—மிகச்சிவந்திருந்துள்ள அதரத்தையு ஸ்த்ரீகளுக்கு, துவக்கு அற—பந்தமற, துரிசன் ஆனேன்—கள்ளனாயினேன்; அர நகருளானே—, (இப்படிப்பட்ட எனக்கு,) பிறவி—ஜந்மத்தை, அவத்தமே தந்தாய்—த்தமாகவேதந்தருளினீ ரென்கிறார்.

வ்யா. தவத்துளார் தம்மிலல்லேன். (க) "யஜ்ஞேநதாநேந தபஸாநாசகேந" என்று- தபஸ்ஸை மோக்ஷார்த்தமாக விதித்ததிறே.முமுக்ஷுக்களாய் தபஸ்ஸை நுஷ்டித்தாரில் கூட்டாகப் பெறுமையே யன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிப்ரயோஜநாந்தர பராய் நன்னேபே பேணுவாருமுண்டு, அவர்களுக்கும் கூட்டாகப் பெற்றிலேன். இவை ளையு மின்றியிலே யொழிந்தால் ஒருதபஸ்ஸை ஆரம்பித்து அதில் வைகல்யத்தாலே ப்ரஷ்டர்களானார்தங்களில்தான் கூடப்பெற்றேனோ. ஆக, தபஸ்ஸ்பர்சமுடையார் ஒருவரும் கூடப்பெற்றிலேன் என்கிறார். தனம்படைத்தாரி லல்லேன். அர்த்தலாபத்தையும் அர்த்த ஸாதநமாகச் சொல்லக்கடவது - விலக்ஷண விஷயத்தில் வ்யயிக்குமன்று. "யஜ்ஞேநதாநேந" என்றும், (உ) "யஜ்ஞோதாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி" என்றும், (௩) "அத்ர நாவஸந்திகம் ஸர்வதஸ்ம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(௫) "யயாகயா வியயா வஹநம்ப்ராதுயாத்" என்றும் - ஸத்விஷயத்திலே வ்யயிக்குமன்று த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ப்ரகாரநியதியில்லையென்றும் சொல்லிற்றிறே; இம் ஸ்ஸாலே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுவாரில் கூட்டல்லேன். திருமங்கையாழ்வார் போல் அநுஷ்டிப்பதும் செய்தார்களிறே. இவையின்றிக்கே யொழிந்தாலும், (௬) "யத்

(க) "யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாநாசகேந" (உ) "யஜ்ஞேநதாநேந" (௩) "யஜ்ஞோதாநம் தபச்சைவபாவநாநி" (௪) "தத்தாநம்ஸாத்விகம்ஸ்ம்ர்தம்" (௫) "யயாகயாசவிஹ்வநம்ப்ராப்நுயாத்" (௬) "யத்துப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திஸ்யவாபுநஃ"

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவைராக்ய ஹேதுபூத ஸ்ரீமுக வாசவாநி" என்கிற ராஜஸதாமஸமாதல், (க) '
ஆக்ருஷ்ட க்ஷ" என்கிற தாமஸதாமஸமாதல், க்யாத்யர்த்தகார (லு)ம் க்ருஷ்ணனா
இவை யுண்டோவென்னில்; அவையொன்று மில்லையென்கிறார். இவைபிரகம் மே
ரும் பக்தர்களுக்குருப்பா யிருப்பர்களிறே, அதிருந்தபடி யென்னென்னில்; உவ
போல என்றனுற்றவர்க் கோன்றுமல்லேன். உவர்களை முகத்திலே யேறிட்டுக்கொ
அது கண்விழிக்க வொண்ணுதபடி. கரிக்குமாப்போலே, என்னை நேர்முகம்பார்க்க
ணுதபடியாய்த்து நான் அவர்கள் திறத்தில் அவத்யபூதனாய் வர்த்தித்தபடி. அவர்
துக்கள் என்முகத்தே விழித்தால் அற்றைக்கு ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாய்த்து அவர்க
அவத்யபூதனாய் வர்த்தித்தபடி. அவர்களுக்கு அப்ரியமே பண்ணுகையாலே ப்ரிய
மாகவும் பெற்றிலேன், அவர்களுக்கு அஹிதமே என்னுகையாலே ஹிதைஷியாகவு
றிலேன், எனக்கும் அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகையாலே தனக்குத்தானு
மென்னு மதுவும் பெற்றிலேன், அவர்களுக்கவத்யபூதனுமே போனேன்.

பக்தர்களுக்கு ஆகாதவர்களும் தங்களுக்கு அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கா
பர்களை, அதிருந்தபடி யென்னென்னில்; துவர்த்தவித்யாதி. அகவாயில் அநாத்
ங்களை மறைத்து ஆகாரத்தில் பழுப்பைக்காட்டி அகப்படுத்திக் கொள்ளுமவர்களா
இவனும் உள்வாயில் தன்மையறியான், தன்னோடு அவர்களுக்கொருபந்த மில்லாமை
மறியான், இவனும் அவ்வகாரத்தில் பழுப்புக்கள்வருந்து போகமாட்டாதே அகப்படுமா
அகவாயில் அநாத்மகுணங்களை மறைக்கைக்கும் புறம்புள்ளாரோடு இவனுக்குண்டா
கை அறுக்கைக்கும் ஆகாரத்தில் பழுப்பேயாய்த்து அவர்களுக்குப் பரிகாரம். புறம்புள்
பந்துக்களையும் விட்டுப் பற்றினவர்களுக்கும் தூப்பரனாய்த் தலைக்கட்டினேன். அத
அவர்கள்பக்கலிலும் அபகாரகனாய்ப் போந்தவனாகையாலே அவர்களுக்கும் இவனோ
ஸம்பந்தமறவேனு மென்றிருக்கை. துரிசன் - கள்ளன். (உ) "ஸீக்ருஷா ஹ்ருதவான்
என்று — நீசனை ராவணனுக்கு மாகாத னொருவனென்று அவன் சொன்னாப்போ
தன்மைக் கெல்லையான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலே பஹிஷ்கரிக்கப்ப
நாயொருவனென்கிறார்.

ஆனபின்பு அவத்தமேபிறவிதந்தாய். தேவரீர் எனக்கு ஜந்மத்தை வ்ய
ர்தருளினீராய்ப்பலித்தது. தம்முடைய கர்மமடியாகவந்த அநர்த்தத்தை அத்த
ஏறிடுவா னென்னென்னில்; கர்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகையாலே
செய்கிறார். கர்மமாவது - ஈச்வராஜ்ஞையத்திலே நிக்ரஹரூபேண நின்று பலிப்பதே
ஸகலப்ரவ்ர்த்தி நிவ்ர்த்திகளும் ஈச்வராதீநமாம்படியாய்த்து ஸ்வரூபமிருப்பது;
தைப் பொறுத்தோமென்னப் போமதொன்று. (உ) "ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி"
றபடியே - புத்திப்ரதாநம் பண்ணி நல்வழி போக்குமிடத்தில் நிவாரகரில்லை; ஆக இ
உணர்ந்தவிவர்க்குச் சொல்லலாமிறே. கிணற்றில் விழுந்த ப்ரஜையைக்கண்டு தாயே
யிருந்தால், "தாய்தள்ளினள்" என்னக்கடவதிறே. அரங்கமாநகருளானே. சாஸ்த்ரங்க
மீட்கவொண்ணாதபடி கர்மபரதந்த்ரராய் விஷயாந்தர ப்ரவணரா யிருப்பாரை, அ
சிலத்தாலும் மீட்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது

(க) "அஜ்ஞாத்கமவஜ்ஞாதம்" (உ) "தேநசாஸ்ம்யவமாநித:" (ந) "
புத்திபோகம்தம்"

அ. முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்து. நம்பக்கல் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கூட ஆகாதபடி ஸந்நிதிபண்ணின நம்பக்கல் வந்தபடி யென்னென்ன; ப்ரதிபந்தகாரிகளாயிருப்பார் செய்யுமவற்றுக்கோரடைவுண்டோ, என்மௌர்க்க்யத்தாலே வந்தேனென்கிறார்.

மூ.—ஆர்த்துவண் டலம்புஞ்சோலை யணிதிரு வரங்கந்தன்னுள்
காரத்திர ளனையமேனிக் கண்ணனே யுன்னைக்காணும்
மார்க்கமொன் றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய
மூர்க்கனேன் வந்துநின்றேன் மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே. ௩௨.

ப-ரை.— வண்டு—மதுபானம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள், ஆர்த்து—சப்தித்துக்கொண்டு, அலம்பும்—அலையா நிற்கிற, சோலை—பொழில்களையுடைத்தாய், அணி—ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம் போன்ற, திரு அரங்கம் தன்னுள்—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், கார் திரள் அனைய—மேகஸமூஹத்தையொத்த, மேனி—திருமேனியையுடையனாய், கண்ணனே—ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, உன்னை காணும் மார்க்கம் ஒன்று—உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒருபாயம், அறியமாட்டா—அறியமாட்டாதவனாய், மனிசரில்—மநுஷ்யர்களுக்குள், துரிசனாய—க்ருத்ரிமனாய், மூர்க்கனேன்—பிடித்தது விடமாட்டாத தண்ணியனான நான், வந்துநின்றேன்—; மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே—மிகவும் மூர்க்ககுணமுடையேனாயிரா நின்றேனென்று தம்முடைய நிஹீநதையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா. ஆர்த்துவண்டலம்புஞ்சோலை. திருச்சோலையில் மதுவைப்பானம் பண்ண இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிநிவேசத்தாலே பரிச்சேதித்திழிய வறியாதே யிழிந்து கழுத்தே கட்டளையாகப்பருகி, புக்க மது இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆர்த்துக் கொள்ளாநிற்கும். முக்தர் பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக ஸாமகாநப் பண்ணுமாப்போலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே பகவதநுபவத்தாலே முக்தர்க்குப் பிறக்கும் விகாரம் திர்யக்குக்களுக்கும் பிறக்கும்படியா யாய்த்துக் கோயிலின் போக்யதையிருப்பது. (க) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" என்று - மதுவநமழித்தமுதலிகள், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடுவார், ஆடுவார், ஒருவரையொருவர் சுமப்பார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவாராளர்களிறே; இவர் தம்முடைய ஸத்தையுண்டாகைக்குக் கூப்பிடுகிறார்; இவை ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகக் கூப்பிடுகிறன. வண்டலம்புஞ் சோலை. மதுபானம் பண்ண இழிந்தவண்டுகள் மதுவின்மிகுதியாலே ப்ரளயத்திலகப்பட்டலைகிற மார்க்கண்டேயனைப் போலேயும், கிண்ணகத்திலகப்பட்ட திருச்சோலை போலேயும் அலையாநிற்குமாய்த்து. அலம்பல் - தளும்பல்.

அணிதிருவரங்கந்தன்னுள். ஸம்ஸாரத்துக் காபரணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்பது. லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனுண்டே யாகிலும் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனல்லாதபோது தாலிகட்டாஸ்த்ரீகள்போலே யாய்த்து லீலாவிபூதியிருப்பது. சோலையணிதிருவரங்கம். சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். கார்த்திரளனையமேனி. மதுவெள்ளத்தைக்கண்டு கடலென்று ப்ரமித்து, மேகஸமூஹங்கள் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி, நெகிழ்ந்து போகமாட்டாதே அவை உள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துப்பெரியபெரு

(க) "காயந்திகேசித் ப்ரணமந்திகேசித் ந்ருத்யந்திகேசித்."

மாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவில் கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரசீலஸ் பாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன ஒன்றுவையாமையாலும், மேகத்தையொருபகை குப்போலியாகச் சொல்லும்படியாயாய்த்திருப்பது. "தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்" என்ற வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேகஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கண்ணனே. மேகத்தாட்டில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது;-கடக்கநின்று ஜலத்தை உபகரிக்குமதிறே மேக ஸஜாதியனாய் வந்துகிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது. பெரியபெருமாளைக்கண்ட யசோதைப்பிராட்டிவைத்த வெண்ணெயைக்களவுகண்டமுதுசெய்து மூலையடியே திரிந் வளர்ந்த செருக்குத்தோற்றியாய்த்திருப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெ ணெயுண்டவாயன்" என்னக்கடவதிறே.

உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா. உன்னைப்பெறுகைக்குறுப்பாக நீ தெரித்துவைத்த, மார்க்கமுண்டு - வழி, அதாகிறது - உபாயம்; அவையாகிறன - கர்மயோகம், தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்ய புருஷோத்தமவித்யை, அநுக்தமான திருநாமஸங்கீர்த்தநம், புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், இப் சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். இவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டி மாட்டாமையேயன்றிக்கே அறியவும்மாட்டாதவனாய்த்து. மனிசரில். அறிவுக்கடைவில்ல திர்யக்யோநியாயிழக்கவுமாமிறே, அறிகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்யஜந்மத்தைப்பெ வைத்திறே இழக்கிறது. துரிசனாய. அவர்கள் தாங்கள் நித்யஸம்ஸாரிகள் கோடியிலே படி அவர்களுக்கு த்யாஜ்யனாக்ர்த்ரிமன். திர்யக்ஜந்மமாய் அயோக்யனென்று ஆறியி கிறேனல்லேன், மநுஷ்யஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெற்றிலேன். (௧) ["... ப்ராவ்ரு."] உபயவிலக்ஷணனென்கிறார். துரிசு - களவு.

இப்படியிருக்கிற நீர் என்பக்கல் வருவானென்னென்ன; மூர்க்கனேன்வந்துநின்றே என்தண்மையாராத மூர்க்கனுகையாலே வந்துகொடுநின்றேன். என்தண்மையையுமறி உன் வைலக்ஷண்யத்தையுமறிந்துவைத்து "அயோக்யன்" என்று அகலவிறேயடுப்ப அத்தைச்செய்யாதே வந்துகொடுநின்றேன். தண்ணீர்குடிக்கிற ஊற்றிலே நஞ்சையிடு கைப்போலே, விலக்ஷண போக்யமான்விஷயத்தைக்கிட்டி அழித்தேனென்கிறார். "... னே" என்றது அங்குத்தைக்காகாதாரில்லையிறே, அத்தையேபற்றிவந்து நின்றேன். ... கனேன் மூர்க்கனேனே. இதொருமௌர்க்க்யமேயென்கிறார். விப்ஸையால் இரண்டு மையும் அநுஸந்தித்து அத்தலைக்குவந்த அவத்யத்தைப்பார்த்தும் தம்முடைய தண்மை பார்த்து மருளிச்செய்கிறார். ... ...

அ. முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. மெய்யெல்லாம். இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தீ களாலும் குறைவில்லை, நான் இங்குத்தைக்காகாதாளொருவனென்கிறார். அநந்தரம், பாட்டோடு இப்பாட்டுக்குஸங்கதியென்னென்னில்; "மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன்" என் அர்த்தமிராநுக்யம் ஹ்ருதயத்திலேபட்டுச் சொல்லுகிறீரோவென்னில்; அதுவும் பொய் ... ஆனால் நம்மைக்கிட்டுகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல்போக்கென்னெ கேட்க; தேவரீர் திருவடிகளொட்டை வைபர்தமும் க்ர்யையுமொழிய வேறுண்டோவெ ... வெளியிடுகிறார்.

(௧) "... ."

மூ.—மெய்யெல்லாம் போகவிட்டு விரிகுழலாரிற் பட்டுப்
போய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன்
ஐயனே யரங்கனே யுன்னருளென்னு மாசைதன்னால்
பொய்யனேன் வந்துநின்றேன் பொய்யனேன் பொய்யனேனே. ௩௩.

ப-ரை.— மெய் எல்லாம்—மெய்யான நினைவையும் மெய்யானசொலவையும் மெய்யான செயலையும், போகவிட்டு—கைசோரவிட்டு, விரி—விரிக்கப்பட்ட, குழலாரில் பட்டு—கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகள்வலையிலே அகப்பட்டு, பொய் எல்லாம்—பொய்யென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும், பொதிந்துகொண்ட—நிறைத்துக் கொண்டவனாய், போழ்க்கனேன்—அடைவுகேடனான நான், வந்து நின்றேன் — நிர்லஜ்ஜனாய்வந்து நின்றேன்; ஐயனே—எனக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கனே—கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, உன் அருள் என்னும் ஆசைதன்னால்—உன்க்ருபையில் எனக்குண்டான ஆசையாலே, வந்து நின்றேன்—வந்தேன்; (நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால்,) பொய்யனேன் பொய்யனேன் பொய்யனேன்—எல்லாப்படியாலும் பொய்யனாகவேயிரா நின்றேனென்கிறார்.

வ்யா. மெய்யெல்லாம். மெய்யாகிறது - பூதஹிதமாய் யதார்த்தமா யிருக்குமர்த்தமாய்த்து. கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளெல்லா வற்றுக்கும் ப்ரதமநிலையாயாய்த்து ஸத்யந்தா னிருப்பது. (க) "ஸ த்யமேவ ஜயதே" என்னக்கடவதிறே. ஐச்வர்யத்தால் தமைய நின்றகைசிகன், "பகவத்விஷயத்திலே அநுகாஹித்தாரில் பொய்சொல்லக்கடவேனில்லைகாண்" என்று-தன்னை பக்ஷிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மாக்ஷஸனைக் குறித்துச் சொன்னானிறே பகவத்விஷயத்திலே நாலடிவர நிற்கையாலே. எல்லாம். இவைதான் பலவகையாய்த்திருப்பது. மநஸ்ஸால் நினைப்பதும் மெய்யாய், அத்தோடே சேரச்சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை. பந்துவாயிருப்பா னொருவனுக்கு மெய்யைச்சொல்லிப் புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவுங் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற நாட்டிலும் நடையாடாதபடி வாஸனையோடே போகவிட்டேனென்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினார்பக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன்பக்கலிலே வந்து பொசிபக் கூடுமென்று அவர்கள்பக்கலிலும்மெய்நடையாடாதபடி பண்ணினேனென்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞாநதையாலே பொய்யோடும் செல்லும்;மெய்கொண்டேநடக்க வேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலேயிறே அஸத்யனாய்த்து. நீர் இப்படிமெய்யை போகப்போகவிடுகைக்கு வாஸனை பண்ணிற்று எங்கேயென்ன; விரிகுழலாரில்பட்டு. உன்கோஷ்டிக்குப் பொய்யாகாதாப்போலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டிக்கு மெய்யாகாதபடி. ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸ்த்ரீகளோடொரு க்ஷணகாலமும் ஸம்ஸர்க்கமரிதாயாய்த் திருப்பது. விரிகுழலாரில். மயிர்முடித்திருக்கில் "இதொரு மயிர்முடியே! மாலைசுற்றின விரகே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும்; விரித்திருக்கில் "ஒசழுக்காக மயிரைவிரித்துப் போகட்டபடியே!" என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும். "என்னையுன்செய்கை நைவிக்கும்" என்று—பகவத்விஷயத்தில் ஸாத்விகர் படுமதெல்லாம் படுமாய்த்து. பட்டு. வலையிலே யகப்பட்ட சில பதார்த்தங்களைப்போலே தன்னால் மீளவொண்ணாதபடி யகப்படுகை. ஆசார்யோபதேசத்தாலே வருந்தவிஷயத்தில் * பனியிருங்குழல்களைக் கண்ணாலேகாணுகிற்க, வைஞ்ஸ்த்ரீகள்பக்கலிலேயாம்படியிறே அதிலகப்பட்டிருப்பது.

(க) "ஸத்யமூலமிதம்ஸர்வம்"

பொய்யெல்லாம் பொதிந்துகொண்ட. மெய்யைக்குடநீர்வழித்தாப்போலே பொ ளைக் கடிபூரித்தேன். பகவத்விஷயவம்வர்க்கம் பொய்யனை மெய்யராக்குமாப்போலே த்து - இவ்விஷயம் ஸத்யனை அஸத்யராக்கும்படி. எல்லாம். மெய்க்குச்சொன்னவை ளெல்லாம் இதுக்கு முன்டிறே. "பொய்" என்று பேர்பெற்றவையெல்லாவற்றை தம்மோடேசேர்த்துக்கொண்டாராய்த்து. பொதிந்துகொண்ட. அவற்றிலொன்றுஞ் சோ யடி. பொதிந்துகொண்டேன். காட்டார் தந்தாமபிமத விஷயங்களுக்குக் கார்த்திகைக்கு பொய்சொல்லவேண்டினுல், அவர்களும் என்பக்கலிலேவந்து கேட்டுப்போம்படி பொதி கொண்டேன். எட்டுப்புரியுங்கட்டினுராய்த்து. போழ்க்கனேன் வந்துநின்றேன். என்னை ஸந்நித்தால் பொய்யனன்றே, அங்குத்தைக்காகாதவனென்று மீளவிடேறபடுப்பது; னையுனைகையாலே நிர்லஜ்ஜனாய் வந்துகொடுநின்றேன். நின்றேன். ஸாதாராஷ்டாகம் ணிபலத்துக்கு அவ்ஸரப்ரதீக்ஷராய் நிற்பாரைப்போலே வந்துநின்றேன். போழ்க்கனே போழ்க்கமை - பண்ணவை - கதிருர்யதை.

இப்படிப்பட்ட நீர் சடதமாத்புபெதர்சேரும் நம்பக்கலிலேவருவானென், விரி லார்பக்கல் போகிறென்ன; ஐயனே. என்னுலழிந்துக்கொள்ளவொண்ணுத நிருபாதிக ஸம் படியாக வந்தேன். எத்தனையேனும் அதிரியிலே கைவளர்ந்த ப்ரஜைகளுக்கும் மாதாபி களிருக்குமிடத்தில், பிறர்காணுதபடி புழைக்கடையாலேவந்துபுகுராலாம்படியிறே ப்ராப் ருப்பது. அரங்கனே. நம்மை "நிருபாதிகபந்து" என்றறிந்தது சாஸ்த்ர வாஸனைய யோ, ஆசார்யோபதேசத்தாலேயோ வென்ன; அவற்றாலன்று, கோயிலிலேவந்து க ள்ர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டறிந்தேன்.

நித்யவிபூதியிலிருப்பைக் காற்கடைக்கொண்டு, அநபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸாரிகளுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜ களில் தேவரீர் திருவடிகளுக்காகாதாரில்லை யென்னுமிடத்தையும் இக்கிடைதானே உ சிக்கிறதில்லையோ, நம்பக்கலிலேவந்து நீர்கொள்ளப்புகுகிற கார்யமென்னென்ன; உ ளொன்னுமாஸை தன்னுல் - வந்துநின்றேன். தேவரீர் க்ருபையின்பக்கல் எனக்குண்டான யாலேவந்தேன். தந்தாமை முடியச்சூழ்த்தச் கொண்டவர்களுக்கும் தேவரீர் க்ரு ரக்ஷணம்பண்ணலாம்படியிறே தேவரீர் க்ருபையிருப்பது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே அழிபக்ஷ தேவரீர் உத்யோகித்ததசையிலும் காகத்துக்குத் திருவடிகளிலே புகுரலாம்படியிறே நீர் க்ருபையிருப்பது. (க) "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" எ கடவதிறே.

உம்முடையபக்கல் நன்மைகளில்லாமையுமறிந்து தீமைகளுண்டென்னுமிடமும ஸம்பந்தமுமறிந்து நம்பக்கல் வந்தீரல்லீரோ, அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட உம்மைய ளம் தேடியிருக்கிறது, இதுதான் மெய்யோ என்ன; பொய்யனேன். நிரூபித்தவிட இதுவும்பொய்யாயிருந்ததென்கிருர். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் ஸந்நிதியிலே பொன்றுசொல்லலாவது என்பக்கலுண்டோ வென்கிருர். பொய்யனேன். "தீமைகள் எ லாதனவில்லை" என்று சொன்ன இவ்வார்த்தைகள். (உ) "ஜஹ்ஸ்வ்...பாயா நா...

(க) "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" (உ) "அஹமஸ்ம்யப ராமாலய:"

என்னும் வார்த்தை. இவ்வதிகாரிக்கு தேவரீர் ஸந்நிதியில் விலைச்செல்லும் வார்த்தை யென்று சொன்னேனித்தனை, என்தன்மை யென்னெஞ்சில்பட்டுச் சொன்னேனல்லேன். பொய்யனேனை ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீர் இப்போது தன்னை மெய்யனென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணிற்று நான்பொய் சொன்னபடி. தாம் கீழ் " ஆதரம்பெருகவைத்தவழகன் " என்றும், " கண்ணிணைகளிக்குமாறே " என்றும், " பனியரும்புதிருமாலோ " என்றும், " உடலெனக் குருகுமாலோ " என்றும் சொன்ன பொய்ம்மாலைகளை அநுஸந்தித்து " பொய்யனேன் பொய்யனேனே " என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளிலே எத்தனை பொய்சொன்னேனென்கிறார். ... ... ௩௩.

அ. முப்பத்துநான்காம்பாட்டு. உள்ளத்தே. ஜ்ஞாநப்ரஸாதத்வாரமான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய் நங்குற்றங்களை ஸோதநமறியும் ஸர்வஜ்ஞனை விலையா பொய்யனை நான்கிட்டி அவத்யத்தைவிளைத்து என்னகாரியம் செய்தேனென்று லஜ்ஜித்து இதிற் காட்டில் நன்குற்றமறிகைக்கு ஜ்ஞாநமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்துபோகையே நன்றென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே நகையற்று அகலுகிறார்.

மூ.—உள்ளத்தே யுறையும்மாலை யுள்ளுவா னுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேன் நானுந்தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு
உள்ளுவா ருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந் தறிதியென்று
வெள்கிப்போ யென்னுள்ளேநான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே. ௩௪.

ப—ரை.—உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, உறையும் - எப்போதும் வர்த்திக்கும், மாலை— ஸர்வாதிகனானவனை, உள்ளுவான்—அநுஸந்திக்கைக்கிடான, உணர்வு ஒன்று இல்லா—ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன பகவத்ஜ்ஞாநமென்ன தேஹஸ்வபாவஜ்ஞாநமென்ன இவற்றில் ஒன்று மில்லாதவனாய், கள்ளத்தேன்—ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் மறைத்துப் போந்தவனாய், நானும்—ஒருவகை நன்மையுமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும், தொண்டாய்—உன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயித்தவனாய், தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு—அடியார்போல நாமரூபங்களை தரித்து, உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம்—அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமதெல்லாம், உடன் இருந்து அறிதி என்று—கூடவிருந்து அறிவாயென்று, நான்—, என்னுள்ளே—எனக்குள்ளே, வெள்கி, லஜ்ஜைப்பட்டு, விலவு அற சிரித்திட்டேன்—விலாக்கனொடியும்படி சிரித்தேனென்கிறார்.

வ்யா. உள்ளத்தே. நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலேயிருக்குமவனாய்த்து. அறப்புள்ளாவொருவனுகிலிறே கண்ணால்கண்டதுக்கு அவ்வருகறியானென்றிருக்கலாவது. உறையும். ஸந்தாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை. போக்குப்பகுதியுண்டாகிலிறே போனபோதாக மூலையடியே நடக்கலாவது. மாலை. ஸர்வாதிகனை. ஆத்மாவுமுள்ளே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே ஸர்வத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாசம் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக்குறித்து அதுக்கு நியந்த்ருத்தையில்லை; இவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும். உள்ளுவா னுணர்வு. நம்முள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கைக்கிடான ஜ்ஞாநமில்லை. உணர்வொன்றில்லா. ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிலிறே பகவத்ஜ்ஞாநமுண்டாவது. அதில் ப்ரதமத்திலேயறியவேண்டும் ஆத்மஜ்ஞாநமில்லை; ஈஸ்வரவிஷயஜ்ஞாநமுமில்லை; தேஹஸ்வபாவத்தினுடைய ஜ்ஞாநமில்லை.

கள்ளத்தேன். ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் பகட்டிமறைத்துப் போந்தேன். ஈமக்கோராத்மகுணமுமில்லையென்று சொல்லும்போது அன் அந்தராத்மாவறிய இல்லையென்பன்; அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநமும் பரமாத்மவிஷயஜ்ஞாநமும் முண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அவர்களை மறைத்துப்போந்தேன். அதுயில் அநாத்மகுணமுண்டாயிருக்கவிறே யில்லையென்பது, அக்களவுக்கு உன்னையும் பெருநிலையாகவிழுந்தின் களவுகண்டுபோந்தேன். நானுந்தொண்டாய். ஒருநன்மையுமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும், ஆத்மகுணோபேதர் அதிகரிக்குமுன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயியாநின்றேன். ஆரெசெய்யக்கடவ அடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறார். சண்டாளன் வேதாத்யயநத்தில் அதிகரித்தால் நாட்டார் கர்ஹிப்பர்களென்றும், (க) "ஶ்வா ஶூநம்யஹ்நவி:ஹஶஹ்து" என்றுதானும் அருவராநிற்குமிறே; அப்படியேபடுகிறார். தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு. உன்னைக்களவுகண்டு விடுமளவன்றிக்கே ஸாத்விகர் அபஸாவ ஹிக்கும்படி ரூபநாமங்களை தரித்துப் போந்தேன். பரப்புமாறத் திருநாமத்தை யிடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அஹ்ந்தயமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, உன்போக்யதையைச் சொல்லுவது, யமாதிகள் தலையில் என்காலென்பதாய், நானுமொருவனாய் பரோபதேசம் பண்ணுவதாய், எத்தனை செய்தேன், எத்தனை ஜல்பித்தேனென்கிறார். உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதியென்று. நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப்பற்றியிருக்கையாலே அநுஸந்திப்பார ஈதுளாந்திக்கு மதெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்தறிதியென்று. (உ) "ஶஶஂகஸ ஹுர்வேஹியஶநு ஶஜ்ஹ" இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற நீ உடனேயிருக்கவோ நான் இவ்வமனைக்கூத்தெல்லாம் ஆடிற்றதென்கிறார்.

வேர்கிப்போய். தம்முடைய க்ர்த்ரிமத்தையும், அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞதையையும் ஸந்நிதியையும், அநுஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷ்டரானார். போய். ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப்போந்தார். அவனில்லாத விடம்தேடிப்போகிறாரிறே யிவர். பாஹ்யவிஷயங்களிலே லஜ்ஜித்தால் ஆங்குநின்றும் அது இல்லாதவிடந்தேடிப் போருவரே, அவ்வாஸனையாலே போருகிறாராய்த்திருக்கும். என்னுளம்ளே. இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக் கூட்டல்லர்கள், பெரியபெருமாள் பக்கல்நின்று மகளுருமாய்நின்றார். அவஸந்நிதியுண்டானாலும் அவர் இதுக்கும் கூட்டல்லர், இனி இவர் தம்மிலே சிரிக்குமத்தனையிறே. தம்முடைய அபஹாஸ்யதைக்குத் தாமே ஸஹகாரியாயித்தனையிறே. விலவறச்சிரித்திட்டேனே. விலாக்கொளாடியும்படி சிரித்தாராய்த்து. அபஹாஸ்யதைக் கவதியுண்டாகிறே சிரிப்புக்கவதியுண்டாவது. அகலநினைத்தவராகையாலே, திப்பாய்லார், மெய்யன்றின்று பூக்கூடித் திப்பாயுமாப்போலே சிரிக்கிறாராய்த்து. அர்ஜுநன் இவ்விஷயத்தில் நகைகிடக்கையாலே சோகித்துக்கைவாங்கினான்; இவர் நகையறநீங்குகிறாராகையாலே சிரித்துக் கைவாங்குகிறார். ... ... (ரு) ... ... கூ

அ—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு. இவர், இப்படி கைவாங்கினவாறே பெரியபெருமாள் இவரை யிழந்தோமாகாதே! என்று நொந்து, ஆழ்வீர்! நீர் அகலநினைத்ததுக்கு ஹேது என்னென்று கேட்டருள; ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் திருமுன்பே க்ர்த்ரிமங்களைச் சொல்லும்மைக்கிட்டி அதெத்யாவஹனுவதிற்காட்டில் என் கவாயறியாத ஸம்ஸாரிகளும் நானும

(க) "ஶ்வாத்மாப்யோகம்விகர்ஹதே" (உ) "ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸேத்வம்"

பிருக்கப் பார்த்தேனென்ன; நீர்கிட்டின ப்ரயோஜந மறுகிது; நாம் தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் குணங்களில் அவிஜ்ஞாதா, அவர்கள் தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞர்; நாம் குணஸர்வஜ்ஞர்; ஆகையாலே நம்வாசல் ஸர்வாதிகாரத்துமென்ன ; (இது உக்திமாத்ரமேயோ, அநுஷ்டானமு முண்டோவென்ன ; பண்டே அடிபட்டுக்கிடக்கிறது காணுமென்று த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்;) த்ரிவிக்ரமாபதாநம் கேட்டறியீரோ, வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார் தலையிலும் நங்கால் பொருந்தினபடி அறியீரோவென்று, ஸௌசீல்யத்தையும் தன்செல்லாமையையும் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராகிறார்.

மூ.—தாவியன் றுலகமெல்லாந் தலைவிளாக் கொண்டவெந்தாய்
சேவியே னுன்னையல்லாற் சிக்கனச் செங்கண்மாலே
ஆவியே யமுதே யென்ற னுருயிரனைய வெந்தாய்
பாவியே னுன்னையல்லாற் பாவியேன் பாவியேனே. ௩௫.

ப-ரை.—அன்று—மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமானவன்று, உலகம் எல்லாம்—ஸகலலோகங்களையும், தாவி தலைவிளாக்கொண்ட—எல்லார்தலைக்கும் அவ்வருகாம்படி தாவியளந்தருளினவனுய், எந்தாய்—எனக்குசேஷியாய், செங்கண்மாலே—புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேச்வரனே,உன்னை அல்லால் சேவியேன்—உன்னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்செய்யேன்; ஆவியே—எனக்குப்ராணபூதனுய், அமுதே—அம்ருதம்போலே ரஸாவஹனுய், என்றன் ஆர் உயிர் அனைய—என் அருமந்த ப்ராணனுக்கு அந்தராத்மாவாய், எந்தாய்—என் ஸ்வாமியானவனே, பாவியேன் பாவியேன்—மஹாபாபியான நான், உன்னை அல்லால்—உன்னையொழிய, பாவியேன்—புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேனென்கிறார்.

வ்யா. தாவி. உங்கள் தலையிலே நாம் காலைவைக்கப் புகாநின்றோமென்னில்; தார்மாந வாஸநையாலே ஸம்மதியாதே ஆணையிடுவர்களிறே. "திருவாணை நின்னாணை" என்று - ஸாத்விகர் திருவடிகளை ஸ்பர்சிக்கைக்கு மறுக்கவொண்ணுதபடி யிடுமாணையை; திருவடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இடுவர்களாய்த்து; இவர்களறியாதபடி அநாயாஸேந எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள்பட வளர்ந்தான். தாவுதல் - கடத்தல். அன்று. மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷத்வமும் அழிந்துகிடந்தவன்று. உலகமெல்லாம். மஹாபலியால் அபஹ்ருதமான அளவேயன்றியே ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமாக ஸகலலோகங்களையும், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. தலைவிளாக்கொண்ட. ரக்ஷயத்தினுடைய வளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு, (க) "ஊர்த்வ மப்ரமேயம்" என்னக்கடவதிறே. எந்தாய். "அமரர்சென்னிப்பூவினை" என்று - நித்யஸூரிகள் சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமுகரான ஸம்ஸாரிகள்தலையிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமென்கிறார். தந்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே "எந்தாய்" என்கிறார். உறங்குகிற ப்ரஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே அன்று தன்பேறாகவிறே ரக்ஷித்தது. அன்றறியாத குறைதீர முறையறிந்தவின்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே "எந்தாய்" என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் இன்றுமறிந்திலர்களே, அவர்களுக்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிறே.

(க) "அத்யந்த்தாங்குலம்"

சேவியேனுன்னையல்லால். இப்படிப்பட்ட நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோக நிலைப்பா னென்னென்ன; உன்னுடைய சீர்மையறியாதே நினைத்தேனத்தனை, உன்னைவிட்டுப் புறம்பே போகேனென்கிறார். உன்னையிழந்தால் நானும் பிறருமிறேயுள்ளது, இரண்டிடமும் அந்வயிக்கப் பார்த்திலேன். அவையிரண்டுமிறே ப்ரணவத்திலும் மத்யபதத்திலும் சொல்லுகிறது. சேஷத்வவாஸனையாலே புறம்புபோனாலும் மேலிக்குமத்தனையாய்த்து இவர். இது எத்தனை குளிக்கு நிற்குமென்ன; சிக்கன. இது எல்லாக் குளிக்கும் நிற்கும் - யாவதாத்ம பாவி. ஸர்வேச்வரனைக்குறித்து (க) "மாசுச:" என்கிறார் இவர்.

செங்கண்மாலே. இது ஸ்வபாவகதநமன்று, தாத்காலிக விசேஷணம். இவர் "சிக்கன" என்றவாறே, திருவுள்ளம் இவர்பக்கலிலே ப்ரஸந்நமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹமுள்ளடங்காமையாலே கண்வழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி. செங்கண்மாலே வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்களையுடையவனே. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர், (௨) "வத்யதாம்" என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாப்போலே யாய்த்து, இவர் "விலவறச்சிரித்திட்டேன்" என்றபோது பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவடிவார்த்தையாலே (௩) "அத ராமம் ப்ரஸந்நாத்மா" என்றுபெருமாள் உளரானாப்போலே யாய்த்து. இவர் "சிக்கன" என்றபின்பு பெரியபெருமாளுளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே (க) "மாசுச:" என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே (க) "மாசுச:" என்கிறார். செங்கண்மாலே. என்ஸ்வரூபலாபத்துக்கு முகம்வரும்படி வ்யாமுக்தரான தேவரீரையொழிய புறம்பு எங்கேபோவேன்.

அவ்வளவேயோ? ஆவியே. என்ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன், "என்திருமகள் சேர் மார்வனே யென்னு மென்னுடையாவியே யென்னும்" என்கிறபடியே ஒருமிதுநங்காணும் இவர்க்குப்ராணன். அமுதே தாரகமாத்ரமேயாயிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசய போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருந்தாயிருக்குமவனல்லையோ. அவ்வளவேயோ? என்றனுருயிரனைய. என்னாத்மாவன்றோ நீ ஆத்மாவைவிட்டு சரீரத்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டோ. எந்தாய். அபோக்யனென்று அகலப்புக்க என்னை நசியாதபடி மீட்ட என்ஸ்வாமியல்லையோ. வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ; போக்யவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; என்னை நல்வழிபோக்குவித்த ஸ்வாமியைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ என்கிறு

வார்த்தைகள் அழகிதாயிருந்தது, இறே "ஐயனேயரங்கனே" என்றும், "என்னையாளுடையகோவே" என்றும் அடுத்தடுத்துச்சொன்னவை போலன்றிறே யென்ன; பாவியேனுன்னையல்லால். உன்னையொழிய புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினையேன்; பாவியே பாவியேனே. பாபப்ரசுரரான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உனக்கு அபோக்யனென்று அகல நினைத்ததுக்குமேஹது என் பாபமேயிறே பாவியேன். குற்றங்காணமாட்டாதவளவேயோ, உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிக்கமாட்டாதவுன்னை அகலநினைத்ததுக்குமேஹது என் பாபப்ராசுர்யமேயன்றோ. என்னைக்கொண்டுகன்று என் ஸத்தையை யழிக்கப்புக்கவளவேயோ, எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவாவுன்னையும் உன்னையொழிந்தவெல்லாருடைய ஸத்தையையும் நசிப்பிக்கைக்குக் கிடீர் நானினைத்ததென்கிறார். ௩

(க) "மாசுச:" (௨) "வத்யதாம்" (௩) "அத ராமம் ப்ரஸந்நாத்மா

அ. முப்பத்தாறும்பாட்டு. மழைக்கு. அயோக்யனென்று அகலாதபடி தன் நீர்மையைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென்கிறார்-கீழ்ப்பாட்டில்; இதில்-தம்முடைய அயோக்யதை கழிந்தவாறே ப்ராப்யத்தில் த்வரைமிக்கு, யோக்யரைக்கொண்டுபோய் அடிமைகொள்ளும் தேசத்தேறக்கொடுபோகவேண்டியிருந்தார், அதுசெய்யக்கண்டிலர்; அதுக்கு இவரை அகலாமே சேரவிடுகைக்குத் தான்பட்டபாடறியுமவனுகையாலே ஆமமற்றுப் பரிமிகவேணுமென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிறதேசத்திலேயிருந்து க்லேசப்பட்டே போமித்தனையாகாதே! என்று ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலும் விரோதியில் அருசியாலுமாக, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருள அரிதாம்படியாகவும், கேட்டாரெல்லாரும் நீராம்படியாகவும் பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

மூ.—மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறே
உழைக்கன்றே போலநோக்க முடையவர் வலையிற்பட்டு
உழைக்கின்றேற் கென்னைநோக்கா தொழிவதே யுன்னையன்றே
அழைக்கின்றே னாதிமூர்த்தி யரங்கமா நகருளானே. ௩௬.

ப-ரை. மழைக்கு—இந்த்ரனேவின ஸம்வர்த்தகம் என்கிற மேககணங்களாலே, அன்று—இடையரும் பசுக்களும் வருந்தினவன்று, வரை—கைக்கெட்டிற்றொருமலையை, முன்—அவை நலிவுபடுவதற்கு முன்னமே, ஏந்தும்—தரித்த, மைந்தனே—பெருமிடுக்கனுப், மதுர ஆறே—இனிதான நதியையொத்தவனே; உழைக்கன்றேபோல நோக்கம் உடையவர் வலையில் பட்டு—மான்கன்றையொத்த விழியையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய வலையிலே அகப்பட்டு, உழைக்கின்றேற்கு—துடிக்கிறவனான, என்னை—, நோக்காதொழிவதே—கடாக்ஷியாதொழிகிறாயே; ஆதிமூர்த்தி-ஜகத்காரணபூதனாய், அரங்கமாநகருளானே-, உன்னை-ரக்ஷகவர்க்கம் தேடித்திரிகிற தேவரீரை, அழைக்கின்றேன்—ரக்ஷாபேக்ஷையுடையனாய்க் கொண்டுகூப்பிடாநிற்க,என்-ரக்ஷித்தருளாமால் தாமஸிப்பதற்கு ஹேதுவென்னென்கிறார்.

வ்யா. மழைக்கு. மழையென்றாலும் ஆனையென்றாலும் வ்யவஸ்திதமாயாய்த்து இவர்கள் கோஷ்டியிருப்பது. இப்போது கோவர்த்தநோத்தரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவனைப்பற்றித் தம் துக்கநிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொள்ள நினைத்தவராகையாலே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். பசித்தவர்கள் "சிமானே! என் பசியைப்போக்கவேணும்" என்னுமாப்போலே ஆபத்ஸகனே! என்துக்க நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். அன்று, (க) "மொமொவீஜ.நஸஜ-ஐதீவாஸூ" என்றபடியே — கன்றுகளும், பசுக்களும், இடையரும், நடுங்கினவன்று. அன்று மின்றுமே யாய்த்து ஆபத்து. அன்று கல்வர்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாப்போலே இன்று துக்கவர்ஷத்தே யகப்பட்ட வென்னை ரக்ஷிக்கவேணும். கல்வர்ஷத்திலே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது; துக்கவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; ஒருவூராகநோவுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது; அவ்வூராகப்பட்ட நோவை ஒருவன்பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ.

வரை. இந்த்ரன் ஏவ ஸம்வர்த்தகமேககணம் வர்ஷிக்க உத்யோகித்தவாறே திருவாழியை நியமிக்கவவஸரமில்லாமையாலே கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தாறய்த்து. இத்தால் - இன்னத்தைப் பரிகாரமாகக் கொண்டு இன்னத்தை ரக்ஷிக்கவேணுமெ...

(க) "கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்"

ன்னும் நியதியில்லை யென்கை. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பரிகரம் உதவப்பார்த்திருக்க வேணுமென்னுங் குறையில்லையென்கை. முன். மழையிலே பசுக்கள் நோவுபடுவதற்கு முன்னே - ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. (க) "வஸுஷ்யாலஷுதஜ-ஷேவஷிரிணி" என்கிறபடியே - துகேவர்ஷத்தில் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வேசாதிருப்பதே!. ஏந்தும். எழுதிருக்ஷத்ரத்திலே மலையையெடுத்த விடத்தில் ஒரு பூம்பந்தை யெடுத்தாப்போலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. ரக்ஷணதர்மத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த் தானிழக்கிறேனோ. சேஷபூதர் * கூட்டுநன்மாலைக ளோந்திணுப்போலேயாய்த்து சேஷி மலையேந்தினபடி. மைந்தனே மலையை அநாயாஸேந எடுக்கைக் குடலான பெருமிடுக்கை யுடையவனே. "மைந்தன்" என்று - பாலனாய், இந்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரியத்தாலே இளகிப் பதித்தபடி யென்றுமாம். தந்தாம் ஜீவநம் பெற்றவாறே இளகிப்பதிக்கு மத்தனையிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாகவிறே ஜீவநமிருப்பது. உன்பேற்றுக்கு நான் கூப்பிடவேண்டுவதே! யென்கிறார்.

மதுரவாறே. ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனானாலும் விடலாயோவுன் வடிவிருப்பது மதுரவாறே. ஸமுத்ரம் என்றதே, "ஆறு" என்பானேனென்னில்; கடலானால் விநியோக யோக்யமன்றிக்கே யிருக்கும்; இது, விடாய்த்தார்க்குக்குளித்தல், முகத்திலே இட்டுக்கொள்ளுதல், பாநம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும்; விடாயில்லாதபோதும் அழுக்கைக் கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும்.

கடலானால் இவனிருந்த விடத்திலோடாது: இது இவனிருந்தவிடத்தே வருகையுமாம், திண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக்கொண்டு வருமாப்போலே யிவ்வுமம் அயோக்யதாநு ஸந்தாநத்தால் இட்ட அணைகளையும் முறித்துக்கொண்டு வருமாய்த்து நின்றார் நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது; பரமபதத்தில் நின்று போந்து இடைச்சேரியிலேவந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

இத்தனையாக மழையால்வந்த ஆபத்தைப்போக்கினேனும்-அன்று;இன்று உமக்கு ஆபத்துக்கடியென்னென்ன;உழைக்கன்றித்யாறு.ஸ்த்ரீகளுடையநோக்காகிறவலையிலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறவனன்றோ நான்.முக்தத(ீ-ழ)மான மானினுடைய விழிபோலே அகனாயிமென்றுமின்றிக்கேயிருக்க அஹ்ர்தயமாக அநங்யப்ரயோஜநைகளைப்போலே தங்கள்செல்லானைதோற்ற நோக்குகிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே யகப்பட்டுத் துடிக்கிற என்னை. உழை - மான். வலையாகிறது - அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாய், கால்வாங்கிப்போக வொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய், அதுதன்னில் ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்குமதிறே. பகவத் விஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய் அதுதன்னிலே போக்யதையின்றிக்கேயிருக்கை.

என்னை. பசுக்களைப் போலன்றிக்கே நோவுபடுவதும் செய்து நோவுபட்டேனென்றறிவதுஞ் செய்து ரக்ஷகாபேக்ஷை யுடையேனாய் ரக்ஷகன் நீயே என்றிருக்கிற என்னை நோக்காதொழிவதே!. கல்லால்வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினாய்; கண்ணாலேவந்த ஆபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ. என்னை ரக்ஷிக்கும்போது மலையையெடுக்க வேணுமோ, குளிரநோக்குமத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது. நோக்கவேணுமென்றதே, "நோக்காதொழிவதே" என்று நிலாய்க்கிறாரிறே ஸம்பந்தத்தாலும், நீர்மை

(க) "பருதாஸந்தததுஷேவர்ஷிணி"

னூற்றத்தாலும், சீலத்தாலும். இவர் இப்படி விலாய்த்துச் சொன்னபின்பும், இவர், நாம் கிட்டக்கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமமறுங்கிடீரென்று பேசாதே கிடந்தார். வ்யாதிக்ரஸ்தமான ப்ரஜைகள் வ்யாதிதலைசாய்ந்து சோறுசோறென்று கூப்பிடப்புக்கால் த்வரிதானை தாய்க்கு உகப்பாமாப்போலே இவர் கூப்பீடுதன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தான். உன்னையென்னையழைக்கின்றேன். வேறே ஒரு காபுருஷன் வாசலிலேயோ நான் கூப்பிடுகிறது; ரக்ஷ்யம்தேட்டமாயிருக்கிற தேவரீரை ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையேனாய்க் கொண்டு கூப்பிடாநிற்கச் செவிப்படா தொழிகைக்குப் புறப்பு அங்யபரதையென்? ஜகத்வ்யாபாரமும் மதர்த்த மன்றோ?.

நீர் அழைக்குங்காட்டில் அப்போதே உம்முடைய கார்யம் செய்யவேண்டுகிற தேவையென்னென்ன; ஆதிமூர்த்தி. இது உருமாய்ந்து கிடந்தகாலத்திலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக (க) "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கின வுனக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பரமன்றோ. பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும் பரமன்றோ. எங்கேனும் இடறிலும் "அம்மே!" என்ன ப்ராப்தியில்லையோ, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் தேடிப் பழங்கணாறு கண்வாருகிறதென். அரங்கமாநகருளானே. பரமபதத்தைவிட்டுக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவல்லவாகில் இக்கிடைக்கு வேறே ப்ரயோஜநமுண்டோ. கர்மாநுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்குவந்து கிடக்கவேணுமோ. அரங்கமாநகருளானே - உன்னையென்னேயழைக்கின்றேன். நான் ஏதேனும் பரமபதத்தேவந்து கூப்பிட்டேனோ, ருசிபிறப்பிக்கவந்துகிடக்கிறவிடத்திலே ருசிபிறந்தார் இழந்துபோகவோ. இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரியபெருமாள் ஆறியிருப்பானென்னென்னில்; பரமபதத்திலுள்ளார் போகத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறியார்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயாநுபவத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறியார்; தம்முடைய க்ருஷிபலமான கூப்பீடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதேகிடந்தார். ... ௩௬.

அ. முப்பத்தேழாம்பாட்டு. தெளிவு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் பெரியபெருமாளிரங்கி (உ) "ஸமோஹம்" என்னுக்காணுமையாலே தம்மையொழிய வேறே யெனக்கொருபந்துக்களுண்டாயிருக்கிறோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய் பந்தகமாயிருந்துள்ள புருஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிக்கிறேனென்றிருக்கிறோ, நம்முடையவனென்று அங்கீகரிக்க நான் பிழைப்பேனாகில் இத்தனையும்செய்யாதே ஆர்த்தத்வநிகேட்டுக் கண்ணுறங்கும்படி, அம்மே! இவர் திருவுள்ளம் இப்போது இங்ஙனே கொடிதாய்த்தாகாதே! என்று இன்னாதாகிறார்.

மூ.—தெளிவிலாக் கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத் துள்ளோங்கும்
ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார்
எளியதோ ரருளுமன்றே யென்றிறத் தெம்பிரானார்
அளியநம் பையலென்னா ரம்மவோ கொடியவாறே. ௩௭.

ப-ரை.—தந்தையும் தாயும் ஆவார்-ஹிதபரனான தமப்பனும் ப்ரியபரையான தாயுமாவார்; தெளிவு இலா-தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மேலும் பெருகுகையாலே, கலங்கல்—கலக்கம்மாறாத, நீர்சூழ்—காவேரியால் சூழப்பட்ட, திருஅரங்கத்துள்—கோயிலி

(க) "பஹுஸ்யாம்" (உ) "ஸமோஹம்"

(அதி)

லே, (பரமபதத்தினின்றும் இங்குவந்தபின்பு,) ஓங்கும்—மிக்குவருகிற, ஒளி உளார் தாமே அன்றே—தேஜஸ்ஸையுடையவரன்றோ; என்திறத்து—அவர் என்விஷயத்தில் பண்ணாமே ஸ்டுவது, எளியது ஓர் அருள் அன்றே—ஒருக்கால் குளிரநோக்குவ தித்தனையன்றோ; எம் பிரானார்—எனக்கு உபகாரகரானவர்; நம் பையல்—'நம்முடைய பையலான இவன், நம் அளியன்—நம்முடைய க்ருபைக்கு பாத்ரபூதன்', என்னார்—என்று ஒருவார்த்தைசொல்லு கிறாரில்லை; அம்மஓ! கொடிய ஆறே—ஆர்த்தத்வநிகேட்டும் கண்ணுறங்குவதே! இவ ஸ்வபாவம் மிகக்கொடிதாயிராநின்றதி! யென்கிறார்.

வ்யா. தேளிவிலாக்கலங்கல். ஊற்றுமாறித் தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன் மேலும் பெருகுகையாலே கலக்கம் மாறாதாய்த்து. இவரைப்போலேயாய்த்து ஆறும். ப்ராப இக்குமுன்பு சோகத்தாலே கலங்கியிருப்பர்; கிட்டினால் ப்ரேமத்தாலே கலங்கியிருப்பர் ஆறும் கோயிலுக்குமேற்கு; பெரியபெருமாளைக் காணப்புகாநின்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தா லே கலங்கிவரும்; கிழக்குப்பட்டால் பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கிப்போம். கோயி லருகுவழிபோவாரில் சேதநாசேதந விபாகமில்லைபோலேகாணும் கலக்கத்துக்கு. நீர்சூழ் "ஆதனில்பெரிய என்னவாவறாச்சூழ்ந்தாயே" என்று பெரியபெருமாள் அளவிலிவரிருக்கு மாப்போலேயாய்த்து-ஆறும் கோயிலைவிளாக்கொலைகொண்டிருக்கும்படி. (க)[ஏகோஹ்யேவ ஹி இத்யாதி.] சத்ராகாரமான கதீராப்தி-தமப்பனார்; தான் இவ்விடத்தில் ஜாநகீ; ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மி பெண்; மணவாளப்பிள்ளை ஸர்வலோகோத்தாரான அழகியமணவாளப் பெருமாள்; இக் க்கு ஸத்ரசமாக அங்கமணி செய்யலாவதேதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறப்போலே யாய்த்து ஆறும்பெருகி,மத்தகஜம்போலே பிசுகிப் பிற்காலித்து வருகிறபடி. திருவரங்கத்து ளோங்கு மொளியுளார். ஆற்றுப்பெருக்கைநீக்கித் தரைகண்டு உள்புகவரிதாமாப் போலே யாய்த்துப் பெரியபெருமாள் தேஜஸ்ஸை நீக்கிப் புகுவதுக் காச்ரயமான வடிவழகுகாண அரிதாயிருக்கிறபடி. பரமபதத்திலொளி பகல் விளக்கென்னும் படியாய்த்து, அந்தகார தில் தீபம்போலே குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்ற பின்பு ஒளிமிக் ருக்கிறபடி.

ஓங்குமொளி. நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கிறபோது ஆதித்யர்கள்நடுவே ஆதித் யிருக்குமாப் போலேயாய்த் திருப்பது. இங்கு ஆர்த்தர் மிகவுமுண்டாகையாலே தத்ரக ஸம் பண்ணி ஒளியும் மிகாநிற்கு மத்தனை.

ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார். அவதாரணத்தாலே - (உ) "மாத விதா" என்றுதொடங்கி, (ங) "நாராயணஃ" என்கிற பொதுவிலன்று, வ்யூஹா வஸ்தை, விபவாவஸ்தை என்கிற விசேஷங்களிலுமன்று, இனி எனக்குத் தந்தையும் தா மாவார் பெரியபெருமாளே யென்கிறார். தம்மையொழிய வ்யக்த்யந்தரத்திலேயும் ஒருபர மூண்டென்றுறி யிருக்கிறாரோ. (ச) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்" இத்யாதி. இ ச்லோகந்தான், தர்மபுத்ராதிகள் வநவாஸம்பண்ணுகிற ஆபத்தசையிலே க்ருஷ்ணனும் ஸத் யாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேட்ட பராசராதி மஹர்ஷிகள் வந்து மா கண்டேய பகவானைக்கண்டு பேரோலக்கமாக விருக்க; தர்மபுத்ரன், "இவ்வாபத்தாக்கு ஆ

(க) "ஸுக்தாப்தி" (உ) "மாதாபிதா" (ங) "நாராயணஃ"
(ச) "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்"

பாஸமேஹதுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்'' என்று ரிஷிகளைக் கேட்க; அவர்கள் சொன்னவையடங்க பூர்வபக்ஷித்து ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவான் கழுத்திலே ஊன்றி சொன்னதாயிருக்கு மிச்ச்லோகம். பின்பு சிராமப்பிள்ளையுடைய ஆபத்தசையிலே பட்டரருளிச் செய்ததாயிருக்கும். தந்தையுந் தாயுமாவார். ப்ரியத்துக்கும் கடவார், ஹிதத்துக்கும் கடவார்.

எளியதோரருளுமன்றே என்திறத்து. என்விஷயத்தில் மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்கவேணுமோ, தம்மையொழிய வேறேயொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தேனுய் அத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேரென்றிருக்கிறாரோ. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் ரக்ஷணம்போலே வில்லும் கோலும் எடுத்து ரக்ஷிக்கவேண்டித்தானிருக்கிறாரோ, * குளிரவொருகடாக்ஷம்போதுமே என் விஷயத்தில் பண்ணவேண்டுவது. எம்பிரானுர். எனக்கு உபகாரகரானவர். இன்றுதாகிற தசையிலும் உபகாரகரென்பானென்னென்னில்; செய்தஅம்சத்தை இல்லைசெய்யுமவரல்லாமையாலே அத்தைமுன்னிடுகிறுர். அடியிலே முறையையுணர்த்தி, அதுக்குமேல் ப்ராப்யப்ராபகங்கள்தாமேயென்னுமிடத்தை உணர்த்தி, இப்போதும் நம்கூப்பீடு கேட்கவந்து ஸந்நிஹிதரா யிருக்கிற ஆகாரமுமுண்டிறே.

அளியன் நம்மையலென்ஞர். '' அளி '' என்று-தண்ணளி. இவன் நமக்கு நல்லன், நம்முடைய பையலென்று ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யக் கேட்க வாய்த்து இவராசைப்படுகிறது; ஆழ்வீரென்னுமது இவர்க்கு அஸஹ்யமாய்த்து.

சேஷபூதரான நாம் இவ்வர்த்தங்களை நினைத்திருக்கவமையாதோ, அவன் சொல்லவேணுமோவென்னில்; அதுபோராது, சேஷியானவனும் இதுக்குமேலெழுத்திட்டுமன்றாய்த்து சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது;-மணக்கால்நம்பி நம்மாணி! திருமழிற்மாலைமார்வனாக்குத்திற என்றாரிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான்வாயாலே'' மாணி'' என்னப் பெற்றுனென்றாரிறே. அம்மலோகோடியவாறே. ஆர்த்தத்வனிகேட்டால் எழுந்திருக்கவேண்டாவோ. ஆர்த்தத்வநிகேட்டும் இவர்கண்ணுறங்குவதே!, இவர் திருவுள்ளம் இங்ஙனே கொடிதாய்த்தாகாதே! அம்மே! இவர்ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்னென்கிறார். ... ௧௭.

அ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. மேம்பொருள். மஹாபாரதத்துக்குச் சரமச்லோகம்போலேயாய்த்து-இப்ப்ரபந்தத்துக்குஇப்பாட்டு. மஹாபாரதமாகிறது - (க) 'ஈதிந்த்ர ந்ரவிய(சரித்ர...) பெருநாவலாரு ... ஜகதீ ... '' என்கிறபடியே சந்த்ரிகாகரசந்த்ரமாவாய்த்து மஹாபாரதம்.ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தியைக்கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ர்தத்தைக்கொடுத்தான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான்ச்ருதியைக்கடைந்து ஸர்வார்ஹலாத ஸாரமான மஹாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுவாகக் கொடுத்தான். தேவர்களுக்கு ஈச்வரன்கொடுத்த அம்ர்தம் பாதகம்; ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபாரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிறே; அம்மஹாபாரதந்தான் கோதென்னும்படியாய்த்து ஸ்ரீகீதை; அதில்ஸாரமாய்த்து சரமச்லோகம். இதுசொல்லுகைக்காகக் கீழடங்கச்சொல்லிற்று; இதுக்குமேல் (உ) '' ஐடமௌ ந தவ...ப '' என்று தொடங்கி இந்த சரமச்லோகத்தினுடைய கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே

(க) '' மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌச்ருதிஸாகராத் । ஜகத்திதாயஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா: '' (உ) '' இதந்தேநாதபஸ்காய ''

இப்பாட்டவதாரிகைக் காகவாய்த்து இப்ப்ரபந்தமவதரித்தது; இதுக்குமேலே இப்ப்ரபந்தசேஷமும் இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் நிஷ்டராயிருப்பாருடைய ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, மஹாபாரதஸாரம் சரமச்லோகமானாப்போலே இப்ப்ரபந்த ஸாரம் இப்பாட்டு. இதுதான் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ப்ராபகம் முன்னாய்ப் ப்ராப்யம் பின்னாயிருக்க, இதில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருப்பா னென்னென்னில்; வ்யுத்பத்திவேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருக்கக் கடவதிறே. (க) "ஸ்வர்க்ககாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" என்கிறே வ்யுத்பத்திவேளையிலிருப்பது; அநுஷ்டாநவேளையிலே ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டாந பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்கஸித்தி, ப்ராபக நிஷ்டையாலேயிறே ப்ராப்யஸித்தி; அப்படியே இப்பாட்டிலே வ்யுத்பத்தி வேளையாய் த்வயம் அநுஷ்டாநவேளை யாயிருக்கிறது. அதில் பூர்வபாகத்தளவிலே அநுஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தை அநுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள்; அவையிரண்டையும் சேரவநுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரே யாய்த்து. இப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியென்னென்னில்; "அளியன்நம்பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாறே" என்று கிலாய்த்து வார்த்தைசொன்னவாறே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யகரமான ஸம்ஸாரத்திலே வருந்த புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கையும், தத்ஸித்திக்கு நம் கையைப் பார்த்திருக்கையும் அதுக்குமேலே விளம்பம்பொறாதே கிலாய்க்கையும், ஆகவிவ்வளவு புகுராநிற்பாரைப் பெறுவோமே என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்கலும் திருமுகத்திலே தோற்றும்படியாயிருக்க; தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய்த் தந்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவரீர் திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். சரமச்லோகம் ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்வயநிஷ்டர்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டு.

மூ.—மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரி சறிந்துகொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கிக்
காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலுஞ் சூழ்புன லரங்கத்தானே. ௩௮.

பதவுரை.—புனல்சூழ்—காவேரியால் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; மேம்பொருள்—மேன்மையை விளைக்கக்கடவதான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை, போகவிட்டு—ஸவாஸநமாகப்போக்கி, மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து—ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து, ஆம் பரிசு அறிந்துகொண்டு—சேதநனுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்பதையறிந்து, ஐம்புலன்—பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அகத்து அடக்கி—விஷயாந்தரங்களில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, காம்பு அற—உபாயாந்தரங்களில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தமற, தலைசிரைத்து—தம்பக்கலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, உன் தலைக்கடை—உன் திருவாசலிலே, இருந்து—ஸுப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து, வாழும்—வாழுமவராய், சோம்பரை—ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களை, உகத்திபோலும்—உக்குமவனல்லையோ வென்கிறார்.

(க) "ஸ்வர்க்ககாமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத".

ய்யா. மேம்பொருள். இதுக்கு மூன்றுபடி நிர்வாஹம். மேலெழுந்தபொருளென்றும், மேவினபொருளென்றும், $ மேம்பாட்டைவிளைக்கும் பொருளென்றும். மேலெழுகையாவது - கர்மமடியாகவந்தேறியாய் பகவத்ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே மறந்துபோமதாயிருக்கை; இத்தை போக்யமென்று பார்த்து இழிந்தவனுக்கும் ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்றுபோலே தோற்றி, நிரூபித்தால் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொன்று மன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். மேவினபொருள் என்றது - (க) "[illegible]" என்கிறபடியே சேதநனுல் பிரிக்கவொண்ணுதபடியிருக்கை. (உ) "[illegible]" என்று உடம்பைத் தானுக நினைத்திருக்கும்படியிறே இத்தோட்டைப் பொருத்தமிருப்பது; அத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். $ மேம்பாட்டை விளைக்கையாவது-தன்னைப்பற்றினுரை ஸர்வஜ்ஞதமாகவபிமாநித்திருக்கும்படிபண்ணவற்றாகை. பொருள் என்று - பதார்த்தம்; அதாகிறது - தேஹம். இது தான் தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். போகவிட்டு. வாஸநையோடே விட்டென்கை. சரீரிகளால் அவை துஷ்கரமாகையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் புருஷார்த்தமென்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனுகை; அல்லது புகுரவிட்டான் இவனுகிலிறே இவனுல் போகவிடலாவது; (௩) "[illegible]" என்கிறபடியே ஈச்வரன் பந்தித்தந்தத்தை இவனுல் போக்கவொண்ணுதிறே. (௪) "[illegible]" என்கிற லோகத்தின்படியே - தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும், தேஹாதிரிக்தனை ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையரான ஸநகாதிகளுக்கும் செய்யலாவது இவ்வளவே. இரண்டும் கூடநின்றால் ஒன்றைவெட்ட நினைத்தவன் ஒருமரத்திலே கொத்திப்பெருங்காயத்தை அதுபட்டு நிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே யிதுவும்விடும். "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு" என்று மேலும் ஜ்ஞாநப்ரகரணமாகையால், "போகவிட்டு" என்று - ப்ரகரணபலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லிற்றாகக்கடவது.

மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து. மெய்யென்கிறது - ஆத்மாவை. "மெய்" என்று ஆத்மாவைக்காட்டுமோவென்னில்; (௫) "[illegible]" என்கிற ச்ருதியைப்பாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸத்யசப்தம் அஸத்ய வ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதன் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யதையைச்சொல்லுகிறது. "மெய்ம்மை" என்றொரு முழுச்சொல்லாய், ப்ரத்யக்ஷியத்தைச் சொல்லுகிறது. "கைம்மை, பொய்ம்மை" என்னும்போலே. ஆக "மெய்ம்மை" என்று - மெய்யான தன்மையென்றபடி. மிகவுணர்ந்து. தேஹமே ஆத்மா" என்றிருக்கும் லோகாயதிகனளவன்றிக்கே, "தேஹாதிரிக்தமாய் யமாயிருக்குமாத்மா" என்னும் மீமாம்ஸகனளவன்றிக்கே, "ஜ்ஞாநம் ஆகந்துகம்" என் வைசேஷிகனளவன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசனுய், நித்யனுய், ஜ்ஞாநகுணகனுய், அணுமாணனுய், ஈச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தவுணருகை அதாவது - ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணருகை.

ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு. "ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்" என்றறிந்து. ஆத்மாவையுள்ளபடி யுணர்ந்தால், பின்னை, ஆம்பரிசாவது - கைங்கர்யமேயாய்த்து. ஆம்பரிச

$ "மெய்ப்பாட்டை" என்றும் காண்கிறது.

(க) "[illegible]" (உ) "தேவோஹம்மநுஷ்யோஹம்" (௩) "மமமாயா[illegible]" (௪) "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா" (௫) "ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்சஸத்யமபவத்"

வர்த்திக்கும் படியையறிந்து. ஆத்மாபிமாந ரூபமாகவாய்த்து வர்த்திஹேதுக்கள் தானிருப்பது. தன்னை திர்யக்காக அபிமாநித்தபோது தர்ணலம்ஹாராய்த்து வர்த்திஹேதுவாகக் கடவது; (௧) "மநுஷ்யோஹம்" என்றபிமாநித்தபோது அந்நம் வர்த்திஹேதுவாகக் கடவது; (௨) "தேவோஹம்" என்றபோது அம்ர்தம் வர்த்திஹேதுவாகக் கடவது; (௩) "தாஸோஹம்" என்றபோது கைங்கர்யமே வர்த்திஹேதுவாகக்கடவது. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஸங்கோசம்போய் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி யறிந்தால் ஸஹஜ கைங்கர்யமேயிறே வர்த்திஹேதுவாவது. அறிந்துகொண்டு. "திறியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமாப்போலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமும், ஆத்மா பகவத்பாரதந்த்ரனென்கிற ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யம் கைங்கர்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமுமிறே சேதநனுக்கு வேண்டுவது; விடுவிக்கையும், பற்றுவிக்கையும், உபாயபூதனை யீச்வரன் க்ர்த்யமிறே. "மெய்பொருள், மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு" என்கிறவிவை, அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கேயிருக்க தத்தத்ஸ்வபாவ வாசியான சப்தங்களாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார்-அர்த்த கௌரவத்தாலே.

ஐம்புலனகத்தடக்கி. இந்த்ரியங்களைத் தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. அதாவது—தன்வசத்திலே யாம்படி பண்ணுகை. "மெய்பொருள் போகவிட்டு" என்கிற முதல்வார்த்தையிலே போயிருக்க, "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே (௪) "நிஷேதம்" என்கிற புத்தியைத்தவிருகை. கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்கவேண்டுவன சிலவுண்டு, அவற்றையாய்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது. தனக்கினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் அவனுக்கு மினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம். "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே" என்றும், (௫) "ரமபாணுவசேந்த்ரயோ" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆக இவ்வளவால் உத்தரகண்டார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய் விட்டது "மெய்பொருள் போகவிட்டு" என்றும், "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்றும்-நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" என்கிறவிது, நாராயணபதத்தில் நாரசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே சேஷித்வம் ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாய், ஆக நாராயணசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. "உணர்ந்து" என்றுகொண்டு-ஜ்ஞாத்ர்த்வபரமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து.

இப்பாட்டில் குறையும் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லுகிற ப்ராபகத்தைச் சொல்லுகிறது. காம்பறத்தலைசிரைத்து. காம்பற-உபாயாந்தரங்களில் தனக்குண்டான தான தொற்றறு, தலைசிரைத்து-தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, தன்தலையில் கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றையறுத்தென்றபடி. தலைமயிராவது தான் அபிமாநஹேதுவிறே. கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச்சிரைக்கிறது அபிமாநத்தைப் போக்குகைக்குப்படியாய்த்து ஏகாந்தியாயும் ஸந்யாஸியாயும் வபநம் பண்ணுகிறது தன் அபிமாநத்தைத் தானே போக்குகைக்குப்படியிறே. தண்டமுகத்தாலேபிறரபிமாநத்தைப்போக்குவதும் இம்முகத்தாலே;ஸ்வாபிம

(௧) "மநுஷ்யோஹம்" (௨) "தேவோஹம்" (௩) "தாஸோஹம்"
(௪) "நிஷேதம்" (௫) "ரமபாணுவசேந்த்ரயோ"

நந்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிறே. ஆக அஹங்காரகர்ப்பமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச்சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வமாகவிறேவித்தோபாய பரிக்ரஹ யிருப்பது. "காம்பறத்தலைசிரைத்து" என்றவிதுவும் அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச்செய்கிறார். இவரேயன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் (க) "ஊர்வ-வஹா" இத்யாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச்சொல்லும்; அந்தச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறபடி. உன்கடைத்தலையிருந்து. உன் தலைக்கடையென்றபடி. (உ) "வாரணெள" என்கிற ஸ்தானத்திலே "கடைத்தலை" என்கிறார். ஸ்வநிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை யநுஸந்தித்து புறம்புபோகமாட்டாமையாலும், திருவாசலைப்பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப்பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டித் தானும்குத்திக் கொண்டபடியைக்கண்டு, "ஒரு தேஹாத்மாபிமாநியளவு இதுவானால் பரமசேதநன் யமாதிகள் கையில் நம்மைவிட்டுக்கொடான்" என்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிடந்தானிறே. இருந்து. விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பரகு பரகென்று திரிந்தவன், மரக்கலத்துக்கு நங்கூரம் அவிழ்த்துவிட்டாப்போலே, (ங) "அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே" என்று - அபயஸ்தாநத்தைப்பற்றி நிர்ப்பயனுயிருந்தபடி. வாழும். உபாயம் ஈச்வரனேயானால் போகமிறே பின்புள்ளது. "இருந்துவாழும்" என்று - அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானவிருப்பு என்னுமாம். சோம்பரையுகத்திபோலும். உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாராய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிய்வனே உகந்தாகாதே யிருப்பது. "வாழுஞ்சோம்பர்" என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்றுமாம். அதாகிறது - சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே நிரபேக்ஷோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமேயாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில்சோம்பியிருக்கைபோலும். நித்யஸூரிகளை உகக்குமாப்போலே சோம்பரையுகப்புதி. சூழ்புனலரங்கத்தானே. இது நீரறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்; கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதுதானே அறிவிக்கிற தில்லையோ. நீர்வாய்ப்பையும், நிழல்வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறாரென்றுபோராய். "ஒரு சோம்பரைக் கிடைக்குமோ" என்னும் நசையாலேயிறே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "காம்பறத்தலை சிரைத்து" என்றவிடம் - உபாயஸ்வீகாரத்துக் கங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. "சூழ்புனலரங்கத்தானே - உன்கடைத்தலை" என்று நாராயணசப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாகையாலும், நாராயணசப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதையாகையாலும், "உன்" என்கிறவிதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். "கடைத்தலை" என்றது - (ச) "வாரணெள" என்றபடி. "இருந்துவாழும்" என்ற க்ரியாபதத்தில் - உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லிற்று. "சோம்பரை" என்று - (ரு) "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. ... ... ௩௮.

அ. முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அடிமையில். மேல் ஆறுபாட்டும் - இந்த ஜ்ஞாநமுடையாருடைய ராஜகுலம்சொல்லுகிறது. இவருடைய * பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்

(க) "த்வாஸுபர்ணா" (உ) "சரணௌ" (ங) "அதஸோ பயங்கதோபவதி"
(ச) "சரணௌ" (ரு) "ப்ரபத்யே"

கடிமையிருக்கிறபடி. ஜந்மவ்ர்த்த ஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் இவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில் உத்தேச்யரென்கிறார். இப்பாட்டால் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் இத்தஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்களையில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுவரென்கிறார்.

மூ.—அடிமையிற் குடிமையில்லா வயல்சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையிற் கடைமைபட்ட \$ குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற் கன்புசெய்யும்
அடியரை யுகத்திபோலு மரங்கமா நகருளானே. ௩௯.

ப—ரை.—துளபம் - திருத்துழாய்மாலையை, முடியினில் வைத்தாய் - திருவபிஷேகத்திலே சாத்தியருளி, அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே அடிமையில் குடிமை இல்லா—ஸர்வேச்வரனான வுனக்கு அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று நினையாதவர்களாய், அயல்—அதுக்கசலாக, சதுப்பேதிமாரில்—ரிக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணமாகிற நான்குவேதங்களை அத்யயநம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கடைமைபட்ட—அடிமைசெய்ய ப்ராப்தியுடையாராய், \$ குக்கரில் பிறப்பரேலும்—பஞ்சமஜாதியிலும் தாழ்ந்தகுலத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், மொய்—நெருங்கின, கழற்கு—உன் திருவடிகளிலே, அன்புசெய்யும்—அந்தரங்கவ்ர்த்திபண்ணுகிற, அடியரை—தாஸபூதரை, உகத்தி உகக்குமவனன்றோ நீயென்கிறார்.

வ்யா. அடிமையில் குடிமையில்லா. கைங்கர்யம் நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்குமவர்களன்றிக்கேயிருக்கை. கைங்கர்யமாகிறது - ஸஹஜம்; அதொழியச்செல்லாதிருக்கையாய்த்து ப்ராப்தம்; அதின்றிக்கேயிருக்குமவர்கள். அயல்சதுப்பேதிமாரில். அடிமைக்கசலான சதுர்வேதிகளாயிருப்பாரில் காட்டில். வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஈச்வரனையுள்ளபடியறிகையும், தன்னை உள்ளபடி அறிகையும், கைங்கர்யம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்றறிகையுமாய்த்து. அயலாகையாவது - இந்த ஜ்ஞாநத்துக்குடல் வேதாத்யயநம்பண்ணுகிறோமென்று அறியாதிருக்கை. அத்யயநபலம் அர்த்தஜ்ஞாநமென்றறியாதவர்கள் சதுர்வேதிகளானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (௧) "விஷ்ணுபக்தி விஹீநே ... " என்னக்கடவதிறே. (௨) "பக்திவிஹீநா ... " இத்யாதி. இனி இவர்களில்காட்டில் ஈச்வரனுக்கு உத்க்ர்ஷ்டரைச்சொல்லுகிறது மேல். குடிமையில் கடைமைபட்டகுக்கர் பிறப்பரேலும். வேதவிஹிதங்களை யநுஷ்டியாதும், நிஷித்தங்களை யநுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீநஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும். குக்கராகிறார்-சண்டாளரிலும் தண்ணியர் சிலர். "பிறப்பரேலும்" என்கிறது - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஜந்மங்களுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில் நியதியில்லை, (௩) "ஸர்வ...ஸ்ய" என்கிறபடியே-இந்தஜ்ஞாநம் எல்லாஜந்மங்களிலும் ஸம்பவிக்குமென்கை; - வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக அவதரி

\$ குக்கர்—ச்வபசர் என்றபடி.
(௧) "விஷ்ணுபக்திவிஹீநோயஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி । ப்ராஹ்மண்யம்தஸ்ய நைவேத்தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்." (௨) "பக்திஹீநா சதுர்வேதி"
(௩) "ஸர்வத்ரகநுத்ர்ச்யதே"

ராமாயணத்தில், காட்டிலே திரிவார் சிலவேடரையும், வேடுவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், தலைரையும், மஹாபாரதத்தில், விதுரதர்மவ்யாதாதிகளையும், பிசாசங்களையும், இடைய ும், இடைச்சிகளையும் கண்டோமிறே. “ பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீத ய தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே ” என்கிறபடியே.

நித்யஸூரிகளில்காட்டில் இங்கேவந்து ஈச்வரன் ஆச்ரயித்தவர்களாகையாலே இவர் சீரியரென்கை. அல்லாதபொன்னிற் காட்டில் வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே. பினில் துளபம்வைத்தாய். திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவஹிக்குமவர்களென்கை. திரு மாய்மாலே ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமானப்போலே இவர்களாலே உன்னுடைய வேச்வரத்வம் நிறம்பெறு மென்னவுமாம். மொய்கழற்கன்புசெய்யும். “ ஐம்புலனகத் தே ” என்கிறபடியே உன்னுகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் போகட்டு, “ உன்சேவடி யதிருக்காப்பு ” என்று திருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவேயாத்ரையாய், அத்தையே ப்யமாக நினைத்திருக்குமவர்கள். அடியரை. கீழ் - உபேயத்தைச் சொல்லிற்று, இத் - உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. “ சோம்பர் ” என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தை உள்ள புணர்ந்து ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அடியர். அடியிலுள்ளாரு மும் திருவடிகளேயாய், தாரகமும் திருவடிகளேயாயிருக்கை. “ நிழலுமடிதாறுமா ம் ” என்னக்கடவதிறே. உகத்திபோலும். இப்படியிருக்குமவர்களை உகத்தி. இதுக் புறம்பான சதுர்வேதிகளைக் காட்டில் இவர்களையேயிறே தேவரீர் உகந்திருப்பது. மும். திருத்துழாய்போலும்; முடியினில் துளபம்போல் அடியரை உகப்புதி. அரங்க ருளானே. நிஹீநஜந்மாக்களாய் உனக்கு நல்லா யிருப்பார்க்கு முகங்கொடுக்கைக் பன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது; உத்க்ர்ஷ்டர்க்கு முகங்கொடுக்குமிடத் பரமபதத்திலே யிருக்க வமையாதோ. ... ... ௩௧.

அ. நாற்பதாம்பாட்டு. திருமறுமார்வ. ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையன்றிக்கே எத் யேனும் தண்ணிய வ்ர்த்தமுடையாரும், * மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே ராகில் அவர்களுக்கு அந்தகர்மபலம் அநுபவிக்கவேண்டா வென்கிறார்.

மூ.—திருமறுமார்வ நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து
மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத் துயிர்களெல்லாம்
வெருவறக் கொன்றுசுட்டிட் டீட்டிய வினையரேனும்
அருவினைப் பயனதுய்யா ரரங்கமா நகருளானே. ௪0.

ப-ரை.— திரு—பெரியபிராட்டியாரையும், மறு—ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவை மார்வ—திருமார்விலே யுடையனும், அரங்கமாநகருளானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந் தவனே; மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்—இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ள ஜீவர்களெல்லா வெருவுற—ஜகத்தடைய நடுங்கும்படி, கொன்று—கொன்றும், சுட்டிட்டு—சுட்டும், வகைகளாலே,) ஈட்டிய—ஸம்பாதித்த, வினையரேனும்—பாதகங்களை யுடையரேயா ம், நின்னை—ஸ்ரீயபதியானவுன்னை, சிந்தையுள்—தங்கள் நெஞ்சிலே, திகழவைத்து- குப்படிவைத்து, மருவிய மனத்தர் ஆகில்—த்ர்டாத்யவஸாயத்தை யுடையாரயிருப் ராகில், (அவர்கள்,) அரு வினைப்பயன் அது உய்யார்—மஹாபாதகங்களுடைய பல அநுபவிக்கமாட்டார் களென்கிறார்.

வ்யா. திருமறுமார்வ. திருவையும், மறுவையும் மார்விலே யுடையவனே. ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனே. (க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவிது ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிறே. பிராட்டி திருமார்பிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறாரிறே வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக. "அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா" என்றும், "நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்" என்றுமிறே இவர்கள்வார்த்தை யிருப்பது. இது தான் * மெய்ப்பொருளில் மறைத்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை, அதில் நிஷ்டையுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிறவிடத்தில் வெளியிடுகிறார். உபாயோபேயங்க ளிரண்டுக்கும் அவள் ஸம்பந்தமே வேணுமென்னு மிடம்தோற்றுகிறது, நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து. ஸ்ரிய:பதியானவுன்னை உபாயாந்தரங்கள் கலசாமே நெஞ்சிலே விளங்கும்படியாக அத்யவஸித்து. ஸம்ஜ்ஞயாதி ஸாவித்ரிபாதியாக இவன்தலையிலும் சிறிது ஸஹாயமுண்டாகில் அவனுடைய உபாயபாவம் திகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படியறிந்து துணிகைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழிய வேறொன்று வேண்டாதிருக்கை. "வைத்து" என்று - இம்மிதுனத்திலுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

மருவியமனத்தராகில். இவ்வம்சம் உபேயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு ஸ்ரிய:பதியேபரமப்ரயோஜநமென்று அத்யவஸித்திருப்பாராகில். "ஆகில்" என்றவிது - ப்ராபகவிஷயமாகவுமாம், ப்ராப்யவிஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒருசேதநனுக்குக் கிட்டுவதொன்றன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவுறக்கொன்று. ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது ஜகத்துடைய நடுங்கும்படியாகவாய்த்து நலிவது. இத்தால் - இவனுக்கு ஹிம்ஸையிலுடைய ருசி சொன்னபடி. சுட்டிட்டு. சஸ்த்ராதிகளால் நலியுமளவன்றிக்கே ப்ராணனோடே தக்த (ஒழு)மாக்கி. ஈட்டியவினையரேலும். அம்மஹாபாதகங்களை, புருஷார்த்தருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆதரிக்குமாப்போலேயாய்த்து இவன் இவற்றை யேறிட்டுக்கொள்ளுவது. ஜந்மாந்தரம்பிறந்தவனுக்கு இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வவர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. ஏலும். (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ங) "பஹூநாஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" என்கையாலே இவனால் இதுக்குமுன்புசெய்யக்கூடாது, கூடிற்றேயாகிலும். அருவினைப்பயனதுய்யார். தாங்கள்தேடி ஜீவிக்கப்பெறார்கள். கடனுக்குத் தொடுத்த அம்பை யருகார்தாரத்திலே விட்டாப்போலே அசல் பிளந்தேறிடுமத்தனை. (ரு) "த்விஷந்த:பாபக்ருத்யாம்" என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, கர்ணன்விட்ட ஸர்ப்பசிரஸ்ஸைப்போலே கிரீடத்தோடே போக்குமென்னுதல்; அங்ஙனன்றியே யக(ஹம)தத்தன்விட்ட சக்தியை மார்பிலே ஏற்றுப்போலே தான் அநுபவித்தல், பொறுத்தேனென்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் (சு) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுநிற்க இவர்களுக்கு அநுபவிக்க விஷயமுண்டோ. அரங்கமாநகருளானே. இவையெல்லாம் அவதார ஸமயங்களிலேயன்றோ வென்னவொண்ணாதபடி. அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு

(க) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" (உ) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" (ங) "பஹூநாஜந்மநாமந்தே" (ச) "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தா:" (ரு) "த்விஷந்த:பாபக்ருத்யாம்" (சு) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி"

இதுதான் ஈச்வரனாசைப்பட்ட போகத்தையொழிய இவ்வதிகாரிகளுக்கிது ஸம்ப
ம். ப்ராமாதிகமான புண்யத்தையும் பாதகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாபத்திலே யிழி
ளோ, யார்பிலேயிருந்து, (க) "நகஸ்ச்சித் நாபராத்யதி" என்னுமவன் தானே குறை
ஞுெம் "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்னுமவனுமென்று, பாபங்களிலே யிழி
ளா. வாய்கரையர் நினைக்கவும் நிலமன்றென்கை. ... ... ௪௦.

அ. நாற்பத்தோராம்பாட்டு. வானுளோர். இவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தங்களால்வரும்
பில்லாமையேயன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தங்களங்கீகாரத்தா
ிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷத்தை யுடையவர்களென்கிறார்.

மூ.—வானுளா ரறியலாகா வானவா வென்பராகில்
தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா வென்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யு மூனகாரகர்களேனும்
போனகஞ் செய்தசேடந் தருவரேல் புனிதமன்றே. ௪௧.

ப—ரை.—ஊனம் ஆயினகள் செய்யும்-தாங்கள் பிறரைக்கொல்லுவதன்றிக்கே, ஸ்வ
களேனும்-பிறரையிடுவித்து ஹிம்ஸிப்பவர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும்; வானுளார்-
நாலோகங்களிலுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளாலே, அறியலாகா-இப்படிப்பட்டதென்று பகுத்
ொண்ணாத, வானவா—பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே, என்பராகில்—
ு சொல்லுவாராய், தேன் உலாம்-மது ஸ்ரவியாநின்றுள்ள, துளபம் மாலை-திருத்து
மாலையை, சென்னியா—திருமுடியிலே யுடையவனே, என்பர் ஆகில்—என்று சொல்லு
ேயாகில், போனகம்செய்த சேடம்—அவர்கள் அமுதுசெய்து மிகுந்தப்ரஸாதம்,
ேல்—க்ருபைசெய்து கொடுப்பார்களேயாகில், அன்றே—அப்போதே, புனிதம்—பரி
ாவர்கள்.

வ்யா. வானுளாரறியலாகாவானவா. ப்ரஹ்மாதிகளால் து‌ர்ஜ்ஞேயமான பரமபதத்
்த்யவாஸம்பண்ணுமவனே. "ஆகா" வென்கிறது-சண்டாளன் அக்நிஹோத்ரத்திலே
லாகாதென்னுமாப்போலே நிஷேதத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். பரணிலே உயரவிருக்
ன்ற பரமபதநிலயனை அறியலாமோ; மநுஷ்யர்களில் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியுண்டே
அதுகொண்டன்றே செல்லலாமோ.

(உ) "அகிஞ்சநோ" (௩) "அநந்யகதிஃ" என்றிருப்பாரறியுமத்தை, (௪) "ஈச்வ
ஹம்" என்றிருப்பார்க்கறியலாமோ. "ஆசற்றார் தங்கட் கல்லாலறியலாவா னுமல்லன்"
ஈக்கடவதிறே. நீந்தவல்லவனோடு நீஞ்சமாட்டாதவனோடு வாசியறக் கடலைநீஞ்சவொ
ாதாப்போலே, சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயாய்த்து பகவத்
யிருப்பது. (௫) "அநந்யஸாத்யே" என்னக்கடவதிறே. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸா
ாய் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிறவனுடைய பெருமையைப்
்தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும்; குணத்ரயவச்யனான இவன் சிறுமையைப்பார்த்

(க) "நகச்சித் நாபராத்யதி" (உ) "அகிஞ்சநஃ" (௩) "அநந்யகதிஃ"
"ஈச்வரோஹம்" (௫) "அநந்யஸாத்யே"

தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும்; ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தாலும் அவனே யுபாயமாகவேணும். என்பராகில். (க) "மநோவாக்காயை ரநாதிகால ப்ரவ்ருத்த" என்கிறபடியே உள்வாயிலநுஸந்தாநம் வழிந்துசொல்லும்சொல்லையுடையராகை. இத்தால்—(உ) "ப்ராப்தாநாக்ஷிப்ரமணா மதிஃ" என்கிறபடியே உபாய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. ஆகில். ஸ்வஸாமர்த்யத்தை விடுகையாலுள்ள அருமைசொல்லுகிறது. தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னியா. கீழ் - உபாயம் சொல்லிற்றாய், இங்கு - உபேயாம்சம் சொல்லுகிறது. மதுப்ரசுரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவனே. ஸர்வாதிகனும் நிரதிசயபோக்யனும் அதஏவ பரமப்ராப்யனென்கை. என்பராகில். இத்தாலும் ப்ராப்யப்ரார்த்தனையைச்சொல்லுகிறது. ஆகில். ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு இவனையே பரமப்ரயோஜநமென்று நினைக்கையிலுள்ளவருமைசொல்லுகிறது. (ந) "ஸகஹரா த்ராவஸாநே ஹநோஃ" என்னக்கடவதிறே.

ஊனமாயினகள்செய்யும். வயிறு வளர்க்கைக்காக பரஹிம்ஸை பண்ணுமவர்கள், மத்யராத்ரத்திலே மாம்ஸார்த்திகளாய் வருவாருண்டாகில் ஹிம்ஸ்யபதார்த்தத்தை ப்ராணன் போகாமல் பந்தித்துமாம்ஸத்தை அறுத்துக்கொடுக்குமவர்கள். ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநர் பிறர்க்காகத் தங்களுடைய மாம்ஸத்தை யறுத்துக் கொடுப்பர்கள்; அதுக்கெதிர்த்தட்டு இது. ஊனகாரகர்கள். தாங்கள் கொல்லுமவன்றிக்கே பிறரை யிடுவித்துக் கொல்லுவிக்குமவர்கள். ஜ்ஞாநம்பிறப்பதற்கு முன்புத்தைவ்ர்த்தம் சொல்லுகிறது. ஏலும். முன்புசெய்யிலும் இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்பவியாது; பிறருடைய ஆர்த்திகாலில் மோஹிக்கில் மோஹிக்குமத்தனை. ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட மண்டூகத்தினுடைய ஆர்த்தியைக் கேட்டு "இது ஆரிந்து விடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறது" என்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்ட விவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானுகில் ஈச்வரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதரூபமாயாய்த்திருப்பது. போனகம். பகவத்விஷயத்தில் சொல்லுமோபாதியிலும் சொல்லவேணுமே, அதிலுங்குறையச் சொல்லவொண்ணுதே. செய்தசேடம். (ச) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" என்றும், "கலத்ததுவண்டு". என்றும், சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கினகலத்தில் ப்ரஸாதம். தருவரேல். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கும் பொதுவா யிருக்குமதன்றே இது. அலப்யலாபம் கிட்டிற்றுகில். ஒருநாள் பட்டர் ப்ரஸந்நராய் ஜீயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை நினைப்பது. புனிதமன்றே. தேசாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரேயன்றியே ஸ்பர்சவேதியாய் இரும்பு பொன்னுமாப்போலே அப்போதே பரிசுத்தம். (ரு) "தஜ்ஜிஹ்வாஸ்பர்ஸ பாவநம்" ... ... சக. பகவத்ப்ரஸாதம் பாவநம்; இது ஸம்பாவநம்.

அ. நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. பழுதிலா. ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள், இந்த ஜ்ஞாநவிஹீநராய் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாநப்ரதாந ப்ரதிக்ரஹவ்யவஹாரங்களுக்கு மர்ஹராவ ரென்கிறார்.

(க) "மநோபூர்வோவாகுத்தரஃ" (உ) "ப்ரார்த்தநாமதிச்சரணாகதிஃ" (ந) "ஸமஹாத்மாஸுதுர்லபஃ" (ச) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா" (ரு) "தஜ்ஜிஹ்வாஸ்பர்ஸபாவநம்"

மூ.—பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் !
இழிகுலத் தவர்களேலு மெம்மடியார்க ளாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மி னென்றுநின்னோடுமொக்க
வழிபட வருளினுய்போல் மதிள்திரு வரங்கத்தானே. சஉ.

ப-ரை.— மதிள்— திருமதிளாலே சூழ்ந்த, திரு அரங்கத்தானே—கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; ஒழுகல்—"ப்ரஹ்மா தொடங்கித் தங்களளவும் நீண்டுவருகிற, ஆநு-பரம்பரையில், பழுது இலா—குற்றமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய், பலசதுப்பேதிமார்கள்!-நான்குவேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணிப்போருமவர்களே !; எம் அடியார்கள் ஆகில்—நம்மடியாரென்று அபிமாநிக்கலாம்படி யிருக்குமவர்கள், இழிகுலத்தவர்களேலும்—நிஹீந குலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், நீர்—நீங்கள், தொழுமின்—அவர்களைத் தொழுங்கோள்; கொடுமின் — உங்கள் பக்கலுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசியுங்கோள், கொள்மின் — அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள்," என்று—, நின்னோடும் ஒக்க—(உனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே,) உனக்கு ஸமாநமாகவாகிலும், வழிபட—அவர்களை ஆராதிக்குமவழி போம்படி, அருளினாய்—க்ருபைசெய்தருளினாயென்கிறார்.

வ்யா. பழுதிலாவொழுகலாற்று. ப்ரஹ்மா தொடங்கித் தங்களளவும் வர நெடுகிப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே ஒரு தோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அதாகிறது—உத்பத்திகளிலேயாதல், ஆசாரங்களிலேயாதல், ஒருவகையாலும் ப்ராஹ்மண்ய ப்ரச்யுதியின்றிக்கே யிருக்கை. பலசதுப்பேதிமார்கள். இவ்வம்சத்தில் சதுர்வேதிகளா யிருப்பாரநேகரென்கை. (க) "வத வேதவிதாஷிஷய:" என்கிறபடியே நிஷ்ஸமராயிருக்கை. "சதுப்பேதிமார்கள்" என்று — ஸம்போதநை. ஒழுகல் - நெடுமை. ஆறு — வழி. இழிகுலத்தவர்களேலும். இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், ஏலும். (உ) "வைகுநாரஜந்தாமேஷு" என்கிறபடியே அநேக ஜந்ம புண்யங்களினுடைய அவஸாநத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார்க்கு நிஹீநஜந்மங்கூடாது, விதுர தர்மவ்யாதாதிகளைப்போலே கூடிற்றேயாகிலும். எம்மடியார்களாகில். என்னோட்டை அஸாதாரணஸம்பந்தத்தை அறிந்து ஜ்ஞாநாநுகூலமான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில். கைங்கர்யமே எல்லா நன்மைகளுமாக நினைத்திருக்குமவர்களாய், ஈச்வரனும் இவர்கள்திறத்தில் நாமே யிவர்களுக்கு உபாயோபேயங்களும் எல்லாவுறவுமென்றும் நினைத்திருக்கப் பெறுமவர்கள்.

தொழுமின் நீர். நீங்கள் தொழுங்கோள். (ங) "வஷவவவஸமா:" என்கிறபடியே உங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும், ஜந்மோத்கர்ஷங்களும், மதமேறதுவாகை யன்றியே தமமேறதுவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள் காலிலே விழுங்கோள். (ச) "சாமெநுஷிவஸவெஷ:" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதமொழிந்த ஸாதநாந்தரங்கள் பயஸ்தாநமென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்களை ஆராதியுங்கோள். (ரு) "வாநூநீவமாவெ:" என்கிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான சேஷபாவமானது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தம், உங்களுக்கு துர்மாநத்தாலே துஷ்கரம்; அவர்களைத்தொழுகை உங்கள் ஸம்

(க) "சதுர்வேததாரிஷய:" (உ) "பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே" (ங) "ஏஷவவஸதாம் நம:" (ச) "காலேஷ்வபிசஸர்வேஷு" (ரு) "பரஸ்பரநீசபாவை:"

ஸாரபீஜமான துர்மாநம் போம். நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷக னாக எங்கேகண்டோமென்னில்; கைசிகஸம்பந்தம் ப்ராஹ்மண்ய ப்ரச்யுதியாலேவந்த ப்ராஹ்ம ராக்ஷஸத்வத்தை ப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக் கண்டோமிறே. கொடுமின்கொண் மின். அவர்கள் உங்கள்பக்கல் ஒருஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல் லுங்கோள்; அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ர்தார்த்தரா குங்கோள். ஜாதிநிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலேயாதல், குணநிபந்தநமான ஸம்பந்தம் போலேயாதல், நீர்மேலெழுத்தான ஸம்பந்தமன்றிறே இவர்களோடு பண்ணும் ஸம்பந்தம்; இது யாவதாத்மபாவியான ஸம்பந்தமிறே. என்று நின்னோடுமொக்க வழிபடவருளினாய்போல். இப்பாசுரம் பலப்ரதரான தேவரீரே அருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ. நின்னோடுமொக்கவழிபட. 'எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமைபாலே என்மாத்ரமாகிலும் அவர் களை ஆராதித்து நல்வழிபோங்கோள்'. அருளினாய். (க) "ப⁴க்திரஷ்டவிதா⁴ஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சே²பி வர்த்ததே । ஸவிப்ரேந்த்³ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸ ச பண்டி³த꞉ ॥ தஸ்மை தே³யம் ததோ க்³ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா²ஹ்யஹம்" என்கிறபடியே. அருளினாய். இந்தாஹ்ஸ்யம் தேவரீர் க்ர்பையாலே அருளிச்செய்த வித்தனையிறே. "பூசித்து நல்கியுரைப்பர் தந் தேவியர்க்கே" என்று - பகவத்ஸம்பந்த யுக்தருடைய பாவநத்வம், நித்யஸூரிகளும் தந் தாமுடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினார்களாய் உபதேசிக்குமத்தனை யிறே. மதிள் திருவரங்கத்தானே. உபதேசமாத்ரமேயாய்ப் போகாமே கோயிலிலேவந்து லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள்தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யா பரித்துக் காட்டிற்றிலீரோ. மதிள் திருவரங்கத்தானே. கோயிலில் மதிளைக்கடக்கிலன்றோ தேவரீர் காட்டின இம்மர்யாதையைக் கடக்கலாவது. ... ... ௪௨.

அ. நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. அமர. கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மவ்ர்த்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவ்ர்த்தாதிகளின்றிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவர் களை, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்தவைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே கர்மநிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணித் தாழநினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலே அவர் கள் தான் சண்டாளரென்கிறார்.

மூ.—அமரவோ ரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே
அவர்கள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமா நகருளானே. ௪௩.

ப-ரை.— அரங்கமாநகருளானே—; ஓர்—அத்விதீயமான, அங்கம் ஆறும்—ஆறு வேதாங்கங்களையும், ஓர் - அத்விதீயமான, வேதம் நான்கும்—நான்குவேதங்களையும், அமர- ஸாவதாநமாக, ஓதி—அத்யயநம்பண்ணி, தமர்களில் தலைவராய—தாஸபூதரில் அக்ரேஸர ரான, சாதி அந்தணர்களேனும்—ப்ராஹ்மணவர்ணத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், நும ர்களை—தேவரீருடைய தாஸபூதரை, பழிப்பாராகில்—அவர்களுடைய ஜந்மவ்ர்த்தங்களைப் பார்த்து தூஷிப்பாராகில், ஆங்கே-அப்போதே, நொடிப்பது ஓர் அளவில்-அந்தக்ஷணத்தி லேயே, அவர்கள்தாம்—அவர்கள், புலையர்போலும்—சண்டாளர்களாவரென்கிறார்.

(க) "பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந்ம்லேச்சேபிவர்த்ததே । ஸவிப்ரேந்த்ரோமுநிச் ஶ்ரீமாந்ஸயதிஸ்ஸசபண்டித꞉ ॥ தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்"

வ்யா.—அமரவோரங்கமாறும். அத்விதீயமான ஷடங்கங்களையும் அழகிதாக பாடங்களையும் தரித்து, அர்த்தத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அத்விதீயத்வமாவது - ஓரங்கத்திலே ஜ்ஞாநக்குறைவறவுண்டானால் லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லும்படியிருக்கை. (க) "ஶீக்ஷா யா ம வர்ண ஶிக்ஷா" இத்யாதி. வேதமோர்நான்கும். வேதங்களுக்கத்விதீயத்வம்—அபௌருஷேயத்வம். பௌருஷேய சப்தங்களில்காட்டில் வ்யாவ்ர்த்தியாதல்; தனித்தனியே விநியோகபேதத்தால் வந்த வ்யாவ்ர்த்தியாதல். ஓதி. அங்கங்களோடு வேதங்களோடு வாசியற ஆசார்யோச்சாரணாநூச்சாரணமுகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி அறியுமவர்களாகை. தமர்களில் தலைவராய. ஜ்ஞாநாநுகூலமான பகவத்விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸராயிருக்கை.

சாதியந்தணர்கள். கீழ்ச்சொன்னவை க்ஷத்ரியவைச்யர்களுக்கும் பொதுவிறே; அவ்வளவன்றிக்கே ஜாத்யாப்ராஹ்மணராயிருக்கை. ஏலும். கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் ஸித்திக்குமதல்ல, ஸித்திக்குமேயாகிலும். வைஷ்ணவநிந்தையில் வந்தால் இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமென்கை. தர்மாநோபஹதர்க்கு அபசாரஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலைமேலேகாலிட்டுத்திரிகைக்குடலாயித்தனையிறே.

நுமர்களை. தேவரீரபிமாநத்துக்குள்ளே அடங்கி ப்ராப்யப்ராபகங்கள் தேவரீரேயென்று அத்யவஸித்து, உடையவனே உடைமைக்கு நிர்வாஹகன், உடைமையை விநியோகங்கொள்ளுவானுமவனே யென்றிருக்குமவர்களை. பழிப்பராகில். பகவத்ப்ரபாவத்தை அஹங்காரத்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணித் தங்களில் காட்டில் குறையநினைப்பராகில். பழிப்பாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது - பகவதபசாரங்களில் தலையான அபசாரம். உகந்தருளின நிலங்களில் த்ரவ்யமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்குமாப்போலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்திபண்ணிக் குறையநினைக்கை. பழிப்பராகில். கொண்டாடுகையேயாய்த்து ப்ராப்தம், அஹங்காரமாகிற § முசலகனேறி ப்ரமித்தபோதிறே அவர்களைக்குறையநினைப்பது; இப்படிகூடிற்றாகில். நொடிப்பதோரளவிலாங்கே. காலாந்தரே தேசாந்தரே தேஹாந்தரே அன்று, அந்தக்ஷணத்திலே அவ்விடத்திலே. "புனிதமன்றே" என்ற நன்மைபோலே தீமைவருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. அவர்கள்தாம் புலையர்போலும். அத்தேஹத்தோடே சண்டாளராவர்கள். த்ரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ்மண சாபத்தாலே கழுத்தில் வீரசங்கிலிதானே வாரானாப்போலே, இவனுக்கும் மார்விலிட்ட பூணூல்தானேவாராய்விடும். தாம்புலையர். கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மாதிகளின் உத்கர்ஷங்கள் அபிமாநஹேதுவாகையாலே அவைதானே இவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது. ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கதிகாரமுண்டு; இவன் உயரவேறித்தகர விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணியன் கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம் சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே ஆழ்வான்பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அரங்கமாநகருளானே. (உ) "நக்ஷமாமிகந்தாவந" என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதாபசாரத்தின் தண்மைதெரிவது. கர்மயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்கு ஸ்வகதமான உபாயாந்தரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களைப்பற்றியிருக்கலாம், பகவத்ஸம்பந்தம்கொண்டு பெறவிருக்கிற ப்ர

(க) "ஶிக்ஷாயாம்வர்ணஶிக்ஷா" § முசலகன்—ஒருபேய். (உ) "நக்ஷமாமிகந்தாவந"

பந்நனுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறுக்குமதாகையாலே பெற ல்லே. பெறுகைக்கு அவர்கள் ஸம்பந்தமே அமைகிறாப்போலே இழக்கைக்கும் அபசா அமையும்; ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டுவது - தேவதாந்தர ஸ் மும், பாகவதாபசாரமும். பகவத்விஷயத்தில் ஓர் ஆநுகூல்யம் பண்ணவேண்டுவதி இவை யின்றியிலேயொழிந்தவனுக்கு ஈச்வரன் ஸுலபனும். ... ...

அ. நாற்பத்துநான்காம்பாட்டு. பெண்ணுலாம். கீழ் ப்ரதிபாதிந்த அர்த்தங்கள் கிக்குமென்னுமிடம், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக்ஜாதியிலே பி ஒருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்று அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வலாபத் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான்
எண்ணிலா வூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப
விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன் றருளையீந்த
கண்ணறா வுன்னையென்னோ களைகணக் கருதுமாறே. ௪௪.

ப-ரா.—பெண்-கங்கையானவள், உலாம்-ஸஞ்சரிக்கிற, சடையினானும்-ஜடை டையனான ருத்ரனும், பிரமனும்-ப்ரஹ்மாவும், உன்னை-ஸர்வஸ்மாத்பரனான உன்னை, பான்-இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேதித்தறிகைக்காக, எண் இலா ஊழி ஊழி—
'காலமாக, தவம்செய்தார்—தபஸ்ஸு பண்ணி, வெள்கிநிற்ப — காணக்கிடையாமை வீணே தபஸ்ஸிலே யிழிந்தோம்' என்று லஜ்ஜித்திருக்க. விண்ணுளார்—நித்யஸூ வியப்ப—விஸ்மயப்படும்படி, அன்று—முதலையின் கையிலே அகப்பட்டுவருந்தினபோ ஆனைக்கு- ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு,வந்து-, அருளைஈந்த-அவன்கையில் பூசெவ்வியழிவ முன்னே திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டருளின, கண் அறா—நிர்த்தயனானவனே; உ இப்படிப்பட்டவனானவுன்னை, களைகண-தஞ்சமாக, கருதும் ஆறு-நினைக்கும் ப்ரகாரம், யாது? [இப்படிப்பட்ட தயையுடையனானவுன்னையொழிய வேறோரக்ஷகரார் என்றுகரு

வ்யா.—பெண்ணுலாஞ்சடையினானும். கங்கையானவள் உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும்படி ஜடையையுடையவன். கங்கையை ஜடைமேலே அடக்கினேனென்னும் பிடாரைக்கொ ஸர்வேச்வரனைக்காணலாமோ; "ஆறுசடைக்கரந்தான்" இத்யாதி. பிரமனும். அவனுக்கு ஜநகனாய், (க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" என்கிறபடியே இப்பாலுள்ளார்க்குப் ஸியுபாத்யாயராக்காட்டில் இவ்வரி(ள)வுகொண்டெம்பெருமானை அறியப்போமோ. தன் ஸ்ரஷ்டாவானவர்களைத் தான் பரிச்சேதிக்குமித்தனையொழிய அபரிச்சின்னனானவனைப் பரி -திக்கப்போமோ. "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை என்னக்கடவதிறே. உன்னைக்காண்பான். (உ) "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" எ படியே உன்குணங்களிலே யொன்றை அவதிகாணமாட்டாத வுன்னைக்காண்கைக்காக. ஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநின்றாலும் எல்லைகாணமாட்டாத உன்னை. (ங) " ஸோவேத யதிவா நவேத" என்னக்கடவதிறே. பிறரால‌றியவொண்ணாதவளவேயன்றியே த னும் உன்னை யெல்லைகாணவொண்ணாதவுன்னை. "தனக்கும் தன் தன்மையறிவரிய என்னக்கடவதிறே. காண்பான். காணப்பெற்றால் பின்னையன்றோ ப்ரயோஜநத்தி

(க) "ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர:" (உ) "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (ங) ஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந் ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத" வத்யபிப்ராப்ரேதே:"

செல்லுவது. தானே தன்னைக்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்காட்டுமன்றிலே காணலாவது, அல்லது ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலேகாணும் விஷயமன்றே. (க) "நசக்ஷு:ஷா பச்யதி கச்சநைநம்" என்றும், (உ) "நமாம்ஸசக்ஷு:ஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்மபூதஸ்ய சக்யதே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. எண்ணிலாவூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிநிற்ப. நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணி "நாம் ஆராய் தபஸ்ஸுபண்ணுகிறோம்" என்று லஜ்ஜித்துக் கைவாங்கிநிற்க.பிறர், தங்களைக்குறித்துப்பண்ணும் தபஸ்ஸுக்கு பலம் கொடுக்குமவர்களிறே இவனைநோக்கி தபஸ்ஸு பண்ணுகிறார்கள். (௩) "யுககோடிஸஹஸ்ராணி" என்னக்கடவதிறே. வெள்கிநிற்ப. முதலையின்வாயிலேவிழாதே தமஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியஞ் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்கை. (௪) "பரமாபதமாபந்நோ மனஸாசிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே ஆபத்தைமுன்னிடாதே தபஸ்ஸிலேயிழிந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்க.

விண்ணுளார் வியப்பவந்து. நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதிகள் இப்படி படாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு திர்யக்கின் காற்கடையிலே அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுவதே! "எத்திறம்! எத்திறம்!" என்று விஸ்மயப்பட. வந்து. அவன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து. "சென்று" என்னாதே "வந்து" என்றது - ஆனைக்குதவினது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. ஆனைக்கு ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தை யாதல், இவனுடைய ஜந்மாபகர்ஷத்தையாதல், இவற்றை யொன்றையும்பாராதே ஆபத்தைப் பார்த்து ரக்ஷித்தபடி. அன்று. ஸ்வபல மற்ற வன்று. (௫) "கஜஆகர்ஷதேதீரே" என்று சென்றகாலத்தில் இவனோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியில்லை. அன்று ஒரு முதலையின் கையிலே பட்டவனைக் கருணையித்தாய்; இன்று அஞ்சு முதலையின் கையிலே அகப்பட்டவனைக்கருளாய். ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நோவுபட்டது; நான் அநாதிகாலம் நோவுபட்டேன். அவனகப்பட்டது மடுவிலே; நானகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே. அருளையீந்த. அருளுகையாவது - முதலையின் வாயினின்றும் மீட்டு, அவனுடைய நொந்த காலைத் திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆச்வஸிப்பித்து, அவன்கையில்பூவைத் தன் திருவடிகளிலே யிடுவித்துக் கொள்ளுகை; அப்படி யென்னையும் விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டு இழந்த காலத்துக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணியிறே அடிமையிலே மூட்டுவது. கண்ணறு. அவன் உபகரித்ததசையிலே, கண்ணறு வென்கிறது - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறவார்த்தை. ஸ்வலாபத்தில் ஸ்வயத்நத்தாலே லபிக்க இழிவாரைப்பாராதே அகிஞ்சநர் பக்கலிலே முழுநோக்காயிருக்கிறவிது என்ன சுணையுடைமை; என்ன பும்ஸ்த்வம். ஸ்வஸாமர்த்யத்தைப் பொகட்டுத் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக்காலிலே விழவிட்டுக் கொள்ள மாட்டாதே ஜநத்து இழப்பதே!. உன்னையென்றோ களைகணுக்கருதுமாறே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதியானவுன்னை ஜகத்துக்குப்பொதுவான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிகேடரன்றோ. (௬) "தேவாநாம்தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பக்ஷம் கேட்கச் சிலர்க்காகச் சிலரை யழிக்கிற விவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று நினைக்கலாமோ. ... சச.

(க) "நசக்ஷு:ஷாபச்யதிகச்சநைநம்" (உ) "நமாம்ஸசக்ஷு:ஷாத்ரஷ்டும்ப்ரஹ்மபூதஸ்யசக்யதே" (௩) "யுககோடிஸஹஸ்ராணி" (௪) "பரமாபதமாபந்நோமனஸாசிந்தயத்தரிம்" (௫) "கஜஆகர்ஷதேதீரே" (௬) "தேவாநாம்தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்".

அ. நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு. வளவெழும். நிகமத்தில் குவலயாபீடத்தைப் போ திருப்போலே, தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லிப் பெரியபெ மாளுடைய ப்ரீதிவிஷய தமக்குப்ரயோஜநமென்று முடிக்கிறார்.

மூ.—வளவெழுந் தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள்
கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலைத்
துளவத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல்
இளையபுன் கவிதையேலு மெம்பிராற் கினியவாறே. ௪௫.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை முற்றிற்று.

ப—ரை.— வளம் எழும்—அழகுமிக்கிருப்பதாய், தவளம்—மிகவும் வெண்மையா மாடம்—மாடங்களையுடைத்தான, மதுரைமாநகரந்தன்னுள்—ஸ்ரீமதுராநகரத்திலே, க ளம்—கவளங்கொண்டிருப்பதாய், மால்—பெருத்திருந்துள்ள, யானை கொன்ற—குவல பீடமென்கிற யானையை நிரஸித்த, கண்ணனை—ஆச்ரித ஸுலபனாய், அரங்கம்—கோயிலி பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், மாலை—ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தனானவனை, துள தொண்டாய—திருத்துழாயாழ்வார்க்கு அடிமைசெய்து போருமவராய், தொல் சீர்—ஸ்வ பாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நின்றவரான, தொண்டரடிப்பொடி—தொ ண்டரடிப்பொடியாழ்வார், சொல்—அருளிச்செய்த திருமாலையாகிற ப்ரபந்தம், இளைய ஸ்தத்தில் இளையதாய், புன்கவிதையேலும்—கவித்வத்தில் குற்றமுடையதாக இருந்தாலு எம்பிராற்கு—எனக்கு உபகாரகரான பெரியபெருமாளுக்கு, இனிய ஆறே—இனிதாயி படியென்னென்று ஈடுபடுகிறார். [இப்ரபந்தம் முற்றும்-, அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்த

வ்யா. வளவெழுந்தவளமாட. அழகுமிக்கிருப்பதாய் வெள்ளியாலே செய்த போலே அதிதவளமான மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கை. திருவவதரித்தவன்று கோ கப்பெறாத இழவுதீருகிறார். வில்விழவுக்காகக் கம்ஸன் கோடித்தபடியைச் சொல்லிற்று மாம். வளம் - அழகு. எழுச்சி - மிகுதி. மதுராமாநகரந்தன்னுள். ப்ரதமத்தில் வ நாசமமாய், பின்பு ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்து, பின்பு க்ருஷ்ணன் திருவவ ம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பகவத்ஸம்ப மாறாத தேசமாகையாலே* வைகுந்தமா நகரில் காட்டில் இது வ்யாவர்த்தம். கவளமால்யா கொன்ற கண்ணனை. கவளங்கொண்டிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள ஆனையைக்கொ க்ருஷ்ணனை. § "களபமால்" என்று பாடமானபோது, "களபம்" என்று - ஒரு வத்தில் பெருத்த ஆனையென்றபடி. கீழே - "ஆனைக்கன்றருளையீர்த்த" என்றார்; இங் "ஆனைகொன்ற" என்கிறார்; இத்தால் - (க) "தேவா நாம் தாநவாநாஞ்ச" என்றகழிந்த யுங்குள்ளார்விரோதிகளைப்போக்கித் தன்னை அநுபவிப்பித்தாப்போலே, இவர் தம்முடை ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் தம்மை அநுபவிப்பித்தபடி. திருவவதரித்தவன்று ஒளித்து போனவூரிலே கண்காணவந்து விரோதியை யழியச்செய்த ஏற்றத்தை அநுபவிக்கி அரங்கமாலை. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான தம்முடைய விரோதியைப்போக்கிக் கோ லே வந்தாராய்த்து. மாலை. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தானவனை. விரோதிநி மும் தத்பூர்வகமான ஸ்வாநுபவமும் தன்பேறாயிருக்கை.

§ இந்தபாடம் எதுகைக்குச்சேரும். (க) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச"

ளபத்தொண்டாய. திருத்துழாயாழ்வார்க் கடிமைசெய்யுமவர்-புருஷார்த்தத்தின் நிலை நின்றவர். இதுதான். வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் அடிமைசெய்தபடியா 'துளபத்தொண்டாய'' என்கையாலே— அபசாரம்தட்டாத கைங்கர்யமென்கை. பொத்ததுளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி.'' வதிறே. தோல்சீர். ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே ஸஹஜகைங்கர்யத்தினுடைய மேலெல்லை வைஷ்ணவகைங்கர்யமிறே. தொண்டிசொல். இத்தால் — தொண்டரடிப் பொடியென்று பேரையுடையவர். இவரு நாமத்தாலும் நிரூபகம்; ''அடிப்பொடி'' என்கையாலே - ''தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்'' என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய் ஆயபுன்கவிதையேலும். சப்தத்தினிளமையும், கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்டே. இளசாய்ப் புல்லியகவியேயாகிலும்.

ம்பிராற்கினியவாறே. எம்பிரானுக் கினிதாயிருக்குமிறே. (க) ''கிம்த்ரு ஷ்டவை என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் இத்தையுகந்தபடி யென்னென்கிறார். ப்ரஜைக மழலைச்சொல்லு தமப்பனுர்க்கு இனிதாயிருக்குமிறே. (உ) ''ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸ:'' என்கிறபடியே இவ்வுகப்புத்தானே புருஷார்த்தம். இவன் ஸத்தை வது - அவன்ப்ரீதிக்குக் கைதொடுமானமாகை. இப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு பலம் ஆழ்ந்தது — இவ்வுகப்புத்தானே அவர்களுக்கு பலமாகைபாலே. இவ்வாழ் ந்தாப்போலே இப்ப்ரபந்தம்கற்றாரையும் பெரியபெருமாள் உகந்தருளுவரென்கை. ப்ரியகே தலகம்ராம:'' என்று ஸ்ரீராமாயணம் கற்றாருடைய பலம்போலேயா ரபந்தம் கற்றாருடைய பலமும். ... ... சரு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருமாலை வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

திருமாலை ஸங்கதி.

ர்ச்சிதமான திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தாலே யமாதிகள்தலையிலே காலைவைத்தே - முதற்பாட்டில்; அதினுடைய இனிமையாலே பரமபதம் வேண்டேனென்றார் - பாட்டில்; அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும் வேண்டேனென்றார் - மூன்றும் பாபப்ரசுரர்க்கும் திருநாமம்சொல்ல அதிகாரமுண்டாயிருக்க இவ்விஷயத்தை என்றார் - நான்காம்பாட்டில்; அஸ்திரத்வாதிதோஷ துஷ்டங்களான ப்ராக்ரு சப் பற்றுவார் அவிசேஷஜ்ஞரென்றார்-ஐந்தாம்பாட்டில்; போக்தாவின் நிலையில்லா சான்னர்-ஆறும்பாட்டில். முமுக்ஷுக்களாக ப்ரமித்திருக்கிற பாஹ்யரைக் குறி ளியவஸ்துவை உபதேசித்தார்- ஏழாம்பாட்டில்; இதுகேட்டால் பொறுதவர்கள் றார் - எட்டாம்பாட்டில்; இசைந்தவர்களைக் குறித்து, ஸாபனை க்ர்ஷ்ணனை கொளென்றார் - ஒன்பதாம்பாட்டில்; பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி கோயிலிலே ஸந்

'' கிம்ப்ரஷ்டம்ஸுதவசநம் '' (உ) '' ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமிஸநாதஜீவிதஃ ''
) '' ப்ரியகேதலகதம்ராமஃ ''

ஜிஹ்வேதிதயென்றார் - பத்தாம்பாட்டில்; அதுக்குக் கண்ணழிவுடையார் கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்றார் - பதினோராம்பாட்டில்; தாம்பெற்றதும் பிறகர்த்தும் பொறுக்கமாட்டே னென்றார் - பன்னிரண்டாம்பாட்டில்; எல்லாரும் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைப்பது காணென்று பரிகாதித்தார் - பதின்மூன்றாம்பாட்டில்; அவர்களோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த விடாய் தீரத் திருநாமத்தைச்சொன்னார் - பதினான்காம்பாட்டில்; ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறப்பித்தபடி சொன்னார் — பதினைந்தாம்பாட்டில்; விஷயாநுரூபமாக பக்திபெருகினபடி சொன்னார் — பதினாறாம்பாட்டில்; கண்களித்தபடி சொன்னார் - பதினேழாம்பாட்டில்; அது புறவெள்ளமிட்டபடி சொன்னார் - பதினெட்டாம்பாட்டில்; உடலுருகினபடி சொன்னார் - பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; உறவறிந்தார்க்கு அகலவொண்ணா தென்றார் - இருபதாம்பாட்டில்; மநஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்றார் - இருபத்தோராம்பாட்டில்; பாசுரமிட்டுப் பேசவொண்ணாதென்றார் - இருபத்திரண்டாம்பாட்டில்; மறக்கவொண்ணாதென்றார் - இருபத்துமூன்றாம்பாட்டில்; பிறந்தபக்தி விஷயவைலக்ஷண்யத்துக் கநுரூபமாயிராமையாலே அது க்ருத்ரிமமென்றார் - இருபத்துநான்காம்பாட்டில்; சாஸ்த்ரியமான பக்த்யாதிக ளில்லையென்றார் - இருபத்தைந்தாம்பாட்டில்; ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதிகளுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார்— இருபத்தாறாம்பாட்டில்; திர்யக்குக்களுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார் - இருபத்தேழாம்பாட்டில்; ஆனை தன்னிடரிலே நினைத்த நினைவுமில்லை யென்றார் - இருபத்தெட்டாம்பாட்டில் விலக்ஷண ஸேவாஸமில்லை யென்றார் - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில்; இவையில்லாமையேயன்றிக்கே பிறர்க்கு அநர்த்தகாரனே னென்றார் - முப்பதாம்பாட்டில்; நீசவிஷயங்களுக்கு பாகாதான் ஒருவனென்றார்—முப்பத்தோராம்பாட்டில்; இப்படியிருக்கவந்து கொடுமின், மூர்க்கனென்றார் - முப்பத்திரண்டாம்பாட்டில்; அதுக்கடியானநிர்லஜ்ஜதையையுடையேனென்றார் - முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; இப்படிப்பட்ட நான் இட்டி அவத்யத்தை விளைப்பேனலேன் என்றார் - முப்பத்துநான்காம்பாட்டில்; நீர்மையாலே சேர்த்துக் கொண்டானென்றார் முப்பத்தைந்தாம்பாட்டில்; விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணவேணுமென்று கதறினார் — முப்பத்தாறாம்பாட்டில்; அதுபெருமை யிலாய்த்தார் - முப்பத்தேழாம்பாட்டில்; இப்படி த்வயையுடைய ப்ரபந்நரை உகத்தியென்றார் - முப்பத்தெட்டாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு ஜந்மத்தில் தாழ்வால்வரும் குறையில்லையென்றார் - முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு உயிர்வாழ்கிறத்தால் உண்டான பலமநுபவிக்க வேண்டாமென்றார் - நாற்பதாம்பாட்டில் தங்களோடு ஸம்பந்தித்தாரையும் பரிசுத்தராக்குமவரென்றார் — நாற்பத்தோராம்பாட்டில் இவர்கள் அம்பெருமானோபாதி பூஜ்யரென்றார் — நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டில்; இவர்களை ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே குறைய நினைந்தவர்கள் சண்டாளரென்றார் - நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை ஒரு திர்யக்குக்குக் கொடுத்தபடி சொன்னார் - நாற்பத்துநான்காம்பாட்டில்; இப்ப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு பலம் அருளிச்செய்தார் - நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டில். ... ...

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புலை வெறுப்பு மற்று நாட்டினான் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய் சூது விரும்பி இனிது குட பாய் பணி பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது சூதங்கு உம்பர் ஊர் மனம் தவம் ஆர்த்து மெய் உள்ளம் தாவி மனத்தெளி மேம்பொருள் அடிமை திரு வான் பழுதிலா அமரப் பெண் வளவெழும் கதிர்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— தமேவ மத்வேத்யாதி. இச்லோகத்தில் * செய்யும் பசுந்துளபத் தொழில்மாலையை எப்போதும் செய்துபோருவாராய், விசேஷித்து *செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையும் போர சீரங்கத்தையன் கழற்கணியுமவரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை ஸ்துத்யபிவாதம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. " திருமாலை " என்கிற திவ்யப்ரபந்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளியெழுச்சியையும், " 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍 " [" ப்ராபோதிகீம் யோக்ர்த ஸூக்திமாலாம் "] என்று சொல்மாலையாகவிறே சொல்லுவது. இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியனாய்த்திருப்பது.

திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌕𑍃𑌤 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍀𑌡𑍇 ॥

[தமேவமத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம் |
ப்ராபோதிகீம் யோக்ர்த ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்க்ரிரேணும் பகவந்தமீடே.]

பதவுரை.

𑌯𑌃— யாவனொருவர்,
𑌰𑌾𑌜𑌵𑌤𑍍— ராஜாக்களைப்போல்
𑌅𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍— பூஜிக்கத்தகுந்தவராய்
𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑌯𑌮𑍍— திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளுமவரான பெரிய பெருமாளை
𑌤𑌮𑍍— அப்படிப்பட்ட
𑌪𑌰𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵— பரவாஸுதேவனாகவே
𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾— ப்ரதிபத்திபண்ணி,
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌮𑍍— திருப்பள்ளி உணர்த்துமதான
𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌮𑍍— பாமாலையை
𑌅𑌕𑍃𑌤— அருளிச்செய்தாரோ,
(𑌤𑌮𑍍) (அப்படிப்பட்ட)
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍- ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணரான
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌮𑍍 — தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை
𑌈𑌡𑍇— துதித்துத்தொழுகிறேன்.

வ்யா. [illegible] ["ராஜவதர்ஹணீயம் - ரங்கேசயம் - பரவாஸுதேவம்- மத்வா"] அதாவது - ராஜவத் பூஜ்யராய் ரங்கராஜதாநியிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான ஸ்ரீரங்கராஜரை ச்ருதிப்ரஸித்த ரான பரவாஸுதேவராகவே ப்ரதிபத்தி பண்ணியென்றபடி. ராஜவதர்ஹணீயராகையாவது ராஜவத் பூஜ்யரென்றபடி. ராஜாதிராஜரான சக்ரவர்த்தி திருமகனாராலும் ஆராதநீயராயிரு க்கை. [[illegible]] ["ரங்கேசயம்"] அதாவது — "செருவிலேயரக்கர்கோ னைச் செற்ற நம்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்றும், "[illegible]" ["புநரபிபுரஸ்கர்த்தும் ஸ்ரீரங்கிணோ பணிபுங்கவே"] என்றும், "அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியான்" என்றும் பேசும்படி, * அரங்கத்தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்ளுகை. இப்படி படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டருளும் பெ ரியபெருமாளை. [[illegible]] ["தம் பரவாஸுதேவமேவ - மத்வா"] "[illegible]" ["வாஸுதேவோஸி பூர்ண:"] என்கிற அந்த பரவாஸுதேவராகவே புத்திபண்ணி. இக்குத்தையிற்படியை விசாரியாதே அக்குத்தையிற்படியாகவே அநுஸந்தித்து. "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்த" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. * கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணரிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் பூர்ணஷாட்குண்யராய் ஸர்வம் பூர்ணமாயாய்த்து இக்குத்தையிலவர்படி. யிருப் பது. அத்தாலே * யாவரும்வந்தடி வணங்கும்படி ஸர்வஸமாச்ரயணீயரா யாய்த்து இவ்வி ஷயமிருப்பது. அவதாரணத்தாலே — கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்து * முகப்பே கூவி, "[illegible]" ["க்ரியதாமிதி"] என்று ஏவிக்கொண்டு, * வாரேடமரும் குளிர் விழிகளாலே எதிர்விழி கொடுக்கும் விஷயமாகவே இவரை புத்திபண்ணி. "ஆதிமூர்த்தி அரங்கமாநகருளானே" என்றும், "இந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே" என்றுமன்றோ இவ்விஷயத்திலே இவர் மண்டியிருப்பது. [[illegible]] ["ராஜவதர்ஹணீயம் - தம் - ரங்கேசயம்"] என்று இக்குத்தையில் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "பர வாஸுதேவம்" என்கையாலே — வ்யூஹவாஸுதேவரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. "[illegible]" ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சித்தயந்மதுஸூதந:"] என்னும்படி, "இலங்கிறத்தென் சிந்தித்தாயே" என்றும் "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானே" என்றும் — வ்யூஹவைலக்ஷண்யார்த்தமு முண்டிறே. இங்கு; இவர் பரிபூர்ணரூபவம் பண்ணும் பரவிஷயமாகவே பெரியபெருமாளை ப்ரதிபண்ணி யிருப்பராய்த்து. "[illegible]" ["காவேரீவிரஜாஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம் । ஸவாஸுதேவோ ரங்கேச: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பதம்"] என்னக்கடவ திறே. "அண்டர்கோனணியரங்கன்" என்றும், "வடிவுடைவானோர் தலைவனேயென் னும் வண்டிருவரங்கனே" என்றும், "பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார்" என்னும்படியறிவார் அநுஸந்தித்தார்கள். விசேஷித்து, கோயில் திருத்வாதசாக்ஷரீ ப்ர தாநமாயிறே திருவாராதநம் கொண்டருளுவது. "[illegible]

𑌣𑌾𑌂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇” [த்வாதசாக்ஷரமந்த்ரோயம் மந்த்ராணாம்த்ராய உச்யதே”] என்கிறபடியே “𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥” [“ஸ்ரீரங்கநாத ஜகந்நாத”] என்னும்படி ஆசார்யரான அவரும் ஸர்வர்க்கும் ராஜாவாயிருப்பர்; இங்கும் “𑌰𑌾𑌜𑌵𑌦𑌰𑍍𑌹𑌣𑍀𑌯𑌂” [“ராஜவதர்ஹணீயம்”] என்றதிறே. ஆகையாலே, ராஜாக்களைப் பள்ளியுணர்த்துமாப்போலே அந்த ராஜாக்களுக்கும் ராஜாவான ஸ்ரீரங்கராஜரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினபடி சொல்லுகிறது. [“𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 - 𑌯𑌃 𑌅𑌕𑍃𑌤 - 𑌤𑌂 - 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 - 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁𑌂 - 𑌈𑌡𑍇”] [“ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - யஃ அக்ருத - தம் - பகவந்தம் - பக்தாங்க்ரிரேணும் - ஈடே”] என்கிறது - அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாயிருப்பதாய் ச்ராவ்யமாய் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான பாமாலையை யாதொருத்தர் பணித்தார், அப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையராய் ஜ்ஞாநாதிகுண பூர்ணரான தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரைத் துதித்துத் தொழுகிறேனென்கிறது. [𑌈𑌡𑍇] [“ஈடே”] என்கிற சப்தம் இரண்டையும் வசிக்கக்கடவது. ராஜவதர்ஹணீயனாகையாலே - ராஜவதுபசாரமாம்படி திருப்பள்ளியுணர்த்தவேணுமிறே. “அயோத்தியெம்மரசே அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே” என்றிறே இவர் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவது. “𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨” [“ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந”] “𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂” [“ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்”] என்னும்படியான பெருமாளை, “𑌵𑍀𑌰! 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯! 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨!” [“வீரஸௌம்யவிபுத்யஸ்வ கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந”] “𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲” [“கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே — உத்திஷ்ட நரசார்தூல”] என்று வந்திகள் உணர்த்துமாப்போலே அவர்களுக்கும் பெரியபெருமாளாய்ப் பெரியபெருமாளான ஸ்ரீ ரங்கராஜரையிறே இவர் திருப்பள்ளியுணர்த்துவது. இவர்தாம் இப்ரபந்தத்திலே காலாதிக்ரமமான படியையும், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ஸாவதாநராய்வந்து திருவாசலிலேகாத்து நிற்கிறபடியையும், அங்குத்தையில் ஸம்மர்த்த(𑌸𑌮𑍍𑌮𑌰𑍍𑌦)த்தையும் திருப்பள்ளியுணர்ந்தால் கண்டருளும்படி மங்களவஸ்துக்கள் பாரித்தபடியையும், மங்களவாத்யங்கள் முழங்குகிறபடியையும், மங்களதீபம்போலே ஆதித்யனுதித்துத் தோற்ற, அதில் அரவிந்தங்கள் தீபிகைபோலே விகஸித்தபடியையும் சொல்லியிறே திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறது. இவையெல்லாம் ராஜவதர்ஹணீயதைக்கு ஏற்கும்படியாயாய்த்திருப்பது. “𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌂 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 - 𑌅𑌕𑍃𑌤” [“ஸங்க்ஷேபம் - ப்ராபோதிகீம் - ஸூக்திமாலாம் - அக்ருத”] என்கையாலே - அடிக்கடி, “அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாய்” என்றும், விசேஷித்து, “இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே” என்றுமிறே அருளிச்செய்தது. “𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑍋𑌧𑌿𑌕𑍀𑌂 - 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂” [“ப்ராபோதிகீம் — ஸூக்திமாலாம்”] என்கையாலே - திருப்பள்ளியெழுச்சியாகிற சொன்மாலையையிறே இவர் சொல்லிற்று; திருமாலையும் ஸூக்திமாலையிறே. அதிலும் “என்னைநோக்கா தொழிவதே” “அளியன்நம் பையலென்னார்” என்றிறே ஆலோகநாலாபாதிகளை அபேக்ஷித்தது. அதில் “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்று - கிடையழகை யநுபவித்து, நடையழகு தொடக்கமானவற்றைக்கண்டு அநுபவிக்கத் * துயிலெழுபாடுகிறார். இரண்டும் பெரியபெருமாளை ப்ரதி

பாதித்த ப்ரபந்தமிறே; ஆகையால் "ஸூக்திமாலா" ["ஸூக்திமாலாம்" என்றதிலே இரண்டும் அந்தர்ப்பூதம். "பகவந்" ["பகவந்தம்"] என்கை யாலே — ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லி, ஜ்ஞாநபலம் ததீயசேஷத்வமென்றது தோற்ற "பக்தாங்க்ரிரேணு" ["பக்தாங்க்ரிரேணும்"] என்கிறது. அவரும் "அடியார்க் காட்படுத்தாய்" என்றும், "துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி என்றுமிறே தலைக்கட்டிற்று. "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோ றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்கையாலே திருப்பள்ளி யுணர்த்தி, * சூட்டுநல் மாலையிற்படியே பாகவதமுகோல்லாஸ ஹேதுவான பகவத்கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தா அவர்; "பஜே" ["பஜே"] என்று — இதில் அவர்விஷயத்தில் வாசிககாயி ரூப கைங்கர்யத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அ.—மண்டங்குடியித்யாதி. சேஷத்வ ஸீமாபூமியான தொண்டரடிப்பொடியா வார் திருவவதார ஸ்தலம் * மிக்கவேதியராலே அநுஸந்திக்கப்படுமென்கிறது.

(திருவரங்கப் பெருமாளரையர் அருளிச்செய்தது.)

இருவிகற்பநேரிசை வெண்பா.

மூ.—மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தோண்டரடிப்போடி தோன்னகரம் — வண்டு
திணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளி
உணர்த்தும் பிரானுதித்த வூர். க.

ப—ரை.—வண்டு-வண்டுகளானவை, திணர்த்த-நெருங்கிப்படிந்திருந்துள்ள, வயல் சோலைவாய்ப்பையுடைத்தாய், தென்—அழகுமிக்கிருந்துள்ள, அரங்கத்து—திருவரங்க தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானை—பெரியபெருமாளை, பள்ளி உணர்த்தும்—திரு பள்ளி யுணர்த்துமவராய், பிரான்—பரமோபகாரகராய், தொண்டரடிப்பொடி—'பக்தாங்க் ரிரேணு' என்னும் திருநாமத்தையுடையரான ஆழ்வார், உதித்த ஊர்—திருவவதரித்த இ [illegible] மறையோர்—மிக்கவேதியர்கள், மன்னிய—பொருந்திவர்த்திக்கைக்கேதுவா [illegible], மண்டங்குடி—'மண்டங்குடி' என்கிற, தொல் நகரம்—பழை [illegible] று பெரியோர் பணிப்பர்கள்.

[illegible] மாமறையோர் - வண்டுதிணர்த்தவயல் தென்னரங்கத் தம்மானைப் பள்ளியுண [illegible]டரடிப்போடி — உதித்தவூர் — தோல்நகரமான — மண்டங்குடியென்ப [illegible] குறுங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச் செ [illegible]ங்கும் "மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்" என்கிறது. இ [illegible]கையாலே மண்டங்குடியைச் சொல்லுமவர்களும் மாமறையோராய்த் [illegible] மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான ததீயவைபவத்தை அறிந்தவர்கள்; அதுதா தொண்டரடிப்பொடி தொல்நகரமிறே. தோன்னகரம் - பழையதாய்ப் போருகிற நகர நகரங்களிலேயிறே நல்லவஸ்துக்களுண்டாவது; "நல்லார் நவில்குருகூர்" என்னுமா போலே. இது நகரமாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது-வண்டுதிணர்த்த இத்யாதியால். வ

டுகள் நெருங்கின வயலையுடைய. "வய்லுளிரிந்தன சுரும்பினம்" என்றருளிச்செய்தா ரிறே. ["பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப."] இப்படி நீர்ப்பூக்களிலே வண்டு கள் நெருங்கின வயல்சூழ்ந்த கோயிலுக்கு நிர்வாஹகரான பெரியபெருமாளை. வண்டுதிணர்த்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மானைப்பள்ளி யுணர்த்தும் என்கையாலே - "வயலுளிரிந்தன சுரும்பினம்" இத்யாதிப்படியே; "மஞ்ஜரீலக்ஷ்பஜா" ["மஞ்ஜரீலக்ஷப்தப்ரங்கா"] என்று பூக்களிலே கண்படுத்த வண்டுகள் உணர்ந்தன. ஸ்ரீரங்கநாயகியார் ஸ்தநஸ்தபகத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீரங்கராஜப்ரங்கத்தை, "அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே" என்று * பள்ளி யுணர்த்தும்பிரான் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கும் இப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கி உபகரித்தருளினவர். உதித்தவூர். * அறிவிலா மனிசர்க்கு * அறியாதனவறிவித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்காகவாய்த்து — இவர் அவ்வூரிலே உதித்தது. "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படியாய்த்து ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிற்று. * ஆகையால், தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம் மண்டங்குடியென்பர்.

தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

அ. இவ்வாழ்வாராகிறார்-முதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேகஶூந்யராய், தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, ததநுபந்திகளான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி, தம்மோடு சேர்ந்தாரையும் தத்ஸ்வபாவராக்கிப் போராநிற்க, "மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனைப், போதரே யென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த வழகன்" என்கிறபடியே - பெரியபெருமாள்தாம் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தை மாற்றி, ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தன்பக்கலிலே அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைப் பாரித்துக்கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்றவிடத்திலே, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கையைநீட்டி அணைத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல்- "ஶிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி" ["சிரஸாதேவ: ப்ரதிக்ர்ஹ்ணாதி"] என்கிறபடியே, * சூட்டுநன்மாலைகளை சிரஸா வஹித்தல் செய்யாதே பள்ளிகொண்டருளினார் பெரியபெருமாள்;

அதற்கு நிபந்தநம் அநாதரமென்னவொண்ணாது-ப்ரீதிபூர்வகமாகையாலே; உண்டதருமையாலேயாதல் தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவொண்ணாது-சுத்தஸத்வமாகையாலே; பின்பு இதற்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; "ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்னும்படி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னும்படியான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தை யுடையரானபடியையும், "போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேல் புனிதம்" என்னும்படி ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "இச்சுவைதவிர - அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்னும்படி ப்ரக்ருதிபுருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், "காவலிற்புலனைவைத்து" என்னும்படி இந்த்ரியங்களை நியமித்தபடியையும், "குளித்து மூன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணைமைதன்னை யொளித்திட்டேன்" என்னும்படி உபா

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

"அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே" ["அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதாஜீவ: ப்ரபுத்யதே"] என்கிறபடியே - அநாதிகாலம் அஜ்ஞாநத்தாலே உறங்குகிற இவரைப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உணர்த்தியருள உணர்ந்து பெரியபெருமாளே ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் "ஐம்புலனகத்தடக்கிக் காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பரையுகத்தி" என்று இவரையிட்டு நிதர்சித்து, இப்ப்ரபந்தத்தாலே நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிவைத்த நிர்ப்பரராய்க் கண்வளர்ந்தருள, அத்தலை யித்தலையாய்ப் பெரிய பெருமாளை யுணர்த்தி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார்

(பெ.)யாந்தரங்களில் துவக்கற்றபடியையும்,"உன்னருளென் னுமாசைதன்னால்பொய்யனேன் வந்துநின்றேன்" என்னும்படி உபாய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையு மநுஸந்தித்து, "சோம்பரையுகத்திபோலும்" என்கிறபடியே இவரைப்படிப் பெறுவோமென்கிற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலும், "आत्मानं वासुदेवस्य चिन्तयन्" ["ஆத்மாநம் வாஸுதேவஸ்ய சிந்தயந்"] என்கிறபடியே இவரைப் புருஷகிருத்தின தன் வைபவத்தையு மநுஸந்தித்து, "நாகமிசைத் துயில்வான்போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்" என்கிறபடியே - எல்லாரையும் இவரைப்போலே நம்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கும் விரகேதோ! என்று ததேகாக்ர சித்தராய்க்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினர்.

"மாதரார் கயற்கணென் னும் வலையுட்பட்டு" என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யரைக் கைகழிந்தவன்று, "अनिद्रस्सततं रामः" ["அநித்ரஸ்ஸததம்ராம꞉"] என்கிறபடியே- உறங்காதிருந்த பெரியபெருமாள், "அடியரோர்க்ககலலாமே" என்னும்படி கைபுகுந்த பின்பு கரைச்சல்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்து உறங்கப்புக்கார். "எம்பிரான் காட்செய்யாதே யென்செய்வான் தோன்றினேனே" என்றிருக்குமவராகையாலே கைங்கர்யத்வரையாலே, "उत्तिष्ठ नरशार्दूल" ["உத்திஷ்ட நரசார்தூல"] "समया बोधितः" ["ஸமயா போதித꞉"] "உப்பர்கோமானே யுறங்காதெழுந்திராய்" என்னுமாப்போலே "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றாப்போலே "தொண்டரடிப்பொடி யென்னுமடியனை யளியனென்றருளி யுன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்" என்று - ததீயபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது.

திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்கு நிபந்தன மென்னென்னில்;-"ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு" என்கிறபடியே-கைங்கர்யயாதாத்ம்ய மறியுமவராகையாலே, "अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते" ["அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதச்சதே"] "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி" என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில் "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்று அவருகந்த கைங்கர்யமாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் "क्रियतामिति मां वद" ["க்ரியதாமிதி மாம்வத"] என்றும், "எனக்கேயாட்செய்" என்றும், "முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்குமவராகையாலே, ப்ரபாதஸூசகங்களைச் சொல்லித் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறார்.

திருமாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்குவாசி யென்னென்னில்; * அநாதிமாயயா ஸுப்தரானவிவரைப் பெருமாளுணர்த்தினர் அதில்; இவர் தம்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே

(ஸ்ரீ.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுமவனே யென்றறுதியிட்டால் பின்பு திருப்பள்ளியுணரும் படியையும், அழகோலக்க மிருக்கும்படியையும், அருகே திருமாலையெடுத்து அடிமை செய்யும்படியையும், மநோரதித்து இவையே யாத்ரையாய்ச் செல்லுமித்தனையிறே. நாய்ச்சியாருக்கு "மாரிமலைமுழைஞ்சில்" என்கிறபாட்டிலே இதுவேயிறே அநுஸந்தாநம்; நம்மாழ்வாரும், * நெடுமாற்கடிமையிலே புருஷார்த்தத்தினுடைய சரமாவதியை நிலையிட்டு, அநந்தரம் * கொண்டபெண்டிரிலே நாட்டுக்குவேண்டும் ஹிதமருளிச்செய்து, பின்பு "கிடந்த நாள்கிடந்தாய்" என்கிற பாட்டிலே உணர்த்தி - யெழுப்பியடிமைசெய்யப்பாரித்தாரிறே.

(பெ.)ஸம்பத்தான அவரை திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்-இதில்; "புன்கவிதையேனுமெம்பிராற் கினியவாறே" என்று - வாசிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டபடி சொல்லிற்று - அதில்; "தொடையொத்ததுளபமும் கூடையும்பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடியனையளியனென்றருளி" என்கையாலே-காயிககைங்கர்யத்தை இனிதாகக்கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறது - இதில்; "எம்பிராற்கினியவாறே" என்று-பெரியபெருமாளுக்கினிதான கைங்கர்யத்தைப்பெற்றுநின்றார் - அதில்; "அடியார்க்காட்படுத்தாய்" என்று - ததியருகந்த கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார் - இதில். அதில் - பெரிய பெருமாளுடைய க்ருபை பலித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய க்ருபை பலித்தபடி சொல்லுகிறது. "எளியதோரருளுமன்றேயென் திறத்து" என்று-தம்மை விஷயீகரிக்க வேணுமென்றார் - அதில்; "அவர்க்கு நாளோலக்கமருள" என்று-பாஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி பாகம்பிறந்தபடி சொல்லுகிறது - இதில். ௯

அ. முதற்பாட்டு. கதிரவனித்யாதி. ஆதித்யனானவன் தன் ஸ்வரூபஸித்திக்காக விளக்கஞ்செய்வந்து தோற்றினான்; அவனைக் குசலப்ரச்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்கிறார். "வெய்யகதிரோன் விளக்காக" என்றாரிறே.

நாட்டையெல்லாமெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எங்களாதித்யனுதிக்கவேண்டாவோ, பாஹ்யமான அந்தகாரமிறே அவனாலே போக்கலாவது, ஆந்தரமான அந்தகாரம் போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ. ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்தணையாநின்றான், இருள்நீங்காநின்றது, ஸமாராதநோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விகஸிதமாகாநின்றன, ஆராத்யர் தேவரீரென்று ஆராதிப்பாரெல்லாம் தந்தாம் பரிகரங்களோடே வந்தார்கள், இத்தையெல்லாமடைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். ... ... ௨..

(ஸ்ரீ.) விச்வாமித்ராநும், "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்ததே। உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்" [கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே । உத்திஷ்டநரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்"] என்றானிறே; அப்படியே இவரும் பெரியபெருமாள் உணர்ந்தருளும்போதை யழகுகண்டு அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுத்திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்.

ஆதித்யன் உதயகிரியிலேவந்து தோற்றினான், திருவாராதநத்துக்கு ஸமுசிதமான ஸகலோபகரணங்களுங்கொண்டு தூர்மாநிகளான தேவஜாதிகளும், ராஜாக்களும், பக்தாபிமாநராய்த் திருக்கண்ணோக்காகத் தெற்குதிக்கிலே ப்ரதமகடாக்ஷத்துக்காக "நான் முற்பட்டேன், நான்முற்பட்டேன்" என்று முற்கோலிக்கொண்டுவந்து நின்றார்கள்; ஸர்வரக்ஷகராய் ஸ்ரீயப்பதியாய் ஆச்ரிதவத்ஸலராய் ஸர்வஸமாச்ரயணீயரான தேவரீர் அடியேனுக்காக உணர்ந்தருளினீரென்கிறதாத்தை அடியேனுக்குத்தந்தருளி திருப்பள்ளியுணர்ந்து அடியோங்களடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிறார். ப்ரஜைகளைக்காட்டி ஜீவநம் வேண்டுவாரைப்போலே ஆராதநமான தேவஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

அ. முதற்பாட்டில் — "யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்தி திவௌகஸ:" ["யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்திதிவௌகஸ:"] என்னும்படியே-ஆராதகரான தேவஜாதிகள் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநின்றார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறா

மூ.—கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது காலையம்பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தன ரிவரொடும் புகுந்த இருங்களிற்றீட்டமும் பிடியொடுமுரசும்
அதிர்தலி லலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

ப-ரை.—கதிரவன்—ஸூர்யனானவன், குணதிசை—கிழக்குதிக்கிலே, சிகரம்—உதய கிரியிலே, வந்து அணைந்தான்—வந்துகூடினான்; கன இருள்—ராத்ரியில் மிக்கிருந்த இருளானது, அகன்றது—ஸவாஸமாகப்போயிற்று; (திருவாராதனம்செய்கைக்கு உத்யோகிக்கக் கடவ,) அம்—அழகிய, காலைப்பொழுது ஆய்—உதயகாலமாக, மா—பெரிய, மலர் எல்லாம்—புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்து—விகஸிதமாய், மது ஒழுகின—தேன்வெள்ளமிடாநின்றன; வானவர்—தார்மிகளான தேவர்களும், அரசர்கள்—ராஜாக்களும், வந்து வந்து—ஒருவர்க்கொருவர் முற்கொலிவந்து, ஈண்டி—திரண்டு, எதிர்திசை—திருக்கண்ணோக்கான தெற்குதிக்கிலே, நிறைந்தனர்—நிறைந்துநின்றார்கள்; இவரொடும் புகுந்த—இவர்களோடே வந்த (இவர்கள் வாஹநமாகிய,) இரு களிறு ஈட்டமும்—பெரிய ஆண்யானைத் திரள்களும், பிடியொடு—பெண்யானைத் திரள்களும், முரசும்—பேரிகளும், அதிர்தலில்—சப்திக்கும் போது, எங்கும்—எல்லாதிக்குகளிலும், அலை—அலையெறியாநின்ற, கடல்போன்றுளது—ஸமுத்ரகோஷத்தை ஒத்திருந்தது; (ஆதலால்,) அரங்கத்தம்மா—* திருவரங்கச்செல்வனான தேவரீர், பள்ளி எழுந்தருளாய்—திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்கிறார்.

(ஏ) வ்யா. கதிரவன்குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான். கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர்க்கு ப்ராதக்காலத்திலே ஸந்நிபாதிபங்கொண்டு வருவாரைப்போலே, தினகரனானவன் தன் கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் கீழ்திக்கில் உதயகிரியை வந்தணையா நின்றான்.

"கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்" "நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்து" என்று—தேவரீருடையார் அர்ச்சிராதிகதியே போம்போது, ஆதிவாஹிகர் தந்தாம்பதங்கள் நிலைநிற்கைக்காக, தேவருடையார்க்குத்தாங்கொடுத்து விளக்குடையாரோபாதி வருத்த விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரியாநிரார்களிறே. கண்வளர்ந்தருளுகிறதேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளுவதெப்போதோவென்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், "ஸ்ரீஷோதேதிஸூர்ய:" ["பீஷோதேதி ஸூர்ய:"] என்கிறபடியே கீழ்திக்கி லுதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். குன்றத்திட்டவிளக்காக உதயபர்வதத்தினருகே வரையும் சோலையையும் கண்வளர்ந் தருளுகிறபடியையும் காண்கையிலுண்டான ஆசைப்பாடுதோன்ற வந்து கொடுநின்றான்.

கனவிருளகன்றது. ஆதித்யன் வரவுக்குத் தக்கபடியே—செறிந்தவிருளானது குறைய வாங்கிற்று. "இருள்விற்றிருந்தது பார்முழுதும்" என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞையை பங்கித்து வந்தியர் குறும்பு செய்யுமாப்போலே ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணிற்று. மதிப்பனான ராஜா ஸபரிகரனாய் எடுத்துவிட்டவாறே ஒருபபணாங் குறையவாங்குமாப்போலே இருட்டும் ஒருபயணம் குறையவாங்கிற்று. காலையம்பொழுதாய் மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம். இருட்டுப்போய் நின்றவளவிலே, "ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய" ["ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே

(ஜீ) வ்யா. கதிரவனித்யாதி. தன்னுடைய ஆயிரம் கிரணங்களாலும் ஜகத்திலந்தகாரத்தை நீக்கி வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணவல்ல ஆதித்யனானவன், கிழக்கிலே உதயகிரியிலே வந்து ஸந்நதனானான்.

(பெ) சோத்தாய"] "சிற்றஞ்சிறுகாலே" என்கிறபடியே ஸமாராதநோபயோக்யமான அழகியகாலமாய், அக்காலத்திலே, தேசாந்தரம்போன பந்துக்கள் வாராநின்றார்கள் என்று அறிந்தவாறே ஸ்வதேசத்திலிருந்த பந்துக்கள் முகமலருமாப்போலே, இவ்வெயிற் கொழுந்து தாமரைப்பூக்களை வந்தணையும்படியான காலவண்ணிமையாலே பூக்கள் ஸ்மிதம் பண்ணினவாறே, பூக்களினுடைய செறிவுநெகிழ் சித்ர(ஷி ரு)ங்களாலே பூவில் தேன்களடைய ஒழுகாநின்றன. மாமலர் - பெரியமலர். "மாமலரெல்லாம்" என்கையாலே — புஷ்பஜாதிக்கெல்லா முபலக்ஷணம். மதுவிரிந்தொழுகின - மதுவெள்ளமிடாநின்றது. வானவரித்யாதி. ஆராதகரான தேவர்களும் ராஜாக்களும் தந்தாம் பதப்ரம்சம் வாராமைக்கு இதுவே யாத்ரையாகவும் ஆராத்யரான தேவரீரைத் திருவடித் தொழுகையிலுண்டான த்வரையாலே முற்பட்டார் முற்பட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரண்டு திக்குக்களெங்கும் நிறையப் புகுந்தார்கள். திருக்கண்ணோக்கிலும் அல்லாத திக்குக்களெங்கும் நிறைந்தார்களென்னவுமாம்; தேவரீருடைய பரிகரமென்னில் இங்ஙனே யிருக்கவேண்டாவோ. இவரொடுமித்யாதி. இவர்களுடனே வந்த பெரிய யானைத்திரள்களும் இனம்பிரியாத பேடைகளுமாய். ஸ்ரீரங்கமிறே. வாத்யகோஷங்களும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிற முழக்கமானது, உறங்குகிறபிள்ளைகளை யொருவகைகளாலே யெழுப்புமாப்போலே வாத்யகோஷங்களாலே திருப்பள்ளியுணரும்படி. அதிர்தலில். இப்படி கோஷிக்கையில். "குமிறுமோசையிழிவாலி" என்னுமாப்போலே இந்த ஸமுதாயகோஷமானது சந்த்ரோதயத்தில் கடல்போலே கிளர்ந்தது, * பெரும்புறக்கடலான தேவரீர் உணரவேண்டாவோ?. உபயவிபூதியுக்தரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளி, இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுமென்று கருத்து. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. கொழுங்கொடியித்யாதி. முல்லையின் பரிமளத்தை முகந்து கொண்டு கீழ்காற்றுவந்தது, தாமரைப்பூவில் கிடந்துறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுநங்களும்

(ஜீ) அவனுக்கடுத்தாப்போலே கோயிலாய்த்துக் காணும்; திருவடிகளும் அத்திக்கிலேயாகப் பெற்றது; அடியிலும் முடியிலும் ஆதித்யர்கள் வந்து நிற்க நடுவேகிடந்து கண்வளர்ந் தருளுகிறதென்?; * கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீண்முடியிறே. "மிக்க செஞ்சுடர்ப்பரிதி" என்னக்கடவதிறே. கணவிருளகன்றது. ராத்ரியில் மிக்க இருளானது ஸவாஸநமாகப்போய்த்து. காலையம்பொழுதாய். ஆராதகர் ஆராதநார்த்தமாக உத்யோகிக்கக்கடவ காலமாய்த்து. மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரேல்லாம். உத்யபலமாக ஆராதநோபகரணமான புஷ்பங்கள் விகஸிதமாய் மதுவெள்ளமிடா நின்றன.

வானவரித்யாதி. தார்மிகரான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பக்தாபிமாநராய், தந்தாமுடைய பலஸித்திக்கும் ஆபந்நிவ்ருத்திக்கு முடலாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலித் திரண்டனர்கள். எதிர்திசையித்யாதி. திருக்கண்ணோக்கான தெற்குதிக்கிலே விவரமறப் புகுந்து நின்றார்கள். இவரொடும் புகுந்த இத்யாதி. இவர்களேறும் வாஹநங்களானகளிறுகளும் பிடிகளும் முரசினுடைய த்வநிகளுமாய்த் திரண்டு நெருங்கிநின்று த்வநிக்கிற த்வநியானது அலையெறியாநின்ற ஸமுத்ரத்தின்கோஷம்போலே எங்கும் கோஷியாநின்றது. அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உபயவிபூதிநாதத்வம் தோற்ற * செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனான தேவரீர் அநந்யகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி அடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார். ... ... க.

(ஒ) கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய விரோதியை யறுக்க அரைகுலையத் தலை குலையவந்து ரக்ஷித்தருளின தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்?, திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளீரென்கிறார்.

மூ.—கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசை மாருதமிதுவோ
எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பனி நனைந்த தமிருஞ்சிறகுதறி
விழுங்கிய முதலையின் பிலம்புரை பேழ்வாய் வெள்ளெயிறுறவதன் விடத்தினுக் கனுங்கி
அழுங்கிய வானையி னருந்துயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. உ.

ப-ரை.— குணதிசைமாருதம்—விடியற்காற்றானது, கொழு—செழுமைதங்கிய, கொடி—கொடியையுடைத்தான, முல்லையின்—முல்லையினுடைய, கொழுமலர்—அழகிய மலரின் பரிமளத்தை, அணவி—அளைந்துகொண்டு, கூர்ந்தது—விஞ்சிற்று;: மலர் அணை—தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்—உறங்குகிற, அன்னம்—ஹம்ஸயினங்களானவை, ஈன்—மழைபோலே சொரிகிற, பனிநனைந்த—பனியாலேநனைந்த, தம்—தங்களுடைய, இரு—அழகிய, சிறகு—இறகுகளை, உதறி—உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன—உறக்கம் விட்டெழுந்தன; விழுங்கிய—விழுங்கின, முதலையின்—முதலையினுடைய, பிலம்புரை—பிலத்வாரத்தையொத்த, பேழ்வாய்—பெரியவாயிலுள்ள, வெள் எயிறு உற—வெளுத்த கோரைப்பற்கள் ஊன்ற, அதன்—அம்முதலையினுடைய, விடத்திலுக்கு—பல்லின்விஷத்துக்கு, அனுங்கி அழுங்கிய—மிகவும் நோவுபட்ட, ஆனையின்— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, அரு துயர்—பெரிய துக்கத்தை, கெடுத்த—போக்கின, அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—.

வ்யா. கொழுங்கொடியித்யாதி. ஸச்ரத்தமான முல்லையினுடைய ஸச்ரத்தமான பூவையணவி. * அல்லியுந்தாதும் அரும்புமான கந்தல்படாமே அருமிநியான மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, “புஷ்பமாதவிமீதணவி” என்னுமாப்போலே கிழ்திக்கில் காற்றானது, கூர்ந்தது - விஞ்சிற்று. கூருகையாவது - மிகுகை.

ஆதித்யனுக்கு நேரே உறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமேயன்றியே நிலத்தில் பூவானமுல்லைப்பூவும் விகஸித்து, அதின்மணத்தைக்கொண்டு தேவரீரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமாப்போலே வந்துகொடுநின்றது. “இதுவோ” என்றது - ராஜாக்களுக்கு அந்தரங்கரானவர்கள் வந்தவர்களைக்காட்டுமாப்போலே பார்த்தருளீரென்கிறார். ஸ்பர்சேந்த்ரிய க்ராஹ்யமானதை “இதுவோ” என்கையாலே - காற்றுக்கு ஸத்தகதித்வம் தவிர்ந்து நின்றாப்போலே யிருக்கிறது. எழுந்தனமலரணையித்யாதி. இக்காற்று வீசினவாறே விடிந்த

(ஜீ) அ. இரண்டாம்பாட்டு. போதுவிடிந்தமைக் கடையாளமான கிழ்காற்றும் புஷ்பசாயிகளான அன்னங்களினுடைய ப்ரபோதமு முண்டாயிற்று; ஆச்ரிதவத்ஸலரான தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா. கொழுங்கொடியித்யாதி. ச்ரத்தையையுடைத்தான முல்லைச்செவ்வி மலரின் பரிமளத்தை யளைந்துகொண்டு விடிகாற்றானது “நீங்களுறங்குகிறதென்” என்று உணர்த்துவாரைப்போலே சூழ்ந்துகொண்டு முகங்களிலே அலையெறியா நின்றது. காலைப் பிடித்து உணர்த்துகிறபடி.

(ங) தாகாதேயென்று மலராகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஹம்ஸமிதுநங்களுணர்ந்தன. "பள்ளிகொள்" என்கிறது, உகந்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவை யாகையாலே உபசாரமாக வல்லது சொல்லாரிறே. நம்மில் சிறியர் இங்கு வர்த்திப்பாரில்லையென்றிருப்பர்களே. பூம்படுக்கையாலே தனிப்படுக்கை தனைலோடொக்கையாலே மிதுநமாயல்லது சயியாமை தோற்றுகிறது; * மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாமே. ஈன்பனிநனைந்த. உண்டான பனியாலே நனைந்ததென்னுதல்; சொரிகிறபனியென்னுதல். ["ஒழுகுநுண்பனிக்கொடுங்கிய" இத்யாதி.] இருஞ்சிறகுதறி. "பெரியசிறகையுதறிக்கொண்டு பேடையைச் சிறகுக்குள்ளே வளர்த்தி தன் சிறகையிட்டுக்கவித்துக்கொண்டாய்த்துக் கிடந்தது. மடேடயாக அன்னங்களெல்லாமுணர்ந்தன, * அன்னமாயருமறைபயந்த தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணரவேண்டாவோ?. விழுங்கிய வித்யாதி. முதலையின்கையிலே யானை யகப்பட்டதென்றுலோ தேவரீர் அரைகுலையத் தலைகுலையப் புறப்படலாவது. காலிலே முதலைகடிக்க "விழுங்கிய" என்கிறர் - பசல்கள் இரைற்றினருகே போயிற்றென்றால் "இனியிழந்தேன்" என்பாரைப்போலே.

பிலம்புரைபேழ்வாய். பிலத்தொத்தோ டொத்திருக்கிற பெரியவாயின். வெள்ளேயிறுற. அங்கு ஆமிஷமில்லாமையாலே மணலையிறே பகுப்பது; ஆகையாலே சாணையிலிட்ட சஸ்த்ரம்போலே காணுமிருப்பது. அதன்விடத்தினுக்கனுங்கி யழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த. ஆனையினுடைய காலைப்பற்றின முதலையினுடைய பல்லின்விஷத்தாலே யனுங்கி நோவுபட்டவானையினுடைய, அழுங்கிய - நோவுபட்ட, அருந்துயர்கெடுத்த. "க தஜீ தவஃவெதி ஷூ ஷிதவுஹ்வூ" ["அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்"] இத்யாதி. அருந்துயர். இனி யவ்வருகில்லையென்னும்படியான க்லேசமென்னவுமாம். பெறுதற்கரிய துயரென்றுமாம். ஸர்வேச்வரனை வந்துவிழப்பண்ணின நோவிறே. அரங்கத்தம்மா இத்யாதி. அப்படி ஆர்த்தரானர் கூக்குரல்கேட்கிறவிடத்திலே யுறங்குமத்தனையோ. ஒருமுதலை பிடித்தாலோ உதவலாவது, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே ஆழவிழுந்து இந்த்ரியங்களாகிற முதலைகளினுடைய வாயிலேவிழுந்து அகப்பட்டாரையுணர்ந்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ. உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. சுடரொளியித்யாதி. ஆதித்ய கிரணங்கள் எங்கும் பரந்தன, நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனும் விவர்ணனானன், திருச்சோலையில் மடல்விரிந்த பாளையின்

(ஞ) எழுந்தன இத்யாதி. தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே பனியையறியாதே படுக்கை வாய்ப்பாலே உறங்குகிற ஹம்ஸமிதுநங்களானவை காலமுணர்ந்த வுணர்ந்தன. இத்தால் - * அருமறை பயந்தவன்னத்தோடு ஸஜாதியமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்திராயென்றபடி. தமிருஞ்சிறகித்யாதி. பனியிலே நனைந்தசிறகுகளை யுதறுகின்றது. விழுங்கியவித்யாதி. "வலஃவெவஃவெஃவஸீ" ["பரமாபதமாபந்நஃ"] என்று ஸ்வசக்திமாளும்படி பிலத்வாரமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற பெரிய பரப்பையுடைய முதலைவாயிலே யகப்பட்டு அதினையிற்றலே நெருக்குண்டு மிகவும் நோவுபட்டு துதிக்கை முழுகும்படியான தசையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, "கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரான்" என்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே க்ருதஜ்ஞரீபெடும்படியான கையில் பூவில்செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அவனையடிமைகொண்ட மஹோபகாரகராய், பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகக் கோயிலிலே நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற தேவரீருணர்ந்தருளும்போதையழகுகாண ஆசைப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரும்படியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறர். ... ... உ.